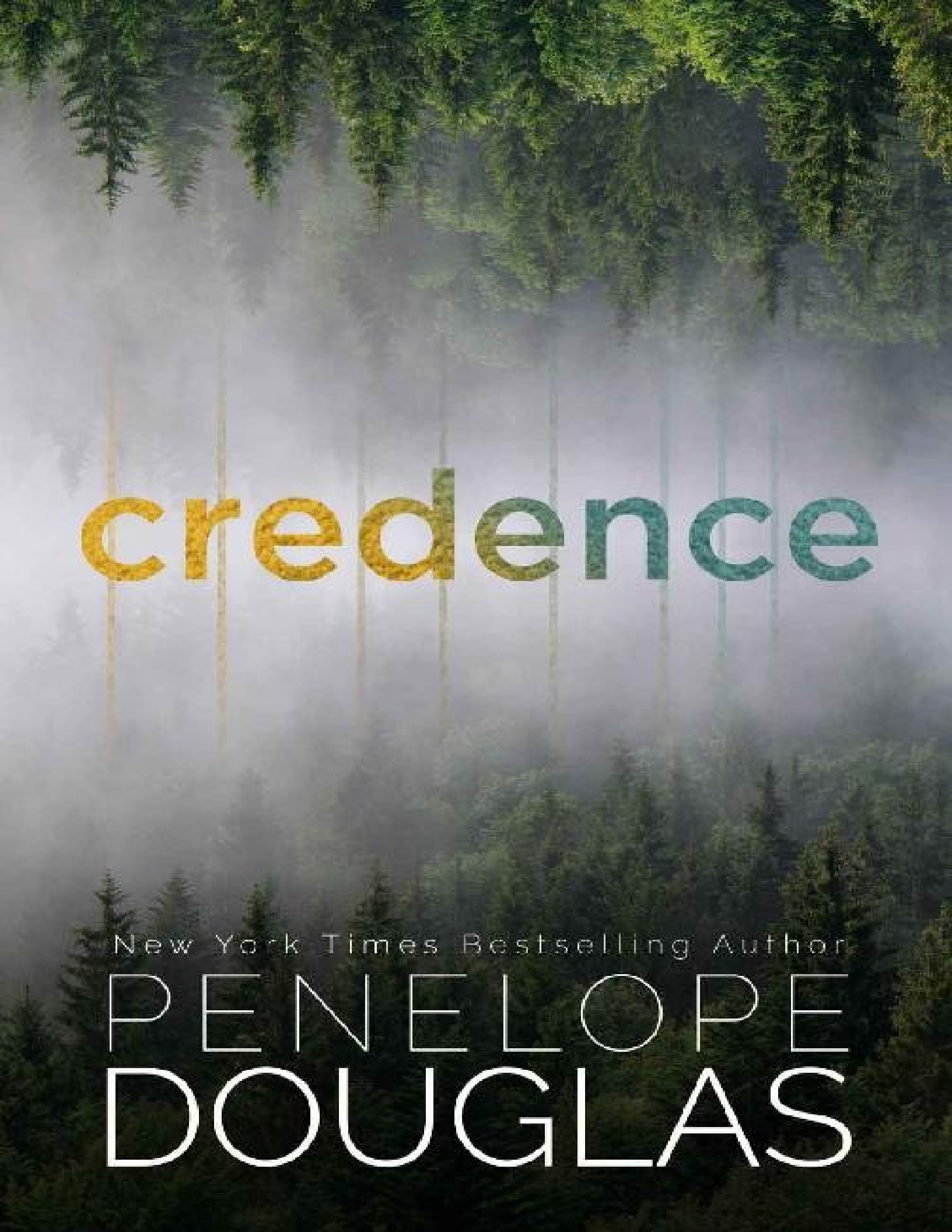
credence
New York Times Bestselling Author
PENELOPE
DOUGLAS

PENELÕPE
DOUGLAS

Penelope Douglas
Telif Hakkı © 2020 Penelope Douglas
Kapak Tasarımı © 2018 Pink Ink Designs

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) kapsamında izin verilenler dışında, bu yayının hiçbir bölümü yazarın önceden yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez ya da bir veritabanında veya erişim sisteminde saklanamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Elaine York tarafından Düzeltme ve İç Formatlama, Allusion Publishing & Book Formatting

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25

Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Sonsöz
Doğum Günü Kızı
Teşekkür Yazar Hakkında

Düşüş Serisi
Rakip
Olana
Kadar
Zorla
Alev Alev Uzaklara
Düşmek
Asla'nın yanında

Şeytanın Gecesi Serisi
Yozlaşmış
Hideaway
Öldürme
Anahtarı
Konsili
Nightfall (2020'de çıkacak)

Standalones
Misconduct
Punk 57
Doğum
Günü Kızı
Credence

LAUREL'den "Mavi Kan"
"break up with your girlfriend, I'm bored" by Ariana Grande
"Dancing Barefoot" by U2
Genitorturers'tan "Şişedeki Şeytan"
Joan Jett'ten "Do You Wanna Touch Me (Oh Yeah)"
Thousand Foot Krutch'tan "Fire It Up"
The All-American Rejects'ten "Give You Hell"
Amber Run'dan "I Found"
"Kryptonite" by 3 Doors Down
"Look Back at It" by A Boogie wit da Hoodie
"Nobody Rides for Free" by Ratt
Nine Inch Nails'den "The Hand That Feeds"
KALEO'dan "Way Down We Go"
"Vay canına." Post Malone tarafından

"İhtiyacımız olan ışık değil, ateştir; yumuşak bir yağmur değil, gök gürültüsüdür.
Fırtınaya, kasırgaya ve depreme ihtiyacımız var."
-Frederick Douglass

Tiernan

Garip bir durum. Bahçedeki lastik salıncak, burada bir çocuk yaşıyormuş gibi görünmesini sağlayan tek şey. Evde hiç resim yoktu. Ne buzdolabında ne de duvarlarda. Raflarda çocuk kitapları yok. Ön kapıda ayakkabı ya da havuzda şamandıra yok.

Burası bir çiftin evi. Bir ailenin değil.

Pencereden dışarı bakıyorum, meşeden sarkan lastiğin esintiyle ileri geri sallanmasını izliyorum ve saçımdaki kırmızı kurdeleyi parmaklarımın arasında ovuşturarak pürüzsüz yüzeyin rahatlığını hissediyorum.

Onu salıncakta itmek için her zaman vakti vardı, değil mi? Onun için zaman vardı.

On

u. Ve kadın da onun için.

Telsizler arkamda bir yerde bip sesi ve beyaz gürültü çıkarıyor

ayak sesleri merdivenlere vururken ve kapılar üstüme çarparken. Polis ve sağlık görevlileri yukarıda meşguller ama eminim yakında benimle konuşmak isteyeceklerdir.

Yutkunuyorum ama gözümü kırpmıyorum.

On yıl önce kurduğunda lastik salıncağın benim için olduğunu düşünmüştüm. Üzerinde oynamama izin vardı ama onu gerçekten seven annemdi. Gece geç saatlerde yatak odamın penceresinden onları izlerdim, babam onu iterdi ve onların oyunlarının ve kahkahalarının büyüsü beni de bu büyünün ortasında olmak istememe neden olurdu. Ama beni gördükleri anda büyünün değişeceğini biliyordum. Yok olacaktı.

Ben de penceremde oturup sadece izledim. Hala

yaptığım gibi.

Ağzımın kenarını ısırıyorum, yeşil bir yaprağın salıncağın yanından geçip annemin sayısız kez oturduğu lastiğin içine düşmesini izliyorum. Salıncakta sallanırken beyaz geceliğinin ve açık renk saçlarının gecenin içinden akıp giden görüntüsü hala çok canlı, çünkü sonuncusu daha dündü.

Arkamda bir boğaz temizleniyor ve sonunda gözlerimi kırpıştırıyorum.

"Sana bir şey söylediler mi?" Mirai sesinde gözyaşlarıyla bana soruyor. Arkamı dönmüyorum ama bir süre sonra başımı yavaşça sallıyorum. "Onlarla en son ne zaman konuştun?"

Buna cevap veremem. Emin değilim.

Arkamdan yaklaştığını hissediyorum, ama ilk ambulans sedyesi gıcırdayarak merdivenlerden inerken ve evden taşınırken birkaç adım geride duruyor.

Sağlık görevlileri ön kapıyı açarken dışarıda kopan gürültüye karşı kendimi çelikleştirerek çenemi yukarı kaldırıyorum. Çağrılar ve sorular, daha fazla insan geldikçe korna sesleri, kapıların ötesinde, medyanın hiç şüphesiz cesedin tekerlekli sandalyeyle dışarı çıkarıldığını görebileceği yerde.

Ailemle en son ne zaman konuştum?

Mirai yumuşak sesiyle, "Polis ailenin banyosunda bazı ilaçlar buldu," diye söze girdi. "Üzerlerinde babanın adı yazılıydı, bu yüzden doktoru aradılar ve kanser olduğunu öğrendiler, Tiernan."

Kımıldamıyorum.

"Bana hiçbir şey söylemediler" diyor. "Babanın hasta olduğunu biliyor muydun?"

Başımı tekrar sallıyorum, hâlâ lastiğin sallanışını izliyorum.

Yutkunduğunu duyuyorum. "Görünüşe göre tedavileri denemiş ama hastalık agresifmiş," diyor. "Doktor dedi ki... bir yıl bile dayanamayacakmış, tatlım."

Dışarıda bir rüzgâr çıkıyor, salıncağı çalkalıyor ve ipin dönerken lastiği döndürmesini izliyorum.

"Görünüşe göre... Görünüşe göre onlar..." Mirai düşüncesini tamamlayamadan sözünü kesiyor.

Neye benzediğini biliyorum. Bu sabah onları bulduğumda biliyordum. Toulouse, annemin İskoç teriyeri, kapıyı tırmalıyor ve yatak odalarına girmek için yalvarıyordu, ben de kapıyı kırıp açtım. Aklıma henüz kalkmamış olmalarının garip olduğu geldi ama yine de köpeği içeri aldım. Kapıyı tekrar kapatmadan hemen önce gözlerim yukarı fırladı ve onları gördüm.

Yatakta. Birbirimizin kollarında. Tamamen giyinik.

Erkek en sevdiği Givenchy takımını giyerken, kadın da 2013 yılında Cannes Film Festivali'nde giydiği Oscar de la Renta elbisesini giydi.

Kanserdi.

Ölmek

üzereydi.

Biliyorlardı ve annem onun kendisi olmadan gitmesine izin vermemeye karar vermişti.

Onsuz başka bir şey olamayacağına karar verdi.

Başka bir şey yok.

Gözlerimin arkasına bir sızı çarpıyor ama hemen geçiyor. "Polis bir not bulamadı," diyor Mirai. "Buldun mu-"

Ama başımı çevirip gözleriyle buluşuyorum ve anında sessizleşiyor. Ne aptalca bir soru.

Boğazımdaki iğneleri yutarak çenemi kilitliyorum. Dadılar, yatılı okullar ve yaz kamplarında geçirdiğim onca yıl boyunca, onlardan başka herkes tarafından meşgul edilip büyütüldüğüm için, artık ailemin yaptığı her şeyde çok az acı buluyordum. Ama görünüşe göre hâlâ incinecek yanlarım var.

Bana bir not bırakmadılar. Şu anda bile bana söylemek istedikleri bir şey yoktu.

Gözyaşlarımı kırpıştırıp arkamı dönüyorum ve rüzgârda bir ileri bir geri gidip gelen salıncağa tekrar dikkatle bakmaya çalışıyorum.

Mirai'nin burnunu çektiğini ve arkamdan sessizce hıçkırdığını duyuyorum, çünkü o biliyor. Ne hissettiğimi biliyor, çünkü en başından beri burada.

Bir dakika sonra onu pencerenin dışında, yanımdan geçerken görüyorum ve odadan çıktığını fark etmemiştim bile.

Elinde makas taşıyor ve lastik salıncağa doğru ilerliyor; makası ipe doğru kaldırırken yumruklarımı kollarımın altında sıkıyorum ve onun sapları birbirine bastırmasını, lastik sicimle asılı kalana ve sonunda yere düşene kadar ipte çalışmasını izliyorum.

Sonunda tek bir damla gözyaşı düşüyor ve bütün yaz evde olduğumdan beri ilk kez aşka benzer bir şey hissediyorum.

Saatler sonra güneş battı, ev yine sessiz ve ben yalnızım. Neredeyse yalnız. Muhabirler hala kapıların ardında bekliyor.

Mirai onunla birlikte eve, yaşamak zorunda kalmamak için kesinlikle fazlasıyla para aldığı küçük, tek yatak odasına gelmemi istedi. Ama gece gündüz hep burada olduğu ve annem nereye giderse gitsin seyahat ettiği için

Daha büyük bir daire kiralamak bir yana, hiç daire tutmamak daha mantıklıydı. Kibarca reddettim.

Toulouse'u aldı, çünkü o köpek benimle ıslak bir kedi kadar iyi anlaşıyor ve sabah ilk iş olarak geri döneceğini söyledi.

Ona karşı daha nazik olmalıydım. Onun yerine burada kalmayı teklif ettiğinde, sadece herkesin gitmesini istedim. Gürültü ve ilgi beni gerdi ve Mirai'nin bu gece yapmak zorunda olduğu tüm telefon görüşmelerini duymak istemiyorum, bu sadece dünyada ve sosyal medyada kıyametin nasıl koptuğunu hatırlatacak.

Ailem hakkında bir şeyler söylüyorlar.

Benim hakkımda spekülasyon yapıyorlar, şüphesiz.

Acınası. Annemi ve babamı ne zaman takip edeceğime dair tahminler, ya aşırı dozdan ya da kendi intiharımdan. Herkesin bir fikri var ve her şeyi bildiğini sanıyor. Daha önce bir balık çanağında yaşadığımı düşünseydim.

Nefesimi tutarak sobaya doğru yürüdüm. Ailem bu bokla uğraşmam için beni terk etti.

Tencereden buhar yükseliyor ve ocağı kapatıp rameni bir kâseye boşaltıyorum. Kuru dudaklarımı birbirine sürtüyorum ve midem guruldarken sarı et suyuna bakıyorum. Bütün gün bir şey yiyip içmedim ama bu gece nihayet mutfağa girip bunu yapmak istediğimde bunu yemeye niyetim olduğundan emin değilim. Bir şeyleri pişirme sürecini hep sevmişimdir. Tarif, prosedür... Ne yapacağımı biliyorum. Meditasyon gibi.

Ellerimi kâsenin etrafına sarıyorum, seramiğin içinden kollarıma doğru akan sıcaklığın tadını çıkarıyorum. Vücudum ürperiyor ve neredeyse yutkunacağım ama sonra bunun sahip olduğumdan daha fazla enerji gerektireceğini fark ediyorum.

Onlar öldü ve ben ağlamadım. Sadece yarın ve her şeyin üstesinden gelmek konusunda daha endişeliyim.

Ne yapacağımı bilmiyorum ve annemi ve babamı gömüp bana miras kalan her şeyle uğraşırken önümüzdeki haftalarda stüdyo yöneticileriyle ya da ailemin eski arkadaşlarıyla ufak tefek konuşmalar yapma fikri boğazımdaki safranın yükselmesine neden oluyor. Midem bulanıyor. Bunu yapamam.

Bunu yapamam.

Bu gibi durumlarla başa çıkabilecek becerilere sahip olmadığımı biliyorlardı. Gülümseyemem ya da hissetmediğim şeyleri taklit edemem.

Çekmeceden yemek çubuklarını çıkarıp kaseye sokuyorum ve kaseyi alıp yukarı taşıyorum. En tepeye ulaşıyorum ve onların yatak odasının kapısından dönüp sola, kendi odama doğru ilerlerken hiç duraksamıyorum.

Kaseyi masama taşırken duraklıyorum, ramen kokusu midemi bulandırıyor. Kaseyi yere bırakıp duvara doğru ilerliyorum ve yere oturana kadar aşağı kayıyorum. Serin parke sinirlerimi yatıştırıyor ve uzanıp yüzümü ona yaslamak istiyorum.

Onlar bu sabah koridorun sonunda ölmüşken benim bu gece evde kalmam garip mi? Adli tabip ölüm saatini gece iki olarak tahmin etti. Ben altıya kadar uyanmadım.

Zihnim koşuşturuyor, her şeyi unutmak istemekle nasıl olduğunu anlamak arasında sıkışıp kalıyorum. Mirai her gün burada. Eğer ben onları bulmasaydım, o bulacaktı. Neden gelecek hafta okula dönmemi beklemediler? Evde olduğumu bile hatırladılar mı?

Başımı duvara yasladım ve kollarımı bükülmüş dizlerimin üzerine koyarak yanan gözlerimi kapattım.

Bana bir not bırakmadılar.

Giyindiler. Köpeği dışarı çıkardılar. Mirai'nin bu sabah erken yerine geç gelmesini planladılar.

Bana bir not yazmadılar.

Kapalı kapıları önümde beliriyor ve gözlerimi açıp yatak odama, açık kapıma, uzun koridora ve koridorun diğer ucundaki odalarına bakıyorum.

Evin sesi aynı. Hiçbir şey

değişmemiş.

Ama tam o sırada bir yerlerden küçük bir vızıltı geliyor ve bu zayıf sese gözlerimi kırpıştırıyorum, korku beni gerçekliğe geri döndürüyor. O da neydi?

Telefonumu kapattığımı sanıyordum.

Muhabirler yorum taleplerini ailemin temsilcileri aracılığıyla iletmeyi biliyorlar, ancak bu açgözlü olanların -ki çoğu öyle- kişisel cep telefonu numaramı bulmalarını engellemiyor.

Elimi kaldırıp masamın üzerindeki telefonumu arıyorum, ama *Güç* düğmesine bastığımda

düğmesinin hala kapalı olduğunu görüyorum.

Uğultu devam ediyor ve tam farkına vardığım anda kalbim küt küt atmaya başlıyor.

Benim özel hücrem. Çekmecemde gömülü olan.

Bu numara sadece ailemde ve Mirai'de vardı. Acil bir şey olduğunda bana ulaşabilecekleri bir telefondu, çünkü diğer telefonumu sık sık kapattığımı biliyorlardı.

Gerçi bu numarayı hiç kullanmadılar, ben de bir daha üzerimde

taşımadım.

Dizlerimin üzerinde doğrulup masamın çekmecesine uzanıyorum ve eski iPhone'u şarj cihazından çıkarıp yere düşerek ekrana bakıyorum.

Colorado. Colorado'da kimseyi tanımıyorum.

Gerçi bu telefon hiç aranmıyor. Bir şekilde telefonun izini süren bir muhabir olabilir, ama benim adıma kayıtlı değil, bu yüzden bundan şüpheliyim.

Cevap veriyorum.

"Alo?" "Tiernan?"

Adamın sesi derinden geliyor ama sanki cevap vermemi beklemiyormuş gibi bir şaşkınlık var sesinde.

Ya da gergin.

"Ben Jake Ver der Berg," diyor.

Jake Van der Berg...

"*Amcan* Jake Van der Berg."

Ve sonra hatırladım. "Babamın...?"

"Kardeşim," diye bitirdi. "Üvey kardeş, aslında, evet."

Tamamen unutmuşum. Bu evde Jake Van der Berg'den nadiren bahsedilirdi. Herhangi bir akrabamla büyümediğim için bir akrabam olduğu gerçeğini tamamen unutmuştum.

Annem koruyucu aile yanında büyümüş, babasını hiç tanımamış ve hiç kardeşi olmamış. Babamın ise sadece hiç tanımadığım küçük bir üvey kardeşi vardı. Büyürken hiç teyzem, amcam ya da kuzenim olmamıştı ve babamın anne babası ölmüştü, dolayısıyla benim de büyükanne ve büyükbabam yoktu.

On yedi yıl sonra beni aramasının tek bir nedeni var.

"Um," diye mırıldanıyorum, kelimeleri arıyorum. "Cenaze işlemleriyle annemin asistanı ilgilenecek. Detaylara ihtiyacınız varsa, bende yok. Size numarasını vereyim."

"Cenazeye gelmeyeceğim."

Bir an hareketsiz kaldım. Sesi gergin.

Ve "kaybım" için başsağlığı dilemedi, ki bu alışılmadık bir durum. İhtiyacım olduğundan değil ama neden arıyor o zaman? Babamın onu vasiyetine yazdığını mı sanıyor?

Dürüst olmak gerekirse, olabilir. Hiçbir fikrim yok.

Ama ona ne istediğini soramadan boğazını temizledi. "Babanın avukatı daha önce beni aradı Tiernan," dedi. "Yaşayan tek akraban ben olduğum için ve sen de hâlâ reşit olmadığın için, ailen seni bana emanet etmiş."

Onun gözetiminde mi?

Görünüşe göre. Bu onun için de yeni bir şeymiş gibi görünüyor. Kimsenin ilgisine ihtiyacım yok.

"Birkaç ay içinde on sekiz yaşına basacaksın. Seni bir şey yapmaya zorlamayacağım, o yüzden endişelenme."

Tamam. Bir an tereddüt ettim, rahatlamış hissedip hissetmediğimden emin değildim. Yasal bir yetişkin olmadığımı ve ailem öldüğüne göre bunun ne anlama geldiğini düşünecek zamanım olmamıştı ki bana bunun bir şey ifade etmeyeceğini söyledi. Hayatım değişmeyecek.

Güzel.

"Eminim o hayatın içinde büyüdüğün için," diyor, "bizden çok daha bilgilisin ve şimdiye kadar kendine çok iyi bakmışsındır."

"Biz mi?" Mırıldanıyorum.

"Oğullarım ve ben," diyor. "Noah ve Kaleb. Aslında senden çok büyük değiller. Belki birkaç yaş."

Yani kuzenlerim var. Ya da... üvey kuzenler.

Her neyse. Aslında hiçbir şey. Uyku şortumdaki açık mavi iplikle oynuyorum.

"Sadece bunu söylemek için sana ulaşmak istedim," diyor sonunda. "Eğer kendini özgürleştirmek istiyorsan, benden hiçbir itiraz almayacaksın. Seni hayatından koparark hiçbir şeyi senin için zorlaştırmak gibi bir niyetim yok."

İpliğe bakıyorum, sıkıca çekerken tırnaklarımın arasına sıkıştırıyorum. *Tamam o zaman.*

"Şey... aradığınız için teşekkür ederim."

Telefonu kulağımdan çekmeye başlıyorum ama sonra yine onun sesini duyuyorum. "Buraya gelmek *ister misin*?"

Telefonu tekrar kulağıma götürüyorum.

"Hoş karşılanmadığınızı söylemek istememiştim," diyor. "Hoş geldiniz. Sadece düşündüm ki..."

Sözünü kesiyor ve ben dinliyorum.

Kıkırdıyor. "Burada oldukça gözlerden uzak bir hayat yaşıyoruz Tiernan," diye açıklıyor. "Genç bir kadın için pek eğlenceli değil, özellikle de benim kim olduğum hakkında hiçbir fikri olmayan biri için, anlıyor musun?" Ses tonu ciddileşiyor. "Baban ve ben, biz sadece... hiçbir zaman aynı fikirde olmadık."

Hiçbir şey söylemeden orada oturuyorum. Onunla konuşmanın kibarlık olacağını biliyorum. Belki de benden soru sormamı bekliyordur. Onunla arasında ne olduğu gibi.

Babamı? Annemi tanıyor muydu?

Ama konuşmak istemiyorum. Umurumda da değil.

"Sana Colorado'da yaşadığımızı söyledi mi?" Jake usulca sordu. "Telluride'a yakın ama dağların tepesinde."

Bir nefes çekip bırakıyorum ve ipliği parmağıma doluyorum. "Güzel havalarda kasabaya çok uzak değil, ama kar yağdığında

Kış boyunca aylarca." diye devam ediyor. "Sizin hayatınızdan çok farklı."

Gözlerimi kaldırıyorum ve neredeyse hiç uyumadığım çorak odada yavaşça gezinmelerine izin veriyorum. Raflar okumayı hiç bitirmediğim kitaplarla dolu. Satın almaktan hoşlandığım ama neredeyse hiç yazmadığım güzel dergilerle dolu bir masa. Evdeki molalarda burayı dekore etmeyi düşündüm ama diğer her şeyde olduğu gibi duvar kağıdını da asla satın almadım çünkü asla karar veremedim. Hayal gücüm yok.

Evet, benim hayatım.

Ailemin kapısının ağırlığı önümde, koridorun aşağısında beliriyor.

Kar yağdığını söyledi. *Her seferinde aylarca.*

"Kablo yok. Gürültü yok. Bazen WiFi bile yok" diyor. "Sadece rüzgarın, şelalenin ve gök gürültüsünün sesi var.

Kalbim biraz ağrıyor ve bunun onun sözlerinden mi yoksa sesinden mi kaynaklandığını bilmiyorum.

Sadece rüzgarın, şelalenin ve gök gürültüsünün sesi.

Aslında kulağa harika geliyor. Hepsi kulağa hoş geliyor. Kimse sana ulaşamaz.

"Çocuklarım inzivaya alışkın," diyor bana. "Ama sen..."

İpliği tekrar alıp parmağımın etrafında döndürüyorum. *Ama ben...?*

"Buraya senden çok da büyük değilken geldim," diye düşünüyor ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Yumuşak ellerim ve ne yapacağımı bilmediğim bok dolu bir kafam vardı. Zar zor yaşıyordum."

Boğazıma iğneler batıyor ve gözlerimi kapatıyorum.

"Ter ve güneş için söylenecek bir şey var." İç çekiyor. "Sıkı çalışma, teselli ve meşguliyet. Sahip olduğumuz her şeyi burada inşa ettik. Bu iyi bir hayat."

Belki de ihtiyacım olan şey budur. Onun benim yaşımdayken yaptığı gibi kaçmak. Farklı bir şeye dalmak, çünkü artık hissettiğim tek şey yorgunluk.

"İyi bir hayatın oldu mu?" diye neredeyse fısıldıyor.

Gözlerimi kapalı tutuyorum ama ciğerlerimin üzerinde bir kamyon varmış gibi hissediyorum. Harika bir hayatım oldu. Tüm tasarım kıyafetler ve çantalarla dolu bir dolabım var.

Herkes ünlü bir yıldızın kızının sahip olmasını bekler. İki düzine ülkede bulundum ve istediğim her şeyi satın alabilirim. Evim çok büyük. Buzdolabım dolu. Kaç kişi benimle seve seve yer değiştirir? Ne kadar şanslıyım?

"Buraya gelmek istiyor musun, Tiernan?" diye tekrar sorar.

Tiernan

Kablosuz kulaklığımı çıkarıyorum ve odaya göz atarken boynumda dinlenmeye bırakıyorum. Bagaj alım alanında sadece iki karusel var. LAX'teki tuvalet gibi.

O burada mı? Etrafımda dönüyorum, hiç tanımadığım birini tanımaya çalışıyorum ama muhtemelen ben onu tanımadan o beni tanıyacak. Ailemizin fotoğraflarını internette görmekten kaçınmak çok zor.

Kalabalığı takip ederek ikinci taşıma bandına yöneldim ve bagajların indirilmesini bekledim. Muhtemelen çok fazla şey getirmiştim, özellikle de uzun süre kalmama ihtimalim yüksek olduğu için, ama dürüst olmak gerekirse, düşünmüyordum. Bana bir bilet e-postası gönderdi - ister kullanabileceğimi ister kullanmayacağımı söyledi - ve ben de valizlerimi kapıp yüklemeye başladım. Yapacak bir şeyim olduğu için çok rahatlamıştım.

Nerede buluşacağımızı söyleyen bir aramayı kaçırmadığımdan emin olmak için telefonumu kontrol ediyorum ve onun yerine Mirai'den bir mesaj görüyorum.

> Sadece sizi uyarıyorum... Adli tabip hafta sonuna kadar ölüm nedenini onaylayacak. Haberlere çıkacak. Konuşmak istersen, ben buradayım. Her zaman.

Derin bir nefes alıyorum ama telefonumu arka cebime koyarken nefesi bırakmayı unutuyorum. *Ölüm nedeni.* Nasıl öldüklerini biliyoruz. Twitter'daki tüm dindar çatlaklar şu anda ailemi kendi canlarına kıydıkları için günahkâr olarak kınıyor ve ben buna bakamıyorum. Hannes ve Amelia de Haas ile yaşadığım sorunlar hakkında istediğimi söyleyebilirdim ama onları tanımayan yabancılardan saçmalık duymak istemiyordum.

Telefonumu kapatmalıyım. Kapatmalıyım.

Kaşlarımı birbirine yapıştırıyorum. *Eve gitmeliyim*.

Bu adamı tanımıyorum ve tanıdığım insanlardan da hoşlanmıyorum. Ama dün gece, hiçbir şey oradan çıkmaktan daha iyi gelmiyordu.

Atlıkarınca dönmeye başlayarak beni kendime getiriyor ve bavulların ortaya çıkmaya başlamasını izliyorum. Siyah bavullarımdan biri bana doğru hareket ediyor ve onu almak için uzanıyorum, ama aniden başka bir el beliriyor ve onu benim için kaldırıyor. Ayağa fırladım ve bir adamla yüz yüze geldim.

Tam olarak yüz yüze değil. Bana bakıyor ve ben konuşmak için ağzımı açıyorum ama hiçbir şey hatırlayamıyorum. Gözleri neredeyse donmuş durumda ve biz orada kilitli bir şekilde dururken gözlerini kırpmıyor.

Bu o mu?

Babamın üvey kardeşinin de babam gibi Hollanda kökenli olduğunu biliyorum ve bu adam kesinlikle 1.80 boyunda, atletik bir görünüme sahip, kısa kesilmiş koyu sarı saçları ve mavi gözleriyle hafif bir eğlence, sert çenesine ve korkutucu varlığına ihanet ediyor.

"Sen Jake misin?"

Ben soruyorum.

"Merhaba."

Merhaba? Bakışları beni terk etmiyor ve bir an için ben de uzaklaşamıyorum. Onunla babamın kan bağı olmadığını biliyordum ama nedense birbirlerine benzediklerini düşünmüştüm. Nedenini bilmiyorum.

Yine de beklentim tamamen yanlıştı ve aralarında bir yaş farkı olduğu aklıma gelmemişti. Jake, Hannes'ten en az on yaş daha genç olmalı. Otuzların sonu, belki kırkların başı?

Belki de bunun geçinememeleriyle bir ilgisi vardır. Birbirinden tamamen farklı iki yerde büyüdükleri için pek ortak noktaları yok muydu?

Bir an öylece durduk ve çoğu insanın sarılacağı bir nokta gibi hissediyorum ama bir adım geri çekildim ve ondan uzaklaştım

-Her ihtimale karşı.

Yine de kucaklaşmak için gelmiyor. Onun yerine gözleri yana kayıyor ve eliyle işaret ediyor. "Bu da mı?"

Sesi derin ama yumuşak, sanki benden biraz korkuyor ama başka bir şeyden korkmuyor. Kalbim hızlanıyor.

Bana ne sordu?

Bavulları.

Omzumun üzerinden bakıyorum, diğer siyah çantamın bu tarafa doğru geldiğini görüyorum. Bir kez başımı sallıyorum ve onun da

bize doğru gelmesini bekliyorum.

"Ben olduğumu nasıl anladın?" Kimliğimi doğrulamak için tek kelime etmeden bavulumu nasıl kaptığını hatırlayarak sordum.

Ama kendi kendine gülüyor.

Bir an için gözlerimi kapatıyorum, muhtemelen bir yerlerde fotoğraflarımı gördüğünü hatırlıyorum, yani anlaması zor değildi. "Doğru," diye mırıldanıyorum.

"Affedersiniz," diyor, ikinci çantayı almak için yanımdan uzanıyor. Bir adım geri atıyorum, vücudu bana sürtünüyor.

Kemerinden çekip çıkarıyor ve ekliyor: "Ve burada Louis Vuitton valizi olan tek kişi sensin, yani..."

Ona bir bakış atıyorum, dizleri kirlenmiş kot pantolonunu ve giydiği yedi dolarlık gri tişörtü fark ediyorum. "Louis'i tanıyor musun?" diye soruyorum.

"Umursadığımdan daha fazla," diye yanıtlıyor ve sonra beni bir bakışla sabitliyor. "Ben de o hayatın içinde büyüdüm, hatırladın mı?"

O hayat. Sanki etiketler ve lüks her türlü özü ortadan kaldırıyormuş gibi söylüyor. İnsanlar farklı gerçeklikler yaşayabilir ama gerçek her zaman aynıdır.

Boğazımı temizliyorum ve çantalardan birine uzanıyorum. "Bir şeyler alabilirim."

"Sorun yok." Başını sallıyor. "Biz iyiyiz."

Ben çantamı sırtımda taşıyorum ve el bagajımın sapını tutuyorum, o ise iki tekerlekli bavulumu tutuyor.

Hareket etmeye hazırım ama o bana bakıyor, gözlerinde ürkek ama aynı zamanda şaşkın bir şey var.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Hayır, üzgünüm," diyor başını sallayarak. "Sadece annene benziyorsun."

Gözlerimi indiriyorum. Bunu ilk kez duymuyorum ve eminim ki bu bir iltifat. Annem çok güzeldi. Karizmatik, heykelsi.

Ama bu beni hiç iyi hissettirmiyor. Sanki herkes önce onu görüyormuş gibi.

Gri gözler, sarı saçlar, ancak benimki doğal kum rengi iken onunki daha altın rengi görünecek şekilde renklendirildi.

Yine de koyu kaşlarım bana ait. Küçük bir gurur kaynağı. Gözlerimi ortaya çıkarmalarını seviyorum.

Derin bir nefes alıyor. "Başka var mı?" diye soruyor ve bavulumdan bahsettiğini varsayıyorum.

Başımı sallıyorum.

"Tamam, hadi yola çıkalım."

O çıkışa doğru ilerliyor, ben de arkasından takip ediyorum, seyrek

kalabalığın arasından geçip dışarı çıkıyoruz.

Güneşe adımımızı atar atmaz, Ağustos sonunun yoğun havasını içime çekiyorum, asfaltın ve park alanının ötesindeki ağaçların kokusunu alıyorum. Esinti kollarımdaki tüyleri gıdıklıyor ve gökyüzü bulutsuz ve her şey yeşil olmasına rağmen, belime bağladığım ceketi çözüp giyme isteği duyuyorum. Arabalara bakmaya gerek duymadan geçitten geçiyoruz, çünkü bir Pazar öğleden sonrası ailemin golf kulübünde vale kuyruğunda trafik daha kötü. Bu hoşuma gitti. Kornalar ya da kaldırımı titreten sesler yok.

Siyah bir kamyonun arkasında durdu, ama bagaj kapağını açmak yerine, bavulumu yan tarafa ve yatağın içine çekti. Arkaya uzanıp diğer çantamı da alıyor ve aynısını yapıyor.

Yardım etmek için el çantamı alıyorum, ama o hemen onu da kapıyor, kolundaki sıkı kordonlar esniyor ve güneşte parlıyor.

"Daha hafif seyahat etmeliydim," diye düşünüyorum yüksek sesle. Dönüyor. "Bu sadece bir ziyaret değil."

Evet, belki. Hâlâ emin değilim ama kalmaya karar verirsem uzun süre yetecek kadarını yanıma almanın en iyisi olacağını düşündüm.

Kamyona tırmanıyoruz ve o motoru çalıştırırken ben de emniyet kemerimi takıyorum. Refleks olarak boynumdaki kulaklığıma uzandım. Ama duruyorum. Daha yeni tanışmışken onu duymazdan gelmek kabalık olurdu. Ailem hiç sorun etmedi ama başkalarının yanında takmamamı istediler.

Kulaklıkları bırakıyorum ve onun yerine radyoya bakıyorum. *Lütfen müzik çalsın.*

Kamyon gümbürdeyerek hareket eder etmez radyo yanıyor, yüksek sesle "Kryptonite" çalıyor ve bir anlığına rahatlıyorum. Küçük konuşmalar acıtır.

Park yerinden çıkıyor ve ben ellerimi kucağımda kenetleyip başımı camdan dışarı çeviriyorum.

"Ben de araştırdım," diyor telsizden. "Sizinle ilgilenebilecek online bir lisemiz var."

Gözlerimi ona çevirdim.

"Burada çiftliklerde ve benzeri yerlerde ihtiyaç duyulan çok sayıda çocuğumuz var, bu nedenle evde eğitim almak veya dersleri çevrimiçi olarak tamamlamak oldukça yaygın."

Oh.

Biraz rahatladım. Bir an için benden okula devam etmemi beklediğini düşündüm. Kendimi yeni bir yerde yaşamaya hazırlamıştım ama yeni öğretmenlere ve sınıf arkadaşlarına alışamamıştım. Son üç yıldır birlikte olduğum kişileri neredeyse hiç tanımıyordum.

Her iki durumda da, zahmet etmesine gerek yoktu. Ben hallettim.

"Brynmor'da kalabilirim," diyorum ona, gözlerimi tekrar pencereden dışarı çevirerek. "Connecticut'taki okulum benim... yokluğumla çalışmaktan mutlu oldu. Öğretmenlerim ders programımı çoktan e-postayla gönderdiler ve her şeyi çevrimiçi olarak tamamlayabileceğim."

Otoyol, yol kenarındaki tek tük evlere yol vermeye başlar; paslı zincir bağlantı çitleri olan 80'ler tarzı çiftlikler, bungalovlar ve hatta bir Craftsman, hepsi de bahçelerinin etrafındaki uzun yaprak dökmeyen ağaçların koyu renkli iğneleriyle sarılmıştır.

"Güzel," diyor Jake. "Bu çok iyi. Yine de, evimdeki WiFi zayıf olduğu ve fırtınalar sırasında tamamen kesildiği için büyüler için çevrimdışı olabileceğinizi bilmelerini sağlayın. Görevlerinizi toplu olarak göndermek isteyebilirler, böylece bu kesinti sırasında geride kalmazsınız."

Ona bakıyorum, gözlerini yoldan ayırıp benimle göz göze geldiğini görüyorum. Başımı salladım.

"Ama kim bilir..." diye düşünüyor. "Kulübede bir hafta geçirdikten sonra tepelere doğru kaçıyor olabilirsin."

Çünkü...?

"Yakınlarda alışveriş merkezi ya da karamelli macchiato yok" diye şaka yaparak başını eğiyor.

Gözlerimi pencereden dışarı çevirip mırıldanıyorum. "Ben karamelli macchiato içmem."

Onların yanında kendimi rahat hissetmeyeceğimi ya da evimdeki "hayatımı" özleyeceğimi tahmin etmesi makul, ancak Starbucks'sız yaşayamayan bir primadonna olduğumu öne sürmesi biraz saçma. Sanırım dünyanın geri kalanının Kaliforniyalı kızları tişört giyen vadi aptalları olarak düşünmesi için televizyona teşekkür edebiliriz, ancak kuraklıklar, orman yangınları, depremler, çamur kaymaları ve ülkedeki seri cinayetlerin beşte biri bizim bölgemizde gerçekleşiyor, biz de güçlüyüz.

Bir süre gidiyoruz ve neyse ki daha fazla konuşmuyor. Kasaba önümde beliriyor, oyma ahşap heykelleri ve iki tarafı birbirine bitişik kare binaların olduğu bir ana caddeyi seçebiliyorum. İnsanlar kaldırımlarda birbirleriyle konuşarak oyalanıyor, elektrik direklerinden sarkan saksı çiçekleri ise buraya şirin ve özenli bir hava veriyor. Gençler kaldırıma park ettikleri arabalarının arka koltuklarında oturuyor ve ben de işyerlerine bakıyorum - her şey anne ve pop ve hiçbir zincir yok.

Yukarı bakıyorum, tam altına girmeden önce asılı olan büyük pankartı görüyorum.

Chapel Peak Smokin' Summerfest!

26-29 Ağustos

Chapel Peak...

"Burası Telluride değil," diyorum gözlerimi ona çevirerek.

"Telluride'ın dışında olduğunu söyledim," diye düzeltiyor. "Telluride'ın çok dışında."

Aslında daha da iyiydi. Telluride ünlü bir kayak merkeziydi; çok sayıda mağaza ve yüksek kaliteli yemekler vardı. Bu farklı olacak. Ben farklı istiyorum.

Dükkanların geçişini izliyorum. *Grind House Café. Porter'ın Postanesi. Cheery Cherry Dondurma Dükkanı. The...*

Küçük bir dükkânın önünden geçerken başımı çevirip kırmızı-beyaz ince çizgili şirin tenteye bakıyorum ve neredeyse gülümseyeceğim. "Bir şekerci dükkanı..."

Eskiden şekerci dükkanlarını severdim. Yıllardır bir tanesine bile girmedim.

Rebel's Pebbles, tabelayı okudum. Kulağa vahşi batı gibi geliyor. "Ehliyetiniz var mı?" diye soruyor.

Başımı öne doğru çeviriyorum ve başımı sallıyorum.

"Güzel." Duraklıyor ve bana baktığını hissedebiliyorum. "Araçlardan herhangi birini kullanmaktan çekinmeyin, sadece nereye gittiğinizi bildiğimden emin olun, tamam mı?"

Araçlardan herhangi biri. Kendisinin ve oğullarınınkini mi kastediyor? Neredeler bu arada?

Onların da havaalanında olmalarını beklediğimden değil, ama beni karşılamak için orada olmazlarsa geleceğim için heyecanlanmayacakları düşüncesi beni biraz tedirgin ediyor. Dikkate almadığım başka bir şey daha vardı. Rahat, testosteron dolu bir erkek mağaraları vardı ve işte şimdi kirli şakalarını korumak zorunda kalacaklarını düşündükleri kız geliyor.

Tabii ki, bugün Perşembe. Belki de sadece iştedirler.

Bu da bana şunu hatırlattı.

"Ne iş yapıyorsun?" Ona soruyorum.

Bana doğru bakıyor. "Oğullarım ve ben arazi motosikletlerini özelleştiriyoruz," diyor. "ATV'ler, kum arabaları..."

"Burada bir dükkanınız var mı?" "Ha?"

Boğazımı temizliyorum. "Burada bir... dükkanınız mı var?" Tekrar söylüyorum, daha yüksek sesle.

"Hayır, siparişleri alıyoruz, evdeki garajımızda üretiyoruz ve sonra bitmiş ürünü gönderiyoruz," diye açıklıyor ve ona bir kez daha bakmaktan

kendimi alamıyorum. Sürücü koltuğunu dolduruyor, direksiyonu tutarken ön kolundaki güneşte kızarmış kaslar gergin.

Dışarıda olmaktan nefret eden ve yatağa gitmediği sürece uzun kollu gömleği olmadan asla dışarı çıkmayan babamdan çok farklıydı.

Jake gözlerime bakıyor. "Yakında çok sayıda sipariş alacağız," diyor. "Kış boyunca bizi oldukça meşgul ediyor ve sonra onları baharda, tam da sezonun başlayacağı zamanda gönderiyoruz."

Bu yüzden evden çalışıyorlardı. Üçü birden.

Her zaman etrafta olacaklar.

Önüme bakarken avuçlarımı dalgınca birbirine sürtüyorum, kulaklarımda nabzımın hızlandığını duyuyorum.

Brynmor'da bile ailem bana oda arkadaşı olmayan tek kişilik bir oda ayarlamıştı. Yalnız olmayı tercih ederim.

Bir münzevi değildim. Öğretmenlerimle konuşup tartışabilirdim ve dünyayı görmeyi ve bir şeyler yapmayı seviyorum ama nefes almak için alana ihtiyacım var. Kendime ait sessiz bir yer ve erkekler gürültülüdür. Özellikle de genç olanlar. Evden çalışırlarsa sürekli birbirimizin üstünde olacağız.

Bir an için gözlerimi kapatıyorum, aniden bunu yaptığım için pişman oluyorum. Bunu neden yaptım ki?

Sınıf arkadaşlarım benden nefret ediyordu, çünkü sessizliğimi züppelik olarak algılıyorlardı. Ama sorun o değil. Sadece zamana ihtiyacım var.

Hepsi bu.

Ne yazık ki, çoğu kişi bana bir şans verecek kadar sabırlı değil. Bu çocuklar da tıpkı okuldaki kızlar gibi beni kaba biri olarak görecekler. Neden kendimi bilerek yeni insanlarla tanışmak zorunda bırakacak bir duruma sokayım ki?

Çenemi sıkıp yutkunuyorum ve göz ucuyla onu görüyorum.
Bana bakıyor. Ne zamandır beni izliyor?

Anında yüzümü gevşemeye ve nefes alışımı yavaşlatmaya zorluyorum, ancak neredeyse panik atağımı örtmek için yüzümü telefonuma gömmeme fırsat kalmadan, kamyoneti sola çeviriyor ve az önce geldiğimiz yöne doğru tam daire çizerek geri dönüyor.

Harika. Beni havaalanına geri götürüyor. Onu şimdiden korkuttum.

Ama ana caddeden aşağı doğru hızlanırken ve ben kendimi sabitlemek için emniyet kemerinin kayışını göğsümde kavrarken, iki ışıktan geçip direksiyonu sola kırarak caddenin kenarındaki bir park yerine girmesini izliyorum.

Kısa bir süre durduğunda bedenim öne doğru savruluyor ve ben daha neler olduğunu anlamaya fırsat bulamadan motoru durdurup kamyondan atlıyor.

Huh...

"Hadi," diyor, kapıyı çarparak kapatmadan önce bana bir bakış atıyor.

Ön camdan dışarı bakıyorum ve siyah Viktoryen tarzı tabelada altınla kazınmış *Rebel's Pebbles*'ı görüyorum.

Bizi şekerci dükkanına geri getirdi.

Küçük seyahat çantamı göğsümde asılı tutarak kamyondan iniyorum ve onu kaldırıma kadar takip ediyorum. Kapıyı açıyor, küçük bir zil çalıyor ve beni takip etmeden önce içeri buyur ediyor.

Çikolata ve karamelin baş döndürücü kokusu beni çarpıyor ve hemen salyalarım akmaya başlıyor. Bu sabah uçuşumdan önce zorla yediğim bir avuç yaban mersininden beri bir şey yememiştim.

"Hey, Spencer!" Jake bağırıyor.

Arka tarafta bir yerden bir tava sesi duyuyorum ve bir şey - fırın kapağı gibi - kapanıyor.

"Jake Van der Bong!" bir adam cam bir duvarın arkasından çıkıp ellerini silerek bize doğru ilerliyor. "Nasılsın?"

Van Der Bong? Gözlerimi Jake'e diktim.

Bana sırıtıyor. "Aldırma ona," diyor. "Ben hiç sigara içmedim. Yani, artık içmiyorum. O eski bir bok." Diğer adama gülümsüyor. "Eski ben. Şeytani ben."

İkisi de gülüp el sıkışıyor ve ben az önce dışarı çıkan adama bakıyorum. Jake'le hemen hemen aynı yaşta görünüyor, ancak birkaç santim daha kısa, kırmızı ve mavi flanel gömlek giymiş ve kahverengi saçları bakımsız.

Jake ona, "Spence, bu benim yeğenim Tiernan," der.

Bay Spencer gözlerini bana çeviriyor, elini silmeyi bitiriyor ve bana uzatıyor. "Yeğen, ha?" Bakışları meraklı. "Tiernan. Güzel bir isim. Nasılsın?"

Elini tutarak bir kez başımı salladım.

"Bırak ne istiyorsa alsın," der Jake ona. "Hayır,

sorun değil." Başımı sallıyorum.

Ama Jake kaşlarını kaldırarak beni uyarıyor: "Eğer bir torba doldurmazsan, o senin yerine doldurur ve içinde siyah meyan kökü ve nane çubukları olur."

Refleks olarak burnumu kıvırıyorum. Diğer adam homurdanıyor. Siyah meyan kökü cehenneme gidebilir.

Jake plastik bir poşet alarak uzaklaşıyor ve ben orada öylece dururken, gururum beni yerimde sabit tutarken poşeti şekerlemelerle doldurmaya başlıyor. Her zaman omzumdaki en ağır yüktür. İnsanlara istediklerini vermeyi sevmiyorum.

Ama sonra şekerin ve tuzun kokusunu alıyorum ve sobalardan gelen sıcak çikolata kokusu boğazımın arkasına çarpıyor ve doğrudan başıma gidiyor. Tadına bakmak isterdim.

"Neyi bekliyorsun, de Haas?" Amcamın seslendiğini duydum. Göz kırpıyorum.

Şekerleme kavanozunun kapağını kapatıyor ve bana bir bakış fırlatırken solucan sakızlarına doğru ilerliyor. Ben de ona bakıyorum. Bana soyadımla hitap etmek eğlenceli bir şeymiş gibi geliyor. Onunla, bu... kaba.

Bir nefes verip çantalara doğru ilerliyorum ve bir tanesini kendime alıyorum. "Parasını ben ödeyeceğim," diye bilgilendiriyorum onu.

Bana bakmıyor. "Nasıl istersen."

Çantayı açınca içgüdüsel olarak çikolataları es geçip daha az kalorili sakızlı şekerlere yöneliyorum ve şeftali halkaları, karpuz dilimleri ve mavi köpekbalıkları dolduruyorum. Bunların hiçbirini yemeyeceğimi bildiğim için biraz jelibon ve Sour Patch Kids atıyorum.

Dalgın bir şekilde bir sonraki kutuya yönelip kepçeyi kazıyorum ve küçük bir kırmızı yığını çıkarıyorum.

Annem bir keresinde *İsveç Balığı'nın mısır şurubu, gıda boyaları ve katkı maddeleriyle dolu olduğunu* söylemişti. Bir zamanlar dişlerimin arasındaki hissini çok sevdiğim ama on üç yaşımdan beri tatmadığım şekerlere baktım. Annemin bana değer vermesi için her şeyden vazgeçmeye razı olmaya başladığım zamanlardı. Belki onun gibi yeseydim, onun gibi makyaj yapsaydım, onun gibi Prada ve Chanel çantalar alsaydım ve Versace'nin tasarladığı cafcaflı canavarlıkları giyseydim, o da...

Ama kafamı sallıyorum, düşüncemi bitirmiyorum. Çantama iki kaşık şeker dolduruyorum. Jake yanımda beliriyor ve elini kavanozun içine daldırıyor. "Bunlar benim de favorim," diyor ve ağzına iki tane atıyor.

"Hey, pislik torbası!" Spencer'ın bağırdığını duydum.

Ama Jake sadece gülüyor. Kavanozu tekrar kapatıp çantamı çevirerek aşağı bakıyorum.

Jake bana "Torba ne olursa olsun yedi doksan beş, o yüzden doldur," diyor ve etrafımda dolaşarak şeker kutularının olduğu sıraya doğru ilerliyor.

Yedi doksan beş. Neredeyse annemin yıkandığı İsviçre suyu şişeleri kadar pahalı. Nasıl oldu da onlardan bu kadar farklı oldu?

İki koridor boyunca ilerledim, çikolatalı şekerleme kutusunun yanından geçtim ve her şeyin tadının ne kadar güzel olduğunu bildiğim için ağzım biraz sulandı.

"Hazır mısın?" Jake yanımdan geçti.

Onu kasaya kadar takip ediyorum ve çantamı tezgâhın üzerine atıyorum, önce gidip benim yerime ödeme yapmaya çalışmasından korkuyorum.

Hemen paramı çıkarıyorum ve adam, Spencer, anlamış gibi görünüyor, çünkü bir an bile tereddüt etmeden beni arıyor.

Parayı ödeyip geri çekiliyorum, Jake'e yer açıyorum.

Jake'in zilini çalıyor ama bana bakıyor. "Zirvede... uzun süre kalacak mısın?" diye soruyor, birden tereddütlü bir sesle.

Zirve mi?

Ama Jake benim yerime cevap veriyor. "Evet, muhtemelen gelecek yaza kadar."

Adamın gözleri anında Jake'e kayar ve yüzünde endişeli bir ifade belirir.

"Merak etmeyin." Jake gülerek adama parayı uzatır. "Onu büyük, kötü unsurlardan koruyacağız."

"Kaleb'i ne zaman kontrol edebildin ki?" Spence, Jake'in elindeki parayı kaparak karşılık verir.

Kaleb. Oğullarından biri. Jake'e bakıyorum ama o sadece gözlerime bakıyor ve başını sallayarak konuyu geçiştiriyor.

Jake para üstünü ve şekerini alıyor, biz de çıkmaya başlıyoruz.

Spencer'a "Teşekkür ederim," diyorum.

Sadece başını sallıyor ve biz çıkarken bizi izliyor, bu da beni içeri girdiğimden daha fazla tedirgin ediyor.

Kamyona geri dönüyoruz ve amcam da ilk gittiğimiz yöne doğru geri çekiliyor.

Pembe petunyaların yaprakları saksılarında asılı dururken mavi gökyüzüne karşı rüzgarda dalgalanıyor ve kolsuz tişörtlü genç adamlar yem dükkanının yükleme iskelesinden kamyonetlerine bir şeyler taşıyor. Bahse girerim burada herkes birbirinin adını biliyordur.

"Burası Telluride değil," diyor Jake, "ama bir daha görmek isteyeceğim kadar büyük bir kasaba."

Katılıyorum. En azından bir süreliğine.

Son iş yerlerini geçip, bazı patikaları aşarak, yaprak dökmeyen ağaçların yoğun olduğu asfalt bir yolda yavaşça yükselmeye başlıyoruz.

Otoyol daralıyor ve ön camdan bakıyorum, ağaçların uzadığını ve kasabayı geride bırakarak daha derine doğru ilerledikçe öğleden sonra ışığını daha fazla kestiğini görüyorum. Birkaç çakıl ve toprak yol filizleniyor

Karanlık patikalardan aşağı bakmaya çalışıyorum ama hiçbir şey göremiyorum. Başka mülklere mi gidiyorlar? Evlere mi?

Bir süre tırmanıyoruz, Jake her virajda kıvrılıp dönerken motor vınlıyor ve ben artık aşağıdaki kasabadan hiçbir şey göremiyorum. Güneş ışınları dalların arasından parıldıyor ve ben gözlerimi kırpıştırarak kamyonun asfalt otoyoldan çıkıp toprak bir yola girdiğini hissederken, tümseklerin etkisiyle koltuğumda sallanıyorum.

Bir elimle direksiyonu tutuyor, önümdeki köknar ağaçlarıyla kaplı yolu izliyorum. Yirmi dakika daha tırmanıyoruz.

Gökyüzü daha da kararırken bana "Biraz uzun bir yol," dedi, "eğer şehre gitmek istiyorsan, benim ya da oğullarımdan birinin seninle olduğundan emin ol, tamam mı?"

Başımı salladım.

"Hava karardıktan sonra bu yolda tek başına yakalanmanı istemiyorum," diye ekliyor.

Evet, ben de. "Gözlerden uzak" derken şaka yapmıyordu. İhtiyacınız olanı alsanız iyi olur, çünkü süt, şeker veya öksürük şurubuna ihtiyacınız olduğunda markete hızlı bir yolculuk yapamazsınız.

Sağa dönüyor ve dik bir çakıl yoldan yukarı çıkıyor, yapıların tekrar görünmeye başladığını görmeye başladığımda lastiklerin altındaki kayalar çatırdıyor. Ağaçların arasından ışıklar parlıyor, karanlık çökmek üzere olduğu için görmek kolay.

"Az önce geçtiğimiz yolun tamamı kışın gömülüyor," diye bilgi veriyor ve bana baktığını görüyorum, "ve bazı araziler dik ve buzlu olduğundan, yollar kapalıyken aylarca kasabaya ulaşmak imkansız hale geliyor. Kar başlamadan önce seni şekerci dükkanına götürüp yükünü alacağız."

Şakayı görmezden gelip pencereden dışarı bakıyorum, güneş ışığının son kalıntıları arasından yaklaştığımız binaları görmeye çalışıyorum ama her yer ağaçlarla kaplı olduğu için pek bir şey göremiyorum. Ahıra benzeyen bir şey, birkaç baraka, kalınlığın içine gömülmüş birkaç küçük yapı ve sonra...

Sonunda kamyonu düz bir araziye çekiyor ve büyük pencereleri olan ve içinde birkaç ışık yanan bir evin önüne park ediyor. Gözlerimi sağa, sola, yukarıya ve aşağıya çevirerek devasa yeri inceliyorum ve karanlıkta hiçbir ayrıntıyı seçemesem de büyük olduğunu, üç katlı olduğunu, üst ve alt katlarda geniş güverteleri olduğunu görüyorum.

İçimi bir rahatlama hissi kapladı. Kulübe dediğinde aklıma hemen "hayatta kalmak için en temel ihtiyaçlara sahip kıyamet günü hazırlayıcısı" geldi ve yaşamayı kabul edebileceğim olası bir kulübeden çok Los Angeles'tan uzakta yalnızlık ve boşluğu düşündüm. Buraya gelene kadar şu

konuda endişelenmeye başlamadım

Acele kararımı ve aslında ne için kaydolduğumu. İnternete ihtiyacım yoktu ama en azından kapalı su tesisatı olmasını umuyordum.

Kamyondan inerken hâlâ oturmakta olan eve bakıyorum *ve sanırım şanslıyız.*

Kapımı açıp sırt çantamı da yanıma alarak kamyonetten inmeden önce bir an daha tereddüt ediyorum. Belki de aşırı tepki verdim. Belki de endişelenecek pek bir şey yoktu. Umduğum gibi sessiz ve havayı içime çekiyorum, taze su ve kaya kokusu kollarımdan aşağı ürpertiler gönderiyor. Bu kokuyu seviyorum. Bana yıllar önce yaz kampımda Yosemite'de Vernal Fall'da yürüyüş yaptığımı hatırlatıyor.

İki valizimi taşıyor ve hava biraz serin olsa da kazağımı belime bağlı tutarak onu ahşap merdivenlerden yukarı kadar takip ediyorum. Alt kattaki evin ön cephesi neredeyse tamamen pencereli, bu yüzden içeriyi görebiliyorum. Alt kat yüksek tavanlı büyük bir oda gibi görünüyor ve her ne kadar tek renk olsa da -kahverengi ahşap, kahverengi deri, kahverengi boynuzlar ve kahverengi halılar- bazı taş özellikleri de seçebiliyorum.

"Merhaba!" Jake eve girip bavullarımı yere bırakırken seslendi. "Noah!"

Onu takip ediyorum, kapıyı arkamdan nazikçe kapatıyorum.

Kahverengi bir labrador ile gri ve siyah tüylü, cam gibi siyah gözlü, sıska bir başka köpek koşarak geliyor. Jake eğilip ikisini de okşarken bir yandan da evin etrafına bakınıyor.

"Burada kimse var mı?" diye tekrar bağırıyor.

Hemen yukarı bakıyorum, birkaç kat kiriş görüyorum, ancak tavan sola ve mutfağın olduğu yere doğru alçalıyor. Oturma odası, yemek odası, oturma odası ve mutfak bir arada eridiği için burada çok fazla duvar yok, fazla mahremiyet bırakmıyor.

Yine de geniş.

"Evet, buradayım!" diye sesleniyor bir erkek sesi.

Genç bir adam iki bira şişesini yumruklayarak mutfaktan çıkar ve Jake'e başını sallar. "Aman Tanrım. Lanet olası Shawnee yine kaçmış," der.

Bize doğru yürüyor, Jake'e biralardan birini uzatacakmış gibi görünüyor, ama sonra bana bakıyor ve duruyor.

Koyu sarı saçları geriye doğru atılmış bir beyzbol şapkasının altında toplanmış ve benden çok büyük görünmüyor, belki yirmi ya da yirmi bir. Yine de vücudu... Güçlü kolları yeşil tişörtünün altında koyu renk bronzlaşmış ve

Geniş. Kristal berraklığındaki mavi gözleri genişliyor ve ağzı yarım bir gülümsemeyle kapanıyor.

"Bu Noah," diye tanıştırıyor Jake bizi. "Benim en küçüğüm."

Bir anımı alıyor ama elini sıkmak için elimi kaldırıyorum. Yine de elimi tutmak yerine şişelerden birini içine koyuyor ve "Sevmeyi öğren. Burada çok içiyoruz."

Şişenin teri avucumu kaplıyor ve Jake'e bir bakış atıyorum. Şişeyi benden alıyor ve oğluna bakıyor. "Kardeşin mi?"

"Hâlâ varım," diye yanıtlıyor Noah ama gözlerini benden ayırmıyor. "Tamam."

İçinde mi? Bunun ne anlama geldiğini merak etmeye başlıyorum ama ıslak elimi kotuma silerek kurtuluyorum, hâlâ gözlerini üzerimde hissediyorum. Neden bakıyor?

Gözleriyle tekrar karşılaşıyorum ve gerçek bir gülümseme yayıyor. Bir şey söylemeli miyim? Yoksa o mu bir şey söylemeli? Sanırım bu garip. Biz aslında kuzeniz. Ona sarılmam falan mı gerekiyor? Sarılmamak kabalık mı olur?

Her neyse.

"Vazgeçmeden önce atı ne kadar aradın?" Jake ona sorar, sesini kalınlaştırmasına izin vermediği bir iç çekişle.

Noah parlak bir şekilde gülümsüyor ve omuz silkiyor. "Benim mantığıma göre eğer onu bulamazsak bir daha asla kaçamaz."

Jake kaşlarını kaldırarak bana bakıyor ve "Ahırından çıkmanın bir yolunu her zaman bulan genç bir kısrağımız var" diye açıklıyor. Sonra sanki bu konudan sıkılmış gibi tekrar oğluna bakıyor. "Ama atlar pahalı, o yüzden bulunması gerekiyor."

Çocuk birasını kaldırıp geri çekiliyor. "Sadece yakıt almaya geldim." Sonra evin arka tarafına doğru yürürken benimle göz göze geldi. "Eğer duş alırsan, bana biraz sıcak su ayır" dedi.

Büyük taş şöminenin yanından geçip uzun bir koridordan aşağı inmesini izliyorum ve sonunda evin arka tarafında bir yerde bir kapının çarparak kapandığını duyuyorum. Bu gece bir at mı bulacak?

Jake sağa doğru yürürken, "Hava karanlık, sabah size etrafı gezdiririm," dedi, "ama burası mutfak."

O geniş alanda adanın etrafında dolanıyor ama ben geride kalıyorum.

Gözlerimin içine bakarak, "Elbette, istediğin her şeyi alabilirsin," diye açıklıyor. "Önümüzdeki birkaç ay içinde havalar ısınmaya başlamadan önce kasabaya bol bol gideceğiz, böylece kileri istediğiniz yiyeceklerle doldurabiliriz. Biraz konserve de yapacağız." Oğlunun bıraktığını tahmin ettiğim buzdolabının kapısını kapattı.

"Mümkün olduğunca kendi yiyeceğimizi yetiştirmeye, yakalamaya ve öldürmeye çalışıyoruz."

Diğer yapılar arasında neden bir ahır ve bir sera gördüğümü anladım. Bu kadar uzun süre kar altında kalınca, bakkallara ve kasabaya mümkün olduğunca az güvenmek akıllıca.

Onu takip etmemi işaret ediyor ve mutfağın yan tarafındaki bir kapıyı açarken ona katılıyorum.

"Çamaşır makinesi ve kurutucuya ihtiyacın varsa, burada dükkânda," diyor bana, bir ışığı yakarak. Birkaç merdiveni iniyor ve aydınlık garaja park edilmiş başka bir kamyon görüyorum, bu seferki kırmızı.

Jake beton zeminden hasır bir çamaşır sepetini alıp kurutucunun üstüne atıyor ama ben bir adım atarken gözüme bir şey çarpıyor ve merdivenin başında duruyorum. Sağ tarafta bir geyik arka ayaklarından asılı duruyor, ölü geyiğin asılı durduğu giderin etrafında küçük bir kan birikintisi oluşmuş. Boynuzları yerden bir ayak yüksekte, hafifçe sallanıyor.

Bu da ne...? Ağzım açık, şaşkın şaşkın bakıyorum.

Birdenbire Jake merdivenlerde yanımda durdu. "Dediğim gibi... büyüt, yakala ve öldür." Yüzümde gördüğü şeyle eğleniyor gibiydi. "Vejetaryen değilsin, değil mi?"

Cevap vermeye fırsat bulamadan gitti, ben de garajdan uzaklaşıp tekrar eve girdim ve kapıyı kapattım. Vejetaryen değilim, ama etimle et olmadan önce hiç tanışmadığımı fark ediyorum.

Kuru ağzımı ıslatmak için birkaç kez yutkunuyorum.

"Oturma odası, banyo, televizyon," diye işaret ediyor ben onu takip ederken. "Kablolu yayınımız yok ama bir sürü filmimiz var ve internet olduğu sürece izleyebilirsin."

Onu büyük odada takip ediyorum, rustik görünümlü deri kanepeler, bir sehpa ve sandalyeler görüyorum. Şömine içinde oturulabilecek kadar büyük ve bacası kirişlere kadar uzanıyor. Her yerde ahşap ve deri var. Burası Home Depot gibi kokuyor, biraz da yanık domuz pastırması.

"WiFi ister misin?" Jake bana sordu.

Burada bağlantıda kalabileceğimi hatırlatmak beni bir an için duraksatıyor.

Ama reddedersem nedenini merak edecek.

"Elbette," diye cevap veriyorum. "Kobra Kai'nin altında."

Ona bir bakış attım. *Çok şirin.*

Mevcut ağlara baktığımda, karşıma çıkan tek ağın Cobra Kai olduğunu görüyorum.

"Şifre?"

Bir süre sessiz kaldıktan sonra şöyle der: "Karşına bir adam çıkarsa, o düşmandır. Bir düşman hak eder..."

Kafamı sallayamadan kendimi durduruyorum ve "No Mercy" yazıyorum. Saniyeler içinde bağlanıyor.

Jake yanıma gelip aşağıya bakıyor. Şifreyi doğru bildiğimi görünce etkilenmiş gibi başını sallıyor. "Kalabilirsin."

Yakınımda duruyor ve ben bir nefes alıp bir adım uzaklaşıyorum, bir sonraki adımın ne olacağını görmek için odaya bakıyorum. Ama o olduğu yerde sabit duruyor, beni izliyor ve gözlerinden söylemediği bir şey geçiyor. O da benim gibi muhtemelen burada ne halt ettiğimi ve ben gidene kadar bir hafta ya da bir yıl boyunca benimle ne yapacağını merak ediyor.

"Aç mısın?" diye soruyor.

"Yorgunum."

Sanki annemle babamın iki gün önce öldüğünü ve bugün dört eyalet dolaştığımı hatırlamış gibi başını sallıyor. "Tabii ki."

Ama hiç de öyle düşünmüyorum. Sadece yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Bavullarımı alıyor ve ben de onu üst kata kadar takip ediyorum, trabzan en üstteki kare sahanlığın etrafını sarıyor. Bir an duruyorum ve bir daire çiziyorum, her taraftaki yedi sekiz kapıya bakıyorum, bu yeni yerde kolayca dönüyorum.

"Benim odam." Jake tam önümüzde duran koyu kahverengi ahşap kapıyı işaret ediyor ve sonra diğer odaların önünden geçerken sahanlığın etrafını hızla dolaşıyor. "Banyo, Noah'ın odası ve burası da senin odan."

Bavullarımı sahanlığın köşesindeki bir kapıya bırakıyor, yukarıdaki ferforje avizeden gelen loş ışık buranın nasıl bir yer olduğunu anlamamı zar zor mümkün kılıyor ama şu anda umurumda değil.

Ama sonra aklıma sadece kendisinin, Nuh'un ve benim odalarımı işaret ettiği geldi. "Senin bir oğlun daha var," diyorum ona. "Onun odasını ben mi aldım?" Başka kapılar da var. Onların alanını ihlal etmiyordum, değil mi?

Ama o sadece başını çeviriyor ve çenesini sağa doğru sallıyor. Arka duvardaki tek kapıya. Benimle banyo arasındaki tek kapıya.

"Kaleb'in odası üçüncü katta," diye açıklıyor. "Yukarıdaki tek oda orası, o yüzden tura gerek yok. Yine de harika bir manzarası var. Bolca hava ve boşluk var. Boşluğu sever." İç çekiyor, sözleri hayal kırıklığıyla ağırlaşırken

yatak odamın kapısını açıyor, iki köpek de bizden önce içeri koşuyor. "Onunla tanıştığında bunu aklında tut ve hiçbir şeyi kişisel algılama."

Bir an duraksıyorum, ne demek istediğini merak ediyorum ama insanlar benim için de aynı şeyi söylüyor. Kapısına tekrar bakıyorum, Jake odasının üçüncü katta olduğunu söylediği için arkasında merdivenler olduğunu tahmin ediyorum. Kaleb yukarıda mı? Kardeşi "içeride" olduğunu söylemişti.

Jake kapımı açıp valizlerimi içeri taşıyor, ben de onu takip ediyorum, bir lamba sesi duyuyorum ve ampulün aniden odayı dolduran ışıltısını görüyorum.

Göğsüm anında ısınıyor ve neredeyse

gülümsüyorum. Güzel bir şey.

Çok şey beklediğimden değil, ama rahat ve düzenli ve hatta kendi şöminem bile var. Odanın karşısında çift kapı, bir yatak, bir şifonyer ve minderli bir sandalye var, her şey ahşap renklerle yapılmış ve sık sık yaptığım gibi oturmak istersem yere yayılmak ve yürümek için bolca alan bırakıyor.

Ağzımdan bir esneme çıkıyor ve gözlerim biraz sulanıyor.

Jake koridordan bana "Havlular burada," dedi. "Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver."

Odaya geri adım atarak kapı aralığını dolduruyor ve ben de boşluğun ortasında duruyorum.

"İyi mi?" diye soruyor bana.

Başımı salladım, "Güzelmiş" diye mırıldandım.

Beni izlediğini hissediyorum ve kaslarım geriliyor. "Çok konuşmuyorsun, değil mi?"

Ona bakıyorum.

Gülümsüyor. "Bunu değiştireceğiz."

İyi şanslar.

Jake kapının kolunu tutup çekerek kapatmaya başlar.

"Babamdan nefret ederdin." Gözlerimi ona çevirip onu durduruyorum. "Etmiyor muydun?"

Doğruldu ve bana baktı.

"Benim burada olmam seni rahatsız etmeyecek mi... Jake Amca?"

Babamdan nefret ediyorsa, ona babamı hatırlatmaz mıyım?

Ama bana diktiği gözleri delici bir hal alıyor ve düzgün bir ses tonuyla, "Sana baktığımda babanı görmüyorum, Tiernan" diyor.

Bunun ne anlama geldiğinden ya da beni daha iyi hissettirip

hissettirmeyeceğinden hâlâ emin değilim.

Annene benziyorsun. Havaalanında anneme benzediğimi söylemişti. O

zaman bana baktığında annemi mi gördü? Demek istediği bu muydu?

Gözleri kararıyor ve yumruk yapmadan önce başparmağını elinin iç kısmına sürtmesini izliyorum.

Kök saldım, midem biraz düştü.

"Ve bana amca demek zorunda değilsin," diyor. "Zaten gerçekte değilim, değil mi?"

Ama ben cevap veremeden, köpekleri çağırmak için dilini şaklatıyor, onlar da onu takip ediyor ve kapıyı kapatıp beni yalnız bırakıyor.

Orada öylece duruyorum ama derimin altındaki sinirler ateşleniyor. Bir telefon görüşmesi, bir otobüs koltuğu ve dört eyalet sonra, sonunda aklıma geldi... Bu insanları tanımıyorum.

Tiernan

Esniyorum, taze kahvenin ılık kokusu burun deliklerime doluyor, yatağa sırtımı verip vücudumu gererek uyanıyorum.

Lanet olsun. Bok gibi uyudum.

Saatin kaç olduğuna bakmak için komodinin üzerinden telefonuma uzanıyorum ama elim hiçbir şeye değmiyor, sadece boşluğa düşüyor.

Ne?

İşte o zaman fark ettim. Yeni çarşafların pürüzlülüğü. Bedenimin altındaki yatağın sızısını. Boynumun alışık olduğu kuş tüyü olmayan yastık.

Gözlerimi kırpıştırarak uyandığımda, sabahın soluk ışığının odamdaki çift camlı kapıdan içeri sızarak tavandan süzüldüğünü görüyorum.

Aslında benim odam değil.

Dirseklerimin üzerinde doğruluyorum, başım dönüyor ve tekrar esnediğimde göz kapaklarım zar zor açık kalabiliyor.

Ve her şey bir anda kafama dank etti. Ne olduğunu. Nerede olduğumu. Nasıl kaçtığımı, çünkü aceleci davrandığımı ve düşünmediğimi. Belirsizlik midemi biraz bulandırdı, çünkü hiçbir şey tanıdık değildi.

Bundan hoşlanmadığımı ve değişimden hoşlanmadığımı nasıl unuttuğumu. Dün gece bana bakışını.

Kulaklarımı çalıştırıyorum, dışarıdaki esintiyle eğilen ağaç dallarının gıcırtısını ve esen rüzgârın bacaya nasıl takıldığını duyuyorum.

Babamın ofisinden ve güne hazırlanırken oynadığı altı düz ekrandan gelen uzak konuşmalar yok. Stilistler ve asistanlardan oluşan bir maiyet yok.

Merdivenleri koşarak inip çıkıyorum, annemi hazırlıyorum, çünkü saçı ve makyajı tam olmadan asla evden çıkmaz.

Ne telefonlar çalıyor ne de çim biçme makineleri.

Bir an için evimi özledim. Yasak olmayan görüntüler kafamdan geçiyor. Şu anda soğuk, metal levhaların üzerinde yatıyorlar. Soğuk dolaplara sokulmaları. Babamın teni mavi, annemin saçları ıslak ve makyajı akmış. Eskiden oldukları her şey -dünyanın tanıyabileceği her şey- şimdi yok.

Orada donup kaldım ve gözlerimdeki yanmanın gelmesini bekledim. Gözyaşlarımın acısını. Boğazımdaki acıyı.

Gözyaşlarının gelmesini istemek. Gelmelerini dilemek.

Ama yapmıyorlar. Ve bu beni ailemin ölümünden daha çok endişelendiriyor. Vicdan azabı çekmeyen insanlar için bir isim vardır. Empati kuramayan insanlar. Güçlü anti-sosyal tutumlar sergileyen insanlar.

Sosyopat değilim. Winterfell Savaşı sırasında ağlamıştım. *Game of Thrones.* Ama anne ve babam öldüğünde bir kez bile ağlamıyorum.

En azından bu kasabada kimse benimle ya da onların ölümüyle nasıl başa çıktığımla ilgilenmeyecek. Memlekette beni anlayacak tek kişi Mirai.

Sonra göz kırpıyorum, farkına varıyorum. "Mirai..."

Kahretsin. Yorganı geriye atıp yataktan çıkıyorum ve telefonumun şarjda olduğu çekmeceye yöneliyorum. Telefonu alıp açıyorum ve cevapsız bildirimlerin bir listesini görüyorum - çoğunlukla annemin asistanından gelen aramalar.

Sesli mesajları görmezden gelerek Mirai'yi arıyorum, telefonu kulağıma götürdüğümde batı yakasında saatin altıdan önce olduğunu fark ediyorum.

Neredeyse hemen cevap veriyor.

"Mirai," diyorum o daha bir şey söylemeden. "Tiernan, Tanrı'ya şükür."

Zor nefes alıyor, sanki telefona koşmuş ya da yeni uyanmış gibi.

"Üzgünüm, zil sesim kapalıydı," diye açıklıyorum.

"İyi misin?"

"Ben iyiyim."

Tüylerim diken diken oluyor, bavulumun kapağını açıp siyah sweatshirt'ümü çıkarıyorum, telefonu kafama geçirmeye çalışırken hokkabazlık yapıyorum.

"Peki... kalacak mısın?" diye soruyor bir süre durakladıktan sonra. "Kalmak zorunda olmadığını biliyorsun. Eğer ev rahat değilse ya da kendini garip hissediyorsan-"

"Ben iyiyim," diyorum ona. "Ev güzel ve o da..." Bir sonraki kelimemi ararken sözümü k e s i y o r u m . Neymiş o? "Misafirperver."

"Misafirperver," diye tekrarlıyor, açıkça şüpheleniyor.

Boğazımı temizliyorum. "Peki dünya nasıl?" Konuyu değiştirerek soruyorum. "Bana ihtiyacı olan bir şey var mı?"

"Kendine iyi bak," diyor ve sözümü kesiş şeklini kaçırmıyorum. "Seni bir daha rahatsız etmeyeceğim. İstersen beni ara - aramanı istiyorum - ama zaman zaman kontrol etmek için mesaj atmaya devam edeceğim. Sadece bir süreliğine buradaki her şeyi unutmanı istiyorum, tamam mı? Ben hallettim."

Uyuduğum yatak odasına bakıyorum, kendime ait olduğu için şükrediyorum, çünkü en azından burada yalnız kalabileceğim, bana ait bir yerim var.

Ama bu odadan çıkıp yeni insanlarla karşılaşma düşüncesi midemi bulandırıyor ve ben...

Bana eve dönüş için bir uçak bileti ayarla Mirai. Bunu ona söylemek istiyorum. Ama söyleyemiyorum.

Jake beni kendi halime bırakmaya ve fazla zorlamamaya yatkın görünüyor ama Noah arkadaş canlısı. Fazla arkadaş canlısı.

Kaleb'le henüz tanışmadım, yani yeni biri daha geliyor. Çift kapıya doğru yürüyorum, biraz hava almaya ihtiyacım var.

Endişelenmem gereken en son şey, insanların evde olmayışım hakkında ne düşündükleri ya da ne söyledikleri -ve ailem hakkında ne düşündükleri ya da ne söyledikleri- olmalı ama elimde değil. Uzakta ve döngünün dışında olmak şu anda olmam gereken en son yermiş gibi hissediyorum. Özellikle de babamın nefret ettiği bir adamla, at boku ve ölü, çürümüş geyik leşi gibi kokan bir arazide, hiçliğin ortasında aptalca bir şekilde şapkamı asmışken.

Kapıları açarken telefonu kulağımla omzum arasına sıkıştırıyorum. "Orada olmalıyım..."

Ama kapılar ardına kadar açılıyor ve manzara önümde beliriyor.

Be

n. Ağzım açık kaldı. Birden boyum bir santim uzadı.

Mirai, "Yapman gerekeni yapmalısın," diye cevap veriyor.

Ama ne dediğini zar zor fark ediyorum. Önüme bakıyorum, dalgınca adım atıyorum

Bir gece önce karanlıkta fark etmediğim geniş ahşap güvertemi önümde uzanan genişliğe bakarken görüyorum.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Demek "zirve" bu. Kasabaya bu ismin verilmesinin bir nedeni olduğu aklıma gelmemişti.

Uzakta, balkonumun ötesindeki ağaçların arasında mükemmel bir manzaraya sahip bir dağ duruyor, granit zirvesi gri ve önsezili, etrafı

yeşil

Çam ağaçları ve beyaz bulutlar manzarayı o kadar güzelleştiriyor ki bir an için nefes almayı bırakıyorum.

Vay anasını.

Sadece orada. Mavi bir gökyüzünün önünde duran bir katedral ve kendimi durduramadan elimi kaldırıyorum, yumruğuma almak istercesine ona uzanıyorum, ama tek hissedebildiğim parmaklarımın arasından geçen sabah havası esintisi.

Nefes alıyorum, toprak ve taş kokusu buradan bile burnuma doluyor, dün geceki ölü hayvan kokusunun anısı unutuluyor. Suyun kokusu havada asılı kalıyor, taze ama toprağa ve kayaya karıştığı yerde küflü, tekrar içime çekiyorum, gözlerimi kapatıyorum.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Şimdi gitmem gerek. Bu kokuya alışmak istemiyorum, çünkü çok geçmeden özel olmaktan çıkacak.

"Cenazede burada olmak istiyorsan ol," diye devam ediyor Mirai, sanki konuştuğumuz şeyler hâlâ umurumdaymış gibi. "Eğer gelmezsen, Hannes ve Amelia de Haas'ın tek kızının, anne *ve* babasının ani ölümü karşısında perişan olup cenazeye katılmamasını kimsenin sorgulayacağını sanmıyorum."

Gözlerimi açıyorum, bir yanım gülümsemek istiyor, bir yanım da hayal kırıklığına uğruyor, çünkü gitmeyeceğimi biliyorum. En azından bugün. Gözlerimi kaldırıp zirveye bakıyorum, o manzaraya bakmayı henüz bırakmak istemiyorum.

Mirai'yi hatırlayarak yutkunuyorum. "Teşekkürler," diyorum ona. "Birkaç gün izin alıp ne yapacağımı düşüneceğim."

Cenaze töreni en az dört ya da beş gün daha sürecekti. Dünyanın dört bir yanından gelen insanların Kaliforniya'ya ulaşması ve yapılması gereken tüm düzenlemeler için zamana ihtiyaçları olacaktı. Benim zamanım vardı.

"Seni seviyorum Tiernan," diyor.

Duraksadım. Bunu bana söyleyen tek kişi o.

Tüm anılar geri geliyor, ancak şimdi daha önce yakalayamadığım şeyleri yakalıyorum.

Annemin ya da babamın değil, onun okulda beni arayıp bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sorduğu onca zaman. Ağacın altında onlar için değil de benim için aldığını bildiğim tüm hediyeler ve onlar için imzaladığı doğum günü kartları. Beni başka türlü izleyemeyeceğim filmlere soktuğu ve okumayı en sevdiğim şeyler olduğunu bildiği için çantama bıraktığı seyahat kitapları.

Sahip olduğum ilk sallantılı küpeler onun hediyesiydi. Ve telefonda başımı sallıyorum, çünkü tek yaptığım bu.

"Nefes al, tamam mı?"

diye ekliyor. "Güle güle."

Telefonu kapatıyorum, iğneler boğazıma batıyor ve güzel manzaraya bakmaya devam ediyorum, saçlarım yumuşak esintide dalgalanıyor ve havanın vahşi kokusu bir uyuşturucuya çok benziyor. Baş döndürücü.

Bir ağaçkakan uzaktaki bir ağacı oyuyor ve rüzgâr titrek kavakların ve çamların arasından geçiyor, ormanın zemini derinlere indikçe koyulaşıyor, ta ki ben artık hiçbir şey göremeyene kadar.

Yürüyüş yapıyorlar mı? Jake, Noah ve Kaleb? Hiç ormanın derinliklerine gittiler mi? Keşfetmek için zaman ayırıyorlar mı?

Sessizliği bir elektrikli testere kesiyor, yüksek sesle ve vızıldayarak ve gözümü kırpıyorum, büyü bozuluyor. Arkamı dönüp telefonumu yatağın üzerine bırakıyorum ve bavullarımdan birine doğru yürüyüp tuvalet çantamı çıkarıyorum. Kapıya doğru yürüyorum, kolu sıkıp yavaşça çeviriyorum.

Gıcırdıyor ve ben irkiliyorum. Ailem sabahları gürültüden hoşlanmazdı.

Loş koridora usulca adım atıyorum, koyu ahşap zemin ve paneller sadece iki aplik ve rustik bir avizenin ışığıyla aydınlanıyor, Jake'in bana son gecesi olduğunu söylediği odanın yanından sessizce geçip bir sonraki kapıya yöneliyorum ve kapı koluna uzanıyorum.

Ama ben daha kavrayamadan kapı açılıyor, ışık koridora yayılıyor ve genç bir kadın neredeyse çıplak bir halde orada duruyor. Karmakarışık kumral saçları yüzünü sarıyor ve çıplak göğüslerinin hemen üzerinden sarkıyor.

Tanrım... Başımı başka yöne çevirdim. Ne oluyor be? Amcamın karısı mı? Evli olduğundan bahsetmedi ama olmadığını da söylemedi.

Ona hızlıca bir kez daha bakıyorum, gülümsediğini ve kollarını göğsünde kavuşturduğunu görüyorum. "Affedersiniz," diyor.

Gergin, düz bir karın, pürüzsüz bir cilt, parmağında yüzük yok - karısı değildi. Ve kesinlikle çocukların annesi de değil. Kaleb'in kaç yaşında olduğunu bilmiyorum ama Jake, Noah'ın en küçüğü olduğunu söylemişti ve o da yetişkin oğulları olacak kadar yaşlı değil.

Aslında benden sadece birkaç yaş büyük görünüyor. Oğlanların kız arkadaşlarından biri olabilir mi?

Bir an öylece durdu ve şaşkınlığım öfkeye dönüşmeye başladı. *Kımılda falan mı?* İçeri girmem lazım.

"Pizza ile sizin fikriniz arasındaki fark, benim pizza istemiş olmamdır," diye devam ediyor.

Bocalıyorum ve ona bakmak için başımı çeviriyorum ama o benim kazağıma bakıyor. Gözlerimi indiriyorum, giydiğim tişörtü ve önünde okuduğu yazıyı görüyorum.

Sözlerime kıkırdıyor ve yanımdan geçip banyodan çıkıyor. Aceleyle içeri girip kapıyı kapatmak üzereydim ki aklıma geldi ve başımı tekrar koridora daldırdım. Ne yazık ki bir kapının kapandığını duyuyorum. Hangi odada kaybolduğunu göremeden gitmişti.

Kapıyı kapattıktan sonra yüzümü yıkamak, dişlerimi fırçalamak ve her gece saçımı bağlamak için kullandığım kurdeleyi yüzümden çıkarmakla meşgul oluyorum. Yıllar önce annem bunu yapmaya başlamıştı, çünkü ona lastik bantlardan daha sağlıklı olduğu söylenmişti.

Bir sebepten dolayı ben de yapmaya başladım.

Saçlarımı taradıktan sonra kapıyı yatak odamdaki gibi sessizce açıyorum ve etrafta başka çıplak yabancılar olabilir diye koridora dikkatle bakıyorum. Sanırım onların tarzını bozmadığımı bilmek iyi bir şey.

Kimseyi görmeyince, beni uyandıran kahvenin kokusu alt kattan yukarı doğru süzülürken tekrar odama koşuyorum. Yatağımı hazırlıyorum, bir kot pantolon ve uzun kollu bir üst giyiyorum ve valizlerimi açmaya başlıyorum, ama tam bir yığın gömleği çıkarırken duruyorum.

Kalmayabilirim. Gömlekleri yerine koydum ve beklemeye karar vererek bavulumu kapattım.

Sekiz saniye daha odanın ortasında dikili kalıyorum, ama ne kadar ertelesem de, ortaya çıkmayı ertelemek için burada yapacak başka bir şey düşünemiyorum. Odadan çıkıyorum, nefesimi üflüyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum, içeri dalmadan önce durmuyorum ve bu işi bitirmek için merdivenlerden iniyorum.

Ama oturma odasına girip etrafa baktığımda omuzlarım bir nebze olsun gevşiyor. Burada kimse yok. Birkaç lamba geniş odayı aydınlatıyor ve başımı sola çevirdiğimde, ortadaki adanın üzerinde asılı birkaç ışıkla loş bir şekilde aydınlatılan mutfağın da boş olduğunu görüyorum. Yine de kahve makinesinin kırmızı ışığını fark ediyorum ve çıplak ayaklarımla ilerleyerek gözümü adamlardan birine dikiyorum.

Bulaşıklıkta bir fincan bulup kendime bir
fincan dolduruyorum. "Günaydın."

Sıçrıyorum, kahve ağzından taşarken fincan neredeyse elimden kayıyor. Yakıcı damlalar başparmağıma düşüyor ve tıslıyorum.

Omzumun üzerinden bakınca Jake'in mutfağa girip buzdolabını açtığını görüyorum,

"Günaydın," diye mırıldanıyorum, sıcak sıvıyı tenimden temizliyorum. "Nasıl uyudun?" diye soruyor.

Bir kez daha bakıyorum, içkisini çıkarmış, tişörtü arka cebinden sarkarken kollarında, boynunda ve sırtında ter parlıyor. Saat daha yedi civarı. Ne kadar erken kalkıyorlar?

"İyi," diye mırıldanıyorum, bir kağıt havlu alıp kahveyi siliyorum. Aslında bok gibi uyudum ama bu beni sadece daha fazla soruya açık hale getirecek, bu yüzden yalan söylemek daha kolay.

"Güzel," diye yanıtlıyor.

Ama orada öylece duruyor ve gözlerini üzerimde hissedebiliyorum.

Bir kağıt havlu daha alıp ahşap tezgahı biraz daha siliyorum. "Yeterince sıcak mı?" diye soruyor.

Ha? Ona sorgulayarak bakıyorum.

"Dün geceki yatak odan mı?" diyor, detaylandırarak. "Yeterince sıcak mıydı?"

Terden ıslanmış açık renk saçları bana bakarken alnına ve şakaklarına yapışıyor ve ben başımı sallayarak tekrar arkamı dönüyorum.

Ama gitmiyor.

Orada öylece duruyor ve ben içimi çekmek istiyorum, çünkü bu kısım insanların genellikle bir sohbeti sürdürmek için çaba göstermemi bekledikleri kısım.

Mutfak küçülüyor ve sessizlik daha da sağır edici hale geliyor, uzaktan gelen bir kuş cıvıltısı dışında. Beynimde söyleyecek bir şey arıyorum, garip saniyeler uzuyor ve bende kaçma isteği uyandırıyor.

Ama sonra aniden yaklaşıyor ve göğsü neredeyse koluma değecekmiş gibi dikleşiyorum. Tam uzaklaşacakken önüme uzanıyor ve kahve makinesini kapatışını izliyorum.

"Sadece senin için sıcak tutuyordum," diyor, nefesi başımın üstünü okşuyor.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. *Sıcak mı tutuyorsun?* Oh, kahve. Benim için açık bırakmış.

"Güzel ellerin var," diye dikkat çekiyor.

Kupanın etrafına sarılmış olanlara bakıyorum.

"Baban da öyle yaptı," diye ekliyor ve alay ettiğini duyabiliyorum. Kaşlarımı birbirine yapıştırıyorum.

Bu bir alay mıydı?

"Babamın güzel elleri vardı," diye mırıldanıyorum, ona bakmadan bir yudum alıyorum. "Yani gerçek erkekler Mont Blanc ve cep telefonu yerine motorlu testere ve kamyonet mi kullanıyor?" diye soruyorum.

Başımı çevirip ona bakıyorum ve o da mavi gözlerini bana dikiyor.

"O artık öldü," diyorum Jake'e. "Sen kazandın."

Çenesini indiriyor, bakışları benimkine kilitleniyor ve çenesinin büküldüğünü görüyorum. Arkamı dönüyorum ve kahvemden bir yudum daha alıyorum.

Babamla arasında ne tür bir husumet olursa olsun, hakaretleriyle hedef alması gereken son kişi yetimdir. Görgü kuralları her yerde vardır. Bu adam hıyarın teki.

Buna rağmen midem ısınıyor ve sinirlerimi örtmek için kahvemi yudumluyorum.

Hissediyorum. Bağlanma ihtiyacı.

Üzüntüden sonra, çocukken öfke benim sürekli yoldaşımdı. Sonra öfke gitti ve hiçbir şey kalmadı. Ne kadar iyi hissettirdiğini unuttum. Duygularımın dikkatimi dağıtması.

Ondan hoşlanmamam hoşuma gidiyor.

"Pekâlâ," diye sesleniyor biri ve onun ayak seslerinin mutfağa girdiğini duyuyorum. "Ben çıktım."

Jake'in gözlerini hâlâ üzerimde hissederek bakıyorum ve çıplak kadını izliyorum

-Artık giyinik bir halde, omzuna astığı kahverengi deri sırt çantasıyla Jake'e doğru yürürken bir kolunu onun boynuna doluyor. Jake ona doğru eğiliyor ve Jake bir an tereddüt ediyor -hâlâ bana bakıyor- ve sonunda ona dönüp kendisini öpmesine izin veriyor.

O zaman kız onun. Beyzbol şapkasının altında gölgelenen yüzünün pürüzsüz tenine, sıkı ve formda vücuduna bakıyorum. Onun yaşına yakın bile değil.

Çocuklar düşündüğüm kadar medeniyetten kopuk değilmiş. En azından hava başlayana kadar.

Dilinin ucu dışarı fırlayıp bir anlığına adamın ağzına giriyor ve sonra geri çekiliyor; ben de kahveme dönüyorum, içimde garip bir huzursuzluk dolaşıyor. Bir sürü insan gelip gidecek mi?

"Bu gece görüşür müyüz?" diye

sorar. "Belki."

Bir duraklama oluyor ve sonra kendini

tekrarlıyor. "Belki."

Surat asmış olmalı.

Ona bir öpücük daha kondurup gidiyor ve ben de beni başka biriyle tanıştırmadığı için memnun bir şekilde nefes veriyorum.

"Bana yardım etmek ister misin?" Jake sorar.

Ona bakıyorum ama ne soracağımı unutuyorum. Oğluna çok benziyor.

Dün gece fark ettiğimden daha fazla.

Yeni uyunmuş sarı saçlar. Tembel yarı gülümseme. Gözlerinin arkasında sürekli bir şaka olduğunu görebilirsiniz. Jake kaç yaşında bu arada? Babam kırk dokuz yaşındaydı, Jake ise daha genç. Tek bildiğim bu.

En az yirmi yaşında oğulları olduğuna göre, muhtemelen kırklı yaşlarının başında olduğunu söyleyebilirim.

Tabii daha yaşlı da olabilir. Çok güneş alıyor ve formunu koruyor gibi görünüyor. Babam kilolu değildi ama bu adam gibi de görünmüyordu.

Tekrar öne dönüp kahvemden bir yudum alıyorum. "Ne konuda yardım?" "Göreceksin," diyor bana. "Ayakkabılarını giy."

Danny ve Johnny'yi çağırarak uzaklaşıyor ve bir süre sonra köpekler de onu dükkâna kadar takip ediyor. Neredeyse gözlerimi deviriyordum. Köpeklerinin adı Danny ve Johnny mi? Başka bir *Karate Kid* göndermesi.

Soğumuş kahveden birkaç yudum daha alıp kalanı boşaltıyorum ve topuklarımın üzerinde dönerek yatak odama doğru ilerliyorum.

Ayakkabılarımı giydikten sonra arka cebime koymak için telefonumu elime alıyorum ama sonra vazgeçiyorum.

Ona bakıyorum, kapatmadan ve şarj etmek için fişe takmadan önce sadece bir an tereddüt ediyorum.

Kapıyı arkamdan kapatıp odadan çıkıyorum ve merdivenlere yöneliyorum, kulağımı kısa bir süreliğine oğlumun kapısına -en azından tanıştığımın- dayıyorum ve henüz kalkıp kalkmadığını merak ediyorum.

Ama ben bir şey duymuyorum.

Evden çıkarken verandaya geldiğimde yavaşlıyorum, gün ışığında tüm manzarayı seyrediyorum ve bu alçak seviyeden ağaçların arasından tepenin ucunu görmek için bakışlarımı sağa çeviriyorum.

Derin derin nefes alıyorum, gözlerim bir anlığına kapanıyor ve odun ve çam kokusuna doyamıyorum. Sabah havasındaki soğuktan kollarımdaki tüyler diken diken oluyor ama bu beni rahatsız etmiyor. Ağaçlar evin etrafını çevreliyor, iri gövdelerine bakıyorum ve uzaktaki ormana, gölgeliklerin altındaki karanlık zemine bakıyorum. Ani bir yürüme isteği duyuyorum. Bahse girerim kimseyi görmeden ya da duymadan saatlerce yürüyebilirsiniz.

Ön güverte kocaman, evin içi kadar geniş, yarısını gölgeleyen bir çıkıntı ve alanı süsleyen ahşap sallanan sandalyeler ve bir salıncak var. Arazi aşağıya doğru geniş bir ormana yayılmadan önce birkaç kamyon ön tarafta oturuyor ve kasaba uzakta.

En azından ben öyle düşünüyorum. Araziye giden çakıllı yol o yönden geliyor. Henüz evin arkasını görmedim ama beni ormanın derinliklerine götürdüğünü varsayıyorum.

Sağa baktığımda Jake'in arabadan indiğini ve merdivenlerin önünde durduğunu görüyorum. Gömleğini tekrar giymişti.

"Ata binmeyi biliyor musun?" diye
soruyor. At mı yoksa...?
Atları kastettiğini düşünerek başımı
sallıyorum. "Nasıl ateş edileceğini
biliyor musun?"
Başımı sallıyorum.

"Kafa sallamaktan ve tek kelimelik cümlelerden başka bir şeyle nasıl cevap vereceğini biliyor musun?"

Ona bakıyorum. Bu soruya alışık değilim.

Cevap vermediğimde sadece kıkırdıyor, başını sallıyor ve onu takip etmemi işaret ediyor.

Güverteden inip çamurlu ve tek tük su birikintileri olan küçük, seyrek yeşil bir avludan geçiyorum. Onun arkasından ahıra doğru ilerlerken aşırı büyümüş çimenlerin çiyleri kot pantolonumun altından sızıyor ve turkuaz Tieks ayakkabılarımın içinde açıkta kalan ayaklarımın üstünü ıslatıyor. Gri ahşap çatlamış ve temelin yakınında çürüyor ve yukarı baktığımda ahırın çatısına yakın saman kapısının açık olduğunu görüyorum, ancak alttaki ana kapılar hala kapalı. Girişe ulaşmadan önce sola sapıyor ve daha alçak, bitişik bir yapının kapısını kaydırarak açıyor, eşikten geçerken onu takip ediyorum ve hemen hayvanların tanıdık kokusunu alıyorum. Burası bir ahır.

Üçüncü ahıra yöneliyor ve ahırı açıp burnunda ve dizlerinden topuklarına kadar bacaklarında boya izleri olan kahverengi bir kısrak getirdiğinde geri çekiliyorum. Çoktan eyerlenmişti ve ben de tabanlarının etrafı çamurla kaplanmış ayakkabılarıma bakıyorum. Odamda spor ayakkabılarım var ama burada kalırsam kasabadan iş botu almam gerekecek.

Ve yakında.

Dizginleri alarak atı ahırdan dışarı çıkarıyor, ben de peşinden gidiyorum ve Noah'nın yanımıza gelip ahırın yanındaki yığına birkaç kürek attığını görüyorum.

"Aman Tanrım, iyi misin?" diye mırıldandı, bana endişeyle bakarak. "Bilmediğim bir hayvan saldırısı mı oldu?"

Ne?

Sonra şaşkın bakışlarının düştüğünü görüyorum ve bakışlarını takip ederek, ailemin kişisel alışverişçisinin birkaç hafta önce dolabıma koyduğu tasarımcı skinny jean pantolonumun kasıtlı olarak yırtılmış ve parçalanmış halini görüyorum.

Koyu renk badanalı kumaş parçalarının arasından kalça dilimleri görünüyor ve ben başımı kaldırıp Noah'nın ukala yüzünde orantısız bir gülümseme gördüğümde Jake bıyık altından gülüyor.

Çenemi kilitleyip başka tarafa bakıyorum.

Dalga geçiyor. Sadece havamda değilim.

Tabii ki yıllardır havamda değildim, sanırım artık böyle biriyim.

Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum ve sonunda geçiyor, dudakları içinde tuttuğu kahkahayla gergin.

"Tiernan," diye sesleniyor Jake.

Amcamın atın diğer tarafında durduğu yere doğru yürüyorum ve üzengiyi bana doğru tutarken onu takip ediyorum. Yukarı uzanarak bir elimle dizginleri kavrıyor, diğer elimle eyeri tutuyor ve sol ayağımı üzengiye geçiriyorum. Kendimi yukarı kaldırıp bacağımı atın üzerinde sallıyorum ve diğer ayakkabımı sağ üzengiye geçiriyorum. Mükemmel bir uyum. Hiçbir şeyi ayarlamasına ihtiyacım yok. Ne yaptığımızı ya da nereye gittiğimizi sormadım, bunun gerçekten önemli olmadığını biliyordum. Tartışmayacağım.

Etrafıma bakınıp atını arıyorum ama sonra birdenbire kendini yukarı çekip tam arkama yerleşiyor.

O ne yapıyor?

"Nasıl binileceğini biliyorum dedim," diyorum ona.

Ama o önüme uzanıp dizginleri tutuyor ve beni dizginleri bırakmaya zorluyor. Eyerin boynuzunu iki elimle kavrıyorum, olabildiğince yukarı çıkıyorum, çünkü tam orada ve neredeyse onun kucağındayım.

Kalbim biraz daha sert atmaya başlıyor, sinirim derimin altına işliyor. "Yardıma ihtiyacım yok," diyorum ona.

Sadece dilini şaklatıp atı dürtüyor ve bizi ahırın etrafından dolaştırıyor. Tahta çitin etrafından dolanıp dörtnala ormana giriyoruz, at dik tepeye tırmanıp bizi ağaçların gölgesine gönderiyor ve ben kendimi geriye doğru kaymaktan korumak için yumruklarımı boynuzun etrafında sıkıyorum.

Ama ne kadar denesem de vücudunu hâlâ orada hissediyorum.

Ağaçlar bizi güneşten koruduğu için gün kararıyor ve hava serinliyor ama altımdaki hayvanı hissedince içimde hoş bir şeyler kıpırdıyor. Kasları bizi tepeye çıkarmak için bacaklarıma karşı çalışıyor. Nabzım biraz hızlanmaya başlıyor ama bundan nefret etmiyorum. Aslında biraz ferahlatıcı. Arkamda sağlam duruyor ve kendimi güvende hissediyorum. Şu an için.

"Rahatsız mısın?" diye soruyor.

Sesi sırtımda titreşiyor. Ama cevap

vermiyorum.

"Rahat mısın?" diye soruyor.

Yine de sessiz kalıyorum. Ne fark eder ki zaten? İtirazıma rağmen kendini dayattı. Onunla at üzerinde rahat olup olmamamın bir önemi var mı?

Umurunda değil. Sadece benden bir cevap istiyor.

İç çekişi kulağıma çarpıyor. "Evet, baban da fazla konuşmadan beni kızdırabilirdi."

Ama onu duyamıyorum. Kalçalarının arasında otururken bacakları benimkilerin her santimine dayanıyor.

Rahat. Korumalı.

Rahatsız mı oldun?

Bilmiyorum ama belki de bilmem gerektiğinin farkındayım. Bu çok garip. Böyle oturmamalıyız.

Tepeyi tırmanmaya devam ediyoruz, ben arkamızdaki evi görerek etrafıma bakarken atın altındaki taş ve toprak tekmeleniyor. Arazi düzleşiyor ve Jake atı biraz daha hızlı itiyor, ben de onun beni tutuşuyla rahatlıyorum, ikimiz de eyerde bir aşağı bir yukarı zıplıyoruz.

Yüzünde bir şey varmış gibi birkaç kez üflüyor ve sonra parmakları boynuma değiyor. Geriliyorum, dokunuş beni ürpertiyor.

"Bana bir iyilik yap, tamam mı?" diyor saçlarımı sağ omzumun üzerinden geçirirken. "Saçlarını mümkün olduğunca arkadan bağlı tut. Takılabilecek bir sürü makinemiz var."

Saçlarımı omzumun üzerinden yüzüne doğru düzleştirerek kontrolü ele alıyorum.

Tepenin başında duruyoruz. "Su kulesi, ahır, dükkan..." diye sesleniyor, biz dönüp uçurumun üzerinden aşağıdaki arazisine bakarken işaret ediyor. "Şu tepenin üzerinde de bir sera var."

Bakışlarını aşağıdaki ağaçların arasından evin bulunduğu yere kadar takip ediyorum ve çiftliğin tamamını görebiliyorum. Ev mutlu bir şekilde ortada yer alıyor, arka tarafı bize bakıyor ve bitişik

Solda garaj -ya da dükkândan bahsediyor sanırım- ve onun diğer tarafında bir ahır. Sağda bir su kulesi var. Tepesinde oturduğumuz kayalık tepe evin arkasında yer alıyor ve arazide bir yerde bir propan tankı ve jeneratör olduğunu tahmin ediyorum.

Yapraklar sabah esintisiyle dans ediyor ve sağımda bir şey kanatlarını çırparken uzaktan sabit, yumuşak bir ses geliyor. Su olabilir mi?

Jake kenardan çekiliyor ve biz evden daha da uzaklaşıp ormanın derinliklerine doğru ilerlemeye devam ediyoruz ve aşağıya bakıyorum, parmaklarının dizginlerin her bir kayışına dolandığını, neredeyse uyluklarıma dayandığını görüyorum. Kollarıyla beni sarıyor ve sabahın soğuğuna rağmen üşümüyorum.

"Buraya kamyonla çıkamazsın ama atlar ve ATV'ler iyi iş görüyor," diyor bana. "Birini kullanmadan önce Noah sana dört tekerlekli araçlarla ilgili ipuçlarını göstersin, tamam mı?"

Başımı sallıyorum. Bir yaz ekstrem sporlar için bir kamp yapmıştım ama muhtemelen oğlunun bana ipleri göstermesini isteyecektir.

Yola devam ediyoruz ve uzun zamandır bir şey yemediğim için biraz acıkmış olmama ve canımın bir kahve daha çekmesine rağmen, göz kapaklarım yolculuğun rahatlatıcı sallantısıyla ağırlaştığı için sessiz kalıyorum. Burada hiçbir şey düşünmüyorum ve bu çok güzel.

Gözlerimi kapatıyorum.

Ama birkaç dakika sonra suyun sesi yükseliyor ve at duruyor. Gözlerimi açtığımda bir uçurumun kenarında olduğumuzu görüyorum. Uzaklara bakıyorum.

Zirve.

Kalbim güm güm atıyor ve artık engelsiz olan manzarayı seyrederken bir an için nefes almayı bırakıyorum.

Aman Tanrım.

Altımızda iki dağ arasında dar bir vadi uzanıyor, uzun bir şelale dağlardan birinin üzerinden akarak nehre karışıyor. İki dağın arasında, uzakta, zirve duruyor. Koyu gri kaya, yeşilliklerle çevrili. Çok güzel bir yer.

"Beğendin mi?"

Jake soruyor.

Başımı sallıyorum.

"Beğendin mi?" diye sert bir sesle tekrar soruyor ve kelimelerimi kullanmamı istediğini biliyorum.

Önüme bakmaya devam ediyorum, sadece fısıldayabiliyorum.

"Bayıldım."

"Artık yolu bildiğine göre istediğin kadar geri gelebilirsin." Arkamda hareket ettiğini ve eyerin biraz kaydığını hissediyorum. "Ama evden çıkarken yanında koruma taşımalısın, anladın mı?"

Tekrar başımı sallıyorum, manzaraya bakarken zar zor dinliyorum. Ama çenemi tutuyor ve başımı ona doğru çeviriyor.

"Bu çok önemli," diye ısrar ediyor. "Anlıyor musunuz? Burası Los Angeles değil. Denver bile değil. Kara ayılarımız, dağ aslanlarımız, çakallarımız, ara sıra çıngıraklı yılanlarımız var... Gözünüzü dört açmalısınız. Artık onların bölgesindesiniz."

Elinden kurtulup yüzümü tekrar öne dönüyorum ama sonra arkamdan bir şey getirdiğini görüyorum ve bakışlarımı tekrar zirveden ayırıp elinde bir silah olduğunu görüyorum.

Ya da bir tüfek.

Silahın fişek yatağını açarak bana uzun, keskin altın mermileri gösteriyor ve sonra sürgüyü geri çekerek bir mermi yerleştiriyor ve bunu yaparken beni izlediğinden emin oluyor.

"Şurada asılı duran kırık halat köprüyü görüyor musun?"

Nehrin karşısına bakıyorum, kaya duvarından aşağı sarkan ahşap bir halat köprünün kalıntılarını görüyorum.

Tanrım. Aşağıdaki düşüşü görünce kalbim küt küt atıyor. Bu köprü bir zamanlar gerçekten var mıydı?

Tüfeği ellerime verdi. "Nişan al."

Uzun silahı kavrıyorum, çelik namlusu koyu renkli ahşap bir kasanın içine sıkışmış ve şükrediyorum. En azından konuşmak istemiyor.

O geyiği bununla mı vurdu?

Bir nefes verdim.

Mümkün değil. Dağ adamının muhtemelen bunlardan bir dolabı vardır.

Bir an tereddüt ettikten sonra nihayet tüfeği kaldırıyorum, dipçiği omzuma dayıyorum ve parmağım tetiğin üzerindeyken elimi muhafazanın etrafına sarıyorum. Sol gözümü kapatıyorum ve nişan hattının aşağısına, namluya doğru bakıyorum.

"Tamam," dedi bana. "Şimdi nefes alışını sakinleştir. Mermi zaten yerleştirilmiş durumda, o yüzden sadece nişangâha bak ve hizala-"

Tetiği çekiyorum, mermi namludan fırlıyor, havada yankılanıyor ve bir patlama karşı taraftaki kaya duvara çarpıyor, kaya tozunu ve

tahtayı ikiye böler. Her iki parça da düşer ve kendi ipleriyle uçuruma doğru sarkar.

Bir esinti saçlarımı hafifçe savuruyor ve tüfeği indiriyorum, atış gürültüsü uzaklarda kaybolup şelalenin huzurlu sesi yeniden havayı doldururken iki gözümü de açıyorum.

Jake hala arkamda oturuyor, silahı ona geri veriyorum ve dikkatimi tekrar tepeye çeviriyorum, görüş alanımdan büyük bir kuşun geçtiğini görüyorum.

Boğazını temizliyor. "Şey... çocuklara bu gece senin için birkaç bira şişesi boşaltmalarını önerecektim ama... görünüşe göre pratiğe ihtiyacın yok. Ateş edemediğini söylediğini sanıyordum."

"Ben hayvanları vuramam," dedim ona. "Sorduğun şeyin bu olduğunu sanıyordum."

Zirve çok büyük. Ama çok yakın. Bu kadar büyük bir şeyin size küçük olduğunuzu hatırlatması ama aynı zamanda muhteşem şeylerle dolu bir dünyanın parçası olduğunuzu hatırlatması çok tuhaf bir duygu. Her gün görebilmek ve yeniden hatırlayabilmek ne harika bir şey.

Jake attan iniyor ve ben de onun vücudundan hâlâ sıcak olan koltuğa rahatça oturuyorum.

"Bazı tuzakları kontrol edeceğim, o yüzden eve yürüyeceğim," diyor. Dizginleri elime alırken yere bakıp gözleriyle buluşuyorum.

"Eve döndüğünde kahvaltıya başla," dedi bana. "Atı eyerledikten sonra tabii ki."

Düşünmeden gözlerimi kısıyorum. *Aşçı mı?*

Yardım etmekle ilgili bir sorunum yok, ama neden?

Başka tarafa bakıyorum. "Ben de katılırım ama mutfakta kalmayacağım." Yemek yapmakla ilgili bir sorunum mu var yoksa beni orada istediği için mi emin değilim.

Kızı ocağın başına koyun, çünkü tabii ki ata binmeyi ya da ateş etmeyi bilmiyor, değil mi?

"Bunun yerine ekinlere nasıl bakılacağını biliyor musun?" diye soruyor.

Ne demek istediğini çoktan anladığım için omurgamı dikleştiriyorum.

"Ot, su, gübre?" diye devam ediyor. "Toprağı havalandırmak mı? Bitki mi? Kış aylarında atları ve çiftlik hayvanlarını beslemek için bu ürünlerin bir kısmını nasıl depolayacağınızı biliyor musunuz?"

Hala ona bakmıyorum.

"İnekleri sağmak mı?" diye devam ediyor, eğlenerek. "Atları eğitmek mi? Motorlu testere kullanmak? Geyik derisi yüzmek?"

Evet, tamam.

"Meyve ve sebze yetiştirebilir misiniz? Traktör sürebilir mi? Sıfırdan bir motosiklet yapabilir mi?"

Çenemi kilitliyorum ama cevap vermiyorum.

"Yani kahvaltı hazırlamak, öyle mi?" diye cıvıldıyor. "Hepimiz üzerimize düşeni yapıyoruz, Tiernan. Eğer yemek istiyorsan."

Ben üzerime düşeni yapacağım ama o emir vermek yerine sorabilir.

Başımı tekrar ona doğru çeviriyorum. "Sen benim babam değilsin, biliyorsun değil mi? Buraya kendi özgür irademle geldim ve istediğim zaman gidebilirim."

Ama uzaklaşmak ya da beni görmezden gelmek yerine gözlerinde bir muziplik beliriyor ve gülümsüyor.

"Belki," diye alay ediyor. "Ya da belki burada biraz zaman geçirmenin sana iyi geleceğine karar veririm ve sonuçta gidemezsin."

Kalbim hızlanıyor.

"En azından seni gülerken görene kadar," diye ekliyor. "Ya da bağırdığınızı, çığlık attığınızı, ağladığınızı, kavga ettiğinizi ya da şakalaştığınızı görene kadar."

Ona bakıyorum ve gözlerimin öfkeyle yandığını hissediyorum.

Bir kaşını kaldırıyor. "Belki de ailenin isteklerini yerine getirmeye karar veririm ve reşit olana kadar seni yanımda tutarım."

"On hafta içinde 'reşit' olacağım."

"Sekiz saat içinde kar altında kalacağız." Ve gülüyor, benden uzaklaşıyor. Dudaklarımda bir hırıltının hayaletini hissediyorum.

"Pastırmayı yak, Tiernan," diye talimat veriyor uzaklaşırken. "Biz böyle seviyoruz."

Tiernan

Eyeri ahırdaki bankın üzerine asıyorum, oraya koymam gerekip gerekmediğini umursamıyorum.

Kalmak istemezsem beni burada tutmaz, değil mi?

Bunu yapmaya niyetli olsun ya da olmasın, aslında beni yapabileceğini bilmekten daha az korkutuyor. Buraya bir misafir olduğumu ve onun kullanmayı aklına bile getirmeyeceği bir güce sahip olduğunu düşünerek geldim.

Sanırım öyle oldu. Belki de benden kira alabileceğini düşünüyor.

Ya da kadın olmamın beni iyi bir aşçı yaptığını mı düşünüyor? Ben iyi değilim.

Ahırdan çıkıp eve doğru ilerliyorum, bitişikteki dükkândan kestirmeden geçip beni doğrudan mutfağa götürecek kapıya doğru yürüyorum.

Başımı kendime doğru sallıyorum. *Eve gidemem.*

Ve Brynmor'a geri dönmek istemiyorum. Tanrım, tanıdığım birini görme fikri... Gözlerimi kapatıyorum. *Ya da o evi koklamak*.

Yüzleşemiyorum. Bembeyaz duvarlar. Nasıl konuşacağımı bilmediğim insanlarla dolu sınıflarda oturmak.

Midem bulanıyor ve alnımı dükkânın tavanından sarkan bir şeye yaslayarak duruyorum. Kolumu bir kum torbasına doluyor ve gözlerimi kapatıyorum.

Eve gidemem.

Deriyi avucumun içinde sıkıyorum ve her şey -yeni gerçekliğim -İçime işlemeye başladı.

Nereye gittiğimin, çevremi nasıl değiştirdiğimin ya da görmek istemediğim tüm yerlerden ve insanlardan nasıl kaçtığımın bir önemi yok. Ben hala benim. Kaçıyorum, gidiyorum, saklanıyorum.

Kaçış yok.

Sıvı ısısı koluma yayılırken avucumu yumrukluyorum ve çantaya vuruyorum, elim deriyi zar zor deliyor. Bunu tekrar tekrar yapıyorum, acınası küçük yumruklarım daha da sertleşiyor, çünkü berbat durumdayım, yorgunum ve kafam karışık... Nasıl daha iyi hissedeceğimi bilmiyorum.

Dişlerimin arasından havayı emiyorum, sonunda geri çekiliyorum ve yumruğumu çantaya savuruyorum. Zincirler sallanmaya çalıştıkça gıcırdıyor ama diğer kolumu hâlâ ona dolamış durumdayım.

Belki de ailenin isteklerini yerine getirip seni reşit olana kadar tutmaya karar veririm.

Dişlerimi sıkıyorum, ani bir enerji patlaması yaşıyorum ve çantayı bırakıyorum, geri adım atıyorum ve sağ yumruğumu çantaya yerleştirerek tekrar sallıyorum.

En azından güldüğünü görene kadar. Öfke bedenimi ısıtıyor ve bir yumruk daha atıyorum. *Ya da bağırır, çığlık atar, ağlar, kavga eder ya da şaka yaparım ve bunların hepsi baş sallamaktan ve tek kelimelik cevaplardan daha fazlasıdır.*

Yumruğumu tekrar
vuruyorum. Ve
tekrar.

Homurdanıyorum. "Sekiz saat içinde kar altında kalacağız," diye fısıldayarak bana söyledikleriyle alay ediyorum.

Yumruğumu iki kez daha torbaya sokuyorum ve sonra geri adım atarak arka bacağımı bir kez torbaya doğru sallıyorum. Sonra iki kez. Ve tekrar.

Sonra gitmesine izin verdim ve hiçbir şey söylemedim, hatta bana pastırmasının nasıl pişirilmesini istediğini söylediğinde bile. Yani, eğer biri sizin için güzel bir şey yapıyorsa - kahvaltı hazırlamak gibi - nasıl pişirildiğine itiraz etmezsiniz. Yersiniz.

Tanrım, keşke biraz vegan pastırmam olsaydı da onu gerçekten mutlu etseydim. Eğlence dudaklarımı çekiştiriyor, ama geri çekmeye zorluyorum.

Çantaya vurmaya ve tekmelemeye devam ediyorum, cevap verebileceğim her şeyi düşünürken hafif bir ter alnımı sıyırıyor. Son sözü söyleyememiş olmak beni neden bu kadar rahatsız ediyor?

Neden *her şeyi* oluruna bırakıyorum ve hiçbir şey söylemiyorum?

Yumruğumu çantaya atıyorum ve biri aniden orada, çantayı diğer taraftan tutuyor.

"Merhaba," diyor Noah, çantanın etrafından bana bakarak.

Eğlenmiş görünüyordu ve ben durdum, dik durdum. Beni mi izliyordu? Kendi kendime mi konuşuyordum?

Gözleri biraz daha kırışıyor ve kendinden memnun bir sırıtışın ortaya çıktığını görüyorum. "Durma," diyor bana.

Koyu mavi tişört gözlerinin rengini ortaya çıkarıyor ve aynı beyzbol şapkası saçlarını kafasında geriye doğru oturduğu yerde tutuyor. O ve babası birbirlerine çok benziyorlar.

Gözlerimi indiriyorum ve geri çekiliyorum, zor nefes alıyorum. Midemdeki kaslar yanıyor.

Ama o beni kışkırtmaya devam ediyor. "Haydi." Son yumruğumun düştüğü torbaya vuruyor. "Bir azizi bile kızdırabilir. Bu kum torbasını en başta neden astığımı sanıyorsun?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, hala hareket etmiyorum.

İç çeker ve dik durur. "Tamam. Kahvaltı mı hazırlıyorsun?"

Kendimi durduramayarak kaşlarımı içeri çekiyorum ve vücudumu döndürerek bacağımı tüm gücümle kum torbasına doğru savuruyorum. Ayağım yere inmeden hemen önce kendini torbadan uzaklaştırıyor ve avuç içleri yukarı bakacak şekilde iri gözlerle geri çekiliyor. Torbanın ileri geri sallanışını izliyorum.

Ona vurmaya çalışmıyordum. Bu sadece mutlu bir tesadüf olurdu.

Ama bacaklarım hâlâ yüklü hissediyor ve keşke amcam şu anda içeri girse de çantayı tutmasını istesem diyorum.

Kızgınım.

Gerçekten kızgınım. Ve bu iyi hissettiriyor.

Hâlâ buradayım.

Noah kıkırdayarak öne doğru geliyor ve kolunu boynuma doluyor. "Sende cesaret var."

Kendimi geri çekip beni yönlendirmesine, ikimizi de eve götürmesine izin veremeyecek kadar harcanmış durumdayım.

"Hadi gel. Kahvaltı hazırlamama yardım et," diyor.

Üçüncü tabağı masaya koyup yanına bir çatal ve tereyağı bıçağı bırakıyorum ve dördüncü tabağı koymak için dolaba doğru ilerliyorum.

"Hayır, hayır," diyor Noah, buzdolabını tekmeleyerek kapatıyor ve tereyağı ile reçeli masaya döküyor. "Dördüncü tabağı yere koy. Kaleb gelebilir

her zaman."

Masaya bir göz attıktan sonra dolaba dönüyorum ve fazladan tabağı tekrar içine yerleştiriyorum. "Kaleb'in masada bir tabağı var."

"Yemek yemiyor musun?"

Jake aniden mutfağa girerek, "Evet, öyle," dedi.

Buzdolabına yöneliyor ve bir sürahi meyve suyu çıkarıp masanın ortasına yerleştiriyor, oturmadan önce kendine bir fincan kahve dolduruyor.

"Aç değilim," diyorum ona.

Lavaboya gidip Noah'nın az önce kullandığı bıçak ve spatulayı duruluyorum.

Jake, "Akşam yemeği yemedin," diye işaret ediyor.

"Otur." "Aç değilim."

Ve o başka bir şey söylemeden mutfaktan çıkıp merdivenleri çıkıyorum. Gözlerini sırtımda hissediyorum ve onlardan uzaklaştıkça kendimi bir yüzleşmeye daha çok hazırlıyorum.

Ama peşimden gelmiyor.

Gitmeme izin verdi ve bir dakika içinde odamdaydım, kapıyı arkamdan kapattım.

Be

n. Gerçek şu ki açlıktan ölüyorum.

Karnıma sancılar girdi ve Noah'ın yanında yaptığım çırpılmış yumurta Pastırmayı yakmakla meşguldüm. Harika görünüyordu.

Neyse ki Noah yemek pişirirken fazla konuşmak istemedi ama onlarla birlikte yemek yersem konuşmak zorunda kalacağım. Onlar dışarı çıkana kadar bekleyip bir şeyler ayarlayacağım.

Telefonumun yeşil ışığı yatağın üzerinde yanıp sönüyor ve ben de gidip onu alıyorum.

Telefonun kilidini açtığımda ana ekranımda düzinelerce bildirimle dolu e-posta ve sosyal medya uygulamalarımı görüyorum. Sadece Twitter'da doksan dokuzdan fazla uyarı var.

Midemde bir düğüm sıkılaşıyor.

Facebook'u bile nadiren kullanıyorum, Twitter haberleri takip etmek için etkili bir yol gibi görünüyordu ve Instagram'ı artık hatırlamadığım yaz kamplarındaki ranza arkadaşlarımı takip etmek için akran baskısı nedeniyle aldım.

Başparmağım Twitter'ın üzerinde geziniyor ve bakmamam gerektiğini biliyorum. Olaylarla yüzleşmeye hazır değilim.

Ama yine de ekranımdaki uygulamaya dokunuyorum, bildirim akışı güncelleniyor.

Kaybınız için başsağlığı dilerim... diyor bir kişi.

Bildirimler arasında geziniyorum, bazıları doğrudan sempati tweetleri, bazıları da sohbette etiketlendiğim tweetler.

Cesur kız. Güçlü kal, RowdyRed yazıyor.

Ve bir diğeri de doğrudan bana. *Bir anne kocası için çocuğunu terk etmeye nasıl karar verir? Çok üzgünüm. Sen daha iyisini hak ediyordun.*

Kapa çeneni! Bu tweet'e başka birinin cevabı geldi. *Neler yaşadıkları hakkında hiçbir fikrin yok.*

Tweet üstüne tweet tarıyorum ve DM'lerimi kontrol etmeye duyduğum azıcık ilgiyi de kaybetmem uzun sürmüyor.

İnsanlar bana bağırıyor, çünkü aileme bağıramıyorlar. İnsanlar konuşurken birbirlerine bağırıyorlar.

İntihar kendini öldürmektir. Cinayet günahların en büyüğüdür.

Bedeniniz Tanrı'ya aittir. Hayatınızı ondan almak hırsızlıktır!

En azından annen dünyaya bir katkıda bulundu, diye yazıyor bir pislik, annemin eski filmlerinden birinden neredeyse çıplak bir fotoğrafına başlık atarak.

Gözlerimi kapatıyorum ve geçene kadar bir daha açmıyorum.

Ve konuşmalarına devam ettikçe daha da çirkinleşiyor, söyledikleri her şeyde etiketlendiğimden ya habersizler ya da bunu umursamayacak kadar duygusuzlar.

Bir açıklama bile yapmadı. Bence onda Asperger gibi bir şey var.

Evet, fotoğraflarını gördün mü? Sanki duygularını belli etmiyor.

Ve sonra 'Derin Devlet' Tom bilgelik cevheriyle devreye giriyor: *Asperger, benim zamanımda soğuk bir kaltak olarak adlandırdığımız şey için modern zaman korkaklarının bahanesidir.*

Üşümüyorum.

Ve tabii ki diğerleri de babamın yarım kalan projeleri için endişeleniyor: *De Haas gittiğine göre Güneş Avcısı üçlemesini kim bitirecek?*

Bir şeyler söylemem gerektiğini hissediyorum. Bir tweet ya da her neyse, bu insanların beni duymasının önemli olduğunu düşünmesem de, onlara burada bir insan olduğunu hatırlatmak zorunda hissediyorum ve ben...

Başımı sallıyorum, gözlerimi tekrar kapatıyorum.

Ailemi sevmediğimi düşünmelerini istemiyorum.

Sevdiğimden emin olmasam bile.

Yutkunuyorum ve bir tweet yazmaya başlıyorum.

Desteğiniz için hepinize teşekkür ederim.

Ne gibi? Kayıplarının yasını tutarken mi? Duruyorum, parmaklarım geri alıp yazdıklarımı silmeden önce harflerin üzerinde geziniyor.

Tekrar deniyorum. *Bu zor dönemde düşünceleriniz ve dualarınız için teşekkür ederim.*

Hayır. Sil. Yazdığım her şey samimiyetsiz geliyor. Duygusal değilim, özellikle de toplum içinde.

Keşke kendimi ifade edebilseydim. Keşke bu daha kolay olsaydı. Keşke farklı olsaydım ve...

Diliyorum...

Yazıyorum. Ama

hiçbir şey

gelmiyor.

Bir an tereddüt ediyorum, içimden konuşma isteği geliyor ama cesaret edemiyorum ve taslağı atıp uygulamayı kapatıyorum.

Başparmağımı Twitter simgesine bastırarak onu çöp kutusuna

sürüklüyorum ve aynı şeyi Facebook, Instagram, Snapchat ve e-postam için de yapıyorum. Uygulamaya giriyorum

her birini kaldırıyorum, kendimle ilişkimi kesiyorum. Konuşmak istiyorum ama söylediklerime verilecek yanıtla başa çıkmaya hazır değilim, bu yüzden işkenceyi ortadan kaldırıyorum. Hesaplar hala var, sadece benim onlara anında erişimim yok.

Telefonumu tekrar şarja takıp kendimden uzaklaşarak, sonraki bir saatimi bavullarımı açarak ve odayı kendime rağmen yeniden düzenleyerek geçiriyorum. Aslında kalacağıma hiç karar vermemiştim ama bugün gitmeyeceğimi biliyorum ve beni onlardan uzak tutacak bir şeyler yapmam gerekiyor.

İç çamaşırları en üst çekmecede, sonra gece kıyafetleri, egzersiz kıyafetleri ve tişörtler. Diğer her şeyi asıyorum - ceketler, bluzlar, gömlekler, pantolonlar, kotlar... Soldan sağa, koyudan açığa.

Tüm ayakkabılarımı dolabın zeminine diziyorum, topuklu ayakkabılarımın burada gün ışığı görmeyeceğini biliyorum, ama bu kadarını bekliyordum. Kimse için giyinmek bana iyi geliyor.

Getirdiğim birkaç dergi ve kitabı boş gömme kitaplığa yerleştirip makyaj çantalarımı, saç kurutma makinemi ve ütümü masanın yanına düzgünce yerleştirdikten sonra şampuanımı ve saç kremimi banyoya götürüyorum. Sabunlarımı küvetin kenarına koyduktan sonra diş fırçamı çıkarıp kıllarına biraz diş macunu sürüyorum.

Dişlerimi bitirdikten sonra diş fırçamı seyahat tüpünün içine geri koyuyorum ve onu ve diş macunumu yatak odama götürüp ikisini de komodinin üzerine koyuyorum. Diş fırçamı her zaman evdeki banyomda tutardım ama bunun tek nedeni banyoyu sadece benim kullanıyor olmamdı.

Ama erkekler iğrençtir. Klozet kapağını açık bırakıyorlar ve bir zamanlar okuduğum bir araştırmaya göre, tuvaletler sifonu çektiğinde dışkı havaya yayılıyor. Bakteriler her şeye bulaşabilir. Hayır, teşekkür ederim.

Saçlarımı tarayıp atkuyruğu yapıyorum ve temiz yatak odasında bir şeyler arıyorum. Herhangi bir şey.

Odadan çıkmak istemiyorum ve yarın eşyalarımı yeniden toplayabilirim ama hiç değilse eşyalarımı yerleştirirken ailemi düşünmemiş oldum. Ya da daha önce Jake'e kızarken.

Nefesimi üfleyerek odadan çıkıyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum ve alt kata iniyorum. Dükkândan bir matkap sesi geliyor ve evin önünden bir vurma sesi duyuyorum, bu yüzden motosiklet yapımı hakkında hiçbir şey bilmediğimi bilerek dışarı çıkıyorum.

Jake solumda duruyor, kolunu eve dayamış, dış cephe kaplamasının bir parçasını çekiçle dövüyor.

"Yardım edebilir miyim?" İsteksizce sordum.

Ama gözlerinin içine bakmıyorum.

Çekiçle vurmayı bıraktı ve göz ucuyla bana baktığını gördüm.

"Gel ve şunu tut," diye talimat verdi. Verandadan iniyorum.

Otların arasından geçerek yanına yaklaşıyorum ve ellerimi onunkilerin yanına koyarak tahtayı onun için tutuyorum. Tahtaya bir çivi çakıyor ve iki tane daha çakmadan önce onu da çakıyor.

Başka bir odun parçası almak için uzanıyor, ben de ona yardım ederek peşinden gidiyorum ama sonra belinde bir şey görüyorum. Tişörtünü tekrar arka cebine sokmuş, dövmeyi seçmeye çalışıyorum.

Benim Meksika'm. Koyu mavi yazıyla, sol kalçasının üzerinde, gövdesinin yan tarafında, kot pantolon çizgisinin hemen üzerinde bir kemer.

Ortasına bir çivi çakarken bir sonraki tahtayı onun için tutuyorum ve sonra yakındaki alet kutusunda başka bir çekiç görüyorum ve kahve kutusundan bir çiviyle onu çıkarıyorum.

Çivi ucunu tahtanın üzerine yerleştiriyorum ve Jake çivi ucunu koyduğum yerin yaklaşık bir santim ötesindeki boşluğa vuruyor. "Tam oraya," diye talimat veriyor ve elini yukarı kaldırarak önceki tüm tahtaların üzerindeki çivi sıralarını gösteriyor. "Deseni takip et."

Başımı salladım, çiviyi hareket ettirdim. Vuruyorum, vuruyorum, vuruyorum, gözlerinin üzerimde olduğunun farkındayım. "İşte, böyle," diyor ve bana doğru uzanıyor.

Ama çekiç ve çiviyi çektiğimde hemen geri çekildiğini gördüm.

Yerine koyarken çiviyi eve çakıyorum, yanlışlıkla kenara çarpıyorum ve metal parçasını büküyorum. Dişlerimi sıkıp çiviyi çıkarıyorum, yerine başka bir çivi çakıp tekrar deniyorum.

Hâlâ bana bakıyor.

"Bana bir şans vermezsen hiçbir şey öğrenemem," diyorum ona. Hareket ediyor, sesinde biraz mizah var. "Ben bir şey demedim."

Sessizce çalışmaya devam ediyoruz, ikimiz de tahta üstüne tahta kaldırıyor, çivi üstüne çivi çakıyoruz. Benim hızım artıyor ve o beni daha az izliyor, muhtemelen artık onu yavaşlatmadığım için, her ne kadar bu iki kişilik bir iş *olsa da.* Noah neden ona yardım etmiyordu? O garajda, ama bu iş tek başına yapmaya çalışmaktan çok daha hızlı ilerlerdi.

Nuh'un bu sabah söylediği sözler aklıma geliyor ve saatler sonra nihayet bu sözlerin arkasındaki anlamı kavrıyorum.

Anlaşamıyorlar, değil mi?

Ve neredeyse biraz gülümsüyorum. Birden Noah ile aramızda hafif bir dostluk oluştuğunu hissettim.

Jake bir tahta alıyor, ben de ucundan tutuyorum, ikimiz de bir önceki dış cephe kaplamasının tam altına yerleştiriyoruz, ama daha iyi tutmak için elimi uzunluğundan aşağı kaydırdığımda, keskin bir şey derime batıyor ve tıslıyorum.

Tahtanın ucunu bırakıp elimi yukarı kaldırdığımda avucuma saplanmış uzun, kalın bir tahta parçası görüyorum.

Yüzümü buruşturarak, hâlâ dışarıda kalan yarısını hafifçe çekiştiriyorum, kıpırdamayınca gücü artırıyorum. Elime bir sızı saplanıyor ve daha fazla ışığa ihtiyaç duyuyorum.

Ama ben arkamı dönüp eve giremeden Jake elimi tutuyor ve kıymığı inceliyor.

Uzaklaşmaya çalışıyorum.

"Ben hallederim." Ama beni görmezden geliyor.

Elime odaklanarak, şeridin gömülü olduğu derime bastırıyor, ikiye ayırıp gevşekliği koparmadan önce yerinde tutuyor.

Dişlerimin arasındaki havayı emerek sarsılıyorum.

"Sana ateş etmeyi kim öğretti?" diye soruyor, kıymığın geri kalanını dürterek. "Hannes'in içinde yat ya da golf arabası olmayan bir açık hava etkinliğine katıldığını düşünemiyorum."

Gözlerimi yüzüne diktim. Bugün iki kazı oldu.

Jake'in gözleri sanki bir şey söylememi bekliyormuş gibi bir an bana kaydı. "Ondan bahsedilince üzülmüyorsun."

Bu bir gözlem, soru değil.

Omuzlarım geriliyor, biraz utanıyorum, çünkü ne beklediğini biliyorum.

Doğru davranmıyorum ve o da bunu fark etti.

Uzaklara bakıyorum, yaklaşan motosiklet motorlarının hafif, tiz seslerini duyuyorum. "Babam hakkında konuşmak istemiyorum."

"Evet, ben de."

Başparmağını kıymığın altına sokup onu yukarı itmeye çalışıyor ve ben de elimi çekmeye çalışıyorum. "Kes şunu."

Ama tutuşunu sıkılaştırıyor ve elimi kendisine doğru çekiyor. "Hareket etmeyi kes."

O kıymığı çıkarmaya çalışırken, motor vızıltılarının arttığını duyuyorum ve çakıllı garaj yolunda hızla ilerleyen bir arazi motosikleti ekibi görüyorum. Yaklaşık beş adam amcamın kamyonetinin arkasındaki alana doluşup duruyorlar, kasklarını çıkarıp birbirleriyle kıkırdaşıyorlar. Hepsi giyinik

renkli kıyafetler içinde, Motokros gibi görünüyorlar. Ya da Supercross ya da burada her ne yapıyorlarsa.

Noah dükkândan çıktı ve adamlardan birine yaklaştı. "Hey, adamım."

Tokalaşırlar ve adam motosikletlerin etrafında dolaşırken parmaklarındaki yağı silmeye devam eder, adamların ne sürdüğüne bakar.

"Hey, nasıl gidiyor?" diye selamlıyor bir diğerini. "Bugün koştun mu?"

Konuşuyorlar ve Jake arkasını dönüp beni peşinden dükkâna çekmeden önce elimi sıkıca tutuyor.

Bir tezgâha yöneliyor, bir lambayı yakıyor ve daha iyi görebilmek için avucumu lambanın altına tutuyor.

"Özür dilerim," diyor.

"Ne?"

Gözlerimi ona çevirdim.

"Babanla ilgili sataşma," diye açıklıyor, hâlâ kıymığımı incelerken. "Ben hıyarın tekiyim. Kendi çocuklarımı Pazar gününe kadar on farklı şekilde mahvettiğime eminim, bu yüzden konuşacak yerim yok."

Başımı çevirdiğimde Noah'nın arkadaşlarının arasında dolaştığını görüyorum; içlerinden biri hâlâ bisikletine binmiş, sigarasını yakıyor. Bana doğru bakıyor.

"Düşündüğümden daha farklısın," diyor Jake usulca. Ona dönüp bakıyorum.

"Karmaşık," diye açıklıyor. "Okuması zor. Ve seni okuyabilsem bile, seni rahatlatabileceğimden emin değilim." Zayıf bir tebessüm ediyor. "Onların ölümüne üzülmedim Tiernan, ama senin üzülmene üzüldüm."

Gözlerimi tekrar dışarıdaki adamlara çeviriyorum. "Ben üzgün değilim."

Noah'nın arkadaş grubundaki erkek öğrenci saç kesimli ve kristal gözlü adam hâlâ bana bakıyor, sigara içerken dudaklarında muzip bir gülümseme beliriyor. Kaleb mi o?

Jake'in gözlerini de üzerimde hissediyorum.

"Babam hakkında konuşmak istemiyorum," diye devam etmesine fırsat vermeden tekrar belirtiyorum.

Ama acı elimi bir örümcek ısırığı gibi kesiyor ve tıslayarak tekrar gözleriyle buluşuyorum.

Ne oluyor be? Bu acıttı!

Ama ona dik dik bakarken kıymık unutuluyor ve bir an için nefes almayı bırakıyorum.

Bakışları benimkilerin üzerinde gezinirken sıcaklık boynuma yayılıyor, sert ve öfkeli ama... biraz da şaşkın. Sanki beni anlamaya çalışıyor.

Gözleri mavi değil. Ben öyle sanıyordum. Noah'ınki gibi. Onlar yeşil. Yaz çimenleri gibi.

Dükkânın açık kapılarından bir rüzgâr esiyor, atkuyruğundan çözülen saçlarımdan bir tutam dudaklarıma doğru savrulurken dışarıdaki sohbet ve kahkahalar kilometrelerce ötede.

Gözleri ağzıma düşüyor ve nefes almayı kesiyorum, her şey ısınıyor.

Boynundan aşağı bir damla ter süzülüyor ve çıplak göğsünü fark ettiğimde kollarımdaki tüyler diken diken oluyor.

Çok yakınız.

I...

Yutkunuyorum, ağzım kumlu ve kuru.

Sonunda birkaç kez göz kırpıyor ve sonra avucumun içini dudaklarına götürüyor, ağzının sıcaklığı elimdeki odunu emmeye çalışıyor.

Dişleri kıymığı kemirip kızdırırken ve tenim emilip gıdıklanırken ağzım biraz açık kalıyor.

Parmak uçlarım yanağındaki sıyrıkları sıyırıyor.

Bunu yapabilirim. Yardımınıza
ihtiyacım yok. Ama bunu yüksek
sesle söylemeyi başaramıyorum.

Dışarıda birinin "Kahretsin" dediğini
duyuyorum.

Dikkatimi amcamdan ayırıp dışarı baktığımda Noah'nın birinin bisikletini kontrol ettiğini görüyorum.

Dergi kapağı gözlerini tekrar bana çeviriyor. "Kim o?" diye soruyor Noah.

Noah onun bakışlarını takip ediyor ve beni görüyor ama onu görmezden geliyor.

"Yerel adamlardan uzak dur, anladın mı?" Jake bana söyledi.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum.

Devam ediyor, "Eğer bir erkek arkadaş edinirsen, kar yağdığında onu göremezsin zaten. Ayrıca, onlar senin tipin değil."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü sana söylüyorum, onlar senin tipin değil," diye karşılık veriyor. "Öyle biri olduğunda sana haber veririm."

Ne Neandertal ama. Tanrı aşkına.

Onunla tartışmak istemediğim için sessiz kalıyorum. Bir erkek aramıyorum ama başımın çaresine bakabilirim. Oğulları onunla yüz yüze büyüdü. Kendi kararlarımı vermeye alışkınım.

"Sıkıldılar," diyor bana. "Ve canınız sıkıldığında sadece iki şey istersiniz ve bira sonsuza dek sürmez."

Yani benim yaşımdaki diğer çocuklardan farklılar, nasıl? Gençlerin nelerden hoşlandığını biliyorum. Erkeklerin kadınlardan ne istediğini biliyorum. Ben kırılgan bir gül yaprağı değilim.

Dişleri avuç içime işliyor ve karnıma çarpıntılar giriyor.

Ona bakıyorum, şu anda üç sağlıklı, yarı genç erkekle birlikte yaşadığım gerçeği, hepsi de beni uyardığı "yerel adamlar "ın bir parçası.

"Kış boyunca burada sıkılmıyor musun?" Sesimi aramızda kalacak şekilde alçaltarak alay ediyorum. "Bira bittiğinde mi?"

Ne demek istediğimi anlayan gözlerinin kenarları geriliyor. O ve oğulları farklı mı? Tuvaletin etrafında daha fazla çıplak kadın mı dolaşacak?

Sonunda kıymığı yakalıyor ve çekip çıkarıyor, ama acısa bile kafamı çevirip bakmıyorum.

Elimi indiriyor ve başparmağını küçük yaranın üzerinde

gezdiriyor. "Bir şey yok." Elimi çekiyorum ve orada ne kadar kan

varsa siliyorum. "Geldiğine pişman mısın?" diye soruyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, bu soru karşısında hazırlıksız yakalanmadım. Muhtemelen gerçek olumsuz olsaydı kaba davranmaktan korkmayacağım içindir.

"Bilmiyorum," diyorum ona dürüstçe.

Mutlu değilim ama evde, Brynmor'da ya da muhtemelen hiçbir yerde mutlu olmazdım. Buraya gelirken mutlu olmayı beklemiyordum, o yüzden fark etmez.

Dükkândan dışarı bakıyorum, tüm çocuklar motorlarını deviriyor ve gitmek için motosikletlerini çeviriyorlar. Noah geri çekiliyor, belli ki onlara katılmıyor.

"Burada olmaktan hoşlanıyor musun?"

Jake bastırıyor. "Bilmiyorum,"

diyorum tekrar. "Nerede olmayı tercih

ederdin?"

Bilmiyorum. Neden bilmek istiyor ki? Bilmiyorum.

Ağzımın kenarını çiğneyerek nihayet gözleriyle buluşuyorum.

"Ben olmak istemiyorum..." Sözcükleri bulmaya çalışıyorum. "Ben olmak istemiyorum..."

Ama cümle tamamlanmış gibi geliyor. Sanki cevabım buymuş gibi. *Olmak istemiyorum.*

Bana bakarken gözleri temkinli bir hal alıyor.

"Hiçbir yerde olmak istemiyorum," diyorum hemen.

Burada ne beklemem gerektiği konusunda bazı yanlış algılamalarım olabilir ama en azından üç bekar erkeğin çok fazla dokunaklı sohbet

istemeyeceğini düşünmüştüm. Bu adam bağlanmak istiyor gibi görünüyor ve bu beni sinirlendiriyor.

Dönüp dükkândan çıkmaya başlıyorum, tam da arazi motosikletleri hızla uzaklaşırken.

"Biraz sandviç yap lütfen," diye sesleniyor Jake arkamdan. "Al ve git diye buzdolabına koy. Ne tür olduğu önemli değil. Seçici değiliz."

Seçici değiliz.

Eve girdim, mutfağa yöneldim ve buzdolabının iki kapağını da açtım. Sonra da alttaki sebzelik ve dondurucu çekmecelerini açıp çalışmam gereken her şeyi gözden geçiriyorum.

Beni meşgul ediyor. Minnettar olmalıyım. Ve bana kimseyle konuşmak zorunda olmadığım bir iş veriyor. Yemek yapmayı seviyorum. Müzik dinleyebilirim ve yalnız kalabilirim.

Ve sandviçler zor değildir.

Buzdolabını açarken parmaklarımı kapı koluna vuruyorum. Bilemiyorum. Sanki vesayetinden biraz fazla keyif alıyormuş gibi beni tersliyor. Snapchat'e düşmediği sürece yatak odamda alem yapsam ailemin umurunda olmazdı.

Ama bu adam.

Şimdiden baskınlığını gösteriyor. Unutmayın, seks partilerine ya da şu anda erkeklere ilgim yok ama yıllardır kendimi yetiştiriyorum ve şimdi vites küçültmem gerekiyor. Bunu istemek çok fazla. Sadece on yedi yaşında olabilirim, ama bu sadece kağıt üzerinde.

Neden şimdi öğle yemeği istiyor ki? Kahvaltı bir saat önceydi.

Ve o anda midem gurulduyor. Bir an bocalıyorum, elimi karnıma götürüyorum.

Kahvaltı etmedim.

Ya da dün kahvaltıdaki meyvelerden sonra herhangi bir şey.

Öğle yemeği etini, çeşnileri ve biraz marul çıkararak işe koyuluyorum, birkaç sandviç yapıyorum, içime bir şeyler almak için bir tanesinden ısırıyorum ve sonra onları çapraz olarak kesip üçgenleri büyük bir tabağa yerleştiriyorum. Adadaki bir çekmecede sargı bezi buluyorum ve tepsiyi sararak buzdolabına yerleştiriyorum.

Öğle yemekleri bu kadar mı bilmiyorum ama benden alabilecekleri tek şey bu. Bir şey için şehre inmemi ister mi diye bakacağım. Araba kullanabilirim.

Ama tam buzdolabının kapağını kapatacakken, sebzelik çekmecesinin hemen üzerindeki cama bir su damlasının çarptığını görüyorum. Eğilip elimi küçük bir su birikintisine soktum.

Sızıntı yapıyor.

Buzdolabının arkasına bakarak sesin nereden geldiğini anlamaya çalışıyorum ve motorun buz tutmuş ve buzla kaplanmış olduğunu görüyorum.

Dik duruyorum ve ağzımın kenarını çiğniyorum. Ona söylemeli miyim? Eminim biliyordur.

Tezgâhın üzerinde iPad'lerini görünce onu alıp açıyorum. Bir şifre sorgusu geliyor ve hemen bir tahminde bulunarak "nomercy" yazıyorum. Kilit hemen açıldı.

YouTube'a girerek buzdolabının modelini kontrol ediyorum ve bazı videolar getiriyorum. Sonraki bir saat boyunca buzdolabını boşaltıp duvardan uzaklaştırmaya çalışıyorum, tüm ağırlığımı buzdolabını dışarı çekmeye ve elektrik fişini çekmeye veriyorum. Ardından, dükkandan bazı aletler alıp videodaki talimatları izleyerek işe koyuluyorum, motoru parçalayıp çözüyorum, borudaki sızıntıyı onarıyorum ve her şeyi yeniden monte ediyorum. İşe yarayıp yaramayacağından ya da daha kötü hale getirirsem ne kadar kızacağından emin değilim ama zengin olmanın bir avantajı da bu. Ona yeni bir tane alacağım.

Tornavidayı çevirmeyi bıraktım, aniden farkına vardım. Ona yeni bir tane alabilir miyim? Yani, reşit olmayanlar miras alamazlar. Reşit olana kadar vasilerinin vekalet yetkisi vardır.

Yani teknik olarak, mirasım tamamen onun elinde. Tabii ailem bir şeyi güvene almadıysa, ki avukatları bunu yapacak kadar ileri görüşlü olabilirdi, ama...

Endişelenmeli miyim? Para hiçbir zaman önemli olmadı, ama bunun tek nedeni her zaman paramın olmasıydı. Büyük konuşuyorum ama üniversite parasını ödeyemezsem işler değişir. Ailem beni ve iyiliğimi ona mı emanet etti, yoksa... başka kimse yok muydu? Ona güvenebilir miyim bilmiyorum ama benim için doğru olanı yapmaları konusunda onlara güvenmediğim kesin. Bu adam geleceğimi avucunun içine almış.

En azından önümüzdeki on hafta boyunca.

Nabzımın yükselmesine rağmen ilerlemeye devam ediyorum -düşüncelere dalıyorum- ve motor kapağını yeniden takıp cihazın arkasına uzanarak fişi tekrar takıyorum. Motor hafifçe mırıldanıyor ve serin hava makineye geri dönmeye başlıyor. Buraya kadar her şey yolunda.

"Bunu sen mi yaptın?" Birinin sorduğunu duydum.

Başımı çevirdiğimde Noah'nın adada dikildiğini görüyorum, gömleği çıkarılmış, terli ve nefes nefese, tezgahın üzerine koyduğum iPad'deki videoya bakıyor.

Sızıntının olduğu yere baktığında artık kuru olduğunu görüyor. "İyi iş," diyor. "Biz de bunu halletmek istiyorduk."

Arkamı dönüyorum, ama hızlıca bir kez daha bakmadan önce, gövdesinin ve kollarının herhangi bir dövmeden tamamen temiz olduğunu fark etmeden önce değil. Bunun bana neden tuhaf geldiğini bilmiyorum. Belki de babasında olduğu için onda da vardır diye düşündüm.

İşe koyulup tüm yiyecekleri buzdolabına yerleştirirken dışarıda bir makinenin çalıştığını duydum ve bunun Jake olduğunu tahmin ettim.

"Peki, ne zaman on sekiz yaşına giriyorsun?" Noah soruyor.

O adaya yaslanıp beni izlerken ben durmuyorum. "Önce Kasım."

"Gidecek misin o zaman?"

Ne demek istediğini anlamak için bir an ona bakıyorum.

Artık kalmak zorunda değilim. Babası ona telefonda bana bir seçenek sunduğunu söylemedi mi?

"Ayrılırdım," diyor. "Gözümü kırpmadan giderdim. Sen buradasın ve burada olmak zorunda değilsin. Burada olmak zorundayım ama olmak istemiyorum."

"Her yer kadar iyi bir yer," diye cevap veriyorum usulca, birkaç çeşniyi kapı rafına geri koyarken.

"Neden?"

"Çünkü nereye gidersen git, sen hâlâ sensin," diye karşılık veriyorum.

Durup ona bakıyorum, terli saçları gözlerine düşüyor ve şapkası parmaklarının arasından sarkıyor. Hâlâ şaşkın görünüyor.

"Cleveland'da da Paris'te olduğu kadar mutlu insan var," diye açıklıyorum. "Ve bir o kadar da üzgün."

"Evet, bir plajda üzgün olmayı tercih ederim."

Homurdanıyorum, kendime rağmen gülümsüyorum. Biraz gülüyorum, ama hemen arkamı dönüp eğlenceyi bastırıyorum.

Ama bir anda yanıma geldi, A.1. ve Heinz sosunu kapıdaki rafa koydu.

Bana bakıyor ve midem bulanıyor.

"Güzel bir gülümsemen var kuzen," dedi bana. "Eğer kalırsan, seni biraz daha gülümseteceğim."

Oh, Tanrım. Büyüleyici değil mi?

Onu görmezden gelerek, hiçbir şeyin düzenli olmamasını umursamadan her şeyi yeniden doldurmayı bitiriyorum. İçinden gülüyor ve bana yardım ediyor; ikimiz de birkaç dakika içinde işi bitiriyoruz.

Jake içeri girip buzdolabına yöneliyor, ben de yolumdan çekilip ona izin veriyorum.

Kullandığım aletleri topluyorum ve onları bulduğum dükkâna geri koymak için uzaklaşmaya başlıyorum ama amcamın sert sesini duyuyorum.

"Sosis nerede?" diye soruyor.

Ona doğru dönüyorum, rafları karıştırdığını görüyorum, artık hiçbir şey bıraktığı yerde değil.

"Üzerinde küf oluşmuştu," dedim ona.

Diğer birkaç şeyle birlikte onu da attım.

Ama o sadece bana bakıyor ve ben omurgamı çelikleştiriyorum.

"Kesilebilir" diyor. Kesilebilir mi?

İğrenç. Çürüme seviyeleri var. Küf sadece gerçekten kötü kısımları görmeyi kolaylaştırıyor.

"Hiç zaman kaybetmiyorsun, değil mi?" diye homurdanıyor, eşyaları yoldan çekip başka bir şey arıyor gibi görünüyor. "Her şey yeniden düzenlenmiş."

"Baba-"

Noah araya girmeye çalışır, ancak babası sadece dik durur ve oğluna bakar.

"Peki sen hangi cehenneme gittin?" Jake

soruyor. Daha önce ayrılmıştı. Gitmemesi mi

gerekiyordu?

Ama Noah'ın çenesi geriliyor ve cevap vermek yerine başını sallayıp gidiyor. Noah'ya imreniyor muyum, yoksa imrenmiyor muyum bilmiyorum. O da babasıyla anlaşamıyor ama en azından onun ilgisini çekiyor.

Gözlerimi indiriyorum ve iPad ekranına dokunarak YouTube'u ve kullandığım buzdolabı tamir videosunu kapatıyorum.

"Bak," diyor Jake, bana doğru dönmüş ve sesi şimdi daha alçak. "Fazla ileri gitme, tamam mı? Burada iyi yağlanmış bir makine işletiyoruz, o yüzden sadece istediğimi yap. Buzdolabını ya da dolapları yeniden düzenlemek ya da dekorasyon yapmak -bunun gibi herhangi bir şey- gerekli değil. Dürüst olmak gerekirse, gerçekten takdir de edilmiyor. Ev işleri için fikre ihtiyacınız varsa, size bol bol verebilirim."

Başımı salladım.

Aletleri tezgahın üzerine koyup mutfaktan çıkıyorum.

O gece, akşam yemeğinden bu yana devam eden fırtına saatler sürdü.

-Vücudumdaki tüm kaslar gergin ve sıcak, bir anda uyandım. Yanımdaki çarşafları sıkıyorum, göğsüm hızlı nefeslerle yükselip alçalıyor ve ter boynumdan aşağı damlıyor.

Nefes almaya çalışıyorum ama hareket edemiyorum. Yutkunmaya çalışıyorum ama kuru boğazımı ıslatabilmem için dört kez yutkunmam gerekiyor.

Gözlerimi odanın içinde gezdiriyorum, beynimde korku var ama çevremdekilerin envanterini çıkarırken neden olduğundan emin değilim.

Oda karanlık, fırtına hala pencerelerime vuruyor ve damlaların odamın dışındaki güverteyi dövdüğünü duyuyorum.

Yavaşça parmaklarımı uzatıp ellerimi çarşaftan kurtarıyorum ve uzun süre kilitli kaldığım için omuzlarımda ve boynumda oluşan ağrıdan dolayı irkilerek doğruluyorum.

Rüya mı gördüm? Gözlerimi kapatıyorum, ağladığımı hatırlamadığım yaşlar sızıyor ve zaten yüzümü ıslatanlara katılıyor.

Hiçbir şey hatırlamıyorum ama ağlıyor ya da çığlık atıyor olmalıyım çünkü boğazım yanıyor ve yumruklarımı sıkmaktan parmak eklemlerim ağrıyor. Hızla kapıma bakıyorum, hâlâ kapalı olduğunu görünce rahatlıyorum. Tanrıya şükür kimseyi uyandıracak kadar yüksek sesle bağırmamıştım.

Yorganı üzerimden atıyorum ve telefonumu almak için çekmeceye doğru yürüyorum.

Çocukken korkunç çığlık atma ve ağlama nöbetlerim olurdu - mutlak gece yarısı çılgınlığı - uyanıp devam ederdim ama tamamen uyuyordum. Bunun gece terörü olduğunu söylediler ve bittiğinde - Mirai ya da her neyse dadı beni uykuya geri döndürdüğünde - hiçbir şey hatırlamadım. Sadece olduğunu biliyordum çünkü kaslarım boşalıyor, boğazım kuruyor ve gözyaşlarımdan gözlerim yanarak uyanıyordum.

Telefonumu elime alıp açıyorum.

Saat 1:15. Gözyaşları boğazımı dikiyor ama onları bastırıyorum.

Ailem her zaman gece 1:15 civarında olduğunu söylerdi. Bir çeşit iç saat olayı.

Ama gece terörlerim sona erdi. Dördüncü sınıftan beri görmedim, belki?

Telefonumu şifonyerin üzerine bırakıyorum, dirseklerimi üstüne koyuyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum.

Ben bir yetişkinim. Yalnızım.

Tekrar kapıya baktım. Deli gibi çığlık attığımı duymalarını istemiyorum.

Sonunda kolumda bir sızı fark ediyorum ve ön kolumda üç tane kırmızı yarım ay görmek için aşağıya bakıyorum ve ne olduklarını hemen anlıyorum, anılar dün gibi aklıma geliyor.

Uykumda kendimi pençelemiştim.

Şeker poşeti hâlâ şifonyerimin üzerinde duruyordu ve kolumu uzatıp poşeti şifonyerden alıp yan taraftaki çöp kutusuna attım. Uykumda ne halt ediyordum? Nasıl uyanamadım? Los Angeles'ta ya da üniversiteye gittiğimde yalnız kalırsam ve bir oda arkadaşım olması gerekirse ne olacak?

Yalnız olmamalıyım.

Ama burada onlarla kalmam gerektiğinden emin değilim. Ailemin ölümü bunu tetikliyor olabilir.

Ya da başka bir şey olabilir.

Jake

Burada olmamalıydı. Bu bir hata.

Tiernan'a iyilik yapamam. Kendi çocuklarımı zar zor kontrol altında tutabiliyorum. Noah'ın her an çantasını toplayıp gitmesine on saniye var ve Kaleb...

Tanrım, Kaleb. Bu çocuğun geleceğini hiç hayal edemedim, çünkü onun gibi adamlar uzun yaşamaz. Çok fazla düşman ediniyor.

Yorganı üzerimden atıyorum, Jules olmadan yatakta sahip olduğum tüm boşluğa rağmen boktan bir gece uykusu çekiyorum.

Geceleri kapıları kilitlemeye başlamalıyım. Demek istediğim, hangi erkek sabahın ikisinde yirmi üç yaşında, çıplak bir kızıl saçlıyla uyanmak istemez, ama o bunu alışkanlık haline getiriyor.

Ve seks de pek iyi değil.

Ellerimi yüzüme sürüyorum. *Bilemiyorum.* Belki de iyidir ve ben sadece sıkılmışımdır. Onunla konuşamıyorum. Ya da ondan önce gelen üç kişiyle.

Şu anda çatımın altında başka bir sorumluluğa sahip olmak gibi bir işim kesinlikle yok.

Ya da hiç. Berbat bir babayım ve evimde yaşayan bir genç kız gibi sürprizler için çok yaşlıyım. Hannes cehennemin neresindeyse gidip kendini becerebilir.

Doğrulup bacaklarımı yatağın kenarına atıyorum ve ayağa kalkıp sandalyeden kot pantolonumu alıyorum.

Orospu çocuğu. Üvey kardeşimle ya da o aileden herhangi biriyle yirmi yılı aşkın bir süredir konuşmamıştım ama vasiyetinde benden bahsetmeye değer miydim? Orada

onu tanıyan ve seve seve alacak başka kimse yok muydu?

Ama hayır, o gece onu aradım, sesinde beni yakalayan bir şey duydum ve düşünmeye fırsat bulamadan konuştum.

Çocuğun sorunları var.

Elbette bu onu kendi çocuklarımdan farklı kılmıyor ama Hannes ve Amelia onu mahvetti. Düşündüğümden çok farklı biri. Sessiz, katı, korkak. Onunla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Bunun için yeterince zeki değilim. Onun gibi duygularını göstermeyen insanlar, duygularını dışa vurmak için başka yollar buluyorlar.

Peki, onun nesi var? Uyuşturucu mu? Alkol mü?

Kesmek mi? Seks mi?

Duruyorum, Tiernan'ın bir arabanın arka koltuğundaki görüntüsü - yüzünde ter, saçları yanağına yapışmış, gözleri kapalı, zor nefes alıyor- aklıma geliyor.

Bir nefes veriyorum ve tişörtümü sandalyeden çekip daha sonra giymek üzere arka cebime koyuyorum. *Yapmasa iyi olur*. Bu kasabaya yeni bir amcık tedarik etmeyeceğim. Boynumu iki yana eğiyorum, birkaç kez çatladığını duyuyorum.

Hannes ve Amelia asla çocuk sahibi olmamalıydı. Anne ve babasının birbirlerinde ne bulduklarını hiç anlamadım ama her şey birbirine yapışıyor sanırım. Tiernan'ın başına gelebilecek en iyi şey onları kaybetmekti ve ben sadece bunun daha önce gerçekleşmediğine üzülüyorum.

Yatak odamın kapısına doğru yürüyorum, açıyorum ve koridoru geçip onun odasına gidiyorum. Kapıyı çaldım. "Tiernan."

Saat beşi biraz geçiyor ve boynumdaki ağrıyan kasları ovuyorum. Onu uyandırmak istemiyorum ama dün özür dileme fırsatım olmadı çünkü lanet günün geri kalanında odasında kaldı.

Ama sırf ben bir pislik olduğum için burada saklanmasına izin vermeyeceğim. Cevap gelmeyince kapıyı tekrar çaldım. "Tiernan?"

Ev, Noah'ın uyurken yatak odasının kapısının altından gelen hafif müzik sesi dışında sessizdir.

Tereddütle, korkar diye kapısını yavaşça aralıyorum ve başımı içeri uzatıyorum.

"Tiernan, ben Jake," diyorum kısık bir sesle. Kokusu bana çarpıyor ve duraklıyorum.

Şöyle kokuyor.

Yağmurdan ıslanmış bir deri gibi. Déjà vu aniden üzerime çöküyor ve daha derin nefes alıyorum. Kokunun en hafif ipucuna sahip ten. Tıpkı o

yumuşak, gizli

Bir kadının kulağının arkasında, onun gibi kokan ama biraz da onun parfümü, şampuanı ve teri olan bir yer.

Ve aniden tadını alabiliyorum. Eskiden onu öpmek için en sevdiğim yerdi. Tanrım, unutmuşum.

Boğazımı temizleyip omurgamı dikleştiriyorum. "Tiernan," diye sesleniyorum ama bu bir havlama sesi olarak çıkıyor. Şimdi neden sinirlendiğimden emin değilim.

Odaya bir adım atıyorum, ama yatak göründüğünde, çoktan yapılmış olduğunu ve kesinlikle içinde olmadığını görüyorum. Kalbim küt küt atıyor ve kapıyı ardına kadar açıp yatak odasına bakıyorum.

O gitmezdi.

Işıklar kapalı ama loş sabah ışığı balkon kapısından içeri süzülüyor ve odanın, birkaç eşyanın yeri değişmiş olsa da, geldiği zamanki kadar düzenli olduğunu görüyorum. Kişisel eşyaları masasının ve şifonyerinin üstünde duruyor ve yatak sehpasının yanında bir çift parmak arası terlik görüyorum.

Tamam, gitmedi o zaman. Nasıl gidebileceğinden emin değilim, ne kadar uzakta olursak olalım, yine de denemesini beklerdim.

Odadan çıkarken kapıyı arkamdan kapatıyorum ve yanından geçerken Noah'nın kapısına iki sert darbe indirip merdivenlerden aşağı iniyorum. Onun da kıçını kaldırması gerekiyor ve benim hâlâ yirmi yaşındaki çocuğumun çalar saati olmam gerektiği gerçeği çok saçma.

Oturma odasına girer girmez kahve kokusu alıyorum ve uyanık olan tek kişinin ben olmadığımı anlıyorum. Tiernan masanın üzerinde bir şeylerle uğraşıyor, ben de cezveye doğru yürürken ne yaptığını görmek için ona bakıyorum.

Bir şeyin parçalarını birbirine yapıştırıyor gibi görünürken saçları başının üstünde dağınık bir topuz haline getirilmiş.

Zorlukla yutkunarak bir fincan kahve dolduruyorum. "Buzdolabını tamir ettiğin için teşekkür ederim," diyorum ona bakmadan.

Dün Noah bana buzdolabındaki her şeyin normal düzeninin dışında olduğunu çünkü düzeltmek için boşaltmak zorunda kaldığını söylediğinde kendimi aptal gibi hissettim.

Kocaman bir kıç.

Şaşkınlığım geçtikten sonra da çok etkilendim. Dünyanın büyük bir kısmı bozuk şeyleri değiştiriyor ya da tamir ettiriyor, kendi başlarına bir şeyler öğrenmek için zahmete girmek istemiyorlar. İnternette bol miktarda yardım olsa bile.

Kendi kendine yetiyor.

Hala cevap vermeyince arkamı dönüyorum, yavaşça yaklaşırken kupamdan bir yudum alıyorum.

Kırılmış gibi görünen bir tabağı birleştiriyor ve her bir parçayı dikkatlice birbirine yapıştırıyor.

Bizim yeşillerden biri. Ağzımın köşesi küçük bir gülümsemeyle kalkıyor.

Gerçekten zahmet etmesine gerek yoktu. Ucuz bir tabak ve kırılması kolay.

Gözlerimi tekrar yüzüne dikiyorum; bakışları odaklanmış, dudakları kapalı ve sanki burada durmuyormuşum gibi düzenli ve kontrollü nefes alıyor.

"Tiernan?" Tekrar söylüyorum.

Ama hala cevap vermiyor. Tanrım, çocuklarımla konuşmak gibi. Bütün gençler böyle mi?

Son parçayı yerine yerleştirdikten sonra birkaç dakika tutuyor ve ardından kabarcıklanan yapıştırıcıyı temizlemek için bir kağıt havlu alıyor.

"Bugün yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye aniden soruyor ve sonunda bana bakıyor.

Ha?

Bana bakıyor, saç telleri yüzüne ve gözlerine dökülüyor ve ben yine hazırlıksız yakalanıyorum. Dünkü davranışımdan sonra kendimi bir yüzleşmeye hazırlamıştım ama... o yoluna devam etmeye hazır. Konuşmayı zorlamalı mıyım yoksa kendi haline mi bırakmalıyım?

Elimi kafa derimde gezdiriyorum. Her neyse. Bunu benim için kolaylaştıracaksa, şikayet etmeyeceğim.

"Evet," diyorum ve rahat bir nefes alıyorum.

Sandalyesinden kalkıp tam önümde ayağa kalkıyor ama gözleri hemen göğsüme takılıyor ve hızla başka tarafa bakıyor.

Dudaklarımı sıkıyorum ve arka cebimden tişörtümü çıkarıp giyiyorum. Doğuştan takım elbise giyen Hannes ve aynı cinsiyetten sınıf arkadaşlarından oluşan Brynmor, sanırım buna alışık değil. Yine de burada ayakları ıslanacaktır.

"Bana nerede ihtiyacın var?" diye soruyor, mutfak dışında her yerde olmaya hazır görünüyor.

Gülümsememi gizliyorum. Bir fincan kahve almak için arkamı döndüğümde ona, "Bernadette'e... süt sağmam gerekiyor," diyorum.

Bakışları titriyor.

"İnek," diye açıklıyorum. "Atların beslenmesi ve ahırların temizlenmesi gerekiyor. Noah size nasıl yapıldığını gösterecek."

"Peki sonra?"

Sonra ne olacak?

Kupamı tutup tezgâha yaslanıyorum. "Dükkânda yetişmemiz gereken işler var, o yüzden kahvaltı yapmak istersen... çok yardımcı olurum."

Dün daha nazikçe sormalıydım.

Sadece başını sallıyor.

Yanından geçip gitmeye başlıyorum ama durup ona bakıyorum. "Pastırmayı aynen dün yaptığın gibi yap," diyorum. "Anladın mı?"

Gözlerini bir süre daha yere dikiyor ama sonra başını kaldırıp gözlerimle buluşuyor. "Anladım."

Ona bakıyorum.

Keşke gülümseyebilse. Başına gelenler göz önüne alındığında bunu beklemiyorum ama yine de çok fazla gülümsemediğini hissediyorum.

Yine de güzel bir kız. Ailesine o kadarını söyleyebilirim. Neredeyse porselen gibi görünen kusursuz bir cildi var. Yüksek elmacık kemikleri, çukurları pembe. Saçlarından biraz daha koyu kaşlar, uzun kirpikleri ve Amelia'nın fırtınalı gri gözlerini çerçeveliyor, annesininkinden daha delici çünkü irisin etrafında babasının sahip olduğu aynı koyu halka var.

Yine de daha çok annesine benziyor. İnce boynu, belinin kıvrımı, omurgası ve omuzları onu bazen heykel gibi gösteriyordu. Amelia'da soğuk görünüyordu. Tiernan'da ise... birinin kollarında nasıl eğilip hareket edeceğini merak ediyorsunuz.

Birinin.

Bedenim ısınıyor ve bir an için bakışlarını tutuyorum. *Amelia ve Hannes.* Ağzımın kenarları eğleniyor ama belli etmiyorum. Kalmasına

ihtiyacım yok. Gitmesi benim için sorun değil. Ama istersem

gitmesini yasaklayabilirim.

Başka bir sebep olmasa bile, babasına karşı duyduğum hayal kırıklığını gidermek için. Onun bana olan borcunu ödemesini sağlamak için.

Hayatını birazcık mahvetmek için.

Onu yapmak için...

Pembe dudaklarını ıslatıyor ve bir an için nefesim kesiliyor.

Eğer daha kötü bir adam olsaydım.

Kupamı bırakıp dolaba yöneliyorum ve Rockies şapkamı askılıktan alıp kafama geçiriyorum. Buradan çıkmam gerekiyor. Aklımın hangi cehenneme gittiğinden emin değilim ama bu doğru değil. O benim sorumluluğumda. Ödeşme fırsatım değil. Sessiz, sıkıcı ve biraz da zavallı olduğundan bahsetmiyorum bile. Karşılık vermeyen birine işkence edemem.

Bir an sonra Noah'nın merdivenlerdeki ayak seslerini duyuyorum ve omzuna astığı tişörtüyle, ayakkabısız ve çorapsız kahve cezvesine yönelişini izliyorum.

Uyandıktan sonra kapıdan çıkmasının en az yirmi dakika sürdüğünü bildiğimden, "Bugün yapacak çok işimiz var," diye uyarıyorum onu.

İki oğlum var ve ikisi de tam olarak hazır değil. Kaleb daha kolaydı. O buradayken. Noah ise hep buradaydı ama hiç kolay değildi.

"Tiernan'a ahırların nasıl yapılacağını ve atların nasıl besleneceğini göster."

Yüzüne bir esneme yayılırken bana bakmadan başını sallıyor.

Botlarımı giyip mutfağa dönüyorum ve kahvemi yanımda götürmek üzere bir seyahat kupasına aktarıyorum.

Noah'ın sesini duyuyorum. "Üzerinde atlet var mı?"

Ona ve Tiernan'a bakıyorum, başını salladığını görüyorum. Kot pantolon ve köylü bluzu giyiyor, pek şık değil ama beyaz.

"Gömleğini çıkar o zaman," diyor adam, bir içki

alarak. Kadın ona kaşlarını çatıyor.

"Sana yeni bir tane veriyorum," diye açıklıyor, fanilayı omzunun üzerinden bir sandalyenin arkasına atarak. "Ve ayakkabılarını çıkar."

Mutfağa yöneliyor, dükkanın kapısını açıyor ve içeri uzanıyor. On üç yaşlarındayken giydiği çamurlu, yağmur çizmelerinden bir çift çıkarıp yere fırlatıyor.

Bu iyi bir fikir. Pahalı kıyafetlerinin mahvolmasını istemeyecektir.

Kararsız görünmesini bekleyerek gözlerimi ona dikiyorum, ama yavaşça bluzunun düğmelerini açmaya başlamadan önce sadece bir an tereddüt ediyor.

Boğazımı tekrar temizliyorum ve başka tarafa bakıyorum. Bunu banyonun mahremiyetinde yapıyor olmalıydı.

Göz ucuyla gömleğini çıkardığını ve bir sandalyenin arkasına katladığını görüyorum. Altında beyaz bir şey daha var ve Noah'nın ona yaklaştığını görüyorum, ama dışarıda yanıma almak için bir elma alırken gözlerimi kaçırıyorum.

Görünmez bir kanca çenemi çekiştirip duruyor, beni ona bakmaya zorluyor.

-Ama ben sadece birkaç kez göz kırpıyorum ve elmayı sertçe ısırarak odadan çıkıyorum.

Bu saçmalık.

Bir saat sonra, telefonum çaldığında birkaç balya saman yüklü bir ATV ile ahıra yanaşıyordum.

Çıkarıp numaraya bakıyorum ve Tiernan'ınki ile aynı alan kodu olduğunu görüyorum.

"Alo?" Cevap veriyorum. Saçmalamak istemiyorum ama arayan ailesinin avukatı da olabilir, o yüzden...

"Merhaba, Bay Van der Berg?" diyor hafif aksanlı bir kadın. "Ben Mirai Patel. Bayan de Haas'ın asistanıyım."

İş eldivenlerimi giyerek telefonu kulağıma götürüyorum. "Ölü bir kadının nasıl olur da hâlâ bir asistanı olur?"

Ama cevap vermiyor ve neredeyse gülümsüyorum çünkü duyarsız olmayı başarmıştım.

"Ne istiyorsun?" Elime bir balya alıp ahırın yanına yığarak soruyorum. "Onunla konuşmak istersen Tiernan'ın telefonu var."

"Aslında seninle konuşmak

istiyordum." Tanrı aşkına, neden?

Bayan Patel bir süre sessiz kaldıktan sonra "O nasıl?" diye soruyor.

Nasıl mı? Bu yüzden mi beni arıyorsun?

"O iyi," diye homurdanarak ATV'den bir tuğla saman daha kaldırıyorum.

Tekrar sessizleşiyor ve birkaç dakika sonra telefonu elime alıyorum, neredeyse kapatmaya hazırım. Bunun için zamanım yok.

"Bak, bunu tamamen garip olmayan bir şekilde nasıl s ö y l e y e c e ğ i m i bilmiyorum," diyor sonunda bana, "o yüzden sadece söyleyeceğim."

Güzel. Ahırın kapısından bakıyorum, Noah ve Tiernan'ın kafalarını bir ahırın tepesinde samanları karıştırırken görüyorum.

Patel, "Onun eve dönmesini istiyorum," diyor.

Tiernan istediği zaman gidebilir. Onu buraya ben getirmedim.

Ama aynı zamanda, bu kadın kim oluyor da bana ne *yapacağımı*

söylüyor?

Yeğenim mi?

Mirai Patel devam ediyor, "Onu zorlayamam ve muhtemelen seninle konuştuğum için kızacak ama..."

"Ama?"

"Onun için endişeleniyorum," diyor sonunda. "Tiernan hiçbir şey hakkında konuşmaz ve anne babasının ölümü, onlarla olan sorunlarını çözmesine fırsat vermeyecek. Onun yanında olmak istiyorum. İçinde biriken her şeyin eninde sonunda dışarı taşacağından endişeleniyorum."

"Dökülmek mi?"

Kim bu kadın? Bununla başa çıkamayacağımı düşünmek nasıl bir küstahlık? Yani, yapamam, ama o bunu bilmiyor.

"Eminim onun sessiz olduğunu fark etmişsinizdir," diyor Patel bana.

Ve? Eğer uğraştığım tek şey sessiz bir çocuksa, o zaman belki de bununla başa çıkmak için gerekli tüm deneyime sahibim.

"Ve sen onu daha iyi yetiştirebileceğini mi
düşünüyorsun?" diye sordum. "Bence sen onu
tanımıyorsun. Ben tanıyorum."

Yumruğumu telefonun etrafında sıkıyorum.

Bugüne kadar hiç tanımadığım ve adını duymadığım bir yabancı, kardeşimin çocuğu üzerinde hak iddia ediyor ve bu konuşmanın iyi gideceğini mi düşünüyor?

"Ve sanırım Tiernan'ın vasiliğini size devredersem," diyorum, "bu sadece duygusal desteğinden değil, aynı zamanda mali durumundan da sizi sorumlu kılar. Haksız mıyım, Bayan Patel?"

Sustu ve ben de kendi kendime gülümsedim. Reşit olmayan bir yetime karşı hiçbir yükümlülüğü olmayan biri, reşit olmayan yetimin parası yoksa neden bu sorumluluğu almak istesin ki?

Ama sonra ses tonu sertleşerek konuşuyor. "On yıl önce ailesi için çalışmaya başladığımdan beri onun mali durumuna erişebiliyorum," diyor. "Bana güvenilebilir. Siz güvenebilir misiniz?"

Gözlerimi kısıyorum.

"Tüm bu milyonların işiniz için neler yapacağını bir düşünün Bay Van der Berg," diyor.

Ve dişlerimi öyle bir sıkıyorum ki, çenemde şimşek gibi bir ağrı çakıyor. Böyle mi düşünüyor? O parayı tuvalete atıp sifonu çekmeyi tercih ederim.

"Onun yeri..." Sonunda "ailesinin yanında" dedim.

"Onun yeri, onu seven birinin yanıdır."

"Bu konuşma bitmiştir."

Ve telefonu kulağımdan çekmeye başladım.

Ama sonra onun sesini tekrar duyuyorum ve duruyorum. "Her gece saat bir civarında uyanırdı," diyor Patel. "Saat gibi ve alarmsız. Bunu biliyor muydunuz Bay Van der Berg?"

Sessiz kalıyorum, doğruyu söyleyip söylemediğinden emin değilim ve eğer öyleyse benim bilmediğim bir şeyi biliyor olmasından nefret ediyorum.

"Nedenini biliyor musun?" diye alay etmeye devam eder.

Ahırda Tiernan'a bakıyorum, onun ahırlardan birinden atlayışını izliyorum, koluyla burnunu ve ağzını kapatmış, kuru kusuyor.

Koku. Noah onun sırtını sıvazlıyor, arkasından sessizce gülüyor, ama sonra ona vuruyor ve o da daha çok gülüyor.

Patel benimle alay edercesine, "'Ailesinin' onun hakkında bunu bildiğini sanırsınız," dedi. "Güle güle, Bay Van der Berg."

Ve sonra hat kesilir.

Bir an ekranıma bakıyorum ve sonra Tiernan'a dönüyorum. O ve Noah ileri geri konuşuyorlar, Noah'ın yüzünde kocaman bir sırıtma var ve Noah tırmığı geri almaya çalışırken Noah tırmığı ondan uzak tutuyor. Sonunda tırmığı kapıyor ve kabine geri dönüyor.

Kendi kendime gülümsüyorum. O kadının ona verdiğinden daha güçlü. Mirai Patel Tiernan'ı önemsiyor olabilir ama on yıldır onunla birlikte. Bunun çocuğa ne faydası oldu? O kadının şansı vardı.

Arka cebimden bir bez çıkararak ahıra giriyorum, kareyi silkeliyorum ve iki köşeyi eşleştirerek bir üçgen oluşturuyorum. Tiernan'ı bir ahırda bulduğumda, eğilmiş, samanları karıştırdığını ve at kuyruğunun Nuh'un şapkalarından birinin arkasına yapıştığını görüyorum.

"Hey." Sırtına dokunuyorum.

Sarsılarak ayağa kalkıyor ve göğsüme çarparak dönüyor. Yüzüne doğru işaret ederek bezi tutuyorum.

"Temiz," diyorum ona. "Kokuya iyi gelecektir."

Burnunun ve ağzının etrafına bağlamak için hareket ediyorum ama başını sallıyor. "Ben iyiyim."

Bu kadarını beklediğim için içimden gülüyorum. "Neden bu kadar inatçısın?"

Etrafında dolanıyorum ve benimle daha fazla mücadele etme şansı bulamadan başının arkasından bağlıyorum.

Ön tarafa geldiğimde, kasketin altından sadece gözlerinin dışarı baktığını ve geri kalanının mendille örtüldüğünü görüyorum.

Bir banka soyguncusuna benziyor ve neredeyse homurdanacaktım ama şu anda mutlu görünmüyor, bu yüzden şakayı kendime saklıyorum.

"Bu kadar sert olmana gerek yok," diye takılıyorum kasketinin ucuna vurarak. "Burası leş gibi kokuyor. Yine de alışacaksın."

Ancak 'teşekkür ederim' demek yerine, arkasını dönüp çalışmaya devam ediyor.

Bir an öylece duruyorum, kaslarım hafif bir hayal kırıklığıyla geriliyor. *Eminim onun sessiz olduğunu fark etmişsinizdir.*

Evet, bayan, çok sessiz. Yavaşça gitmek için dönüyorum ama omzumun üzerinden bir kez daha ona bakıyorum.

Ama bunu yaptığımda, bana bakıyordu. Tırmıklamayı bıraktı.

Şapkanın gölgesi altındaki karanlık gözleri kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor ve duraklıyorum.

Ama hemen, sanki hiçbir şey olmamış gibi, başını tekrar eğiyor ve çalışmaya başlıyor. Orada durup onu izliyorum.

Mirai, *içinde biriken her şeyin eninde sonunda taşacağını söylemişti.*

Dudaklarımı hafif bir gülümsemeyle yukarı kaldırıyorum. Belki de çocuğun ihtiyacı olan şey tam olarak budur.

"Bitti mi?" Noah ve Tiernan bana doğru yöneldiğinde soruyorum.

Süpürgeyi ve bu hafta taşımak zorunda kaldığım son saman, toprak ve bok kalıntılarını iterek kamyonun kasasında duruyorum.

"Merak etme," diye azarlıyor Noah. "Biz doğru olanı yaptık. Yine de bir görevi var."

"Daha var mı?" Tiernan boynunda benim mendilimle beklentiyle bana bakıyor.

Daha fazla mı?

Zor nefes alıyor ve ben de telefonumu çıkarıp saate bakıyorum. Bunu sadece Noah ve Kaleb'in olduğu zamandan çok daha kısa sürede bitirmişlerdi.

Telefonumu cebime geri sokuyorum. "Kıyafetleri ipten al," diyorum ona. "Ve temiz, sabunlu suya ihtiyacım var. Sıcak." Sonra ona bakıyorum. "Ve sonra kahvaltı."

Başını sallar ve arkasını dönerek aceleyle eve geri döner.

Noah ona bakıyor. "Ev işlerine yeni başladığım zamanları hatırlıyorum," diyor hüzünle. "Eğlenceliydi. Birkaç dakikalığına."

Başımı sallıyorum. Tiernan'ın bunu eğlenceli bulduğunu sanmıyorum.

"Eğer onu eğitirsek, sanki ben hiç gitmemişim gibi olacak," diyor bana.

Ona bir bakış fırlatıyorum ama kamyonun arkasından bir başka moloz yığınını iterken durmuyorum. "Bugün beni kızdırma," diye uyarıyorum onu.

O gitmiyor ve Tiernan da onun iş yükünü almak için burada değil.

Göz ucuyla bana baktığını görebiliyorum, bu konuşmayı yapmak istiyor ama ben yapmayacağım. Bu konuşmayı yaptık ve benden bu kadar. Bir yere gitmiyor. O daha yirmi yaşında. Ne istediğini bilmiyor. Ya da neye ihtiyacı olduğunu.

Bir hata yapmak saniyeler sürer. Onlarla yaşamak ise bir ömür sürer ve oğullarımın bu şekilde acı çekmesini istemiyorum.

Benimle tekrar kavga etmeye kalkışmadan önce kamyondan inip sabunlu suyumu almak için eve doğru yola çıkıyorum.

Tiernan

"Kasabaya bir kamyonla gidip yiyecek alışverişi yapsam sorun olur mu?" Kahvaltı masasına oturuyorum, elimdeki yanmış pastırmayla oynuyorum ve tabağın üzerinde patates cipsi gibi parçalandığını hissediyorum. "Dışarıdayken ihtiyacın olabilecek her şeyi de alabilirim."

Jake yemeğini çiğneyerek bana bakıyor ve ben de aptal gömleğinin yine çıkarılmış olduğu gerçeğini aklımdan çıkarmak için tam gözlerinin arasına odaklanıyorum. Yani, cidden. Bu adamlar hiç tamamen giyinmezler mi? Kadınlar sıcağa ve tere rağmen kıyafetlerimizi çıkarmadan hayatta kalıyorlar.

"Pastırma dışında ne yemeye ihtiyacın var?" diye soruyor. Ama yüz ifademi düzgün tutuyorum, şakasını hoş görmüyorum.

Sonunda gülüyor. "Tabii ki, kamyonu alabilirsin."

Arka cebine uzanarak cüzdanını açıyor ve bir miktar para çıkarıyor, Noah sütünün kalanını içerken masanın ortasına atıyor.

"Param var," diye ısrar ediyorum. Kendi masraflarıma katkıda bulunabilirim.

Ama o sadece karşılık veriyor. "Ben de öyle," diyor. "Bu evde de Haas'ın parasına ihtiyacımız yok."

de Haas parası.

Cüzdanını tekrar cebine sokuyor ve ben de masanın üzerine bıraktığı yüz dolara bakıyorum - aslında ihtiyacım olandan çok daha fazlası.

Ama sanırım o da bunu biliyor. Sadece benim *yüksek standartlarıma* kardeşi kadar uyum sağlayabileceğini görmemi istiyor.

Ne yazık ki kendimi durduramıyorum. "De Haas'ın parasını almayacaksın, ama bir de Haas alacaksın."

Ve gözlerimi tekrar kaldırıp onunla bakışlarımı kilitliyorum. Eğer bu evde ailemin parasına kızıyorsa, o zaman bu evde bana da kızıyordur.

"Sen *bizimsin,*" diyor açıkça. "İhtiyacınız olan her şeyi biz ödüyoruz."

Ona bir süre daha bakıyorum ve sonra Noah masanın ortasına uzanıp parayı alıyor.

"Onunla gideceğim. Bir şeye ihtiyacım var."

İkimiz de kalkıyoruz, tabaklarımızı temizliyoruz ve bulaşık makinesini dolduruyoruz.

Hala masada yemek yiyen Jake bize, "Alışveriş paketlerini açtığınızda plastik poşetleri varile atın," diyor. "Bu öğleden sonra çöpleri yakacağım."

Durdum ve kafasının arkasına dik dik baktım. "Çöp yakmak mı?" Dinleyeceği bir argüman arayarak tekrarlıyorum. "Lütfen...yapma. Onu solumak senin için kötü ve gezegen için de gerçekten kötü." Onunla yüzleşmek için masanın etrafında dönüyorum. "Yasadışı olmasının bir sebebi var."

Yaprak yakmak bir şeydir. Ama plastik ve...

Çatalı tabağa çarpıyor ve kahve fincanını kaldırıyor. "Çöp kamyonları buraya çıkmaz, tatlım."

"Bir yolunu buluruz," diye karşılık veriyorum. "Plastik ya da mürekkepli kağıt yakamazsınız ya da
-"

"Kaliforniyalı kızlar çevreye duyarlı, değil mi?" Noah lavabodan gülüyor. "Plastik pipet yok. Süpermarkete giderken kendi poşetinizi götürmek zorundasınız. Duyduğuma göre tuvalette de sifonu sadece iki seferde bir çekiyorlarmış."

Kaşlarımı öyle derin kazıyorum ki acıyor. "Evet, bazen su tasarrufu yapmak için birlikte duş bile alıyoruz. Bu harika bir şey."

Jake'in homurdandığını duyuyorum ve kaşlarımı kendime doğru kaldırarak gözlerimi tekrar indiriyorum. Yeni keşfettiğim alaycılığın nereden geldiğinden emin değilim ama çenemi sertleştiriyorum ve bundan zevk almama izin vermiyorum.

Gitmek için döndüm ama durdum ve Jake'e tekrar baktım. "Ve o de Haas parası zor kazanıldı," diyorum. "Ailem dünyaya katkıda bulundu. Siz onları sevseniz de sevmeseniz de insanlar onların yaptıklarına değer veriyor. Ben onları sevsem de sevmesem de."

Ağzımdan çıkan kelimelere göz kırpıyorum, kendimi şaşırtıyorum. Ama ailemle sorunlarım olsa da, ilk kez onların mirasına karşı biraz korumacı olduğumu fark ediyorum.

"Dünya onları hatırlayacak," diye belirtiyorum.

"Ben de öyle." Jake sandalyesinde arkasına yaslandı ve bana eğlenen bir bakışla baktı. "Özellikle de sen etraftayken."

Tereddüt ediyorum, sözleri nedense beni tedirgin ediyor. Ses tonundaki kalıcılık hissi. Sanki burada kalacakmışım gibi.

"Burada kalmayabilirim," diye birden ağzımdan kaçırdım.

Ama sonra hemen pişman oldum. Gerekmediği halde beni yanına aldı. Ve buraya isteyerek geldim. Daha minnettar olmalıyım.

Ama... dün de beni isteğim dışında burada tutmakla tehdit etti. "Bazen tam bir hıyar oluyorsun," dedim ona.

Noah başını bize doğru çeviriyor, bakışları benden babasına doğru kayarken gözleri büyüyor.

Ama Jake hiçbir hareket yapmıyor, sadece orada oturuyor ve yüzünde aynı eğlenceyle bana bakıyor.

"Ben bir oyuncak ayıyım, Tiernan." Ayağa kalkıyor, parmakları kahve fincanının sapından geçiyor. "Kaleb'le hâlâ tanışmadın."

Arkasından Noah'nın güldüğünü duyuyorum, ikisi de anlamadığım bir şakanın içinde. Arkamı dönüp temizlenmek için odama çıkıyorum.

"Dışarı çıkmadan önce düzgün bir gömlek giy!" Jake arkamdan bağırıyor.

Kendi kendime homurdanıyorum, merdivenlere istediğimden biraz daha sert basıyorum.

Yemeğini ben yapıyorum. Beni kışkırtmak hiç akıllıca değil.

Hızlıca duş alıyorum, yapışkan sıcağın yanı sıra ahırın kirini ve kokusunu da üzerimden atıyorum. Sırf saçlarımı yıkayabilmek için daha sonra tekrar duş almam gerekeceğinden oldukça eminim. Ama şu anda zamanım yok.

Saçlarımı fırçalıyorum, Nuh'un bu sabah bana ödünç verdiği beyzbol şapkasını takıyorum ve elimde küçük çapraz çantam, üzerimde yeni bir kot pantolon ve tişörtümle odadan çıkıyorum.

Jake aslında yiyecek, özellikle de taze şeyler konusunda oldukça stokluydu, ama buraya gelmek için acele ederken, ihtiyacım olan birkaç şeyi ayarlamayı unutmuştum.

Dışarı çıktığımda Noah çoktan beni bekliyordu. Kafasında bir kask ve elinde başka bir kaskla bir arazi bisikletinin üzerinde oturuyor.

Bir an tereddüt ediyorum, bisikletinin arkasındaki kamyona bakıyorum. Ayrı ayrı mı sürüyoruz yoksa...?

"Ne yapıyorsun?" Geniş ahşap basamaklardan inerek soruyorum.

"Bizi kasabaya götürüyorum."

Yedek kaskı bana uzatıyor, ben de önce kaska sonra da ona bakıyorum, sarı saçlarının kaskın altından alnına doğru sarktığını görüyorum.

Kaşlarımı kaldırıyorum. Bisikletle kasabaya mı gidiyoruz? "Yiyeceklerin nereye gitmesi gerekiyor?" Ona soruyorum.

Ama o sadece bıyık altından gülüyor, bisikleti çalıştırıyor ve kolu çevirerek motoru deviriyor. "Atla. Isırmam," diyor bana. Sonra da bana muzip bir bakış fırlatıyor. "En azından küçük kuzenlerimi."

Neredeyse gözlerimi devirecektim. Kaskı alıp beyzbol şapkamın üzerine geçiriyorum ama ön kısmı şapkanın gagasına çarpıyor ve oturuşu rahatsız ediyor. Bir süre el yordamıyla ilerliyorum, sonunda önce kaskı sonra da şapkayı çıkarıyorum.

Ama Noah kollarımı tutarak beni durduruyor. "İşte böyle" dedi. Şapkayı alıyor, kafama geriye doğru oturtuyor ve sonra kaskı üzerine yerleştiriyor, fatura şimdi kafatasımın arkasında duruyor.

Oh.

Saçlarım şu anda darmadağın olduğu için kasketin şehirde olmasını tercih ederim, bu yüzden bu işe yarıyor.

Kayışı çenemin altından geçiriyor, gözlerimi kaçırmaya çalışıyorum ama dudaklarında vücudumu mırıldanmaya iten tembel bir yarım gülümseme var. Siyah kirpiklerinin ardında mavi gözleri var, gri tişörtünün yanları altın rengi kaslı kollarını gösterecek şekilde kesilmiş ve ısrarla kirli kot pantolon giyiyor, çünkü kimseyi etkilemek için fazla çaba sarf etmesine gerek yok.

Kıskanıyorum. Dünyada bir planı yok.

Büyürken kuzenlerimin olması biraz hoş olabilirdi. Belki yazlarımı burada geçirseydim, onunla güneşin, şakalaşmanın ve toprağın içinde büyüseydim eğlenceli olurdu.

O da beni Jake'ten daha az geriyor.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben başka tarafa bakıyorum, kayışı sıkmayı bitirirken kontrolü ele alıp ellerini uzaklaştırıyorum.

"Hiç motosiklete bindin mi?" diye soruyor.

"Hayır." Arkasına tırmanıyorum, çantamı vücudumda asılı duracak şekilde yanıma yerleştiriyorum.

"Ben nazik biriyim," diye beni temin ediyor. "İstediğin kıza sor."

"Ben herhangi bir kız değilim," diyorum kollarımı ona dolayarak ve ellerimi önünde kenetleyerek. "Beni incittin ve hâlâ benimle eve gidip benimle uğraşmak zorundasın."

"İyi bir nokta."

Kendi kaskının siperliğini indirip havalanıyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor.

Tanrım. İçgüdüsel olarak tutuşumu sıkılaştırıyorum ve karnım ayaklarımın içine düşerken kalçalarımı onun etrafında sıkıyorum. Bisiklet bir kamyondan daha fazla yalpalıyor ve dengemi korumaya çalışarak gözlerimi sağa sola çeviriyorum, ama o yavaşlamıyor ve gerçekten yapabildiğim tek şey tutunmak. O ne yaptığını biliyor olabilir ama bu benim için yeni bir şey. Uzun uzun göz kırpıyorum ve sonra gözlerimi yoldan ayırmadan aşağıya bakıyorum.

Jake'le kamyonla çıkarken bu tepeler biraz dikti. Bizi arazi motoruyla inerken görmem gerektiğini sanmıyorum. Bu sokaklarda bile yasal mı?

Onu kendime yakın tutuyorum, başka bir şeye bakmamak için sadece tişörtüne bakıyorum, ama bir süre sonra onu tutuşumu biraz gevşetmeye çalışıyorum. Sırtına yapışmış durumdayım. Muhtemelen onu rahatsız ediyorum.

Ama bir elini kolundan çekip kollarımı tekrar sıkıca kendine doluyor ve göğsümü sırtına bastırıyor.

Başını çevirip vizörünü kaldırıyor. "Dayanın!" diye bağırır.

Güzel. Ellerimi ona tekrar doladım.

Çakıl taşlı yoldan aşağı inip asfalt yola geliyoruz, sola dönüp iki gün önce geldiğim yoldan geri gidiyoruz, yerçekimi tüm zaman boyunca bedenimi Nuh'unkine zorluyor.

Asfalta çıktığımızda ve arazi biraz daha düzleştiğinde, gözlerimi kaldırıp her iki taraftaki ağaçları ve çevremizdeki sık ağaçlık alanları görüyorum. Yamaçlar, uçurumlar ve kayalıklar, etrafımızdaki araziyi dünden önceki gün karanlıkta geldiğimden çok daha net görüyorum.

Jake yalan söylemiyor. Kışın yapraklarını dökecek tüm ağaçlara rağmen, yoğun kar yağışında görüşü engelleyecek çok sayıda kozalaklı ağaç var. Arazi değişiyor, çukurlar aniden dik uçurumlara dönüşüyor ve yolun kenarları belirsiz araziden dökülen tek tük kaya yığınlarıyla süsleniyor. İyi havalarda burada olmak yeterince tehlikeli. Belediye bir ailenin kar küremesi ve yolları tuzlaması için bir kamyon parası vermiyor.

Tahminimce amcam da tam olarak böyle istiyor. Noah bu şekilde mi seviyor? Dünkü sözleri kafamda canlanıyor. *Gidebilirdim. Gözümü kırpmadan giderdim. Sen buradasın ve burada olmak zorunda değilsin. Burada olmak zorundayım ama olmak istemiyorum.*

Peki neden kalıyor? Jake onu zorlayamaz. O yasal bir yetişkin.

Otoyola dönüşen yolda kıvrıla kıvrıla ilerliyoruz ve kasabanın görünmesi yirmi dakika kadar sürüyor. A

Ağaçların tepelerinden birkaç çan kulesi görünüyor ve tuğla binalar, Ekim ayı geldiğinde turuncu ve kırmızı olacağını bildiğim bol yeşil akçaağaçlarla gölgelenmiş sokakları sıralıyor.

İlk dur işaretine geldik ve yavaşladığımız için vizörünü kaldırdı.

"Başka var mı?" Ben soruyorum. "Kuzenlerin

yani?" Neden umursadığımı bilmiyorum.

Ama o sadece başını sallar. "Hayır." Ve sonra daha iyi düşünür. "Şey, belki. Bilmiyorum."

Ben baba tarafındanım, yani geriye sadece annesi kalıyor. Annesi nerede? Jake'i uzun zamandır tanımıyorum ama onu evcil olarak hayal etmek zor. Evli miydiler?

Bir an için, tek başına iki erkek çocuk yetiştirdiği için onun hakkında iyi düşünmek kolaydır, ancak aynı zamanda birisini tepelere kaçacak kadar duvara nasıl sürükleyebileceğini anlamak da kolaydır.

Noah'a onu sormak dilimin ucunda ama bana ölmüş ya da onları doğumda terk etmiş gibi üzücü bir şey söylerse, elimden bir şey gelmeyen şeylere nasıl yanıt vereceğimi bilemiyorum. Sempatim samimiyetsiz geliyor.

Gidonunu kavrıyor, ön kollarındaki damarlar derisinden dışarı taşıyor ve o tekrar yola çıkıp, caddede sıralanan tüm dükkanların bulunduğu şehrin ana caddesine girerken ben de elimi sıkıyorum.

Bir dükkana yanaşıp park ediyoruz, Noah bir boşluğa giriyor ve motoru kapatıyor.

İnip kasklarımızı çıkarırken Noah, "İstersen sana binmeyi öğretirim," diye teklif ediyor. "Eğer kalırsan."

Onu takip ediyorum, kaskımı diğer gidona bırakıyorum ve şapkamı geri çevirerek kaldırımda onu takip ediyorum. "Beni çok az tanıyorsun ve arkadaş canlısı değilim," diye mırıldanıyorum. "Neden kalmamı istiyorsun?"

"Çünkü zirvede hiçbir şey değişmez. Asla." Bu ne

anlama geliyor?

Mağazaya giriyorum, cevap vermiyorum çünkü neden bahsettiğinden emin değilim.

"Hey, Sheryl," diye sesleniyor ve tezgâhtaki kadın bir müşteriye çantasını uzatırken ona gülümsüyor.

Etrafıma bakındım ve mağazanın gerçekten küçük olduğunu gördüm. Tanrı aşkına, altı koridor falan var. Ramen olsa iyi olur.

Noah bana "İhtiyacın olanı al" dedi. "Kasada buluşuruz." Ve sağ taraftaki koridorda kaybolup gitti.

İstiften bir sepet alıyorum, ters yöne gittiğine şükrediyorum ve arka tarafa, eczaneye doğru yöneliyorum.

Mağaza küçük ama sevimli bir yer. Eski moda bir kasa ve her yerde cilalı ahşap ile yüzyıl başı havasına sahip. Eski bir gazoz çeşmesi ve sundae ve diğer ikramlardan oluşan bir menü bulunan bir barın önünden geçiyorum, birkaç müşteri taburelerde oturuyor ve ev yapımı milkshake'lerin tadını çıkarıyor.

Dükkânın arka tarafındaki tezgâhta durup eczacıyla konuşmadan önce hızlıca Noah'yı arıyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?" diyor gülümseyerek.

"Evet," diyorum sessizce. "Mümkünse bir reçeteyi buraya transfer ettirmek istiyorum. Size sadece evdeki eczanemin telefon numarasını mı vereyim?"

"Ah, evet." Beyaz ceketinin cebinden bir kalem çıkarıyor ve bir kâğıt parçası uzatıyor. "Bu çok kolay. Eczanenizi arayacağım. Bugün sizin için yeniden doldurabiliriz."

Güzel.

"Numara lütfen?"

Numarayı dikte ediyorum, yazmasını izliyorum. "213-555-3100."

"Adınız?"

"Tiernan de Haas. Doğum tarihi on bir-bir-of oh bir."

"Peki reçete ne için?" diye soruyor.

Tekrar Noah'ya bakıyorum. "Onlarla birlikte sahip olduğum tek reçete bu."

Biraz gülerek gözlerini kaldırıyor. "Sadece isme ihtiyacım var, böylece onlarla neyi onaylayacağımı bilebilirim."

Ayağımı yere vuruyorum. "Tri-Sprintec," diye dudaklarımı oynatmadan hızlıca cevap veriyorum.

Sanki daha önce neden doğum kontrol hapı kullandığımı ve neden buna ihtiyacım olduğunu bilmek isteyen, bütün kış boyunca erkeklere erişimim olmadan bir dağda kilitli kalmış, aşırı meraklı ve şakacı bir kuzeni olmamış gibi başını sallıyor.

Telefon etmesini, bilgisayara bir şeyler girmesini ve sonunda telefonu kapatmasını izliyorum.

Yukarı.

Bana doğru bakıyor. "Bana on dakika ver," dedi dönmeden önce.

arkaya doğru gitmek için.

Ondan birkaç ay önceden doldurmasını istemek istiyorum ama henüz

kalıp kalmayacağımı bilmiyorum, bu yüzden kışı geçirmek için daha fazlasına ihtiyacım olursa geri dönerim. Bir dahaki sefere kamyonla ve Noah olmadan.

Dürüst olmak gerekirse, tüm kış boyunca hap kullanmayı bırakın, hap kullanmama bile gerek yok, ancak on dört yaşımdan beri devam ettiğim rutinde kalmak, bırakıp yeniden başlamak zorunda kalmaktan daha kolay.

Mağazada ilerliyorum, orada burada listemdeki birkaç şeyi buluyorum. Sevdiğim bazı atıştırmalıklar, daha fazla güneş kremi, unuttuğum multi-vitaminler ve birkaç mum. Yedek bir kulaklık seti, birkaç kalem ve kağıt alıyorum ve son reyonda ramen buluyorum. Kırk yedi sentlik ucuz bir şey ama ben istiyorum.

"Hey," diyor arkamdan bir kadın sesi.

Dönüyorum ve benim yaşlarımda bir kadının bana baktığını görüyorum.

"Merhaba," diye karşılık veriyorum. Ama bir adım geri çekiliyorum, çünkü o çok yakın.

Dar bir kot pantolon, iş botları giymiş ve uzun, siyah saçları gevşek bukleler halinde aşağıya doğru sarkıyor. Elleri kamuflajlı bir sweatshirt'ün içine sokulmuş ve dolgun kırmızı dudakları hafifçe büzülmüş.

"Güzel şapka," diyor.

Öyle mi? Noah bana vermeden ve ben de takmadan önce ne yazdığını okuduğumu bile sanmıyorum. Yeni değil ama.

"Teşekkür ederim."

Kırmızı dudakları gergin ve gözleri bana dikilmiş. Beni tanıyor mu? Henüz kimseyle tanışmadım.

Etrafından dolanıp koridorda ilerlemeye devam ediyorum.

"Yarışçıların kız arkadaşlarından biri misin?" diye soruyor, ben yürürken beni takip ediyor.

Bir lif ve biraz vücut yıkama suyu alırken ona bakıyorum. Yarışçıların kız arkadaşları mı?

Doğru ya. Burada bir Motokros sahnesi var. Neden bunun benimle bir ilgisi olduğunu düşündüğünü bilmiyorum.

"Hayır. Üzgünüm."

Koridorda ilerlemeye devam ediyorum ama o beni takip etmeye devam ediyor. "O zaman o şapkayı nereden aldın?"

Şapkam... Duruyorum ve başımı ona doğru çeviriyorum, cevap vermek için ağzımı açıyorum ama sonra tekrar kapatıyorum. Yanlış bir şey mi yaptım? Kim bu kız?

"Eğer Motokros'tan değilsen," diye tekrar soruyor, "o zaman bu ganimeti nasıl aldın?"

"Biri bana verdi." Sıkı sıkıya cevap veriyorum ve kasaya doğru ilerliyorum, yolda bir paket kahve çekirdeği alıyorum. "Bir sorun mu var?"

"Sadece soruyorum," diye yanıtlıyor. "Burada

yaşamıyorsun, değil mi?" Neredeyse homurdanacaktım.
Sesi çok umutlu geliyor.

Yine de çenemi kapalı tutuyorum. Bu küçük bir kasaba meselesi mi bilmiyorum ama benim geldiğim yerde sırf biri kontrol edilemez, meraklı bir parkçı olduğu için kişisel bilgilerimizi vermeyiz. Kaba olduğumu düşünebilir ama L.A.'de biz buna "soyulmamak, tecavüze uğramamak ya da öldürülmemek" diyoruz.

"Burada yaşıyor aslında," diye cevaplıyor Noah yanıma gelerek. "Bizimle yaşıyor."

Sonra bir kucak dolusu ıvır zıvırı tezgâhın üzerine bırakıyor ve kolunu bana doluyor, kadına bir şey anlatıyormuş gibi sırıtıyor.

Neler oluyor?

Ama bir şey dikkatimi çekiyor ve bakışlarımı onun satın aldığı yığınla eşyaya çeviriyorum. Sayarken gözlerimi kısıyorum. Bir, iki, üç...

Sekiz kutu prezervatif. Sekiz.

Kaşlarımı kaldırarak ona bir bakış fırlatıyorum. "İnternette satılan ekonomik boyuta ihtiyacın olmadığına emin misin?"

Bana bakarak, "Bu akşama kadar getirebilir miyim?" diye karşılık veriyor.

Gözlerimi deviriyorum ama gülümsemek ya da... gülmek istiyorum, çünkü o tam bir aptal.

Ama kendimi tutuyorum.

Başka tarafa bakıyorum, çünkü esprili bir şeyle karşılık veremiyorum ve o sadece gülüyor, dikkatini tekrar kadına odakladığında tavrı sakinleşiyor.

"Geri çekil," diye onu uyarıyor.

Onunla benim aramda mekik dokuyor ve sonunda Sheryl market alışverişlerimizi saymaya başladığında dışarı çıkıyor. Yakındaki raftan birkaç tane yeniden kullanılabilir market poşeti alıp onları da tezgâhın üzerine bırakıyorum.

Sanırım haklıydım. Kaba davranıyordu, çünkü Noah geldiğinde ona karşı sabrı tükenmiş görünüyordu.

"Cici Diggins," diyor bana, babasının masaya koyduğu parayı çıkararak. "Kasabaya daha güzel biri gelince kendine güveni kalmıyor."

Beni mi kastediyorsun?

"Bizimle yaşadığın için mutlu olmayacak," diye ekliyor Noah.

"Neden?"

"Öğreneceksin." Gülüyor ve market poşetlerini alıyor. "Bu oyunu izlerken çok eğleneceğim."

Ne oynandığını mı izliyorsun? Kaşlarımı çatıyorum. Dramayı sevmem.

Reçetemi almak için eczaneye koşarken Noah'nın eşyaları dışarı taşımasına izin veriyorum. Çantayı atıp kredi kartına benzeyen hap paketini

mağazadan çıkarken arka cebime koyuyorum.

Motosiklete yaklaştığımda gidonun önüne sabitlenmiş kocaman bir sırt çantası görüyorum ve eve dönerken bu eşyaları taşımak *ve* ona tutunmak zorunda kalmayacağım için rahatlayarak nefes alıyorum.

Şapkamı tekrar geriye doğru çeviriyorum ve kaskımı elime alıyorum, Noah'ın kaskı hâlâ elinde caddenin karşısına baktığını görüyorum. Dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor.

Bakışlarını takip ediyorum.

Bir adam - sanırım dün motorcu grubuyla eve gelen adam - bir kafede bir masada diğerleriyle birlikte oturuyor, o ve Noah birbirlerine bakıyorlar.

Kaleb olabileceğini düşündüm ama inek sağarak ve at ahırlarını temizleyerek büyümüş gibi görünmüyordu. Adam saçlarına derinlemesine bakım yapan erkeklerin giydiği türden bir kot pantolon giymiş, adı Blaine ve en sevdiği kızların adı Kassidee gibi görünüyor.

"Onu tanıyorsun, değil mi?" Noah'ya dönüyorum.

Başını salladı, "Terrance Holcomb. Yükselen ve gelecek Motokros yıldızı." Sonra beni vücudunun içine çekiyor ve çene kayışımı bağlarken boğazıma bir nefes düğümleniyor. "Ve bana bakmıyor, Tiernan."

Noah yaklaşıyor, göğsü benimkini okşuyor ve karnımda karıncalanmalar yaratıyor ve ben aniden bomboş kalıyorum. Yine kimden bahsediyorduk?

Eğiliyor, nefesi yüzüme çarpıyor ve bana hınzırca gülümserken çenesinde üç inçlik bir yara izi fark ediyorum.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum. Neden bu kadar yakın?

Ama o yine sırıtıyor. "Sürtünüyorum," diye cevap veriyor. Sonra kayışımı sıkarken gözleri arkamdan karşıdaki adama kayıyor. "Onun için dokunulmaz olduğunu."

Çünkü neden? Ben senin miyim? İğrenç. "Mide bulandırıcısın," diye homurdanıyorum.

O da kıkırdıyor, beni şakacı bir şekilde itiyor ve kendi kaskını takıyor.

Motosiklete geri döndük ve vakit kaybetmeden eve doğru yola çıktık. Arkadaşlarıyla ya da bir kız arkadaşıyla oyalanmaya çalışacağından emindim ama acelesi varmış gibi kasabanın içinden hızla geçiyor.

Ya da beni geri almak için acele ediyor.

Parçaları kafamda birleştirmeye başladım. Kasabadaki o adam için yaptığı küçük şovu. Jake'in yerel adamlardan uzak durmamı tavsiye etmesi. Jake'in

Bugün yola çıkmadan önce düzgün bir gömlek giymek için. Baba ve oğul pek iyi anlaşamıyor ama en azından bu konuda ortak bir noktaları var gibi görünüyor. İkisi de boğucu.

Tamamen korkunç değil. Babamın zaman zaman bu şekilde davrandığını görmek hoşuma gidebilirdi. Gerçekten boğucu olması kötü. Biraz boğucu... Bilmiyorum. Sanırım birileri önemsiyormuş gibi hissettiriyor. Belki büyürken daha fazla kural olmasını isterdim.

Ne yazık ki Jake ve Noah için onlarsız yaşamayı öğrendim, bu yüzden biraz geç kaldım.

Yolları tekrar dağlara doğru tırmanırken Noah'ya sıkıca tutunuyorum, ama neyse ki şimdi çok daha yavaş gidiyor, çünkü yerçekiminin beni geriye doğru çektiğini hissediyorum ve bisikletten kayacağımdan korkuyorum.

Ellerimi yumrukluyorum, ona tutunurken kaslarım yanıyor.

Arazinin düzleştiği bir noktaya geldiğimizde, kollarımı bir anlığına rahatlatmak için tutuşumu gevşetiyorum ve o da yolun kenarına çekiyor, motosiklet bir uçurumun kenarında duruyor.

Bir an midem bulanıyor ama sonra aşağıdaki ağaçların arasından görünen manzarayı fark ediyorum. Kasaba bir vadinin içinde önümüzde uzanıyor ve dağlar, ağaçlar ve arazi uzakta uzanıyor. Bu büyük genişlik -her şey tek bir resimde- kalbimin kabarmasına neden oluyor.

"Vay canına," diyorum nefesimin altında.

Birkaç dakika orada oturup manzarayı seyrediyoruz ve Noah kaskını çıkarıp elini saçlarında gezdiriyor.

"Çok konuşmuyorsun, değil mi?" diye soruyor.

Göz kırpıyorum, gerçekliğe geri dönüyorum. Ailem yeni öldü. Konuşkan olmalı mıyım?

Ama daha konuşamadan kelimeleri yutuyorum. Onların ölümü benim böyle olmamın nedeni değil, ama sırf herkes 'normal'in ne olması gerektiğine dair bir fikre sahip diye kendimi açıklamayacağım.

Noah hâlâ aşağıdaki vadiye bakarak, "Babam ailene kızgın olduğunu ve bu yüzden onların ölümüne üzülmediğini düşünüyor," diyor. "Bence üzgünsün ama kızgın olduğun kadar değil, çünkü aslında tam tersi oldu, değil mi? *Sana* içerlediler."

Çenemi sertleştiriyorum. O ve babası benim hakkımda mı konuştular? Üzgün olmadığımı kim söyledi? Nereden bilebilir ki? Aile üyeleri öldüğünde kabul edilebilir davranışların bir kontrol listesi var mı? Bazı insanlar sevdikleri birinin ölümünden sonra intihar eder. Bu onların benden daha üzgün olduğunun kanıtı mı?

Kollarımı onun vücudundan ayırıyorum.

"Burada da internet var, biliyor musunuz?" diyor. "Hannes ve Amelia de Haas. Birbirlerine takıntılıydılar."

Başını çeviriyor, böylece konuşurken dudaklarını görebiliyorum ama donup kalıyorum.

Şöyle devam ediyor: "Ve bir çocukları oldu, çünkü yapmaları gerektiğini düşündükleri şey buydu ve sonra ebeveynliğin her şey olmadığını anladılar. Seni büyütmek onları birbirlerinden uzaklaştırdı."

Gözyaşlarımın birikmeye başladığını hissederek iğneleri boğazımdan aşağıya doğru itiyorum ama birikmelerine izin vermiyorum. Bütün bunları nereden biliyor?

"Yani, yeterince büyür büyümez seni kimin yanına verebiliyorlarsa ona verdiler," diyor bana. "Yatılı okullar, yatılı yaz kampları, dadılar..."

Çenem titriyor ve buna izin veriyorum çünkü beni göremediğini biliyorum.

"Ailene kızmadın," diyor sonunda. "Onları seviyordun."

Saatler sonra, ben yattıktan çok sonra, onun sözlerini tekrar duyuyorum. *Seni büyütmek onları birbirlerinden uzaklaştırdı.* Sana *içerlediler. Sen onları sevdin.*

Hayır.

Geri çekilmeye çalışıyorum ama bir şey elimi tutuyor ve ağrıyor. Çekiyorum, çekiyorum ama acı daha da artıyor ve geri adım atmaya devam ediyorum ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım hiçbir yere gitmiyorum ve elimi kurtaramıyorum.

Beni ne yakaladı? Bırak. Bırak.

Bir zamanlar onları severdim. Sevmiştim. Ama...

Elimi sıkıyorum, onu tutan şeyden kurtarmaya çalışıyorum, ama dönemiyorum ve koşamıyorum.

Bir zamanlar onları severdim.

Ama şimdi sevmiyorum.

Bilmiyorum. Bilmiyorum.

Gözlerim hızla açılıyor ve soğuk başparmağımı karnımın çıplak derisinde hissediyorum. Gözlerimi kırpıştırıp doğruluyorum, irkilirken elimdeki acı zonkluyor. Aşağıya bakıyorum ve elimin tişörtüme sıkıştığını görüyorum, yatağa girdiğim küçük delik şimdi tişörtte açık bir yırtık.

Elimi serbest bırakıp kan akışını yeniden sağlamak için yumruk yapıyorum. "Kahretsin," diye tıslıyorum.

Sonra diğer elimi fırlatıp çalar saatimi hırıldayarak komodinin üzerinden düşürüyorum.

Buraya boşluk bulmaya geldim. Uzaklaşmak için ama geldiğimden daha berbat bir haldeyim. Üç gün oldu ve dördüncü sınıftan beri ilk kez kâbuslar ve gece terörleri görüyorum. Bu saçmalığa ihtiyacım yok. Noah'nın benimle kişisel meseleleri konuşmaya hakkı yoktu, hele ki hakkında hiçbir şey bilmediği bir durumla ilgili. Konuşmak istersem, konuşurum.

Üst dudağımdaki teri silerek yorganı üzerimden atıyorum, lambayı yakıyorum ve yatağın altına girip bavulumu arıyorum. Eve gitmek zorunda değilim ama burada da kalmak zorunda değilim. Beni sevmiyorlar. Ben de onlardan hoşlanmıyorum. İnsanların beni yalnız bırakacağı tonlarca yer var. Hep Kosta Rika'ya gitmek istemişimdir. Bir ağaç ev kiralamak. Örümcekler ve yılanlarla yürüyüş yapmak. Alışılmadık büyüklükteki böceklerin arasında yaşamak. Hepsi buradan çok daha iyi geliyor.

Odadan çıkıp aşağıya iniyorum, tüm ışıkların kapalı olduğunu görüyorum ve büyükbabamın saatinin tik taklarını duyuyorum.

Jake birkaç saat içinde uyanacak. O uyanmadan gitmeliyim. Ne kadar uzağa gidebileceğimden emin değilim. Bavullarımla kasabaya dönmem muhtemelen iki günümü alır.

Tırabzanın etrafından dolanıp mutfağa yöneliyorum, garajın kapısını açıyorum ve beş basamak aşağı koşarak çamaşır makinesi ve kurutucuya iniyorum. Soğuk gecenin etkisiyle uyku şortumla çıplak kalan bacaklarımdan aşağı ürperti yayılıyor ve kurutucuyu açıp daha önce kuruttuğum, aralarında Nuh'un fanilasının da bulunduğu küçük giysileri çıkarıyorum.

Yeni, temiz bir tişört çıkarıp yırtık tişörtümü hızla değiştirmek için kaldırıyorum. Ama dükkânın kapısının tokmağı aniden sallanıyor.

Başımı sola doğru sallayıp gömleğimi tekrar aşağı indiriyorum.

Ağzım açık kalıyor ve yanlış duyma ihtimalime karşı kulaklarımı eğitirken aklımdan binlerce düşünce geçiyor. Jake ve Noah yukarıda uyuyorlardır, değil mi? Saat sabahın birini geçti.

Bir saniyeden kısa bir süre sonra, kol tekrar sallanıyor ve kapının diğer tarafına bir gümbürtü iniyor. Zıpladım ve çalışma masasından paslı, çelik bir çubuk kaptım. Geri çekilip amcamı almak için eve geri dönmeye karar vermeden önce bir süre daha donup kalıyorum.

Ama arkamı dönemeden kapı aniden tekmelenerek açıldı ve yapraklar rüzgârla birlikte içeri savrulurken nefesimi tuttum ve korkuluklara doğru sendeleyip düşerken bir hayvan ve kan karmaşası gördüm. Kıçımın üzerine düşüyorum ve ellerimi arkamda birleştiriyorum, nefesim kesiliyor. Ne oluyor be?

Dükkânın eşiğinden bir adam geçiyor, kot pantolon giymiş ve boynuna asılı ölü hayvan leşinden çıplak göğsüne kan akıyor. Uzun ahşap masaya doğru yürüyüp ölü geyiği, ayak uzunluğundaki boynuzlarıyla birlikte masanın üzerine bırakmasını ve dükkanın kapısını tekrar tekmeleyerek kapatmak için arkasını dönmesini ağzım kuruyarak ve kalbim boğazımda düğümlenerek izliyorum.

Dehşet içinde bakakalıyorum. Sırtından akan kan omurgasını kaplıyor ve gözlerimi hayvana çevirdiğimde başının masadan sarktığını görüyorum. Safrayı boğazımdan geri iterek bir an için gözlerimi kaçırıyorum.

Birkaç gün önce geldiğimde burada olan geyik de oradan mı geldi?

Arkasını dönüp kurutucunun yanındaki lavaboya yönelirken gözleri benimkilerle buluşuyor. Tekrar başka tarafa bakıyor ve suyu açıyor.

Ağzımı ıslatmaya, tükürük üretmeye çalışıyorum ama her yerindeki kan... Tanrım. Avuçlarımı arkamda yumrukladım.

Kim?

Ve sonunda aklıma geldi.

Bu Kaleb. Büyük oğlu.

Hortumu çekip lavabonun üzerine eğiliyor, suyu siyah saçlarının üzerinden ve sırtından aşağı akıtarak vücudundaki pisliği temizliyor. Tekrar ayağa kalktığında, suyu ensesine sürmesini izliyorum ve kafatasının altından omzuna doğru dikey olarak uzanan ince, silik bir dövme fark ediyorum. Bir çeşit yazı.

Elleri aşağıya, karnının üzerine kayıyor, oradaki kasların esnemesini ve suyun kot pantolonunu ıslatmasını sağlıyor. Tepedeki ampul içeri aldığı rüzgârla ileri geri sallanıyor, ışık ona çarpıyor ve sonra karanlık onu tekrar yutuyor.

Ama başını tekrar çevirip bana baktığını görüyorum. Koyu renk gözleri vücudumda geziniyor ve durup çenesini bükerek bana odaklanıyor; karnım dönüyor ve sonra düşüyor, vücudumdaki tüm tüyler diken diken oluyor. Oda aniden çok küçük geliyor.

Nefes alıyorum. "Um, sen, uh..." Ayağa kalkarak söyledim. "Sen... Kaleb'sin, değil mi?"

Gözlerimle tekrar buluşuyor ve onunkilerin aslında o kadar da karanlık olmadığını görüyorum.

Yeşiller.

Ama kızgın görünüyor.

Siyah kaşları daralarak bakışlarına gölge düşürüyor ve sanki ben burada yokmuşum gibi arkasını dönüp yıkamayı bitiriyor. Suyu kapatıyor ve bir alışveriş bezi alıp yüzünü ve boynunu siliyor, sonra başının üstünden geçiriyor, saçlarını geriye doğru düzeltiyor ve sırılsıklam olmuş saç tellerini ıslatıyor.

Alo?

Onun sorunu ne? Neden bana cevap vermiyor?

Yine de bana doğru dönüp elindeki bezi lavaboya atarken gözlerimle tekrar buluşuyor, bakışlarımı tutuyor ve sonra başını hafifçe eğiyor. Neredeyse güleceğim. Bu hareket onu çok masum gösteriyor. Meraklı bir köpek yavrusu gibi.

Ama sonra yüklü gözleri tekrar karnıma düşüyor ve göğsü daha ağır bir şekilde yükselip alçalıyor ve ben de kalçalarımı sıkıyorum. İçgüdüsel olarak elimi gözlerinin olduğu yere koyuyorum ve hissediyorum.

Karnımın çıplak derisi.

Nefesim boğazımda düğümleniyor ve aşağıya bakıyorum, hala yırtık tişörtümü giydiğimi görüyorum, kumaşı yırtılmış ve göbeğimi ortaya çıkarıyor. Yaltaklanıyorum. Bunca zamandır...

Ama elimi takip ettiğimde parmaklarım göğsümün açıkta kalan alt tarafına değiyor ve nefes almayı tamamen kesiyorum. Gömleğimi gidebildiği kadar aşağı çekiyorum ve merdivenlere doğru koşmaya hazır bir şekilde geri çekiliyorum.

Ben hareket eder etmez, o da hareket ediyor ve bana doğru yürüyor. Yaklaşıyor, derisinden su damlacıkları sarkıyor ve ben merdivenlere doğru atılıyorum, ama o elini fırlatıyor, beni yakalıyor ve onun yerine beni duvara itiyor.

Ne...

Nefesim kesildi, korku midemi bulandırdı.

Vücudunu benimkine bastırıyor, bir eliyle belimi tutuyor ve diğer elini başımın üstündeki duvara koyuyor ve alnını benimkine doğru eğip gözlerimin içine bakıyor. Kucaklaşma çok samimi ve sanki beni öpecekmiş gibi hissediyorum ama öpmüyor. Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama nefesi dudaklarıma değiyor -sıcak ve baş döndürücü- ve oda dönüyor.

O soğuk, ama ben içimde daha sıcak hissediyorum. Terlemek üzereymişim gibi.

Elini uzatıp taktığım kurdeleyi alıyor ve parmaklarının arasından geçirdikten sonra saçımdan bir tutamı burnuna götürüp kokluyor.

Sonra yana eğiliyor, burnunu kulağımın üzerinden, saç çizgimden ve alnımdan geçirerek beni içine çekiyor.

Beni kokluyorsun.

Garip ama hareket edemiyorum. Titriyorum, bu hareketten duyduğum zevk bedenimin tepki vermesine neden oluyor. Tenim geriliyor, meme uçlarımın eti tişörtüme sürtünüyor ve bir an için gözlerimi kapatıyorum, tenimin altında akan elektrik akımını seviyorum.

Onu uzaklaştırmalıyım.

Ama nedense kollarımı kaldıramıyorum.

"Ben, um," diye boğuldum. "Bence yapmamalısın-"

Ama o bir eliyle aramıza uzanıyor, kemerini açıp kot pantolonunu indirirken gözlerindeki ateşle alnını benimkine dayıyor.

Ne? Ağzım açık kaldı. "Bekle, dur." Ellerimi göğsüne koyuyorum. "Yapamazsın... Sen ne..."

Ama kendini bana doğru bastırıyor, dişlerini hafifçe göstererek daha sert nefes alıyor ve bacaklarımın arasına sürtünen sert çıkıntısını hissediyorum.

Sertçe nefes veriyorum, göz kapaklarım titriyor.

Ellerini şortumun arkasından aşağı kaydırıyor, beni kollarına alıp etrafımızda döndürürken kıçımı avuçluyor. Karnım takla atıyor ve beni bir arabanın kaputuna indirip kıçımı öne doğru çekerek bacaklarımın arasına yerleşirken sadece ona tutunabiliyorum.

"Kaleb," diyorum, onu uzaklaştırmaya çalışarak. "Kal-"

Saçlarımın arkasını yumrukluyor ve vücudunu ağzıma bastırıyor, aç ve vahşi, beni öpüyor ve beni susturuyor. Dili içeri dalıyor ve ben aşağıya doğru zonklayarak inliyorum.

Durun!

Vay anasını.

Kalçalarını içime doğru yuvarlıyor, daha hızlı ve daha hızlı, dilimi o kadar sert emmeden önce dudaklarımı ısırıp çiğnerken sert nefes alıyor, uyluklarım yanıyor.

Ne halt ediyor bu? Siktir! Tanıştık mı yoksa?

Sonunda yutkundum. "Dur!" Nabzım kulaklarımda çınlarken bağırıyorum. "Dur!

Sadece dur!"

Ama üstüme çıkıp beni arabaya geri dönmeye zorluyor ve sıcak ağzı karnımı buluyor.

Başımı sallıyorum, gözyaşlarım köşelerde sallanıyor, çünkü çok iyi hissettiriyor ve bunu istemiyorum. Daha aşağı inmesini istemiyorum. Bacaklarımı ona dolamak istemiyorum. Bunların hiçbiri iyi ya da sıcak hissettirmiyor ve hiçbiri içimde onu öpebileceğim kadar yumuşak bir his uyandırmıyor.

Dudakları karnımı emip kemirirken gözlerimi kapatıyorum ve sol

göğsüme hava çarptığını hissediyorum, yırtıktan dışarı fırladığını biliyorum.

gömleği tekrar. Durakladığını hissediyorum ve tırnaklarımı arabaya geçiriyorum, çünkü bunu gördüğünü biliyorum.

Bekliyorum, onu durdurmak için başımı sallamak istiyorum, ama denemekte bile başarısız oluyorum ve sonra... meme ucumu dişlerinin arasında yakalıyor, sıcak ağzı tüm vücuduma ısı yayıyor. Yüksek sesle inledim ve tırnaklarımın arabanın kaportasında çıkardığı sesi duydum.

"Lütfen dur," diye mırıldanıyorum ama beni duyduğunu biliyorum. Homurdanıyor ve beni arabanın ucuna geri çekiyor, uyku şortumu çıkarmaya başlarken tekrar karnıma dalıyor.

Dişlerimi sıkıyorum. "Dur," diye mırıldandım.

Ama yapmıyor. Öpücükleri daha da alçalıyor, beni yerken kalça kemiklerimin üzerinde geziniyor ve bacaklarımın arasında sıcaklık birikiyor, neredeyse orada bir şeye ihtiyaç duymaktan yanıyor.

"Dur," diyorum.

Şortumu ve külotumu kıçımın üzerinden indiriyor ve aşağı iniyor, alt karnımı emiyor, klitorisimin sadece bir inç üzerinde ve ben yüzüne tokat atarken hırlayarak ayağa kalkıyorum. "Dur dedim! Dur dedim!"

Donup kalıyor, gözlerimin içine bakıyor ve ters ters bakıyor. Boynundan aşağı terler süzülüyor ve parmaklarını kalçalarıma geçirip ellerini yumruk yaparken nefesi kesiliyor.

"Biri sana durmanı söylediğinde duracaksın!" Havlıyorum. "Anlamıyor musun lan? Aptal falan mısın sen?"

Hırlayarak beni üst kollarımdan yakaladı ve kaşlarını çatarak bana baktı. Bir sızlanma kaçıyor, ama ben kaşlarımı çatıyorum.

Göğsü kabarıyor, nefesindeki sıcaklığı hissedebiliyor, gözlerindeki arzuyu görebiliyorum ve itiraf etmekten nefret etsem de ben de hissediyorum. Bir an için -belki de daha uzun süre- bunu yapmak istedim. Bir anlığına tekrar yumuşadım.

Durmak zordu.

Ama bu onun hatası. Ona altı kez durmasını söyledim ve kesinlikle ilgiyi ben davet etmedim, bu yüzden mavi topları onun üzerinde. Seviştiğim ilk kişiyi sevmek zorunda değilim ama korkmak da istemiyorum. O bir makine gibi.

Bana dik dik bakıyor, bırakmıyor ve ben de ona bakıyorum.

"Hop, hop, hop, hey," diyor birisi, garaja doğru koşarak. "Durun! Dostum, bırak onu."

Noah gelip Kaleb'in parmaklarını kollarımdan çekiyor ve onu itiyor.

"Dostum, o kasabalı değil," diyor Kaleb'e, omuzlarını tutup gözlerinin içine bakarak.

Ama Kaleb'in bakışları hâlâ üzerimde. Hızla arabanın kaputundan kayıyorum ve şortumu düzeltiyorum, bakışlarının tekrar vücuduma düştüğünü görüyorum. Kasabalı değil mi? Sanki birine böyle davranmak normalmiş gibi?

"Dostum, bana bak," diye bağırıyor Noah ona.

Kaleb yavaşça bakışlarını çeker ve sonunda kardeşininkilerle buluşur.

"Babamın... kardeşinin kızı," diye açıklıyor Noah ve ses tonunda bir mizah duyuyorum. "Hatırladın mı? Nefret ettiği üvey kardeşini? Bu onun çocuğu." Noah bana eliyle işaret ediyor. "O aileden biri. Bir süre bizimle kalacak. Onu beceremezsin."

Sonra Noah onu serbest bırakıyor ve bıyık altından gülüyor.

"Bu hiç komik değil!" diye bağırdım. Sonra da Kaleb'e ters ters bakıyorum, nihayet sesimi bulabilmiştim. "Senin derdin ne be? Ha?"

"Onu biraz rahat bırak," diyor Noah. "Ormanda bu kadar uzun süre kaldıktan sonra geri döndüğünde hep açlıktan ölüyor."

"O zaman ye!"

"Yaptığı şey buydu," diye karşılık veriyor Noah, bana bakarak.

Yemek yerken.

Beni yiyorsun.

Çok zekisin, değil mi? Pislikler.

Kaleb beni izliyor, başını yine hafifçe yana eğiyor ve sonra başparmağını kaldırıp yemekten sonra yaptığınız gibi ağzının kenarını siliyor.

Ormanda. İçinde. Demek istedikleri buydu. Kaleb büyü yapmak için ormanda kayboluyor.

Belki de tekrar ortadan kaybolmalı.

"Neden ona cevap verip duruyorsun?" Noah'a sordum.

"Çünkü o konuşmuyor."

"Ne?"

"O konuşmuyor, Tiernan." Noah başını sadece dudaklarının hareketini görebileceğim kadar çeviriyor. "Dört yaşından beri konuşmuyor."

Kaleb'e bakıyorum, bu bilgiyi nasıl değerlendireceğimi bilemiyorum. İçimden bir acıma duygusu geçiyor, ama sanırım o da bunu görüyor, çünkü kot pantolonunu yeniden bağlarken ve kemerini çekip çıkarırken bana ters ters bakıyor, kemerin ucu öfkeyle havada şaklıyor.

Çenemi esnetiyorum. "O da mı sağır?" Tersliyorum. "Ona durmasını söyledim."

"Seni gayet iyi duyabiliyor." Noah iç çekti. "O sadece... kadınlara alışık değil..."

"Hayır mı diyorsun?"

"Senin gibi kadınlar," diye karşılık verir Noah.

Benim gibi mi? Şehirde benim gibi bir sürü kız var.

Kaleb arkasını dönüp merdivenlerden yukarı, eve doğru yönelmeden önce bana bir kez daha bakıyor ve Noah yüzünü bana dönüyor, gözleri kıyafetlerimi inceliyor. Gömleğimi hızla aşağı çekiyorum ama utanmayacak kadar kızgınım.

İlk başta dükkana neden geldiğimi hatırlamıyorum.

Dilsiz mi? Dilsiz mi? Konuşabiliyor. Noah dört yaşından beri konuşmadığını söyledi, dört yaşındayken konuşma yeteneğini kaybettiğini değil. Neden konuşmuyor?

Peki ormanda tek başına ne yapıyor?

Beni duvara itip alnını alnıma dayadığında bana bakan gözleri hâlâ gözümün önünde. Bana bakışı.

Dudakları yanaklarımda... Yanaklarım sıcak.

"Bunu bir daha yapmayacak," diyor Noah, eğlenen bir gülümsemeyle bana dönerek. "Senin kim olduğunu bilmiyordu, Tiernan. Özür dilerim."

Bir süre daha oyalanır ve sonra kardeşini takip ederek gitmek için döner.

Garajda durmuş, birkaç dakika önce boyasını çizdiğim arabanın kaportasındaki yarıklara bakıyorum. Birkaç dakika boyunca, Noah içeri girmeseydi bunun nereye gideceğini düşündüm. Kardeşini uzaklaştırmak için kendimi zorlamasaydım.

Ve bunun ne kadarı Kaleb'in hatası olmayabilirdi.

Tiernan

Ertesi sabah kıkırdamalar havayı delip geçiyor ve ben uykuyu kırpıştırarak gözlerimi açıyorum.

O bir kızdı.

Dirseklerimin üzerinde doğrulup kulaklarımı çalıştırıyorum, Noah'nın yatak odasından gelen bir şeyin sürekli sallanışını duyuyorum, ardından bir inilti ve ardından duvara çarpan bir şey.

Gözlerimi deviriyorum ve yatağa uzanıyorum. Gerçekten de en iyi hayatlarını yaşıyorlar, değil mi? Yatak arkadaşlarının sana gelmesi güzel olmalı. Her sabah şafak sökerken.

Evin içinde kapılar açılıp kapanıyor ve telefonumu kontrol ettiğimde saatin beş buçuğu geçtiğini görüyorum. Başımı çevirdiğimde, dün gece getirdiğim temiz çamaşır yığınının yanında yerde açık duran bavulumu görüyorum.

Toplanmayı bitirmemiştim. Ve kıyafetlerimi de değiştirmemiştim. Hala Kaleb'in dün gece beni bulduğu parçalanmış tişörtü giyiyordum.

Hatıralar zihnime hücum ediyor ve garajda olan her şey tekrar aklıma geldikçe göğsüm daha hızlı inip kalkmaya başlıyor.

Bu kadar kolay katlanacağımı kim bilebilirdi? Bana en ufak bir ilgi gösteren herkese bacaklarımı dolamaya o kadar hazırdım ki.

Gözlerimi kapatıyorum, hâlâ hissediyorum. Daha aşağıya inme ihtiyacını. Elim yorganın altında karnımı buluyor ve bir an için onun eliymiş gibi davranıyorum. Ona karşı iyi hissediyor muydum?

Ama kafamı sallayarak göz

kırpıyorum. *Hayır. Hayır.*

Yorganı atıp doğruldum. Davranışı çok saçmaydı. Daha da saçma olan şey, geçmişte işe yaramamış olsaydı tamamen yabancı biriyle ilişkiye girmeye çalışmazdı. Hissettiklerinden hoşlanmıyordu. Azgındı ve ben herhangi biri olabilirdim.

Ayağa kalkıp gömleğimi çıkarıyorum, etek ucunda birkaç kırmızı leke fark ediyorum ve bunu anlamam sadece bir dakika sürüyor.

Kan.

Geyiğin kanı.

Ugh. Üstümdeyken üzerinde hâlâ biraz vardı. Nefesimin altında homurdanıyorum ve gömleği çöp sepetine atıyorum, yarısı kenara takılıyor ve kenardan sarkıyor.

Diş fırçamı ve diş macunumu alıp yatak odamın kapısını açıyorum ve banyoya yöneliyorum. Noah'nın odasından iniltiler, ağlamalar ve Post Malone'un "Wow" şarkısı koridora taşıyor, ben de aceleyle banyonun kapısını açıyorum ve amcamın lavabonun başında, beline havlu sarmış bir şekilde durduğunu görüyorum.

Duruyorum, ıslak gövdesi ve saçları loş ışıkta parlıyor ve hızla başka tarafa bakıyorum. Burası büyük bir ev. İkinci bir banyo eklemek akıllıca olurdu.

İçeri daldığım için özür dilemek üzere ağzımı açtım ama kapıda kilit vardı. Kullanmaması benim suçum değil.

Banyonun diğer kapısı, yatak odasından gelen kapı açılıyor ve geçen gün burada olan aynı kadının göründüğünü görüyorum. Dar, kırmızı, askılı bir elbise giymiş, uzun kahverengi saçlarını at kuyruğu yapmış ve siyah topuklu ayakkabılar giymiş. Onu yanağından öpüyor, bir an çenesini kemirecek kadar oyalanıyor ve sonra yanımdan geçip gidiyor. Merdivenlerden inip gözden kayboluşunu izliyorum ve sonra başımı geri çevirip içgüdüsel olarak Kaleb'in odasına çıkan karanlık merdiven boşluğuna bakıyorum.

"Duş mu?" Jake sonunda sorar.

Arkamı dönüyorum, ağzındaki diş macununu silerken aynada onun gözleriyle karşılaşıyorum. Bir damla su sırtından aşağı dökülüyor.

"Hayır, ben... sadece dişlerimi fırçalamak istedim." Gitmek için döndüm.

"Ben beklerim."

"Dört kişi ve bir duş," diye seslenerek beni durdurdu. "Utanma."

"Havluyla dolaşıyor olsaydım utanır mıydın?" Ben de karşılık verdim.

Ciddiyim.

Bakışlarımla buluşuyor, dudaklarını eğerek başını sallıyor. "Duşa girerken kıyafetlerimi yanımda getirme alışkanlığı edinmeye çalışacağım, tamam mı?" Ve sonra açıklıyor, "*Deneyeceğim*. Uzun zamandır bu evde bir kadın yok."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. *Bu evde sürekli kadınlar var.* "Ne demek istediğimi anlıyorsun," diyor Jake, tam olarak ne düşündüğümü bilerek.

Her neyse.

"Alışkanlıklarını değiştirmene gerek yok," diyorum ona. "Eğer kalmıyorsam..."

Bana tekrar bakıyor ve sonra bir kutu tıraş kremi alıyor, söylemek istediğini bildiğim şeyi söylemiyor. Diş fırçamı ıslatıp diş macunumu sürmeden önce başımı hafifçe sallayarak içeri giriyorum. İşini bitirmesini beklemeyeceğim. Ne tür bir dağ adamı sakal bırakmaz ki?

Diş macununu tekrar alıp musluğun arkasına atıyorum. "Dün işten sonra duş almışsın," diye mırıldanıyorum diş fırçasını ağzıma götürürken. "Normalde sabahları bir tane daha mı alırsın?"

"Sadece geceleri kirlendiğimde," diye karşılık veriyor.

Bir an duraksıyorum, gözlerimi yukarı dikip onun çenesine ve boynuna tıraş kremi sürdüğünü görüyorum, çünkü bir adam geceleri kendi yatağında başka nasıl kirlenebilir ki? Az önce buradan çıkıp giden dolgun kalçalı ve kırmızı dudaklı kadını düşünüyorum.

Göz kırpıyorum ve dişlerimi fırçalamaya başlıyorum.

"Dün tezgahlarda iyi iş çıkardın" diyor. Yaptım mı?

"Çocuklar hayatları boyunca bu işi yapmışlar ve hiç umurlarında değil. Benim yapacağım şekilde yapıldığını görmek güzeldi."

Bir kez başımı sallıyorum ama fırçalarken başımı eğiyorum.

Beni yatıştırıyor. "Erkek arkadaşın var mı Tiernan?" diye soruyor.

Gözlerimi ona dikiyorum. Bana bakıyor, ellerini yıkarken yüzünün alt yarısını tıraş köpüğü kaplıyor.

"L.A.'deki eve mi döndün?" diye açıklıyor. "Erkek arkadaşın var mı?"

Diş macununu tükürüyorum ama cevap vermek yerine dişlerimi fırçalamaya devam ediyorum. "*Hiç* erkekle birlikte oldun mu?" diye soruyor, cevap vermeyince daha açık bir şekilde.

"Ne olursa olsun?"

Vuruşlarımı yavaşlatıyorum, nefesim sığlaşıyor. Seks yapıp yapmadığımı mı soruyor?

Giysilerimin her santimi tenime değiyor ve kanım damarlarımda sıcak bir şekilde dolaşıyor. Diş fırçasını elimde sıkıyorum.

Bir kez daha tükürerek ağzımı çalkalıyorum ve sonunda gözlerimi kaldırıp aynada ona bakıyorum. Benden ne istiyor?

"Sen hâlâ bir kızsın," diyor, ben söylemeden cevabı tahmin ederek, "ve hâlâ biraz yetiştirilmeye ihtiyacın var."

Başını arkaya doğru eğmesini, usturayı boynundan yukarı doğru kaydırmasını izliyorum.

"Kalmalısın," dedi bana. "Evde bir kadın olması güzel."

Yapmamaya çalışarak onu izliyorum. Boynunun pürüzsüz, bronz teni her kulaçta ortaya çıkıyor. Su hala kaslı omuzlarına ve göğsüne yapışıyor. Havlunun kalçalarının etrafındaki V'yi sarışı... Gözlerimi kırpıştırıp başka tarafa çeviriyorum ama elimde olmadan bir kez daha bakıyorum çünkü ona bakmaktan hoşlanıyorum.

O ve Kaleb'in yüzleri birbirine benzemeyebilir, ama yarı giyinik olduklarında akraba olduklarını kesinlikle görebilirsiniz.

Belki de ona dün geceyi anlatmalıyım. Oğlunun beni nasıl köşeye sıkıştırdığını ve arabasının kaputunda beni becermeye çalıştığını ve belki de buranın benim için en güvenli yer olmadığını.

Anlaşamıyoruz. Noah beni sinirlendiriyor ve buraya geldiğimden beri daha da kötü uyuyorum.

Belki de ona gideceğimi söylemeliyim.

Ama bunun yerine tıraş kremini alıp elime biraz köpük döküyorum ve o tıraş olmayı bırakıp beni izlerken yüzüme sürmeye başlıyorum.

Yanaklarım kaplandığında ve Noel Baba gibi göründüğümde, sapını tıraş bıçağı olarak kullanmak için diş fırçamı tekrar elime alıyorum.

"Kızların nasıl yetiştirileceği konusunda hiçbir fikrin yok," diyorum ona.

Aynada bana sırıtıyor. "O zaman seni bir erkek yapmamı ister misin?"

"Deneyebilirsin." Ve diş fırçamı hazır tutuyorum. Belki benim yapmama izin verir.

Bir erkeğin işi o zaman.

Homurdanıyor ve lavabonun üzerine eğiliyor, ben de onu takip ediyorum.

Vuruş vuruş onun tekniğini taklit ediyorum; boyundan yukarıya doğru, yanak ve çeneden aşağıya ve üst dudağın üstünden aşağıya doğru. Yan yana duruyoruz, aynaya bakıyoruz ve devam etmeden önce "jiletlerimizi" durulamak için periyodik olarak duruyoruz.

Gözlerimi yakalıyor ve bana son vuruşları yaptırmadan önce gülümsüyor, ama temiz vücudunun kokusu banyoyu doldururken kolunun benimkine sürtünmesi kalbimin daha sert atmasına neden oluyor.

İşimiz bittiğinde ve sadece birkaç köpük lekesi kaldığında, raftan bir havlu çekip yüzümü temizliyor ve bir dakikalığına kendimi çocuk gibi

hissediyorum

ve nedense gülmek istiyorum.

Ama havluyu çektiğinde bana bakıyor ve benim gizli gülümsemem karnımın dibine çöküyor, onunki de öyle. Yaklaştı.

Gözleri gözlerimi tutuyor ve orada duruyoruz, odayı dolduran sıcaklık o kadar sıcak ki... Yutkunuyorum, Adem elmasının yükseldiğini ve sonra da düştüğünü görüyorum.

"Görünüşe göre başarısız oldum," diyor fısıltıyı zorlukla aşarak. "Ne olduğunu saklamanın bir yolu yok."

Bir kız.

Neredeyse bu durumdan pişmanlık duyuyor gibi.

Yüzünü yavaşça silerek arkasını dönüyor. "Acıktım. Krep?"

Ama onu zar zor duyuyorum, orada durup onu izliyorum ve kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan dökülüyor. "Hiçbir zaman bir erkek olamayabilirim," diyorum ona, "ama her zaman bir kız da olmayacağım."

Bocaladığını ve yüzünün düştüğünü görecek kadar uzun süre duraklıyorum ve dönüp banyodan çıkarken beliren küçük gülümsemeye engel olamıyorum.

Elbette, daha fazla sorumluluk alabilirim.

Kadın olduğumda.

Kalburun üzerine biraz krep hamuru döküyorum, kepçeyi yeniden doldururken cızırtılarını duyuyorum ve birbiri ardına bir daire daha döküyorum. Hamurun ısıya karşı kabarmasını izliyor, başparmağımın pürüzsüz yüzeyine sürtünüyorum.

İlk kez, kahvaltılarını hazırladığım için gerçekten mutluyum. Jake ve Noah dışarıda sabah işleriyle ilgileniyorlar ama Kaleb'i hâlâ görmedim ve odamda saklanıp onunla karşılaşmaktan korkmaktansa meşgul olabilirim.

Neden bavulum toplanmadı?

Amcamı banyoda sersemlemiş bir halde bıraktıktan sonra giyinip yatağımı hazırladım ve boş valizimi yerde bıraktım ama dün gece Kaleb'le yaşadığım olay hiç yaşanmamış olsaydı bile valizimi hazırlamaya devam eder miydim, ondan da emin değilim.

Kepçeyi kaseye koyuyorum ve spatulayı elime alıyorum, krepleri çeviriyorum ve hamurun sıçramasını sağlıyorum.

Belki de bu yüzden okul tatillerinde hep eve gelirdim. Yalnız kalmamak için çok çaresizdim.

Tabağı almak için döndüm ve Kaleb'i gördüm.

Duruyorum. Buzdolabına yaslanmış, bana bakıyor ve uyluklarımı sıkarken kalbim yerinden fırlıyor. Ne kadar zamandır orada duruyor?

Yeşil gözleri beni izliyor, dün gece takındığı aynı meraklı ifadeyle ve nabzım kulaklarımda attığı için dışarıdaki dalların eve çarpışını bile duyamıyorum.

Neye bakıyor?

Çenemi kilitleyerek tabağı adadan alıyorum ve geri dönerek krepleri tabağa dolduruyorum. Hâlâ kot pantolon giyiyor ama bu temiz ve duş almış görünüyor ama saçları yeni kalkmış gibi dağınık. Sanırım Jake onu Noah ve beni beş buçukta uyandırma konusunda tuttuğu standartta tutmuyor?

Gözleri sırtımı yakıyor ama bir süre sonra buzdolabının açılıp kapandığını duyuyorum ve sonra yanıma yaklaştığını hissediyorum. Özür dileyecek mi? Ya üvey kuzen olmasaydım? Ya dün gece protestolarımı görmezden gelmeye karar verdiğinde gerçekten kan olsaydım?

O kendine bir bardak meyve suyu koyarken ben yavaşça tavayı temizliyorum ve dört kaşık daha hamur koyuyorum ama gözlerim işimde olsa da tek görebildiğim yanımdaki o. Kokuyor...

Deri gibi. Misk gibi. O zaman yeni duş almış olmalı. Dün gece... yağmur, ağaçlar, odun ve ter kokuyordu. Orman gibi kokuyordu. Hatırladıkça bacaklarımın arasında ısı birikiyor.

Başımı sallıyorum. *Tanrı aşkına.*

"Meyve suyunu dışarıda bırak," diyorum ona. Ama beni dinlemiyor.

Beni duymamış gibi arkasını dönüyor ve meyve suyunu alıp buzdolabına geri koyuyor.

"Yabanmersini sever misin?" Ben sorarım. "Ayran?"

Neyi sevdiği umurumda değil. Sadece beni yukarı çıkarıp valizimi hazırlamasını istiyorum.

"Çikolata parçacıklı mı?" Devam ediyorum, ikimizi de zorluyorum. "Balkabağı? Tam tahıllı?"

Portakal suyu bardağını alıp masaya doğru yürüyor ve ben yokmuşum gibi içmeye devam ediyor.

Krepleri çevirirken spatulanın etrafındaki yumruğumu sıkıyorum, burnumdan zor nefes alıyorum.

"Kaç tane istersiniz?" Devam ediyorum. "Üç mü? Dört mü?"

Başını sallayıp sallamadığını ya da kaç tane istediğini söylemek için parmaklarını kaldırıp kaldırmadığını görmek için bakıyorum ama sadece bardağını masaya bırakıp bir sandalye çekiyor.

Izgaranın fişini çekiyorum ve taze krepleri tabaktaki yığına ekliyorum, şurubu ve çatalları alıyorum. Ön kapı açılıyor ve Jake ile Noah içeri girerken yer ayak sesleriyle gıcırdıyor. Kahvaltının hazır olduğunu nereden biliyorlar?

Noah bir bardak süt alıp Jake ellerini yıkarken ben de krepleri masaya taşıyıp tabağı ortaya koyuyorum. İkisi de hemen masaya geliyor.

Çocuklar otururken yaban mersinli kreplerin buharı havaya karışıyor ve ben öfkem hala yükselirken adadaki tabakları almak için dönüyorum.

Bir tabağı Jake'in önüne, birini Noah'nın önüne ve sonuncusunu da benim önüme koydum, Kaleb'in gözlerini üzerimde hissettim çünkü ona bir tabak vermemiştim.

Senin için yemek yapmıyorum.

Noah ve Jake bir şeyler olduğunu fark etmiş olmalılar çünkü hareket etmeyi bıraktılar. Başımı kaldırıp bakıyorum, gözlerinin Kaleb ve benim aramda dolaştığını görüyorum ve Noah'nın aramızdaki gerilimi tahmin edebildiğini biliyorum ama Jake'in henüz bilip bilmediğini bilmiyorum. Noah muhtemelen kardeşinin başını belaya sokmaktan korktuğu için dün gece hakkında konuşmadı.

Kaleb gözünü kırpmadan masanın ortasındaki krep tabağını alıyor, üç tanesini Jake'e, üç tanesini Noah'a dağıtıyor, sonra bir an duraksayıp gözlerimi tutuyor ve tabağı tekrar masaya, tam önüne bırakıp kalan krepleri alıyor. Şurubu alıp, bana hiç bırakmadan kendi yığınının üzerine döküyor.

İğne.

Noah boğazını temizliyor ama güldüğünü duyabiliyorum, Jake ise iç çekerek tabağını alıp önüme koyuyor. Adaya uzanarak bir tane daha alıyor ve çatalını Kaleb'in aşırı dolu tabağından birkaç krep almak için kullanıyor.

"Görüyorum ki ikiniz de tanışmışsınız," diye homurdanıyor Jake. Ama çocuklar yemeğe başlarken kimse cevap vermez.

Jake gerginliği azaltmaya çalışarak, "Bu güzel görünüyor, Tiernan," der. "Yaban mersinli krep babanla benim yapabildiğimiz tek şey-"

"Umurumda değil," diye tükürüyorum ve tabağı itiyorum.

Herkes sustu ve ben ayağa kalkıp meyve sepetinden bir elma aldım.
Bir ısırık aldıktan sonra buzdolabından su şişemi doldurmaya gidiyorum.
Kaba davrandığımı biliyorum ve bunun için özür dilerim.
Belki yürüyüşe çıkarım. Bacaklarımı esnetir, onlara biraz alan açarım.
Mutfak birkaç dakika daha sessiz kaldıktan sonra Noah'nın konuştuğunu duyuyorum. "Lawrence bisikletini bugün bitiriyorum," diyor babasına, sanırım.
"Çocuklar geliyor. Onu Ransom's Run'a götüreceğim. Test edeceğim." Jake ona, "Bütün gününü ayırma," der, ses tonu artık ısırık gibidir. "Daha çok işimiz var.
Yapacak işlerim var."
Az önceki sabrı kalmadı ve onu kızdırdığımı biliyorum.
Bakıyorum ve çatalını tabağına saplarken Kaleb'e döndüğünü görüyorum. "Sen de ortadan kaybolma," diye emrediyor en büyüğüne.
Tüm adamlar sessizliğe gömülür, kahvaltılarını aceleyle yaparlar ve odadaki gerilim artık çamurdan daha yoğundur.
Kapağı geri çevirip bulaşıkları onlara bırakmaya hazırlanıyorum ama gitmek için arkamı döndüğümde Kaleb'i yine bana bakarken yakalıyorum. Ama gözleri bacaklarımdaydı.
Çok kısa olmayan yırtık kot şortlar ve boynuma kadar düğmeli bir fanila giyiyorum.
Bakışlarımı masanın etrafında gezdiriyorum ve üzerimde hepsinden daha fazla kıyafet olduğunu fark ediyorum. Jake ve Kaleb tişört giymiyor, Noah'ın tişörtünün yanları kesilmiş, altından pürüzsüz, bronz göğsü görünüyor.
Kaleb'in siyah saçları güneşin öptüğü yüzünde.
Jake'in sıkı omuzları ve dar beli.
Noah'ın kollarındaki damarlar ve...
Doğruluyorum, yutkunuyorum ve arkamı dönüp hızla odadan çıkıyorum. Buradan çıkmam gerekiyor.

Gaza basıyorum ve kamyonu yokuşun tepesine ulaşana kadar garaj yolundan yukarı çekiyorum, altımda çakılların yükseldiğini hissediyorum. Motoru durdurup yolcu koltuğundaki iş eldivenlerini çıkarıyorum ve kamyondan atlayıp yatağa doğru ilerliyorum.
"Yolunu bulabildin mi?" Jake yaklaşıyor, bagaj kapağını
Ben.
Başımı salladım.

"Çocuklar yardımcı oldu
mu?" "Evet."
İkimiz de yatağa atlayıp samanları boşaltmaya başladık.

Kahvaltıdan sonra, birkaç balya saman almak için kamyonu kasabaya götürmemi istedi ve tek başıma gidebileceğimi öğrendiğimde memnuniyetle kabul ettim. Biraz hava. Biraz boşluk. Bir yürüyüş kadar iyiydi ve hey, ilk Tack & Feed mağazama gitmem gerekiyordu. Neyse ki magazin gazetelerinin satıldığı raflar yoktu, bu sayede evdeki haberlerden uzak durabildim.

Garajdan müzik ve kahkaha sesleri geliyor, kafamı çevirdiğimde bir grup motosikletin yan tarafa park ettiğini görüyorum. Noah'ın bugün motoru dışarı çıkaracağını söylerken bahsettiği arkadaşları olmalı.

Diğerleri garajda konuşurken birkaç kadın yakınlarda takılıyor ve kot pantolonları ve yazlık üstleriyle onları izliyorum, gülüyor ve gülümsüyorlar. Hava daha ne kadar bisiklet sürecek kadar güzel olacak? Eğlenceli görünüyor.

Jake ve ben samanı boşaltıyoruz, telleri kavrayıp her bir balyayı ahıra taşıyoruz. Ben geçerken kızlardan biri gülümsüyor.

Hiçbiri makyaj yapmıyor, süslü manikürleri ve şık kıyafetleri yok ama buna ihtiyaçları da yok. Güzeller, oynamak için giyinmişler ve bir an için ben de onlardan biri olmak istiyorum.

Bir balyayı ahıra taşıyıp bir ahıra götürüyorum. Kaleb de onlarla mı gidiyor?

Konuşmadan arkadaşlarıyla nasıl geçiniyor? Arkadaşları var mı? Yani, eğer dilsiz olarak böyleyse, konuşsa ağzından neler çıkacağını hayal edebiliyor musunuz?

Başımı sallıyorum. Dört yaşındayken konuşmayı bırakmasına neden olan şeyin ne olduğunu merak ediyorum ama bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırıyorum. Hepimizin sorunları var.

"Seni duymak istiyorum," diye
bağırıyor biri. Durağa geldiğimde
yavaşlıyorum.
"Bana ne yapmamı istediğini göster," diye
fısıldıyor. Neredeyse samanı düşürüyordum.
Sesi zar zor duyuluyor, sanki pamuk ipliğine bağlıymış gibi çok
yumuşak.

Samanları yere bırakıp bir adım geri çekildim. Herhangi biri olabilir. Şu anda burada bir sürü insan var ve ben utanmak istemiyorum. Yavaşça geri çekiliyorum.

Ama sonra bir homurtu, samanların karıştırılması ve küçük bir çığlık

duyuyorum. Durdum.
"Seni inleteceğim," diyor ona. "Bundan çok hoşlanacaksın."

Neden bilmiyorum ama yumuşak bir adımla ilerliyorum. Sesleri ahırın sonundaki uzak ahıra kadar takip ederek, üst kısmı kısmen açık olan kapıya ulaşıyorum ve tekrar dikkatle dinliyorum.

"Hadi..." diye inliyor.

Nefesimi tutup kapıdaki aralıktan bakıyorum. Adam parmaklarını kadının uzun siyah saçlarının arasından geçirirken ve kadın adamın bacaklarının arasında diz çöküp adamın penisini emerken ten ve eller görüş alanımı dolduruyor...

Bir an için gözlerimi kaçırıyorum, yanaklarıma sıcaklık yayılıyor. Ama yumuşak iniltileri tekrar dikkatimi çekiyor.

Başı onun üzerinde aşağı yukarı hareket ediyor, elleri jean giymiş kalçalarında geziniyor ve kemerini kavrıyor, pantolonunu daha da aşağı çekiyor, böylece kalçalarını ve kıçının kıvrımlarını görüyorum.

Yüzünü göremiyorum, ona ne yaptığını da göremiyorum ama biliyorum.

Gözlerimi yukarı kaydırıyorum; kaslarını, yine terden parlayan tenini inceliyorum ve daha yüzüne gelmeden kim olduğunu anlıyorum.

Kaleb başını arkaya yatırmış, gözlerini kapatmış ve kadının saçlarını kavrayıp onu sikinin üzerinde aşağı yukarı zorlarken sertçe nefes alıyor. Kollarındaki kaslar esniyor ve saçları neredeyse gözlerine doluyor ama ben onun yüzünü izliyorum, kadını unutmuş. Ter saçlarının uçlarını ıslatıyor, tenine yapışıyor ve dudakları periyodik olarak geriliyor, çünkü o...

Hoşuna gidiyor. Ağzındayken bile inlediğini duyuyorum ve kaşları birbirine kenetlenirken onu tekrar tekrar kendine çekiyor.

Ve sonra gözleri açıldı.

Başını tekrar öne eğiyor ve sanki başından beri burada olduğumu biliyormuş gibi bakışları beni aralıktan yakalıyor.

Kahretsin.

Tekrar nefes almayı bırakıyorum. Vücudum geriliyor ve utanç tenimi yakıyor, ama o daha hızlı hareket etmeye başlıyor, gözleri içimde bir delik açarken şimdi kendini onun ağzına pompalıyor.

Ağzım açılıyor, çünkü hareket edebilecek tek şey o. Adam öne doğru eğilmiş, bir eli hâlâ saçlarında, bir eliyle de kızın ağzını sikerken büfeyi tutarken artık onu görmüyorum bile. Kalçaları daha hızlı ve daha hızlı pompalıyor, gözleri aniden dün gece beni duvara ittiğinde ve... beni kokladığında olduğu gibi delip geçiyor.

Fanilamın altından karnıma bir damla ter düşüyor ve neredeyse kendimi onunla birlikte hareket etmeye başlarken buluyorum, büyülenmiş gibiyim.

Kapıya doğru eğildim, yaklaşabildiğim birkaç santimetreyi içime çektim.

O inliyor, o ve ben birbirimize bakıyoruz ve tek gördüğüm onun dün gece benimle nasıl hareket edeceğiydi.

Eğer onu durdurmasaydım.

Ama sonra bir inilti çıkıyor ve ağzının köşesinin bir gülümsemeye dönüştüğünü görene kadar benden geldiğini fark etmiyorum. Sonunda ne yaptığımın farkına vararak bir nefes çekiyorum.

Hay sikeyim. Elimi ağzıma kapatıp gözlerimi sıkarak arkamı dönüyorum.

Kahretsin.

Arkamda, nefesinin altında homurdandığını ve sonra tısladığını duyuyorum, hızlı, ağır nefes alıp verişi ciğerlerine doluyor, ben durağa yaslanıp boşalmasını dinlerken.

Ben ürperiyorum, o inliyor ve ben ahırdan çıkıp sabahın geç saatlerine doğru koşuyorum.

Bunu neden yaptım ki? Ne halt ediyordum ben?

Sırtımı hafif bir ter tabakası kaplıyor ve keşke bunun altında bir atlet olsaydı da uzun kollu gömleğimi çıkarabilseydim diyorum.

O aşağılık biri. Jake haklıydı. O ve Noah *bunun* yanında hiçbir şey.

Bahse girerim o da konuşmayan gizemli, işkence görmüş ruhu oynamanın tüm faydalarından yararlanarak eğleniyordur, ama bu çok çekici ve tatlı, çünkü kadınlar onu kurtarmak istiyor.

Dört yaşındayken ona ne olduğu umurumda değil.

Ve ben yanlış bir şey yapmadım. Bir çığlık duydum. Bakmaya gittim. Ne olduğunu gördüğümde şok, hareket etmemi engelledi. İşte bu kadar.

Noah'nın beyzbol şapkasını çıkarıp ters çeviriyorum, faturası beni güneşten koruyor ve Jake'in kasayı süpürdüğü kamyonete geri dönüyorum.

"Hey, Tiernan!" Noah'ın seslendiğini duydum.

Kardeşini izlediğimi görüp görmediğini merak ederek gerildim. Arkamı döndüğümde herkesin bisikletlerine bindiğini, daha önce gördüğüm iki kızın kendi bisikletlerine bindiğini ve Noah'nın kendi bisikletinden gülümsediğini görüyorum.

Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Bizimle gelmek ister misin?" diye soruyor.

Arkasına baktım, dün kasabadan gelen adamı tanıdım.

Terrance. Görünüşe göre sevmediği kişi, ama sanırım aynı çevrelerde dolaşıyorlar ve burası küçük bir kasaba, bu yüzden... Kaskını taktı, beni izlerken gözlerinde bir gülümseme vardı.

Bir çıkış yolu bulmak için Jake'e baktım.

Çenesini bana doğru sallayarak yataktan aşağı atlıyor. "Zaten kasabaya gitmem gerekiyor. Sen git," diyor bana. "İyi eğlenceler, ama Noah'la kal."

Midem bulanıyor. Tanımadığım insanların etrafında olmaktan hoşlanmıyorum. İnsanların etrafında olmayı sevmiyorum.

Arkamı döndüğümde Kaleb'in ahırdan çıktığını, gömleğini çıkardığını ve ahırdaki kızın da onu takip ettiğini görüyorum.

Dün mağazadaki kız. Yüzüme vurmaya çalışan.

Ona bakıyorum - dar kot pantolonu, bol yeşil atleti, uzun siyah saçları - ve mideme bir tuğla oturuyor.

"Hadi gel." Noah bana bir kask uzattı. "Benimle sür."

Ve bazı nedenlerden dolayı, şimdi bunu istiyorum. Ayaklarım düşünmeden hareket ediyor.

Noah'ya doğru yürüyorum, yanından geçerken bir an için Terrance Holcomb'un gözleriyle karşılaşıyorum.

Ama Noah'nın bisikletinin yanında durup kaskımı çevirdiğim ve kaska uzandığım anda başka bir el fırlıyor ve ben daha kaska ulaşamadan onu çekip alıyor.

Başımı kaldırıp Kaleb'i gördüm. Sadece bir an tereddüt ediyor, kaskı yere atıp benden uzaklaşmadan önce bana ters ters bakıyor. Kolumdan tutarak beni bisikletlerden uzaklaştırıyor ve bana doğru yürüyüp beni geriye doğru iterken tökezleyip tam zamanında doğruluyorum.

Bana bakarken kalbim göğsümde güm güm atıyor ve sonra çenesini eve doğru sallıyor. Bana içeri girmemi emrettiğini anlamam için tek kelime etmesine gerek yok.

Onlardan uzakta. Ondan uzakta.

"Kaleb," diye azarladığını duydum Noah'ın.

Ama grubun etrafında kıs kıs gülüşmeler ve homurtular kopuyor ve hissettiğim öfkeye rağmen gözlerim yanmaya başlıyor.

Uzaklara. Bana bakıyor, çenesini tekrar sallıyor.

Uzaklara. Gitmiyorsun.

Jake kamyonetin kasasında duruyor, aniden bir şeyler olduğunun farkına varıyor ve ben gözyaşlarımla savaşmak için çenemi sıkıyorum. Birdenbire, uzakta olmaktan başka bir şey istemedim. Görülemeyeceğim, bakılamayacağım ya da nefret edilemeyeceğim bir yerde.

"Hayır, sorun değil," diyorum sessizce Noah'ya, boğazımdaki gözyaşlarına boğularak. Ve geri çekilip eve doğru dönüyorum.

"Tiernan," diye sesleniyor Jake.

Ama sözünü kestim. "Zaten gitmek istemiyordum," diyorum ona, gözlerim sulanarak. "Kulağa sıkıcı geliyor."

Merdivenleri koşarak çıktım ve eve doğru yürüdüm, motorların devrini ve bir süre sonra da hızla uzaklaşırken çıkardıkları tiz vızıltıyı duydum.

Merdivenlere yöneliyorum, ama oturma odasının ortasında duruyorum, orada da benim için bir şey olmadığını fark ediyorum. Başka bir kapalı kapı. Saklanacak başka bir yer. Vakit geçirmek için başka bir oda...

Gözlerimi indiriyorum, boğazımın arkasına iğneler batıyor.

Görülme konusunda endişelenmeme gerek kalmayana kadar.

Çenem titriyor ve bir damla gözyaşı düşüyor. Gözyaşımı siliyorum.

Düşünmek istemiyorum, çünkü o zaman yapayalnız kalacağım ve ben hep öyle oldum.

Kamyonet dışarıda çalışıyor ve ben gözlerimi kapatıyorum, amcamın da gittiğine sevinmem gerektiğini düşünüyorum. Benden sonra gelmediği için şükretmeliyim. İkimiz de kalpten kalbe konuşacak tipler değiliz, değil mi?

Beni rahat bırakıyor.

Ama o sadece gidiyor, motorunun sesi yolda kayboluyor ve ben yukarı çıkıp yatak odamın kapısını açmadan önce bir dakikadan daha az bir süre orada duruyorum.

Yerde boş duran valizimi atlayıp sırt çantamı alıyorum, küçük İlk Yardım çantamın içinde olup olmadığını iki kez kontrol ediyorum ve güneş kremimi alıp ön cebine yerleştiriyorum. Telefonumu şarjdan çıkarıp odadan çıkıyorum ve bir su şişesi doldurup birkaç atıştırmalık hazırlayarak aşağıya iniyorum.

Ön kapıya doğru yürüyorum ama sonra duruyorum,

hatırlıyorum. Koruma.

Mutfağa geri dönüyorum ve garajın kapısını açıyorum, birkaç basamak aşağı iniyorum ve rafta duran tüfeklere bakıyorum.

Keşke taşımak zorunda olmasaydım. Ventura'da omzuma asılı bir silahla yürürken aptal ya da terörist gibi görünürdüm. Ama amcam haklı. Burası şehir değil. Başım belaya girebilir.

Dudaklarımı çiğniyorum, gerçekten neye baktığım hakkında hiçbir fikrim yok. Kesinliği ya da kullanım kolaylığını bilmiyorum, bu yüzden *nasıl* kullanılacağını bildiğimi alıyorum ve altındaki çekmeceyi açıp mermileri buluyorum. Silahı doldurup, tüfeğin kayışını omzuma atıyorum.

Çabucak amcamın aletlerini karıştırıp bir el feneri buluyorum ve kurutucunun üstündeki sepetten temiz bir havlu alıyorum. Her şeyi çantama koydum, fermuarını kapattım ve gitmeye hazır bir şekilde üzerime çektim.

Dükkândan çıkıp evin etrafından dolaşarak ormana doğru ilerliyorum ve geçen gün Jake'in beni atla götürdüğü dik yokuşu tırmanıyorum. Sanırım yolu hatırlıyorum. Dümdüz yukarı çıkıp kayaların etrafından dolandıktan sonra ağaçların derinliklerine doğru devam ediyorum. Aşınmış bir patika olmalı... diye düşünüyorum.

Amcama mesaj atıp nereye gittiğimi haber vermeliyim.

Ama bunun yerine telefonumu cebimde saklıyorum.

Tepenin zirvesine ulaştığımda, gözlerimi açık ve kulaklarımı eğitimli tutarak bazı kayaların etrafındaki toprak yolu takip ediyorum, ancak birkaç dakika sonra, başımın arkasında her zaman ağrıyormuş gibi görünen baş ağrısı kayboluyor ve derin nefesler alıyorum, yaprak dökmeyen ağaçların iğnelerini ve ayakkabılarımın altındaki ıslak toprağı kokluyorum.

Belki de geri dönüp Noah'ın dün bana ödünç verdiği eski botlarını giymeliyim ama şu anda spor ayakkabılarımın hiç çekiş gücü olmaması umurumda değil. Midem düğümleniyor ve tek duyabildiğim ağaçların gıcırtısı ve bir yerlerden gelen su sesi.

Bir süre sonra artık etrafıma dikkat bile etmiyorum. Gerçek bir patika olduğundan emin olmadığım, ama ağaçların arasından dolanarak beni sessizliğin ve yalnızlığın derinliklerine götüren patikayı takip ediyorum ve uzaktaki zirveyi seçip seçemediğimi görmek için bakıyorum. Ama çok sıktı.

Nuh'un şapkasını çıkarıp saçlarımı silkeliyorum, esinti kafa derime iyi geliyor ve rüzgâr başımı temizliyor. Gözlerimi kapatıyorum.

Ama aniden arkamdan bir kayanın düştüğünü duyuyorum, bir kayadan ya da başka bir şeyden sekiyor ve az önce içinden geçtiğim ormanı tarayarak etrafımda dönüyorum.

Güneş ışığı ağaçların arasından orman zeminine süzülürken boynumdaki nabız zonkluyor ve gözlerimi eğiterek gövdelerin ve kayaların etrafını görmeye çalışıyorum. Tüfeğin dipçiğini tutarak yanıma uzanıyorum.

Eğer bu bir hayvansa, o isteyene kadar onu görmeyeceğim. Yutkunuyorum, bir şey görmeye çalışıyorum.

Ama hiçbir şey

yok. Hareket yok.

Orada bir şey olmadığından emin olmak için birkaç dakika daha hareketsiz kalıyorum ve arkamı dönüyorum, ara sıra omzumun üzerinden bakıyorum ve her ihtimale karşı gözlerimi açık tutuyorum. Muhtemelen bir şey yoktur. Ağaçlar devriliyor, kayalar dökülüyor, hayvanlar koşuşturuyor...

Bir başka dik yokuşun tepesine ulaşıyorum, arazi düzleşiyor ve önümdeki patikaya bakıp daha ne kadar yol olduğunu hatırlamaya çalışıyorum.

Ama sonra sola baktım, iki kez kontrol ettim ve onu gördüm. Gülümsedim. Gerçekten gülümsemek gibi.

Geçen gün Jake'le yanından geçip gittiğimiz gölete doğru ilerliyorum, kaybolmadığıma şükrediyorum. Kayalardan aşağı tırmanıp küçük sahile geliyorum ve suyu çevreleyen kaya duvarlarına bakıyorum. Yemyeşil bitki örtüsü kenarları sarıyor, ağaçlar tepede yükseliyor ama durgun suyun üzerinde parıldamaya yetecek kadar güneş ışığı var.

Bomboş. İnsan yok, gürültü yok ve güneşin sıcaklığı iyi hissettiriyor.

Bir an için soyunup soyunmamayı tartışıyorum, sanki biri izliyor olabilirmiş gibi etrafa bakıyorum ama kıyafetlerimi çıkarmaya karar veriyorum. Ya da çoğunu.

Noah'nın gömleğinin düğmelerini açmadan önce tüfeği yere koyup çantamı bırakıyorum. Altına sporcu sütyeni giyerek gömleğini çıkarıp şapkamla birlikte yere bırakıyorum, telefonumdaki Spotify çalma listesini başlatıp spor ayakkabılarımla suya girmeden önce yere bırakıyorum. Dönüş yolunda kurulanacağım. Biri gelirse iç çamaşırlarımla kalmamayı tercih ederim. Ya da bir hayvan gelirse ayakkabısız.

Küçük göletin ortasına doğru yüzerken "Look Back at It" çalıyor. Kendimi tutamadığım bir gülümseme daha yayılıyor yüzüme.

Bu iyi hissettiriyor. Soğuk su vücuduma ürperti gönderiyor, bana ani bir enerji patlaması veriyor ve dalıp geri çıkıyorum, saçlarım şimdi sırılsıklam ve geriye kaygan.

Arkama yaslanıp süzülüyorum, ağırlıksızlık ve kulaklarımdaki su beni yalnız hissettiriyor.

Ama bir kez olsun yalnız değilim.

Parmaklarımı suyun altında kaydırıyorum, saçlarım etrafımda yüzüyor ve tekrar gülümsüyorum, çünkü buraya geldiğimden beri ilk kez dünya büyük bir yermiş gibi geliyor. Dışarı çıkmak iyi geliyor. Biraz kaybolmak.

Bunu hep unutmuşumdur.

Hafif bir gümbürtü kulaklarıma çarpıyor ve başımı yukarı kaldırıyorum, bir arazi motorunun sahile yanaştığını gördüğümde suya basıyorum.

Yüzüm düşüyor ve vücudum geriliyor. Kim o?

Kaskını çıkarıyor, koyu sarı saçları havaya kalkmış, dağınık seksi bir kafa ortaya çıkıyor ve Terrance Holcomb'u tanımam bir saniyeden az sürüyor. Henüz tanışmadığım biri.

"Hey," diye sesleniyor bisikletinden inerken.

Cevap vermiyorum. Onun burada ne işi var? Bakıyorum ve dinliyorum. Hepsi geliyor mu?

Botlarını ve çoraplarını çıkararak suya doğru yöneliyor ve ben onun içeri girdiğini fark ediyorum. Kot pantolonunu çıkarmadan gölete doğru yürüyor, tişörtünü çıkarıp kayalara geri atıyor.

Uzanıp biraz su alıyor, yüzüne sıçratıyor, saçlarından ve ensesinden aşağı akıtıyor ve göğsünü ıslatıyor.

Kabile dövmelerine bayıldım. *Hangi kabileden olduğunu merak ediyorum.* Neredeyse homurdanacaktım.

Çenesini bana doğru eğiyor. "Dışarıda su nasıl?"

"Soğuk."

Dalışa geçiyor, tamamen suya dalıyor ve doğruca bana yöneliyor. Su sıçratarak ve saçlarını geriye doğru düzelterek sırıtıyor.

Etrafında yüzebilmek ve dışarı çıkabilmek için yana doğru hareket etmeye başlıyorum. "Sakin ol," diyor bana. "Penisi olan her şey tehdit değildir." "Penisi olan biri de tam olarak bunu söylerdi."

"Sen Tiernan'sın, değil mi?" diyor. Sonra başını eğiyor. "Terrance Holcomb."

Duraksıyorum, suda yüzüyorum. "Hepiniz bisiklete binmeye gittiniz sanıyordum." Gülümsüyor. "Onlar binmeye gitti. Ben sıvıştım."

"Beni takip ettin."

Hepimiz eve döndüğümüzde yürüyüşe çıkmak istediğimi söylediğimi duymuş ve buraya geleceğimi tahmin etmiş olmalı. Kıyıya doğru yüzmeye başladım.

"Eğer gidersen," diyor, "seni bir daha yalnız yakalayabilir miyim bilmiyorum." Başımı çevirip ona bakıyorum. "Mülklerine karşı çok korumacılar."

Durup ona bakıyorum, ayaklarım artık yere değiyor. "Ben onların malı değilim."

"Mülklerindeki her şey onların malıdır." Etrafımda dönüyor, su ikimizin de omuzlarına kadar geliyor. "Burada farklı kurallara göre yaşıyorlar, Tiernan."

Her ne kadar onunla tartışmak istesem de, sanırım Jake, Noah ve Kaleb de onunla aynı fikirde. Jake'in yerel adamlar hakkındaki uyarısı. Kaleb'in motosiklette onlara katılmama izin vermek yerine beni eve geri göndermesi. Noah ve onun dün kasabadaki sahipleniciliği.

"Ne istiyorsun?" Konuyu değiştirerek ona soruyorum.

"Sen Chapel Peak'in parlak yeni oyuncağısın," dedi bana. "Sadece seni kontrol ediyordum."

Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Evet, kulağa düşündüğümden daha bayağı geldi," diye mırıldandı. "Özür dilerim."

"Neden?" Cevap veriyorum. "Oyuncaklar oynanmak içindir."

Ağzı açık kalıyor ve yüklü kelimeler aramızda asılı kalırken birbirimize bakıyoruz.

Ve sonra, sanki bir işaretmiş gibi, ikimiz de aynı anda gülmeye başlıyoruz. "Fazladan peynir vardı," diye dalga geçiyor.

Evet.

Ama bir an için biraz umutlu göründün.

İkimiz de çıkmak için bir hamle yapmıyoruz, sadece suya basmaya ve birbirimizin etrafında yavaşça dönmeye devam ediyoruz.

"Hiç timsah gördün mü?" diye soruyor. Gözlerimi kısıyorum.

"Ha?"

"Gölette," diye açıklıyor. "Burada biraz var, biliyor musun?"

Öyle mi?

"Hayır, aslında gittiler," diyorum ona. "Yine de birkaç tek boynuzlu at gördüm."

Benimle uğraşmak için bundan daha fazlasının gerekeceğini bildiğinden kıkırdıyor. "Çok iyi," diyor. "Eski sevgilim buna tamamen kanmıştı. Columbia Bölgesi'nin Amerika'nın yeni eyaleti olduğunu sanacak kadar aptaldı."

Ellerimi suyun içinde kaydırıyorum, bedenim tekrar gölete doğru sürükleniyor ve o yaklaşıyor.

Gözleri sakin bir şekilde beni izlerken yoğunlaşıyor ve midem bulanıyor. Ne istediğini biliyorum. O da Kaleb gibi hissedecek mi?

"Erkek arkadaşın var mı?" diye soruyor, derin sesi neredeyse bir fısıltı. "Umurunda mı?"

Sırıtıyor. "Sanırım sana bir tane lazım."

Lütfen. Gözlerindeki ifadeye bakılırsa, evli olsam da umurunda olmazdı.

Ve ben bir bağlılık aramıyorum. Belki de Van der Berg'ler yaşam tarzlarında haklıdırlar. İhtiyaç duyduklarını ihtiyaç duydukları anda alıyorlar ve hesap vermek zorunda değiller, çünkü yılın altı ayı ayın uzak tarafında da yaşayabilirler. Hiçbir kadın, aklı başında hiçbir insan bu hayatı istemez. Onlar için mükemmel bir durum.

Belki ben de.

Terrance bana yaklaşarak, "Her Cuma gecesi kasabaya giderler," dedi. "Biraz eğlenmek için."

Kendi kendime gülümsüyorum. Bunun için şehre gitmelerine gerek yok. Şehir onlara geliyor.

"Onlar da her zaman en güzellerini alırlar," diye devam ediyor. "Şimdiye kadar. En güzelini eve ve kendilerine saklayacaklar, değil mi?"

Gerginim. Yaklaşıyor ama geri çekilmiyorum.

"Ya Cuma gecesi sen yalnızken buraya gelsem?" diyor alçak sesle. "Eve girmeme izin verir miydin?"

Vücudu o kadar yakın ki ellerimi suyun içinde yumrukluyorum, çünkü karnımda geçmeyen bir ağrı var ve belki de harekete geçmeliyim. Belki de asla yapmayacağım bir şeyi yapmalıyım, çünkü hissetmek istiyorum ve bu ağrı buradaki ilk sabahımdan ve ata bindiğimden beri var.

"Sen de biraz eğlenmek ister misin?" Terrance alay eder.

Yutkunuyorum, hayal gücümün bir anlığına dolaşmasına izin veriyorum. Sanırım bunu şimdi yapabiliriz. Tam burada, sahilde. Muhtemelen kimse beni bulmaya gelmeden önce saatlerce.

Erkekler eğleniyor. Ben neden eğlenmeyeyim?

Zaten ben gittikten sonra bu adamı hiç görmeyeceğim.

Bana doğru yüzüyor, beni destekliyor ve içime doğru yürüyor. Sadece belime kadar girdiğimde, bir kolunu belime doluyor ve beni içine çekiyor.

Ellerimi göğsüne koyuyorum. *Hayır.*

Gözleri düşüyor ve gördüğü şey karşısında gülümsüyor, ben de aşağı bakıyorum, ıslak sütyenimin arasından görünen göğüslerimi fark ediyorum, meme uçlarım sert, küçük noktalar halinde.

Kollarımı yukarı çekip kendimi örtüyorum.

Dün gecenin aksine, Kaleb'in ağzını kapatacak iradeyi bile toplayamadım.

Terrance yüzümü tutup beni kendine çekti, ama ben daha uzaklaşamadan ağaçların arasından bir yerden motosiklet sesleri geldi ve ikimiz de başımızı sese doğru çevirdik.

Kaleb ve Noah yarışarak kayaların hemen üzerinde dururlar, Noah hemen sehpayı tekmeleyip aşağı atlar.

"Çık lan oradan!" diye homurdandı bana. "Şimdi!"

Sıçradım.

Noah bana doğru yöneldi, ben de baktım ve Kaleb'in bisikletinden indiğini gördüm.

Silah mı?

Şaka mı yapıyor?

Kaleb bisikletinin yanında durmuş, başını eğmiş, sakin bir ifadeyle Terrance'a bakıyordu. Elindeki pompalı tüfek yanında gelişigüzel sallanıyor.

Bir av tüfeği.

Hepsi aklını kaçırmış.

Sırt çantamı ve gömleğimi yerden alırken sırılsıklam bir şekilde göletten çıkıyorum. Ama tüfeği almak için tekrar aşağıya daldığımda Noah tüfeği kapıyor ve bileğimden tutarak beni peşinden sürüklüyor. Kayaların üzerinde tökezledim.

Terrance arkamdan, "Aman Tanrım," diye mırıldanıyor ve ben de dönüp baktığımda onun kollarını iki yana açmış, kuzenlerime meydan okurcasına sudan çıktığını görüyorum. "Bununla ne yapacaksın, Kaleb? Ha?"

Kaleb bir mermi yüklerken

sırıtıyor. Kahretsin.

Noah arkasına binmem için beni bisikletine doğru çekti. "Şimdi

bin." Ama Terrance yine seslendi ve ben tereddüt ettim.

"Onu kendinize saklayamayacaksınız," diyor Kaleb ve Noah'ya. "O hepimizin uzun zamandır gördüğü en güzel şey ve ben sadece tüm köpekler o tatlı küçük amcıktan bir parça almak için ön kapınızda havlamaya başlamadan önce oraya girmeye çalışıyorum."

Ben irkiliyorum ve Kaleb

silahını doğrultuyor. "Şimdi,

Tiernan!" Noah havlıyor.

Bir elimle sırt çantama ve gömleğime sarılırken diğer elimle Noah'ya tutunarak tırmanıyorum.

Arkamda Terrance'ın sesini duyduğumda Noah motoru çalıştırıp geri döndürüyor. "Yakında görüşürüz, Tiernan."

Ve Noah bizi dağdan aşağıya doğru götürüyor.

Ama hızla uzaklaşırken arkama bir kez daha bakıyorum ve Kaleb'in hâlâ aynı yerde durduğunu görüyorum. Yanındaki silahı tutarken Terrance'a bakıyordu.

Tiernan

Eve geri dönüyoruz, Noah çığlık atarak babasının kamyonetinin yanında duruyor. Arka lastik yerden kalkarken ona çarpıyorum.

Bunların nesi var böyle? Bisiklet tekrar yere iner inmez atlayıp eve doğru yola çıkıyorum.

Ama Noah hemen arkamdan gelip bileğimi tekrar yakalıyor. Sarsılarak uzaklaştım. "Çekil üstümden."

"Neredeydiniz?" Jake bize doğru yürüyerek soruyor.

Ama yürümeye devam ediyorum, üzerimi örtmek için fanilayı tekrar giyiyorum. "Duş almam lazım."

Ben yanlış bir şey yapmadım.

Jake geçmeme izin vermiyor. Üst kolumu tutuyor, bir cevap istiyor.

"Duşa ihtiyacım var," diyorum ona tekrar, yavaşça ellerinden kurtuluyorum. Üzerimde yükseliyor ve ben ona bakıyorum.

"Seni bulmasaydık ne olacaktı?" Noah ısırır
Dış
arı. "Sence ne olurdu?"

"İkiniz de oldukça yakın görünüyordunuz," diye belirtiyor. Sonra babasına bakar.
"Holcomb'la birlikte göldeydi."

Jake bana, "Sana yerel çocuklardan uzak durmanı söylemiştim," dedi.

Başımı sallıyorum, sırt çantam avucumun içinde. "Yürüyüşe çıktım," diye açıklıyorum sert bir sesle. "Onu ben davet etmedim. O geldi. İşimiz bitti mi?" Sonra Noah'ya ters ters baktım. "Yani, Kaleb ve tüfek mi? Gerçekten mi?"

Dönüyorum, tekrar eve doğru yürüyorum.

"Tüfeği sahilde bıraktın!" Noah bana homurdanıyor. "Kendini korumasız bıraktın."

"Sence ne yapacaktı?" Etrafımda dönerek soruyorum. "Bana saldıracak mıydı?"

Noah'nın çenesi esniyor ve ben kendimi tutamıyorum.

Sırt çantamı omzuma atarken, "Buna gerek kalmayabilirdi," diyorum ona. "Ondan hoşlanıyor gibiydim."

Peşimden gelecekmiş gibi ilerliyor ama Jake ellerini uzatıp onu durduruyor ve geri çekilmesini sağlıyor. Neredeyse gülümseyecektim.

Amcam dönüyor, sabrı tükenmiş. "Git duşunu al," diye emrediyor bana.

Dönüp merdivenlerden yukarı çıkarken arkamda Noah'nın öfkeli havlamasını duyuyorum. "Sen burada bir Van der Berg'sin," diye bağırıyor. "Eğer o pisliğe bir parça kıç verirsen, yemin ederim bir hafta boyunca oturmamanı sağlarım."

Noah.

Sakin, hoş, mutlu Noah. Ne

sürpriz ama. Ve bir pislik.

Ben onun pas rengi tüylerini tararken at ayaklarını sürüyerek yürüyor. Meditatif bir şey, yemek pişirmek gibi. Uzun, yumuşak vuruşlar. Kulaklıklarım takılı ama müzik çalmıyor çünkü bir saat önce ahıra geldiğimde çalma listemi açmayı unutmuşum.

Bir elimle fırçalıyorum ve diğer elimle de onu takip ediyorum, kıza çok fazla ilgi gösteriyorum. Hayvanları severim.

Ve Colorado. Aslında bugün güzeldi. Ormanda dolaşmak.

Holcomb denen adam ortaya çıktığında o kadar da kötü değildi. Tabii ki, o bir pislikti. Hayal görmüyordum. Beni becerir, böbürlenir ve daha fazlasını istemediği sürece benimle bir daha konuşmazdı ama...

Bilmiyorum.

O benimle şakalaştı, ben de onunla şakalaştım. Ne istediği konusunda hiçbir yanılsama yoktu. Oyun oynamak ya da rol yapmak zorunda değildim.

Ve bir parçam bunun bu kadar kolay olmasını istiyordu. Bağlanmak için bağ kurmak zorunda kalmamak.

Evet, cazip geldi.

Doğru konuşamam ya da doğru şeyler söyleyemem ama belki yatakta yumuşak, tatlı ve mutlu olabilirim. Belki orada sevgi dolu olabilirim.

Gözlerim yaşlarla doluyor ama Shawnee'nin yelesini okşarken onları kırpıştırıyorum.

Onlar benden nefret ediyor, ben kendimden nefret ediyorum, ben de onlardan nefret ediyorum.

Hayır, durup düşünüyorum, onlardan nefret etmiyorum. Sadece başarısız olacağımı biliyorum. Bağlantı kuramıyorum.

Ahırdan çıkıp fırçayı diğer bakım aletleriyle birlikte masanın üzerine atıyorum ve dükkândan eve doğru yürüyorum. Mutfağın kapısını açıp içeri girerken çamurlu yağmur botlarımı tekmeliyorum ama siyah kapüşonumu çıkarmıyorum. Öğleden sonra serinliyor ve havada yağmuru hissediyorum.

İçeri girdiğimde bir tıslama duyuyorum. "O lanet olası pislik..."

Kapıyı kapatmak için dönüyorum ama hızlıca bir göz atıyorum. Kaleb masanın üzerine dikilmiş, burnu kanıyor ve babası onu temizlemeye çalışıyor ama o babasının elindeki bezi kapıyor ve burnuna kendisi tutuyor. Dudakları bir hırıltıya dönüşmüş.

Bunu ona Terrance Holcomb mu yaptı? Kaleb'in elindeki tüfek konusunda biraz endişeliydim ama bunun göstermelik olduğundan şüpheleniyordum. Ne de olsa burada polis yoktu.

Noah buzdolabını açıp kapatıyor, bir buz torbası çıkarıyor ve ben mutfaktan geçip merdivenlere doğru yürüyorum.

Ben geçerken Jake bana "Yemeğe başla,"

diyor. "Aç değilim."

"Öyleyiz," diye homurdanıyor.

Durup başımı çeviriyorum, ikisi Kaleb'in etrafında toplanmışlar ve çenesinde, omzunda ve kalçasında bir dizi başka çizik, kir ve kan olduğunu fark ediyorum. İçimi bir suçluluk duygusu kaplıyor ama diğer adam muhtemelen daha kötü görünüyor ve Kaleb'den bunu benim için yapmasını ben istemedim.

"Bu benim sorunum değil," diye karşılık veriyorum, amcama ters ters bakarak. "Hizmetçi mi istiyorsun, tut bir tane."

Başını bana doğru salladı.

"Ve bana söyleneni yapmayacağıma göre," diye ekliyorum, "beni eve gönderin."

Ben buraya ait değilim. İşte bu yüzden yalnız daha iyiyim. Tüm bunları her zaman hissetmek zorunda değilim. Utanç, utanç, suçluluk... Kendinizi ortaya koymazsanız, incinmezsiniz.

Noah ve Jake bir süre öylece duruyorlar ve ben kendimi durduramayarak Kaleb'e bakıyorum. "Senin için hiç üzülmüyorum,"

diyorum ona. "Sen ne aldın

hak ettin, çünkü beni bir kavga başlatmak için bahane olarak kullandın. Sen benim onurumu korumuyordun."

Bana ters ters bakıyor.

"Her troglodit erkek gibi sen de bir şeylere vurmak için can atıyorsun. Çok eğlendin."

Masadan atlıyor, bana doğru gelecekmiş gibi birkaç adım atarken gözleriyle beni hizalıyor.

Ama önce Jake ilerler. "Bizi tanımıyorsunuz," diyor. "Buraya gelip evime saygısızlık edemezsiniz."

"Üç gündür buradayım ve siz beni korkuttunuz, tehdit ettiniz ve benimle alay ettiniz. Zorbalar gibi davrandınız," diyorum onlara. "İstediğiniz bu değil miydi? Bağırmamı mı? Kavga etmemi mi? Söylediğiniz bu değil miydi?"

"Burada biraz zaman geçirmenin sana fayda sağlayacağını söyledim ve haklıydım!" Jake karşılık veriyor. "Bir birim içinde nasıl çalışılacağı hakkında hiçbir fikrin yok. Bir takımın parçası olmak. Bir ailenin."

İleriye doğru yürüyor ve aramızdaki mesafeyi kapatırken ben oturma odasına geri dönüyorum. "Seni eğitmeme izin ver kızım," diye hırlıyor. "Sen çocuksun. Ben yetişkinim. Sana söyleneni yaparsın ve sorun olmaz. Bu sistem bizim için çalışıyor." Üzerimde yükseliyor. "Sadece. Yap. Gibi. Sana. Söyleneni!"

Bir an için büzülüyorum, ama sonra başımı sallayarak "Sen imkânsızsın" diye mırıldanıyorum.

"Ve sen şımarıksın."

Başımı eğiyorum, saldırısına karşı gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Daha önce hiç bağırılmamıştım. Hiçbir zaman. Bu gerçek şimdi aklıma geliyor ve ellerim titriyor.

Bu aşağılayıcı. Bok gibi hissediyorum.

"Burada hizmetçi yok," diye devam ediyor, "Uşak yok."

Dişlerimi birbirine geçirirken sırtım duvara çarpıyor ve öfkem içimi yakıyor.

bağırsak.

Devam ediyor, "O küçük kıçını silecek asistan yok. Kolay değil Hayatınızın ne kadar sığ olduğunun acısını dindirmek için ihtiyacınız olan ilaçları almak üzere psikiyatristinize erişin!"

"O senin bagajın!" Bağırıyorum, sonunda ona bakıyorum ve geri veriyorum. "Ailemizle olan sorunların benim sorunum değil!"

Hizmetçilerden, uşaklardan ya da haplardan bana ne? Bu işe kendi kişisel pisliğini karıştırıyor.

"Senin sorunun olan bir şey var mı?" diye karşılık veriyor. "Kendinden başka kimse umurunda mı? Bize hayatlarımız hakkında soru sormuyorsun. Bizimle zar zor yemek yiyorsun. Bizimle oturmuyorsun. Kim olduğumuzla hiç ilgilenmiyorsun!"

"Çünkü ben her zaman mutfaktayım!" Göğsüm neredeyse onunkine değecek şekilde ona bakıyorum.

"Sen bir veletsin," diye haykırıyor, öfkeyle. "Kendini beğenmiş, züppe, küçük bir velet!"

"Ben değilim! Ben sadece..."

Kendimi durduruyorum, kaşlarımı çatıyorum ve başka tarafa bakıyorum.

Allah kahretsin. Lanet olsun ona.

Ben bir velet değilim. Ben...

"Sen sadece ne?" diye soruyor. "Ha?"

Ben şımarık değilim. Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor ve çenem titriyor. Lüks umurumda değil. Ya da para. Burada yaşadıkları ve farklı yaşadıkları için düşmanca davranmıyorum. Sorun bu değil. Ben sadece...

"Sadece ne?" diye tekrar bağırıyor. "Şimdi çok sessizsin, değil mi?" "Baba..." Noah mutfaktan bir yerden sesleniyor.

Ama onu göremiyorum. Amcam beni taçlandırıyor ve gözyaşlarımın birikmesine engel olamıyorum.

"Ben..."

Yutkunuyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. Sorunumun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. O haklı, değil mi? Kibar ve normal bir insan rahatça sohbet edebilir. Havadan sudan konuşur. Onlara sorular sorar. Gülümseyin, şakalaşın.

Başımı sallıyorum, ondan çok kendime, "Ben sadece... alışkın değilim..." diye mırıldanıyorum.

"Neye?" diye ısırdı. "Kurallara mı? Harcama limiti mi? Küçük bir dolap alanı mı?" Bir damla gözyaşı düşer ve hıçkırığını bastırmak için her şeyi yapması gerekir.

"Herhangi bir ev işi?" diye devam ediyor. "Bu evde seninkine kıyasla bu kadar farklı olan ne var? Neye bu kadar alışkın değilsin?"

"İnsanlar," diye ağzımdan kaçırdım.

Ne zaman anladım bilmiyorum ama bir anda ortaya çıktı. O haklı. İnsanlarla nasıl birlikte olacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

Yere bakarken gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülüyor.

"İnsanlara alışık değilim," diye fısıldıyorum. "Evde benimle konuşmuyorlar."

Konuşmuyor ve çocukların da herhangi bir hareket yaptığını duyamıyorum, sessizlik odayı daha küçük hissettiriyor.

Gözlerimi kaldırıyorum, artık kızarmış gözlerimi ve ıslak yüzümü görmesini umursamıyorum. "Kimse benimle konuşmuyor."

Ve o bir şey söyleyemeden, çaresizce yatak odama girip onların gözlerinden uzaklaşmak için merdivenleri koşarak çıkıyorum. Kapıyı kilitleyip yatağa uzanıyorum ve gözyaşlarımı durdurmak için kollarımla gözlerimi kapatıyorum.

Tanrım, bunu neden yaptım? Ne boktan bir durum. Duygusal olduğum ve çok çalıştığım için beni eve gönderecek.

Koluma doğru sessizce ağlıyorum.

Bunu yapmamalıydım. Kimseyle kavga etmem ama ağlamadan önce kavga ederim. Tartışmayı bitirmek için zayıf bir insanın taktiğidir. Biri hüngür hüngür ağlamaya başladığında bu adil bir kavga olmaz.

Şu zavallı, küçük zengin kıza bakın. Annesi ve babası istediği her şeyi almasına izin vermiş ama her gün elini tutmamış ya da öpüp kucaklamamışlar. Zavallı bebek.

Şimdi beni eskisinden de değersiz görecekler. Kırılgan. Kırılması kolay. Etrafında dolaşılacak bir sorun.

Her gün beslenip giydirilecekleri anlamına gelseydi kaç çocuk ailemle mutlu bir şekilde yaşardı? Benim her şeyim var ve onların önünde bir hiç uğruna kırıldım.

Herkes benim kadar şanslı olmalı.

"Buna inanabiliyor musun?" Annemin bağırdığını duydum.

"Hadi ama," diye kıkırdadı babam. "Bunun olacağını biliyorduk."

Yavaşça babamın çalışma odasına girdiğimde babam ve Mirai'nin gülümsediğini, annemin ise ellerini göğsünün önünde birleştirmiş kıkırdadığını gördüm.

Sonra uzandı ve kollarını babama doladı.

Gülümsüyorum. "Neler oluyor?" Odaya doğru ilerleyerek usulca sordum. Ama sadece birbirlerine bakıyorlardı.

Mirai bana baktı ve daha geniş gülümsedi. "Annen-

Ama babamın sesi araya girdi. "Tom'u aramam gerekiyor," dedi anneme, masasının etrafında dönerek. "Yeni film için tüm tanıtımların değiştirilmesi gerekiyor."

Aralarına baktım ve beni görebilmeleri için kanepenin önünde durdum.

"Oscar adayı aktris Amelia de Haas," diye okuyor babam sanki bir reklam panosunu okur gibi.

Ağzım açık kaldı ve kocaman gülümsedim. "Oscar mı?"

Gerçekten mi? Bu inanılmaz.

"Şey, hayır," diye alay etti annem, hâlâ babama odaklanmıştı. "Ya ben kazanırsam?

O zaman Oscar ödüllü *aktris. Beklesen iyi olur."*

Babam tekrar güldü ve masaya geri dönerek onu öptü. "Benim karım."

Birbirlerine baktılar, gözleri heyecan ve mutlulukla parlıyordu ve ben de yaklaşırken gözlerini yakalamaya çalışarak etraflarından dolaştım.

Anneme sarılmak ve onu tebrik etmek istedim. Onunla gurur duydu ğ umu bilmesini istedim.

"Anne..."

"Git birkaç telefon görüşmesi yap," dedi Mirai'ye, beni duymuyordu. "Ne yapacağını biliyorsun,"

Mirai'nin gözleri benimkilerle buluştu, her zaman var olan acıma duygusu hâlâ oradaydı ve sonra sessizce odadan çıkmadan önce annemle babama pişmanlık dolu bir bakış attı.

Yüzümdeki gülümsemeyi koruyarak yaklaşırken "Tebrikler," dedim.

Ama annem çoktan uzaklaşmıştı. "Pekâlâ, Jane'in ofisine gidelim," dedi babama. "İfade vermem gerekecek."

"Seninle gurur duyuyorum tatlım," dedi.

Ve ikisi de gürültü ve heyecanı da yanlarına alarak gittiler. Sanki bir gölge gibi y d i m. Koridorlarında yürüyen ama görülmeyen ya da duyulmayan bir hayalet.

Orada durdum, koridorda ilerleyip bir köşede kaybolmalarını izledim. Ellerimi önümde kavuşturdum ve boğazıma düğümlenen yumruyu itmeye çalıştım.

Onun adına mutluydum. Çok etkileyici olduğunu ve filmlerini çok sevdiğimi bilmesini istedim.

Bunu bilmesini istedim.

Neden hayatında olan harika şeyleri benimle hiç paylaşmak istemedi, çünkü çocukken başıma harika bir şey geldiğinde koşup ona anlatmak istediğim ilk yer oydu.

Denemeyi bırakmadan önce.

Orada durdum, uzaklara baktım. Sorun değil.

Benimle ilgili değildi. Bu onun günüydü. İlgi istemeye hakkım yoktu.

Ön kapının çarparak kapandığını, evin ve içindeki her şeyin hareketsiz ve sessiz kaldığını duydum.

Sanki burada hiçbir şey yaşamamış gibi.

Sanki onlar gittiğinde hiçbir şey olmamış gibi.

Gözlerimi kırpıştırarak uyanıyorum, zaten gözyaşlarımdan bulanıklaşmıştı. Doğrulup bacaklarımı yana sallıyorum, başımı eğip derin nefesler alıyorum.

Sabahın erken saatleri. Balkon kapımdan içeri giren ışığın mavi tonundan anlayabiliyorum.

Bir damla gözyaşı dudağıma takılıyor ve elimle siliyorum. Onlarla birlikte büyürken, kendi başlarına asla korkunç görünmeyecek o kadar çok küçük şey hatırlıyorum ki... Ama yıllar boyunca bölüyormuşum gibi hissettiğim konuşmalar, davet edilmediğim ya da hoş karşılanmadığım durumlar ve aralarında kolayca dağıtılan ama bana uzanmayan şefkat... Hepsi canımı yakıyordu. Her şey acıttı ve ben artık umursamayı bırakana kadar her yıl birikmeye devam etti.

Ya da önemsediğimi göstermeyi bıraktım.

İçimi çekip başımı arkaya yaslıyorum ama sonra gözüme bir şey çarpıyor ve başımı çevirip komodinin üzerinde beyaz bir poşet görüyorum. Gözlerimi kısıyorum ve uzanıp, artık yeni ve taze olmayan yıpranmış kâğıt torbayı alıyorum.

Bu...?

Çantanın dibindeki paket avucumun içine sığıyor ve daha açmadan tarçınlı ayıların kokusunu alabiliyorum.

Bu buraya nasıl geri geldi? Bütün şeker torbasını dışarı attım.

Ama şimdi, siyah bir yazı ön tarafı kaplıyor ve yavaşça çantayı açıyorum ve yanımda bir ışık huzmesi buluyorum, kelimeleri okuyorum.

Ailen sana hiç tatlı bir şey vermedi. Bu yüzden değilsin.

Yatak odamın kapısına bakıyorum, bir aralık açıldığını fark ediyorum. Yatağa girdiğimde kapatıp kilitlemiştim.

Düşünceler üzerimde dolaşıyor ama kalbim hızlı atmıyor. Kızgın olmalıyım.

Ben uyurken biri buraya girmiş. Birisi çöpümü karıştırmış.

Biri beni kese kağıdıyla trollüyor.

Ama yanılmıyor. Başparmağımı harflerin üzerine sürüyorum.

Yazıldığı gibi. *Bu yüzden değilsin.* Çok çocukça ama basit. Ayağa kalkıp içindekileri çöpe atıyorum ama poşeti saklıyorum, düzleştirip çekmecemin üzerine koyuyorum. Ailemi suçlamak bu kadar sefil bir insan olmak için yeterince iyi bir sebep mi bilmiyorum ama bu dünyada biri beni anlıyor ve tatlı olmadığımı söyledikleri için alınmıyorum bile. Olmadığımı biliyorum ve biri nedenini anlıyor.

Odadan çıkıp aşağıya iniyorum, evi çevreleyen ağaçların rüzgârı arka planda sürekli bir şelale gibi akıyor. Mutfağa yöneliyorum, bir bardak su doldurmak için sessizce lavaboya gidiyorum.

Pencereden dışarı bakıyorum, kümesteki tavukların tüyleri sabah esintisinde çırpınıyor.

Eve gitmek istemiyorum. Ama burada kalıp fark edilmek de istemiyorum çünkü onların dünyası ben varken biraz daha kötü. Ben Jake Van der Berg'in sorunu değilim.

Bir el uzanıp paketi nazikçe benden alana kadar kahve filtresini makineye koymaya başladığımı bile fark etmiyorum.

Kafamı kaldırdığımda amcamı görüyorum. Yanımda duruyor, kahve telvesini filtreye boşaltıyor ve ben onun hâlâ gergin olmasını bekliyorum. Öfkeli. En azından kötü bir ruh hali içinde, çünkü ben çok fazla sorun yaratıyorum.

Ama o sakin. Ve sessiz. Kahveyi poşetten çıkarıp makineye boşaltıyor, sessizce kapağı kapatıyor ve cezveyi çalıştırıyor.

Demlenmeye başladığında bir fokurdama sesi duyulur ve raftan bir kahve fincanı alıp önüne koyar.

"Ben eve gidiyorum," diyorum sessizce.

"Evindesin." Önüme bir fincan koyuyor.

Çenem biraz titriyor.

Beni tekrar ağlarken görmesini istemediğim için başımı çeviriyorum, ama sonra parmaklarının kulağımın arkasındaki saçlarımı okşadığını hissediyorum ve bu hareket gözlerimin kapanmasına neden oluyor. O kadar iyi hissettiriyor ki tekrar ağlamak istiyorum.

Bir saniye bile beklemeden beni kendine çekiyor, kollarını etrafıma doluyor ve başımı göğsüne bastırıyor.

Ciğerlerimi boşaltıyorum, kollarım yanlarımda gevşekçe sallanıyor, çünkü kucaklamaya karşılık veremiyorum, ama geri de çekilmiyorum. Tişörtlü göğsü yanağımı ısıtıyor ve tanıdık kokusu kafamın içine süzülerek gözyaşlarımı sakinleştiriyor.

Çok sarıldım. Sevdiğimden daha fazla aslında. Bu artık bir şey gibi görünüyor. Kadınlar -tamamen yabancılar- selamlaşmak için sarılmaya geliyorlar. Tanıdıklar kucaklaşıyor. Sokakta karşılaştığınız insanlar, size zar zor dokunuyor olsalar bile, sanki hepimiz çok yakın kankalarmışız gibi her zaman sarılıyorlar.

Sahte sevgiden nefret
ediyorum. Ama bu
farklı.

Bana tutunuyor. Sanki tutmazsa düşecekmişim gibi.

Sahip olduğumu bilmediğim kaslar gevşemeye başlıyor ve dudakları başımın tepesine dokunuyor, vücuduma sıcak bir ürperti yayılıyor. Ilık, sanki içine girip uyumak için can attığım bir şey gibi.

Bu ailem için neden bu kadar zordu? Onlardan bunu istemek benim için doğal değildi. Değildi. Hayatımı beni seven insanlarla paylaşmak istemek. Gülmek, ağlamak ve birlikte anılar biriktirmek.

Çünkü hayat sadece paylaşıldığında mutludur.

Gözyaşlarım kirpiklerimde asılı kalıyor ve aniden ona sarılma dürtüsü içimde dolanmaya başlıyor.

Artık yalnız kalmak istemiyorum.

Yalnız olduğum bir eve gitmek istemiyorum.

Fısıltısı kafa derimi gıdıklıyor. "Herkes boktan bir dönemden geçiyor, Tiernan." Göğsünün sürekli inip kalkması beni sakinleştirirken duraklıyor. "Yalnız değilsin. Bunu anlıyor musun?"

Çenemi yukarı kaldırıyor ve ben de ona bakıyorum, içime bakan sıcak gözleri karşısında neredeyse nefesim kesiliyor.

"Yalnız değilsin," diye tekrar fısıldıyor.

Gözlerim dudaklarına kayıyor ve bir anlığına onunla birlikte nefes alıyorum; bronzlaşmış yüzünü, pürüzsüz ağzını ve çenesindeki sert tırnak izlerini incelerken kanım derimin altında sıcak bir şekilde akıyor.

Kollarımı ona dolayıp boynuna saklanmak için ani bir istek duyuyorum ama başparmağını çenemde gezdiriyor. Tenimin altındaki sıcaklık aşağıya doğru yayılıyor ve bana bakarken dudaklarındaki küçük gülümseme kayboluyor.

Sonunda gözlerini kırpıştırıyor ve elini bırakırken büyüyü bozuyor. "Giyin, tamam mı?" diye sorar. "Pantolon ve uzun kollu bir gömlek. Bu sabah benimlesin."

Beni bırakıyor, sabah serinliği bana vururken kahveyi döküyor ve tek dileyebileceğim şey hala bana sarılıyor olması.

Ama yine de kalbim ısınıyor. *Bu sabah onunla birlikteyim.* Üst kata çıkıp temiz bir kot pantolon ve birkaç çorap giyiyorum.

Saçımı başımı yolduktan sonra bir an tereddüt ettim ve Noah'nın kapısını çaldım. Benimle son konuştuğunda beni tokatlamakla tehdit etmişti.

Birkaç vuruştan sonra onun yerdeki sert ayak seslerini duyuyorum.

Kapıyı açıyor, akşamdan kalma görünüyor ve bir elini kapının pervazına, diğerini de kendini tutmaya çalışır gibi kapıya dayıyor.

Özür dilemiyorum. Ama ondan da bir özür beklemiyorum. "Uzun kollu bir gömlek ödünç alabilir miyim?" diye sordum.

Başını sallayıp arkasını dönüyor ve esnerken gözlerini kapatıyor. "Evet, devam et."

İçeri girdiğimde dolabını buldum, kapısı açıktı ve önümde bir fanila duruyordu.

"Erkencisin amına koyayım," diye yakınıyor.

"Kalkmamı istiyor mu?" "Söylemedi."

"Harika," diye mırıldanıyor ve yüzüstü yatağına geri çöküyor.

Hâlâ dünkü kot pantolonunu giyiyor ve odasına bakıyorum, etrafa saçılmış bir dizi atılmış giysi, ayakkabı ve diğer ıvır zıvırları görüyorum. Dağınık ama pek kirli değil.

Gömleği alarak odadan çıkıyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum ve belime sararak bağlıyorum. Merdivenlerden inmek için döndüğümde arkamda bir ses duyuyorum ve dönüp baktığımda Kaleb'in üçüncü kat merdivenlerinden indiğini görüyorum.

Banyoya doğru yöneliyor ve bir metreden daha az mesafede olmama rağmen beni fark etmemiş gibi davranıyor ve kapıyı arkasından çarparak odada kayboluyor.

Bir an oyalandım. Dün karanlık koridorda yüzündeki kesikleri zar zor görebiliyordum ama dudağındakini kesinlikle görebiliyordum.

Kavgaya karışması benim suçum değil. Ama yine de...

Kapıya doğru yürüyorum, çalmak için elimi kaldırıyorum ama sonra kendimi durduruyorum. Kulağımı dayıyorum ama hiçbir şey duymuyorum ve uzaklaşmaya çalışıyorum.

Merhemim var... kesikleri için... eğer isterse. I...

Oh, boş ver. Yumruğumu kapatıyorum ve sonunda elimi bırakıp gitmek için dönüyorum. Aşağıya iniyorum, Jake'i dışarıda güvertede görüyorum ve dışarı çıkıp ona katılıyorum. Bana bir fincan kahve uzatıyor ve gözlerini ormana ve gövdelerin etrafında asılı duran sis.

"Erken kalkmayı seviyorum," diyor bana. "Evin ve arazinin sessiz olduğu tek zaman bu ve tadını çıkaracak enerjim var."

Ona bakıyorum. *Ben de öyle.* Kahvemden bir yudum alarak, içgüdülerim bana sessiz olmamı söylese de kelimeleri zorla çıkarıyorum. Çaba göstermek istiyorum.

"Hepinizin evde çalışıyor olması hoşuma gidiyor," diyorum ona, göz ucuyla bana baktığını görerek. "Burada her zaman insanlar var."

Biraz yıpratıcı, kaba ve aşırı zorba olan insanlar, ama bende de bu istenmeyen özelliklerden birkaçı var.

Bana yarı gülümsüyor, ben de fincanı korkuluğa bırakmadan önce

kahvemden biraz daha içiyorum.

"Haydi," diyor, elindekini de yere bırakarak.

Etrafımda dolaşarak beni merdivenlerden aşağıya ve ahıra doğru götürüyor, geçerken dükkândaki çalışma masasından bir alet kemeri alıyor.

Ahırın ötesine, Bernadette ve Shawnee'nin çoktan dolaşmaya ve temiz hava almaya başladığı padoka doğru yürüyoruz.

Onu takip ederken başının arkasına bakıyorum ve alet kemerini takıyor.

Sorular. Onlara hiç soru sormadığımdan bahsetti.

Sorularım olmadığından değil, ama sorular konuşmayı başlatır. "Şunu benim için tut," diye soruyor, bahçenin etrafındaki çitin bir parçasını kaldırarak.

Ağıl.

İçeri girip eğiliyorum, o çitteki açıklıktan diğer tarafa geçerken ben de tahtayı düz olacak şekilde kaldırıyorum. Bir çekiç ve çivi çıkararak, ben tutmaya yardım ederken tahtayı yerine cıvatalıyor.

"Kaleb neden konuşmuyor?" Ben soruyorum.

Bir çivi daha çıkarıp çakmaya başlarken bana bakmıyor. "Kaleb konuşmayacaksa ben de konuşmalı mıyım emin değilim."

"Bunun anneleriyle bir ilgisi var mı?"

Gözleri bana dikildi. "Anneleri hakkında ne biliyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Hiçbir şey, gerçekten," diyorum. "Ama çocuklar belli ki bir yerlerden gelmişler ve her sabah odanızdan çıkan yirmi beş yaşındakilerden değiller."

Kıkırdıyor, çiviye vuruyor. "*Her* sabah değil, teşekkürler."

Ama o yirmi beş yaşında. Ya da daha genç, çünkü beni yaş konusunda düzeltmedi.

Sessizlik havada asılı kalıyor ve bir çivi daha çakarken yüz ifadesi dalgınlaşıyor.

"Anneleri hapiste," diye belirtiyor. "On ila on beşi Quintana'da."

Quintana.

On ila on beş yıl mı?

Göz teması kurmayan amcama bakıyorum, bir yığın soru şimdi dökülmeye hazır. O ne yaptı? O da işin içinde miydi?

Noah ve Kaleb hala onunla konuşuyor mu?

Çizgide ilerliyor, ben de onu takip ediyorum ve başka bir tahtanın tekmelendiğini fark ediyorum.

Kapalı.

Ne zaman mahkum oldu? Çocukları ne zamandan beri kendisi mi?

Gözlerimi yumuşatarak onu izliyorum. Bu zor olmalı. Eminim farklı bir acıdır. Birinin seni terk etmek istemesi ile birinin senden alınması.

"Onu seviyor muydun?" diye sordum.

Ama sonra gözlerimi indirdim, utandım. Tabii ki onu seviyordu.

"Onun içine *daldım,*" diye açıklıyor. "Çünkü başka birini sevmeden duramıyordum."

Gözlerimi kısıyorum.

Durdu ve cüzdanını çıkarıp açtı ve içinden bir fotoğraf çıkardı. Bana uzattı.

Yere bakıyorum, onu hemen tanıyorum ve biraz gülümsüyorum.

Aslında bu bir fotoğraf değil. Ortasında keskin bir kırışıklık olan ve arkasından bakan soluk yüzleri olan bir Polaroid.

Orada, bir piknik battaniyesinin üzerinde, tişörtsüz ve uzun haki şortuyla yatıyor, gece yarısı saçları arkasında dağılmış, koyu renk gözlü bir kızı vücuduna sarıyor.

Solgun ve şimdiki halinden çok daha sıska, ama aynı gülümsemeye sahip, sanki içten içe size gülüyor ya da sadece kapalı kapılar ardında yapılması uygun olan şeyleri düşünüyormuş gibi görünüyor. Ama tiki saç kesimi ve bebek yüzüyle sanki bir CW dizisinde oyun kurucuymuş gibi görünüyor.

"Sen mi?" Güldüğümü gizlemeye çalışarak ona bakıyorum.

Kaşlarını çatarak resmi geri aldı. "Bir zamanlar balonun en güzel kızıydım, biliyor musun?"

Öyle miydi? Görünüşe göre hala öyle.

Bir kürek kapıyor ve çit direğinin bulunduğu çukura toprak doldurmaya başlıyor.

"Büyükbabanın Napa Vadisi'nde bir evi vardı," diyor ben direği onun için dik tutarken. "Yazları oraya giderdik, golf oynardık, sarhoş olurduk, sevişirdik..."

Biz... Babam da mı?

Ben altı yaşındayken öldüğü için büyükbabamı çok az hatırlıyorum ama ilk eşinden -babamın annesinden- babam on iki yaşındayken boşandığını ve ikinci eşi olarak başka bir Hollandalı kadını seçtiğini biliyorum. Onun da zaten bir oğlu vardı, Jake.

"On sekiz yaşındaydım ve Flora'yla tanıştım," diye devam ediyor amcam. "Tanrım, çok güzel bir kızdı. Ailesi bir üzüm bağında çalışıyordu. Göçmendi. Fakir...." Bana bakıyor. "Ve tabii ki bizim ailelerimiz buna sahip olamazdı."

Neredeyse gülme isteği duyuyorum, komik olduğu için değil, anladığım için. İlk kez Jake'le aynı ailenin bir parçası olduğumuzu ve onun da onları en az benim kadar iyi tanıdığını fark ediyorum.

"Mayosu yoktu," diye düşündü. "Bütün yaz, hatırlıyorum. Parası olmadığı aklıma bile gelmedi, çünkü göle gittiğimizde iç çamaşırı ve atletiyle yüzmesine bayılırdım. Vücudu çok güzeldi, ıslak giysilerin ona yapışması çok güzeldi."

Onu hayal ediyorum, hormonları ve duyguları coşuyor. Aşık olduğunda nasıl biri?

İç çekiyor. "Herhangi bir bikiniden daha seksiydi. O yazın bitmesini hiç istemedim. Birbirimizden uzak duramıyorduk. Tamamen onun için gitmiştim."

Ama şu an burada değil.

"Bir gece annen..."

"Annem mi?" Gözlerimi ona dikiyorum.

Ama bakışlarımı kaçırıyor ve dudakları gergin.

"Annen yükselen bir yıldızdı ve annenle baban yeni çıkmaya başlamıştı," diye açıklıyor. "Flora'yı dışarı çıkarıp sarhoş etti ve Flora uyandığında başka bir adamla yataktaydı." Sonunda bana baktı ve çalışmasına ara verdi. "Ben olmayan başka bir adamla."

Annem onu dışarı çıkardı, sarhoş etti ve...

"Babam," diyorum parçaları birleştirerek.

Jake başını sallar. "Büyükbaban onun gitmesine izin vermeyeceğimi biliyordu, bu yüzden ailen ondan kurtulmana yardım etti."

Uzun uzun göz kırpıyorum. Onları amcama karşı savunduğuma inanamıyorum. Ona karşı. Onlardan nefret etmesine şaşmamalı.

"Başka bir adamla seks yaptığını düşünerek kendini o kadar suçlu hissediyordu ki," diye devam etti Jake, atların yemlerini doldurmak için beni ahıra götürürken, "ne yaptığını öğrenmemi istemediği sürece ailesinin onu ilişkimizin bittiğine ikna etmesi çocuk oyuncağıydı. 'Ve hey, işte taşınma masraflarını karşılamak için elli bin dolar. Ortadan kaybol, evlat. Onu arama.'"

"Onu bulmayı hiç denemedin mi?"

"Buldum," dedi bana. "Onu San Francisco'da bir apartman dairesinde buldum."

Eldivenlerini giyerken bir an sessiz kalıyor. "Kapıdan geçmeme bile izin vermedi," diyor. "Gözlerimin içine bakamadı. Artık beni göremeyeceğini ve aramamı istemediğini söyledi."

Saman balyalarını kesip açıyor, ben de tırmığı alıp ahırın etrafına yaymaya başlıyorum.

"Ona gerçekten ne yaptıklarını ne zaman öğrendin?" Ona sordum.

Bir süre sessiz kalıyor ve sonunda konuştuğunda sesi neredeyse bir fısıltıya dönüşüyor. "Evinden ayrıldıktan yaklaşık bir hafta sonra kız kardeşi aradı ve öldüğünü söyledi."

Öldü mü?

Duruyorum. "İntihar mı?"

Başını sallar ve çalışmaya

devam eder. "Aman Tanrım."

"Ve bundan altı saat sonra bavulumu topladım ve bir daha arkama bakmadım," diyor bana sıkı bir gülümsemeyle. "Yola çıktım, Florida'ya gitmeyi planlıyordum ama buraya geldim ve... asla ayrılmak istemedim." Gözleri yumuşuyor ve bulmacanın parçaları bir araya geldikçe bildiğimi sandığım şeyler eriyip gitmeye başlıyor.

"Bu araziye köhne bir karavanla ve su tesisatı olmadan taşındım. Şimdi bir evim, bir dükkanım, bir işim ve oğullarım var. Her şey benim için hak ettiğimden çok daha iyi oldu."

Neden sahip olduğu şeyi hak etmediğini düşünsün ki? Bu onun hatası değildi. Onu bulmaya çalıştı. Eğer ona ulaşmak istiyorlarsa, ulaşacaklardı.

Ailem. İmaja uymayan birine aşık olsaydım böyle müdahale ederler miydi?

"Özür dilerim," diye acele ettim. "Bunu yaptıkları için üzgünüm-"

"Ailen, Tiernan," diyerek sözümü kesti ve gözlerimin içine baktı. "Senin suçun değil."

Yine de anlamlandırması zor. Annem Flora'dan çok farklı değildi. Fakirdi ama en azından Flora'nın bir ailesi vardı. Annem kimsesiz bir çocuktu. Nasıl olur da kızın tarafında olmaz?

Gözlerimi Jake'in beline indiriyorum, yan tarafındaki dövme artık tişörtüyle örtülü ama kelimeleri hatırlıyorum. *Benim Meksika'm*. Flora'nın bir göçmen olduğunu söylemişti, yani dövme onun için mi? Ya da eskiden kovboyların sınırdan nasıl kaçtığını, Colorado'nun onun kaçışı olduğunu mu? Onun Meksika'sı.

"Biraz eğlenmemiz gerek," diye cıvıldıyor ve gülümseyerek ortamı yumuşatıyor. "Yarın hep birlikte göle gidelim."

Göl mü? Gölet değil mi?

"İçimizde biraz müzik ve bira olsun," diye devam ediyor. "Biraz

uçurum dalışı." "Uçurum dalışı mı?"

Gözleri kısa bir süreliğine vücudumda geziniyor. "Mayon var, değil mi?"

Ama soru daha çok bir uyarıya benziyor, çünkü dünkü gibi kıyafetlerimle yüzmemi istemiyor.

Ya da Flora gibi iç çamaşırlarımla.

Evet, bikinim var. Dehşet midemi sarıyor. Genelde kişisel alışverişçimiz ne alırsa umursamadan giyerim ama sanırım yarın onları umursayacağım.

Neden tek parça bir şeyim yok? Ya da bir koruyucu? Ugh...

Sonraki birkaç saat boyunca, bir görevden diğerine koşturan ve dikkatimin dağılmasından memnun olan bir şeytan gibiydim. Jake, Noah ve ben sabah işlerini bitiriyoruz, ben kahvaltı hazırlıyorum ve Noah temizlik yapıyor, sonra dükkânda onlara yardım ediyorum, amcam çalışırken işle ilgili yazdırdığı e-postalara cevap yazıyorum.

Jake ve ben iki bisikleti açık kasaya yüklüyoruz, onları bağlıyoruz, o tişörtünü tekrar giyip cebinden anahtarlarını çıkarmadan önce. Onları nakliyeye teslim etmek için kasabaya götürmesi gerektiğini biliyorum, nereye gideceklerse oraya gönderecek, ama aniden durdu ve omzumun üzerinden baktı.

Bakışlarını takip ediyorum.

Kaleb ahırın diğer ucunda, kot pantolonu kalçalarından gevşekçe sarkıyor, gömleği yok ve baltayı indirip bir kütüğü ikiye bölerken güneş terden ıslanmış çıplak göğsünde parlıyor.

Çenesini omzuna sürtüyor, açık yaralarından akan kan yanağına yayılıyor.

Jake sürücü tarafına doğru yürümeye başlarken bana "Git ilk yardım çantasını getir," diyor. "Kaleb'in yardıma ihtiyacı var."

"Evet, profesyonel yardım," diye homurdandım. "O..."

Ona geçen gece dükkânda olanları anlatmak dilimin ucunda. Ve dünkü ahır olayını.

Ama sanırım tüm suçu Kaleb'e atamam. En iyisi bu konuyu Yu kar Onun yerine, "Dün o adamı silahla tehdit etti," diyorum. Kaleb ı. beni korkutuyor.

Ama Jake arkasını döndü ve bana doğru hücum etti. "O adam," dedi. "Kasabada çeteler için bir kulüp evi var ve duvarında her kızı birden ona kadar derecelendiren bir puan tablosu var. Kendisinin ve arkadaşlarının kısa hayatları boyunca yakaladıkları kızların en az üç yüz ismi var." Sonra yüzümü işaret ediyor ve kaşlarımı çatarak biraz geri çekiliyorum. "Kaleb beni değil de seni bulduğu için şanslısın, çünkü onu öldürmeden önce senin gitmeni beklemezdim."

Bir kaşımı kaldırıyorum ama daha fazla itiraz etmiyorum.

"Şimdi kıçını kaldır," diye emrediyor.

Arkasını dönüp kamyonete tırmanıyor ve o gittikten sonra bir dakika daha ayaklarımı sürüyerek ahıra girip dolaptan lanet olası ilk yardım çantasını çıkarıyorum.

Benden yardım istemiyor. Benim ona yardım etmek istediğimden daha fazla değil.

Ve hala onun ya da Noah'ın beni güvende tutmaya çalıştığına bir an bile inanmıyorum. Yine de, Jake'in söylediklerinin doğru olduğunu varsayarsak, ortaya çıkmaları iyi oldu aslında.

Ama hayır. Bence Terrance bu değerlendirmesinde haklı olabilir. Onlar bölgecidir. Orada kuzeni olan herhangi bir adam da olabilirdi ve kızıp kavga çıkarırlardı.

Kaleb'in çalıştığı yere doğru yürürken göz teması kurmak istemediğim için duruyorum.

Kiti ona uzattım. "Kanaman var."

Bir süre bana bakıyor ve sonra omzuyla kanı silip beni görmezden gelerek başka bir kütük alıyor.

Kutuyu açıp Neosporin'i çıkarıyorum. "Merhem yırtılmasını önleyecek," diyorum sesimi sakinleştirerek ve deniyorum. "Merhemi üzerine sür."

Duruyor, tereddütlü gözleri benden elimdeki tüpe kayıyor.

Kendimi rahatlamaya zorlayarak omuzlarımı gevşetiyorum. Bugün kavga etmek istemiyorum. "Otur," diyorum ona usulca. "Lütfen."

Gözleri kısılıyor ve hareket etmiyor.

Ağaç kütüğünü işaret ederek sesimi neredeyse bir fısıltıya kadar yumuşatıyorum. "Lütfen oturun."

Birkaç saniye bekliyor, bana bakıyor, ama sonra... oturuyor.

Kutuyu yere bırakıp anti-bakteriyel bir mendil çıkarıyorum ve ona doğru ilerliyorum, üzerinde dururken gözlerinden kaçınıyorum.

Yüzündeki kanı temizliyorum, çizikleri de nazikçe siliyorum ama gözlerinin yaptığım her hareketi izlediğini hissediyorum. Eğilip kurumuş kanı temizlerken ve sonra merhemi açmak için tekrar ayağa kalkarken beni takip ediyorlar. Geçen gece beni istediği zamanki gibi hissetmiyorum. Şimdi sanki benden korkuyor. Yanlış bir hareket yapmamı bekliyor.

Yutkunuyorum. Çenesine merhem sürerken, "Nemli tutmak kabuk bağlamasını önleyecek ve daha çabuk iyileşecek," diyorum. "Bunu tekrar uygulamaya devam et, tamam mı?"

Yaranın tamamını cömertçe kapatıyorum, toprak, odun ve ıslak hava kokusu bana çarptığında göz kırpıyorum. Her zaman böyle kokuyor gibi görünüyor.

Hiçbir şey söylemiyor, göğsü sanki her biri sakin kalma çabasıymış gibi çok mükemmel ve kontrollü nefeslerle inip kalkıyor.

Yumruklarını sıkmış, kucağında dinlenirken ona bakıyorum, gözlerimiz buluşuyor. İçimden bir ürperti geçiyor. Korkmuş olması hoşuma gidiyor.

İnadına daha da yaklaşıyorum, ihtiyacı olandan çok daha fazla merhem sürüyorum. "Dün o adamı vurmadın, değil mi?" Şaka yapıyorum.

Şöyle bir baktım, hâlâ sessizce beni izliyordu.

Ama beni şaşırtacak şekilde, bakışlarında bir eğlence var.

Kalbim küt küt atıyor ve içim ılık bir su birikintisi gibi oluyor. Bu bir gülümseme değil, ama yumuşak. Geçen gece onunla birkaç saniyeliğine hissettiğim gibi. Sanki birinin içine batabilirmişim gibi.

Boğazımı temizliyorum ve ayağa kalkıyorum. "Pekâlâ." Tüpü tekrar doldurup ona uzatıyorum. "Al."

Onu alıyor, bana bakarken bir kez bile gözlerini kırpmıyor. "Yatmadan önce tekrar uygula," diyorum ona.

Ama başını sallamıyor ya da aval aval bakmaya devam etmek dışında beni duyduğunu belli edecek bir şey yapmıyor.

"Öğle yemeği!" Noah çağırıyor.

İrkiliyorum, avluya bakınca onun diğer kamyona doğru gittiğini görüyorum. "Benimle gelmek ister misin?" diye soruyor. "Çizburger almaya gidiyorum."

Benimle mi yoksa kardeşiyle mi konuştuğundan emin değilim ama tekrar Kaleb'e bakıyorum ve onun hâlâ bana baktığını görüyorum.

Ve burada onunla yalnız kalmak konusunda kendime güvenmiyorum. Noah ile gitmeliyim.

"Geliyorum," diyorum, uzaklaşırken Kaleb'in gözlerini tutuyorum, bana bakışı haklı olduğumu söylüyor.

Burada onunla yalnız bırakılmamalıyım.

Noah

Kolu dışarı fırlıyor, Harry Potter Büyücü Satranç tahtamdaki taşları deviriyor, bazıları yere yuvarlanıyor.

Çekiniyorum.

"Noah, kalk!" Babamın yatak odamın kapısının diğer tarafından bağırdığını duyuyorum. Merdivenlerden inerken ayak sesleri azalıyor.

Siktir. Üstümdeki hatun eğiliyor, yatak başlığını tutuyor ve kalçalarını sikimde aşağı yukarı yuvarlıyor. *Haydi...* Sert eti sıcaklıkla titreşiyor, ama oraya ulaşamıyorum gibi görünüyor. Kalçalarını kavrıyorum, onu daha hızlı ve daha hızlı yönlendiriyorum.

"Ben daha mı ateşliyim?" diye nefes nefese kalır. "Evet."

"Ya göğüslerim?" Boynumun arkasını kavrıyor ve göğüslerini yüzüme doğru itiyor. "Onları daha mı çok seviyorsun?"

Yarım bir göz devirmeyi başarıyorum, ama iyi bir önlem için meme ucunu ısırıyorum. Rory'den daha güzel göğüsleri var ama en azından Rory ön sevişmenin ne olduğunu biliyordu. Bu hatunun sabahın altısında sikimin üzerine atlamaya çalışması ve hemen hazır ola geçmesini beklemesi düpedüz saldırganlık.

Neyse ki, beni hazırlaması için lisede yaşadığım kötü bir anıyı canlandırabildim.

Arkasına yaslanıp ellerini vücudunda gezdiriyor, sarı saçları etrafına dökülürken göğüslerini sıkıyor. Sonra eliyle yatağın yanındaki duvara vuruyor ve zevkle inliyor.

Tanrım, lanet olsun. Tiernan orada uyanık değilse bile, şimdi uyanık.

Remi'nin elini duvardan çekip doğruluyorum ve iniltilerini susturmak için onu öpüyorum. Geceleri gürültü yapmak başka bir şey. Sabahları gürültülü olmak herkese işe geç kaldığımı hatırlatıyor, çünkü burada eski sevgilimin on sekiz yaşındaki kız kardeşini beceriyorum.

"Noah!" diye bağırıyor babam yine aşağıdan.

Evet, evet... *Gel artık.* Hadi...

Başım dönüyor. Ben bu işin içinde değilim.

Ama odadan çıkıp babamla da uğraşmak istemiyorum. Vücudumu daha hızlı hareket ettiriyorum, boynunu öpüyorum, saçlarını çekiyorum ve onu alttan beceriyorum, inlemeleri daha da yükseliyor.

Hadi, bebeğim. Gel.

"Seni sikmeyi seviyorum," diye
mırıldanıyor. Başımı
sallıyorum. *Evet, tamam.*

"Sıramı burada bulduğuma sevindim."

Senin sıran.

"Sert ol," diye bağırıyor. "Ben babamın küçük fahişesiyim."

Ew. Ne oluyor lan? Gözlerimi kapatıyorum, midem
bulanıyor. "Bana zarar vermeyeceksin, Noah," diyor.

Shhhhh...ut the fuck up.

"Denemen için sana
meydan okuyorum."

İşte bu kadar. Dişlerimi sıkıp beline sarılıyorum, ikimizi de çevirip sırt üstü yatırıyorum. Elimle ağzını kapatırken dizlerini iyice itip onu açıyorum.

Yatağım sallanırken, döşeme tahtaları gıcırdarken ve başlığımın arkasındaki pencereden dışarı bakarken onu sert ve hızlı bir şekilde beceriyorum. Sadece bunun bitmesini istiyorum.

Çenemi sıkıyorum, terinin verdiği his duvarların üzerime kapandığını hissettiriyor. Üzerimden çıkmasını istiyorum.

Gözlerimi kapatıyorum.

Bu odadan çıkmam
gerek. Bu evden.

Ormanın dışında.

Dağdan.

Hayatımda bir ağaç daha görüp görmemek umurumda değil, çünkü belki de artık elli mil içindeki her kadını becerdiğim ve aynada kendime bakamadığım için, ipin ucuna geldim ve babama karşı duramayacak kadar korkak olmayacağım.

Geceler daha iyi. Yorgun olduğumda ve yatmadan önce biraz kıç istiyorum ama sabah... Olduğum yerde olmak isteyerek ve yapmak istemediğim şeyleri yapmak için sabırsızlanarak uyanmıyorum. Sıkılıyorum.

Bir dakika sonra inlemelerinin avucumda titreştiğini, amının kasıldığını, sikimi sıktığını hissediyorum ve işini bitirirken homurdanıyorum, kulağına sert nefesler veriyorum, böylece o da işimi bitirdiğimi sanıyor.

Tenimin ona değdiği yer kaşınıyor.

Elimi çekiyorum.

"İçime boşalmanı çok seviyorum," diye nefes verdi. Ben

boşalmadım. *Ve prezervatif takıyorum, Dunderhead.*

"Noah!" Ve beyzbol sopasının alt kattaki kütüğe çarptığını duydum. "Ayağa kalk!"

Yüzümü ellerimle sildim ve Remi'nin üzerinden yuvarlandım.

Lanet olası pislik. Vücudumu serin bir ter kaplıyor ve ayağa kalkıp prezervatifi çıkarıp atıyorum. Tişörtünü ona atarken kot pantolonumu çekiyorum, ama otururken gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Biraz hava almaya ve utancımın içinde debelenmek için biraz boşluğa ihtiyacım var.

Eğer bir kere bile boşalamazsam, bu kabul edilemez. Yatakta iyiyimdir, lanet olsun. Kadınlar odamdan mutlu ayrılır.

Bir ilişki değil sadece seks istediğini anladıklarında babamın yatağı olan Kırık Düşler Bulvarı ya da Kaleb'in odasının üst katında kadınların sağ çıktıkları için şanslı oldukları Skid Row gibi değil.

Öte yandan ben bu işte gerçekten iyiyim.

Remi bana bakıyor, dudaklarında cilveli bir gülümseme, sanki bir dahaki sefere plan yapmamız gerekiyormuş gibi, ama ben sadece eğildim ve umarım "hoşçakal" diyen dudaklarına hızlı bir öpücük verdim.

Ve lütfen, lütfen ben duştan çıktığımda gitmiş ol.

Arkamı dönüyorum, küçük buzdolabımdan bir Bud alıyorum ve kapıyı arkamdan kapatarak odadan çıkıyorum.

Üstünü çevirip cebime atıyorum. Bu sabah bir vızıltıya ihtiyacım olacak.

Birayı koridorda taşırken sağ tarafımda ayak sesleri duyuyorum ve Tiernan'ın merdivenleri tepinerek çıktığını görmek için başımı çeviriyorum.

Burnunu çekiyor, gerçekten üzgün değil ama sinirli görünüyor. "Çok iğrenç," diye homurdanıyor kendi kendine, sesi hıçkırıklarla kalınlaşıyor. "Tırnaklarımın altında... tavuk boku gibi bir şey var. Çok iğrenç. Neden bu kadar tuhaf? Herkes gibi tavuğunu marketten al, anlıyor musun?"

Homurdanmam neredeyse kaçıyordu ama sessiz kalıyorum. Henüz beni fark etmedi ve ben de fark etmesini istemiyorum. Çok komik biri ve onun sinirlenmesini izlemek hoşuma gidiyor. Bu koca bok çukurundaki tek küçük güneş ışığım.

Yine de onu anlıyorum. Tavuk kümeslerini temizlemek bir parti değil.

"Ve onun için yeterince iyi yapılmış olsa iyi olur, çünkü ben..." "Doğru yapana kadar on beş kez yapıyorum" diye havalı cümleler kuruyor. Babamın kalın sesini ve aptal alfa emirlerini taklit ediyor.

Kendi kendime gülüyorum, son derece memnunum. Ondan benim kadar nefret eden biri

Ya

p. Tamam, tamam. Ondan nefret etmiyorum. Sadece... kendimden nefret ediyorum.

Banyoya doğru yöneldi ve ben de kendimi durduramayıp yanına koştum. O yapmadan önce kapı kolunu tut.

"Aşağıda bir banyo daha var," diye takılıyorum, sabahını biraz daha mahvetmekten kendimi alamıyorum.

"Duşa ihtiyacım var." Kaşlarını çatarak bana bakıyor, gözleri kızarmış ama ağzı sıkı. Başının her iki yanında sevimli Fransız örgüleri var ve kolu benden almaya çalışıyor.

"Balığa gidiyoruz," diye karşı çıkıyorum, kapıya doğru ilerlerken bedenimi onunkinin önüne itiyorum. "Yine kirleneceksin."

Elimi tokatladı. "Önce ben geldim!" Sonra kollarımı çekiştirip göğsümü itiyor. "İşemen *gerekiyorsa,* aşağıya yap."

"Benim de bir duşa ihtiyacım var."

"Neden?" diye alay ediyor, sözlerimi bana tekrarlıyor. "Balığa gidiyoruz."

"Çünkü ben bu sabah senden daha çok kirlendim," diye gülerek onunla alay ediyorum. Bana pis bir bakış atıyor ve nasıl kirlendiğimi çok iyi bildiğini söylüyor,

ama ikimiz de pes etmiyoruz. Saç örgülerinden birini çekiyorum, bana dirsek atıyor ve gülüyorum, savaşırken ondan da küçük bir gülümseme çıktığını görüyorum.

Sonunda kapıyı açtım ama banyoya ilk o girmeye çalışmak için kendini önüme itti. Ayağına bastım ve tökezledi, ama kolumu beline doladım ve onu geri çektim, o da gemiyi bırakmayarak kapı çerçevesine tutundu.

Kahkahalar içimde yuvarlanıyor, onu yere yatırıp gıdıklamak için ani bir dürtü beni pençeliyor. Onu göle götürmek için sabırsızlanıyorum. Daha önce becermekten endişe etmediğim bir kadınla oynadığımdan emin değilim.

Onu kapının pervazından çekiyorum ve çığlık atıyor, ama bacakları - kot şortla çıplak - bana tekme atarken ve kokmuş Vans'ı duvara çarparken bir kahkahaya dönüşüyor.

"Kahretsin, leş gibi kokuyorsun," diyorum. "Bokun içinde falan mı yuvarlandın?" "İçine bastım!" diye homurdanıyor.

Kıkırdıyorum. Sanki küçük bir kız kardeşim varmış gibi. Belki de gün o kadar da kötü bitmeyecek.

Ama tam bu düşünceyi bitirmişken, başka bir ses sessizliği deliyor. "Noah?" diyor biri.

Midem bulanıyor ve duruyorum, gülümsemem yavaş yavaş azalıyor. Tiernan ve ben sessizleşiyoruz ve onu serbest bırakıyorum, ikimiz de dik duruyoruz ve başımızı yatak odamın kapısına doğru çeviriyoruz.

Remi kapıda durmuş bizi izliyor.

Kendi kıyafetleri yerine sadece benim tişörtlerimden birini giydiği için de belli ki gitmek için ipucunu almamış.

Parmağını bana doğru uzattı, ben de sol topumu kesmeyi tercih ettim.

Tiernan'ı banyoya itiyorum, onu takip ediyorum ve kapıyı çarparak kapatıyorum, bizi içeri kilitliyorum. Onu tuvalete itiyorum.

"Ne halt ediyorsun sen?" Bana ters ters bakıyor.

"Sadece otur," diye emrediyorum ona, duş perdesinin arkasına uzanıp suyu açıyorum. "Sadece... o gidene kadar otur, tamam mı?"

"Neden?"

Çünkü bir horoz engelleyiciye ihtiyacım var. Sence neden, aptal? Eğer yalnız duş alırsam, Remi bana katılmaya falan çalışabilir.

Bunun yerine ona "Sadece dediğimi yap," diyorum.

Tiernan'ın kaşları şaşkınlıkla birbirine yapışıyor ve ben başımı sallıyorum.

Remi'nin teri, onunki gibi yüzlere uyandığım binlerce sabahla birlikte ciğerlerime oturmuş gibi hissediyorum. Ben bir hiçim ve sarhoş olmadığım sürece bu gerçekle yüzleşmek zorundayım. Biradan bir yudum alıyorum.

Ama ben içerken Tiernan klozet kapağından fırlayıp kapıya doğru atlıyor.

Kot pantolonunun arkasından tutup onu geriye çekiyorum, vücudu benimkine çarpıyor.

"Noah!" diye azarlıyor.

Ama yine de kollarımı ona dolayarak kapıdan uzaklaştırıyorum. "Beni bırakma. Bedenimi tekrar istiyor."

"Ugh."

Onu tutuyorum, büyük bir yudum daha alıyorum.

Ama sonra parkeye bir vuruş oldu ve biz hala duruyoruz.

Hayır.

"Noah?" Remi'nin seslendiğini duydum. "Bu gece bara geliyor musun?" diye soruyor kız kapıdan.

"Evet!" Tiernan bağırıyor. "Geliyor-"

Boştaki elimi ağzının üzerine

kapatıyorum.

Ve sonra aşağıdan bir feryat daha duyulur. "Noah!"

İrkildim. Ne oluyor lan? Bugün herkes bana mı kafayı taktı? Tanrıya şükür Kaleb de konuşamıyor.

Tiernan kollarımda çırpınıyor, neden bilmiyorum ama kilitli kapıdan uzaklaşıp gözlerimi kapatırken onu daha sıkı sarıyorum.

"Noah!" diye tekrar bağırıyor.

"Duştayım!" Sonunda alt kattaki babama seslendim. Tanrım.

Ama tam o sırada Tiernan topuğunu bacağıma çarpıyor ve ben de geriye doğru sendeleyerek kollarımda onunla birlikte düşüyorum.

Dizlerimin arkası küvete çarpıyor, ayağımı kaybediyorum ve ikimiz de küvetin içine düşüyoruz, Tiernan göğsüme çarparken hala kollarımda.

Omurgam porselene çarptığında ve kafası çeneme çarptığında duş perdesini birkaç halka koparark bağırıyor.

Homurdanıyorum.

"Aman Tanrım," diye ağlıyor, duş kıyafetlerini ve saçlarını ıslatırken su tükürüyor ve doğrulmaya çalışıyor. "Sen delirmişsin. Bu da ne böyle?"

Ama bir elimle ağzını kapatıp onu geri çekiyorum. "Kalmana ihtiyacım var." Havada buhar kabarırken su püskürüyor ve midem düğümlenirken saklandığım insanları dinlemek için kulaklarımı eğitiyorum çünkü Belli ki lanet bir kız.

"Noah!" Babam yine bağırıyor.

Başımı geriye atıp bir iç çekiyorum. "Neden lanet olası çenesini kapatmıyor?"

Elimi ağzından çekiyorum, ama kaçmaya çalıştığında, yakasının arkasından tutup onu tekrar kendime çekiyorum.

"Gerçekten sessiz olursak giderler," diyorum ona.

"Babanı gördün mü?" diye karşılık veriyor. "O kapıdan daha büyük, Noah. Tek yapması gereken eliyle sertçe itmek ve eğer buraya girerse, bana daha fazla ev işi yaptırır ve ben zaten sabah işimi yaptım!"

"Şşşt!" Elimle ağzını tekrar kapatıyorum. "Gerçekten ama gerçekten sessiz olursak susarlar."

Elimin arkasından "Sen bir aptalsın" gibi bir şeyler mırıldanıyor.

Gülümsüyorum. Sanki çocukken ailemizden saklanıyormuşuz gibi hissediyorum. Saklambaç gibi. Ben bunu hiç yaşamadım. Kaleb ben üç yaşındayken konuşmayı bıraktı -hatırlamak için çok küçüktüm, bu yüzden onu hiç eğlenceli olarak hatırlayamıyorum.

Yine de babamla birkaç kez birlikte olduk. O yaşlanmadan ve daha öfkeli olmadan önce bazı güzel anılar.

Tiernan'a bakıyorum.

Dün ona kızgındım. Ama sonra

kızmadım.

Benimle konuşmuyorlar. Kimse benimle konuşmuyor.

Bir an onun boynunu sıkmak istedim, ama sonra, onu tutmak istedim. On

u. Anlamıştım. Neyin yanlış olduğunu biliyordum.

Hızlı ve ani nefesler alıyor, ben de burnunu çimdikliyorum. Hapşırmak.

Elime tükürdüğünde yine de gevşiyor ve çıkardığı küçük iniltiye homurdanıyorum. Elimi duruluyorum ve kolumu tekrar ona doluyorum.

"Los Angeles'ta olmak nasıldı?" Ona sordum. "Bana hayatınız hakkında bir şeyler anlatın."

Herhangi bir şey. Küveti terk edemesek bile bir yere gitmek

istiyorum. Ama o sessiz kalıyor.

Başımı tekrar arkaya yaslayıp tavana bakıyorum.

"Hiç kendini bir kutunun içinde gibi hissettin mi?" Mırıldanıyorum. "Ve ne yaparsan yap tek gördüğün dört duvar? Ne kadar yürürsen yürü, manzara hiç değişmiyor mu?"

"Mutlu olmak için ne yapmam gerektiğini bana soramazsınız" diyor. "Colorado'ya geldim."

Evet, bu benim için işe

yaramaz. Ama onun için...?

"İşe yaradı mı?" Sessiz kaldığında örgüsünü hafifçe çekiştirerek soruyorum. "Çünkü?"

Başını başka yöne çevirip bana kaşlarını çatıyor ama gülümsediğini görüyorum. "Manzaramı biraz daha beğendim, evet."

Ama sonra bir kez daha baktı. "Burnun kanıyor."

Siliyorum, elimi geri çekiyorum ve parmaklarımda kan görüyorum. Birkaç kez suyla durulayıp kanı temizliyorum.

"Bu kadar sert olmana gerek yok," diyorum bana kafa attığı için yan tarafına vururken.

Kıvranıyor. Ben biraz daha dürterken, "Hayır, dur," diye itiraz ediyor. "Gıdıklanmayı sevmiyorum."

Gülüyorum ve parmaklarımı onun yanlarına sokmaya devam ediyorum. Ciyaklıyor, kaçmaya çalışıyor ama gidecek bir yeri yok.

"Noah?" Kapıya bir yumruk indi. "Çıkıyor musun? Gitmek zorundayım."

Tiernan bana bakıyor, ben de ona bir kez daha vuruyorum.

"Noah burada değil," diyorum ona ne
söylemesi gerektiğini. Elimi
tokatlayarak uzaklaştırdı. "Hayır."

"Söyle."

"Hayır!" diye fısıldıyor.

Ona tekrar vuruyorum ve geri çekiliyor. "Söyle."

"Bu çok kaba," diye cevap veriyor gergin
dudaklarının arasından. "Hayır!" Kolunu
tutuyorum. "Seni yılan ısırır."

Kapı bir kez daha çalındığında bana tokat atıyor.

Yapıyorum. İki elimle ön kolunu yumrukladığımda gözlerinin korkudan kocaman açıldığını görüyorum ve dönerek onun tekmeleyerek ve çığlık atarak gidişini izliyorum.

"Ow!"

Boğuşuyoruz, her yerde sular uçuşuyor ve o tekme atıp vuruyor, dirseği neredeyse tam kasıklarıma iniyor.

"Kes şunu," diye mırıldanıyor ama kontrol edilemez kıkırdamalara başlıyor ve sonunda onu serbest bırakıyorum.

"Gülüyorsun," diyorum ona.

"Ben değilim." Doğrulup oturuyor, kendini düzeltiyor.

Nefes alışım sakinleşiyor ve saçlarını yüzünden uzaklaştırırken kalp atışlarım tekrar yavaşlıyor ama henüz duştan çıkmak için bir hamle yapmıyor.

Arkama yaslanıyorum, iki kolumu küvetin kenarlarına dayıyorum ve o da duvara yaslanıyor, bacakları yukarıda ve Vans'ı küvetin kenarından sarkıyor.

"Neden gülümsemek istemiyorsun?" Ona soruyorum.

Hiçbir şey istemiyor, hiçbir şey istiyormuş gibi görünmüyor. Dün Kaleb'in onu dışlaması onu incitmemiş gibi davrandı.

Elimi uzatıp başparmağımı kaşlarının arasındaki derinin üzerinde gezdiriyorum. "Kırışıklıklar hep buradadır," diyorum ve elimi ağzının köşesine, gülme çizgilerinin olması gereken yere götürüyorum. "Ama burada

değil."

Bana doğru bakıyor. Su etrafımıza dökülüyor ve ben damlaların yüzünden aşağı akıp dudaklarının arasında toplandığını görüyorum. Dudakları dolgun ve

pembe ve sakız gibi görünür, yumuşak ve çiğnenebilir.

Refleks olarak dişlerimi sıkıyorum.

"Noah!" Babam kapıya vuruyor.

Ama ona bakmaktan kendimi alamadığım için gözümü bile kırpmıyorum. Islak bacakları, gömleğimin kayıp düğmesi yüzünden görünen göğüs şeridinden aşağı süzülen su...

Tiernan gözlerimi tutuyor. "Noah burada değil," diye sesleniyor.

Ve sırıtıyorum. Elimi uzatıp boynunu gıdıklıyorum ve beni ısırmaya çalışıyor, ben de nefesimin altında gülerek geri çekiliyorum.

Babamın ayak sesleri uzaklaşıyor ve Tiernan'a inanıp inanmadığından emin değilim ama en azından geri adım atıyor.

Umarım Remi de yoldadır. Eskiden işimiz bittikten sonra kızları evimden çıkarmaya çalıştığım için kendimi kötü hissederdim ama artık umursamak için çaba sarf edemiyorum.

Yine de Remi'nin hatası değil. Bunu biliyorum. O sadece zamanımın ne kadar ucuza harcandığının bir hatırlatıcısı.

Tiernan onun arkasını kazıyor ve bir noktada kaybettiğim bira şişemi getiriyor.

Kaşlarını bana doğru kaldırdı.

"Balığa gidiyoruz," dedim ona. "Bugün içki içme günü."

Ve bir yudum almadan önce hala yarısının dolu olduğunu hissederek elinden kapıyorum.

Başını sallıyor ama gözlerindeki gülümsemeyi fark ediyorum.

Birkaç saniye sessiz kaldık ve ben onun da dışarı çıkmak istemediğini hissettim.

"Sahili seviyorum," diye mırıldanıyor

sonunda. Gözlerimi ona dikiyorum.

"Los Angeles'ta," diye açıklıyor bana bakmadan. "Sanırım en sevdiğim tek şey buydu."

Doğru ya. Ona Kaliforniya'daki hayatını sordum.

Bana bakıyor, bir gülümseme beliriyor. "Seni orada görebiliyorum," diye düşünüyor. Çok haklısın, görebiliyorsun. Her yere uyum sağlarım.

Uzaklara bakarken duraksıyor. "On dört yaşımdayken eski müziklere kafayı takmıştım. Nedenini bilmiyorum."

Dinliyorum, evde konuşacak birinin olması hoşuma gidiyor.

"Surf City, U.S.A.'nın aslında Huntington Beach, California olduğunu öğrendim. Yağmurlu bir sabah babamın '47 model Ford Woody'sini aldım," biraz güldü, "-sahip olduğu ve benim sevdiğim tek şeydi- ve

Surf City'ye gittim. Ailem hâlâ yataktaydı ve ben de okulun bahar tatilindeydim. Onun arabalarından birini hiç kullanmamıştım. Henüz ehliyetim bile yoktu. Sadece kitaplarla dolu bir sırt çantası aldım ve... sürdüm."

Gözlerini indiriyor, okuyamadığım bir şey kaşlarını çatıyor. Giydiği gömleğimin eteğiyle dalgınca oynamasını izlerken bakışlarımı kısıyorum.

O gün bir şey oldu.

Tekrar konuştuğunda sesi neredeyse bir fısıltıya dönüşüyor. "Oraya vardığımda saat hâlâ erkendi. Sahilde oturup sabah dalgalarının gelişini izledim." Gözleri hüzünlü bir bakışla doluyor. "Çok güzeldi. İnsanlar gün doğarken ya da batarken okyanusa bakmayı sever ama ben güneş doğmadan hemen önce ya da battıktan hemen sonra bakmayı seviyorum." Bana bakarken gri gözlerinde bir heyecan parıltısı beliriyor. "Her şey çok sakin ve suyun fırtına bulutları gibi mavi-gri bir tonu var. Fırtına bulutlarından oluşan bir okyanus" diye düşünüyor. "Dalgaların sesi vücudunuzda bir metronom gibi. Yağmur omuzlarınıza vuruyor. Sonsuz ufuk ve gidip orada bir yerlerde kendini kaybetme hayali. Orada kimse yok. Huzur verici."

Yüzünde ciddi bir ifade beliriyor ve biramı iki elimle tutarak onu izliyorum.

"Bir süre sonra," diye devam ediyor, "nihayet ayağa kalktım, sırt çantamı kaldırdım ve bağladım. Kitaplarla o kadar ağırdı ki dizlerim neredeyse bükülüyordu."

Yutkunuyor.

"Ama güçlü durdum," diye mırıldanıyor. "Ve suya doğru yürüdüm."

Elimi şişenin etrafında sıktım. *İçeri girdim.*

"Su belime kadar gelene kadar yürüdüm," diyor sessizce, uzaklara bakarak. "Ve sonra omuzlarıma kadar."

Sırtında onu ağırlaştıran bir sürü kitapla.

"Ve su ağzıma geldiğinde yüzmeye başladım," diye anlatıyor bana. "Suyun içinde olabildiğince hızlı ve sert bir şekilde debeleniyordum çünkü güçlü değildim ve her an yükün ağırlığının beni aşağı çekeceğini biliyordum ama daha uzağa gitmek istiyordum. Daha derin olması gerekiyordu." Tereddüt ediyor, yüksek sesle düşünüyormuş gibi fısıldıyor. "O kadar derine ki geri dönemeyecektim. Böylece geri dönemeyecektim. Ayaklarım artık okyanus tabanına değmiyordu. Gidiyordum. Daha uzağa, daha uzağa."

O duyguyu bilirim. Geri dönüşü olmayan noktaya ulaşmak istediğimizde dans ettiğimiz sınır, bu yüzden devam etmekten başka seçeneğimiz yok, ama ben her zaman korkuyorum. Her zaman geri alamayacağım şeyler yapmaktan korkuyorum.

"O son anı hatırlıyorum," diyor, artık bronzlaşmış teninde parıldayan damlacıklar. "Kaslarım yandığında, çünkü kendimi ve çantayı yukarıda tutmak için tüm gücümü kullanmıştım. Son anda, batmak üzere olduğumu biliyordum. Ağırlık beni aşağı çekiyordu." Başını hafifçe salladı. "Kendimi bıraktım. Bırak olsun, dedim kendime. Sadece yap. Sadece yap. Bırak gideyim."

Onu görebiliyorum, başını yukarıda tutmak için savaşırken ve onu aşağıdaki derinlikten kurtaracak neredeyse hiçbir şey olmadığını bilirken yakınlarda bir iskele.

"Paketi düşürdüm." Göz kırpıyor. "Suya bile girmedim."

Mantıken bunu biliyordum. Hâlâ burada, değil mi?

Ama yine de kalmanın zor bir karar olmadığını duyduğuma sevindim. "Neden bıraktın?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Belki de ciddi değildim."

Uzanıp parmaklarımın tersiyle çenesini sıyırıyorum. "Ya da belki bunun sende olduğunu ve iyi olacağını biliyordun."

Herkes bir noktada intiharı düşünür, bir dakikalığına bile olsa.

Ve genellikle temel neden tek bir şeydir. Yalnızlık.

Bizimle olmalıydı. Babam neden iletişime geçmedi? Onu yazları için davet etmedi? Ailesi izin verirdi. Muhtemelen ondan kurtuldukları için mutlu olurlardı.

Ben de konuşacak biriyle mutlu olurdum. Kendimi daha az yalnız hissederdim.

"Gizlice kaçtığını hiç fark ettiler mi?" Ben sordum.

Başını sallıyor. "Yaklaşık bir ay sonra. Okyanusun dibine attığım tüm gecikmiş kütüphane kitaplarının faturasını aldıklarında."

İçimden bir kahkaha patlıyor ve örgüsünü tekrar çekiştiriyorum, onun da gülümsediğini görüyorum. Babanın arabasını çalmanın ilk dersi, tatlım-izlerini kapat.

Bir yudum daha alıyorum ve birayı ona uzatıyorum. "O sahile hiç geri döndün mü?"

"Her yağmur yağdığında," diye cevap veriyor, dönüp bana bakarak. "Ama artık yanıma sadece bir kitap ve kulaklıklarımı alıyorum."

Büyük bir yudum alıyor ve şişeyi geri uzatıyor.

Bunu sevdim. Bu evin en son ne zaman bu kadar iyi hissettirdiğini hatırlamıyorum. "Sende bu var," dediğini duyuyorum.

Beni izlediğini görmek için başımı kaldırdım.

"Ve sen iyi olacaksın," diye bitiriyor.

Sözlerimi bana tekrarladı.

Ve daha da iyisi... Ona söylemek zorunda değildim. Keşke babam burnunun ucundan ötesini görebilseydi.

"Durulan," diyor, ayağa kalkarak. "Ve bu konuda acele et."

Biranın geri kalanını içip sabunluğa bırakıyorum ve onunla yer değiştirerek ayağa kalkıyorum. O yanımdan geçerken göğüslerimiz birbirine değiyor ve ben başımı arkaya eğerek suyun kafa derimin üzerinden akmasına izin veriyorum. Bana mahremiyet sağlamak için hemen küvetin arkasına doğru dönüyor.

"Dışarı çıkmak isteyebilirsin." Örgüsünü iki kez çekiştirdim.

"Böylece soyunabilirim." "Sırılsıklamım."

Sen bilirsin.

Kot pantolonumu çıkarıp sıkıyorum, duştan dışarı fırlatıyorum ve gözlerinin onu takip ettiğini görüyorum. Zoraki bir sakinlikle ellerini arkada birleştirirken sırtı dikleşiyor.

Boynumdaki kasları yıkıyorum ve ovuyorum, ama gözlerimi sürekli sırtından alamıyorum.

Çok şeye ihtiyacı var ve hepsi de satın alamayacağınız şeyler. Gülmeye ve sarhoş olmaya ihtiyacı var. Gıdıklanmaya, kucaklanmaya, taşınmaya ve dalga geçilmeye ihtiyacı var. Ağladığını görmek istemiyorum ama ağlarsa da teselli bulabileceğini bilmesini istiyorum.

Onun bir evi var.

Duş başlığını duvara doğru itiyorum, böylece sudan kurtuluyorum ve askılıktan bir havlu alıp belime sarıyorum.

Yaklaşıyorum, hemen arkasında duruyorum, gerginliğinin tadını çıkarıyorum. Zar zor nefes alıyor.

Sonra aklıma genç bir kadının başka nelere ihtiyacı olabileceği geldi ve gülümsemem düştü.

Kendini kaptırdığında nasıl hissediyor?

Örgüsünü tutuyorum, aniden kuruyan dudaklarımı yalarken saçlarını parmaklarımın arasında ovuşturuyorum.

Bana bakıyor, gözleri bir kez olsun irileşiyor ve ben kendimi toparlayarak göz kırpıyorum.

Örgüsünü tekrar nazikçe çekiyorum. "Yaban mersinli krep?" diye soruyorum. Kirpiklerimi kırpıştırarak ona en iyi surat ifademi veriyorum.

"Ekstra yaban mersinli mi?" Yalvarırım.

Dudaklarını büzüyor ve kollarını kavuşturup tekrar başka tarafa bakıyor. Ama hayır demiyor.

"Teşekkürler." Sonra alnına bir öpücük konduruyorum ve örgüsünü tekrar sertçe çekiyorum, kıkırdıyorum ve kaçarken sırtıma tokat atarken küvetten atlıyorum.

Duş perdesini onun için kapatıyorum ve raftan bir havlu daha alıp saçlarımı kurutuyorum.

Arkamı dönüp kapıya uzanıyorum ve kilidi açıyorum, ama sonra göz ucuyla duştan bir şeyin çıktığını görüyorum ve duruyorum.

Tiernan'ın fanilası -benim fanilam- küvetin dışında yerde duruyor, atılmış.

Gözlerimi yukarı dikiyorum, beyaz duş perdesinin arasından onun şekli hareket ederken kapının kolunu sıkıyorum. Ardından Jean'in şortu düşüyor ve ben hâlâ kapı kolunu tutarak başka tarafa bakıyorum.

Vücudum ısınıyor.

Şimdiden duyabiliyorum. Birkaç ay içinde tavan arasından esecek kış rüzgârlarını. Bu kış yağacak karın kokusunu.

Aylarca sessiz bir ev, karanlık ve i ç i n d e onun olduğu odalar.
Anlar, duşlar, köşeler, sessiz geceler...

Ve bir kez olsun, bunun için burada olmaktan heyecan duyabilirim.

Hiç düşünmeden kilidi tekrar çeviriyorum ve perdenin arkasından ona bakıyorum.

Neredeyse iç çamaşırının vücuduna yapıştığını görebiliyorum. Baldırlarını ve kalçalarını hatırla.

Ya benden hoşlanırsa? Ya sadece bir kerelikse? Bir sır olarak? Babamın asla bilmemesi gereken bir şey?

Belki bugün değil ama belki yarın. Ya da gelecek hafta. Burada, duşta, kimsenin görmemesi gereken bir yerde.

Ama başımı sallayıp kapının kilidini açıyorum ve hızla çıkıyorum.

Aman Tanrım. İhtiyacı olan şey bu değil.

Ve kemerime bir çentik daha atılması ihtiyacım olan şey değil.

Kafamı muayene ettirmem lazım. Zavallı çocuk ailesini kaybetti.

Tiernan kamyondan atlayıp şelaleye bakarak "Vay canına," diyor.

Ev işlerini halletmek, kamyonu biralar, atıştırmalıklar ve olta takımlarıyla doldurmak ve buraya gelmek iki saat sürdü.

Kaleb suya doğru yürümeye başladığında kapıyı çarpıyorum. "Evet..." Küçük göletin karşısındaki uçurumdan dökülen, yüzeye çarpan şelaleye ve oyuktan çıkıp soldaki dereye akan sakin suya bakıyorum.

"Neden hiç gitmediğini anlayabiliyorum," diyor babama gülümseyerek. Babam da ona gülümseyerek gömleğini çıkarıyor.

Tiernan'a bakıyorum, gözlerini tekrar düşüşe çevirirken yanaklarının kızardığını görüyorum.

Dişlerimi sıkıyorum. "Değil mi?" Alaycı bir şekilde cevap veriyorum. "Çünkü dünyanın geri kalanının sunabileceği başka bir şey yok."

Babama bir bakış fırlatıyorum ve gözlerinin bana dikildiğini görüyorum. "Soğutucuyu getir," diye emrediyor.

Bana söyleneni yaparken kendi kendime sırıtıyorum. Soğutucuyu yataktan çıkarıp sahile doğru yürüyorum, Tiernan da beni takip ediyor. Diğer gölete yalnız gittiği için kızgınım ama onu ilk kez bu gölete getirdiğimiz için memnunum. Bu daha eğlenceli.

"Buraya başka kimse gelmiyor mu?" diye soruyor.

Soğutucuyu yere bıraktım ve onun küçük, boş sahile baktığını gördüm.

"Öyle," diyorum ona. "Ama daha erken. Kışın, yine de kendimize."

Gömleğimi çıkarıp ayakkabılarımı tekmeliyorum.

"Donmuş bir göl," diye düşünüyor. "Kendimize. Fantastik."

Önümüzde uçurumlar yükseliyor, ağaçlar ve yeşillikler etrafımızı sararak bizi yoğun güneş ışığından korurken su aşağı dökülüyor, ancak solda ağaçlar kayaların üzerinde şırıldayan nehir için biraz açılıyor. Granit ve yosun kokuları burun deliklerimi dolduruyor ve buraya daha önce binlerce kez gelmemiş olsaydım bu manzaranın tadını çıkarabilirdim.

Tiernan'a bakıyorum, bu manzara daha çok hoşuma gidiyor. Bir çift beyaz şort ve kendi ekose gömleklerinden birini giyiyor, ama pahalı olanlar gibi pembe ve mavi ve vücuda oturuyor. Kıyafetini inceliyorum. Bununla yüzüyor mu yoksa...?

"İyi misin?" Ona soruyorum, uzaklara baktığını fark ediyorum.

Ama bakışlarını takip ettiğimde Kaleb'i izlediğini görüyorum. Düşüşün yanındaki uçuruma tırmanıyor, üzerinde sadece kot pantolon var.

"Evet."

"Dalış yapacağız," dedim ona. "Gelmek ister misin?"

"Dalış mı?" Gözlüğünü gözlerinin üzerine indiriyor. "Balıkları korkutmayacak mısın?"

Kıkırdıyorum. "Bahaneler, bahaneler."

Suya doğru yürüyorum ve birkaç metre sonra suya dalıyorum. Düşerken su sıçrıyor, serin su çalkalanıyor ve kardeşime yetişirken yüzümdeki sırıtışı engelleyemiyorum.

"O kesinlikle kalmak için bir sebep, değil mi?" Birkaç metre üstümden ona sesleniyorum. "Onun etrafımda olması hoşuma gidiyor."

Kaleb devam ediyor, şelalenin tepesine doğru yokuşu sürünerek çıkıyor. "Benim düşündüğüm şeyleri düşünüyorsanız bir kez başınızı sallayın," diyorum.

Sonunda bana bakıyor, tırmanışını durdururken koyu renk gözleri her zamanki gibi ölü.

Ama devam ediyorum. "Öyle olduğunu biliyorum," diye takılıyorum. "Geçen gece ona o kadar yükleniyordun ki, tek kelime bile edemedi."

Bakışları dışarıya, Tiernan'ın bulunduğu sahile doğru kayıyor. Ben de bakıyorum, tişörtünü çıkarmış, kıyafetlerimin altında çok iyi sakladığı vücudunun üzerinde beyaz bir bikini üstü var. Göğüsleri neredeyse üste sığmayacak kadar büyük ama şortunu çıkarmadan battaniyesinin üzerine oturmuş, kollarını dizlerine dayamış ve güneş gözlüklerinin ardından bize bakıyor.

"Nasıl hissediyordu?" Ben sordum.

Ama arkamı döndüğümde Kaleb yine tırmanıyor, terden siyah saçları boynuna ve şakaklarına yapışıyor.

"Kaleb?" Bir çakıl taşı alıp bacaklarına doğru fırlatıyorum. "Nasıl bir şeydi?" Bana kaşlarını çatıyor ama devam ediyor.

Tekrar ona bakıyorum. Babam yanına çömelmiş, ona oltaya nasıl yem takılacağını gösteriyor. Hakkını vermeliyim. Onu şımartıyor. Balık tutmaktan nefret ediyorum.

"Mutlu olduğunda nasıl hissettiğini merak ediyorum," diyorum ona. "Kendini birine verdiğinde ve onu istemesine izin verdiğinde."

Hayattayken nasıl göründüğünü görmek isterdim.

"Dünkü olaydan nefret ettim, biliyor musun? Onu öyle görmekten." Dinleyip dinlemediğini bile bilmiyorum ama onu izlemeye devam ediyorum. "Bize ihtiyacı var."

Burada bir kışı daha atlatabilmem için evde başka bir varlığa ihtiyacım var.

Kaleb'e döndüğümde durmuştu. Bana bakıyor.

"Onu kaçırma," diye onu uyarıyorum. "Ciddiyim. O kalırsa, ben de kalırım." Ve sonra ekliyorum, "En azından kış için."

Tiernan

"Balık tutmak istemediğini söylemiştin," diyor amcam arkamdan.

İpi çekiyorum, omzumun üzerinden bakıyorum ve onun yaklaştığını görüyorum. Geri döndüm.

O beni buldu.

Belime bağladığım fanila, çıplak sırtım ve omuzlarımdaki deri karıncalanırken uyluklarıma çarpıyor.

Yanımda durdu, oltasını yemliyordu.

Çocuklar daha önce uçurumdan atladıktan sonra Jake beni balık tutmaya ikna etmeye çalıştı, makaranın ve oltanın nasıl çalıştığını ve nasıl olta atılacağını anlattı ama zar zor dinledim. Kaleb'in şelalenin tepesinden atlaması midemin bu sabah Noah'la olan etkileşimim sırasında olduğundan daha da fazla düşmesine neden oldu.

Duştan çıkmasını istememiştim. Bana

dokunmasını bekledim.

"Yardımdan hoşlanmıyorsun, değil mi?" Jake bana soruyor.

Nefes alıyorum. *Hayır.* Bu yüzden sen bakmıyorken gizlice buraya gelmeye ve bunu kendim yapmaya karar verdim.

Oltamın yüzeyin altında kaybolduğu yerde suyun akışını izliyorum. Balıklar gerçekten bu kadar akıntılı derelerde yüzüyor mu?

"Sormuyorsun, biliyorsun değil mi?" diye devam ediyor, gözlerimi yakalamaya çalışıyor. "Ben teklif ediyordum."

"Ben yalnızım."

Nefesinin altında homurdanıyor. Akıntı ipi çekiyor ve o kendi ipini atarken ben birkaç santim sarıyorum, makara yüksek sesle ötüyor.

Boğazını temizliyor. "Peki nasıl oluyor da ateş edebiliyorsun ama balık tutamıyorsun?" "Öğrenmeyi hiç umursamadım."

"Peki ya şimdi?"

Ona bir bakış attım. "Nasıl yapılacağını bilmeyen tek kişi olmak istemiyorum."

Çocukların benim için her şeyi yapmasını istemiyorum. Ve yeni şeyler öğrenmek zihnimi meşgul ediyor. Origami yapabiliyorum, ukulele ile üç şarkı çalabiliyorum, dakikada yetmiş kelime yazabiliyorum ve kendimi amuda kalkma konusunda eğitmem sadece üç ayımı aldı.

"Rekabetçi, ha?" diye soruyor.

"Hayır, neden?" Bir kaşımı kaldırıyorum. "Bu bir de Haas ailesi özelliği mi?" "Hayır, Van der Berg'e ait."

Ona baktım. Ailem hakkında bir şeyler söylemesini bekliyordum. "Artık bizimsin," dedi ve gözlerime bakmak için aşağı baktı. Artık *bizim*.

Noah, *"Buradaysan Van der Berg'sin"* demişti.

Jake'in yumuşak gözleri gözlerimi tutuyor ve bana bakışı göğsümde bir sıcaklık kabarmasına neden oluyor ama nedenini bilmiyorum. Noah ve Kaleb kilometrelerce uzakta görünüyor.

Birden yarı giyinik olduğunun farkına vararak gözlerimi kaçırıyorum ama gözleri benden ayrılmıyor. Oltamı biraz geri sararken göz ucuyla onu görebiliyorum. Kokusu etrafımı sarıyor; çimen, kahve ve ne olduğunu çıkaramadığım başka bir şeyin karışımı.

"Bunlar ip gibi," diyor ve örgülerimden birini tuttuğunu hissediyorum.

Kalın, sarı saç örgümü avucunun içinde sıkıyor ve boğazını temizleyerek bırakıyor. "Sana bir şey söyleyebilir miyim?" diye soruyor.

Ona bakıyorum, kalbim hızla çarpıyor.

"Balıklar genellikle akıntının ya da derinliğin değiştiği yerlerde takılırlar" diyor bana. "Şuradaki girdabı görüyor musun? Kayanın yanındaki durgun suyu?"

İşaret ettiği yeri takip ediyorum, küçük akıntının ve beyaz suyun ötesine, küçük, hafifçe dönen havuza bakıyorum.

Başımı salladım.

"İşte oltanızı almak istediğimiz yer burası," diye açıklıyor. "Böceklerin, minnowların ve diğer tüm küçük adamların akıntıya kapılmasını bekliyor olacaklar."

Oh.

Bu çok mantıklı. Balıkların her yerde yüzdüğünü sanırdım.

Kendi oltasını bırakıp benimkini alıyor, makaraya sarıyor ve sonra elimden tutup beni dereye doğru götürüyor.

Kavrayışımı sıkılaştırıyorum, sert avuç içimin oluklarını hissediyorum, neredeyse parmaklarımı onunkilerin arasından geçirip daha fazla hissetmek istiyorum.

Ayaklarım soğuk suya değiyor, birkaç metre ilerlediğimizde ayakkabılarım anında doluyor ve o da arkamdan gelip elimi kendi elinin içine sokuyor ve ikimizi de tutamağın üzerine koyuyor.

Çıplak göğsü çıplak sırtımı örtüyor ve bir an için gözlerimi kapatıyorum.

Kollarımızı hep birlikte geriye çekerek misinayı fırlatıyor, durgun havuza doğru uçmasına izin veriyor ve geri sarıyor.

"Balık tutmayı sevmiyorsan," diyor arkamdan, sesi alçak ve boğuk, "şelalenin arkasında oldukça güzel bir mağara var. O kadar derin değil ama huzurlu."

Oltayı tekrar atıp havuzun hemen ötesine ulaşmaya çalışıyoruz. "Gençlerin kötü şeyler yapması için iyi bir yere benziyor," diye şaka yapıyorum.

"Aslına bakarsanız..." Kıkırdıyor.

Oh, harika. Burada büyüdükleri için çocukların orada neler yaptıklarını hayal edebiliyorum.

"Eğer bir erkek seni oraya götürürse," diyor bana, "artık neyin peşinde olduğunu bilirsin." "O zaman belki de beni götürmelisin."

Makarayı döndürmeyi bıraktı ve ben de nefes almayı bıraktım. Bu ses...

Aman Tanrım.

"Seninle daha güvende olacağım," diye eklemek için acele ediyorum, başımı çevirip ona bakıyorum. "Yani, değil mi?"

Bana bakıyor, sanki o da nefes almıyormuş gibi. "Evet," diye mırıldanıyor.

Misinayı geri sarmayı bitiriyor ve ben de ondan alıyorum. Ona yolumdan çekilmesi için zaman tanımak amacıyla kolumu yavaşça geriye doğru çekerek oltayı atıyorum ve kolum önümden fırladığı anda başparmağımı düğmeye bastırıyorum. Misina -güneş ışığında gümüş rengi- uçarken parlıyor ve onu havuzun hemen kenarına indiriyorum.

"Güzel," diyor. "Bir kez daha."

Sıcağı sırtımı kaplıyor, vücudumun geri kalanının sıcaklığı özlemesine neden oluyor. İpi geri sarıyorum.

Kolu tutarak burnumdan nefes alıyorum ve sonunda kokusunun daha önce çıkaramadığım kısmını tespit ediyorum. Yanmış odun. Bir sonbahar gecesi gibi kokuyor.

Kendimi durduramayıp biraz geriye yaslanıyorum, elini benimkinin üzerine koyarken göğsünü sırtımla birleştiriyorum.

"Seni sıkıştırıyor

muyum?" "Hayır."

Başımı sallıyorum.

İşte buradayım, yardıma ihtiyacım olmadığını söylüyorum, ama lütfen elini tutma

Kapalı.

Tutuşunu benimkinin üzerine oturtuyor, ikimiz de kolu ve kolumu tutuyoruz

onunkinin üstünde duruyordu.

Kolumu geriye doğru çekiyor. "Geri," diye fısıldıyor, benim başparmağım düğmenin üzerinde, onun başparmağı da benim üzerimde. Ve sonra atıyoruz, o "Bırak" diye seslenirken bileklerimizi oynatıyoruz, misinayı derenin çok uzağına atıyoruz.

Yemin ağırlığıyla havaya doğru kabarır ve bir *gümbürtüyle* suya düşer.

Göğsü arkamda hızla hareket ediyor ve "Bu iyi, Tiernan" dediğinde sesini zar zor duyabiliyorum.

Ama hareket etmiyor.

Hafif bir ter alnımı kaplıyor, göğüslerim kabarıyor ve gözlerinin üzerlerinde olup olmadığını merak ediyorum. Umarım-

"Annelerinden beri evde yaşayan bir kadınımız olmadı," diyor bana. "Kadınlarla ilgilenme konusunda pek iyi bir geçmişim yok."

Omzumun üzerinden ona bakıyorum.

Başını sallıyor ve fısıldayarak, "Ne kadar uğraşırsam uğraşayım." diyor.

Akıntıya odaklanırken alnı acıyla kazınıyor ve boğazım düğümleniyor.

İlk aşkı kendini öldürmüş ve çocuklarının annesi hapse gönderilmiştir. Kendini sorumlu hissediyor.

"Kaleb ve Noah'ı koruduğumu, onları burada gözlerden uzak tuttuğumu sanıyordum," diyor çizgisini izleyerek. "Sanırım pes ettim. Tekrar başarısız olmak istemedim."

Gözlerine bakıyorum ve hala ne kadar genç olduklarını görüyorum. Hâlâ istediği her şeye nasıl da ihanet ediyorlar.

"Denemek için bir arzum bile yoktu," diye mırıldanıyor.

Sonra bana bakıyor ve her şey duruyor. "Ama şimdi
sen varsın," dedi bana.

Ateşli bakışları beni donduruyor ve bir şey derimin her santimini çekiyor, bir şey için yalvarıyor.

Elleri. Sert elleri.

Karnımda ısı birikiyor ve ıslanıyorum. Uyluklarımın arasındaki kayganlığı hissediyorum, zonkluyorum, utanç yanaklarıma doğru yükseliyor.

Olta parmaklarımın arasından kayıp gidiyor, zıplıyorum, nefesimi içime çekiyorum ve akıntının onu alıp götürmesini, akıntının üzerinde sallanmasını izliyorum.

"Özür dilerim," diye atıldım. Ağzım açık kaldı ve geri çekilip Jake'e baktım. "Ben..."

Islak kayaların üzerinde dengemi korumak için mücadele ediyorum.

Başını sallıyor, sesi yumuşak. "Sorun yok," diyor, beni izliyor. "Tiernan..."

"Gerçekten üzgünüm," diyorum tekrar ve hızla uzaklaşıyorum, koşarak sahile geri dönüyorum ve gölete doğru ilerliyorum.

Dalış yapmalıyım. Tüm vücudum soğuk suyun altında olmalı.

Aman Tanrım. O da neydi öyle? Ne düşündüğümü biliyor muydu? Söyleyebilir miydi? O içini döküyor ve ben orada durmuş tahrik mi oluyorum?

Gölete doğru ilerliyorum, çocuklar görünürde yok. Şortumu bırakıp ayakkabılarımı çıkararak suya birkaç metre girip dalıyorum, serin tatlı su vücudumu kaplıyor ve kafa derimi okşuyor. Gözeneklerim açılarak daha fazla ısı salıyor ve yukarı çıkıp utancımı göstermek istemediğim için yüzmeye devam ediyorum.

Ancak ciğerlerim acı verici bir şekilde gerildiğinde derin nefesler alarak yüzeye çıkıyorum. Şelale gürlüyor, diğer tüm sesleri perdeliyor ve sis yüzüme vururken beni bir tür sessizlikle sarıyor.

Jake benim tam bir kız olduğumu düşünüyor olmalı. Duygusal. Düzensiz.

Gözlerimi kapatıyorum ve tekrar suyun altına batıyorum. *Tanrım.*

Şelalenin etrafında yüzüyorum, su sırtımı döverken kayaya tutunuyorum. Güneş kayboldu ve ben nefes nefese kalarak ve saçlarımı başımın üzerinden geriye atarak yukarı çıktım.

Etrafıma bakıyorum, su arkamdan vuruyor ve beni her şeyden koruyor. Jake'in bahsettiği mağaranın girişini görüyorum ve kaya çıkıntısından aşağı inerek oraya yöneliyorum çünkü orası şu an için saklanmak için uygun bir yer.

Ayaklarım suyun altındaki keskin kayalara değiyor, destek için hafifçe

yukarı çıkarken buz gibi su parçaları tenime çarpıyor. Su mağaranın içine akıyor,

Her iki taraftaki çıkıntılar ve siyah inin etrafına bakarken ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Tünelin yan tarafındaki patikalara zıplayabilir ve içeride daha derinlere yürüyebilirim. Yanlarda kim bilir kaç mağara ve oda var?

Başımı arkaya eğdiğimde, çatı kanarken damlaların yüzüme çarptığını hissediyorum ve ciğerlerime dolan ıslak kaya ve karanlık toprağın küflü kokusunu içime çekiyorum.

Sağımdaki duvara sprey boyayla dev bir kırmızı ahtapot çizilmiş, yıllar süren aşınmanın ardından yontulmuş ve yıpranmış. Amcam en son buradayken mi buradaydı?

Çocuklar buraya geliyor mu?

Gözlerimi kapatıp kalbimin sakinleşmesine ve başımın dönmesine izin verirken karnım dönüyor.

Duştayken Noah hakkında böyle düşünmemeliydim. Kaleb'i başladığı anda durdurmalıydım.

Jake Van der Berg'in yanında gergin hissetmemeliyim. İlgiye muhtacım ve kafam karışık.

İyi hissettiriyor.

Ve şu anda onu istiyorum. Kapalı göz kapaklarımın ardında sürüklenirken, karanlık mağarada ve suyun gürültüsüyle çevrili kafamın derinliklerine dalıyorum, böylece düşüncelerimi benden başka kimse duyamıyor.

Burada güvendeyim.

İşte orada. Yaklaştı. Elimi tutuyor.

Beni mağaranın derinliklerine götürürken onu takip ediyorum ve onunla birlikte gitmek istiyorum.

Beni karanlık ve özel bir yerde istemesini istiyorum.

Duruyorum ve o etrafımda dönüyor, arkamdan yaklaşıp üstümün iplerini çekiyor. Bikinim düşüyor ve içgüdüsel olarak üzerimi örtmek istiyorum ama ben fırsat bulamadan uzanıp iki eliyle göğüslerimi avuçluyor.

Kafamdaki görüntüler karşısında inliyor, destek için kayaya tutunuyorum. Bacaklarımın arasındaki minik nabız zonkluyor ve elimi suyun altına, altıma sokuyorum.

Sert nefes alıyorum. *Kahretsin.*

Tanrım, istiyorum... İstiyorum...

Beni sıkıyor, ıslak göğsüne doğru sertçe çekiyor ve hiç konuşmuyor. Bu bir sır.

Meme uçlarım çakıllı, sert, küçük noktalar mayomun üstünden dışarı çıkıyor ve orta parmağımı klitorisimin üzerinde küçük, yavaş daireler

çizerek ovuyorum. Başımın yanındaki kayayı tutarak onu sırtımda hayal ediyorum ve başka birini hayal etmeye çalışarak başımı sallıyorum.

Herhangi biri olabilir.

Ama aynı sert, güneşin öptüğü vücut bana baskı yapıyor, s e r t parmakları yumuşak etime değiyor ve ben çok ıslak ve ateşliyim ve çok...

Boş.

Daha hızlı ovuyorum, nefes nefese ve inleyerek, mağarada tek başıma, ama daha fazlasına ihtiyacım var. Kendime veremeyeceğim bir şeye.

İçimde katı bir şey, ağzım onun üzerinde ve gözleri dokunmak istediği ama dokunamadığı bir vücuda bakıyor ve şehvetli gözleriyle beni sahiplenici ellerine alıyor ve kalbimin göğsümde çarpmasına neden oluyor.

Babamdan nefret ediyor ama beni istiyor.

Orgazmın zirvesini hissettiğimde klitorisim titriyor ve onun bana çığlık attırmasını, boşalmamı ve hissetmemekten yorulduğum her şeyi hissettirmesini istiyorum. Nefessiz kalmak istiyorum.

Hay sikeyim.

Hay sikeyim.

Birisi aniden "Hayır!" diye bağırır. "Dur!"

Gözlerimi açıp elimi altımdan çekiyorum. Uyluklarımın arasındaki nabız, orgazm ağrıyıp kaybolurken şiddetleniyor.

"Hayır, dedim ki..." Ama sesi mırıltıya dönüşüyor ve ben gözlerimi etrafta gezdirerek birilerini arıyorum.

Kim o?

Tanrım, eğer biri gördüyse.

Boynumu büküp boş mağaraya bakıyorum, havuzda ya da şelalenin yanında başka beden yok.

"Ugh!" diye bağırıyor bir kadın ve ben geri çekilirken bir itiş kakış duyuyorum.

Biz geldiğimizde sahilde başka kimse yoktu ve ben de başka birinin geldiğini fark etmedim. Kim?

Ama tam kendimi suya geri itip kaçmaya hazırlanırken, karanlıktan bir figür çıkıyor ve genç bir kadın bir tünelden ya da bitişik mağaradan çıkarken donup kalıyorum.

Beni gördü ve durdu.

Cici Diggins. Kim olduğumla biraz fazla ilgilenen eczanedeki kadın. Ben balık tutarken gelmiş olmalı. Mavi bir bikini giymişti, uzun, siyah saçları ıslaktı ve etrafına dökülüyordu ve burun deliklerinden birinden bir damla kan geldiğini fark ettim.

Gözlerimi kısıyorum. Neden kanıyor-

Önümden geçip çıkıntının üzerine çıkıyor ve tekrar suya dalarak şelalenin ötesinde kayboluyor.

Ne oluyor be? Ona kim vurdu?

Tam o sırada çakıl taşlarının birbirine karıştığını duyuyorum ve Kaleb'in az önce geldiği tünelden çıktığını görmek için tam zamanında arkamı dönüyorum.

Kara gözleri benimkilerle buluştuğunda su parıldıyor ve öne doğru bir adım atarak suya düşüyor ve üzerinde sadece kot pantolonuyla beline kadar batıyor.

Bana doğru yaklaşıyor, ben de gözümü kırpmadan şelaleye doğru geri çekiliyorum. Ona vurdu mu? Yüzünü ve vücudunu tarıyorum, kendini savunduğuna dair hiçbir iz göremiyorum.

Oda karanlık ve sadece biz varız, yaklaştıkça sert gözleri beni zonkluyor ve kalbim boğazıma sıçrıyor.

Ama sonra... yanımdan geçip gitti. Şelalenin altına dalarak o da gözden kayboldu ve onlar buradayken suyun altında kendime ne yaptığımın korkusu neyse ki az önce tünelde olup bitenlerin gölgesinde kaldı.

Onunla ne hakkında tartışıyordu? Bunu ona o yapmadı, değil mi?

Konuşamayan biriyle nasıl tartışabilirsin ki? Bu nasıl oluyor?

Mağaradan çıkıyorum, suyun altından yüzerek göletin ortasına geri dönüyorum. Amcam uzaktan kamyonu yüklüyor, Noah ona yardım ediyor ve ben de hayalimi hatırlayınca yanaklarım ısınarak çalışan adamları izliyorum. Rüyamda onun yüzünü hiç görmemiştim ama kim olduğunu biliyordum.

Sorun değil.

Herkesin düşünceleri vardır. Herkes kendine dokunur. Bir terapist, sorunlarımla başa çıkmak için bir çıkış yolu aradığımı söylerdi. Bu da öyle bir şey ve uyuşturucu ya da alkolden daha iyi.

Esinti suyun dalgalanmasına neden oluyor ve dudaklarımı suya daldırıp ıslatarak adamların kamyonu yükleyişini izliyorum.

Yine de iyi hissettirdi. Onu sırtımda hissetmek, kokusunu etrafımda hissetmek, yatağının bu kokuyla kaplı olduğunu düşünmek...

"Tiernan, hadi!" Noah bana doğru bağırıyor.

Gözlerimi kırpıştırıp ona bakıyorum. Bisikletine tırmanıyor.

"Gent'te bir yarış düzenliyorlar," diye sesleniyor. "Hadi gidelim!" Pop-up yarışı mı?

Jake kamyonete tırmanırken Kaleb bacağını diğer bisikletin üzerine atıyor ve ben de hızla başımı sallayarak kıyıya doğru yüzüyorum.

Pop-up yarışının ne olduğundan emin değilim ama kulağa gürültülü geliyor. Ve kalabalık.

Genelde nefret ettiğim iki şey, ama belki de Jake bu sefer haklı değildir. Belki de zirveden uzakta güzel, ailevi olmayan bir dikkat dağıtma tam da ihtiyacım olan şeydir.

Şehirdeki en yakışıklı üç erkeğin benim çatım altında yaşadığına eminim ama Gent'e gidiyoruz, öyle mi? Noah'ın dediği gibi yepyeni bir bebek havuzu.

"Pop-up yarışı nedir?"

Jake kalabalığın arasından geçip sol taraftaki açıklığa doğru ilerlerken bana bakıyor.

Güneş yavaşça arkaya kayarken önümde iki yanda yeşil tepeler yükseliyor ve şenlik ateşinden çıkan duman gözlerimi yakıyor. Muhtemelen 4th Temmuz'dan kalan havai fişekler uzaktan patlıyor ve mangal kokusunu içime çekiyorum.

"Ağ kurmak için iyi bir fırsat," diye yanıtlıyor. "Neredeyse sezon dışı. Sadece bir grup yarışçı, satıcı ve sponsor son bir kez iyi bir pratik yapıyor ve biraz para kazanıyor."

Kamyon çimen ve toprak arazide sallanıyor ve sonunda frene basıp kamyonu *Park* konumuna getiriyor.

"Burada ne yapacağım?" Ona soruyorum.

"Kıçını çadırımızın altında tut, olan bu."

Dışarı atlıyor ve bagaj kapağını indirirken onu arkaya kadar takip ediyorum.

Kaşlarımı çatıyorum ama boşaltmasına yardım ediyorum. Noah arkasında Kaleb'le birlikte hızla geliyor ve ben Jake için açılır çadırın diğer ucunu tutarak başka tarafa bakıyorum.

Cici'nin burnu nasıl kanadı? Bu konuyu Jake'le konuşmam gerek. Kaleb'le yaşıyorum ve Jake geçen gece bana karşı ne kadar agresif olduğunu bilmiyor. Ya bilmediği başka şeyler de varsa?

Omzumun üzerinden tekrar Kaleb'e bakıyorum, kot pantolonu artık neredeyse kurumuş ve üzerinde siyah bir tişört var. Kaskını çıkarıp gidona asıyor, kendisine seslenenleri duymazdan geliyor ve soğutucudan bir bira almak için yanıma geliyor.

Arkasını dönüp kalabalığın içinde kaybolmadan önce bana bakmıyor.

"Tiernan."

Dikkatimi tekrar amcama veriyorum ve yürümeye devam ediyorum.

İkimizin sadece yirmi dakikasını alıyor -çünkü çocuklar kaçtı- ve tüm eşyaları, teçhizatı, posterleri ve sergiyi kuruyoruz. Jake çocukların motosikletlerini masanın iki ucuna yerleştiriyor ve ben de balık tutarken kullandığımız Bluetooth hoparlörü çıkarıp telefonumla senkronize ederek bir çalma listesi başlatıyorum.

Ratt'in "Nobody Rides for Free" şarkısı çalıyor ve bana bir gülümseme fırlatarak bıyık altından gülüyor. Uygun, sanırım.

Kıvrılmış kollarımı yukarı iterek masadan birkaç çıkartma alıyorum ve çadırın önünde durup yoldan geçenlere dağıtıyorum. Jake bana bakıyor ve motosikletlerden birine bakan bir çiftle konuşmak için yanlarına gittiğinde yarım bir gülümseme sunuyorum.

Neden bilmiyorum ama Kaleb ve Noah'ın ona yardım etmek için her santimiyle mücadele etmesine üzülüyorum. Bir ebeveynin tarafını tutacak biri değilim ama Jake buraya gelmek ve tüm bunları inşa etmek için neler yaşadı, bir aileyi hak ediyor.

Sanırım onu her şeyde yalnız görmekten hoşlanmıyorum.

"Ben gidiyorum," diyor Noah, çadırın altına gelip kaskını kaparak.

Yarış kıyafetleri giyiyor, siyah ve turuncu pantolon ve önünde ve arkasında yetmiş sekiz numara olan uzun kollu gömlek. Yarışıyor mu?

Beni görünce duraksadı ve sırıttı. Kaskı tekrar yerine koyup arkama geçti, belime uzandı, gömleğimi yukarı çekti ve iki kanadı yukarı doğru bağladı. Tam göğüslerimin altında düğümlüyor, karnım çıplak ve sonra o ukala mavi gözleriyle bana göz kırpıyor. Kaşlarımı çatıyorum.

"Açarsan gelirler," diye bağırıyor. "Ve gelecek derken, demek istediğim-" Ona vuruyorum. *İğrenç.*

O sadece gülüyor, kaskını almak için uzaklaşıyor ve ben de gömleğimi tekrar aşağı çekmek için düğüme dokunup gevşetmeye çalışıyorum.

Ama sonra birden önümde bir adam belirdi.

"Hey," diyor ve hediye Van der Berg çıkartması için elini uzatıyor.

Gülümsüyor ve ben de ona bir tane uzatırken dudaklarımı yana büküyorum. Oooookay.

"Hiçbir sponsorla konuşma," diye emrettiğini duyuyorum amcamın.

Noah'nın soğutucudan ağzına bir şeyler tıkıştırdığını ve uzaklaştığını görmek için dönüyorum.

"Kazanırsam olabilir," diye mırıldanıyor yemeğinin üzerinde.

"Eğer *motosiklet* kazanırsa," diye karşılık veriyor Jake, "herkesin onu kimin yaptığını bildiğinden emin olun." Birkaç kişi daha yanımdan geçiyor ve çıkartma almak için duraklıyor.

Noah çadırın dışına doğru ilerliyor ve hoparlörden mikrofon boğazının yarısına kadar sokulmuş gibi ses çıkaran spikerin geldiğini duyuyorum.

Motorlar dönüyor ve kalabalık daha iyi görebilmek için tepeye koşuyor sanırım. Omzumun üzerinden bakıyorum, amcam bir sandalyeye oturmuş, yüzü motora -ya da karbüratöre ya da her neyse ona- gömülmüş, o cıvatanın gerçekten sıkılması gerekiyormuş gibi davranmaya çalışıyor.

"İzlemeyecek misin?" Ben soruyorum.

Cevap vermiyor ve ben de kalabalığa bakarken çıkartmaları iki elimle sıkıyorum. Toprak pist buradan geçiyor ama başlangıç çizgisi görüş alanımın dışında. Yıldızlar gece mavisi gökyüzünü süslüyor ve tepenin üzerindeki stadyum ışıklarının parıltısı beni çekiyor.

Kaleb onu izliyor mu? Biri izlemeli gibi görünüyor.

Herkesle birlikte yola çıkma isteğiyle bacaklarım kaşınıyor ama yerimden kıpırdamıyorum.

Pist temizleniyor ve spiker hoparlörden bağırmaya başlıyor. Yarışların genellikle kapıların açılmasıyla başladığını biliyorum ama bir silah sesi falan da duymam gerekiyor mu emin değilim.

Bir süre sonra tepedeki kalabalık tezahürat yapmaya ve hareketlenmeye başlıyor ve ben de başladığını anlıyorum. Bakışlarının yönü değişiyor ve ne olduğunu görmek için umutsuzca omurgamı çelikleştirip biraz sallanıyorum.

Amcama bir bakış atıp herhangi bir tepki bekliyorum ama sanki o arka lastik dünyadaki en önemli şeymiş gibi derin bir konsantrasyon içinde.

Birisi Noah'ı izlemeli.

İlerleyerek tepedeki kalabalığı ölçüyorum, gözleri yarışçıları takip ederken vücutlarının yavaşça sola doğru hareket ettiğini izliyorum ve virajın etrafında yarışan bir arazi motosikleti sürüsünü görmek için tam zamanında bakışlarımı o yöne çeviriyorum. Pistte tozlar uçuşuyor, yaklaştıkça sesleri daha da yükseliyor ve bir adım öne çıkıp bir atlayışın arkasında kaybolmalarını ve tekrar aşağı inmeden önce havada uçarak hızla yeniden ortaya çıkmalarını izliyorum.

Yer ayaklarımın altında titriyor, kalabalığın ve makinelerin gürültüsü vücuduma çarpıyor ve ben gülümseyerek parmak uçlarımda yükselip

Noah'ı ara.

Motosikletler yanımdan hızla geçiyor, başımı arkaya eğdiğimde karnım ayaklarıma düşüyor, Noah'nın havayı yakaladığını görüyorum, turuncu ve siyah pantolonu ve gömleğinin içindeki vücudu tekrar aşağı inmeden önce gidonunun üzerine doğru eğiliyor. Gülüyorum, elim başıma gidiyor ve onun kaskıyla yarışmasını izliyorum.

Ellerimi ağzıma götürüp ona tezahürat yapmak için ani bir dürtü duyuyorum. Ama yarı yolda durup alkışlıyorum. Çok iyi görünüyor.

İnanılmaz görünüyor. Ve birinci sırada.

Birkaç gün önce Van der Berg'in evinde gördüğüm yeşil bisikletin aynısı iz sürüyor ve sanırım bu Terrance Holcomb.

Gülümseyerek etrafıma bakındığımda amcamın hâlâ işine dalmış olduğunu görüyorum. Bunu nasıl izleyemez?

Kıskançlık beni felç ediyor. Noah çok eğleniyor gibi görünüyor.

Ama artık kendimi durduramıyorum. Jake'in beni durdurmasına fırsat vermeden hızla, motorlar geçtikten sonra toprak yolda koşarak yeşil tepeye tırmanıyorum.

Kaleb'in yakınlarda olup olmadığını görmek için etrafa bakıyorum ama onu göremiyorum.

Zirvedeki kalabalığa katılarak iki kişinin arasına sıkışıp aşağıya bakıyorum ve Noah'nın Holcomb ile kafa kafaya bitiş çizgisine doğru hızla ilerlediğini görüyorum.

Motorunu çalıştırıp arka tekerleğin üzerine çıkıyor ve iki tekerleğin üzerine tekrar inerken herkesin birkaç dakika önünde bitiş çizgisini geçiyor.

Spikerin sesi gürlüyor, tezahüratlar yükseliyor ve Noah'nın yumruğunu havaya kaldırdığını görüyorum.

Hafifçe alkışlıyorum, kalbim daha fazlasını yapamayacak kadar hızlı atıyor. *Aferin ona.*

Böyle bir şeyde bu kadar iyi olmasını kıskanıyorum. Ben hiçbir şeyde iyi olamadım.

Etrafımda dönerek çadıra geri dönüyorum, seyirciler dağılıyor ve müzik yeniden başlıyor.

Jake hâlâ iyi olduğuna emin olduğum bir şeyle meşgulken ben de çadırımızın yanındaki yiyecek standına gidip biraz nachos ve peynir alıyorum.

Küçük bir ısırık alıp amcama yaklaşıyorum. "Sen de ister misin?"

Gözlerime bakıyor ama elimde ne olduğuna bakmıyor. "Hayır, teşekkür ederim."

Başka bir cipsi peynire batırıp çıkarırken onu izliyorum. "Gerçekten çok iyi," diyorum ona.

Sadece başını sallıyor ve işine geri dönüyor.

Gözlerimi kısıyorum. Jake babam gibi değil.

Ama benziyor.

Hannes beni izlemezdi, çünkü umurunda olmazdı.

Jake bu konuda Noah'ı desteklemeyi reddediyor. Neden?

Yemeğimi bırakıp çıkartmaları dağıtmaya geri dönmek üzereydim ki kalabalık bize doğru yöneldi, insanlar Noah'nın etrafını sardı. Tişörtünü çıkarıp masamıza fırlatmasını izliyorum, nacho'larımı elimden alırken bana ukala bir gülümseme atıyor. Biraz peynir alıp burnuma sürüyor ve ben homurdanırken içine dalıp emiyor.

"Noah," diye söyleniyorum, kıvranarak uzaklaşıyorum ama o sadece gülüyor.

Ben de seni tebrik edecektim. Boş ver. Burnumdaki peyniri ve tükürüğünü sildim.

Fişlerimi çalarak babasına doğru yürüdü. "Biliyor musun, eğer televizyona çıkarsam Van der Berg Extreme'e çok daha faydalı olabilirim."

"Evet, sonra ne olacak?" Jake başını kaldırıp oğluna bakıyor. "On beş dakikan dolduğunda ya da bir sakatlık seni tekerlekli sandalyeyle eve gönderdiğinde ne yapacağını sanıyorsun?"

Noah başını sallayarak alay ediyor. "İzliyor muydun ki?" diyor. "Ben kazandım! Hepsini yendim. Ben iyiyim ve bunu seviyorum."

"Motokros yarışları-"

"Bu bir kariyer değil," diye bitirdi Noah, sanki bu konuşmayı yüzlerce kez yapmış gibiydi. "Ve bizi zirvede zincirli tutmak da bir hayat değil. Bununla başa çıkmalısın."

Dönüyor, nacho'larımı bana geri itiyor ve genç bir kadının beline dolanarak tekrar uzaklaşıyor, ikisi de kalabalığın içinde kayboluyor.

Jake'e şöyle bir bakıyorum, sanki bir cıvata yerine çocuğunun ağzını sıkıyormuş gibi lokma anahtarını saat yönünün tersine çekerken çenesinin büküldüğünü görüyorum.

İşte bu kadar.

Jake'in, ailemizin dehşetinden uzakta, hayatını kendi şartlarına göre yaşamayı sevdiğini ve buna değer verdiğini görmek zor değil.

Ama Noah başka bir şeye aç. Tembel, dikkatsiz ya da ilhamsız değil. O mutsuz.

Tepsimi bırakıp, Jake'in çalıştığı masaya doğru yürüyorum.

"O haklı mı?" Hoparlördeki adamın başka bir yarışı anons ettiğini duyunca soruyorum. "Burada mı saklanıyorsun?"

Bana bir bakış fırlatıyor ve sonra ayağa kalkıp makinenin etrafından dolaşarak bir şeylerle oynuyor.

"Gömleğini aşağı çek," diye homurdanıyor.

Gülümsememi engellemeye çalışarak bir kaşımı kaldırıyorum.

Aleti fırlatıp atıyor ve masaya yaslanıp iç geçiriyor. "Lanet olası çocuklar..." Başını sallıyor.

Bana bakıyor ve hüzünlü bir gülümseme veriyor. Noah'nın kendisi gibi incinmesini istemeyebilir ama Jake'in bildiği bir şey varsa o da ailelerimizin her zaman en iyisini bilemeyeceğidir. Yani, Flora'nın onun için sonsuza dek mutlu olacağını kim söyleyebilir ki?

Ama yine de onunla birlikte koşacaktı, çünkü biz istediğimizi isteriz. Noah da aynısını yapacaktır. "Hey," diyor biri.

Dönüyorum ve Cici Diggins'in elleri kot pantolonunun cebinde bana bakarken çadıra doğru yürüdüğünü görüyorum.

Ben hala. İkimizin de etkileşimleri özellikle hoş değildi. O ne istiyor?

Amcam kamyonun kasasında bir şeyler aramak için uzaklaşıyor, ben de Cici'ye bakıyorum, burnunda bugün kanadığına dair hiçbir iz yok.

"Merhaba," diye cevap veriyorum sonunda.

Elini uzattı. "Cici."

Tokalaşıyoruz. "Tiernan."

Sanırım doğru düzgün tanıştırılmadık. "İyi misin?" Burnunu işaret ediyorum.

Ama o sadece bir kahkaha atıyor. "Beni inciten tek kişi benim."

Elini bırakıyorum, bunun ne anlama geldiğinden emin değilim.

Omzumun üzerinden bakıyorum. Jake kamyonetin kapısını açıyor, torpido gözünde bir şey arıyor.

"Dans etmek ister misin?"

Geriye dönüp ona baktım. Ne bakıyorsun?

İnsanlar şenlik ateşinin etrafında dolaşıyor, şarkı kamyonların kasalarına yerleştirilmiş büyük hoparlörlerden yayılıyor. Ama şarkı yavaş. Hepsi birbirine yakın.

Başımı salladım. "Hayır."

Ama yine de elimi tutuyor ve beni şenlik ateşine doğru sürüklüyor. Ayak uydurmak için tökezliyorum, elinden kurtulmaya çalışıyorum.

"Hey, dur," diye bağırıyorum. İyi dans edemiyorum.

Arkasını dönüp belimden tutuyor ve beni içine çekiyor, ben de onu itiyorum ama o çok hızlı. Gömleğimin bağlı olduğu düğümü yakalıyor ve beni içine çekiyor, lanet boynum neredeyse kırbaçlanıyor.

Dişlerimi sıkıyorum, karnımın beyaz atletinin yukarı kalktığı yerde onunkine sürtündüğünü hissediyorum.

"Sorun değil." Bana sırıtıyor. "Heteroseksüel olduğunu biliyorum."

Hareket ediyor, kalçalarını sallıyor ve bana biraz sürtünüyor ve ayaklarım kendimi düşmekten korumak için kayarken kalbim lanet olası göğsümden dışarı fırlıyor.

"Evet, nereden biliyorsun?"

"Olmama ihtimalin olduğunu mu söylüyorsun?" diye soruyor benimle alay ederek. Gözlerimi deviriyorum.

"Olmamalısın," diyor. "Ben bir erkekten çok daha güvenliyim. En azından seni hamile bırakamam."

Elimde değil. Bir kahkaha kaçıyor ve biraz rahatlıyorum. Ama çok fazla değil.

"Neden rol yapmayı kesmiyorsun?" Ona söyledim. "Bunu Kaleb'in dikkatini çekmek için yapıyorsun."

Küçük bir kız kıza aksiyon, ki bunu kesinlikle fark edecektir, çünkü kız bunu onun evinde yaşayan biriyle deniyor.

Etrafa bir göz attım. Muhtemelen burada bile değildir. Bisikletini park ettiğinden beri onu görmedim. Muhtemelen başka biriyle eve gitmiştir.

Ellerini belime koyuyor ve burnu neredeyse benimkine değecek şekilde içeri giriyor.

Neden bilmiyorum ama yılmadan yerimde duruyorum.

"Onun dikkatini çekmek için bundan çok daha fazlası gerekir," diye alçak sesle tehdit ediyor. "Daha sonra müsait misin?"

Gözlerimi kaçırıyorum, tam olarak neyi ima ettiğini biliyorum.

Kafamı sallıyorum. Kaleb'in üçlüde kirazımı patlatmasına izin vermeyeceğim. Aslında Kaleb'in bir daha hiçbir şey yapmasına izin vermeyeceğim.

"Mağaradaki kavgayı duydun," diye fısıldıyor kulağıma. "Gizlice dinliyordun."

Öyle miydim?

"Bizi takip ettin," diye alay ediyor, "çünkü sen de onu istiyorsun. Kıskandınız."

Gülümsüyorum, kollarımı boynuna dolayarak müzik eşliğinde sallanıyorum.

Yeterli.

Kulağına eğildim. "Orada olduğunu bile bilmiyordum," diye fısıldıyorum. "Saklanıyordum, çünkü suyun içinde kendime dokunuyordum."

Bir homurtu kopardı, başını kaldırdı ve inanamayarak bana baktı.

Yüzüm kızarıyor ve bunu ona neden söylediğimden emin değilim, ama gerçekten umurumda da değil. Oyunlardan hoşlanmam ve kesinlikle onunkini oynamayacağım.

"Ciddi misin?" diye soruyor, neredeyse yüzünde etkilenmiş bir ifadeyle. "Sen ünlü değil misin? Twitter'a girip şu anda bana anlattıklarını herkese anlatabilirim."

Yine de yapabilirsin. Doğru olsa da olmasa da.

Böyle numaralarla istediğini elde edemez zaten. Ben onun yolunda değilim. "İnsanlar ne isterlerse onu yaparlar." Kalçalarını sıkıp dans ediyorum. "Yani ben

Bakım. Hiçbir şey umurumda değil. Davranışların beni ilgilendirmez." Sonra bakışlarımı onun omzunun üzerinden geçirdim ve onu gördüm.

Kaleb.

Uzakta, kalabalığın ötesinde tek başına duruyor ve bir ağaç gövdesine yaslanıyor. Bir şişe birayı dudaklarına götürüp içerken bana bakıyor ve ben boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Ve bana her baktığında midemde oluşan düğüme rağmen, kalbim vücuduma sıcak kan pompalıyor ve beni beklentinin vaadiyle dolduruyor.

Olmak üzere olan bir şeyin vaadi.

Kendimi durduramıyorum. "Ve birkaç hafta içinde," diyorum ona, "zaten internette neler olup bittiğini bile bilmeyeceğim, çünkü aylarca zirvede kilitli kalacağım..." Duraklıyorum ve daha etkili olması için devam ediyorum, "ve aylar."

Onunlayken yüksek sesle söylemiyorum ama kelimeler havada asılı kalıyor.

Boş bir tehdit olsa bile, bir tehdit gibi görünmesini istiyorum. Kaleb'in beni korkuttuğunu ya da bana avladığı hayvanlardan daha kötü davrandığını bilmesine gerek yok. En azından onun için bir değerleri var.

Tekrar ayağa kalkıp gözlerinin içine bakıyorum, Kasım'dan Nisan'a kadar üstünlüğün bende olacağını biliyorum. Eğer istersem. *Gerçekten*

istiyor musun?

Beni kızdırmak mı?

"Sana meydan okuyorum," diye tehdit ediyor.

"Bir şey yapmam gerekeceğinden emin değilim."

Gözlerimi onun arkasına dikip Kaleb'in koyu yeşillerini işaret ediyorum, sanki partide başka kimse ya da hiçbir şey yokmuş gibi bizi trans halinde tutuyor. Bakışlarımı takip ediyor, onun bizi izlediğini görüyor ve tehdidim temelsiz olsa da son cümlem değil.

Zaten bir kere peşimden gelmişti.

Birden bir el üst kolumu kavrayıp beni çekiyor ve ben de nefesimi tutup amcama bakıyorum.

"Aleti olan her şey sizi izliyor," diye homurdanıyor Jake, bana bakarak.

İzliyor muydun? Ne?

Biraz zaman alıyor ama gözlerimi şenlik ateşinin etrafında gezdirmeye başlıyorum, insanların Cici'ye ve bana baktığını görüyorum, özellikle de çemberin dışında sırıtan ve birbirlerine fısıldayan birkaç erkek grubu.

Ona ters ters bakıp kolumu kurtarmaya çalışıyorum. "Bir erkekle dans ediyor olsaydım bizi durdurur muydun?"

"Eğer herkesin içinde böyle bir adamla dans ediyor olsaydın, seni dizlerimin üzerine yatırırdım."

Önce Cici'ye sonra da bana hızlıca bir bakış attı. "Eve gidiyoruz."

Elimi tutup beni çadıra doğru çekiyor.

Bu da ne demek oluyor? Onu kötü etkileyecek bir şey yaparsam umursayabilirim ama yanlış bir şey yapmıyordum. Birkaç adam, dans eden birkaç kızı izleyerek kafayı buldu. Açıkçası iyi dans etmeye bile çalışmıyordum, kendimi sohbetimize kaptırmıştım.

Kalabalığı itiyor ve bileğim yanıyor. Çekip kurtuluyorum ve kamyonete doğru koşarak yanından geçiyorum. Arka kapıyı açıp sürücü koltuğunun arkasına tırmanıyorum ve kapıyı çarpıyorum.

Çadırı kendileri toplayabilirler.

Başımı sallıyorum.

İstemediğim halde dikkat çektiğim için ikinci kez azar işitiyorum. Masumiyetimi koruma konusundaki bu sahiplenici takıntı çok saçma. "Tecrübeli" olmaları daha olgun ya da bilge oldukları anlamına gelmez. Hatta daha az öyle olduklarını bile tartışabilirim. Geldiğimden beri bu çok açık.

O ve Noah çadırı, masayı, sandalyeleri ve diğer eşyaları arkaya yerleştirirken kamyon sallanıp sarsılıyor ve ben pencereden dışarı bakıyorum, Noah'nın motoruna bir adamın bindiğini ve arkasında bir kız olduğunu görüyorum. Belli belirsiz tanıdık geliyorlar - belki de motosikletini ödünç alan bir arkadaş.

Bagaj kapağı kapanırken kamyonun dışından kahkahalar yükseliyor ve bakıyorum, yanıma tırmanan bir kadın görüyorum.

Parfümünün kokusu burnuma geliyor ve başını kaldırıp kapıyı kapatırken bana gülümsüyor.

"Merhaba."

"Hey."

Arkamdan daha fazla kıkırdama sesi geliyor ve Jake ile Noah ön koltuğa atladıklarında gözlerimi kapatıyorum, öfkem o kadar sıcak ki yumruklarımı sıkıyorum.

Mükemmel. Kesinlikle mükemmel. Kamyonun kasasında kaç tane olduğunu görmek için arkamı dönmüyorum. Sadece amcama dikiz aynasından bir bakış attım.

Gözlerime bakıyor ama sonra kamyonu çalıştırırken başka tarafa bakıyor.

Biriyle dans etmek beni sürtük gibi gösteriyor, ama her gece seri olarak sevişebilirler ve buradaki ironiyi göremezler.

Jake kamyoneti çalıştırıyor ve Kaleb'in hâlâ şenlik ateşinde mi yoksa arkamdaki yatakta mı olduğunu bilmiyorum ama kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, umursamayacak kadar kızgınım.

Karanlık otoyolda hızla ilerlerken radyoda müzik çalıyor, eve dönüş yolunda dağa tırmanıyoruz. Gece rüzgârında arkamdan bir tezahürat geliyor ve Noah'nın öndeki yolcu koltuğundan bir bira kırdığını duyuyorum.

Yani bütün gece onları dinlemem mi gerekiyor?

"Beni dizine al..." Dikiz aynasından Jake'in gözlerine bakarak tekrarlıyorum. "Hayatımda hiç şaplak yemedim."

Yukarı bakıyor, bakışlarımla buluşuyor. "Eğer olmak istiyorsan, devam et."

Yanımdaki kız koltuğunda kayıyor ve kabindeki gerilim aniden birkaç kademe yükseliyor.

Pislik.

"Hoşuna gitmeyen şeyler yaptığım için bana vuracak mısın?"

"Buna düzeltme deniyor," diye karşılık veriyor, gözlerini tekrar yola dikerek. "Ve bunu yapacağım, çünkü seni önemsiyorum."

Noah omzunun üzerinden bana baktı ve sonra babasına dönerek fısıldadı: "Neler oluyor?"

Jake başını bir kez sallayarak onu başından savar.

"İstersem biriyle birlikte olmamı ya da seks yapmamı engelleyemezsin," diye onu bilgilendiriyorum. "Buna çifte standart denir, Jake. Sizler kadınlarla birlikte olabiliyorsunuz. Ben neden birinin arkadaşlığından zevk alamıyorum?"

"Kadınlarla birlikte olabiliriz, çünkü kimse bize sahip çıkmadı." "Kimse bana sahip çıkmadı."

"Sen benim evimde genç bir kadınsın," diye karşılık veriyor. "Yeterince büyüyene kadar sana sahip çıkacağız."

"Doğum günümde mi?"

Bana kara bir kaş sallıyor ama yola odaklandığı için cevap vermiyor.

Birkaç hafta sonra 18 yaşıma girdiğimde yeterince büyük olacak mıyım? O zaman geri çekilecek mi?

Tabii ki hayır. O söylediğinde yeterince büyüğüm, çünkü kendimi beladan uzak tutamayacak kadar aptalım.

Sekse hazır olup olmamak başka bir şeydir, yakınlık başka bir şeydir. Hepimiz biri için özel olmak isteriz. Aile aynı şey değil. Eninde sonunda biriyle tanışmak istiyorum.

"Mantığın hatalı, biliyor musun?" Aynadan ona bakarak söylüyorum. "Eğer bir kadın sana sahip çıkarsa, o zaman diğer kadınların yaptıklarını da senin için yapar. Ama eğer hepiniz beni sahipleniyorsanız, diğer erkeklerin yaptıklarını benim için yapmıyorsunuz demektir."

Noah ağzından bira fışkırtıyor, boğuluyor ve her yere alkol damlatıyor, gözlerini kocaman açarak babasına bakıyor ve onun eline öksürüyor.

Gülümsememi geri alıyorum.

Noah nefes almak için çırpınıyor ve kucağındaki pisliği siliyor. Jake dikiz aynasından bana bakıyor.

Ama cevap vermiyor.

Ve bu sefer gözlerini kaçıran ilk kişi ben değilim.

Tiernan

"Ah!" diye bir inilti kulaklarımda çınlıyor ve yatağımda sıçrayarak gözlerimi açıyorum.

Öksürüyorum, ter alnımı kaplıyor.

Koku... Gözlerim yanarken bir hıçkırık bırakıyorum. Saçlarım yüzümde asılı kalıyor, ağır nefeslerimle birlikte savruluyor ve düğümler sıkılaştıkça karnım ağrıyor.

Ne oluyor be? Tekrar öksürüyorum, nefesimi tutamıyorum.

Tanrım. Rüyamdan geriye sadece kalıntılar kaldı ama o pis kokuyu hâlâ alabiliyorum.

Keskin kokulu, sabunlu mumlar midemi bulandırıyor.

Elimin tersini ağzıma bastırdığımda mide bulantısı içime doluyor ve boğazımda bir şeyler yükseliyor. Evin içinde kargaşa yankılanıyor ama acı vücudumu sarıyor ve buna dayanamıyorum. Yorganı üzerimden atarak yataktan fırlıyorum, ellerimin ve dizlerimin üzerine düşüyorum ve çöp kutusuna doğru koşuyorum.

Masamın yanındakini tutup üzerine çıkıyorum, sallanıyorum.

Koku burun deliklerimi tıkıyor ve boğazımı dolduruyor. Rüyanın ne hakkında olduğunu hatırlamıyorum ama nefes alamıyordum. Hâlâ da alamıyorum. Nefes alamıyorum.

Safra yükseliyor ve iki yanımı tutarak teneke kutunun üzerinde öksürerek ve öğürerek yalpalıyorum. Neden hala kokusunu alıyorum? Annemle babamın odasındaki mobilyaların her santimini kapladığı gibi beni de kaplıyor ve ağlamaya başlıyorum, kir tenime ağır gelirken kollarımdaki soğukluğu ovuyorum.

Titriyorum, mide bulantım azalıp hüzün beni ele geçirince hıçkırıklarım serbest kalıyor. Tekrar o evdeymişim gibi hissediyorum. Günlerdir böyle

hissetmediğimi fark etmemiştim.

Soğuk. Steril sessizlik ve burun deliklerime batan tırtıklı hava. Duvarların çok sert olduğu ve keskin olmayan hiçbir şeyin olmadığı o ev.

Derin nefesler alıp saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum, dışarıdaki ağaçların ve ahşabın kokusu yavaş yavaş mumların anısını gölgede bırakıyor.

Kıçımın üstüne düşüp duvara yaslanıyorum, kollarımı dizlerime dayayıp gözlerimi kapatıyorum ve gözyaşlarım yanaklarımı ıslatıyor.

Ah, o his.

Tekrar hissetmek istemiyorum. Başımı sallıyorum. *Oraya bir daha asla geri dönmek istemiyorum.*

Ben buradayım. Colorado'dayım, onlarla, rüzgârla, sıcak ateşle ve yeni kokularla.

Üstümdeki zemin gıcırdıyor ve gözlerimi açıp yavaşça karanlık tavana doğru kaldırıyorum.

Kaleb. Onun odası benimkinin üstünde. Yerde bir mobilya parçası kayıyor, bir gıcırtı daha ve bir tepinme daha, ama sonra arkamda bir çığlık duyuyorum ve bir şeyin duvara çarptığını hissediyorum.

Noah yanımda ve elimin tersini başımın yanındaki duvara dayıyorum, başlığının diğer tarafa tekrar tekrar vurduğunu hissediyorum, gümbürtüler hızlanıyor.

Elimi bırakıyorum, nefes alışlarını ve inlemelerini dinliyorum. Gözyaşlarım tekrar doluyor ama başka bir hıçkırık olmadan düşmelerine izin veriyorum.

Keşke yalnız olsaydı. İstesem muhtemelen bu gece onunla yatağa girmeme izin verirdi. Kurtları uzak tutan bir ağabey gibi, çünkü korkunç bir rüya gördüm.

Yalnız olsa bile denemezdim, ama... Bu

güzel bir fantezi.

Sıcak.

Güvenli.

Konfor.

Noah da öyle.

Ayağa kalkıp alnımı duvara yaslıyorum, oğlanların kızlarla sevişmesini dinliyorum ve içimi bir sızı dolduruyor, çünkü burada yalnızım, unutulmuşum ve... kıskanıyorum. Neden kıskanıyorum ki?

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, yaşlar kurumuş dudaklarımdan aşağı akıyor ve başımı sallıyorum.

Yürüyerek yatak odamın kapısını açıyorum ve koridora çıkıyorum, gürültü artık evi daha yüksek sesle dolduruyor. Nuh'un odasında kızlar kıkırdarken yukarıdan bir çığlık yankılanıyor, ardından inlemeler geliyor ve ben merdivenlerden yavaşça inerken kafamda bir sisle geçip gidiyorum.

Serin hava çıplak bacaklarıma çarpıyor ama kaslarımı gevşeterek beni rahatlatıyor. Üzerime bir bornoz giymeliyim ama umurumda değil. Yarın bitmesi gereken ilk ödevim var ve muhtemelen o kızın tehditlerinden herhangi birini gerçekleştirip gerçekleştirmediğini görmek için Twitter'a tekrar girmeliyim, ama bu gece bunların hiçbirini umursamıyorum.

Karanlık oturma odasına doğru yürüyorum, az önceki ateş sönmüş, şöminenin siyah boşluğu sağımda beliriyor, isle lekelenmiş. Saatin zili çalıyor ama mutfağa doğru ilerlerken boğazımdaki kuruluğu yutmaya çalışarak saymayı unutuyorum.

Bir bardak su doldurup dudaklarıma götürüyorum ve birkaç yudum alıyorum, hızlıca yutkunup bardağı boşaltıyorum. Hemen tekrar dolduruyorum ve başımı arkaya eğerek sonunda tatmin olduğumu hissedene kadar içiyorum.

Lavabonun üstündeki pencereden dışarı bakıyorum. Birkaç hafta içinde kar her yeri kaplayacak. Ev sessizleşecek, kilometrelerce ya da aylarca kadın olmayacak.

Şeytan gibiler. Her yıl bunu nasıl yapıyorlar? Ben bu

yıl nasıl yapacağım?

Onlar benim ailem değil. Benimle etkileşime geçiyorlar ve her seferinde alışkın olmadığım bir duygu seli ortaya çıkıyor ve aptalca bir şey yapıyor ya da söylüyorum.

Ya da vücudum olmaması gereken şekilde tepki vermek istiyor.

Bardağımı durulayıp bulaşıklığa geri koyuyorum, lavabonun kenarına yaslanıp pencereden dışarı bakıyorum, hiçbir şeye bakmıyorum.

Aylarca burada onlarla kilitli kalırsam, çıldırırım. Beni delirtecekler. Birinin sonu ölüm olur.

Sağ tarafımda anahtar sesi gibi bir şey çalıyor ve irkilip başımı sağa sola çeviriyorum.

Jake mutfak masasının karanlık köşesinde oturuyor ve ben kalbim göğsüme çarparak doğruluyorum. Bana bakıyor.

Parmağını arabasının anahtarlarının halkasına geçirmiş, onları çeviriyor ve yanında duran bira şişesiyle birlikte avucunun içinde tutuyor; ben de gömleği çıkarılmış kot pantolonuna bakıyorum.

Yanaklarımdaki ısı yükseliyor, o beni izlerken görünen her santim derim birdenbire çok daha açıkta hissediyor. Odasında olduğunu sanıyordum.

Odasına hiç gitmemiş gibi görünüyor. Hala iş botlarını giyiyor.

Titrememi tutuyorum ama göğüslerimin uçları atletimin içinden taşacak kadar sertleşiyor ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Görüp görmediğini anlayamıyorum ama bir an sonra parmağını dudaklarına götürüyor.

"Ne..." Boğuluyorum ve boğazımı temizliyorum. "Ne yapıyorsun?"

Üst katta "Devil in a Bottle" bangır bangır çalıyor ama Jake orada öylece oturuyor ve Kaleb'in sessizliğini nereden aldığını anlayabiliyorum. Konuşmamak ve iletişim kurmamak iki farklı şeydir.

Kendimi koruyarak adaya doğru bir adım atıyorum. "Arkadaşın nerede?" Yavaşça soruyorum.

"Ev."

Kadınların hepsi bizimle yarıştan geldi, bu yüzden onu kasabaya kendisi götürmek zorunda kalmış olmalı. Geceyi bu kadar kısa kesen neydi acaba?

"Havanda değil misin?" Alay ediyorum.

Ama gülümseyip geçmek yerine başını bana çeviriyor, gözlerinin arkasında midemi bulandıran bir şey oynuyor.

Bana saldırmadı. Neden? Burada iç çamaşırımla yarı çıplak duruyorum. Neden üzerime bir şeyler giymem için havlamıyor? Ya da yatağa gitmemi?

"Acıkmıştım," diye açıklıyorum, gözleriyle zar zor buluşabiliyorum.

"Sen aç mısın?" Yine öylece oturuyor, gözleri sadece ve sadece benim üzerimde.

Ama hayır demiyor ve bana giyinmemi söylemiyor.

Bana rol yaptığımı söyle. Kıçımı kaldırıp pijamalarımı giymemi söyle.

Ama yapmıyor.

Ve geri çekiliyorum, kalbim güm güm atıyor ama buzdolabına dönüp biraz yumurta çıkarırken cesur hissediyorum. Her an bana bağıracağından emin olarak kendime cesaret ediyorum.

Daha da zorluyorum, tavayı almak için adanın etrafında dolaşıyorum, hala bana yukarı çıkmamı söylemesini bekliyorum.

Ama yapmıyor ve gözlerim yanıyor. Belki de kavga çıkarıyorum. Ya da belki bana bakılmasından hoşlanıyorum.

Yukarı çıkmıyorum ama.

Karanlık mutfakta dolaşırken, tavayı ocağa koyarken ışıkları kapalı tutuyorum; yumurtaları kırıp çırparken biraz tereyağı kızartıyorum. Biraz sarımsak ve Creole baharatı ekliyorum, gözlerinin sırtımda ve her hareketimde olduğunun farkındayım. Saçlarımın uykudan sonra nasıl göründüğü ve geçirdiğim nöbet hakkında hiçbir fikrim yok.

ama omuzlarımda ve sırtımda asılı durmasını seviyorum. Birinin bana dokunması gibi bir şey.

Açık pembe ipek külotum kıçımı sarıyor, bikini askıları kalçalarımın hemen altında duruyor ve gri tişörtümle aralarında iki santimlik bir ten bırakıyor. Bacaklarımdaki ve kıçımdaki kaslar esnedikçe baharatları uzatıp kaldırıyorum, onun da görmesini istiyorum.

"Neden uyanıksın?" diye soruyor hırıltılı bir sesle.

Yumurtaları tavanın üzerine sıyırıyorum. "Bu kadar gürültü varken kim uyuyabilir ki?"

Kaleb sayesinde uyuyabilirim ama Noah sayesinde kesinlikle uyuyamam.

Başparmağını tuşlardan birinde aşağı yukarı gezdiren Jake'e bakıyorum, gözlerinin arkasında Kaleb'in sıcak öfkesi oynuyor.

Onların gürültüsü Nuh'unkinden farklı. Sessiz ama sağır edici.

Bakışlarımı tekrar indiriyorum, bir kez daha yalınayak buzdolabına doğru ilerlerken yüzüme sıcaklık yayılıyor ve peyniri alıp yumurtaların üzerine bir avuç rendeliyorum ve ocağı kapatırken karıştırıyorum. Gözleri beni delip geçiyor. Bunu hissedebiliyorum ve tenimin her santimi tetikte. Gözlerimi bir anlığına kapatıyorum, sıcaklık karnıma yayılıyor.

Erimiş peynirin bir kısmı parmaklarıma bulaşıyor ve yanma hissiyle tıslıyorum. Çabucak işaret parmağımı yalayıp başparmağımı emiyorum ve yumurtaların yarısını Jake için bir tabağa yığıyorum.

"Buyurun," diye fısıldayabiliyorum ancak kaldırırken.

Ama aniden orada, arkamda belirdi. Tabağı aldı ve tekrar tezgâha koydu.

Donup kaldım.

Göğsü sırtımı örtüyor ve onu bugün balık tuttuğumuz zamanki gibi kokluyorum, sıcak teni benimkine değiyor ve karıncalanmalar kollarımdan ve kalçalarımdan aşağı yayılıyor, ancak şimdi kaçacağımı sanmıyorum.

Bunu hissetmek istiyorum.

"Bugün gölde benden neden kaçtın?" diye soruyor.

Sessiz kalıyorum.

Ama tenim uğulduyor ve üst katta müzik çalarken tek hissedebildiğim o oluyor. "Neden kaçtın?"

Başımı sallıyorum. *Bilmiyorum. I...*

"Tiernan..." diyor boğuk bir fısıltıyla. Bir pişmanlık gibi. Sanki neden kaçtığımı çok iyi biliyormuş gibi.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diyor arkamdan. "Biz... bir kız üzerinde iyi etkiler bırakmıyoruz."

"Ben kız değilim."

"Hiç yatağında bir erkek oldu mu?" diye soruyor hırpani bir sesle.

Kalbim küt küt atıyor.

Yavaşça başımı sallıyorum.

Kulağıma doğru eğiliyor. "Hiç öpüldün mü?" Başımı sallıyorum.

"Ağzınızdan başka yerlere mi?"

Bacaklarımın arasında sıcaklık birikiyor. "Hayır, Jake Amca."

Saçlarıma nefes verirken vücudu arkamda yükselip alçalıyor ve ben büyüyü bozmaktan korktuğum için arkamı dönmüyorum.

Uzanıp elini tezgâhın üzerinde benimkinin üzerine koyuyor, diğer elinin bir parmağı omurgamda usulca kayarken parmaklarımızı birbirine geçiriyor. Hafif bir ter tabakası tenimi serinletiyor.

Ayak sesleri bir yatak odasından muhtemelen banyoya doğru koşarken kapılar üst kata çarpıyor ve bir kızın kahkahası patlak verirken duşun çalışmaya başladığını duyuyorum.

"Tüm bunları görmek zorunda kaldığınız için üzgünüm," diyor Jake acı dolu bir sesle. "Kar yağdığında onu içimize çekeriz, çünkü bütün kış güzel bir şey göremeyeceğimizi biliriz."

Parmağı omurgamda yavaşça geziniyor. Bütün kış.

Bir an önce masadan bana bakan gözlerini hatırlayarak, benimkinin üzerindeki sahiplenici eline bakıyorum ve henüz kar bile yağmamışken, bir şeylerin zar zor kontrol altına alınıyormuş gibi hissettirdiğini düşünüyorum.

Bu yıl bir kadın olmadan burada kilitli kalmayacaklar. Bir tane olacak.

Sıcak nefesi saç tellerimin arasından süzülerek enseme ulaşıyor ve elleri beni acı verici bir şekilde nazikçe tahrik ederken meme uçlarımın eti titriyor.

Bütün kış...

"Bence gitmelisin, Tiernan."

Gözlerimi kısıyorum ama elimi ters çeviriyorum, şimdi avuçlarıma dokunmasını arzuluyorum. O kadar iyi hissettiriyor ki, göz kapaklarım titriyor.

"Zirveden ayrılmak mı?" Ben soruyorum.

Yoksa mutfağı terk et mi demek istiyor?

Cevap vermiyor ve sonunda bana ne söylediğini anladığım için midem biraz bulanıyor.

Boğazımın arkasına iğneler batıyor. "Evde olduğumu söylemiştin." Elini okşarken yakalıyorum, parmaklarımızı geçiriyorum ve elini sıkıca tutmak için benimkini kıvırıyorum. "Senin olduğumu söylemiştin."

"Burası sana göre bir yer değil."

Yine gözyaşı döküyorum ama onları itiyorum. Dün sabah beni gitmekten vazgeçirdi ve şimdi de gitmemi istiyor. Yalnız kalmamı istiyor. *Ben her zaman yalnızım ve sen bana yalnız olmamanın nasıl bir şey olduğunu gösterdin ve yalan söyledin.*

"Babam beni neden sana verdi?" Pencereden dışarı bakıp amcamın yansımasının arkamda belirdiğini görerek fısıldıyorum. "Ne yapacaklarını biliyorlardı. On sekiz yaşıma gelene kadar birkaç hafta bekleyebilirlerdi. Beni Mirai'ye verebilirlerdi."

Ona daha fazla yaslanıyorum, sıcaklığının ve vücudumdaki gözlerinin tadını çıkarıyorum. "Belki de bunu düşünmediler," diye mırıldanıyorum.

"Ya da belki biliyorlardı
benim için yapabilecekleri tek iyi şeydi."

En azından vasiyette benden bahsedilmiş. Olmasaydım şaşırmazdım.

Tezgâhtan uzaklaşarak elini çekiyorum ve uzaklaşıyorum,
Ama iki adım bile atamadım. Kolumdan tutup sırtımı göğsüne doğru çekiyor ve kollarını vücuduma sarıp yüzümü ona bakmaya zorlarken nefesim kesiliyor.

Beni lavaboya doğru iterken dudaklarımın arasından "Bunu hissediyor musun?" diye homurdanıyor. Aletinin kalın, sert çıkıntısı kıçımı dürtüyor ve inliyorum. "Bana yaptığın şey bu, Tiernan. Bu doğru değil. Eve birlikte geldiğim ateşli göğüs ve kalçalara çakmak yerine, burada oturmuş, odana gidip evimde yaşayan genç kalçaya uzun bir iyi geceler öpücüğü vermekten kendimi vazgeçirmeye çalışıyorum."

Klitorisim zonkluyor ve bacaklarımın arasındaki kayganlığı hissederek ayaklarımın üzerinde kayıyorum.

"Peki bunun için külotumu çıkaracak mıyım?" Nefes veriyorum.

Acı çekiyormuş gibi inleyerek gözlerini kapatıyor ve ağzı ağzımı kapatmadan önce hızlı bir nefes almak için sadece bir anım var, tatlı acıdan bir inilti benden kaçıyor.

Sikeyi
m.
Siktir...

Hareket edip dudaklarıma yapıştığında kalbim neredeyse göğsümden fırlayacak gibi oluyor ve dilinin sıcaklığı karnımdan bacaklarımın arasına doğru iniyor. Bağırıyorum ama ağzının içinde kayboluyor.

Aman Tanrım.

Tadı bedenimi dolduruyor ve elimi yukarı kaydırıp boynunun arkasını tutuyorum ve onu kendime çekiyorum. Çok açım. Çok açım ve nefes alamıyorum. Kanım derimin altında hızla akıyor ve bu çok iyi hissettiriyor ama Tanrım, daha fazlasına ihtiyacım var.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

Ağzımı hareket ettirmeye ve onu öpmeye başlıyorum, dilimi dudaklarının arasından azar azar geçiriyorum, inliyorum ve hiç doyamayacağımı düşünene kadar onun tadına bakıyorum.

Ağzı beni yiyor, üzerimde geziniyor, ağzımın köşelerini öpüyor ve alt dudağımın etini kemiriyor ve elimi karnıma koyup onu aşağı doğru yönlendiriyorum, onu bacaklarımın arasındaki V'ye itiyorum.

Nefes nefese kaldığında öpüşmesi duraksıyor ve ben de bu arayı nefesimi toparlamak için kullanıyorum. Alt dudağımı tekrar ısırıyor, ellerimiz amıma masaj yaparken diğeri yüzümden ayrılıyor ve göğsümü kavrayıp sıkıyor.

İnliyorum. "Jake."

Ağzımı bırakarak boynumdan aşağı iniyor ve tek yapabildiğim başımı geriye atıp atletimin askısını aşağı çekerken, kulaklarıma çarpan hafif bir gözyaşı sesini kabul etmek, ama umursamıyorum. Boynumu, omuzlarımı ve kürek kemiklerimin üzerini kemiriyor, ısırıyor ve emiyor, bir yandan da göğüslerimi yoğurmaya devam ediyor ve iç çamaşırımı ıslatarak beni okşuyor.

"Tanrım, lanet olsun." Beni lavabonun üzerine itiyor, iki eliyle belimi kavrarken ağzını sırtımdan aşağı, kalçalarımdan yukarı ve kıçıma kadar takip ediyor, dişlerinin arasına bir ağız dolusu alıyor.

Tezgâhın çıkıntısına tutunurken atletimin yırtık askıları aşağı sarkıyor.

Tekrar ayağa kalkıyor, yüzümü tekrar ona doğru çeviriyor ve ben arkama uzanıp kot pantolonunun üzerinden ereksiyonunu bulup okşarken beni öpüyor.

Elimi tutuyor. "Hayır, Tier-"

"Daha önce hiç bir erkeğe dokunmadım," diye nefes alıyorum. "Sana dokunmak istiyorum."

Bir iç geçiriyor ama beni serbest bırakıyor, derin ve sert bir şekilde öpüyor, ellerini ulaşabildiği her yerimde gezdirip hissederken dili vücudumdaki her siniri aydınlatıyor.

Beni arkamdan itiyor ve ben onun kollarında, onun için hazır bir

dağınıklık, bir su birikintisiyim.

"Beni yatağa götür," diye yalvarıyorum.

Ben arkasına uzanıp boynuna tutunurken tekrar itiyor.

"Beni yatağa götür ve bana iyi geceler öpücüğü ver."

"Evet," diye homurdanıyor, beni lavaboya karşı kuru

sikiyor.

Başım kapalı gözlerimin ardında yüzüyor ve bunun sonsuza dek sürmesi dışında bir şey düşünemeyecek ya da umursayamayacak kadar uçmuş durumdayım.

Ağzımı tekrar kapatıyor ve elini tutup külotumun içine doğru yönlendiriyorum.

Ama aniden ağzını ayırdı ve ellerini üzerimden çekti. "Siktir, dur." Geri çekiliyor, soğuk aniden tenime çarptığında sert nefes alıyor. "Hayır. Hayır, yapamayız."

Titriyorum, ihtiyacın acısı neredeyse dizlerimin bağı çözülüyor. Gözlerim yaşarıyor.

"Böyle bir şey olmayacak," diye homurdanıyor. "Ben senin amcanım. Ben senin amcanım."

"Sen asla benim amcam olmadın," diye homurdanarak arkamı döndüm. "Sen ailemin beni birlikte yaşamam için gönderdiği akraba olmayan bir yabancısın."

Eminim benimki gibi yüzü kızarmış ve bronzlaşmış şakaklarında ter parlıyor.

"Sen benim sorumluluğumdasın," dedi

bana. "Ama iyi hissettirdi."

Acı gözlerine vuruyor ve onun da bunu hissettiğini biliyorum. "Bu gece iyi hissettirdi," diyor, "ama sabah bok gibi hissedeceğim."

Başımı sallıyorum, umursamıyorum. *Umurumda değil.*

"Yalnızım ve duygusal olarak bodur bir çocuğum ve son yirmi yılda bağ kurabileceğim kadar uzun süre yanımda olan ilk kadın sensin." Dik durup bir elini saçlarında gezdiriyor. "Sen de ilgiye muhtaç, ihmal edilmiş bir yetimsin. Hepsi bu kadar."

"Çaresiz..." Ona bakıyorum, yüzüm çatlıyor.

Hayır.

Umutsuz değilim. Fırsatlarım oldu ama hiç istemedim. Şimdiye kadar. Ben bunu seçtim.

Ama bana sertçe bakıyor. "Geceleri çığlık atıyorsun," diyor. "Uykunda. Onlar hakkında hiç konuşmuyorsun. O hayattan olabildiğince hızlı kaçıyorsun ve ben senin geçit uyuşturucun olmayacağım. Kendimden nefret edeceğim."

Dudağımı çiğniyorum. Geceleri beni

duyuyor mu? "Bu rol yapmak."

"Değil." Başımı sallıyorum, üst katta bir kapının çarparak kapandığını duyuyorum.

Tekrar yaklaşıyor, alçak sesle konuşuyor. "Şekerini atmışsın," diyor. "Noah antrenmana gittiğinde onun pist davetlerini kabul etmiyorsun. Kaleb seninle kavga ettiğinde onunla ilgilenmiyorsun. Hâlâ yemeklerde ya da geceleri televizyon karşısında bize katılmıyorsun."

Gözlerimi indiriyorum ve dişlerimi sıkıyorum, bunalıyorum. Bunu neden yapıyor?

Bir dakika önce her şey çok güzeldi.

"Gülmüyor, oynamıyor, kimseyi istemiyor ya da hiçbir şeye tutku duymuyorsun" diye devam ediyor. "Hobilerin yok, ilgi alanların yok, evde erkek arkadaşın yok... Hiç, haksız mıyım?"

Başka tarafa bakıyorum, ama o gelip yüzümü avuçluyor. Kendimi geri çekiyorum ama o beni sıkıca tutuyor ve gözyaşlarımın akmasına engel olamıyorum. Gözyaşları akmaya başlıyor.

"Hiç gülümsemiyorsun," diyor sessizce, müzik ve gürültü evin uzak köşelerinde öfkelenirken. "Hiç neşe hissetmiyorsun. Gelecek için hayallerin yok. Planların yok. İçinde hiç mücadele yok. Zar zor yaşıyorsun, Tiernan."

Beni tutarken hıçkırarak nefes almaya çalışıyorum.

"Her zaman böyle değildi, değil mi?" diye soruyor ama cevap vermemi beklemiyor. "Öyle olamazdı. Bir şeyleri sevmiş olmalısın. Bir şeyler istemişsindir. Seni mutlu eden şeyleri."

Alnımdan öpüyor.

"Çok güzelsin," diyor bana, "ve bedenimi senden ayırmak hayatımda çektiğim en büyük acıydı, ama bunu yaptım, çünkü yapılması gereken doğru şey buydu."

"Öyle hissetmedim."

"Çünkü bir şeyler hissetmek iyi geldi," diye karşılık veriyor. "Şu anda o genç zihninden bir sürü büyük duygu geçiyor ve bir boşalmaya ihtiyacın vardı. Kırıldın. Herhangi biri olabilirdim."

Başımı sallayıp ondan uzaklaşıyorum. "Bundan daha fazlasıydı."

Ama bana sertçe baktı. "Şekeri neden attın, Tiernan?"

Ne?

"I..." Kelimelerimi arıyorum. "Ben istemedim. Sen... sen bana aldırdın."

"Bu saçmalık. Neden attın?"

"Çünkü ben istemedim!" Tekrar söylüyorum. "Sadece şeker. Bu da ne böyle?

Ne fark eder ki?"

"Onu attın, çünkü önemliydi," diye bağırıyor.

Uzaklaşmaya başladım.

Ama kolumu tuttu. "Görmüyor musun? Olan bu." Beni çeviriyor ama ben başımı çevirip ona bakmayı reddediyorum. "Bir noktada, seni mutlu eden her şeyi inkâr etmeye başladın. İnadına belki? Ya da gururundan? Şeker? Oyuncaklar? Evcil hayvanlar? Şefkat? Sevgi mi? Arkadaş?"

Çenemi esnetiyorum ama o beni sarsarken zor nefes alıyorum.

"Bunu biliyorum, çünkü ben de yaptım," diyor bana. "Gülümsemek istemezsiniz, çünkü eğer gülümserseniz, size yaptıkları hiçbir şeyin önemi yok demektir. Ve önemli olmak zorunda, yoksa paçayı kurtarırlar, değil mi? Ve sen buna izin veremezsin."

Başımı sallıyorum ama hâlâ gözlerine bakamıyorum.

"Sana ne yaptıklarını bilmeleri gerekiyor," diyor Jake, beni tanıyormuş gibi davranarak. "Seni nasıl incittiklerini göstermek onları incitecek, değil mi? Hayatını nasıl mahvettiklerini görmeleri gerek. Kızgın olduğun için hiçbir şey olmamış gibi geçiştiremezsin. Onların bilmesine ihtiyacın var. Birinin bilmesine ihtiyacın var."

Hayır. Öyle değil.

Hobilerim var. Sevdiğim şeyler var. I...

"Bu yüzden hayatınızı boşa harcayacaksınız," diye devam ediyor, "geleceğinizi mahvedecek, bir an için bile olsa kendinizi iyi hissetmenizi sağlayan her şeye dalacaksınız..."

Başımı sallıyorum, gözyaşlarım giderek daha fazla birikiyor.

Hayır. İlgi alanlarım var. Bir şeylerden zevk almama izin veriyorum. I...

"Ve sonra bir gün kavgalar, nefret ettiğin iş, boşanmalar ve sana katlanamayan çocuklardan sonra..."

Kafamı sallayıp duruyorum. Ne yaptıkları ya da yapmadıkları umurumda değil. Buna ihtiyacım yok.

Ama on bir yaşımdayken Fiji'ye yaptığımız tatil aklıma geliyor ve sadece beni götürdüklerini hatırlıyorum, çünkü basın ailemle nadiren birlikte olduğumu fark etmişti.

Ve bir sabah süitte tek başıma uyandığımı ve iki gün boyunca onları beklediğimi, çünkü tüm adaları dolaştıkları bir gece gezisine çıktıklarını ve beni unuttuklarını.

Çok korkmuştum.

"Aynaya baktığında elli yaşında bir bedende on yedi yaşında bir kız olduğunu göreceksin ve o piçlerin seni sevmemesine üzülerek o kadar çok zaman harcadığını fark edeceksin ki seni sevecek koca bir dünya insan olduğunu unutacaksın."

Çatladım. Gözlerim kapanıyor, vücudum titriyor ve hıçkırarak kendimi bırakıyorum. Öfke, acı, onların yorgunluğu beynimin neredeyse her onsunu kaplıyor, çünkü çok uzun zamandır beni fark etmelerinden başka bir şey için yaşamadım.

O haklı.

Ona bakıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülüyor. "Bana bir not bırakmadılar" diyorum, "Neden böyle yaptılar?"

Beni kaldırıp tezgâhın üzerine bırakıyor ve kollarını tekrar boynuma doluyor, ben yüzümü boynuna gömerken bir eli saçlarımı kavrıyor.

O kadar çok ağlıyorum ki sessizlik oluyor ve denesem bile kendimi tutamıyorum.

"Çünkü onlar şerefsizdi bebeğim," diyor sesi kalınlaşarak. "Onlar lanet olası pisliklerdi."

"Kim olduğumu bilmiyorum,"

diye hıçkırıyorum. "Shhhh..."

Beni yatıştırıyor, parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve bana sıkıca sarılıyor. Yıllardır içimde tuttuğum ve hissetmek istemediğim her şey, her enerji zerresi akıp giderken kollarım yanımda gevşekçe sallanıyor. Acıtıyor.

"Shhhh..." diye kulağıma fısıldadı. "Sorun yok."

Beni orada tutuyor ve ne kadar ağladığımı bilmiyorum ama gözyaşlarım yavaşlamaya başladığında utanç yanaklarımı ısıtıyor.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama beni sıkıca tutuyor, kaçmama izin vermiyor.

Ve aynen böyle. Her şeyin gitmesine izin verdim. Endişeyi, şüpheyi, utancı... Ben lanet bir bunalımdayım ama o hiçbir yere gitmiyor.

Yavaşça kollarımla belini sarıyorum, boynunun kokusunu içime çekerken ellerimi arkasına kilitliyorum.

Sıcak. O çok sıcak ve onlar da çok sıcak. Burada her şey sıcak. Ve başladığımız işi bitiremesek bile, bu da aynı derecede iyi hissettiriyor. Sanırım Mirai bana en son sarılan kişiydi. Son doğum günümde bunu yapmasına izin vermiştim ama yıllardır bana gerçek bir sarılma yapmasına izin verdiğimi sanmıyorum.

Bir süre sonra sakinleşiyorum, acım azalıyor, çünkü gerçeği biliyorum. Ailem beni sevmedi.

Ve bu benim hatam değildi.

Ama bir şeyi doğru yaptılar, diye düşünüyorum ben amcama tutunurken o da bana tutunuyor.

"O zaman seni yatırmamı ister misin?" Jake soruyor. "Bunu yapabilirim."

Elimde değil. Bir kahkaha atıyorum ve onun da göğsünün bir kahkaha ile titrediğini hissediyorum.

Başımı kaldırıp gözlerimi siliyorum, kuruyan gözyaşlarının göğsünden aşağı süzüldüğünü görüyorum.

Siliyorum. "Özür dilerim." "Önemli değil."

Burnumu çekerek bir bulaşık havlusu aldım ve ikimizi de temizledim. "Biliyorsun, mutlu olmaya çalışıyordum," diye bilgilendiriyorum onu. "Bir erkekle tanıştım ama sen bana izin vermedin."

"Şu anda senin için erkeklerin sadece rol yapacağından korkuyordum. Pişman olacağın bir şey yapmanı istemedim."

Mavi gözlere bakıyorum. *Eğer bu sadece benim rol yapmamsa, senin için neydi?*

Yutkunuyorum. Ellerini hala üzerimde hissedebiliyorum.

"Belki ben de korkmuşumdur," diyor bana ukala bir gülümsemeyle. "Herkes seni isteyecek ve bu bizim seninle geçireceğimiz zaman."

Karnıma bir çarpıntı vurdu. Böyle şeyler söylediklerinde hoşuma gidiyor. "Senin için sorun olur mu?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. Bir aileye sahip olmak güzel.

Beni tezgahtan aşağı çekti ve kıçıma bir şaplak attı. "Şimdi yatağına dön."

Zayıf bir gülümseme veriyorum ve kayışımı omzuma geri koymaya çalışırken dokunuşunu tekrar hissediyorum. Ama sadece göğsümün üzerine düşüyor.

"Ve muhtemelen bu şekilde giyinerek etrafta dolaşmamalısın," diyor, sesi yine kısık.

Yukarı bakıyorum, gözleriyle buluşuyorum.

Başını eğiyor. "Özellikle bu kış."

Tiernan

Başımı Jake'in sırtına yaslıyorum, yüzüm gökyüzüne dönük. Küçük beyaz bulutlar maviyi süslüyor ve serin hava ciğerlerimi su ve odunla dolduruyor. Hiç bu kadar rahatladığımı hatırlamıyorum.

Dün gece beni yatağa gönderdikten sonra pek uyuyamadım ama özlemiyorum. Şimdi her şey daha hafif görünüyor.

"Dizginleri ele almayı bırak," diye tersledi Jake.

Gülümsüyorum, deri kayışları kavrarken kollarım ona sıkıca sarılıyor. "Ama ben yönlendirmeyi severim."

"Bir at böyle yönetilmez," diye omzunun üzerinden söyleniyor. "Ata nasıl binileceğini bildiğini sanıyordum."

"Ben de öyle sanıyordum ama tek başıma binmeme izin vermiyorsun," diye takılıyorum, çenemi omzuna yaslayarak.

Ahırın etrafından dolanıp eve giden yola geri dönerken tüfeklerimiz sırtımda sallanıyor. Bu sabah ev işlerinden sonra Noah bütün kızları kasabaya geri götürdü ve Jake beni atış talimi için ormana götürdü. Dün geceden beri Kaleb'i ne görmüş ne de duymuştum.

Ama Jake'in bu sabah garaj yolunu düzeltmek için bıraktığı büyük çakıl yığınının yanından geçerken bir de baktım ki Kaleb bir merdivene çıkmış, seranın tavanındaki camı onarıyor.

Arkasına bakmıyor. "Aç mısın?" Jake soruyor.

Duruyor, aşağı iniyor ve elini tutup inmeme yardım etmesine izin veriyorum.

"Evet." Kahvaltıdan beri açım ve o zaman da bir şeyler yedim. Aslında çok fazla. Üç tane yiyebilirim-

"Çizburger!" Noah'nın aniden çığlık attığını duydum.

Kafamı çevirdiğimde onun ahırdan çıktığını ve yumruklarını havaya kaldırdığını görüyorum.

Gülümsüyorum ve sonra Jake'e bakıyorum.

Başını sallıyor ve cebinden anahtarlarını çıkarıp elime bırakıyor. "Git," dedi bana.

Kamyona doğru ilerliyorum ama durup geri dönüyorum ve Jake'in yanağına hızlı bir öpücük konduruyorum.

Dondu kaldı, bana baktı.

Noah'nın fanilasını çıkarıp belime bağladım ve gülümseyerek geri çekildim. "Beni mutlu eden şeyler yapmam gerektiğini söylemiştin. Bana mutluluğumu bulmamı söyledin."

"Bunu asla söylemeyeceğime eminim."

Ama dönüp yeni çakılları sermek için bir tırmık alırken dudaklarında beliren küçük gülümsemeyi fark ediyorum.

Kamyonetin kapısını açıp içeri giriyorum ama Noah aniden yanıma gelip beni kenara çekmeye zorluyor. O anahtarları benden alırken ben aşağı doğru kaydım.

Ama onun yerine yolcu koltuğuna doğru kayarken, kapı açılıyor ve Kaleb orada. Göz göze geliyoruz ve çenesini sallayarak bana yer açmamı emrediyor. Sinirlerim gerildi. Ortaya yerleşiyorum.

İki çocuk da ben ortada olacak şekilde yerlerine oturuyor ve Noah kamyoneti çalıştırıyor, Kaleb'in kolu arkamdaki koltuğa dayanıyor.

Omzumun üzerinden arka camdan Jake'e bakarak birkaç dakika önce hissettiğim rahatlığı yeniden yakalamaya çalışıyorum.

"Sonsuza kadar sürmesin!" diye bağırıyor ve gömleğini çıkarıp arka cebine koyarken, çakılları taşımak için tırmığı tekrar eline alıyor. "Bütün bunlar için yardıma ihtiyacım var!"

Noah'nın kamyonu çalıştırırken alay ettiğini duyuyorum ve tek kelime etmeden, muhtemelen şimdi mümkün olduğunca uzun sürmeye kararlı bir şekilde hızlanıyor.

Güneş ışığı ağaçların arasından parıldarken ve Noah dizlerimin arasından uzanıp eski kamyonetin vitesini değiştirirken ormanın içinden geçip dar yollarda dağdan aşağı iniyoruz.

Jake'in dün geceki son sözlerini düşünüp duruyorum.

Özellikle de bütün kış.

Şu anda yaşıyorlar, çünkü yokluk çekeceklerini biliyorlar, ama...

Eğer Jake dün gece çekip gitmeseydi, durmayacaktık.

Yani, sanırım haklı. İkimiz de yalnızız ve böyle davrandık. Aileye seksten çok daha fazla ihtiyacım var ve dün gece yaptığımız şeyi yapmaya devam etmek her şeyi karmaşıklaştıracaktı. Durdurmakta haklıydı.

Değil mi? Hala ağzımda fısıltısının tadı var. *Sen çok güzelsin ve bedenimi senden ayırmak şimdiye kadar çektiğim en büyük acıydı.*

Midemde küçük kelebekler uçuşurken avuçlarımı kucağımda birbirine sürtüyorum.

Bilemiyorum. Bugün uyandığımda pişman olabileceğim bir şey yapmadığımı bilmek harika hissettirdi, ama... Eğer tekrar olursa, bunu durduracak kişinin ben olacağımı hala düşünmüyorum.

"Ee, sen ve babam iyi misiniz?" diye soruyor

biri. Gözlerimi kırpıştırıyorum ve solumdan

geldiğini fark ediyorum.

Noah'a baktım. "Huh?"

Neden babası ve ben iyi olamıyoruz? Bir şey mi biliyor?

Gözlerini yoldan ayırmamaya çalışarak bana bakıyor. "Şu küçük şey..." diye ima etti, "dün gece kamyonda mıydı?"

Biraz zaman alıyor ama sonra hatırlıyorum. Tartışmayı. Beni tokatlamakla tehdit ettiği zamanı.

"Tam bir baş belası," diye devam ediyor Noah. "Ciddiyim. Seni etkilemesine izin verme. Bizi yapacak kadar sertleştiğine sürekli şaşırıyorum."

Ve sonra gülerek, kamyon yolda ilerlerken ve rüzgar kabinden eserken bir üst vitese geçer.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve bunu saklamaya çalışarak başımı öne eğiyorum. *Dün gece hiç sorun yaşamadı.*

Gülümsememin yayılmasını engellemek için alt dudağımı ısırıyorum.

Elimi uzatıp müziği açıyorum, kasabanın radyo istasyonunu açtığımızda "Gives You Hell" çalıyor. Noah sesini açıyor, Kaleb camını indiriyor ve ben müziği dinlerken rahatlamaya başlıyorum.

Kozalaklı ağaçların arasına karışmış yaprak döken ağaçların yeşil yaprakları, kışın şiddetli rüzgarları onları koparmadan önce yakında turuncu ve kırmızıya dönüşecek olan sarı tonlar gösteriyor. Eyaletin en yüksek tepelerine çoktan kar yağdı, ama burada hava sadece saman ve ateşte pişirilmiş dumanlı, topraklı yemek kokuyor; bu da bana güneşin altında çürümeye bırakılmış elmaları hatırlatıyor.

Brynmor'daki ağaçlar. Bir şeyin olmasını beklerken hissettiğiniz beklentiye benziyor.

Noah şarkı söylerken ve esinti çıplak kollarımı okşarken başımı arkaya yatırıp gözlerimi kapatıyorum.

Ama sonra kamyon aniden durdu, öne doğru sendeledim ve göğsüme bir şey çarptı. Acıyla irkildim, tam önümüze bir araba çıkınca gözlerim açıldı.

"Ah, hadi ama!" Noah havlıyor, kamyon yolun ortasında rölantide çalışıyor.

Araba garaj yolundan geri geri çıkıyor ve öne doğru çekiliyor, sanki neredeyse onlara çarpmıyormuşuz gibi yola devam ediyor.

Derin bir nefes alıyorum, aniden göğsümdeki ağrının tekrar farkına varıyorum.

Aşağıya bakıyorum ve Kaleb'in kolunun önümden fırladığını görüyorum, ön camdan kafamın içine dalmamı engelliyor. Ortada benim için emniyet kemeri yoktu.

Yolda gözden kaybolan arabaya kaşlarını çatarken ona bakıyorum.

Bana bir bakış bile atmadan kolunu indiriyor ve telefonuna bakmaya devam ediyor.

Hm.

Noah tekrar havalanıyor ama ben birkaç saniyede bir Kaleb'e bakıyorum. Yani varlığımı biliyor.

Kasabaya doğru ilerliyoruz, solda Ferg's Freeze'e giriyoruz ve arabaya servis bölümüne giriyoruz.

Hoparlörden bir kadın sesi geliyor ve hızlıca menüye göz atıyorum.

Pencereden dışarı sarkarken ona "Çizburger," diyorum.

"Tamam, yedi çizburger," diye sesleniyor.

Yedi mi?

Noah bana döndü. "Seninkine domuz pastırması

ister misin?" Başımı salladım.

"Hepsi pastırmalı" diyor kasiyere. "Üç, hayır dört büyük boy patates

kızartması." "Patates kızartmasına ihtiyacım yok," diye cevap

veriyorum.

"Seninkini ben yerim," dedi bana. "Ve dört milkshake-iki vanilyalı, bir çilekli, ve..."

Omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Ben de çilek," diye cevaplıyorum.

"Şunu *iki* çilekli yapın ve bir de kola ekleyin."

Ona arabanın toplamını söylüyor ve ben de başka bir arabanın arkasına yanaşıp sıramızı beklerken koltuğuma geri oturuyorum.

Kaleb'e baktığımda hâlâ kaydırma yaptığını görüyorum ve dikkatini bu kadar çok çeken şeyin ne olduğunu görmek için aşağı bakıyorum.

Gülümsüyorum.

"Oraya gittim," diyorum ona, ekranındaki görüntüleri işaret ederek. "Oregon'da bir ağaç ev olan koca bir otel. Ağaçlardaki ışıkları seviyorum, çok güzel. Büyülü gibi."

Bana bakıyor, sessizce bakıyor.

Meraklı olduğum için muhtemelen kızgındır. Bu hafta her sabah ona kahvaltı hazırladım - ki o da bunu afiyetle yiyor - ama nedense, o yemek istemedikçe ben onun radarına bile girmiyorum.

"Hiç Colorado dışına çıktın mı?" Konuyu açıyorum.

Ama tabii ki cevap vermiyor.

Öne doğru çekiliyoruz ve cıvıl cıvıl bir ses

duyuyorum. "Merhaba Kaleb," diyor biri.

Omuzlarına kadar uzanan tüylü saçları ve perçemleriyle güzel bir kız pencereden bize bakıyor, mavi-beyaz çizgili üniforma gömleğinin üzerinde Marnie yazan bir isim etiketi var.

Noah ona ödeme yaparken Kaleb onu tanımaz. Ona para üstünü vermek için pencereleri tekrar açar.

Noah'a yiyecek torbalarını uzatırken Kaleb'e bakarak, "Teklifimin hâlâ geçerli olduğunu biliyorsun," diyor. "Kış için ihtiyacın olan diğer şeylerle birlikte beni de tepede saklamak istemediğine emin misin? Seni sıcak tutabilirim."

Sadece takıldığını, oyun oynamaya çalıştığını söyleyebilirim.

Ama Noah gülüyor, milkshake'leri alıp bana uzatıyor, ben de kucağımda tutuyorum. "Evet, ama seni kullanmadığı günün yirmi üç saatinde kilerine geri koyarsa."

"Noah!" Gözlerimi kocaman açarak haykırdım.

Ama hatun benden çok önde. Elini pencerenin önünde duran kolaya daldırıyor, içindekiler pencereler tekrar kapanmadan önce Noah'ın üzerine dökülüyor ve onu toz içinde bırakıyor.

Su sıçramaları üzerime düşüyor, koltuğu ıslatıyor ve Noah homurdanırken buz ve soğuktan nefesim kesiliyor.

"Cidden!" diye sızlanıyor, elindeki sodayı fırlatıyor. "Ne oluyor be?"

Gülüyorum, Kaleb'in beni kaldırıp karmaşanın dışına taşıdığını fark etmiyorum bile.

Noah'ya "Bunu hak ettin," diyorum ama hâlâ gülüyorum.

İnliyor, kurulanmak için çantadan peçete çıkarıyor. "Sadece şaka yapıyordum."

"Ondan hoşlanıyorum," diye takılıyorum.

Arkamızda bir korna çalıyor ve Noah kaşlarını çatıyor, muhtemelen kolayı şimdi alamadığı için kızgın.

Kaleb peçeteyle kolumu siliyor ve ben gülmeyi bırakıp onun kucağında oturduğumu fark ediyorum. Kırmızı koltuğa bakıyorum ve oturduğum yerde koyu bir kola havuzu görüyorum.

Islak peçeteyi yere atıp bir tane daha alıyor ve kot pantolonumdaki pisliği emmesi için kalçama bastırıyor. Nefesim kesiliyor ve onu durdurmak için elimi onunkinin üzerine koyuyorum.

"Ben..."

Bana bakıyor ve en son bu kadar yakın olduğu zaman beni arabanın kaputuna oturttuğu zamandı.

"Ben... Ben iyiyim," diye onu temin ediyorum, kot pantolonumu ıslatarak.

Elini çekiyor, belimi emniyet kemeri gibi sararken bunu yapmama izin veriyor ve iki eliyle etrafımda tutarak telefonuyla oynamaya devam ediyor.

"Tekrar oturabilirim."

Üzerinden kalkmaya çalışıyorum ama beni durduruyor, ıslak olduğunu hatırlatmak için koltuğa vururken gözlerini telefonundan ayırmıyor.

Kaydırmaya devam ederken kollarını sıkıca yerinde tutuyor ve nabzım hızla atıyor.

Ve eve dönerken, tek fark ettiğim o. Noah arabada değil.

Müzik yok. Esintiye rağmen kamyonun içi sıcak.

Bir ara ona bakıyorum ve gözlerini kaldırıp tekrar benimkileri tutuyor.

Ve o zaman yanıldığımı anladım. Onun radarındayım.

"Hayır!" Bağırıyorum, o düzgün bir şekilde tutamadan bacaklarımı çeviriyorum.

Ama yeterince hızlı değilim. Ben paspastaki yırtığa tutunmaya ve ondan kurtulmaya çalışırken Jake ayak bileklerimi yakalıyor.

Beni aşağı çekiyor ve garajda çığlık atıyorum, tutamadığım bir kahkaha atıyorum.

Mutfaktaki olayımızın üzerinden neredeyse iki gün geçti. Çalıştık, yemek pişirdik, meyve kavanozladık, kileri kışlık malzemelerle doldurduk ve boruların sık sık donduğu söylendiği için biraz su şişeledik.

Beni karate gösterilerinin ilk sezonunun tamamını izlemeye zorladılar ve Pinterest'te bulduğum atlar ve tavuklar için Noah'ın benimle dalga geçtiği ama hayvanların bayıldığı bazı yeni buzlu şeker ikramları yaptım. Onları bir saat boyunca donmuş mısırları toplarken izledim. Çok tatlıydı.

"Hadi," diye bağırıyor Jake, beni sertçe kavrayarak. "Bunu şimdiye kadar anlamış olmalıydın."

"İki gün oldu! Bana bir mola ver."

Tekme atmayı bırakıp ayağa kalkıyorum ve iki yumruğumu da suratına doğru savuruyorum. Geri çekildi ama burnunu kırdım.

Beni serbest bırakıyor ve ben de ayağa fırlıyorum, hazır bir duruşla ona bakıyorum.

Burnunu tutuyor, gözleri sulanıyor. "Ah," diye homurdanıyor.

Dün, birkaç gün önce kendimi Terrance ile gölde yalnız bulduğum için çocuklardan biraz daha fazla yetiştirilmeye ihtiyacım olduğuna karar verdi ve bana biraz kendini savunma öğretmek istedi. Kaleb avlanmaya gitti, Noah da televizyon izliyor.

Jake burnunu çeker ve silkinerek tekrar gitmek için ellerini kaldırır.

"Neden bana sadece bir silah vermiyorsun?" diye sordum. "Dağ adamlarının her şeye cevabı bu değil mi?"

"Tabii, avokado tostunu bıraktıktan sonra."

Gülüyorum, göğsünü itiyorum. "Ben onu yemem."

Beni etrafında döndürüp tutarken kıkırdadığını hissediyorum.

"Ne yapacaksın?" diye alay ediyor, ben kıvranırken kollarını etrafımda sıkıyor. "Hadi ama. Ne yapacaksın?"

Beni bırakmadan önce sadece bir an tereddüt ediyor ve parmaklarını karnıma sokarak beni gıdıklıyor. İkimiz de mindere düşerken gülmemeye çalışarak kıvrılıyorum, sırtım onun göğsüne çarpıyor.

"Hayır, hayır, hayır..." Onun saldırısına karşı kendime sarılıyorum, kıkırdarken kıvranıyor ve kıpırdanıyorum. "Dur!"

Sonunda başımı göğsüne yasladığımda ellerini belime koyuyor ve ikimiz de nefes almaya çalışıyoruz.

"Eminim hepinizin bana her yerde eşlik etmesi gerekecek, çünkü bu işe yaramaz," diyorum ona.

Sessiz bir kahkahayla göğsü titriyor ve bir an içinde ben orada yatarken her şey sessizleşiyor.

Vücudum ısınmaya başlıyor ve onu altımda hissettiğimde, kaslarının her çıkıntısının farkında olduğumda gülümsemem düşüyor. Vücudundaki her çıkıntının.

Başımı çevirip ona bakıyorum ve gözlerindeki utancı görüyorum, çünkü bunu hissettiğimi biliyor.

Onu sertleştirdim.

Parmaklarının altında tenim karıncalanıyor ve en ufak bir dokunuşla kalçalarımı okşarken göz kapaklarım titriyor.

Kaşları birbirine çarpıyor. "Bu ne?" diye mırıldanıyor. Ve parmaklarının külotumun ipinin altından kaydığını hissediyorum.

Kumaşı kalçamın üzerinden, kot pantolonumdan dışarı çıktığı yerden, neredeyse hiçbir şeyin olmadığı arka tarafa kadar takip ediyor.

Ne tür bir külot giydiğimi biliyor ve nefes alış verişi zorlaşıyor.

"Bugün kasabadan biraz aldım," dedim ona.

Nasıl hissettiklerini seviyorum. Nasıl göründüklerini. Okuldaki kızlar yıllar önce seksi iç çamaşırları giyiyorlardı.

Ama bana benden korkuyormuş gibi bakıyor ve ben de burnumu ovuşturarak adem elmasının aşağı yukarı hareket ettiğini görüyorum.

Onu sinirlendirmek istememiştim. Seksle ilgili değil. Sadece farklı hissetmek ve Tiernan de Haas'ın asla almayacağı bir şey almak hoşuma gidiyor.

Genç bir kız yetiştirmenin getirdiği şey bu, Jake. Bir noktada onları çamaşırhanede görecek.

"Tiernan?" Noah arıyor. "Telefonun çalıyor!"

Bir nefes çekip Jake'in üzerinden kayıyorum, ikimiz de ayağa kalkarken boğazını temizlediğini duyuyorum.

Koşarak eve giriyorum, adadan telefonumu alıyorum ve ekranda Mirai'nin adının yandığını görüyorum.

Cevap veriyorum. "Selam."

"Tiernan," diye patladı, bana ulaştığı için rahatlamış gibiydi. Telefon ne kadar zamandır çalıyordu? "Sesini duymak çok güzel," diyor. "Senden haber alamadım. Nasıl olduğunu görmek için sabırsızlanıyordum."

Jake mutfağa girip kapıyı kapatıyor ve buzdolabına doğru yürürken gözlerime takılıyor.

Nabzım hâlâ hızlı atıyor. "Ben iyiyim," diyorum ona. "Orayı seviyor musun? Her şey yolunda mı?"

"Evet." Jake birasını açarken ben adanın etrafında oyalanıyorum. "Beni meşgul ediyorlar. Bol bol güneş ve temiz hava."

"Bu çok iyi." Sesi nazik. Tatlı. Sesi hep b ö y l e m i y d i ? "Sana karşı nazik oldukları sürece."

"Evet," diyorum, Jake'in beni dinlediğini bilerek. "Bana karşı çok nazikler." Gözlerini devirip sırıttığında gülümseyerek bakışlarıyla buluşuyorum.

"Dinle, seni rahatsız etmek istemezdim," diyor bana, "ama ailenin cenazesi yarından sonraki gün olacak."

Gözlerimi kırpıştırıp amcamdan uzağa bakıyorum. Cenaze töreni. Suçluluk duygusu beni ele geçirdi. Günlerdir bunu düşünmemiştim.

Aslında kendi ailemin cenazesi hakkında hiç düşünmemiştim.

"Therush için gerçekten üzgünüm." Miraicontinues . "Bazı katılımcıların programlarına göre hareket etmek zorunda kaldık."

Başımı salladım. "Tabii ki."

Jake'in beni izlediğini hissediyorum.

"Gelmek zorunda değilsin," diye beni bilgilendirdi. "Herkes anlayışla karşılayacaktır."

Uçağa binme düşüncesi midemi bulandırıyor. Buradan ayrılıp oraya gitme fikri... Bu yapmak istediğim son şey.

Ama tereddüt etmiyorum.

"Bana bir uçak bul, tamam mı? Bu gece olur." "Emin misin?"

Jake elindeki şişeyi tezgâhın üzerine bırakıyor ve iki eliyle bana bakıyor.

"Evet," diyorum ona. "Yakında konuşuruz."

"Tamam," diyor. "Bana bir saat ver."

Telefonu kapattım ve Noah duymuş olmalı çünkü telefonu bırakır bırakmaz yanıma geldi.

"Gidiyor musun?" diye soruyor.

Ama ben amcama bakıyorum. "Annemle babamın cenazesi yarından sonraki gün," diyorum ona. "Bana bu gece bir uçak bulmaya çalışacak. Sormaktan nefret ediyorum ama beni havaalanına bırakabilir misin?"

"Gitmek istediğine emin misin?" Gözlerini kısar. "Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. Kalabilirsin. Ya da ben de seninle gelebilirim."

"Yapamazsın," diyorum. "McDougall özelleştirmesi geride kaldı. Bana bir şey olmaz.

Sorun yok."

Duraklıyor, kafasındaki çarklar dönüyor.

Bir süre sonra duvara doğru yürür ve bir dizi anahtar alır.

Onları tezgahın üzerinden bana doğru itiyor. "Kamyonlardan birini al," dedi. "Havaalanına park et, geri döndüğünde orada olsun."

Anahtarlara bakıyorum.

Evde halletmeleri gereken şeyler olacak. Ev, hesaplar, Mirai, taziyeler, hayır kurumları ve bağış kampanyaları ile ilgili yükümlülükleri ve...

Anahtarları almadığımda Jake sonunda "Geri gelmiyorsun," dedi.

Ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Boğazım yumuşacık bir yumru ile doluyor ve çok acıyor. Gitmek istemiyorum ama gidemiyorum da.

"Ne olacağını bilmiyorum. Kesinlikle." Sonunda başımı kaldırıp ona baktım. "Orada uğraşacak çok şey var. Ne kadar kalacağımı söyleyemem."

Bana bakıyor ve Noah buraya geldiğimden beri ilk kez söyleyecek bir şey bulamıyor.

Jake iç geçirdi ve anahtarları aldı, birasını Noah'ya uzattı ve bana bir kez daha bakmadan uzaklaştı. "Gitmeye hazır olduğunda bana haber ver."

Tiernan

Yağmur yağmıyor.

Cenaze sırasında böyle olması gerektiğini sanıyordum.

Filmlerdeki gibi. Hep yağmur yağar.

Glendale'den geçip mezarlığa doğru yol alırken ağaçların gölgeleri siyah limuzinin camlarından süzülüyor. Kapıya yaslanıyorum, Mirai karşımda oturuyor, tören alayı önce ailemi şapele götürüyor, bizim arabamız da onu takip ediyor.

Elbette çok güzel bir gün. Güneş annemin üzerinde parlamayı hiç ihmal etmedi.

Ama sonra büyük, siyah gözlüklerimin arkasından gözlerimi deviriyorum ve sessiz bir iç çekiyorum. Evet, bunu kesinlikle methiyemde söylemeliyim. Bütün cemaati peynire gülmekten kırıp geçireceğim.

Tanrım.

Eldivenli ellerimi birbirine sürterek pencereden dışarı bakıyorum ama yine de aklıma hiçbir şey gelmiyor. Kaliforniya'ya döndüğümden beri geçen otuz altı saat boyunca. Kulağa yalan gibi gelmeyen bir şey söylemeyi düşünemiyorum.

Yani, yeteneksiz ve güzel değillerdi. Neden onların kızı olarak son görevimi yerine getirmek için o podyumda sunacak tek bir içten kelime bile bulamıyorum?

Bunu yapabilmeliyim.

Ama hayır. Her tatlı, şeker gibi yalan beni bir sahtekar gibi hissettiriyor ve kelimeleri söyleyemiyorum, çünkü gerçek olmayan bir şekilde yaşamayı midem kaldırmıyor.

"Bronzlaşmışsın," diyor Mirai.

Gözlerimi ona çeviriyorum, güneş gözlüklerinin parmaklarından sarktığını, saçlarının sıkı, düşük bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplandığını görüyorum.

Görünüşüne bayıldım. Siyah bir kalem etek ve siyah bir ceket giymiş, beline parlak siyah bir kemer bağlamış ve yüksek topuklu ayakkabılar giymiş. Öte yandan kişisel alışverişçimiz, benim için hazırladıkları elbisenin içinde hâlâ on iki yaşında olduğumu düşünüyor gibi görünüyor. Uzun siyah bir paltoyla üstümü örtüyorum ve eldiven giydiğime göre Mirai görünen tek tenim olan yüzümden bahsediyor olmalı.

Başımı salladım.

"Orayı sevdin mi?"

"Evet," diye mırıldandım.

Onları sevdim.

Yanımdaki boş koltuk ağır geliyor ve keşke Jake burada olsaydı diyorum. Teklif etti, değil mi? Koca ağzımı açıp reddetmek zorunda kaldım.

Ben de geldiğimden beri pek bir şey yemedim. Buradaki yemeklerin tadı farklı.

Mirai bana, "Sen oradayken onunla telefonda konuştum," dedi. "Amcanla yani. Pislik gibi davranmasından korkuyordum." Biraz gülüyor. "Gerçek bir tavrı vardı."

Kendi kendime gülümseyerek pencereden dışarı bakıyorum. "Evet, öyle," diye fısıldıyorum.

Ama ben gurur doluyum. Onu bu şekilde seviyorum.

"Onları ben davet ettim," diyor. "Onları dışarı çıkarmayı teklif ettim." "Colorado'dan asla ayrılmayacaklar."

Noah, belki. Jake, istemeyerek. Ve Kaleb... Onu başka bir yerde göremiyorum.

Orada saatin kaç olduğunu ve muhtemelen şu anda ne yaptıklarını düşündükçe nefesim daralıyor. Noah testlerini yapmaya gitmiş olacak, izin verilenden çok daha fazla zaman kaybedecek ve Jake geri döndüğünde ona bağıracak ve öğle yemeğinde bana yardım etmesi için içeri girmesini emredecek...

Ama hayır. Gözlerimi indiriyorum.

Ben mutfakta değilim. Noah öğle yemeğini kendisi yapar. Ya da kasabaya çizburger almaya gider.

Acaba koltuktaki lekeyi çıkardı mı? Noah'ı tanıyorsam, öylece bırakmıştır.

Bazı konularda çok tembel.

Mirai, "Önce peder konuşacak," diye söze başladı, "ardından ben, George Palmer, Cassidy Lee ve sonra da Delmont Williams."

Koltuğumda arkama yaslanıp ön camdan dışarı bakıyorum, şoförün yanından geçip ailemi taşıyan cenaze arabasını görüyorum. Önce cenazeye. Sonra krematoryuma.

Boğazım şişiyor.

"Peder daha sonra başka bir şey söylemek isteyen olup olmadığını soracak," diye yavaş ve yumuşak bir sesle devam ediyor. "Konuşmak istediğinize karar verirseniz, o zaman devam etmekte özgürsünüz, tamam mı?"

Sesi sanki bunu bir çocuğa anlatıyormuş gibi. Sanki çok bağırırsa çığlık atarak uyanacağımdan korkuyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyorum ona. "Böyle konuşmak zorunda değilsin.
Uyumuyorum."

Bana bakıyor, gözleri parlamaya başlarken derin bir nefes alıyor.
Sonra da görmeyeyim diye arkasını dönüyor.

"Gece terörlerini hatırlıyor musun?" diye soruyor pencereden dışarı bakarak. "Sen küçükken onlar hakkında konuşurduk."

Colorado'da geri geldiler. Bunu ona söylemedim ve söylemeyeceğim.

"Bu her gece oluyordu," diye açıklıyor. "Seni uyandırır, çığlıklarını durdurur ve sonra tekrar uyuturduk."

Hayal meyal hatırlıyorum. Çok gençtim.

Yutkunuyor. "Bir gece senin uykuya dalmanı bekledim," diyor, "ve yanına sürünerek girdim."

Bana bakıyor.

"Hiçbir şey yok. Korku yok," diyor bana. "Ve ertesi gece, aynı şey.
Seninle uyurken hiç korkmadım."

Çenem titriyor ve bunu durdurmak için çenemi sıkıyorum.

Sadece fısıldayabildiği sırada yanağından bir damla yaş süzülüyor. "Sadece herkesin ihtiyacı olan şeye ihtiyacın vardı," dedi bana. "Bir yuva."

Nefesimi sabit tutmaya çalışarak yumruklarımı sıkıyorum.

"Orası bir yer değil, Tiernan. Bu bir his." Sesi titriyor. "Dehşeti atlattığında bile o evde gecede sadece dört ya da beş saat uyuyabiliyordun. Onlarla birlikte. Bu yüzden daha on bir yaşındayken seni okula gönderdiklerinde üzülmedim." Burnunu çekiyor, gözlerini kaçırırken bir hıçkırık kaçıyor. "Belki sonunda uyuyabilirsin."

Araba durur ve kapı açılır, Mirai hızla güneş gözlüklerini takar ve dışarı çıkarken gözyaşlarını siler.

Kol ve bacaklarımı hareket ettirmem biraz zaman alıyor.

Bu bir his.

Bir his. Bir yer değil.

Bir an gözlerimi kapatıyorum, tepedeki güneşi yüzümde hissediyorum. Ve atın üzerinde amcamın arkasında otururken kollarımı ona doluyorum.

Arabadan iniyorum, Mirai'yi kilisenin merdivenlerinden körlemesine takip ederken kameraları ve muhabirlerin konuşmalarını zar zor fark ediyorum. İnsanlar benimle konuşuyor, elimi tutuyor ve ikisiyle birden sarılıyorlar ama düşünemiyorum.

Kendimi iyi hissetmiyorum.

Neden geri geldim? Bunu yapmam gerektiğini düşündüm. Burada olmak. Doğru olan bu, değil mi?

Boğazıma kadar yükselen mide bulantısını yutuyorum.

İnsanlar etrafımızı sarıyor, hepsi bir şeylere aç ve şehre geldiğimde sosyal medyamı açmayı göze alamasam da ailemin intiharının hala en önemli haber olduğu açık.

Muhtemelen bir yönetmen bu hikayeyi bir yapım şirketine sunmaya başlamıştır bile, böylece annemle babamın ölümü, tanıştıkları andan itibaren birbirlerine aşık ve mükemmel olarak tasvir edilecekleri bir TV filminde ağıtlarla anlatılabilir. Ve ben, onların Shakespeare trajedisinin ürünü olan sevgi dolu kızları, sadece filmin sonunda önemli bir karakter olacağım... Mezar taşlarının başında durup sonsuza dek güvenle bir arada oldukları için gülümsediğimde.

Mirai'yle birlikte ön sıraya oturuyorum, tüm bunların tek iyi yanı, kimsenin kederli kızdan fazla bir şey beklememesi, bu yüzden bir kez olsun tuhaf görünmeden sessizce oturabiliyorum.

Yine gözlüklerimin arkasından gözlerimi kapatıyorum. İki gün önce atlar için oyuncaklar yapıyordum - ödüllerini almak için oynayabilecekleri havuç ve elmalarla dolu süt testileri. Testiler şimdiye kadar boşalmış mıydı? Kaleb'in umurunda değil, Noah da muhtemelen fark etmezdi.

Cenazenin ne zaman başlayacağını bilmiyorum ama Mirai beni dürtüp gözlüklerimi çıkarmamı hatırlatmak için kulağıma "Gözlükler" diye fısıldadığında gözlerimi açıyorum ve önümdeki tabutları görüyorum.

Gözlüklerimi çıkarıyorum, nazikçe katlıyorum ve cebime koyuyorum.

Konuşmacılar bir saat boyunca teker teker söz alarak daha önce hiç duymadığım hikayeler anlattılar ve tanımadığım insanların resimlerini çizdiler. Orada oturup Mirai'nin hayatlarının bir parçası olmanın ve çalışmalarını desteklemenin ne büyük bir zevk olduğunu anlatmasını dinlerken, Cassidy (çift e yok) ve Bay Palmer gençliklerini ve erken kariyerlerini, hayır işlerinin büyük bir kısmını

Muhtemelen reklamcının, insanlara bu dünyadan nasıl ayrıldıklarının en önemli şey olmadığını hatırlatmak için zorlamalarını istediği anlatı.

Babamın en yakın arkadaşı Delmont orada durup kolejdeki futbol günlerinden ve Türkiye'de, Şili'de ya da her neresiyse oralarda geçirdikleri yaz tatillerinden bahsederken Mirai elini benimkinin üzerine koyarak vaktin yaklaştığını haber veriyor.

Midem bulanıyor. Çalışmaları hakkında konuşabilirdim sanırım. Bana nasıl ilham kaynağı olduklarından ve okulda bana sürpriz yaptıkları tüm kartlar ve hediyeler hakkında yalan söyleyebilirdim, Mirai olmasına rağmen ve her zaman onun olduğunu biliyordum, onlara övgü vermesine rağmen.

Amcamdan ve kuzenlerimden öğrendiklerimi anlatabilirim. Sonra da ailemden öğrendiğimi söylerim.

Artık sessiz kalmak istemiyorum. Onlara beni kırmadıklarını kanıtlamak istiyorum. Sesimi ve cesur olma yeteneğimi etkilemelerine izin vermeyeceğim.

Ama ayağa kalkmaya hazırlanmak için ayaklarımı altımda sabitlemeye çalıştığımda yapamıyorum. Yalan söylemek istemiyorum.

Delmont, "Her şey değişir, hayat devam eder ve dünya da onunla birlikte" diyor. "Ama ölüm? Ölüm gece kadar kesin."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, sözlerini dinliyorum.

"Bu hepimizin bir parçası." Konuşmasını tamamlamaya başlarken dinleyicilere bakıyor. "Geride bıraktığımız tek şey yaptığımız iş ve bizi seven insanlar."

Bizi seven insanlar...

"Amelia ve Hannes hiçbir şeyi masada bırakmadılar," diye sözlerini tamamlıyor. "İnsanın hayatındaki en önemli sorunun cevabını her zaman biliyorlardı - bugün nerede olmak istiyorum?"

Ailemin kapalı tabutlarına bakıyorum, böylece hepimiz onları oldukları gibi hatırlayacağız.

Günler sonra gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeye başladı. Onlardan nefret ediyorum.

Onlardan nefret ediyorum ve onlardan nefret ederek çok fazla zaman harcadım. Olmak istediğim yer burası değil.

Birbirinizi sevmişsiniz. Gözyaşlarımı siliyorum, onlara bakıyorum ve nihayet gelmeden önce toplayamadığım kelimeler. *Çoğu kişiden daha şanslıydınız.*

En azından birbirlerine sahiplerdi.

Söz konusu aşk olduğunda çok şey yapabilirdin. Gözlerimi indiriyorum, kucağıma bakıyorum, yumruklarım ceketimin etrafında sıkılıyor. *Ve sen*

aşksız yaşamanın nasıl bir şey olacağını düşündün, çünkü yaşamamaya karar verdin

Birbirimiz olmadan. Bunca yıl sensiz yaşamanın benim için nasıl bir şey olduğunu düşündün mü?

Gözyaşları sessizce dökülüyor ve her şey bulanıklaşıyor. Gözlerimi kapatıyorum, dişlerimi sıkarken yılların öfkesi yükseliyor.

Evinizden nefret ediyorum, diyorum içimden onlara. *Parfümünüzün, mumlarınızın ve saç spreyinizin kokusundan nefret ediyorum. Giysilerinizin, beyaz duvarların, beyaz halıların ve beyaz mobilyaların verdiği histen nefret ediyorum*. Nefesimi sakinleştirmeye çalışıyorum. *Hiç açılmamış kitaplarla dolu kütüphaneden ve hiçbir şeyin sıcak olmamasından.*

Senden nefret ettim.

Nefesimi tutamıyorum. Hava çok yoğun geliyor. Üşüyorum.

Sana bunların hiçbirini söylememiş olmaktan nefret ediyorum. *Nasıl hiç kavga etmediğimden, bir şey söylemediğimden ya da sana seslenmediğimden. İhtiyacım olan şeyi aramak için dışarı çıkmayışımdan. Kazanmana nasıl izin verdiğimden.*

Beni mahvettiğini bilmene nasıl da izin vermedim.

Onlar öldüğünde olmak istediğim yer orasıydı.

Ayakta durmak. Tek istediğim buydu.

Ama seninle konuşamayacak kadar korkaktım, diye kendi kendime söylendim, derin bir nefes alırken gözyaşlarım artık akmıyordu. *Korkaklar her zaman pişmanlık içinde yaşarlar, çünkü yolculuğun korkan insanlarla dolu olduğunu ancak çok geç fark ederler.*

Yalnız yürümek zorunda değillerdi.

Noah

Dışarıda elektrikli testere vızıldıyor ve ben yatakta doğrulup bacaklarımı yana sallıyorum. Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. Bugün bu lanet odadan çıkmak istemezsem benimle kavga edecek mi?

Kaleb bizi ekti ve dün yine ava gitti ve babam son kırk sekiz saat içinde benimle ancak üç kelime konuştu. Eğlence, eğlence. Yine eski günlerdeki gibi.

Başımı sallayıp ayağa kalkıyorum ve odadan çıkmadan önce üzerime bir kot pantolon geçiriyorum. Bu evden çıkıyorum. Bu kasabadan. Bir korkak gibi gecenin bir yarısı, çünkü yüzleşmeyi kaldıramıyorum, ama gidiyorum. Belki artık beni itip kakmasına gerek kalmadığında ne kadar harika biri olduğumu anlar. Çünkü kesinlikle Kaleb'in yüzüne bakmayacak.

Ve belki de Kaleb, onun yerine konuşmak için burada olmadığımda sonunda bir kelime söyleyecek.

Onlarla bir kış daha geçiremem. Delireceğim.

Alt kata inip mutfağa giriyorum ve doğruca kahve makinesine yöneliyorum, babamın dükkândan içeri girdiğini görüyorum. Önce bir fincan, sonra da cezveyi alıyorum, o da kendi fincanını doldurmak için durduğunda boş olduğunu görüyorum.

İç çekiyorum, baş ağrım daha da artıyor.

"Sadece..." Fincanını itiyor ve uzaklaşıyor. "Başka bir kap yap."

Kaşlarımı kaldırıyorum ama söyleneni yapıyorum. Ne zamandır ayakta?

Bir somun ekmek, kızarttığı domuz pastırması ve birkaç kutu mısır gevreğini süt ve tereyağıyla birlikte masaya atıyor ve ben de kullanılmış kahve filtresini atıp yerine temiz bir filtre koyuyorum.

Kahve telvesi doldurulduktan sonra su kabını doldurup demlemeye başlıyorum ve tezgahın üzerinde duran paketten bir Oreo alıyorum.

Bugün ne yapıyorum? Yine aynı şeyler, ama bira her zaman vardır. En azından DeltaCorps'la olan sponsorluk anlaşmamı kaçırdığım için bunu dört gözle bekliyorum.

Ve şimdi ev yine sessizliğe büründü, çünkü...

Oturup kendine bir sandviç yapıyor, ben de karşısına geçip kurabiyeden bir ısırık alıyorum.

Ama tadına bakınca midem hemen bulanıyor. Isırığı zorla yutuyorum ama kurabiyenin geri kalanını masaya fırlatıyorum.

Bok gibi hissediyorum.

"Bu berbat bir şey," diye homurdanıyorum.

Onu özlüyorum. Hepimiz onu özlüyoruz. Kaleb bile, sanırım. Yirmi dört saat önce birkaç su kuşuyla eve geldi, onu gitmiş buldu ve kısa bir süre sonra tekrar gitti, koca bir gün daha ormanda kayboldu.

Aşağı indiğimde ışıkları açık görmeyi özlüyorum. Kızlar rahat ve sıcak sever. Onun eve kattığı bu dokunuşu seviyordum. Ve onu dışarıda, ahırda ya da mutfağımızda çıplak ayakla dolaşırken görmek... Ev iyi hissettiriyordu. Sinirli halleri bile beni eğlendirirdi.

Ön kapı açılıyor ve Kaleb içeri giriyor, gömleğini yırtıyor, kış için dondurucumuza ne stokladıysa kanlar içinde. Tiernan'ın elinin tersini ağzına götürdüğünü, onu her böyle gördüğünde kusacakmış gibi baktığını neredeyse görebiliyorum.

Kalbim biraz acıyor.

Babama "Git onu getir," diyorum ama ona bakmıyorum.

Kaleb bir bardağa su dolduruyor ve ben babamın tartışmasını bekliyorum, çünkü düşündüğüm ya da söylediğim hiçbir şeyde haklılık payı yok. Beni hiç dinlemiyor, sadece ne istersem tam tersi şekilde yanıt veriyor.

"Ailesinin ölümüyle başa çıkmaya çalışıyor," diyor adam, yemeğini yutarken. "O bir yetişkin. Ona ne yapması gerektiğini söyleyemem."

"O bir yetişkin değil," diye karşılık veriyorum. "Onun yeri burası. Bu senin sözün. Onun değil."

Sandalyesine geri oturuyor ve sandviçini tabağına bırakıyor. Ne düşündüğünü biliyorum. Deli gibi konuşuyorum. Onu buraya tekmeleyerek ve bağırarak geri getirmesini gerçekten ister miydim?

Hayır.

Olabilir

.

"Cenaze daha dündü," diyor bana. "Hâlâ geri gelebilir."

Evet, doğru. Onunla pislik gibi kavga ettik ve gitmeye karar vermek için hiç vakit kaybetmedi. Neden geri gelsin ki? Ben dönmezdim.

Uzanıp meyve suyunu alıyorum, kabın kapağını açıyorum ve ağzıma götürüyorum.

Ama sonra üst katta bir kapı çarpıyor ve döşeme tahtalarının gıcırtısını duyuyorum. Donup kaldım, babamla göz göze geldim.

Gözleri kısıldı.

"Dün gece misafirin var mıydı?" diye sordu. "Hayır."

Suyu indirdim, ikimiz de kulaklarımızı eğittik.

Belki Kaleb'in yanında biri vardı.

Ama ben daha düşüncemi tamamlayamadan merdivenlerde ayak sesleri duyduk ve hepimiz başımızı çevirdiğimizde Tiernan'ın bol bir kot şort giymiş, benim tişörtümü giymiş, saçları dağınık ve havadaki soğuğa karşı kendini kucaklarken sabah ışığından koruyan güneş gözlükleriyle trabzanın etrafında sallandığını gördük.

Ne oluyor lan?

"Günaydın," diyor esnemeye çalışarak.

Sandalyemden fırladım, masanın yanından kahve makinesine doğru ilerlerken ağzım açık ona bakıyorum.

"Günaydın mı?" Birden patladım. "Nereden çıktın sen?" Sanki hiç gitmemiş gibi içeri girdi. Bu bir rüya mı?

"Ne zaman geldin?" diye soruyor babam, o daha cevap vermeden.

Güneş gözlüklerini kafasına geri itiyor ve tekrar esniyor. Kaleb, yanında durup bir fincan kahve doldururken ona bakıyor.

"Dün gece," diye yanıtlıyor.

"Havaalanından buraya nasıl geldin?"

"Uber," diyor ona.

"Geri döndün," diyorum, kalbim küt küt atarken hâlâ şaşkınlık içindeyim.

Gerçekten burada mı? Ben burada surat asarken odasındaymış gibi mi?

Başını omzunun üzerinden çevirip ikimize de aptalmışız gibi bakıyor.

Şu anda sarılmayı kesinlikle kaldıramaz.

"Biri traktörün vitesine bakabilir mi?" diye sorarak konuyu değiştiriyor. "Yapışıyor. Ya vakum? Çok ama çok gürültülü." Bir bardak

kahvesine biraz krema koyup karıştırıyor. "Motosiklet üretiyor olmanız, bu arazideki her şeyin kaslı bir araba gibi ses çıkarması için yeniden kablolanması gerektiği anlamına gelmez."

Fincanını alır ve odadan çıkmaya başlar.

"Bernadette'le ilgileneceğim, atları ve köpekleri besleyeceğim ve kahvaltıya başlamadan önce tüm domatesleri toplayacağım," diyor bize. "Bugün bir ara biri odama bir yük odun getirebilir mi? Geceleri hava çok soğuk oluyor."

Odadan çıkıp üst kata geri dönüyor ve ben ağzım bir karış açık babama bakıyorum.

"Ahırlar bitene ve Shawnee antrenmanını yapana kadar sana yemek vermeyeceğim!" diye bağırıyor merdivenleri çıkarken. "Hadi gidelim!"

Babamın gözleri irileşiyor ve sandalyesinden fırlayıp son pastırma parçasını ağzına tıkarken ben gülüyorum, mutfaktan dışarı fırlamadan önce kocaman bir yudum portakal suyu içiyorum.

Evet, hanımefendi.

Kısrağın üzerine bir battaniye örtmeyi bitiriyorum ve kapıyı kapatıp ahırdan çıkmadan önce elimi başından aşağı, gözlerinin arasında gezdiriyorum.

Titriyorum. Kahretsin, hava soğudu. Güneş bir saat önce tepenin ardına daldı ve henüz tam olarak karanlık olmasa da sıcaklığını özlüyorum. Kütüklerin üzerine örtülmüş eşofmanımı kapıp başıma geçiriyorum ve şapkamı tekrar düzeltiyorum.

"Tiernan!" Bağırıyorum, onun seradan çıkıp hortumu kenara çekişini izliyorum. "Hadi sarhoş olalım!"

Bana küçük bir gülümseme gönderiyor ve ben de ızgaradaki bifteklerin kokusunu içime çekiyorum.

Evin merdivenlerini koşarak çıkıyor, yağmur botları son giydiğinden beri kurumuş çamurla kaplı, ben de peşinden koşuyorum, ikimiz de güvertenin etrafından evin arkasına doğru ilerliyoruz.

Küvetin içinden iki bira alıyorum, buzlarını temizliyorum ve kapaklarını açıyorum. Babamın yanında durduğumuzda birini ona veriyorum.

"Hava soğuk." Bir aşağı bir yukarı zıplıyor.

Sweatshirt'ümü çıkarıp ona veriyorum. Üzerinde zaten benim eski mavi beyaz fanilam var ama itiraz etmiyor. Lacivert kazağı alıp üzerine geçiriyor ve teklif ettiğim ekstra birayı alıyor.

"Izgara yapmak için asla çok soğuk olmaz," diyor babam. Gülümsüyor. "Güzel kokuyor. Açlıktan ölüyorum."

O biftekleri bir tabağa dolduruyor, ben ızgara mısırı alıyorum ve Tiernan makarna salatası ve patates cipsi almak için içeri koşuyor.

Her şeyi dükkândaki piknik masasına koyuyoruz, kapılar açık ve akşam havası keskinleşirken müzik çalıyor. Bira damarlarımı uyuşturuyor ve şişeyi bitirirken arkama uzanıp çalışma masasındaki Patrón şişesini alıyorum.

İkimize de birer shot doldurup birini Tiernan'a veriyorum.

"Hayır," diyor ve baharatları masaya koyuyor.

"Evet." Başımı sallayıp tabağının yanına koyuyorum. "Boku yiyoruz."

Kaleb yanıma gelip oturuyor ve ben de içkimi geri atıp yanık kokusundan nefes alıyorum. Bardağı yere çarpıyorum ve mideme çarptığında bir çığlık atıyorum, masanın etrafında sıçrıyorum, Tiernan'ı kucaklıyorum ve omzumun üzerinden geçiriyorum.

"Çünkü o bütün kış bizim!" Ciyaklamasını duyunca arkamı döndüm. "Noah!" diye havlıyor.

Ama yine de gülüyorum. Şükürler olsun ki bu gün başladığından daha iyi bitiyor. Kendimi savunmak ve buradan temelli çıkmak zorunda kalabilirdim.

Onun etrafta olması bu evi katlanılabilir kılacak. Babamı katlanılabilir yapıyor.

"Tanrı aşkına, oturun," diye emretti babam. "Bir aile gibi yiyin."

Kıkırdayarak onu tekrar ayağa kaldırdım ve sandalyesine oturttum.

Bir bira daha patlatırken gözlerinin tekilaya kilitlenmesini ve kaşlarını kaldırmasını izliyorum.

Hadi ama. Babam asla sarhoş olacak kadar içmez ve Kaleb benim ağırlığımca Jack, Jim ve Jose'yi birlikte içse yine de bir şey hissetmez.

Derin bir nefes alıyor ve babam bifteği dağıtırken bardağı kaldırıyor ve geri uzatarak tüm kadehi bir dikişte yutuyor.

Ve eğitim tekerlekleri olmadan. *Aferin kızıma.*

Önce kendi bardağımı sonra da onunkini dolduruyorum.

"Dur." Elini uzattı. "Kusmama gerek yok."

Tabaklarımıza salata koyarken "Bak ne diyeceğim," diyorum. "Seninle bir iddiaya girelim. Eğer tabağımdaki tüm yiyecekleri senden önce temizlersem, iki shot daha yapmak zorundasın."

Tabağındaki yüzünden daha büyük olan T-bone'a bakıyor.

"Peki ya önce benimkini temizlersem?" diye soruyor.

"O zaman iki atış yapacağım."

"Zaten iki atış yapacaktın." Homurdandım.

Evet, doğru.

"Bu hafta çamaşırlarını ben yıkarım," diye teklif ettim.

"Başka kimse iç çamaşırlarıma dokunamaz,

teşekkürler." "Evet, bu gün gibi ortada."

Gözleri fal taşı gibi açılıyor ve babam sessiz bir kahkaha atıyor, susmadan hemen önce babam ve annem kısa bir bakışmayı paylaşıyorlar.

Dudaklarını büzdü ve bana ters ters baktı.

"Tamam, tamam," diyorum ciddileşerek. "Eğer önce tabağını temizlersen, haftanın geri kalanında kahvaltı görevi benim."

Bir süre düşündükten sonra bir kez başını sallıyor. "Anlaştık."

Biftek bıçağımı ve çatalımı elime alıyorum, ikimizde de aynı parça et ve aynı kepçe makarna salatası olduğunu görüyorum.

Elleri kucağında kalıyor. "Hazır

mısın?" diye sorar.

"Mutfak eşyalarına ihtiyacınız yok mu?"

Başını sallıyor, yüzünde rahatsız edici bir gülümseme var.

"Hayır." Tamam. *Bu iki çekimi yapacaksın.*

"Git!" Bağırıyorum.

Bir kürek dolusu yemek yiyorum ve tabağını alıp yere koyduğunu görerek ona bakıyorum.

Ha?

Danny ve Johnny'nin tabağındaki her şeyi silip süpürmelerini, birinin bifteği alıp diğerinin yarısını koparmasını ve her ikisinin de ganimetlerinin tadını çıkarmak için bir köşeye kaçmalarını izlerken donup kalıyorum.

Ne oluyor lan?

"Anlaşma bu değildi!" Yemek neredeyse ağzımdan düşecekken ağzımdan kaçırdım. "Tabağımı temizlemem gerektiğini söylemiştin."

"Sen!" Tekrar ediyorum. "Tabağı temizlemen gerekiyordu!"

"Anlambilim." Birasından bir yudum alır, yüzünde kendinden memnun bir ifade vardır.

"O senin yemeğindi, tatlım," diye uyarıyor baba onu.

Omuz silkiyor. "Sabah kahvaltısı için kalori biriktiriyorum." Sonra bana baktı. "Krep lütfen. Yanında sosis ve tost olsun."

O gülüyor, ben de içimden homurdanıyorum.

En azından hala iki atış yapabilirim.

Oturup yemek yiyoruz, Tiernan küçük kaseden tatlı bir turşu alıp ısırıyor.

"Kar yakında geliyor," diyor babam, Tiernan'a bakarken birasını kaldırarak. "Birkaç kez daha şehre ineriz, belki sana uygun, gösterişsiz bir kıyafet alırız."

"Benim bokumu giyebilir." Yemeğimi çiğniyorum. "Bende çok var."

"İçinde boğuluyor." Sonra tekrar ona bakar. "Üç yüz dolar etmeyecek bir kot buluruz."

"Üç. Yüz. Dolar." Kaşlarımı kaldırıp ona baktım. "Seni ele geçiren ne?"

Kaşlarını çatıyor ve bana cevap vermek için ağzını açıyor ama sonra duruyor, Kaleb'in önüne yeni bir tabak koyduğunu ve bifteğinin yarısını sıyırdığını fark edince duraklıyor, zaten ısırık büyüklüğünde parçalara ayrılmıştı.

Göz teması kurmuyor ve hiçbir şey olmamış gibi yemeye ve içmeye devam ediyor.

"Uh..." Kelimeleri arıyor. "Teşekkür ederim."

Gözlerimi deviriyorum ve biramdan bir yudum alıyorum. Bunu düşünmeliydim.

Nerede olduğumuzu hatırlaması bir dakikasını alıyor ama sonra bana tekrar ters ters bakıyor. "Her şeyden önce," diyor, "ailemin kişisel alışverişçisi kıyafetlerimi satın alıyor - ya da kıyafetlerimi *satın aldı* - ve ikincisi... iyi görünüyorlar."

"İyi görünmene gerek yok," diye araya giriyor babam. "Buralarda iyi görünmek on sekiz yaşında evlenip hamile kalmanıza neden olur."

"Oğullarınız prezervatifin ne olduğunu kesinlikle biliyor,

ben de öyle." Homurdanıyorum.

"Ayrıca," diye ekliyor, "tek bir erkek arkadaşım bile olmadı. Üç sevgilim olduğunda hamile kalmam ve evlenmem konusunda endişelenebilirsiniz."

"Üç mü?" Yemeğimin üzerine mırıldanıyorum.

Tereddüt ediyor, kendini açıklamak istemiyormuş gibi görünüyor. "Annem hiçbir kadının en az üç evlilik yapmadan evlenmemesi gerektiğini söylerdi..."

Sanki bu cümleyi nasıl bitireceğimi biliyormuşum gibi elini sallıyor.

"Üç...?" diye soruyor babam.

"Sevgililer," diye ağzından kaçırdı. "Erkek arkadaş, her neyse."

Kaşlarımı birbirine yapıştırıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

İçini çekiyor, omurgasını dikleştiriyor ve gözle görülür bir şekilde rahatsız görünüyor. Sonunda ketçap, Heinz sosu ve A.1. şişesini alıp yan yana koyuyor.

"Şehvet, öğrenmek ve sevmek" diyor, baharatları yerleştirip parmağını ketçaba dokundurarak. "Annem ilk erkeğin -ya da erkeğin- bir aşk olduğunu söylerdi. Onları sevdiğini sanırsın ama aslında sevdiğin şey *sana* hissettirdikleridir. Bu aşk değildir. Şehvettir. Dikkat çekme arzusu. Tehlike arzusu. Özel hissetme arzusu." Aramıza bakıyor. "Bir numaraya muhtaçsın. Birinin seni sevmesine muhtaçsın."

Babam ona bakarken çiğnediği yemeği unutuyor.

"İkincisi, kendiniz hakkında bilgi edinmek." Heinz'a dokunuyor. "İlk aşkınız ezildi. Üzgünsünüz ama en çok da öfkelisiniz. Bunun bir daha olmasına izin vermeyecek kadar kızgınsınız" diye açıklıyor. "Bu sefer kendini bu kadar çok teslim etmemek için. Gece yarısı onun ganimet çağrısı olma ve ne zaman ortaya çıkmaya karar verirse orada bekleme gücünüzden vazgeçmemek için."

Bizi tarif ediyor, anladığım kadarıyla.

"İki numara, nihayet neler yapabileceğinizi öğrendiğiniz yerdir," diye devam ediyor, at kuyruğundan gevşek bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırarak. "Talepkar olmaya başlıyorsunuz. Cesaretiniz artar, bazı kararları vermekten korkmazsınız. Yatak odasında daha açgözlü olmaktan da korkmazsınız, çünkü bu sizin ne istediğinizle ilgilidir, onun ne istediğiyle değil. İki numara kullanılmaktır. Bir bakıma."

Babam boğazını temizliyor ve çatalımı bırakıp tüm dikkatimi ona verirken kendi kendime gülüyorum. *Yatak odası* dedi.

"Sana ne öğretti lan?" diye mırıldanıyor.

Ama devam etmesini istiyorum. "Peki ya üç numara?" A.1'i kaldırarak soruyorum.

"Aşk." Şişeyi elinden kapar. "Bir numarayla olan zayıflığın ve iki numarayla olan bencilliğinin dersleri battığında ve bir orta yol bulduğunda. Kim olduğunu bildiğinde ve onun olduğu her şeyi kabul etmeye hazır olduğunda ve artık korkmadığında." Şişeyi yerine geri koyuyor. "Hâlâ mutlu sonla bitmeyebilir ama sağlıklı bir ilişki kurar ve kendinle gurur duyacağın bir şekilde idare edersin."

"Ve dinlenmesi gereken kişinin annen olduğunu mu düşünüyorsun?"

Babam cevap verir.

Tiernan, "Bir anne olarak başarısızdı," diye belirtiyor. "Ama başka bir şey değildi.

Aslında bana verdiği tek tavsiye buydu, o yüzden bu tavsiyeye sadık kalıyorum."

Aslında kötü bir tavsiye değil. İlk evliliğimi yapmadığıma çok memnunum. Ya da beşincimle. İnsanlar seks yaparak kendilerini tanırlar. Bu doğru. Ve bazen olmak istediğiniz kişi olmak için çok yaşamak

gerekebilir. Evlendiğim için mutluyum.

Gelecekteki karım benim on yedi yaşımdaki halimi yaşamak zorunda kalmayacak. Çok daha kötüydüm. Çok daha kötüydüm.

"Görünüşe göre bilmen gerekenleri zaten biliyorsun," diyor babam ona. "Bunu öğrenmek için neden üç adamla uğraşasın ki?"

"Bazı dersler öğretilemez," diyor Kaleb'in verdiği biftekten bir ısırık alırken. "Sadece öğrenilir. Sence de öyle değil mi?"

Adamın cevap veremeyişini eğlenerek izliyorum, çünkü kadın haklı. Bazen insanlar kendi hatalarını yapmalı ve acıyı hissetmelidir.

Boş birasını alır ve ayağa kalkar. "Neyse, endişelenecek bir şey yok," diye onu temin ediyor. "İlişki dramasına hiç ilgi duymuyorum ve duysam bile çok yakında aylarca kar altında kalacağız. Mükemmel bir bekaret kemeri."

Çöp kutusuna doğru yürüyor, elindeki boş şişeyi atıyor ve bir tane daha almak için buzdolabına uzanıyor.

Gözlerimiz onu takip ediyor, üç yüz dolarlık kot pantolonuyla yeni bir şişe bulmak için eğilmesini izlerken zar zor nefes alıyor.

Koltuğumda kayıyorum, bacaklarımın arasındaki ani şişkinlik kabarıyor.

"Evet," diye alaycı bir şekilde mırıldanıyorum şişemi dudaklarıma götürürken. "Çünkü burada hiçbir tehlike yok."

Babam bana bir bakış attı.

Şimdiye kadar uzun bir kış olacağını bildiğine eminim.

Tiernan

"Nedir bu?" Bana uzattığı çantayı almadan önce gözlerimi Noah'ya dikiyorum.

Son birkaç haftadır bulduğumuz her fırsatta kasabaya koşuyor, cheeseburger ve milkshake koşularımızın sona ermesini bekliyorduk. Ayrıca bugün eczaneye uğrayıp, beni rahatsız eden şeyler için şehre gidemeyeceğim bu kış beni zirvede vurabilecek şeylere çare olabilecek her şeyi stoklamam gerekiyordu. Baş ağrıları, sinüs sorunları, eklem ağrıları, sırt ağrıları, kramplar, alerjiler için hazırlıklıyım -şu anda öyle bir şeyim yok ama asla bilemezsiniz- ve doğum kontrol haplarımı da stoklamak üzereyim.

Ayrılmayı düşündüm ama... Sanırım en iyisi rutinime devam etmek.

Omuz silkiyor. "Hiçbir kıza doğum günü hediyesi almadım," diyor ben çantanın içine bakarken. "Beğenmediysen giymek zorunda değilsin."

Uzanıp bir tişört ve beyzbol şapkası çıkarıyorum. Mağazanın köşesinde durup senaryomun doldurulmasını bekliyoruz ve ben çantayı yere bırakıp tişörtü havalandırıyorum.

Göğsünde kasabanın amblemi olan açık mavi bir elbise ve ters çevirdiğimde aynı Van der Berg Extreme logosunun tüm sırtı kapladığını görüyorum. Tıpkı Noah'ınki gibi, sadece onunki beyaz.

Sırıtıyorum. "Kıyafetlerini geri istediğini söyleme şeklin bu mu?"

"Sadece sana biraz daha uyan bir şey hoşuna gider diye düşündüm-" Duraksıyor, yeniden düşünüyor. "Aslında kıyafetlerim sana çok yakışıyor. Sadece yeni bir şey istersin diye düşündüm."

Evet. Bayıldım. Kendime ait çok fazla tişörtüm yok. Sadece okul tişörtlerim var ve onların da pek iyi anıları yok, o yüzden bunu giymek eğlenceli olacak.

Üzerinde el yazısıyla WILD yazan bordo renkli şapkaya bakıyorum.

"Ya bu olacaktı ya da DIVA," diyor.

Gülüyorum ve başıma çekiyorum, faturanın altından ona bakıyorum. "Ben bir DİVA'yım," diye izin veriyorum. "Ama vahşi bir diva olmayı tercih ederim."

Uzanıp bir kolumu boynuna dolayarak hızlıca sarılıyorum.

"Teşekkürler."

Kendimi geri çekiyorum ama kolu belime dolanıyor ve beni gerçek bir sarılma için kendine çekiyor. Bocaladım, geri çekildim.

Ama sonra, kucaklamamı sıkılaştırdım.

Önce çekilmek istemeyen birine sarılmak iyi hissettiriyor. "Annem bazen beni arar," diyor, sesi alçak ve acılı. "Benim babam bilmiyor."

Gözlerinin içine bakabilmek için geri çekilip onu serbest bırakıyorum.

"Sana neden söylediğimden emin değilim." Sesi sessiz. "Kantin hesabına para yatırılmasını istiyor."

Onu izliyorum, dinliyorum. Kimse onun hakkında konuşmuyor. Neden hapiste olduğunu bile bilmiyorum.

"Ve parayı onun hesabına yatırdım, çünkü bir anlığına bana ihtiyacı olduğu fikrinin tadını çıkarmama izin verdim." Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor, çok ciddi görünüyor. Çok ciddi. Noah gibi değil. "Faydalanabileceğini düşündüğü ilk kişi olduğumu bilmeme rağmen. Babamın onunla konuşmayacağını biliyor. Kaleb'in onunla konuşamayacağını da."

Noah, Jake ile konuşamaz. Buradaki ilk haftamda o kadarını anladım.

O evde gerçekten bağ kurabileceği kimse yok. Bunu daha önce hiç görmemiştim.

"Keşke ölmüş olsaydı." Noah yere bakıyor ama sonra başını kaldırıp bana bakıyor. "Keşke ölmüş olsaydı, çünkü o zaman onu sevebilirdim."

Ben ona bakıyorum, o da bana bakıyor, ikimiz de zorlukla nefes alıyoruz ama sakiniz. Bir adım daha yaklaştı, "Hiç düşünülmemektense kullanılmayı mı tercih edersin?" "Hiç düşünülmemeyi mi yoksa kullanılmayı mı tercih edersin?" Ben de karşılık veriyorum.

Şimdi bile emin değilim. En azından annesi onun var olduğunu biliyor ve sahte de olsa sevgi gösterisi yapabiliyor.

Ama sonra... en azından ailem bana yalan söylemedi. Benimle oynamadılar ya da benimle dalga geçmediler. Her zaman nerede durduğumu

bilirdim.

Kim daha kötüydü? O mu ben mi?

"Gitmeden önce gömleği dene," diyor Noah.

Konunun aniden değişmesi karşısında gözlerimi kırpıştırıyorum.

Yaklaşıyor, beni daha da köşeye sıkıştırırken gözlerinde bir an önce olmayan bir sertlik var.

"Çok sıkı olmasını istemiyorum," diye açıklıyor.

Bana bakarken vücudu benimkinden bir santim uzakta duruyor. Ne? Burası mı? Gözlerim etrafımızdaki dükkâna kaydı.

"Noah..."

"Burada olmana gerçekten çok sevindim," diye fısıldayarak sözümü kesti. "Geri döndüğüne sevindim."

"Neden beni burada bu kadar çok istiyorsun?" "Neden olmasın?"

Gözlerini inceliyorum. "Çünkü sen gittiğinde, ben senin gittiğin yerde olmayacağım."

Sessizleşiyor ama bakışları benimkilerden ayrılmıyor. Buradan gitmeyi çok istiyor ve gidecek de. Eninde sonunda.

Sonunda ben de gideceğim. Bana ihtiyacı yok. Bir cankurtaran botuna ihtiyacı var.

Etrafıma bakınıp etrafımızda kimseyi göremeyince kendimi onunla köşe arasına siper ediyorum ve üzerimdeki eski tişörtü çıkarıp ona uzatıyorum.

Şapkamı yeniden takıp kollarımı yenisinin içinden geçiriyorum, bakışlarından kaçarken gözlerinin üzerimde olması tenimi karıncalandırıyor.

Sütyenim bikiniden daha fazla örtüyor ve hâlâ kot pantolonum üzerimde. Genel olarak, haftalar önce beni balığa götürdükleri göldeki halimden çok daha iyi giyinmiş durumdayım.

Ama saçlarım iki dağınık örgü halinde, beyzbol şapkamla ve tırnaklarımın altındaki kirle hayatımda ilk kez kendimi bu kadar güzel hissettim.

Bana nasıl baktığını...

Jake'in bana nasıl baktığını...

Kaleb bana bakmayı reddediyor ama aynı odada olduğumuzda her hareketimin farkında olduğunu biliyorum.

Sıcak pembe sütyenimin sadece yarısını örttüğü göğüslerimin teni Noah'nın bakışları altında alev alev yanıyor ve gömleği başımın üzerine çekiyorum, Noah'nın ellerinin kollarımı okşadığını hissediyorum.

Şapkamı tekrar düzeltiyorum, parmakları hala kalçalarımın

altındaki eteği kavrıyor. Gözlerine bakmaya korkuyorum ama ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum.

"Yerel adamlar seninle konuşmuyor," diye emrediyor kısık bir sesle. "Bu gece sana dokunmayacaklar. Anladın mı?"

Başımı sallıyorum, hâlâ bakışlarına karşılık vermiyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki acıyor, ama midem sanki bir roller coaster'a biniyormuşum gibi dönüyor.

Sonunda beni bırakıyor ve geri çekiliyor. "Güzel görünüyor." Ne güzel?

Oh, gömlek. Doğru.

"Tiernan," biri sesleniyor.

Reçetemi almak için yanından hızla geçiyorum, kaçmak için her şeyi yapıyorum.

Saatler sonra odamda dönüyorum, yeni yazlık elbisem saçlarımla birlikte dalgalanırken gülümsüyorum. Bu gece bunu giymek için hava çok soğuk ama yine de giyeceğim. Daha önce bir mağazada indirimde gördükten sonra, tırnaklarımın altını temizlemek ve doğum günü yemeğim için biraz makyaj yapmak için kaşınıyorum, çünkü bu şehre son gidişimiz olabilir. Fırtına yaklaşıyor.

U2'nun "Dancing Barefoot" şarkısı çalıyor ve ben hareket ediyorum, gözlerimi kapatıp ellerimi saçlarımın altında gezdiriyorum. Ödevim umutsuzca gecikti, cevapsız telefonlarım var -muhtemelen Mirai'den ve ailemin arkadaşlarından gelen doğum günü dilekleri- ve kışı geçirmemi sağlayacak kitap sevkiyatım Denver'da gecikti ama... Tüm sosyal medyamı sildim ve artık yasal bir yetişkinim, nereye gidebileceğimden ve ne yapabileceğimden tamamen sorumluyum, bu yüzden omuzlarımdaki her türlü ağırlık artık çok daha hafif geliyor. Çocuklar önümüzdeki ayların sıkıcılığından korkmakla meşgul olsalar da ben heyecanlıyım.

Dönüyorum, dönüyorum, ama sonra göz ucuyla bir şekil görüyorum ve tökezleyerek duruyorum, Kaleb'in koridorda durduğunu görüyorum. Odasından yeni inmiş gibi görünüyor, beni izlerken tişörtünü çekmenin ortasında duraklamış.

Nabzım hızlanıyor. Onun dikkatini çekmek tedirgin edici, çünkü ne düşündüğünden asla emin olamıyorum, ama her zaman iyi olmadığını hissediyorum.

Sinsice yaklaşıp kapıyı tekmeleyerek kapatıyorum, topuklu ayakkabılarımı alıp yatağa otururken kendi kendime gülümsüyorum ve ayaklarımı içeri kaydırıyorum. Harika hissediyorum ve onun gecemi mahvetmesine izin vermeyeceğim. Ailemin koruması Carter Los Angeles'taki evle ilgileniyor, Mirai ve avukatımız ailemin tüm emlak işlerini hallediyor ve ben hayatımda ilk kez bu gece çocuk olabiliyorum. Gülmek, kahkaha atmak, oyun oynamak, beni önemseyen insanların

yanında olmak... Yetişkin olduğum gün nihayet bunlara sahip olmam garip görünüyor ama bunu analiz etmeyeceğim. Bunu kabulleniyorum.

Geçen yıl Mirai'nin izniyle ailemin Noel hediyesi olan, üzerinde güzel kristaller ve beş santimlik topuklu ayakkabılar bulunan Louboutin'lerimi giyip koyu pembe elbisemin üzerine örtmek için krem rengi bir şal alıyorum ve odadan çıkıyorum.

Kaleb çoktan gitmişti ve ben gevşek buklelerimi kabartırken ve elbisemi düzeltirken şalı taşıyorum. Basit ve masum ama kesinlikle bana göre değil. Sırtı açık ve kısa, kalçamın ortasına kadar iniyor; derin bir göğüs dekoltesi ve spagetti askıları var. Topuklu ayakkabılarım ahşap merdivenlerde takırdıyor ve oturma odasına doğru yürüyorum, şalımı ve telefonumu yere bırakıp çantamı almaya giderken masanın etrafındaki adamları görüyorum.

Ehliyetimi ve nakit paramı çıkarıp amcama uzatıyorum. "Bunu cüzdanında tutar mısın?" diye soruyorum. "Beni çanta taşımaktan kurtarır."

Ama o sadece bana bakıyor, kaşlarını

çatmış gibi. "Ne?" "Ne?" diyorum.

"Fazla giyinmişsin."

Kartımı ve paramı eline sıkıştırırken ona nazlı bir gülümseme veriyorum. "Öyle bir şey yok."

Tabii ki, onlara kıyasla ben aşırı şıkım. Hepsi kot pantolon giyiyor, Noah çift yumruk Budweiser içiyor.

Jake, "Burada insanlar böyle giyinmiyor," diye belirtiyor.

Ve gerçekten bunu söylemesine gerek yoktu. Fark etmediğimden

değil. "Hiçbir yere uyum sağlayamıyorum," diyorum ona. "Ben

buna alışkınım."

Ciddiyim. İyi hissediyorum. Hiperventilasyonu bırak.

Bir kaşını kaldırıp arkasını dönüyor ve Noah'nın endişeli bakışlarının onunkilere yöneldiğini görebiliyorum.

Jake sonunda gümüş bir kâğıda zarifçe sarılmış ve büyük gümüş bir fiyonkla süslenmiş büyük bir paketi bana doğru itiyor.

Ona uzandım. "Bu da ne?"

Garip bir şekli var.

Ama tek söylediği, "Aç şunu."

Kâğıt, çocukluğumdaki Noel ağaçlarının altındaki her şey kadar güzel görünüyor ve yüzümdeki gülümsemeye engel olamıyorum. İçinde ne olduğunu bildiğini biliyorum. Bu da demek oluyor ki o seçti. Hatta paketlemiş bile olabilir.

Kağıdı yırtıyorum, büyük yapraklar halinde koparıyorum ve her şey ortaya çıkana kadar parçaları karıştırıyorum ve pembe kamuflaj desenli ve altı oklu bileşik yaya bakıyorum.

Onu elime aldım. "Vay be."

"Nasıl ateş edileceğini biliyor musun?" diye soruyor amcam.

"Birazcık." Kabzayı yumrukladım ve bandı geri çekerek buzdolabına doğru yöneldim. "Uzun zamandır kullanmamıştım."

Ve hiç bileşik yay kullanmadım. Kampta bunlardan yoktu. "Noah ahıra bir hedef kurdu," dedi bana. "Daha önce pratik yapabilirsin onu ava götürüyoruz."

Kollarımı indirip ona bakıyorum. "Avlanmak mı?"

Hepsi sessiz duruyor ve ben de sanki burada yaşamak için yaptığım sözleşmede kaçırdığım bir şart varmış gibi etrafıma bakıyorum.

"Bunu yapmak istediğimi sanmıyorum." Yayı masaya bıraktım. Eti ben pişireceğim. Yine de ben tedarik etmeyeceğim.

Ama Noah sadece gülüyor ve Jake başını sallıyor.

"Bunu konuşacağız," diyor.

Bugün olmadığı sürece sorun yok.

"Peki, teşekkür ederim." Yanağına bir öpücük kondurdum. "Gerçekten bayıldım."

Bir kez başını sallıyor ama gözlerime bakmıyor. Boğazını temizliyor. "Ben gidip kamyonu ısıtayım."

Şalımı alıp omuzlarımda sallıyorum. Bu kış beni sıcak tutması için Mirai'den bir Aran Adaları kazağı, yerlilerin arasına karışmama yardımcı olacak bir gömlek ve şapka ve yeni bir oyuncak. Şimdiye kadarki tüm doğum günlerinden daha iyi.

Ama Jake'i takip etmek için hareket ettiğimde Kaleb önüme geçerek beni durdurdu. Yukarı baktım.

Arka cebine uzanıp koyu kahverengi deriden uzun bir kayış çıkarmadan önce bir an duraksıyor.

Bana uzatırken gözlerimi kısıyorum.

Dışarıdaki korna çalıyor ama biz kalıyoruz, Noah yanıma yaklaşıyor.

"Nedir bu?" Uzanıp alıyorum, elimden geçirip ters çeviriyorum.

"Onları o yapıyor," diyor Noah.

Bu bir kemer. Koyu renkli ve tabaklanmış deride oymalar ve antika görünümlü gümüş bir toka var. Oymaları inceliyorum. Ağaçlar, bir şelale, zirve -aslında yatak odamın penceresinden görünen manzara- saç örgüsüne benzeyen bir şey, bir at ve bir düş kapanı var.

Yutkunuyorum. Neden oraya bir rüya kapanı koysun ki? Ama çok güzel. Bunu kendi mi yaptı?

Sonra başka bir şey fark ettim ve kıkırdadım.

"Çentikler tokaya kadar uzanıyor," diye belirtiyorum. "Gururum okşandı ama belim o kadar da küçük değil."

Noah eğilip fısıldıyor, "Ama bileklerin öyle."

Kalbim küt küt atıyor ve bana bakan Kaleb'e gözlerimi dikiyorum. Ne oldu?

Ama Noah sadece gülüyor, ikisi de dışarı çıkarken beni orada bırakıyorlar. Ve ben kemere tekrar baktığımı fark etmiyorum.

Jake tekrar korna çalınca sıçradım.

"Ver onu bana!" Noah telefonumu ulaşamayacağım bir yerde tutarken bağırıyorum. "Hadi ama." Elini alnıma koyuyor ve masaya oturup fotoğrafı incelerken beni geri itiyor. "Vay anasını," diyor yeterince yüksek sesle etrafımızdaki herkesin duyması için. "Bunu neden saklıyorsun?"

Ayağa fırlayıp telefonu elinden kapıyorum ve koltuğuma geri oturuyorum. "Çünkü bu aptalca bir resim."

"O zaman neden telefonunda tutuyorsun?"

"Çünkü" diyorum ona. "Yaptığım ve gurur duyduğum tek şey bu."

Hakkımda yazılmış tek makalenin ve derginin bu makaleye eşlik etmesi için ısrar ettiği fotoğraf çekiminin linkinden çıkmak istiyorum ama Jake onun yerine telefonumu elimden alıyor ve fotoğrafa bakma sırasını kendine alıyor.

İtiraz etmek için koca ağzımı açarak ters ters bakıyorum, ama et lokantasında huzur içinde yemek yemeye çalışan diğer ailelere endişeli bir bakış atarak vazgeçiyorum.

En başta Noah'a göstermek benim hatamdı. Geçtiğimiz bahar, *Vanity Fair* yıldızların çocuklarıyla ilgili bir tanıtım yaptı ve "koleksiyonlarında" bana da yer verdi. Ne yazık ki fotoğraf çekimi de bu işin bir parçasıydı; özellikle de Fransız örgülerim, spor sutyenim ve lakros kıyafetlerimle çekilmiş bir fotoğrafım. Terli ve kirli ama biraz da seksi görünüyordum ve her şey ailemin reklamcıları tarafından beni inanılmaz göstermek için uydurulmuş bir yalan olsa da, bu deneyim gerçekten hoşuma gitmişti. Hayatımda hiç lakros oynamamış olmama rağmen.

Kendimi büyük hissettiğim tek zamandı.

Evet, makale okulla ne kadar ilgili olduğumla ilgili saçmalıklardan ibaretti. Aktivizmim ve hobilerimle ilgili hiçbir şey doğru değildi ve bu özelliği sadece ailem yüzünden aldım. Bana bunu yaptırdıkları zaman bu fikirden nefret ettim.

Yine de fotoğraf çekimi... Kendimi güzel hissettim. Bittikten sonra kendimi aptal gibi hissetsem bile.

"Bu harika bir resim. Web sitesine koyacağız," diyor Noah babasına ve sonra kollarını kaldırıp elinde bıçak ve çatalla hayali bir başlığın üzerindeki kelimeleri okuyor. "Van der Berg Extreme'e Yeni Eklenti."

Gözlerimi devirip dikkatimi Jake'e yöneltiyorum. "Ver onu bana."

Kaleb'e uzatıyor, o da alıyor ve Noah'ya vermeden önce zar zor bakıyor.

"Şimdi," diye dişlerimi sıkarak şakalaşmamızı bastırmaya çalışıyorum. Jake yemekte yine sırt dekolteli elbisemle ilgili iğneleyici sözler sarf edince, bu gece olduğundan daha az giyindiğim için övünmek istemiştim. Yine de sutyenimle bana aval aval bakmalarını istemedim. Herkesin içinde.

Eski, rustik restoranda bardaklar ve gümüş takımlar şıngırdıyor, barbekü sosu ve patates kızartması kokusu havayı dolduruyor ve zaman zaman burnumun direğini sızlatıyor.

Biftek çok pişmişti, kola sulandırılmıştı ve zemin o kadar yağlıydı ki ayakkabımın topuğuyla ismimi heceleyebiliyordum.

Ama on sekizinci yaş günüm için farklı bir şey istemezdim. Bu gece daha önceki tüm doğum günlerimin toplamından daha fazla eğlendim.

Noah telefonu bana geri veriyor, ben de alıyorum, kapatıyorum ve bir daha alamasınlar diye kalçamın altına sokuyorum.

"Ee, ne diyorsun?" diye soruyor. "Web sitemizde böyle seksi görünmek ister misin?"

"Kapa çeneni."

Sandalyemi geri çekiyorum ve sodamdan bir yudum alıyorum.

Noah babasına dönerek, "Bu gerçekten iyi bir fikir," diyor. "Pazarlamamızda eksik olan şey bu. Güzel bir şey."

"Noah, Jesus..." Jake sandalyesinde rahatsız bir şekilde kayar ve şişesini dudaklarına götürür.

"Hayır, cidden," diye devam ediyor. "Diğer tüm sitelere bakın. Gittiğimiz tüm şovlara ve fuarlara. Hepsinin ortak noktası ne? Ateşli kızlar. Eve bir fotoğrafçı çağırabilir ve bisikletlerin üzerinde bir fotoğraf çekimi yapabiliriz. Harika olur."

"Sabaha kadar kar yağar," diyor Jake. "Hiçbir fotoğrafçı dağa çıkamayacak." Gözlerini bana çeviriyor. "Ve kimse aşağı inmiyor."

Duraklıyorum, amcamın gözlerini tutarken neredeyse içimden bir ürperti geçiyor. Önümüzdeki aylarla ilgili bir uyarı mı yoksa bir meydan okuma mı gördüğümden emin değilim,

Ama kadehimi şerefe kaldırıyorum, her şeye hazırım.

Jake sırıtarak birasını kaldırıyor ve Noah da onu takip ediyor, hep birlikte kadehlerimizi tokuşturuyoruz. Kaleb yemeğini yiyor.

"Ayrıca," diye ekliyor Jake birasını yere bırakarak, "bahardan sonra onu bir daha göremeyebiliriz zaten. Onu henüz antetli kağıda eklemek istediğimizden emin değilim."

Başımı sallıyorum, sonsuza kadar kalmamı umursamayacağını ve şu anda kalacağıma dair güvence vermemden hoşlanacağını biliyorum.

İstenmeyi seviyorum.

Ama üniversite yaklaşıyor. Yakında karar vermem
gerekecek. Noah bana baktı. "Bizi
bırakmayacaksın, değil mi?" Gülüyorum, buna
nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum.

Onun yerine, çenemi amcama doğru eğdim. "Doğum günüm için bakire olmayan bir bira alabilir miyim?"

Bu eyalette yirmi bir yaşından küçük herkesin ebeveyn gözetiminde olduğu sürece özel mülkte içki içmesine izin verilmesinden faydalandığımı çok iyi biliyor.

O zaman eve, özel mülke gidelim ki bunu
yapabileyim. Ama Jake'in farklı planları var.

"Hadi bara gidelim," diyor.

Gözlerim açıldı. Ve hepsinden önce sandalyemden kalktım.

Jake hesabı öderken Noah, Kaleb ve ben restorandan çıkıyoruz ve Noah elimi tutarak uzun bir koridordan geçip restorana bağlı, gürültülü bir salona giriyoruz. Müzik kutusunda country müzik çalıyor ve loş ışıkların altında, bilardo masalarının ve bar taburelerinin yanından geçerken ayakkabılarımın altındaki fıstık kabuklarını çıtırdatıyorum.

İnsanlar küçük gruplar halinde toplanırken ve müzik bangır bangır çalarken gözler hemen bize çevriliyor. Jake'in önerdiği gibi birden kendimi fazla giyinmiş hissettim.

Daha önce restoranda otururken birkaç ilgili göz kıyafetimin üzerinde aşağı yukarı gezinmişti, çünkü şehirde çok fazla insanla tanışmamıştım ve muhtemelen kim olduğumu merak etmişlerdi, ama şimdi... bakışları altında tenim ısınıyor ve biraz rahatsız bir şekilde Noah'nın elini tutuyorum. Burası tişörtler, kotlar ve sakallarla dolu ve Malibu'daki bir kokteyl partisi için giyinip buraya gelen moron kim?

İçki ve sigara içen insanların masalarının önünden geçerken birkaç çift gözle karşılaşıyorum.

Kaleb bara biraz para atıyor ve barmene hepimizi işaret ediyor, ama adam başını eğerek bana şüpheyle bakıyor.

"Sorun yok Mike," diye aniden arkamdan amcamın söylediğini duyuyorum.

Arkamı döndüğümde adama gülümsediğini görüyorum ve bu her şeyi hallediyor gibi görünüyor çünkü barmen başını sallıyor ve soğutucudan dört Buds çıkarmak için uzanıyor, hepimiz için üstlerini patlatıyor.

"Hadi gidelim." Noah kolumu dürttü.

Hepsini takip ediyorum -Kaleb hariç, çünkü o birasını aldıktan sonra ortadan kayboldu- langırt masasına gidiyoruz ve Noah ile ben Jake'e karşı eşleşiyoruz. Sırtımda hissettiğim gözleri görmezden geliyorum ve biramdan bir yudum alıp Noah ve Jake'inkilerle birlikte masaya bırakıyorum.

"Bunu *Karate Kid'*de oynamışlardı, değil mi?"

Jake'in gözleri parlıyor. "Çok iyi."

Sevinçli ifadesine neredeyse gülecektim. Görünüşe göre benim için hala umut var.

Henüz.

Birkaç oyun oynadık, Jake tek başına olmasına rağmen her seferinde kazandı,

Üçüncü oyunu bitirdiğimizde saçımı omzuma atıp sırtımdan çıkarmak zorunda kalıyorum çünkü terlemeye başlıyorum.

Buradaki müzik genelde benim tarzım değil, ama kalabalık gürültülü ve mutlu bir şekilde bundan besleniyor ve her biri geldiğinde ya da ayrıldığında ön kapıdan içeri giren soğuk rüzgârları fark etmiyorum bile. Yaşlı bir adam şapkasındaki karın tozunu alarak içeri giriyor, ama hiçbir şey iyi vakit geçirmemize engel olmuyor.

Jake son maçtan sonra birasını göstererek, "Bir tane daha alacağım," diyor.

Hâlâ masanın üzerinde duran ve dokunulmamış benimkini alıyorum ve o giderken odaya bakıyorum.

Bazı yarışçılar arkada oturuyor ve birkaç kez amcamın evindeki gruptan birkaç erkek ve kızı tanıyorum ve barda diğerleriyle çevrili ucuz küçük bir örtü takmış bir kadın görüyorum, hepsi de içkilerini yudumluyor. Dar, siyah tişörtünde loş ışıkta parıldayan mücevherlerle "Marissa's Last Stand" yazıyor.

Müzik kutusundaki şarkı biter ve pistin küçük bir bölümünde dans eden birkaç çift birbirlerini bırakıp masalarına geri döner.

"Biraz bilardo oynamak ister misin?" Noah gürültü üzerine bağırır.

Müzik kutusuna bakıp şişeyi dudaklarıma götürüyorum. "Biraz müzik çalmak istiyorum," diyorum ona ve özür dileyen bir gülümsemeyle elimi

uzatıyorum

Para. "Lütfen?"

Gözlerini deviriyor ama elini cebine atıp benim için birkaç tane çıkarıyor. Param Jake'te. Noah bu işte iyi olduğumu biliyor.

Bana birkaç banknot uzattı, ben de kaptım. "Teşekkür ederim."

Gezinerek müziğe doğru ilerliyorum.

Jake barda duruyor, bir adamla konuşuyor ve ben buraya geldiğimizden beri Kaleb'i hâlâ görmedim. Müzik kutusunun yanında durup onu arıyorum. Bu gece bana kemeri verdiğinden beri Kaleb bana bir bakış bile atmadı ama hediyesiyle ilgili bir şey içimi kemirmeye devam ediyor ve nedeninden emin değilim.

O yaptı. Elleriyle. Benim için.

Doğum günümün yaklaştığını biliyordu.

Aslında bana bir şey almak zorunda olmamalarına rağmen, her birinin benim nelerden hoşlanabileceğimi düşünmüş olmalarını seviyorum. Birini etkilemek için çok fazla çaba harcayan gösterişli bir hediye yerine kendime alacağım bir hediyeyi açmak güzeldi.

Kaleb saatlerce çalıştı. Onun ahırdaki çalışma odasında sessizce çalıştığını, başını kemerime dayadığını, onca zaman orada tek başına olduğunu düşünmek... benim için.

Ama sonra başımı sallıyorum.

Aşırı analiz yapıyorum. Muhtemelen o kemeri çoktan yapmış ve ortalıkta duruyordu. Odasından çıkarken aldı ve muhtemelen Noah'ın dediği gibi tüm o çentiklerle tuhaf bir cinsel iması var.

Şarkı seçeneklerini kaydırıyorum, sonunda country olmayan bir şey görüyorum ve harf ve numarayı tuşlayarak bir fatura giriyorum. Joan Jett'ten "Do You Want to Touch Me There" çalmaya başlıyor ve aniden tezahüratlar yükseliyor. Başımı omzumun üzerinden çevirdiğimde bekârlığa veda partisinin kollarını havaya kaldırmış bana doğru ilerlediğini ve dans etmeye başladığını görüyorum.

Gülümsüyorum, yoldan çekilmeye hazırım ama onlar bağırmaya başlıyor, içlerinden biri elimi tutuyor ve beni de yanlarına çekiyor. Gülüyorum, ne yapacağımı bilemiyorum.

Amcamın ya da Noah'nın beni kurtarması için etrafıma bakıyorum ama bir anda kapana kısılıyorum ve kimseyi göremiyorum. Hepimiz küçük alanı dolduruyoruz ve herkes zıplarken, sallanırken ve sallanırken, altımızdaki ahşap zemin dayak yerken hareket etmek için zar zor yerim var.

Diğerleri gözlerini kapatıyor ve birkaç dakika sonra ben de derin bir nefes alıp aynı şeyi yapıyorum, müziğin ve insanların beni beslemesine izin veriyorum.

Başım dönüyor.

Diğer kadınlara karşı hep garip olmuşumdur. Her zaman. Ya sosyal ortamlarda elimi tutmaları gerektiğini düşüneceklerinden endişeleniyorum ya da tuttukları için sinirleniyorum. Boyunlarında bir kambur olmaktan ya da kanatları altına almaları gereken cahil bir küçük kız kardeş gibi davranılmaktan nefret ediyorum.

Ama bu öyle değil. Sadece dans etmek zorundayım.

Şarkıya eşlik ediyorum, saçlarımı savuruyorum ve vücudumu müziğe göre hareket ettiriyorum, onlarla birlikte gülüyorum ve enerjinin tenimin her santiminde vızıldadığını hissediyorum. Bu kızlarla konuşmak zorunda olsaydım, bu bir meydan okuma olurdu, ama şimdilik müziğin tadını çıkarabiliyorum.

Kollarımı kaldırıp şarkı sözlerine kafamı vuruyorum, çıldırmaktan utanmadan, çünkü herkes öyle yapıyor ve rahatlıyorum.

Sonunda rahatladım.

Gözlerimi açana kadar.

Jake birasını ağzına götürürken duraksıyor ve barda beni izliyor. Dudakları hafifçe aralanmış ve nefes almıyor gibi görünüyor. Kalbim mideme iniyor ve bir an için yavaşlıyorum, kızgın olmadığından emin olmak için zihinsel bir envanter çıkarıyorum.

Buralı bir çocukla dans

etmiyorum. Çıplak değilim.

Üç erkek akrabamla birlikte geldim, yani silahsız ya da korumasız

değilim. Kızgın değil, sanmıyorum. Sadece beni izliyor.

Midemde bir çarpıntı oluyor.

Bakışlarımı kaydırdığımda Noah'nın birkaç arkadaşıyla bilardo masasında kahverengi bir şey içtiğini görüyorum, gözleri hemen bana dönüyor, sanki tüm zaman boyunca gözünü dört açmış gibi. Bakışları yumuşak ama dudakları gergin.

Ağzımı bir gülümseme kaplıyor, ama dışarı çıkmasına izin vermiyorum.

Müstakbel gelin kolunu belime doluyor, ben de kolumu başka bir kadının omzuna atıyorum, şarkı söyleyip dans ediyoruz ama yüzümdeki her gülümseme başkası için. Yaptığım her şeyi umarım Jake görür ve yaptığım her hareketi umarım Noah izler.

İlgilerine bayılıyorum.

Şarkı bittiğinde kızlarla birlikte gülüyoruz, yavaş bir melodi başladığında hepimiz dağılıyoruz ve bardaki amcama gitmek için arkamı dönüyorum.

Ama arkamı döner dönmez orada biri olduğunu gördüm ve başımı kaldırıp Terrance Holcomb'u gördüm.

"Hey, California," diyor ellerini belime doğru kaydırarak.

Onu itmeye başladım. "Çekil."

Jake bu adamın tuttuğu kulüp evi hakkında yalan söylemez. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum.

"Arkadaşımla tanıştın mı?" diye

soruyor. Ne?

O anda arkamdan biri geliyor ve başımı çevirdiğimde Cici'yi sırtımda görüyorum. O da kalçalarımı tutuyor ve çenesini omzuma koyuyor.

Onlar arkadaş mı? Kaleb de işin içindeyken bu nasıl olacak?

Olay çıkarmamaya çalışarak tutuşlarına karşı koyuyorum, ama her gevşediğimde tekrar tutuşlarını geri alıyorlar.

Etrafımda Jake ya da Noah'yı arıyorum ama birden etrafımız insanlarla çevriliyor. Bir sürü insan.

Erkekler.

Ne oluyor be?

Dans pistindeki tüm kadınlar gitmiş, yerlerini Holcomb'un Motokros arkadaşları almıştır.

Farkına varıyoruz. Etrafımız siperlerle çevrili, Jake ve Noah göremiyor.

"Ya sana Kaleb'in o gün mağarada bana vurduğunu söylesem?" Cici arkamdan söylüyor. "Yine de kışı onunla birlikte zirvede kilitli geçirmek ister miydin?"

Duraksadım, afalladım. Ne oldu?

"Peki ya sana," diye devam ediyor Cici, elbisemin spagetti askısını izleyerek, "senin de kanını akıtmak için sabırsızlandığını ve ondan kaçmanın hiçbir yolu kalmayana kadar zaman kolladığını söylesem?"

Ağzım kuruyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Kaleb... Kaleb öyle biri değil.

Holcomb sırıtarak başını sallar. "Seni benim hakkımda uyarmışlardı, değil mi?" diyor. "Onlar hakkında uyarılmalıydın. Seni sadece zengin ve güzel olduğun için istediler. Paranın Van der Berg Extreme için neler yapacağını ve vücudunun onların yataklarında neler yapacağını bir düşün."

Başımı sallıyorum. *Hayır.*

"Noah'nın sponsora ihtiyacı olmayacak," diye devam ediyor Holcomb. "Sana sahip olacak. Hepimizin toplayabileceğinden çok daha fazla para ve bunu elde etmek için çemberlerden atlamak zorunda kalmayacak, çünkü onu seviyorsun ve istediği her şeye sahip olmasına izin vereceksin."

"Hayır."

"Hiçbiri sana dokunmadı o zaman?" Cici soruyor.

Dişlerimi sıkıyorum. Ama tekerlekler yine de dönüyor, Kaleb ve beni arabanın kaputunda ve Jake ve beni mutfakta hatırlıyorum.

"Kendini tehdit altında hissetmedin mi?" Holcomb bastırıyor. "Bir kere bile mi?"

Eğer böyle bir adamla herkesin içinde dans ediyor olsaydın, seni dizlerimin üzerine yatırırdım.

Sert ve sığ nefes alıyorum, amcamın haftalar önceki tehdidini hatırlıyorum. Beni çekip Terrance'a söylediğinde Cici muhtemelen onu duymuştu.

"Ve şimdi on sekiz yaşındasın," diye ekliyor Terrance. "Elli eyalette de tamamen yasal, tam da kar yağarken."

Kelimeler boğazımda düğümleniyor ve kollarımı onlardan kurtarmak için çekiyorum.

"Senden pek hoşlanmıyorlar," diyor Cici bana. "Sen işe yarıyorsun. Tıpkı onlara hizmet eden bizler gibi." Başı omzumda kalırken karnımda daireler çiziyor. "Ve seni hamile bıraktıklarında, seni ve banka hesabını sonsuza dek kontrol edecekler."

Hayır. Onlar benim evim. Zirve benim evim.

"Bizimle kal," diye fısıldıyor Holcomb, yaklaşarak. "Benimle eve gel."

Gözyaşları beni sarıp sarmalıyor ve Holcomb ağzını boynuma daldırdığında haykırmaya başlıyorum.

Hayır.

Ama tam o sırada bir el bileğimi sarıyor ve beni onlardan kurtarıyor. Nefes nefese kalıyorum, dans pistinde sendeliyorum ve Kaleb beni vücuduna çekerken ona çarpıyorum. Beni kendine çekiyor, alnım onunkiyle buluşuyor ve sulu gözlerimin arasından ona bakıyorum.

Dudaklarını sertçe alnıma bastırıyor ve ben bir an için hareketsiz kalıyorum. Kaleb...

Holcomb ve Cici'nin sözleri kafamın içinde dönüp duruyor, ama Kaleb'in sıcaklığı üzerime çöktükçe, söyledikleri her şey, ondan başka hiçbir şey kalmayana kadar gittikçe kaybolmaya başlıyor.

Nefes veriyorum, gözlerimi kapatıyorum.

Onlar benim ailem değil. Bu gerçek. Beni önemsiyorlar ve burada olmamı istiyorlar.

Kaleb geri çekiliyor, gözlerimin içine bakarken alınlarımız tekrar buluşuyor, gözlerini kırpmadan. Başparmaklarını gözlerimin altında kaydırarak gözyaşlarımı siliyor.

Ona iyi olduğumu söylemeye gidiyorum ama ben söyleyemeden ellerini indiriyor, bakışları kararıyor ve Holcomb'a doğru hamle yapmadan önce

beni arkasına itiyor.

Onu boynundan yakalayarak Terrance'ı müzik kutusuna fırlatır ve bu sırada dans pistindeki diğer insanlara çarpar.

Adamın makineye vurmasını ve cam kasanın çatlamasını izlerken irkildim.

Kıyamet kopar. Motokrosçular Kaleb'in peşine düşer, bir şişe yere düşer ve bir grup kadın bir masanın içine itilir, bacaklar yerde sürtünür.

"Kaleb!" Ağlıyorum.

Cici onun dikkati dağılmışken fırsatını bulup beni göğsümden itiyor ve gözlerim öfkeyle yanarken sendeleyerek geri çekiliyorum. Noah elimi tutup beni uzaklaştırıyor, Cici kalabalığın içinde kaybolurken gözlerim onunkilere kayıyor.

Beni bara doğru çekiyor ve dans pistindeki kavgacılara dönüp bakıyorum, Kaleb'i hiçbir yerde göremiyorum. Onu pistte falan mı tutuyorlar?

Barmen bir beyzbol sopasıyla barın üzerinden atlıyor ve Noah kardeşine doğru koşarken Jake beni Noah'ın elinden alıyor.

"Sen iyi misin?" Jake soruyor.

Çabucak başımı sallıyorum, çocuklar için çok endişeleniyorum. Başka birinin başlattığını bile söyleyemem. Teknik olarak ilk hamleyi Kaleb yaptı.

Öpücüğü hala alnımı ısıtıyor.

"Kamyonete bin." Jake anahtarlarını bana doğru itti ve beni kapıya doğru itti.

Geri çekildim, müzik durmuştu ve seyirciler kavgayı izliyordu. Kalbim göğsümde güm güm atıyor, sanki bu benim suçummuş gibi hissediyorum ama öyle olmadığını biliyorum.

Eğer burada olmasaydım.

Jake ortalığı karıştırıp oğullarını buluyor ve ben de dönüp dışarıya, kaldırıma park etmiş kamyonetimize doğru koşuyorum.

Kar yağıyor, iri taneler saçlarıma ve çıplak omuzlarıma çarpıyor ve topuklularımı çıkarıp soğuk, ıslak kaldırımda koşarak kamyona gidiyorum.

Arabaya tırmanıp topuklarımı arkaya atıyorum ve motoru çalıştırıyorum.

Titriyorum, ısıtıcıları açıyorum ve silecekleri çalıştırıyorum. Neyse ki camlar henüz buzlanmamıştı ve ellerime üfleyerek onları ısıtmaya çalışıyorum. Şalımı içeride bırakmışım, lanet olsun.

Barın kapısı hızla açılıyor ve Kaleb'in dışarı fırladığını görüyorum, hemen ardından babası ve kardeşi geliyor. Kamyonun şoför mahalline doğru ilerliyor.

"İyi misin?" Kapıyı açtığında sordum.

Ama bir cevap alamayacağımı biliyorum.

Beni iterek kamyona bindi ve Jake yanımdaki koltuğa, Noah da arkaya geçerken kamyonu birinci vitese taktı.

İpucunu aldım ve ona katılmak için arka koltuğa koştum.

Barın kapısı tekrar açılıyor ve adamlar dışarı fırlıyor, Terrance sürünün başını çekiyor ve ben Kaleb'e bakacak zamanı ancak buluyorum ki o tekrar vites değiştirip bu sefer kamyoneti geri vitese takıyor.

Noah, Kaleb'in ne yapmak üzere olduğunu biliyormuş gibi "Ah, kahretsin," diyor ve Kaleb gaza basarken ben de kafamı çeviriyorum. Kamyonumuz doğruca bir sıra bisiklete yöneliyor ve ben kapımın üstündeki tutamağa yapışıp onu tutuyorum ve kamyon toprak bisikletlerinin üzerinden geçerken gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Kaleb!" Jake bağırıyor.

Ama artık çok geç. Motosikletlerin üzerinde sürünerek bir o yana bir bu yana sallanıyoruz ve kalbim boğazımda düğümleniyor, ama neredeyse gülmek de istiyorum.

Bunu hak ettiler.

"Seni orospu çocuğu!" Birinin bağırdığını duydum. Ve sonra yüksek sesli bir havlama. "Sen öldün!"

Pencereden dışarı bakıyorum ve birden caddenin karşısında iki polis görüyorum, ağır ceketler ve kışlık şapkalar giymişler ve araçlarından iniyorlar.

"Oh, kahretsin," diye nefes nefese kaldım.

"Kaleb, hemen git!" Noah bağırıyor, benim gördüğümü görüyor.

Daha fazla tereddüt etmedi. Polisler onu durduramadan Kaleb gaza basıp hızla uzaklaşıyor ve ben arka camdan dışarı bakıyorum, adamların bisikletlerine koşuşturduğunu ve polislerin arabalarına geri döndüklerini görüyorum.

Kamyon gecenin içinde hızla ilerliyor, kar gecenin karanlığında ön camı kırbaçlıyor ve ben ayakkabılarımı tekrar giyiyorum.

Kaleb, sanki tüm kasaba nereye gittiğimizi bilmiyormuş gibi farları kapatıyor ve ben de koltuğunun arkasından dikiz aynasında ne gördüğünü görmeye çalışıyorum.

Işıklar bizi geride bırakıyor ve kaygan kar buza dönüşürken lastiklerin altımızda döndüğünü duyuyorum. Jake buz çözücüyü açtı.

"Bu havada bizi gerçekten kovalıyorlar mı?" Arkama bakarak ağzımdan kaçırdım. "Belki de durmalısın."

Arazi motosikletindeler. Hava buz gibi. Eğer bir kaza olursa durum daha da kötüleşebilir.

Yine de kimse beni duymuyor.
Jake ona, "Yavaşla," diye emrediyor.

Ama Kaleb dinlemiyor. Kamyon savruluyor ve Kaleb direksiyonu omuza doğru kırıyor, çakılları çekiş için kullanarak bizi dağlara doğru daha da uzaklaştırıyor.

Daha az ağırlık taşıdıkları için motorlar bize yetişiyor, ama sonra motorlar kaymış gibi birkaç farın düştüğünü görüyorum. Diğerleri de Kaleb'in örneğini izliyor ve polislerin kırmızı ve mavi ışıkları arkada yanıp sönerken banketi kullanıyorlar.

Hayır, hayır, hayır... Bu kötü.

Devam ediyoruz ve peşimizdeki yarışçılardan bazıları yoğun kar yağışında pes edip başka bir güne saklamaya karar verdikçe arkamızdaki ışıkların azaldığını fark ediyorum.

Neden kaçıyoruz ki? Bar kavgası önemli değil ama Kaleb'in mala zarar vermesi önemli. Ön kapının arkasına geçtiğimizde takip bitmeyecek.

Birden polis ışıkları kayboldu. Farlarını izliyorum, onların da geri dönüp kasabaya doğru gittiklerini görüyorum.

Yarın Kaleb'i nerede bulacaklarını biliyorlar sanırım.

Lastikler altımızdan kayıyor ve kamyon geriye doğru gitmeye başlıyor. Nefesimi içime çekip tırnaklarımı Kaleb'in koltuğunun arkasına geçiriyorum. Bunu yapmamalıydık.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum, kamyonun benim tarafımdaki uçurumdan aşağı bakıyorum, korku beni felç ediyor.

Arkamızdaki motorlar yola tırmanmak için mücadele ediyor ve ben tam durmamızı ya da inip eve yürümemizi önerecekken, çünkü bir milden daha az bir mesafedeyiz, Kaleb direksiyonu sağa kırıyor ve bizi yoldan çıkarıyor. Kamyon bir hendeğe düşüyor ve gaza basıp bizi ormana götürüyor, kamyon ağaçların arasında daha istikrarlı bir şekilde ilerliyor.

Arkama bakıyorum, motorların geride kaldığını, karanlıkta, karda kaybolduklarını ve Kaleb'in arka lambaları olmadan nereye gittiklerini bilemeyeceklerini görüyorum.

Yol boyunca nefes aldığımı sanmıyorum.

Kaleb arabayı ormanın zemininden geçirerek bizi eve kadar götürüyor ve kamyonu durdurduğunda hepimiz arabadan inerek etrafta polislere ya da yarışçılara dair bir işaret olup olmadığına bakıyoruz.

"Hemen içeri girin!" Jake emrediyor.

Kapıyı arkamızdan çarparak eve giriyoruz ve Noah nefes nefese kapıya yaslanıyor.

Biz ne yaptık?

Bunun bir cezası olacak. Peşini bırakmayacaklar. Birden Noah gülmeye başladı.

Histerik bir şekilde.

Ayağa kalkıyorum ve kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Bu hiç komik değil," diye homurdandım. "Birileri ölmüş olabilir. Kar durduğunda hâlâ burada olacaklar. Polisler onu tutuklayacaktır."

Salatalık kadar soğukkanlı olan Kaleb'e bakıyorum, mutfağa giriyor ve yatmaya hazırlanıyormuş gibi gömleğini çıkarıyor.

Noah'nın kahkahası kesiliyor ve ayağa kalkıp yanıma geliyor. "Kar durmayacak," diyor bana.

Kolumu okşarken gözleriyle buluşuyorum. "Nisan'a kadar," diye bitiriyor.

Ve Kaleb'i bira için buzdolabına kadar takip ediyor.

Tiernan

Balkonumda şimdiden on santim kar var. Kar fırtınası şiddetleniyor, parlak, beyaz pullardan oluşan büyük kümeler o kadar yoğun bir şekilde yere düşüyor ki gece olduğunu zar zor anlayabiliyorum. Sessiz bir kahkaha atarak çift kapılı evimin penceresinden dışarı bakıyorum. Ev sessiz, çocuklar uzun zaman önce yattı ama ben uyuyamıyorum. Bunu görmek istiyorum.

Çok güzel bir yer. Ve nedense, Noah'ın önümüzdeki altı ay boyunca uygarlık yok diye yakınmasına rağmen ben cennetteyim. İhtiyacım olan her şey burada var.

Jake yatmadan önce atlarla ilgilenmemizi istedi ama yine de ahırda onlar için üzülüyorum. Kar kesinlikle yapışıyor, bu da yer sıcaklığının bulutlar kadar soğuk olduğu anlamına geliyor.

Arkamı dönüyorum, ellerimi kollarımın altında yumruklarken titriyorum. Aldığım uzun iç çamaşırını giymeliyim ama çarşafın altında pantolon giymekten nefret ediyorum. Yatağa girerken ipek şortum, düğmeli Oxford'um ve battaniyemle kalmaya karar vererek yürüyorum.

Ama yatağın altında bir şey görüyorum ve durup Kaleb'in kemerini alıyorum.

Ya da bana verdiği. Daha önce geldiğimde oraya atmıştım.

Bir ucunu tutarak yumruğumun arasından geçiriyorum ve süslü oymaları görmek için uzatıyorum.

O bir tür sanatçı, değil mi? Onu muhtemelen çatı katında ya da henüz keşfetmediğim ahırdaki odalardan birinde, rahatsız edilmeyeceği bir yerde çalışırken hayal ediyorum. Ya da belki yatak odasında.

Odası nasıl bir yer? Oraya çıkmaya hiç cesaret edemedim ve amcam bir kez benden çamaşır katlamamı istediğinde, çamaşırların içinde Kaleb'in hiçbir eşyası yoktu, bu yüzden o zaman bile Noah'nın odasına girdiğim gibi onun odasına girmek için bir bahanem yoktu.

Başparmağımı rüya kapanına sürtüyorum.

Bütün bunları oyarken ne düşünüyordu? Beni düşünmüş olmalı.

Bunun için zaman harcadı. Uzun bir zaman.

Çentiklere bakıyorum, ucunu tokadan geçirip bileğimi delikten geçirirken dalgınca boy aynama doğru yürüyorum.

Kemeri çekiyorum, geri kalanını tokadan geçiriyorum ve serin derinin tenimin etrafında sıkılaştığını hissediyorum.

Boğazımdan bir şey yükseliyor, neredeyse kusmuk gibi ama aynı zamanda midem ve onun da nasıl ters döndüğü gibi. Göğsüm sığ nefeslerle yükselip alçalıyor.

Aynaya bakıyorum.

Kemer bileğime bir kelepçe gibi oturuyor, gevşekliği sarkıyor ve nefes almayı kesiyorum, Kaleb'in onu yakalayıp yatağına, bir kızın başının üzerine bağladığı görüntüsü zihnimde yanıp sönüyor.

Kayışı çekiyor, vücudu sarsılıyor ve ben inliyorum.

Tanrım. Başımı salladım ve çıkarıp yatağa geri attım.

Bunun için yeterince yaşlı değilim. Ve... benim iki bileğim var. Bana sadece bir kemer verdi. Beni korkutmaya çalışman güzeldi, Noah.

Tekrar titriyorum, ateşime bakıyorum. Odun bitmiş. Harika.

Battaniyemi yatağın üzerine bırakıp aceleyle koridora çıkıyorum ve merdivenleri koşarak iniyorum. Dükkâna girmeyeceğim. Hava çok soğuk.

Büyük odadaki ateş hâlâ çıtırdıyor ve ben de aceleyle şöminenin yanındaki stok yığınına gidiyorum.

Ama dayanamıyorum.

Arkamı dönüyorum ve hafifçe eğilerek sıcaklığın kalçalarımın arkasını ısıtmasına izin veriyorum. Parmaklarımı da alevlere doğru çeviriyorum, onları oynatıyorum ve sıcaklığın tadını çıkarıyorum.

Başımı kaldırıyorum ve Kaleb'in üç adım ötedeki yüksek arkalıklı deri koltukta oturmuş beni izlediğini görüyorum.

Kucağında bir av tüfeği yatıyor ve parmaklarının arasında bir bira şişesinin boynunu tutuyor.

Doğruluyorum, kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. "Her şey yolunda mı?"

Biraz kambur duruyor, uzun bacakları dizlerinden doksan derece bükülmüş, ateş ışığı çıplak göğsünde parlıyor.

"Beni anladığını biliyorum," diyorum. "Başını sallayabildiğini biliyorum. Ya da yazabilirsin. Neden benimle konuşmak istemiyorsun?"

İzlerken ışık gözlerini parlatıyor ve kaşlarımı çatıyorum.

Bir hayvan gibi davranıyor. Sadece yiyor, uyuyor ve...

Dükkanın kapısı açılıp kapanıyor ve gözlerimi Kaleb'den ayırıp büyük odada yürüyen Noah'yı görüyorum.

Bana bakıyor, çünkü o da bir tüfek taşıyor.

"Sen de mi uyuyamıyorsun?" diye soruyor.

Kilitleri kontrol edişini izliyorum. "Hava soğuktu," diye cevap veriyorum. "Biraz daha odun almaya geldim."

Neden ikisi de hala ayakta? Ve silahlılar? Güvende olduğumuzu sanıyordum. "Bizimle film izler misin?" diye önerdi.

"Buraya çıkamayacaklarını söylediğini sanıyordum," diyorum onun yerine.

Kanepeye oturur ve silahını kanepenin koluna dayar. "Yapamazlar."

"Öyleyse neden ikiniz de burayı koruyorsunuz?" "Önlem."

"Ne için?" Bastırıyorum, neredeyse eğlenerek. "Planınız gerçekten de polis memurları gelirse onlara ateş açmak mı?"

Noah başını sallar. "Onlar değil."

Birasından bir yudum alırken ateşi izleyen Kaleb'e bir bakış fırlatıyorum ve sonra Noah'ya dönüyorum.

Yüzümdeki şaşkın ifadeyi görmüş olmalı ki hemen açıkladı.

"Holcomb ve yandaşları kış boyunca burada onlardan güvende olduğumuzu biliyorlar," diye belirtiyor, "ama aynı zamanda... kasabada her ne ve kim varsa... *bizden de* güvende." Sehpanın üzerindeki birayı kapıyor ve üstünü çevirerek lambanın yanına atıyor. "Eğer kar istediğimiz kadar yoğun değilse, bu gece bizi pusuya düşürüp, biz uyanmadan ve bu havada sizi takip etme şansımızı kaybetmeden önce sizi dağdan aşağı indirmeye çalışmasına ihtimal vermiyorum."

Yani...

Aralarına bakıyorum. "*Beni mi* koruyorsun?"

Tek cevabı gülümsüyormuş gibi yapmak oluyor.

Sabahın birinde uyanmışlar, benim için silahlanmışlar ve tetikteler mi?

"Awwwww," diye mırıldanıyorum, ağlamaklı gözler taklidi yaparak ve elimi kalbime götürerek. "Kapa çeneni," diye homurdanıyor Noah.

Sessizce gülüyorum, mutfağa girip buzdolabından bir bira alıyorum.

"Peki, o zaman ne olacak?" Noah'nın yanındaki kanepeye bağdaş kurup oturarak soruyorum. "Karlar eridiğinde Kaleb'in başı belaya girecek mi?"

Bu gece yaşananlar yerel halkın hatasıydı ama ben burada olmasaydım bunların hiçbirinin yaşanmayacağını biliyorum.

"Bu senin suçun değil," diye beni temin ediyor Noah, kumandayı gösterip televizyonu açıyor. "Seni aramalarının bir nedeni vardı."

"Neden?"

Derin bir nefes alıyor ve iç çekiyor. "Çünkü bazı insanlar için kendi paylarını almaları yeterli değil," diye açıklıyor. "Hepsini istiyorlar."

Yayın seçeneklerini kaydırırken onu inceliyorum. Neden bahsettiğini bildiğimden emin değilim ama en azından bu benimle başlamamış gibi görünüyor. Battaniyeyi kanepenin arkasından çekip bacaklarımı örtüyorum ve biramdan bir yudum alıyorum.

Seçimlere bakarken oda sessizleşiyor ama ben pek konsantre olamıyorum. Noah siyah pijama pantolonu ve beyaz kolsuz bir tişört giymiş, teni hala bronz ve pürüzsüz ve fark ettiğim için kendime gözlerimi devirmek istiyorum. Onlarla takılmak için pek fırsatım olmuyor. Geceleri televizyon izlemek için sık sık ayakta kalıyorlar, ama ben günün sonunda o kadar yorgun oluyorum ki, yatağıma gitmek için can atıyorum.

Tom Cruise'un gençliğinde oynadığı bir filmde karar kılıyor ve ben de başımı arkaya yaslayıp biramı tutarak izlemeye çalışıyorum.

Bu film hakkında bildiğim tek şey, iç çamaşırlarıyla dans ettiği ve kendimi sürekli Kaleb'e bakıp herhangi bir eğlence işareti görmeye çalışırken bulduğum. Ya da belki müziğe ayak vuruşunu.

Ancak yüzü sandalyenin arkasındaki kıvrımın arkasına gizlenmiştir ve vücudu film boyunca neredeyse hiç hareket etmez.

Yine de Tangerine Dream'den iyi bir film müziği var. Ne yazık ki, Tom (ya da Joel) iyi bir çocuktur ve ailesi birkaç günlüğüne şehir dışına çıktığında aptal arkadaşlarının emriyle bekaretini kaybetmeye çalışmaktadır. Peki o ne yapar? Bir fahişe tutar ve ailesinin evini geneleve çevirir. Bu bir ergen erkek fantezisinden başka bir şey değil ve bu filmin onu bir isim haline getirdiğine inanamıyorum.

Gözlerimi deviriyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Bu film çok aptalca."

"Öyle mi?" Noah, Joel ve Lana'nın bir trende herkesin içinde seks yapmasını izlerken soruyor. "Oradaki gülüşün bana karışık sinyaller gönderiyor."

Hiç gülmedim. Komedi vasatın altında.

Noah birasından bir yudum alarak, "Bu benim bekaretimi kaybetmeme benziyordu," diyor.

Bir kaşımı kaldırıp ona bakıyorum. "Bir fahişe mi?"

"Sadece tek bir şey isteyen yaşlı bir kadın."

"Senin paran mı?"

Nefes nefese bir kahkaha duyuyorum ve Kaleb'in göğsünün ve karnının hafifçe titrediğini görüyorum. Az önce ben mi...? O az önce...?

Aman Tanrım. Güldü. Şakama.

Biramı bitirip şişeyi sehpanın üzerine koyuyorum, karanlık odayı aydınlatan tek şey ateşin parıltısı. "Bu gece ikiniz için de işler daha iyi gitmediği için üzgünüm."

"Ne demek istiyorsun?"

"Gece ziyaretçileri için son şans," diye takılıyorum. "Bu kış oynayacak bir şey yok."

Noah bir an öylece oturuyor, bir şeyler düşünüyormuş gibi görünüyor. "Belki," diyor.

Gözlerimi kısıyorum. Belki de...

Başımı salladım. "Haklısınız. Yani, buradaki tek insanlar siz olamazsınız, değil mi?" diye soruyorum. "Başka dağ adamları da olmalı?"

Bana doğru baktı. "Pardon?"

"Daha fazla sıcak beden," diye açıklıyorum, yüzümü asmadan. "Burada kulübelerde saklanan daha fazla adam olmalı, değil mi? Sorun değil. Hapishanede olur böyle şeyler. Kaldığın için teşekkürler."

Kaşları havaya kalktı. "Pardon?"

Ama ben cevap veremeden fırlayıp bacaklarımı tutuyor ve kaburgalarıma vururken beni kanepeden aşağıya, kendisine doğru çekiyor.

Kahkahalarımı tutmaya çalışıyorum, ama biraz kaçıyor. "Dur."

"Ne dedin sen?" Kalçalarımı dürtüyor, ben de ellerine tokat atıyorum. "Şey, biraz metro gibisin."

"Peki ya sen?"

"Peki ya ben ne?" Karnımdaki parmaklarından kendimi koruyarak kıvrılıyorum.

"Seni yarışta Cici'yle dans ederken gördüm." Bana doğru eğildi ve iğnelemelerine devam etti. "Belki de aynı cinsiyetin sıcaklığı *seni* tahrik ediyordur."

Hüzünlü, küçük kahkahalar atıyorum ama gözlerimle ona yalvarıyorum. "Kes şunu." Ellerini itiyorum ama geri gelmeye devam ediyorlar. "Yani, sorun değil. İnzivayla bir şekilde başa çıkmak zorundasın, değil mi?"

Hırlıyor ve ayaklarımı tutup alt taraflarını gıdıklıyor. Sertçe gülerek tekmeliyorum. "Kes şunu!"

Ama sonra aniden yakamdan tutup beni kucağına çekti.

Kollarını bana doluyor ve kulağıma fısıldıyor. "İnzivayla gerçekten nasıl başa çıktığımızı görmek ister misin?"

Gülümsemem düşüyor, kahkahalarım kayboluyor ve televizyondaki dosyaları kaydırıp sonunda birine tıklamasını izliyorum.

Kıçım sıkıca kucağında, sırtım göğsüne dayalı ve tek fark ettiğim, giydiğimiz ince kumaşın altından onun vücudunun benimkinin altında olduğu.

Ekran kararıyor, ateş dışında tüm oda yeniden karanlığa gömülüyor ve Noah beni de yanına çekerek arkasına yaslanıyor.

Gerginim.

Bir başka yumuşak parıltı odayı aydınlatıyor ama gözlerimi kaldırmaya korkuyorum çünkü televizyona ne koyduğunu biliyorum.

Bakamıyorum.

Ama ben de gitmek istemiyorum. Öpüşme sesleri duyuyorum. Ve yağmur.

Oyunculuklar kötü -yüzüm onlar adına utançla ısınıyor- ama... Bilmiyorum.

Noah'ın üstünde oturmaya devam ediyorum.

Filmde bir kız ve bir erkek var. Gençler. Arabalarında öpüşüyorlar ve konuşmadan anladığım kadarıyla yağmurlu bir gecede ormandalar. Gözlerden uzak ve yalnız.

Ya da öyle sanıyorlar.

Yukarı bakıyorum, porno filmin gradyan resmini çekiyorum, arabalarının camları yağmurun tavana vurmasıyla buğulanıyor, ama sonra yanıp sönen ışıklar beliriyor ve iki polis camlarına vuruyor.

Noah bana sarılıyor, biz izlerken başparmağını elimin arkasına sürtüyor.

"Hayır, lütfen," diye yalvarıyor filmdeki genç adam polislere. "Benim Tüm bunlar için para. Ben ödeyeceğim. Bunu unutabilir miyiz?"

Görünüşe göre, kaybedenin ödenmemiş cezalar ve süresi geçmiş sigorta için birkaç arama emri var. Onu hapse atmak istiyorlar.

Ama sonra, tabii ki, arabanın içinde ışıklarını yakarlar ve küçük kız arkadaşına iyice bakarlar.

1. Polis kafasını eğiyor ve salağa Hapisten Kurtulma Kartı teklif ediyor.

İki üniformalı memurun kızı arabadan indirip itaat etmeye zorlamalarını izliyorum. Erkek arkadaşı eve gidebilir, arama emirleri silinir ve babası bu gece onu karakoldan almak zorunda kalmaz. Eğer onlara istediklerini verirse.

Yağmur, göğüslerinin altından bağladığı küçük beyaz bluzunu ıslatıyor, polis onlara açlıkla bakarken meme uçları ve teni ıslak kumaştan açıkça görünüyor. Bacaklarımın arasına bir ağrı yerleşiyor, zonkluyor ve sıcak.

"Yaptığımız şey bu," diye fısıldıyor Noah kulağıma. "Bu bizim yaptığımız şey.

Kışı atlat, Tiernan."

Kaleb'e bakıyorum, yüzü görünmüyor ama göğsünün ve karnının hızlı nefes alıp verişiyle inip kalktığını görüyorum.

"Sen de öyle yapacaksın," diye ekliyor

Noah. Onlarla birlikte mi? Ya da...

Gözlerimi indiriyorum, kızın kıyafetlerinin yırtıldığını duyuyorum.

Noah'nın nefes alış verişi düzensizleşiyor ve altımda kayıyor, siki sertleşiyor ve bana sürtünüyor.

Nefes alıyorum.

"Artık yatmalısın," diyor alçak bir sesle.

Yavaşça beni kucağından itti ve koltuğuna oturdu, polis memuru genç kızı erkek arkadaşının penceresine doğru iterken daha da rahatladı, çıplak göğüsleri ıslak cama bastırıyordu, böylece o da izleyebiliyordu.

Kanepeden aşağı kaydım ve gitmeliyim. I...

Şortunu indiriyor, gömleğini yırtıyor ve külotunu kenara çekip saçlarından tutarak içine giriyor.

İnliyor, suçlu ve utangaç görünüyor, ama çekim arabanın içindeki erkek arkadaşına kayarken itiraz etmiyor ve ıslak göğüslerinin önünde sikilirken cama çarpmasını izliyor.

Noah'a bakıyorum ve filmi izlemediğini görüyorum. O izliyor

Ben.

"Son şansın," diyor usulca, pantolonunun içinden sikini okşayarak. "Sen gitmeli."

Ama ben istemiyorum. Isı yanaklarıma yükseliyor, ama battaniyeyi bacaklarımın üzerine çekiyorum ve emin olmam için bana birkaç saniye daha verirken gözlerini tutuyorum.

Ağzında bir sırıtış var ama her zaman sahip olduğu mizah yok. Şu anda çok ateşli. Kasları gergin, gözleri yanıyor ve bir çizgiyi aşmak üzere olduğumuzu biliyor.

Bakışlarımı tutarak siyah pantolonunun içine uzanıyor, kumaşın altından kendini okşuyor ve bir tepki verip vermeyeceğimi izliyor. Ama ben kıpırdamayınca çıkarıyor.

Gözlerim elinde tuttuğu şeye kayıyor ve midemde bir anda sıcaklık ve kelebekler uçuşmaya başlıyor.

Kahretsin.

Kalın ve sert, ateş ışığı şişman ucunda dans ediyor ve tişörtünü çıkarıp elini yalarken, gözlerini benden hiç ayırmadan kendini tekrar tekrar aşağı yukarı okşarken izliyorum.

"İzlemek ister misin?" diye o kadar sessiz fısıldıyor ki neredeyse duyamıyorum.

Evet. O kendini okşarken güzel vücudu parlıyor ve esniyor ve ben dudaklarımı yalıyorum, sadece tek bir şey istiyorum. Sadece görmek istiyorum.

O gülümseyerek televizyona bakarken ben de onu ve filmi izliyorum, her ikisi de kalbimin daha hızlı ve daha sert atmasına neden oluyor. Bacaklarımın arasındaki kayganlığı hissediyorum ve koluma yaslanıyorum, kızın inlemeleri, polislerin homurtuları ve çocukların nefesleri küçük alanımızı doldururken Noah'ın göğsünde ter parlıyor.

İlk polis kızın içine girip göğüslerini sıkarken, ikincisi onu hemen erkek arkadaşının arabasının arka koltuğuna atıyor, pantolonunu indiriyor ve sırayla kızın üstüne çıkıyor.

Erkek arkadaşı dikiz aynasından izliyor, bacağını ön koltuğun üzerine atıp onu iyice açıyor ve polis tekrar tekrar içine girip sarsılıyor.

Kısa, sığ nefesler alıyorum, kalçalarımın arasındaki ağrı derin ve zonkluyor. Karnımın alt kısmı acıyor ve Kaleb'in kotundaki şişkinliğin büyüdüğünü görerek alt dudağımı çiğniyorum.

Tanrım.

Aşağı doğru kayıyorum, kanepeye sırt üstü uzanıyorum ve rahatsızlığa karşı kalçalarımı sıkıyorum. Noah bacağımı tutup kucağına yatırıyor ve elini bacağımın üzerine koyuyor.

Gözlerini kapatıp diğer eliyle otuz bir çekmeye devam ederken kalçamı sıkıyor.

Polis arkasına yaslanır, kızı kucağına çeker ve kız dikiz aynasından erkek arkadaşına bakarak onu geriye doğru sürer.

"Seni sürtük," diye homurdanıyor ama tahrik olduğu belli. Gülümsemesini gizlemek için alt dudağını ısırıyor.

İnlemeler, çığlıklar, tenin tene çarpması, ıslak saçlarının vücuduna yapışması ve erkek arkadaşının sonunda sırasını ona getirmesi... Vücudumun her santimi canlanırken, sinirlerim derimin altında ateşlenirken ve o kadar şiddetli bir ihtiyaç duyuyorum ki elimin topuğunu amıma sürtmekten kendimi alamıyorum.

Daha fazla sinir ateşi. İnliyorum.

Elim battaniyenin altında, parmaklarımı şortumun altına, külotumun içine sokuyorum ve klitorisimle oynuyorum. Kaleb pantolonunun üzerinden sikini ovuşturmaya başlıyor ve Noah daha da heyecanlandıkça dişlerinin arasından hava emerek uzun ve yavaş bir şekilde sarsılıyor.

Gömleğimi yukarı kaldırıyorum, battaniyenin yün kumaşı meme uçlarımı en iyi şekilde sürtüyor ve elimi daha kolay sokabilmek için şortumu biraz aşağı çekiyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, hayallere dalıyorum. Bunun ve onların bir parçası olmanın ve burada bize durmamızı söyleyecek kimsenin olmamasının keyfini çıkarıyorum.

Parmaklarımı içeri daldırıyorum, ıslaklığı klitorisimin üzerinde döndürüyorum ve daha hızlı ve daha hızlı ovuyorum, uyluklarımın arasında bir ağzın beni yaladığını ve beni tattığını hayal ediyorum.

Vücudumu ileri geri sallıyorum, onun ağzını düşünüyorum. Kafası aşağıda, istediğini alıyor ve bana amımın ne kadar tatlı olduğunu söylüyor.

Oh, Tanrım. Hızlı hızlı ovuyorum, cereyanı ya da battaniyenin düştüğünü fark etmiyorum, çünkü umurumda değil. *Umurumda değil*.

Kalçalarım yuvarlanıyor, meme uçlarımın derisi serin havada geriliyor, boynumu geriye atıyorum, parmağımın yarısını içime kaydırıyorum ve zevkten titriyorum.

Tanrım... Çok iyi hissettiriyor. Ağzımın kenarını ısırıyorum, daha fazlasına ihtiyacım var.

Daha fazlasına ihtiyacım var. I...

Birden sesin gittiğini fark eder. Filmdeki ses. Oda sessiz ve artık onun ağladığını ya da inlediğini duymuyorum. Gözlerimi kırpıştırarak açarken daireler çizmeye devam ediyorum.

Noah ve Kaleb artık film izlemiyor. İzliyorlar.

Ben.

Hızlı bir nefes çekiyorum ve sürtünmemi durduruyorum.

Ağzım açık kalıyor ve yere baktığımda battaniyemin gitmiş, yere düşmüş olduğunu görüyorum. Noah hâlâ yanımdaki koltuğunda oturuyor ama artık okşamıyor ve Kaleb sandalyesinden kalkmış, ayakta durmuş beni izliyor.

Üstüm yukarı çekildi, göğüslerim ortaya çıktı ve elimi şortumdan çektim, konuşamıyor ya da zar zor nefes alıyorum.

Kahretsin.

Ayağa fırlıyorum, ama Noah orada, ben koltuktan kalkmaya fırsat bulamadan üzerime eğiliyor.

"Durma," diye fısıldıyor.

Kaşları birbirine kenetlenmiş, sanki acı çekiyormuş gibi hassas.

Elimi tutuyor. Geriliyorum ama parmaklarımı ağzına sokmasını izlerken elimi çekmiyorum. Bir dakika önce kullandığım parmakları.

Onları teker teker emiyor ve sonra elimi tekrar bacaklarımın arasına itiyor.

"Tekrar ovala."

Hayır, ben...

Aletini tekrar pantolonunun içine sokarken alnımdan öpüyor.

"Sorun yok," diyor. "Klitorisini ovala."

Vücudum hâlâ ihtiyaçtan kıvranıyor, sırtımdan aşağı bir damla ter akıyor. Kaleb'in gözleri bana dikilmiş, kırpmadan bakıyor ve tüm vücudu kaskatı kesilmiş.

Aralarına bakıyorum, gerginim, ama parmaklarımı külotumun içine geri kaydırıyorum ve benden istediği gibi oynuyorum. Noah'nın gözleri yavaşça vücudumda geziniyor, her şeyi içine çekiyor.

Kaleb'e, "Bak kıyafetlerimin altında ne saklıyormuş," diyor.

Kaleb kanepeye doğru ilerleyip başımın arkasına oturuyor ve ben başımı kaldırıp onun gözleriyle buluşuyorum. Noah yüzümün etrafına tatlı, hafif öpücükler bırakırken alnımdaki bir tutam saçı itiyor.

Her ikisi de üzerimde gezinip beni izlerken parmaklarım daha çok çalışmaya başladı.

Ben.

"İşte bu," diyor Noah gergin bir sesle, öpüşürken yüzümü tutuyor burnumu ve sonra dudaklarımı. "Aferin kızıma."

Parmaklarının şortumun bel bandının altından geçtiğini hissediyorum ve şortumu aşağı çekmeye başlıyor.

Ona bakıp yalvarıyorum,

"Hayır." "Evet."

Parmaklarımın bacaklarımın arasında çalışmasını izleyebilmeleri için şortumu ve külotumu kıçımın hemen üzerinden aşağı çekiyor.

Noah'nın dudakları karnıma doğru iniyor ve refleks olarak diğer elimle onu itiyorum -ya da belki onu kendime doğru tutuyorum, bilmiyorum- ama Kaleb bileğimi kavrıyor ve elimi geri çekiyor.

Gözleriyle buluşuyorum, amımın üzerinde ovuşturduğum küçük ıslak dairelerden inliyorum.

Noah kardeşine, "Görünüşe göre bu kış oynayacak küçük bir şeyimiz olabilir," diyor.

İtiraz etmek üzere dudaklarımı hırıltıya çeviriyorum ama Noah beni sessizce öpüyor. "Şşşt," diye fısıldıyor.

Tanrım, dudakları yumuşacık. Ağzına karşı nefes alıyorum.

"Tiernan," diye soluk soluğa bağırıyor, elimin çıplak amımda çalışmasını izliyor.

"Tanrım, dostum," der Kaleb'e. "Ona bir baksana. Hiç bu kadar güzel bir şey gördün mü? Bahse girerim en sıkı şey de odur."

Aşağı eğilip meme ucumu yalıyor ve içimde patlamak üzereymişim gibi bir şey fırlıyor.

"Noah," diye inledim.

"Tiernan." Dişleriyle göğüs ucumu okşayarak etimi öpüyor. "Seni becermek istiyorum." Yukarı çıkıyor, ağzımın üzerinde gezinirken sikini bacaklarımın arasındaki elime sürtüyor. "Seni becermek istiyorum. Bütün kış."

Ağzına bakıyorum, pantolonunu indirip ona izin vermeye hazırım. Yukarı bakıyorum, Kaleb'in gözlerini yakalıyorum ve kardeşini öperken onları tutuyorum.

"En güzeli bunca zamandır bizim çatımızın altındaydı," diye inliyor Noah, bana sürtünerek. "Sen bizimsin." Alnını benimkine bastırıyor. "Bizim tatlı küçüğümüz. Tamamen bizim. Anlıyor musun?" Alnımı, burnumu öpüyor ve elimi çekiyorum, aletinin hissini daha çok seviyorum. "Bizim kıç parçamız. Bizim."

Evet. Başımı sallıyorum. Umurumda değil. Başka kimseyi istemiyorum.

Aynı fikirdeyiz gibi görünüyor, çünkü kardeşine bir uyarıda bulunuyor. "Onu çürütme. En azından bize alışana kadar."

Ne? Korkmam gerektiğini hissediyorum ama Kaleb'e bakıyorum ve onun ağzını karanlık bir gülümsemeyle kaldırdığını görüyorum. Tam o anda, bana ne yapacağı umurumda değil. Sadece istiyorum.

Noah sırıtarak ağzımdan, "Kirazını alıyorum," diye fısıldıyor. "Kıçına dokunmayacağıma söz verdiğim sürece. Bunu isteyecektir."

Ve çenesini kardeşine doğru eğiyor.

Ellerimi yumrukluyorum, Noah'nın ağzı için boynumu geriye doğru eğerken midem düğümleniyor ama aynı zamanda heyecanla dönüyor.

Ama sonra sert bir ses aniden "Noah" diye bağırıyor. Donup kaldım, bir an hareket edemedim.

Oh, kahretsin.

Olamaz.

Noah öpücüklerini kesiyor ve ben Jake'in sesini tanıyarak gözlerimi açıyorum. Mide bulantısı içimi sarıyor. Şortumu tekrar yukarı sıyırıp gömleğimi aşağı çekiyorum, kendimi koruyorum.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Jake homurdanıyor.

Noah ayağa kalkıyor, yüzündeki gerginliği ve mücadeleyi görebiliyorum, sonra bakışları düzeliyor ve sıkıca sırıtıyor.

Ayağa kalkar ve babasına döner. "Onun istemediği bir şey değil."

Doğruluyorum, Kaleb arkamdan ayağa kalkıyor ve amcama bakmaya kıyamıyorum. Son merdivende dururken sadece çıplak ayakları ve kot pantolonunun paçaları görünüyor.

"Yatağına git," diyor.

Noah tereddüt ediyor ama sonra televizyonu kapatıyor, tişörtünü kapıyor ve merdivenlerden yukarı çıkıyor, Kaleb de onu takip ediyor. Bana dönüp bakıyorlar mı yoksa tüm bu olanlar onlara eğlenceli mi geliyor emin değilim ama hemen ayağa kalkıp takip etmek için fırlıyorum.

"Sen değil." Jake beni yakaladı.

Başımı başka yöne çeviriyorum, gözlerinin bana doğru parladığını hissediyorum.

"Aşağı inmeseydim ne olurdu?" diye soruyor.

Bilmiyorum. Ve neden utandığımı da bilmiyorum. Normalde, evet, utanmalıyım. Ailevi bağlarımız göz önüne alındığında, bu yanlış. İnsanların bunu nasıl yanlış gördüğünü anlayabiliyorum.

Ama birkaç hafta önce de benimle uğraşmıyor değildi. "Ne olabilirdi ki?"

"Bilmiyorum" diye cevap verdim. Bunu onlara neden sormadım?

"Ne olmasını istiyordun?" diye soruyor.

Sadece omuz silkebiliyorum, kelimeleri ararken gözlerine bakıyorum. "Ben... Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?" Battaniyemi çekip alıyor ve beni tekrar oturma odasına götürürken kollarımın üstünden tutarak aşağı iniyor. "Ne olmasını

istiyordun?"

"Bilmiyorum!" Ağlıyorum.

"I..." "Ne?"

"I..."

Neden başı dertte olan benim? Gerçekten kızgın mı? Yoksa sadece hayal kırıklığına mı uğradı?

"Ne olmasını istiyordun?"

"Tüm bunların olmasını ben istedim," diye söylendim, sonunda gözlerim yaşlarla dolu olarak ona baktım. "Neyim var bilmiyorum. Sadece... Her yerde hissediyorum."

Bana bakıyor, gözleri kısılmış. "Her yerde ne hissediyorsun?"

"Seni," diye fısıldıyorum, gözlerimi kaçırarak. "Ve onları."

Bu yer, ev, toprak, rüzgar... onlar. Ben yaşıyorum.

"Sertleşirsin, hissedersin," diye hatırlatıyorum ona mutfaktaki gecemizi. "Benim de hissetmem gerekmiyor mu?"

"On yedi yaşındasın!"

"On sekiz," diye homurdanıyorum. "Şimdiye kadar herhangi birini becerebilirdim. Ailem hiç umursamadı ama ben umursadım." Beni yakınıma getirdiğinde ona bakıyorum, sıcak, öfkeli nefesleri alnıma düşüyor. "Daha önce hiç kimse doğru hissetmemişti... b-"

Beni tutuyor, kollarımı sıkıyor ve öfkeleniyor.

Yumruklarını sıkıyor, parmakları tenime batıyor ve ben inliyorum. "Jake..."

Acıtıyor.

Beni bırakıyor ve tek kolunun üzerinde döndürüyor. Elini sertçe kıçıma indirmeden önce nefes almak için ancak zamanım oluyor, havayı delen gürültülü bir tokat.

Şok içinde gözlerimi sıkarak nefes nefese kalıyorum. "Hâlâ iyi hissediyor musun?" diye soruyor, zor nefes alarak.

Ona bakmıyorum. Öfke kanımı kaynatıyor ve bir yanım çığlık atıp karşılık vermek istiyor ama başka bir yanım...

Başka bir yanım midemdeki düğümlerin çözüldüğünü hissediyor. Kalbim yerinden fırlıyor ve adrenalin yükseliyor.

Hâlâ iyi hissediyor musun?

Yavaşça başımı sallıyorum.

Bana ne yapacaksın? Nedense cesaretlendim. Öğrenmek istiyorum.

Bir an sessiz kaldı ve sonra tehdidini duydum. "Daha fazla mı istiyorsun?" İki kez başımı salladım.

Hâlâ beni tutuyor ve ben tekrar ayağa kalkıyorum, kolundaki kasların sıkı ve sert olduğunu ve vücudunun neredeyse titreştiğini hissediyorum. Nefes alışını duyamıyorum.

O çok zor. Öyle olduğunu biliyorum.

"Şortunu çıkar," diye ısırdı. "Böylece elimi hissedebilirsin."

Nabzım kulaklarımı dolduruyor ve ellerim titremeye başlıyor ama şortumu bacaklarımdan aşağı itiyorum, tişörtüm ve iç çamaşırımla duruyorum.

Kanepeye oturuyor, arkasına yaslanıyor ve bana bakıyor, gözleri vücudumda ve bacaklarımın arasında geziniyor.

"Buraya gel," diye talimat verdi. "Kucağıma, prenses."

Sinirlerim çok kötü titriyor ama yine de 'prenses' dediğinde amım sıkılıyor. Tekrar söylemesini istiyorum.

Yavaşça kucağına sürünüyorum ve beni tutmak için bir kolunu sırtıma koyarken karnımın üzerine uzanıyorum.

Onun elini istemiyorum. Sadece parmaklarını istiyorum.

Külotumu indiriyor ve nefesim kesiliyor, utançtan refleks olarak gözlerimi kapatıyorum.

Ama hoşuma gitti. Bunu istiyorum. Ne isterse yapmasını istiyorum. I-

Kıçımı tokatlıyor, ben sarsılıp inlerken acı sağ yanağıma yayılıyor.

Bir nefes veriyor ve yemin ederim neredeyse inlediğini duyuyorum.

Beni tekrar tekrar tokatlıyor, derimin altında ateş akıyor ve başımı arkaya atıp haykırırken kanepenin üzerindeki battaniyeyi sıkıyorum.

"Üç," diye hırlıyor. "O çocukların sana dokunmasına yine izin mi vereceksin?" Başımı sallıyorum. "Hayır."

Bana bir tokat daha atıyor ve kıçım tokadı karşılamak için kalkarken bile irkiliyorum. "Hayır, ne?" diye fısıldıyor.

"Hayır, Jake Amca," diye düzgünce cevap veriyorum.

Eli tekrar çıplak kıçıma iniyor. "Beş," diye nefes alıyor. "Vücudunu görmelerine izin verecek misin?"

Bir tokat daha.

"Hayır," diye inledim.

"Hayır." Ve bir tane daha. "İyi olacak mısın?"

"Evet, Jake." Alnımdan ter damlarken amımı bacağına sürtüyorum. "İyi olacağım. İyi olacağım."

Bana tekrar şaplak atıyor ve ben klitorisimdeki nabız atışıyla öne doğru itiyorum.

Tanrım, çok ıslağım. Elimi kanepeye gömüyorum. Ona ihtiyacım var. Onun sikine ihtiyacım var.

Tekrar. Tekrar. Tekrar. Tekrar. Tekrar. Daha hızlı ve daha hızlı, küçük kıçımı tokatlıyor. Tekrar ve tekrar ve tekrar, ve ben onun sert horozunun

kotunun içinden çıkmaya çalıştığını hissediyorum.

İnliyorum, itiyorum ve acı çekiyorum, bacaklarımı genişletmeye çalışırken külotum üst uyluklarım boyunca geriliyor, ama lanet olsun... Tanrım, çok ıslağım.

"İyi olacak mısın?" Bana tekrar tokat atıyor ve ben bunu hissediyorum. Neredeyse oldu. Neredeyse geliyorum.

"Evet," diye nefes nefese kaldım. "Evet, evet, evet..."

Battaniyeyi kavradım, sert nefes alıyorum ve bir şaplak daha bekliyorum. Ama gelmiyor.

Kalçalarımı sıkıyorum, vücudumdaki her kas lastik bir bant gibi gergin, ama o duruyor. *Oh, Tanrım, lütfen.* Külotumu yukarı çekiyor ve gözlerim yaşla doluyor çünkü acı çekiyorum. Acıyor ve Noah, Kaleb ve şimdi de Jake yüzünden delirmek üzereyim.

Beni kaldırarak gömleğimi aşağı çekiyor ve nemli alnımı, burnumu ve yanaklarımı öpüyor.

Duruyor ve ben ağlamamak için gözlerimi kapatıyorum.

Parmakları bacaklarımın arasında geziniyor ve onları yukarı kaldırışını izliyorum, içimden kalçama damlayan şeyle parlıyorlar. Parmaklarını birbirine sürterken onlara bakıyor.

"Bana bunu bir daha yaptırma," diyor, dudakları gergin. "Bu ikimizi de incitiyor."

Ve beni kendisinden uzaklaştırıyor, yatak odasının kapısını çarpmadan önce merdivenlerdeki sert ayak sesleri evin içinde yankılanıyor.

Orada otururken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor, orgazmım yuvarlanıyor ve vücudum ihtiyaçla çığlık atıyor.

Bunu yapamam.

Bu lanet kıştan sağ çıkamayacağım.

Jake

Bu lanet kız.

Meydan okuması ve her fırsatta bana meydan okuması, geçtiğimiz hafta boyunca sessiz davranması kafatasımın derinliklerinde bir vida gibi dönüp dururken, diğer zamanlarda güzel, mutsuz gözleri kalbime kanca gibi saplanıyor.

Bu benim suçum değil. Orada olduğum için şanslıydı. İlk kez böyle mi sevişmek istedi? Aynı anda iki kişiyle mi?

Onu sevmiyorlar.

Elbette ondan etkileniyorlar, muhtemelen herhangi bir kadından daha fazla, ama Noah hiçbir şey hakkında ciddi değil ve Kaleb de kimsenin içeri girmesine izin vermiyor. Cenazeden sonra geri döndüğünde çok mutlu oldum ama onunla bir kış geçirmenin çok fazla baştan çıkarıcı olacağından endişelendim.

Benim için.

Onların da yapabileceklerini nasıl düşünemedim?

Ve en ufak bir utanç duymaması her şeyi daha da kötüleştiriyor. Ertesi sabah aşağıya indi, bana bakmayı ya da tek kelimelik yanıtlardan başka bir şey vermeyi reddetti ama bunun dışında en ufak bir utanç belirtisi göstermedi. Noah ona meyve suyu doldurup yumurta ikram ettiğinde gülümsüyor, saç örgüleri, beyzbol şapkası, dar kot pantolonu ve Kaleb'in kalçalarına sıkıca bağladığı kemeriyle muhteşem görünüyordu.

Tanrım, ona bakmak çok güzel.

Masada bana dair sergilediği tek hatıra, bir gece önce çiğ çiğ şaplakladığım kıçını lanet olası sandalyeye oturttuğunda yüzünde beliren irkilmeydi.

O zamanlar onu kucağımda yarı çıplak ne kadar çok istediğimi ve cezasını çekerken terinin tatlı kokusunu düşündükçe sikim kabarıyor.

İnliyorum, ağaca yaslanırken yer değiştiriyorum, nefesimden çıkan buhar paltomun içine gizleniyor. Kumulun ötesinde beyaz bir kuyruk sallanıyor ve ben yavaşça elimi kaldırarak Tiernan ve çocuklara dikkatlerini o yöne vermelerini işaret ediyorum. Çocuklar yıllardır sürek avı yapıyorlar ve şimdiye kadar bu geyiği kesinlikle yakalamış olurlardı ama Tiernan'ın hevesini kırmanın zamanı geldi.

Dikkatli ve sessiz bir adım atıyor, ona öğrettiğim gibi nefesini saklıyor ve tüfeğini yavaşça kaldırıyor. Normalde yıllar içinde inşa ettiğimiz siperlerden birinde olurduk ama soğuk havalarda avlanmak bizi bir şey göremeden günlerce ağaçta kalmaya mahkûm edebilir. Avını bulmayı öğrenmek zorunda.

Noah onun kulağına konuşuyor, ona yol gösteriyor. Nişan al*, nefes al, hedefine yerleş, nefes al...* Ve vücudun hayvanla senkronize olduğunda ateş et.

Ama yapmıyor. Tüfeğini tekrar indiriyor ve dik duruyor.

Çenemi esnetiyorum.

Soğuk karda sessizce adım atmaya dikkat ederek ona doğru ilerliyorum. Ona ulaşıyorum ve çenesinden tutarak bana bakmaya zorluyorum.

Ama onu geri çekiyor. "Yapamam, tamam mı?"

"Eğer yapmazsan, kış için kavanozlanmış turşu olur." "Onu rahat bırak," diye mırıldandı Noah. "Ben yaparım."

Ama o silahını kaldırmak için dönmeden araya girdim. "O yapacak." Bir ağacın dibine çömelmiş olan Kaleb'in yanına gitmesi için çenemi sallıyorum. "Kendi ağırlığını çekebilir."

"Canın cehenneme," diye ısırıyor.

Noah tereddütle kardeşine doğru geri çekiliyor, ben çömelirken kaşlarını bana çatmaya devam ediyor.

"Kıçını buraya getir." Onu da kendimle birlikte aşağı çektim.

Karnımı kara indiriyorum, soğuk kamuflajımdan sızıyor ve ona uyarıcı bir bakış fırlatıyorum.

Dudaklarında küçük bir hırıltı beliriyor ama yanıma uzanıyor ve gözlerini yeşilliklerin arasından geyiğe dikiyor.

Beyaz şapkası kulaklarının ucunu kapatıyor ama kulak lobları kırmızı, burnunun ucu da öyle. İki kısa saç örgüsü var ve gözlerinin yaşlarla

parladığını görebiliyorum.

Yüce İsa.

"Marketten güzelce paketlenmiş olarak aldığın etin oraya gelmeden önce neler yaşadığını bilmek ister misin?" Ona homurdanıyorum. "Bu hayvanların senin aldığın etten çok daha iyi bir hayatı var kızım, aklını başına topla ve lanet olası aileni besle."

Hayvana bakarken çenesi titriyor, çenesi bükülüyor. "Senden nefret ediyorum."

"Karnındaki yemeği seveceğin kadar değil."

Dirseklerini altına koyarak ve görüş alanından bakarak silahını kaldırıyor.

Tetiği çekiyor, küçük hıçkırıklar onu terk ediyor.

Kendini kaybedecek. Iskalayacak, çünkü gözyaşlarının ardını göremiyor ve geyik kaçacak.

"Tiernan," dedim. "Bana bak."

Bulutsuz mavi gökyüzü ve buz kokusu etrafımızı sarıyor ama şu anda bile onun masum yüzüne ve mükemmel dudaklarına bakarken hafif bir terin gözeneklerimi serinlettiğini hissediyorum.

"Bebeğim, bana bak," diyorum ona yine usulca.

Başını çeviriyor, gri gözleri benimkilerle buluşuyor.

Yanağından bir damla gözyaşı sildim. "Eğer bana ya da çocuklara bir şey olursa

-"Burada hayatta kalabileceğini bilmem gerek." Yumuşak bir sesle konuşuyorum, başparmağımı gözünün altından geçirerek bir damla gözyaşını daha düşmeden yakalıyorum. "Kilerde ne varsa ancak o kadar dayanır. Sana bunu öğretmem gerek, tamam mı?"

Titriyor ama başını sallıyor, çok tatlı ve savunmasız görünüyor. Tanrım, kalbim ağrıyor.

Eğilip şakağına bir öpücük konduruyorum. "Senin korunmasız olduğunu düşünmek beni öldürüyor. Lütfen bunu yap."

Yutkunuyor ve derin bir nefes alıyor, gözyaşlarını sakinleştiriyor ve görüşünü tekrar hizalamadan önce nefes alıyor.

"Tamam," diye fısıldıyor.

Geyiği değil, onu izliyorum ve büyüleniyorum. Çok masum ve saf. Dokunulmamış ve ilk kez canlanıyor. Yüzeyinin altında çok büyük bir şey var ve ben onun kollarımda parçalandığını hissetmek istiyorum. Tiernan evde nabız gibi atıyor.

Nabız o.

Belki de Noah'yı onun üstünde bulduğum ve Kaleb'in ona açlıktan ölmüş bir hayvan gibi baktığı o geceyi kıskanıyordum. Ya da belki de bunun ne olacağından korkuyordum.

ona neler yapabileceğini. Kar yağmadan önce hepimiz onu istiyorduk, şimdi ise tüm kış boyunca bakmamız gereken tek şeyin o olduğunu sürekli hatırlatıyor. Tüm kış boyunca güzel bir şey olmadan yaşamaya *gerçekten* ihtiyacımız olup olmadığı konusunda yürüdüğüm çizginin bulanıklaşmaya başlamasından endişe ediyorum. Şimdi zor geliyorsa, soğuk, karanlık ve yalnız aylar geçtikçe ona direnmek ne kadar zor olacak?

Ama gerçekten, sanırım sonuçta onu istiyorum. Ve istememeliyim.

Bir el silah sesi havayı delip geçiyor ve ben gözümü kırpıştırarak gerçekliğe geri dönüyorum. Başı düşüp gözleri kapanırken sessizce hıçkırıyor ve ben de dürbünümü kapıp arazide geyiği arıyorum.

"O aldı!" Noah bağırıyor.

Sessizce ağlarken nefesi titriyor ve biliyorum ki bugünlük işi bitti. Bunu görmek istemeyecektir.

"Git al," dedim onlara. "Eve götürün. Biz takip edeceğiz."

Çocuklar geçip gidiyor, botlarının altındaki kar çıtırdıyor ve bedenim derime sızan soğukla yanıyor.

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istemedim," diyor, başı öne eğik ve yere bakarak.

"Yapmadın."

Başını bana doğru çeviriyor, sert gözleri beni delip geçiyor. "Yaptım çünkü seni hayal kırıklığına uğratmak istemedim," diye açıklıyor. "Seni memnun etmek neden umurumda olsun ki? Seni memnun etmek istemiyorum."

Tekrar uzaklara bakıyor, şapkasını çıkarıyor ve kendinden iğrenmiş görünüyor.

Saçlarının gevşek telleri gözlerine düşüyor ve ben onları itmek istiyorum.

Fısıldarken sesim boğuk çıkıyor. "Yaptığın her şey beni memnun ediyor." Onu istediğim kadar suçlayabilirim. Güzelliği, kokusu, kahkahaları ve kavgası,

Gülümsediğinde gözleri ve bizi nasıl biraz daha mutlu ettiği, evimin etrafında dolaşırken bir çöp torbasının bile ona nasıl yakışacağı, ama dürüst olmak gerekirse, sadece söylediğim şey. Her geçen gün direnme isteğimi kaybediyorum ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

Ve sahip olamadığım bir şey olduğu için ondan daha çok nefret ediyorum. "Bir dahaki sefere daha kolay olacak," diyorum ona.

"Bir dahaki sefer olmayacak."

"Yemek istemiyorsan olmaz."

Ayağa fırlıyor ve yumruğunu savuruyor, hırlarken çeneme çarpıyor. Acı yüzüme vuruyor ve bir sonraki bildiğim şey, o

O ağlarken bana vuruyor.

Bileklerini tutarken kendimi korumaya çalışarak yüzümü başka tarafa çeviriyorum. Her ikisini de yumruklarımın arasına alarak onu ters çevirip üstüne çıkıyorum, giydiğimiz kat kat kıyafetlerin arasından vücudunu hissetmeye devam ediyorum.

Ellerini serbest bırakarak altımda debeleniyor ve kıpırdandıkça kasıklarıma kan hücum etmeye başlıyor.

"Senden nefret ediyorum," diye nefes nefese bana vuruyor. "Senden nefret ediyorum. Sen lanet bir şakasın." Hırlıyorum, savrulan yumruklarını yakalamaya çalışıyorum. Seni küçük kaltak.

"Ailem beni sana gönderdi çünkü benden nefret ediyorlardı." Beni üzerinden itmeye çalışıyor. "Acı çekmemi istiyorlardı ve sen bana yapabilecekleri en kötü şeydin."

"Belki..." Isırarak sözünü kestim. "Belki de benden aldıkları için kötü hissettiler ve bana seni verdiler." Kafa derisinin arkasını kavradım ve onu ağzıma doğru çektim. "Borçlarının bir ödemesi. Sen busun Tiernan. Lanet olası bir ödeme."

Gözlerimin içine bakarken vücudu titriyor, onu ilk öptüğüm gece mutfakta gördüğüm o umutsuz tutku.

Ağzıma doğru fısıldıyor, gözyaşları hala sesinde yoğun, "Asla tahsil edemeyeceğin bir ödeme, çünkü doğru harcamak için çok yaşlı ve acısın."

Gözlerim parlıyor.

Ve sikim taş gibi oldu.

Ağzını ağzımla eziyorum, nefesini yiyorum ve dudaklarını öyle sert emiyorum ki inliyor.

Ama o da beni öpüyor. Kahretsin, evet, öpüyor.

Ceketini yırtıp açıyorum, elimi önce kazağının, sonra da gömleğinin altına sokuyorum ve elimi dolgun memeleriyle dolduruyorum.

İnliyor, başını önce sola sonra sağa çeviriyor, av pantolonumu yırtıp elini kotuma sokarak sikimi yakalarken çılgınca ağzımı ısırıyor ve öpüyor.

"Ah," diye inledim, avucuna doğru bastırarak. "Tiernan."

Beni pompalıyor, dilini ağzıma daldırıp tadına bakıyor ve besliyor ve dünya göz kapaklarımın arkasında dönüyor. Onu yatağımda istiyorum. Onu şimdi istiyorum.

Alnımı onunkine bastırıyorum, onu kendime sarıyorum. Enfes bir kız. Ve bizim. Babasını sikeyim.

Ben onun elini iterken vücutlarımız hareket etmeye başlıyor ve o da benimle buluşmak için kalçalarını döndürüyor, ikimiz de nefes nefese kalıyor ve ben onun lanet olası elini koparmaya hazır olana kadar öpüşüyoruz.

ama hava buz gibi ve bunu burada yapamam. Onu eve götürecek kadar uzun süre durmak da istemiyorum.

"Kahretsin, dostum, adımına dikkat et," diye bağırıyor Noah ve ben soğuk bir nefes çekiyorum.

Boynumdan aşağı öpücükler bırakmaya devam ediyor ama sonra duruyor, ikimiz de adımlarıyla çıtırdayan karı dinliyoruz.

Kahretsin.

Göğsünü bıraktım ve elini aletimden çekmeden önce gömleğini ve kazağını aşağı çektim. "Bin şu lanet kamyonete," diye fısıldadım.

Ayağa kalkıyorum, Noah'nın Kaleb'in arkasında yürüdüğünü görüyorum ve hemen dönüp kar pantolonumu bağlıyorum.

Sikeyim.

Onlardan biri olmalı. Geçen gece onları neden durdurdum? Gitmelerine izin verseydim, bunlar olmazdı.

Tiernan ayağa kalkıyor ve ben de onun silahını alıp kamyonlara doğru yürüyorum ve onun da beni takip ettiğini hissediyorum.

Geyiği siyah Chevy'nin kasasına indirirken çocuklara "Biz takip edeceğiz," diyorum. "Geyikle uğraşmaya başlayın."

"Evet," diye neşeleniyor Noah, dış giysilerini çıkarırken bir bira açıyor.

Tiernan karşımdaki arka kapıyı açıp ceketini ve av pantolonunu çıkarıp yatağa atarken ben de diğer kamyoneti çalıştırıp ısıtıcıyı açıyorum.

Kapımı çarpıp kamyona dönüyorum, paltomu çıkarıp bir elimle arkaya atıyorum ve diğer kolumu ona doluyorum.

Bizi taksinin diğer tarafına, çocukların görüş alanının dışına saklarken onu sıkıyor, saçlarından nefes alıyorum.

Arkasını dönüyor, ben kazağını çıkarmaya çalışırken ellerini gömleğimin altından geçirip karnıma doğru kaydırıyor.

"Hey, Tiernan!" Noah bağırıyor.

Açık kapıdan buzlu pencereye doğru bir kaşımı kaldırıyorum. Kazağını başından çekerken bizi göremiyor, fanilasının düğmelerini açarken vücutlarımız birbirine sürtünüyor.

"Bizimle gel," diye sesleniyor. "Biramız var."

Ağzıma bakarak pantolonunu indiriyor ve ben de kalçalarını kavrayarak vücudunu kendime bastırıyorum.

"Beni eve götürebilirler," diye fısıldıyor dudaklarımın arasından.

"Eğer istersen." İnliyorum, sikim pantolonumun içinde acıyla geriliyor.

Onu kollarıma alıp tekrar sarılıyorum ve derin derin öpüyorum. "Hayır," diyorum dudaklarının arasından. "Benimle kal."

Umutsuzca bana bakıyor ve başını sallıyor.

Kotunu açıyorum ve elimi aşağı kaydırıyorum, o inleyip gömleğimi kavrarken amını okşuyorum.

Biraz gülümsedim.

"Hadi gidin!" Çocuklara bağırıyorum. "Onu eve getireceğim!"

Göz kapaklarım yumuşak, çıplak ten ve elime, koluma ve vücuduma ısı gönderen sıcak, küçük amcıkla çırpınıyor.

Tanrım, inanılmaz hissediyor. Dudaklarımı alnında gezdiriyorum, onu ovarken öpüyorum. "Masaya yemek koymanın tek kısmı geyik öldürmek değil!"

Noah havlıyor. "O

bunu öğrenmesi gerekiyor!"

O inlerken ben homurdanıyorum.

"Bugün ağırlığını koyuyor!" Bağırıyorum. "Git!"

Boynuma öpücükler kondururken yumuşak kahkahasını duyuyorum. Gözlerimi kapatıyorum, diğer kamyonun kalkışını duyuyorum.

Evet.

Boynunun arkasından tutup onu kendime çekiyorum, küçük saç örgüleri bir duaya tutunurken ağzını kendi ağzımla kapatıyorum. Açlıkla benimkini ısırırken ağzının üzerinde hareket ediyorum ve diğer kamyonun arka lambalarının kararan tepenin üzerinde kaybolmasını izlerken dudaklarımı onunkilerden hiç ayırmadan bakıyorum.

Güneş çoktan battı. Yakında hava kararacak ama umurumda

değil. Kamyon bir virajı dönüyor ve sonra... kayboluyor.

Ben fanilamı çıkarıyorum, o da benim tişörtümü çıkarıyor, ben de boynuna atlayıp pantolonunu indiriyorum.

Onları kıçının kamburunun üzerinden geçiriyorum, uzun iç çamaşırını onlarla birlikte çekiyorum ve çıplak amını okşarken aşağı bakıyorum.

"Külot yok mu?" Nefes veriyorum.

Gömleği iki kolundan aşağıya düşüyor ve başını arkaya doğru eğerek bana sarılıyor, ağzım boynundan aşağıya, sıkı ve güzel göğüslerine, karnından aşağıya, kalçalarının arasındaki V'ye iniyor. Yalıyor ve kemiriyorum, tenini çekiştiriyorum, sıcaklığı ve tadı başımı döndürüyor.

Ben amını öperken ve dar kot pantolonunu kalçalarından aşağı indirmeye çalışırken başımı tutuyor.

"Üşüyorum," diye nefes nefese kalıyor.

Geri geliyorum, kollarımı ona doluyorum ve onu öpüyorum. "Seni lanet kamyonun içine sokacak kadar uzun süre duramıyorum," diye kıkırdıyorum.

Dudaklarımı emiyor, beni yalayıp yutuyor ama bir süre sonra itiyor ve kamyonete atlayıp koltuğa oturuyor. Ellerinin üzerine yaslanıyor ve bana bakıyor, ayağını uzatırken bana nazlı, küçük bir sırıtış atıyor.

Gülümsedim ve botunu çıkardım. Sonra diğerini alıp ikisini de yatağa fırlatıyorum. Ama kamyonun içine doğru geri geri giderken ayak bileklerinden tutup onu aşağıya çekiyorum, gömleği bir omzundan sarkıyor ve sıkı, sert meme uçlarının görüntüsü ağzımı kurutuyor. Kot pantolonunu tutup bacaklarından aşağı çekiyorum, ön koltuğa atıyorum ve o da gömleğini oraya fırlatıyor.

Ben tırmanırım.

Kapıyı çarparak, bana yer açmak için diğer tarafa doğru geri çekilirken ona doğru eğildim. Gözlerimin vücudunda gezinmesine izin veriyorum; üzerinde kalan tek giysi, tepesinde birkaç mavi ve beyaz şerit bulunan, uyluk hizasında beyaz çoraplar. Ellerinin üzerinde geriye yaslanıyor ama dizlerini yukarı doğru büküyor, bacaklarını ayak bileklerinden çaprazlıyor, gözleri düşerken utanıyor.

Saç örgülerinden biri göğsüne dökülüyor ve onu alıp parmaklarımın arasında gezdiriyorum.

Lütfen, biri beni durdursun. Lütfen.

Dizinin arkasından tutup bacağını kenara çekiyorum ve kalçalarını benim için açıyorum. Pembe, sıkı ve güzel amcığı orada duruyordu ama...

Sikeyim.

Başımı eğiyorum, nefesim kesiliyor.

"Akıl sağlığımı pamuk ipliğine bağlıyorum, Tiernan," diye homurdandım. "Durdur beni. Lütfen, durdur beni."

Boynumda, çenemde ve çenemden ağzıma doğru alaycı küçük öpücükler bırakarak yükseliyor.

Gözlerine bakıyorum, gözlerinde yaşlar görüyorum.

"Ailemin beni neden sana gönderdiğini biliyor musun?" diye soruyor, sesi ancak fısıltı halinde. "Çünkü sen kimsenin korkacağı bir şey değilsin."

Küçük öpücüklerine devam ederken gerildim.

Parmakları karnımda gezinirken sesinde hastalıklı bir eğlenceyle, "Ben hak edecek yaşa gelmeden asla mirasımı almazdın," diyor. "Beni burada yaşamaya zorlamak asla aklına gelmezdi ya da," diye öpüyor

gözlerimin içine bakarken dudaklarım, "ya da bana karşı duracak cesaretin olsun, bir de Haas."

Dişlerimi sıkıyorum, kalbim deli gibi çarpıyor. Pardon?

"O yüzden endişelenme," diye nefes alıyor. "Senden korkmuyorum. İstediğin hiçbir şeyi alamayacaksın. Güvendesin. Zayıfsın. Babam öyle dedi." Ve sonra bana küçümseyici bir gülümseme verdi. "Hiç endişelenmedim."

Bir kez daha öpmek için yaklaşıyor ve ben dudaklarımı geri çekip

ona ters ters bakıyorum. Bunu o mu söyledi?

Karşılık veriyorum, Hannes de Haas'ın küçük kızını yakalıyorum ve kıçını aşağı çekiyorum, koltuktan aşağı kayarken iniltisini duyuyorum.

Aşağı dalıyorum, ağzımı onun pembe amına sokuyorum ve kalçalarını benim için iyice bastırıyorum.

"Ah," diye haykırıyor. "Şaka yapıyordum. Özür dilerim."

Kolumu kalçalarından birinin altına sarıyorum ve sırtını dikleştirip kıvranırken onu kendime doğru çekiyorum.

"Sen nesin?" Dilimi küçük memesinin üzerinde sabit, sert daireler çizerek meydan okuyorum.

"Özür dilerim," diye kekeliyor. "Özür dilerim, Jake. Oh, Tanrım."

Aynen öyle. O pislik herifin, nerede olursa olsun küçük kızının adımı haykırdığını duymasını istiyorum. Jake amcasını ne kadar çok sevdiğini bilmesini istiyorum.

Onu emiyorum ve yalıyorum, amının ve iç uyluklarının etrafını kemirip öpüyorum ve dilimin ucuyla küçük deliğiyle alay ediyorum. Bunu yaptığımda inliyor ve tekrar yapıyorum, tadının ve sıkılığının tadını çıkarıyorum. Sikim kabarıyor ve sızıyor ve av pantolonumu ve kotumu çıkarırken onu yemeye devam ediyorum. *Tanrım. Sadece ne kadar sıkı olduğunu düşünüyorum.*

Tırnaklarını kalçalarına geçiriyor ve ben klitorisini emiyorum, midesi yükselip alçalırken nazikçe çiğniyorum, daha hızlı ve daha hızlı.

Yukarı kaldırıyorum, başparmağımla küçük memesini ovuyorum ve memelerinin aşağı yukarı hareketini izliyorum. "Bizimle yaşamaya geldiğin için çok mutluyum bebeğim," diyorum. "Durmamı ister misin?"

Gözleri ellerimin çalışmasını izliyor. "Hayır," diye fısıldıyor aceleyle. "Lütfen biraz daha yap."

Uyluklarına pençe atıyor.

"Biraz daha ne yapalım?"

"Yala beni."

"Neyini yalayayım?" Küçük kaltağa zayıf olduğumla ilgili sözlerini yedirerek alay ediyorum.

"Amım," diyor dudaklarını ıslatarak. "Bunu yapman hoşuma gidiyor. Lütfen biraz daha yap."

Koltuğa geri düşüyor, gözlerini kapatıyor ve kalçalarını elime doğru yuvarlıyor, bana aç. "Lütfen beni tekrar yala."

Tanrım, bu kelimeler beni ne hale getirdi. Bir yatakta olmalıydık. Bir elimle sikimi yumrukluyorum, okşuyorum, bir yandan da onu yemeye devam etmek için eğiliyorum, çünkü çok hoşuna gidiyor.

Dönüyorum, kemiriyorum, emiyorum ve yalıyorum, nefesleriyle senkronize oluyorum ve ciğerleri tekrar tekrar dolarken daha hızlı ve daha sert gidiyorum.

"Evet, evet," diye pantolonunu indirdi, daha da açıldı, bir bacağını ön koltukların arasındaki açıklıktan geçirdi ve diğerini arka koltuğun üzerine koydu. "Siktir, geliyorum. Oh, Tanrım." Titriyor, kısa, sığ nefesleri vücudunu sarıyor. "Tanrım, Jake, çok iyi hissediyorsun."

Nefes alıyor ve orgazmının zirveye ulaştığını biliyorum.

Duruyorum, başımı kaldırmadan önce dilim klitorisinin üzerinde bir an duraklıyor.

Gözleri kapalı kalıyor, ama bir an sonra yüzüne acı kazınıyor ve gözlerini kırpıştırarak açıyor. Beni onu izlerken buldu.

"Hayır," diye yalvarıyor. "Durma. Lütfen. Ne yapıyorsun?"

Klitorisine küçük bir öpücük bırakıyorum, içindeki nabzın maraton koşmuş gibi attığını hissediyorum ve neredeyse onun için üzülüyorum.

Ayağa kalkıp ona bakıyorum.

"Jake," diyor, ağlamak üzereymiş gibi bakarak.

Ama sonra kendini bitirmeye çalışırken elleri bacaklarının arasına dalıyor, ama bileklerini tutup yanlarına sabitliyorum.

"Lütfen." İhtiyaçtan kıvranıyor.

Eğilip karnına küçük öpücükler bırakıyorum. "Senin mirasını asla almam, çünkü paran beni ilgilendirmiyor," diyorum öpücüklerimin arasında. "Seni burada yaşamaya zorlamak asla aklıma gelmez, çünkü buna mecbur değilim. Sen beni seviyorsun."

Öpücüklerimi göğüslerine kadar götürüp bir meme ucunu yalarken sırıtıyorum.

"O yüzden endişelenme," diye alay ediyorum. "Benden korkmanı istemiyorum. Sümüklü ailenden nefret ediyordum ama bana amını yalamamdan hoşlanan çok güzel bir göt bıraktılar."

Onu bacaklarının arasından kavrıyorum, avucumu klitorisinin üzerine sürüyorum ve orta parmağımın ucunu amına daldırıyorum.

Kalçaları koltuktan fırlıyor.

Karnını tekrar aşağı itiyorum ve tekrar yapıyorum, etrafındaki ıslaklığı biraz döndürüyorum.

Biraz daha derine sokuyorum.

Doğrulup iki eliyle bileğimi kavrıyor. "Hayır..."

Ağzını öpüyorum, yumuşak dudakları beni seviyor. "Biliyorum. Hâlâ kirazın var. Sorun değil," diye onu yatıştırıyorum, daha fazla ıslaklık getiriyorum ve amının etrafında döndürüyorum. "Seni hazırlayacağım."

Parmağımın ucunu içinde tutarak tekrar aşağıya dalıyorum ve klitorisini çalıştırmaya başlıyorum, onu geri getiriyorum ve akıllı ağzı için ceza olarak aldığım orgazmı ona veriyorum.

"Jake Amca," diye inliyor. "Durma. Lütfen durma."

"Durmayacağım bebeğim," diyorum ona. "O senin. Al onu."

Emiyor ve yalıyorum, vücudunun daha da heyecanlandığını, daha sert nefes alıp verdiğini duydukça ağzımı hızlandırıyorum. Parmağımı tekrar tekrar -sadece ucunu- sokup çıkarıyorum ve parmağımla buluşmak için vücudunu itmek için elini başının arkasındaki kapıya dikerek içeri girmeye başladığında, kendi kendime gülümsüyorum, çünkü doldurulmaya hazır. İhtiyacı olan şeyin bu olduğunu biliyor.

İnliyor, göğüsleri ileri geri sallanıyor ve ağzım ve parmağım çalışıyor, ölüyorum çünkü parmağımın etrafındaki sıkı, küçük amı vücudumu ateşe veriyor. Islak ve yumuşak, parmağımın etrafındaki kıvrımları bana aletimin bir dakika içinde hissedeceklerinin küçük bir tadını veriyor.

Kukusu kasılıyor, nefesi kesiliyor, gözlerini kapatıp inlerken alt dudağını ısırıyor.

"Jake!" diye haykırıyor ve ben bunu hissediyorum. Daha ıslak ve daha sıcak, parmağımı kaplıyor ve ben de boşalmak üzereyim.

Sikeyim.

Ayağa kalkıp orta konsola uzanarak bir prezervatif çıkarırken ona bakıyorum.

"Hayır," diye inliyor, ayağa kalkıyor ve bana bakıyor. "Çıplak. Lütfen mi? İlk seferimde her şeyi hissetmek istiyorum."

Sikim seğiriyor, bunu da istiyorum. Aramızda hiçbir şey istemiyorum.

Ama başımı sallıyorum. "İçinden çıkamayacağım," diyorum ona. "Bu ilk değil."

Karnımı öpüyor. "Genelde prezervatif kullanır mısın?"

Başını kendime doğru tutuyorum, ağzının tadını çıkarıyorum. "Her zaman."

Biri olmadan becerdiğim son kadın on altı yıl önce karımdı.

Bana bakıyor. "Uzun zamandır hap kullanıyorum," diyor. "Beni çıplak becer."

Karın kaslarımı yalıyor ve karnım geriliyor.

Hafif bir ter tabakası ensesini kaplıyor ve onu koltuğa geri itiyorum, üstüne çıkıyorum ve ağzını kendi ağzımla kapatıyorum.

Elleri kalçalarıma gidiyor, ikimiz de kot pantolonumu ve av pantolonumu aşağı itiyoruz ve aletim serbest kalır kalmaz eli uzun, sert şaftın etrafını sarıyor.

Her şey şişiyor ve ısınıyor, midem yanıyor. "Siktir, Tiernan," diye mırıldanıyorum dudaklarının arasından. "Siktir."

Girişini taçlandırırken dudaklarımı yalıyor ve yukarı kaldırıyorum, böylece içeri iterken ona bakabiliyorum.

"Bacaklarını aç," dedim ona.

Birini ön koltukların arasındaki açıklıktan sarkıtıyor ve birini tekrar arka koltuğa bastırıyor ve ben de bir elimle başının üstündeki kapıyı, diğer elimle de kalçasını kavrayıp kalçalarımı iterek sikimi içine sokuyorum.

"Ahhh!" diye haykırıyor, tırnaklarını göğsüme geçiriyor.

Kollarım neredeyse gevşiyor. "Tiernan," diye inliyorum, aldığım zevk karşısında gözlerimi kapatıyorum. Çok sıcak ve sıkı. Kahretsin, kız ıslak.

Titriyor, ağzı şaşkınlıktan mı yoksa acıdan mı açık, bilmiyorum.

Onu öpmek için eğildim. "İyi gidiyorsun. Sadece bana tutun."

Nefes alış verişi sakinleşiyor ve bunu yapmak zorunda olduğum için nefret ediyorum ama yine de ona söylememek daha iyi. Dışarı kayıyorum, neredeyse sonuna kadar ve sonra itiyorum, bu sefer kabzasına kadar içine batıyorum.

Sırtını koltuğa yaslıyor, yüzünde acı dolu bir ifade beliriyor ve gözlerini sıkarak inliyor.

Dudaklarını nazikçe öpüyorum.

"Aferin kızıma." "Oh, Tanrım."

Gözlerini açması biraz zaman alıyor ama nefesi sakinleşip vücudu gevşer gevşemez ellerini sırtımda gezdiriyor ve beni öpüyor.

"Zor kısmı buydu." Dudaklarını ısırıyorum ve kalçalarının arasına yerleşiyorum. "Bu eğlenceli kısmı."

Hareket ediyorum, sikimi içine sokuyorum, hoşuna gittiği gibi güzel ve derin bir şekilde kayıyorum. Bacakları gittikçe daha fazla açılıyor ve ben kendimi tutuyorum, benim için açık duran ve beni alan vücuduna bakıyorum.

Güzel göğüsleri ileri geri sallanıyor ve ben boştaki elimi vücudunda aşağı yukarı gezdirerek memelerini, boynunu sıkıyor ve yüzünü tutuyorum.

"Tanrım," diye inliyor. "Derinlere indiğinde..."

Gülümsüyorum ve geriye doğru eğilip boynunu, kulağını ve sonra da ağzını emerken onu pompalıyorum.

"Beğendin mi?" Alay ediyorum.

Başını sallıyor. Sonra belimi kavrıyor, kalçalarını benimle buluşmak için döndürürken beni içine çekiyor.

Evet. *İşte bu kadar*. Sıvı ısı vücudumdan aşağı akıyor ve daha sert ve daha sert itiyorum.

"Evet," diye pantolonunu indiriyor, boynumu öpmek için yükselirken bana tutunuyor. "Çok iyi hissediyorsun. Durma." Dudaklarını benimkilerle birleştiriyor, nefesi sıcak ve ıslak. "Sakın durma. Durma."

Derimin altındaki sinirler ateşleniyor ve kalçalarını yukarı itip içine girerken sıcaklığının beni sardığını hissediyorum. "Tiernan..."

Onu derinden öpüyorum, terini yalıyorum, taksinin içindeki sıcaklığın tadını çıkarıyorum ve yıllar önce hayatımın geri kalanında birine bunu yapmaktan mutlu ölebileceğim hayatımın tadını çıkarıyorum.

Tiernan'a bakıyorum, vücudu verdiğim her şeyi alıyor ve yemin ederim onu bütünüyle yutmak istiyorum. Bunun nasıl bir his olduğunu unutmuşum.

Birini gerçekten mutlu etmek istemek.

Saçlarının tutamları yüzüne yapışmış bir halde ayağa kalkıyor ve dilini ağzıma sokuyor, iniltisi boğazımdan aşağı süzülürken vücudu geriliyor ve titriyor.

Kukusu kasılıyor ve artık onu tutmak zorunda olmadığımı biliyorum.

Bir çığlık atıyor ve ben de başımı geriye atıp tekrar tekrar, daha da sert bir şekilde içine giriyorum.

Kasıklarıma ısı doluyor, kan hücum ediyor ve boşalıyorum, son bir hamleyle onun derinliklerine dökülüyorum.

Ciğerlerim boşalıyor ve neredeyse yere yığılıp başımı onun omzuna koyuyorum. "Lanet olsun," diye mırıldanıyorum, nefesim kesiliyor.

Kolları beni çevreliyor, kalçaları belime dolanıyor ve elimi bacağında, sevimli çoraplarında ve ateşli kalçalarında, kıçının kıvrımında ve gövdesinde gezdiriyorum.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum.

"Konuşma," diyor hemen. "Bunu mahvedeceksin. Sonra kendini suçlu hissedersin."

Gülüyorum, eğilip meme ucunu ağzıma almadan önce alnını ve dudaklarını öpüyorum.

"Gitmek istemiyorum," diyorum ona, "ama benzinimiz biterse, ısınamayız."

"Sorun değil." İnleyerek göğsünü ağzıma doğru kaldırıyor. "Zaten terliyorum."

Tırnaklarını sırtımda gezdiriyor ve ben de ona bakmak için arkama yaslanmadan önce vücudunu öpüyorum.

Kamyonetimin arka koltuğunda parıl parıl parlıyor, güzelce yok ediliyor.

Doğrulup kalçalarını biraz aralıyor ve bir elini bacaklarının arasına sokuyor, sanki bir şey görmeye çalışıyormuş gibi aşağıya bakmaya çalışıyor.

Gülümsüyorum. "Bir şeylerin farklı görünmesini mi bekliyorsun?" Kendi kendine gülümsüyor, biraz kızarıyor.

Sonra bana bakıyor, gözleri kocaman. "Tekrar yapabilir miyiz?" Ağzım açık kaldı ve tekrar sertleştim.

Yüce İsa.

Tabii ki evet. Tamam. Her neyse. Bu kamyonda ne kadar uzun kalırsak, aynada kendimle yüzleşmeyi o kadar erteleyebilirim.

"Hiç mekanik boğaya bindin mi?" Ona sordum. Başını salladı. "Bir keresinde panayırda."

Arkama yaslanıyorum ve onu kucağıma çekiyorum, böylece bana yaslanıyor. "İşte böyle."

Ve onu öpüyorum, bir kez daha içine giriyorum.

Jake

Hava on dokuz derece ve ben ter içindeyim. Tiernan'ı kollarıma alıyorum, evin merdivenlerini çıkarken kolları ve bacakları beni sarıyor, dudaklarımız birbirine kilitleniyor, kapıya doğru ilerlerken öpüşüyoruz.

"Düşme," diye mırıldanıyor öpücükler
arasında. "Düşmeyeceğim."

Tam o sırada bacağımı güvertedeki bir sandalyeye çarptım ve
homurdanarak tökezledim.

Sikeyim.

Kollarımızı birbirimize doluyoruz ama o yine de sessizce gülüyor.

Kot pantolonu hâlâ açık, gömleğinin düğmeleri zar zor iliklenmiş, benimki ise hiç iliklenmemiş. Şu an çok sıcak. Kapıya varıyoruz ve onu daha yukarı kaldırıp gözlerinin içine bakıyorum. "Bu konuda kendini kötü hissediyor musun?"

Fiziksel olarak demiyorum, sadece... Bilmiyorum.

Ben çok yaşlıyım. O çok genç. Bu bir hataydı.

Ama şansım olsa tekrar yapacağımı çok iyi biliyorum. Uzun zamandır benim için bu kadar iyi olmamıştı.

Yüzüme dokunuyor, gözleri nazik. "Hayır," diye yanıtlıyor sonunda. "Sen olduğun için mutluyum."

Ona bakıyorum.

Eğiliyor ve alnımı, yanağımı ve sonra ağzımı öperken gözlerimi kapatıyorum. "Başka biri olsa bu kadar mükemmel yapamazdı," diyor bana. "Nazik ve yavaştın ve iyi hissettirdin." Alnını benimkine doğru eğiyor. "Sen olduğun için mutluyum."

Boğazım sıkılıyor ve ensesinden tutup onu kendime çekerek öpüyorum. Hâlâ suçlu hissediyorum ama... en azından o hissetmiyor ve şimdilik sadece minnettar olabilirim.

Ve söylediklerinin bir kısmı sinirlerimi biraz yatıştırıyor. Holcomb gibi pislikler onun zevk aldığından emin olmayı umursamazdı ya da onun yaşındaki biri zevk aldığından *nasıl* emin *olacağını* bilecek kadar deneyim sahibi olmazdı. On sekiz yaşındayken benim kesinlikle yoktu. En azından bunu ona verebilirim.

Ama özel miydi?

Tatlı ağzı ve tadı ve bacaklarının arasındaki midemi ısıtan sıcaklık üzerime yıkanıyor ve tutuşumu sıkılaştırıyorum, lanet olası yüksek hissediyorum ve sonsuza dek ilk kez gülümsemek istiyorum. Sanki...

Flora'nın yaptığı gibi.

Tiernan dışında, bir şekilde daha kolay geliyor. Sanki ona zarar vermeyecekmişim gibi.

O güçlüdür.

"Yine de bu bir daha olamaz," diyorum ona.

Başını sallıyor, bana bakarken gözlerinde bir eğlence var.

"Tamam." Ama ses tonu çok uysal. Sanki bana inanmıyormuş gibi.

"Ciddiyim," diye kestirip atıyorum. "Üniversiteye gidiyorsun. Bana aşık olmayı düşünme."

"Yapmayacağım."

Beni ciddiye almıyor.

"Bastırılmış bazı hayal kırıklıklarını serbest bıraktık ve umarım sana değerli bir reşit olma deneyimi yaşatmışımdır," diyorum. "Ama hepsi bu kadar. Artık bitti."

"Yakaladı
m seni."

Kaltak.

Elimle kapının kolunu tutup onu ayağa kaldırıyorum, ikimiz de gülümsemelerimizi tutmaya çalışıyoruz. Güzel vücuduyla beni pusuya düşürmek için aylarca soğuk, yalnız geceleri olduğunu biliyor.

"Şu yüksek çoraplardan başka var mı?" Kapıyı açarak sordum.

"Sana ne?" diye takılıyor.

Kıkırdıyorum, ikimiz de eve adım atıyoruz, ama ileride oturma odasında oturan çocukları görüyoruz, hemen başlarını çevirip bize bakıyorlar. Kahkahalarımız sustu ve ikimiz de durup onların bakışlarıyla karşılaştık.

Noah'nın gözleri üzerimde bir aşağı bir yukarı geziniyor ve gömleğimin açık olduğunu ve saçlarının kasırgaya yakalanmış gibi göründüğünü tekrar

fark ediyorum.

Kahretsin. Gülümsemem düştü.

Kaleb ateşin yanındaki sandalyede oturuyor, gözleri bize dönük, Noah ise omzunun üzerinden bizi izliyor, iskambil kâğıtlarının karışmasına benzer bir ses çarpıyor kulağıma ama elindekini göremiyorum.

Tiernan sertleşiyor, bana bakıyor.

"Neden yatağa gitmiyorsun?" Ona mırıldanıyorum.

Başını sallıyor, çocuklara doğru bir bakış fırlatıyor ve gömleğini kapalı tutarak merdivenlerden yukarı çıkıyor.

Çocukların gözleriyle tekrar karşılaşmadan gömleğimi çıkarıp mutfaktan geçerek dükkâna giriyorum ve onların yerlerinden kalkıp beni takip ettiklerini duyuyorum.

Lavabonun musluğunu açarak başımı soğuk suyun altına sokuyorum, kaslarım ve sinirlerim buz gibi banyonun altında rahatlıyor ve gevşiyor.

Su saçlarımın üzerine dökülüp boynumdan aşağı akıyor ve kapatmadan önce hızlıca bir yudum alıp kurutma makinesinden havluyu alıyorum.

Kaleb'in hâlâ merdivenlerde duvara yaslanmış olduğunu görüyorum, Noah ise yakınımda durmuş beni izliyor.

Yüzümü ve boynumu kurulayarak, "Her şeyi berbat ettim," diyorum.

Yirmi yıl sonra tüm bunlar hakkında ne düşünecek? "Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum."

Noah orada bir duvar gibi durur, taş gibi hareketsizdir, ama sonra saldırır. Kolunu fırlatarak kurutucunun üstündeki her şeyi silip süpürüyor.

Konteynerler ve bir çamaşır sepeti yere düşüyor ve bir boya kovasını alıp garaj kapısına doğru fırlatıyor. Kova yere çarpıyor ve birkaç saniye sallanıp durduktan sonra hareket ediyor.

Zor nefes alıyor. "Peki ya ben de onu istersem?"

"Onu istemiyorsun." Başımı sallayıp havluyu fırlatıyorum. "Seni burada tutacak her şeye tutunuyorsun."

"Peki ya sen? Onunla evlenmeyeceksin ve onu burada tutmayacaksın. Çocuk falan yapmayacaksın," diye bağırıyor. "İlkbaharda ayrılıyor. Üniversiteye gidecek ve hayatına devam edecek. Ben de onunla birlikte gidebilirim."

Çenemi esnetip ona doğru bir adım atıyorum, gözleri benimkilerin bir saç teli kadar altında. "Oğullarımla bir kadını paylaşmayacağım."

"Ne kadar uygun," diye karşılık verdi. "Geçen gece onu bizden aldıktan sonra. Onu ilk biz aldık."

"Hayır, yapmadınız. Son yarış gecesi ikiniz de yukarıda kim bilir kimlerle birlikteydiniz. Biz burada mutfaktaydık. Ben..." Bakıyorum.

utanç tenimi ısıtıyordu. "Çok ileri gitmedi ama o gece bir şeyler başladı."

Noah, "Kaleb haftalar önce kulübeden eve döndüğü gece zaten onun üzerindeydi," diye karşılık veriyor.

Ne? Gözlerimi Kaleb'e dikiyorum, bakışları yavaşça benimkilerle buluşmak için yükseliyor. Şaka yapıyor olmalısın.

"Ama sen onun kirazını aldın, yani..." Noah küçümseyerek ekliyor.

Ona sertçe bakıyorum. Haklı olduğunu biliyorum. Ona benden çok daha uygun olurlardı.

Ama...

"Ondan hoşlanıyorum," diyor Noah, sesi alışılmadık derecede yumuşak. "Sadece ona yakın olmak istediğim zamanlar oluyor."

Gözleriyle tanıştım.

"O beni durdurmadığı sürece kendimi durdurmayacağım," diye beni uyarıyor.

Peki ne demem gerekiyor? "O benim. Geri çekil. Onu alamazsın, çünkü... neden?' Neden ona sahip olamıyor?

Ona sahip çıkmayacağım. Gidecek ve bu iş bitecek, çünkü bitmek zorunda.

Onun hayatını elinden alıp buraya atmayacağım.

Ona dokunmamalıydım.

Yavaşça başımı sallamaya başlıyorum. "Sadece doğru davran," diyorum ona. "O kendi seçimlerini yapmakta özgür. Sen doğru davran."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve geri çekiliyor, Kaleb ve o evin içinde kayboluyorlar.

Doğru olan bu, değil mi? En başta onunla yatmak gibi bir işim yoktu. Onu istemediğimi düşünmesini istemiyorum ama bağlanmasını da istemiyorum. Bunu daha sonra değil, daha önce durdurmak daha iyi.

Botlarımı tekmeleyip eve giriyorum, çocuklar televizyon izlerken buzdolabından bir bira alıp yanlarından geçiyorum, merdivenleri çıkarken Kaleb'in gözlerini yakalıyorum, her zamankinden çok daha uzun süre bakışlarımı üzerinde tutuyor. En büyük çocuğumun iyi yanı öfkesinin asla sözlü olmaması. Kötü yanı ise genellikle haftalarca dağlarda kaybolmasıyla sonuçlanıyor. Yarın onunla konuşmam gerekecek. Kara gitmesinden hoşlanmıyorum ama yine de her zaman tam olarak istediğini yapacak kadar aptaldır.

Çocuklarımın hiçbiri benimle kalmak istemedi ve bu geceden sonra benden nefret ettikleri için onları suçlayamam. Onunla evlenmeyecekler ya da aşık olmayacaklar ama buna hakkım yoktu.

Biramdan bir yudum alıp odama yöneliyorum ve Tiernan'ın kapısının kapalı olduğunu, kapının altından ışık gelmediğini görüyorum. Çabucak yatağa girdi. Konuşmamızı duymadı, değil mi?

Yatak odasında kıyafetlerimi çıkarıp pazen pantolon giyiyorum, elimi yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçalıyorum.

Duş almalıyım. Yine de vücudumdaki kokusunu seviyorum.

Boynumun arkasını ovuşturarak yatağıma doğru yürümeye çalışıyorum. Yorgunum ve yarın bir sonraki fırtınaya hazırlanmak için özel işler, ev işleri ve onarımlarla dolu uzun bir gün daha olacak.

Ama yatağıma gitmiyorum. Yatak odamın kapısını açıp, koridoru geçerek onunkine gidiyorum ve kapıyı çalıyorum. Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Eğer ağlıyorsa, kendimi öldürürüm.

"İçeri gel," diye sesleniyor.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Kapıyı açıyorum.

Oda karanlık, sadece ısıtıcının yumuşak ışığıyla aydınlanıyor, kapı çerçevesine yaslanıyorum ve onu yatakta buluyorum.

Doğruluyor, bana bakarken battaniye beline kadar düşüyor.

Gözlerimi küçük beyaz yarım gömleğinin üzerinde gezdiriyorum, çarşafın altından görünen külotunu görünce ağzım bir anda kuruyor.

"Duş aldın mı?"

diye sordum.

Başını salladı.

Gözlerini çok iyi göremiyorum ama omurgasını dikleştirdiğinde, vücudunu gerdiğinde ve gözlerimi çıplak karnına çektiğinde, kollarımın boşlukla acıdığını hissediyorum.

"Aç mısın?" Ses tonumu dengede

tutmak için mücadele ediyorum. Başını

sallıyor.

Biradan bir yudum alıp ona

bakıyorum. "Yeterince sıcak mı?"

Başını şakacı bir şekilde sallıyor. Ve tekrar sallıyor.

Karnımdaki sancıya rağmen kendi kendime gülümsüyorum.

Keşke kendimi şaşırtabilseydim ve daha güçlü olabilseydim. Keşke bu kadar aşağılık bir pislik olmasaydım.

Yataktan kalkıp bana doğru yürüyor, şişeyi elimden alıyor ve kollarını boynuma doluyor, böylece onu kaldırabiliyorum.

Bacakları beni bir kemer gibi sarıyor ve kıçını

kavrıyorum. "Bu gece yatağıma gelmek ister

misin?"

Yüzünü boynuma gömüyor ve bana sıkıca sarılıyor, nefesi ve vücudu tenimde sıcak ve istekli.

Tanrım, bu iyi hissettiriyor.

Onu yatak odama götürdüm, kapıyı çarpıp bizi sakladım. Bu iş bitecek.

Sadece bu gece değil.

Tiernan

Bir irkilmeyle uyanıyorum, parmaklarımı çarşaftan yavaşça ayırırken parmaklarım ağrıyor. Gözlerimi birkaç kez kırpıştırıyorum ve saatin kaç olduğunu görüyorum.

1:21.

Oda karanlık ve ben sırt üstü dönüyorum, serin hava çıplak göğüslerime çarpıyor. Birkaç saat önce yaptığımız her şeyi hatırlarken çarşafı hızla yukarı çekip üzerimi örtüyorum.

Ve dün kamyonda.

Aşağı uzanıp elimi bacaklarımın arasına sokuyorum, ham deri biraz acıyor ve uyluk kaslarım ağrıyor.

Biraz gülümsedim.

O olduğuna sevindim.

Dün gece ona söylediğim şey doğruydu. Kimsenin ilk seferi iyi değildir, ama benimki öyleydi. Acıttı ama bana karşı dikkatliydi.

Bencil, kaba ya da sabırsız değildi.

Baktım ama yatakta değildi. Aslında kendi yatağıma dönsem iyi olacak.

Banyodan bir ışık parlıyor ve doğrulup elimi çarşafın altına kaydırarak külotumu ve gömleğimi buluyorum. Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtarak ikisini de giyiyorum ve ayağa kalkıp geriniyorum. Bileğimdeki lastiği çıkarıp saçlarımı bağlarken kuru dudaklarımı ıslatıyorum ve bir bardak su almak için lavaboya doğru yürüyorum.

Ama banyoya adımımı atar atmaz, Jake'in aynanın önünde durduğunu, kolunu kaldırdığını ve kolundaki dövmeye baktığını görüyorum.

kalça.

Benim Meksika'm.

Aynada gözlerimi yakalıyor ve ben de benimkileri bırakıp banyodan çıkıyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Sorduğunu duydum.

Duruyorum ve geri çekiliyorum ama artık gitmek istiyorum. Yolundan çekilmek.

Gözlerimi ovuşturuyorum. "Sadece seni yalnız bırakıyorum," diye mırıldanıyorum ve tekrar kaçmaya çalışıyorum.

"Neden?"

Tereddüt ediyorum, ayaklarımın üzerinde kayıyorum.

Çünkü...

İçeri gelmemi istemedin. İzinsiz girmek istemiyorum.

Çünkü bunun ne olduğunu biliyorum.

Ve ben o değilim.

Suyu açıp bir bardak doldururken aynadan bana bakıyor.

Düşünmeme izin vermeden yanına gidip alnımı sırtına bastırıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve kollarımı beline doluyorum.

Kıpırdamıyor, bana izin veriyor.

Bunu neden yaptığımı bilmiyorum ama kollarımda onu -sıcak ve güçlü birini- hissetmek göğsümde garip bir his uyandırıyor ve yanağımı omurgasına yaslayıp kalp atışlarını duyuyorum.

Bunu hissetmek iyi geliyor. Dokunulmak. Gitmemi istese bile ihtiyacım olanı istemek. Sadece bir dakikalığına.

Sonunda iç çekip geri çekiliyorum ama ben kaçmadan kollarımı karnının etrafında yakalıyor ve beni tekrar yerime çekiyor.

"Kal."

Çenem titriyor, kalbim hızla çarpıyor ve gözlerim yaşlarla doluyor. Başımı onun sırtına yaslıyorum ve ağlamamaya çalışıyorum.

O benim ailem değil. O benim ailem değil. Beni yanında istiyor.

Sorun değil.

Derin bir nefes alıyorum ve yavaşça bırakıyorum. Sorun *yok.*

Orada sessizce duruyor, neyse ki ben ona sarılırken neden tekrar ağlamak üzere olduğuma dair herhangi bir soru sormuyor. Sadece kollarımı önünde tutuyor

Bir şekilde bana tutunuyordu.

"Onu mu düşünüyorsun?" Ben soruyorum.

Ama suyunu boşaltıp bardağı yere bırakırken sessizliğini koruyor.

"Eğer öyleysen sorun değil."

"Ondan hiç bahsetmedim," diyor neredeyse fısıltıyla, "senden başka kimseye."

Elimi tekrar beline doluyor, teninin kokusunu içime çekiyorum. "Hoşuna giden ne yaptı?" Diyorum.

Derin bir nefes alıyor ve elimi tutarak beni duşa götürüyor.

"Elleri saçlarımda," diye yanıtlıyor duşu açarken.

Suyu test ediyor ve sonra dönüp arkama geliyor ve saçımı başımın üstünde topuz yapabilmesi için lastik bandımı çıkarıyor.

Bu jest karşısında sırıttım. Onunla da böyle miydi? Muhtemelen daha çok. Bana karşı bu kadar tatlıysa, sevdiği bir kadına karşı nasıldı?

Parmaklarını gömleğimin eteğinin altında hissediyorum ve onu durduruyorum, arkamı dönüp başımı sallıyorum.

Gözlerini tutarak perdeyi aralıyorum ve duşa girip suyun beni ıslatmasına izin veriyorum. Su karnımdan ve kalçalarımdan aşağı süzülürken, beyaz gömleğim ve ipek külotum tenime yapışırken gözleri vücudumda geziniyor.

Tıpkı birlikte yüzdükleri zamanki gibi görünüyordu.

Duvara yaslanıyorum ve pantolonunu bacaklarından aşağı indirişini izliyorum, siki çoktan sertleşmiş.

Tanrım. Kamyonda üç kez. Bir kez de yatakta. Görünüşe göre, ben onun için çok fazla değilmişim. Ya da tam tersi.

Perdeyi kapatıyor, karanlık ve buhar duşu dolduruyor ve gözlerimiz hala kilitli.

Bana doğru bastırıyor ama ellerimi yanımda tutuyorum.

"Peki sonra ne yaptın?" diye sordum. "Ellerini saçlarında gezdirdikten sonra mı?"

Bacağımı kaldırıyor ve ıslak külotumu kenara çekip içime doğru iterken dudağımı ısırıyorum.

Tırnaklarımı kollarına geçiriyorum, bir kez daha içine girmenin verdiği acı ve sızı, doldurulmanın verdiği zevkle karışıyor. Ağzı benimkinin üzerinde geziniyor, aletini pompalarken dişlerinin arasından nefes alıyor.

"Gözlerini kapat," diye inliyorum onun itişiyle. "Onunla seviş."

Gözlerini kapatıyor ve ben kollarımı boynuna dolayarak Flora'yı kollarına alıp duvara yaslayarak sikerken ona tutunuyorum. Elimi başının arkasına ve tepesine götürüyorum, parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum, içindeki tatlı sızının tadını çıkarıyorum.

Öpüşmelerimiz arasında inliyorum, ağzındaki su ılık ve tatlı. Ben de gözlerimi kapatıp onun geçmişe dönmesine izin veriyorum. Fanteziye dalmasına izin veriyorum, çünkü onu nasıl sevdiğini hatırlamasını ve ona sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu bilmesini istiyorum. Bu onun hatası değildi.

Ailemin onun suçu olmadığını.

İçime girip çıkıyor, başımı arkaya yatırdığımda homurdanıyor ve parmaklarımı bir kez daha saçlarından geçirirken ağzının boynumda gezinmesine izin veriyor.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyor. "Ama Tiernan tırnaklarını kullanıyor ve ben bunu daha çok seviyorum."

Midemde kelebekler uçuşuyor ve alnımı onunkine yaklaştırıyorum, hemen pençelerimi kıvırıp hafifçe başının arkasından aşağı doğru sürüklüyorum.

"Gözlerini aç bebeğim," diyor bana.

Etrafımızdaki buhar dalgaları yükselirken onun doğrudan bana baktığını görüyorum. "Asla sen değilmişsin gibi davranamam," diyor.

"İstemiyorum."

Gözlerini tutuyorum, parmakları kıçıma girerken bedenlerimiz daha hızlı hareket ediyor. "Bana onu çok hatırlatıyorsun," diye fısıldıyor, ritmini bozmadan.

"Uzun zamandır düşünmediğim şeyleri hatırlıyorum."

Aletinin ucu yerime değiyor ve başımı arkaya atıp sırtımı kamburlaştırarak inliyorum.

"Ona karşı ne kadar sahipleniciydim." Yüzümü tutuyor ve beni öpmek için kendine çekiyor. "Bunu unutmuştum. En aptalca şeyler için nasıl kavga ettiğimizi. Ne kadar düşüncesiz ve sabırsız olduğumu."

En aptalca şeyler için de kavga ediyoruz ama bunu ona söylemiyorum. Eğer benimle kavga etmeseydi, şimdi de farklı olmazdım.

O bana sarılıyor, ben de ona sarılıyorum, birbirimizin dudaklarına karşı sert nefesler alıyoruz. "Seks ne kadar güçlüydü," diye devam ediyor, "çünkü duygularımız bizden çok daha büyüktü ve kontrolü kaybettik. Ve nasıl genç olduğumuzu ve her sorunu nasıl becerdiğimizi. Artık bunu istemiyorum."

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

Konuşmak için ağzını açıyor ama ağzından bir şey çıkmıyor.

Ve sonra sesini alçaltıyor, zar zor fısıldıyor. "Bundan hoşlanmanı

istiyorum." Hoşuma gitti.

Ama ben cevap vermeye fırsat bulamadan beni ayağa düşürüyor, döndürüyor ve duvara yapıştırıyor. Bacaklarımı açıp tekrar içime girdiğinde nefesim kesiliyor, bir eliyle kalçamı genişçe tutarken vücudumu parmak uçlarımda yukarı itiyor. Diğer eliyle etrafıma uzanıyor ve elini külotumun içine sokuyor.

"Senin mutlu olmanı istiyorum Tiernan," diyor kulağıma alçak sesle ve boğuk bir şekilde. "Oğullarımın mutlu olmasını istiyorum."

Dudaklarıyla buluşmak için başımı çevirdiğimde beni duvara yaslayıp daha hızlı ve daha hızlı itiyor.

"Ve bilmeni isterim ki nereye gidersen git," diyor bana öpücükler arasında, "her zaman bizim olacaksın. Biz senin eviniz."

"Biliyorum," diye sızlanıyorum.

Alın alına, birbirimizin gözlerini tutuyoruz. "Ve seni sabahları masamda, geceleri yatağımda istiyorum."

Kiremitli duvara doğru sallanıyorum, göğüslerim duvarın yüzeyine çarpıyor ama umurumda değil. Omzumun üzerinden bakıyorum, bana bunu yapmasını izlemek hoşuma gidiyor.

"Görünüşe göre o sikik herif doğru bir şey yapmış." Beni kendine doğru çekti, derin derin öptü ve meme ucumu sıktı. "Seni bize verdi. Bizim küçük prensesimiz. Bizim prensesimiz. Hepimizin."

Ve işte bu, acının küçük sızısı ve onun sahiplenici sözleri, ve ben ona doğru geri çekiliyorum, boşalmaya açım. Kalçalarımı tutuyor, ikimiz de inleyip haykırırken bana yardım ediyor, amım onun etrafında kenetleniyor.

"Onları uyandıracağız," diye soluk soluğa söylendim. Ama ikimiz de duramıyoruz.

Orgazmım zirve yapıyor ve o derinliklere vururken klitorisimi ovuyorum. "Tanrım, durma," diye yalvarıyorum. "Durma."

"Siktir," diye homurdanıyor. "Sikeyim."

Daha sert ve daha sert vuruyor ve ellerimi duvara çarpıyorum, tüm vücudum parçalanırken bir kez daha ağlıyorum, cildimin altında bir karıncalanma patlaması patlıyor.

İçime düşerken inleyerek sertçe nefes alıyorum, hâlâ elleriyle kalçalarımı sıkıyor.

"Kahretsin," diye fısıldıyor nefes nefese. "Yapmalıyız...." Göğsü sırtıma doğru inip kalkıyor. "Bence prezervatif kullanmalıyız. Doğum kontrol hapı kullanıyor olsan bile bu riske girmek için çok fazla."

Başımı sallıyorum, tartışamayacak kadar yorgunum. Muhtemelen haklıdır. On iki saat içinde beş kez olması her gün olan bir şey değil, eminim, ama ne kadar çok olursa, o kadar büyük

Şans.

Yukarı kaldırıyor. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey olsa bile," diye ekliyor başparmağını iç uyluğuma sürterken. Kızarıyorum, onun içimden sızdığını hissediyorum. Neye benzediğini bilmiyorum ama nasıl hissettirdiğini seviyorum.

Kıyafetlerimi çıkarıp sıkıyorum ve durulanıyorum, ikimiz de duştan çıkıp kurulanıyoruz.

Odasına gidip bir çift mavi boxer şortunu çıkarıyorum, sığması için birkaç kez kıvırıyorum ve tişörtlerinden birini giyiyorum. Burayla odam arasında giymek için kuru bir şeye ihtiyacım var.

Islak giysilerimi alıp yanağına bir öpücük konduruyorum.

Gömleğini çekerken duraksıyor. "Ne yapıyorsun?" "Yatağa dönüyorum," diye cevap veriyorum. "Hâlâ bacaklarım altımdayken." Bir kaşını kaldırıyor, ama ısırmaya çalıştığı gülümsemesini görüyorum.

Cidden ama. Gerçekten uyumam lazım.

Ve uzay. Çok fazla ve çok hızlı olması beni biraz korkutuyor. Burada bulduğum şey hoşuma gitti. Kendimi tekrar kaybetmek istemiyorum.

"Yarın gece görüşürüz," diye fısıldıyorum içeri girip onu tekrar öperken, bu sefer dudaklarından.

"Yarın gece," diye yanıtlıyor.

Gitmek için döndüm ama sonra durdum ve "Sabah işleri için hala ayakta olmam gerekiyor mu?" diye sordum.

Şaşkınlıkla gözlerini kısar.

"Yani, benimkiler artık gecenin ilerleyen saatlerinde gittiğine göre?"

Gözleri dönüyor ve dişlerini göstererek elini çıkarıp kıçıma vuruyor.

Gülüyorum ve aceleyle kapıdan çıkıp arkamdan kapatıyorum. Ama başını sallarken gülümsemesini yakalamadan önce değil.

Gülümsemesini seviyorum. Çok nadiren görebiliyoruz. Nefesimi üfleyip odama doğru ilerliyorum ama aniden bir koku çarpıyor yüzüme ve durup sağıma bakıyorum.

Orada, üçüncü kata çıkan dar ve karanlık merdiven boşluğunda turuncu bir kor yanıyor ve siyahtan bir duman bulutu yükseliyor.

Gülümsemem düşüyor.

Kaleb. Jake'in kapısına bakıyorum, yatak odasının merdiven boşluğunun çok yakınında olduğunu tahmin ediyorum. Kaleb ne zamandır orada oturuyor?

Hareket etti, ayağa kalkarken döşeme tahtaları gıcırdadı ve karanlıktan çıkarken doğruldum, bir nefes daha çekerken bana baktı ve sonra

izmariti yere bırakır ve çıplak ayağıyla üzerine basar.

Midem bulanıyor ve gözlerimi kaldırıp tekrar onunkilerle buluşuyorum. "Ne?" diye soruyorum.

Ama tabii ki sessizliğini koruyor.

Bana doğru yürüyor, ben de odama doğru geri çekiliyorum ama elini uzatıp beni engelliyor. Duvara çarptım, ıslak giysilerimi düşürdüm, o da bana yaklaştı.

Kahretsin. Ne düşünüyor peki? Dükkana gidip haftalar önce başladığı işi bitireceğimizi mi? Şimdi kolay mı olacağım?

Sıcak bedeni ve çıplak göğsü yakınımda geziniyor ve yanağıma değen sıcak nefesinden neredeyse titreyerek yüzümü çeviriyorum.

Eğilip duştan yeni çıkmış kırmızı külotumu alıyor ve ayağa kalkıp külotuma bakarken parmaklarının arasında ovalıyor.

Bir an suçluluk duyuyorum ama nedenini bilmiyorum.

İç çamaşırına uzanıyorum ama onu çekip alıyor ve karnım tuğladan bir duvar gibi sertleşiyor. Ona bir tokat attım.

Biraz sarsılıyor ama duraksamıyor.

Tekrar külotuma uzanıyorum ama kolunu çekerken kumaş yırtılıyor. İç çamaşırımı avucunun içine alıyor, yumruğunu başımın yanındaki duvara vururken gözleri kızgın ve alev alev yanıyor. Refleksle sinerek nefesimi içime çekiyorum.

Ben ne yaptım ki? Sanki gerçekten umurunda.

Bir dakika önce Jake'le hissettiğim her şey yok oldu. Doğruldum, oğlunu üzerimden itmeye hazırdım ama fırsat bulamadan Kaleb beni yakaladı.

Kollarımdan tutarak beni odama götürdü ve yatağa iterek beni orada sabitledi.

"Çekil üstümden," diye homurdanıyorum, kollarına karşı koyuyorum, ama o hemen tutuyor.

Biraz kamburlaşıyor ve ben arkamı dönüp gözlerimi kapamadan, tükürüğü saçlarıma inmeden önce farkına varmak için ancak bir anım oluyor.

Hemen gözlerim doluyor ve göğsüm bir çığlıkla kabarıyor.

Komodinimden bir şey alıyor ve alnıma sürdüğünde bunun kalemim olduğunu fark ediyorum.

Hızla üzerimden kalktı, Sharpie'yi fırlattı ve ben bir an için kıpırdayamayacak kadar sersemlemiş bir halde orada yattım.

Ne yazdığını bilmek için aynaya bakmama gerek yok.

Odadan çıkıyor, ayak sesleri tavan arasına çıkan merdivenlerde ağırlaşıyor ve kapısının çarparak kapandığını duyduğumda nihayet

doğruluyorum.

Gözlerimden yaşlar süzülüyor ama artık
ağlamıyorum. Gözlerimi dikmiş bakıyorum,
kızgınım ve birden kendimi kirli hissediyorum.
Ama bir süre sonra utanç yerini öfkeye bırakıyor ve neredeyse
gülümsüyorum. O kızgın.
Neredeyse eğleniyorum.

Buraya geldiğimden beri odasına en az üç kadın aldı, o gün ahırdaki Cici'yi saymıyorum. Ama ben yüzüne tükürülen bir sürtüğüm. Geçen hafta o gece Noah'la beni paylaşmalarına izin verseydim yine de öyle olur muydum?

Lanet tükürüğü saçlarımda ağırlaşıyor ve tek hissettiğim bu. Her nefes alışımda ciğerlerimde biriken öfke neredeyse acıyı bastırmaya yetiyor.

Bizim, demişti Jake. *Hepimizin.*

Ama odamın sessizliğinde, Kaleb'in müziğinin donuk tınısı tepemde titreşirken, başımı sallıyorum.

"Senin," diye mırıldandım. "Onun değil."

Jake kahvaltıda "Masada dizüstü bilgisayar yok," diyor.

Bilgisayarımı kaldırıyor, ben de yere düşmesin diye tam zamanında defterimi ve kalemimi alıyorum. "Bu ödevin zamanı geldi." Tartışıyorum. "Bir saattir göndermeye çalışıyorum ama internet sürekli kesiliyor."

"Anlayacaklardır." Üstünü kapatıyor ve tezgâhın üzerine koyuyor. "Sonra tekrar dene."

Kaşlarımı çatıyorum ama defterimi ve kalemimi bilgisayarla birlikte tezgâhın üzerine fırlatıp teslim oluyorum. Çok iyi gidiyordum. Şimdiye kadar ödev için motive olmakta hiç zorlanmamıştım. Colorado, Chapel Peak'te gözlerden uzak küçük bir yerde bu kadar çok dikkat dağıtıcı şey olacağını düşünmezsiniz ama ben sürekli milyonlarca başka şey yapmak istiyorum.

Hayvanları sevmek.
Hayvanlar için ikramlar
yapmak. Hayvanlarla
oynamak.

Kaseme yulaf ezmesi koyarken Jake'e bakıyorum. *Özellikle bir hayvanla sessiz bir yere saklanmış.*

Beni izlediğini hissetmiş olmalı, çünkü çocukların kaselerine kaşık kaşık dökerken gözlerini benimkilere dikiyor. Hafif bir gülümsemenin kıvrıldığını fark ediyorum, çünkü ne düşündüğümü tam olarak biliyor, ama kepçeyi tencereye geri bırakırken çabucak tekrar gizliyor.

Sırıtışımı dişlerimin arasına sıkıştırıp kaşığımı elime alıyorum.

İki çocuk da içeri giriyor, Noah titreyerek paltosunu çıkarıp masaya oturuyor, Kaleb ise lavaboya gidip ellerini yıkıyor. Pencereden dışarı bakıyorum.

Genellikle güverteye vuran güneşin ışıltısı yok ve kıyafetlerindeki ahır kokusunu alamıyorum - saman ve hayvanlar - genellikle çok keskin. Hava çok soğuk.

"Bu gece kaç santim kar bekliyoruz?" Hava durumuna bakmadan kar yağacağını bildiğim için soruyorum.

Noah sanki az önce bir şaka yapmışım gibi kıkırdıyor ve Jake durup başını eğerek ona bir bakış atıyor.

Ve sonra aklıma geldi. *İnç.* Gözlerimi devirip yulaf ezmemin üzerine biraz esmer şeker serpiyorum. *Aptal.*

Ellerini savunmak için kaldırarak babasına bakar. "Ne olursa olsun o şakayı yapardım."

Kaleb karşımdaki sandalyeyi çekip yemeğe başlıyor ve ben de bir an için onu izliyorum, neredeyse gözlerimle buluşmasını umuyorum. Sharpie'yi çıkarmak için yaptığım ovalama yüzünden alnım hâlâ sızlıyor.

Ama o bakmıyor. Tekrar söylüyorum, ben burada bile değilim.

Bakışlarımı indiriyorum ve ağzıma bir kaşık atıyorum. Dün gece odasından çıktıktan sonra olanları Jake'e anlatmalıyım ama bu Kaleb'i incitmez. Kimsenin ne düşündüğü umurunda değil ve Jake onu kontrol edemez. Kaleb'e yapabileceğim en sinir bozucu şey, tam olarak yaptığım şeyi yapmaya devam etmek.

Ağzıma bir lokma daha atıyorum ve tekrar elimdeki kitaba bakıyorum. *Sevgilim*, sayfayı çeviriyorum.

"Daha önce hiç kar gördün mü?" Noah'ın sorduğunu duyuyorum. "Ah, boş ver.

Benim hatam. Sen tam bir İsviçre Alpleri kızısın."

Kitabımdan başımı kaldırmadan, "Fransızca, teşekkür ederim," diyorum.

En son kayak yaptığım zamanı hatırlayarak bir ısırık alıyorum. Tek başıma yapabildiğim bir başka aktivite, bu yüzden sevdim. Eğer içinde eğleniyorsanız kış ve kar berbat değildir.

Tekrar yukarı bakıyorum. "Evet, görmüştüm," diyorum Noah'ya, şakayla karışık. "Yine de içinde pek oynamadım. Ya da içinde araba kullanmadım ya da yaşamadım. Ama *The Shining'i izledim* ve Colorado'da uzun bir kış boyunca ücra bir yerde kapalı kalan insanlara ne olduğunu biliyorum. Oldukça ölümcül olabilir."

Kıkırdıyor ve ben tekrar yemeğime bakıyorum ama Kaleb'in gözlerini yakalıyorum ve bir an duruyorum. Beni izliyor, vücudu hareketsiz ve sıcak,

yeşil gözleri

beni zorluyor.

Boğazımı temizliyorum.

"Hep çalışıp hiç oynamamak Jack'i sıkıcı bir çocuk yapar." Noah kaburgalarıma vuruyor, alay ediyor.

Koltuğumda kıpırdanıyorum. "Kes şunu."

"Hep oyun, hiç iş yok demek, yeni bir oyuncağım var demek" diye şarkı söylüyor ve sandalyesini benimkinin yanına kaydırarak beni daha sert gıdıklıyor.

"Noah, dur!" İtiraz ediyorum ama kollarında kıvranırken yine de kıkırdıyorum. Buraya gelmeden önce hiç gıdıklanmamıştım ve bundan hoşlanmıyorum.

Ama gülmeden duramıyorum.

Başımı sallıyorum ve masanın altına tekme atıyorum, çatal bıçak takımı şıngırdıyor. Ona vurmak için can atıyorum ama kahkahalar atarken parmaklarından kurtulmaya çalışmakla meşgulüm.

"Çek ellerini," diye azarladığını duydum Jake'in. "Şimdi." Ama Noah dinlemiyor.

Elini boynumun altına götürüyor, ısırmak istiyorum ama elini çekiyor. Ben de onu gıdıklayarak karşılık veriyorum ve sandalyelerimizi geriye itiyoruz, ben karşı koymaya başlarken bacaklar fayansa çarpıyor.

Ben küçükken, ailemin arkadaşlarının bir kızı vardı ve beni doğum gününde yatıya davet etti -arkadaş olduğumuz için değil, ailemin kim olduğu için-.

Ama o gece babayı yerde yürümeye başlayan çocuğuyla güreşirken gördüğümü hatırlıyorum. Gülüp oynuyorlardı, yuvarlanıyorlardı ve baba da küçük çocuğun kendisini gıdıklamasına izin veriyordu. Görmek çok garip bir şeydi. Birlikte oynayan aileler.

Bardağına uzanıyorum, onu küçük bir duşla tehdit etmeye hazırım, ama ben alamadan Kaleb kasesini itiyor ve masanın ortasındaki tencereye çarpıyor.

Süt bardağıma çarparak içeceğimin devrilmesine, masaya çarpmasına ve üstünden dökülmesine neden oluyor. Yan tarafa ve kucağıma dökülmeden önce yoldan çekilemiyorum.

Sandalyemi geriye itiyorum, çıplak kalçalarım ve uyku şortum çoktan sırılsıklam olmuşken gözlerimi Kaleb'e dikiyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Noah ve Jake gözlerini Kaleb'e çevirirken onun bir bulaşık havlusu almak umuduyla ayağa kalktığını görüyorum.

Çenemi sıkıyorum.

Çok erken konuştum. Sanırım bu ailedeki herkes birlikte oynamıyor ve birileri kesinlikle havasında değil. Başımı kaldırıp Kaleb'in gözlerine baktım.

Masanın üzerinden bana bakıyor, mutfak şimdi sessiz ve bunun kasıtlı olup olmadığı konusunda herhangi bir şüphe varsa bile artık yok. Soğuk süt kalçalarımdan akıp yere damlıyor ve Jake nefes nefese ona bakıyor.

Noah bir havluyu kucağıma atıyor ve bir tane daha alarak ortalığı hızla siliyor. Kaleb ve ben hâlâ birbirimize bakıyoruz.

Bir an benimle ilgileniyor. Sonra bana dayanamıyor. Kıyafetlerime soda bulaşmasın diye beni kucağına çekiyor ve sonra dönüp beni ıslatıyor.

Parmaklarımı kazağımın altından geçirerek şortumu indirip bacaklarımdan sıyırırken Kaleb'in gözlerini tutuyorum. Üstüm kıçımın hemen altından sarkıyor ve başımı eğip bakışlarının bir an için bacaklarıma kayışını izliyorum. Ben burada kalıyorum. Beni kaçmaya zorlamıyor. Ya da ağlatmıyor. Evde yeni birini ya da bir kızı sevmeyebilir ama bunu ben de istemedim.

Orada oturup ona artık beni kaçmak ve saklanmak zorunda bırakmayacağını gösteriyorum ve sandalyesine geri yaslandığında, gömleğinin altındaki kaslarındaki gerginlik hafiflediğinde, sonunda başardığımı düşünüyorum.

Ama sonra kaşığını yulaf ezmesi kâsesine daldırıp kaldırmasını ve ağzına götürmek yerine bana bakmasını izliyorum.

"Kaleb, hayır." Jake ona doğru ilerliyor.

Ama çatalın ucunu fırlatıyor, ucundaki yulaf ezmesi topağı masanın diğer tarafına fırlıyor. Yüzümü yana çevirip gözlerimi sıkarak tam zamanında çenemin üzerine düşmesini sağlıyorum, sıcak yapışkan yüzüme sıçrıyor.

"Lanet olsun!" Jake bağırıyor ve ayağa kalkıp Kaleb'e
uzanıyor. Ama göğsümdeki ağrıyı yutarak araya giriyorum.

"Sorun yok."

"Senin derdin ne be?" Jake gömleğini yumruklayarak ona bağırıyor.

"Sorun yok," diyorum daha yüksek sesle, pisliğin tenime yapışmasına izin
veriyorum ve
temizlemek için herhangi bir hareket.

Ama Noah onu azarlar.

"Kaleb..." Jake, Kaleb'i ayağa
kaldırıyor.

Dur!" Ağzımdan kaçırdım. "Sorun yok."

Jake gözlerini omzunun üzerinden bana dikti. "Bu iyi değil."

"Bebekler böyle iletişim kurar," diye açıklıyorum.

Gözlerini kısıyor ve ben de çenemi bir santim kaldırarak Kaleb'e
bakıyorum.

"Değil mi?" Onunla alay ediyorum. "Bir şeyler fırlatıyorlar, çünkü kelimelerini kullanamıyorlar." Yüzümden bir parça koparıyorum ve kâseme atıyorum. "Daha fazlasını mı istiyorsun? Bana bunu mu söylemeye çalışıyorsun, Kaleb?"

Her iki elimin parmaklarını birbirine sıkıştırıyorum ve sağ elimle sol elimin uçlarını birbirine vuruyorum. "Böyle," diye talimat veriyorum. "Daha fazla."

Konuşmadan önce iletişim kurmak için işaret dilini öğrenen bebekler gibi. Kaleb'in konuşabilmesi dışında. Yazabiliyor ve işaret edebiliyor. Eskiden sadece iletişim kurmak istemediğini düşünürdüm ama hayır. İletişim kurmakta hiç zorlanmıyor.

"Bunu yapabilir misin?" Sesimi bir çocukla konuşuyormuşum gibi hafif ve şekerli bir hale getirerek ona soruyorum. "Mooooore."

Homurdanıyor, babasını fırlatıyor ve masayı tutup ters çeviriyor. Nefesim kesiliyor, masanın yan yatarak yere düşmesini, üstündeki her şeyin fayansa dökülmesini izliyorum. Bulaşıklar kırılıyor, tenceredeki yulaf ezmesi buzdolabına sıçrıyor ve Noah'nın meyve suyu Jake'in kot pantolonuna çarpıp yere dökülüyor.

Jake'in ya da Noah'nın yüzlerinde neler olduğunu anlayamıyorum ama kalbimin göğsümde nasıl çarptığını gizlemeye çalışırken kıpırdamıyorum.

Kaleb'e bakıyorum ve korkuya rağmen neredeyse gülümsüyorum. Aklını kaçırıyor.

Ve kötü biri.

Az önce kazandım ve şimdi duracak mı?

Yoksa durumu daha da kötüleştirdim ve şimdi tekrar saldırmasını mı beklemem gerekiyor?

Kimse kımıldamadan, o gitti. Arkasını dönüp mutfaktan çıkıyor ve evden çıkarken kapının açılıp çarparak kapandığını duyuyorum.

Ne yazık ki uzağa gidemiyor.

Jake onu takip etmeye başladı ama ben seslendim. "Dur." Kaleb ve benim aramda.

Jake dönüp bir dakika boyunca bana baktı. "Neler oluyor böyle? Hiç *böyle* davranmazdı."

Bunu duyunca içimde bir gurur hissettim.

Ama omuzlarımı silkip ayağa kalkıyorum, uzun sweatshirt'üm iç çamaşırlarımı örtüyor ve üstümü temizlemek için kağıt havlulara uzanıyorum. "Sadece oynuyordum."

Zavallı Noah mutfağı temizlemek zorunda kaldı çünkü Jake oğlunu aramak

için dışarı çıktığında Kaleb'in kar motosikletiyle ava çıktığını gördü.

Güzel. Umarım bütün gün gitmiştir.

Avlanmak birkaç gün sürebilir. Ve daha dün bir geyik avladığımız için ete ihtiyacımız yok, yani o da en az benim kadar gitmesini istiyor.

Onu anlayamıyorum. Anlamak istedim, ama o bir hayvan gibi. Yemek yiyor. Çiftleşiyor. Dövüşüyor. Hepsi bu.

Kıskanmış olamaz. Geçen gece Noah üstümdeyken kızgın görünmüyordu.

Noah. Gözlerimi

indiriyorum. Ve Jake'e.

Yanaklarım ısınıyor ve bastırdığım suçluluk duygusu yeniden içime

işliyor.

Bunun Jake'le neden olduğunu asla anlamayacağım. Ya da Noah'a neden olmuş olabileceğini. Bu evle, bu insanlarla ilgili bir şey her gün ihtiyacım olduğunu bildiğim şeyi doğruluyor. Sekse değil. Bir erkeğe değil.

Sadece bir yer. Ev gibi hissettirecek bir yer ya da biri.

Ve dün Jake Van der Berg'in de en az benim kadar buna ihtiyacı vardı. Sanırım kendimi suçlu hissediyorum çünkü başkaları bunu anlamayacak. Fikirleri olacak ama işin güzel tarafı muhtemelen asla öğrenemeyecekler. Mirai burada değil. Akıllı telefonu olan yabancılar burada değil. TMZ burada değil.

Özgürüz.

Sabahın geri kalanını okul ödevlerimi yetiştirerek ve nihayet sinyal yakalayabildiğimde internetten teslim ederek geçiriyorum ve sonra paltomu, botlarımı, eldivenlerimi ve şapkamı giyip dışarı çıkıyorum. Bir kar serpintisi düşüyor, kapıyı kapatırken küçük ıslak taneler yüzüme çarpıyor ve durup yüzümü bulutlu gökyüzüne çeviriyorum.

Buna bayılıyorum. Hava gözeneklerime sızıyor ve yüzümü okşuyor, şapkamdan dışarı fırlayan gevşek saçlarımın esintide uçuşmasına ve uçuşmasına neden oluyor. Bir an için, güvertedeki on iki inçlik güzel, el değmemiş battaniyeye çarpan kar tanelerinin sesi dışında her şey sessiz.

Kar yağışı yağmur yağışı gibi değildir. Yağmur tutkudur. Bir çığlıktır. Kollarımı ona sararken saçlarımın yüzüme yapışmasıdır. Spontane ve gürültülüdür.

Kar yağışı bir sır gibidir. Fısıltılar, şömine ışığı ve gecenin ikisinde evin geri kalanı uyurken çarşafların arasında onun sıcaklığını aramaktır.

Ona sıkıca sarılmak ve onu yavaşça sevmektir.

Gözlerimi açıyorum, havaya bir buhar üflüyorum ve dağılmasını izliyorum.

Akülü tornavida dükkânda vızıldıyor ve ben bir adım atıyorum, merdivenlerden inerken kar ayaklarımın altında toplanıyor. Noah ve Jake kapalı kapılar ardında çalışıyorlar ve ben de dükkânın önünden geçerken, keşke tek başıma yürüyüşe çıkmama izin verseler diye içimden geçiriyorum.

Ama anlıyorum. Vahşi doğa yeterince tehlikeli ve ben de karda bir çaylak sayılırım.

Ahıra adım attığımda, kızıl kahverengi gövdesi, siyah bacakları, gözleri ve yelesiyle çok güzel bir doru kısrak olan Shawnee'ye doğru yürüyorum. Kulaklarının uçları bile siyah. Bir tilkiye benziyor ve bir sonraki kaçışını planladığını söyleyebilirim.

"Hey." Sırıtarak elimi cebime attım ve en sevdiği ikramla dolu plastik tüpü çıkardım. Dişlerimle yırtarak açıyorum, donmuş meyve suyunu yukarı itip ambalajından çıkarıyorum ve koparak elimle ona yediriyorum. Ağzı avucuma gömülüyor, aromalı buzu kavrıyor ve başı ahırının kapısından sarkarken daha da yaklaşıyorum. Bir parça daha koparıyorum, sonra bir tane daha, kalanını ona yediriyorum. O çiğneyip dururken eldivenimi çıkarıp elimi burnunda aşağı yukarı gezdiriyorum ve sonra alnına götürüyorum.

"Sıcak tutuyor musun?" Başının her tarafını okşayarak ve kendi başımı ona sokarak soruyorum. Gerçekten bu kadar sıcak olması şaşırtıcı. Jake geceleri yaşlı atların üzerini örtüyor ama Shawnee'ye bebek gibi bakmak istemiyor. Yeterince saman alıyor ve kışlık paltosunu ıslatmadığı sürece kışın soğuk havasına alışkın olduğunu söylüyor. Ve şu ana kadar çok iyi. Sanırım her şey göreceli. Kırk derecelik bir gün on dokuz derecelik bir günden daha iyi hissettiriyor ama on dokuz derecelik bir gün de on derecenin altından çok daha sıcak hissettiriyor.

Ona yarım bir gülümseme veriyorum. "Gerçeklik vefasızdır, değil mi?" diye soruyorum. "Neredeyse her şeye alışabiliriz."

Hepimiz alışırız. Öğreniriz, çözeriz, kendimize geliriz - hiçbir şey gerçekten kolaylaşmaz ya da zorlaşmaz. Sadece alışmakta daha iyi oluruz. Bu adamların benim sayemde farklı olacağından emin değilim ama ben onlar sayesinde farklı olacağım. Bu hoşuma gitti.

Ve istemiyorum.

Bir meyve suyu daha çıkarıyorum ve Shawnee hemen toynaklarını yere vurup başını sallıyor. Gülümseyip tüpü yırtarak açıyorum. Artık günlerimde sevdiğim o kadar çok şey var ki.

Herkesi beslemeyi ve ilgilenmeyi bitiriyorum, üç atın bol miktarda saman ve suya sahip olduğundan emin oluyorum ve sonra eldivenimi tekrar giyip ahırdan ahıra doğru dolaşıyorum. Noah ihtiyacım olan kovaları burada bırakmış.

Her köşeyi, saman balyalarının arkasını ve duvarlardaki tüm kancaları kontrol ediyorum ama hiçbir şey göremiyorum. Durup, dalgınca başımı sallıyorum. Eşyalarını nasıl bu kadar kolay kaybediyor?

Ama dışarı çıkmaya başladığımda, kulaklarıma yüksek bir gümbürtü çarptı ve sıçradım. Dükkânda olduklarını sanıyordum.

Üç kez daha vurma sesi duyuyorum ve tezgahların etrafına bakıyorum, hiçbir şey ya da hiç kimseyi göremiyorum. Ne...

Kovaları unutup sola dönüyorum ve kapıya yaklaştıkça sesin daha da yükseldiği ahır sırasına doğru ilerliyorum. Bir gümbürtü daha geliyor ve gözlerimi kırpıştırarak yavaşça uzanıp avucumu kapıya dayıyorum. Kapı kilitlenmiyor ve çatlakların ardında bir hareket görmeme ve kim olduğunu bilmeme rağmen, yine de kapıyı sonuna kadar itiyorum, menteşeler ötesindeki oda göründüğünde sızlanıyor.

Karanlık odanın köşesinde büyük bir soba yanıyor, Kaleb sırtı bana dönük bir masada dururken havalandırma deliklerinden ateş fışkırıyor. Baltasını kaldırıp sertçe indiriyor. Kan sıçrıyor, bacağı çıkarıyor ve sonra av bıçağını kapıyor. Boğazımda bir yumru oluşuyor ve nefes alamıyorum.

Oh, Tanrım.

Geri çekiliyorum ama zamanında kaçamıyorum. Torbaya koyduğu hayvanın derisini yırtarken çıkan sesler kulaklarıma çarpıyor, tırtıklı kenar deriyi, kasları ve göğüs kafesini oyarken kan hemen ayaklarının dibine dökülüyor.

Safrayı yutuyorum.

Dönüp beni görüyor ve parmaklarını kaldırırken yeşil gözleri beni donduruyor. Ter göğsünü ve kollarını kaplıyor, saçları şakaklarına yapışıyor ve küçük bir sırıtışın dudaklarını kıvırmasını ve bir parmağını ağzına sokup kanı yalamasını izliyorum.

Bıçağı diğer elinde tutuyor, çenesini indiriyor ve sanki dünyada başka hiçbir şey yokmuş gibi bana bakıyor ve çığlık atsam dükkânda çalıştırdıkları makinelerin ötesinde beni duymalarına imkân yok.

Evet, hayır.

Kapıyı tutup çekerek kapatıyorum ve koşar adımlarla odadan çıkıyorum. Ben hızla gözden kaybolurken hafif kıkırdaması devam ediyor. Pislik herif.

Ama sonra durdum, fark ettim. Güldü. Yüksek sesle.

Çok fazla değildi ama derin sesini duydum. Birkaç kez hırladı ya da homurdandı ama güldüğünü duymama izin verdi. Gözlerimi kıstım, düşüncede kayboldum. Farkında olup olmadığını merak ediyorum.

Onu duymama izin verdi.

Omuz silkiyorum ve çıkışa doğru bir adım atıyorum. Ama sonra gözüme bir şey çarpıyor ve sağıma bakıp bir merdiven fark ediyorum. Ahıra pek girmiyorum, özellikle de Kaleb'in gizlenmeyi sevdiği yer burası olduğu için.

Hâlâ arkasında çalıştığı kapıya tekrar bakarak merdivene yaklaşıyorum, botumu en alt basamağa yerleştiriyorum ve başımla aynı hizadaki basamağı kavrıyorum.

Tırmanıyorum, yerdeki bir kapıdan çıkıyorum ve çarşaf kaplı nesnelerle dolu küçük bir odada duruyorum.

Mobilya mı?

Uzanıp kumaş parçalarından birini tuttum ve çektim.

Tiernan

"Bununla ne yapmak istiyorsun?" Jake bana soruyor.

O ve Noah üç çekmeceli sandığı dükkâna taşırken her biri bir tarafı tutuyor ve ben ahşaptaki kuş tüyü ve filigran oymalara gülümsüyorum.

"Bana izin vereceğin her şey, sanırım." Henüz tam olarak bilmediğim için omuz silkiyorum. "Harika bir mobilya parçası ve yukarıda çok daha fazlası var."

Daha fazla sandık, birkaç şifonyer, birkaç sehpa ve bir komodin, birkaç kapı ve bir çalışma masası vardı. Mobilyaların hiçbiri iyi durumda değildi ama hepsini görür görmez kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Büyürken evimizdeki her şey çok yeniydi.

Elimi sandığın grenli ahşap tepesinde gezdirerek yanına gidiyorum. Yeninin geçmişi yoktur. Gizem yok. Ben eskiyi severim.

Jake geride durup benimle birlikte parçaya bakıyor. Neredeyse *Güzel ve Çirkin'den fırlamış bir* şeye benziyor. Disney versiyonu. Ahşap kıvrılıyor, göğüs yukarı çıktıkça genişliyor, kenarlarda ve ayaklarda çok fazla detay var. Bu muhtemelen zamanında çarpıcı bir parçaydı.

"Eski sevgilimle burayı inşa etmeyi bitirdiğimizde kullanmak üzere bahçe satışlarından bir sürü eşya topladık," diyor Jake, "ama sonra bir şeyler oldu, yani..."

Çekmeceleri açıp işlevselliğini kontrol ediyorum.

"Yani evet, hepsi senin," diye ekliyor. "Bu kış sizi meşgul edecek bir şey daha."

Başımı omzumun üzerinden çevirip ona bir bakış atıyorum. Bir şey *daha var.*

Sırıtıyor.

Noah kolumu dürtüyor. "Sana boyaları göstereyim."

Onu takip ediyorum.

Saatler sonra Noah ve ben dükkânda çalışıyoruz, Jake'in acı biberinden boşalan yemek kâselerimiz çimento zeminde duruyor. Bölme kapısının dışında rüzgâr uğulduyor ama arka planda odun sobası çıtırdıyor ve burada paltoya bile ihtiyacım yok.

Yine de kot pantolonum ve Noah'ın fanilasıyla dolaşırken terliklerimin içine iki çift sıcacık çorap giyiyorum.

Kollarımı yukarı iterek bezi terebentine batırıp yukarı kaldırıyorum, sandığın üst kısmına sürüyorum ve cilanın kalıntılarını temizliyorum.

"İyi misin?" Noah soruyor.

Kafamı kaldırıp baktığımda bir kahve kutusunu karıştırdığını, içindeki somun ve cıvataların şıngırdadığını görüyorum.

"Evet."

"Mobilya rehabilitasyonuna bu ani ilgi de neyin nesi?"

Nefesimin altında gülüyorum ve bez parçasını tekrar kutunun içine atıyorum. "Belki de sizin olduğunuz yerde olmak için bir bahanedir," diye takılıyorum. "Hepimiz birlikte çalışıyoruz."

Gülümsemesi yayılırken beyaz dişleri ortaya çıkıyor.

"Ya da belki sadece içeride kardeşinin gazabıyla baş başa kalmak istemiyorumdur," diye mırıldanıyorum.

Bu sabah yulaf ezmesinden sonra saçımı yıkamak zorunda kalmıştım. Kaleb bazen bisikletlere yardım ediyordu ama Jake'in ondan Noah'tan talep ettiği şeyleri talep etmediğini çok erken fark etmiştim. Muhtemelen Kaleb'i itip kakamadığı ve onu çok fazla zorlama riskini almak istemediği içindi.

Kaleb bazen dükkânda yardım ederdi. Bazen de hayvanlarla ilgileniyor, odun kesiyor, arazideki çeşitli aletleri tamir ediyor, avlanıyor, köpeklerle oynuyor ya da odasına kapanıyordu. Sadece yapmak istediği şeylere bağlı kalmıyordu, ama bunlar genellikle yalnız kalabileceği şeyler olmak zorundaydı. Bu kadarını biliyordum.

Devam ediyorum, ahşabı doğal rengine döndürürken iki kısa saç örgüm göğsümde sallanıyor.

Belki de bulunduğunuz yerde olmak için bir bahanedir.

Bu konuda şaka yapmıyor olabilirim. Üniversite broşürleri ve kurs katalogları şu anda mutfak masasının üzerinde duruyor, çünkü daha önce başvuruları doldurmak için internete girmeye çalışmak üzere dizüstü bilgisayarımın başına oturur oturmaz aniden hava almaya ihtiyacım oldu. Her üniversite beni buradan uzaklaştırıyor.

"Bu kişisel bir şey değil, anlıyor musun?"

Noah öyle diyor. Başımı kaldırıp ona bakıyorum.

"Kaleb," diye açıklıyor.

Gözlerimi indirip tekrar işime odaklanıyorum. Buna inanmakta zorlanıyorum.

Çoğu insanın saçına tükürüyor mu? Noah her şeyi bilmiyor.

Bezi kutuya geri atıp lavaboya doğru yürüyorum ve ellerimi yıkıyorum. Noah çömelip sırt üstü yatıyor ve tekrar bisikletin altına giriyor. "Ona ne olduğunu bilmek istemiyor musun?" diye soruyor.

"Eğer bana söylemek isterse."

Aslında ilgileniyorum ama gururum bunu göstermeme izin vermiyor.

Musluğu kapatmadan önce ellerimi çırparak fazla suyu akıtıyorum. "O bizim babamız gibi." Noah bir İngiliz anahtarını çeviriyor, kafasını kaldırıp işine bakıyor.

"Kadınlara güvenmiyorlar. En azından sana kadar."

Bana nasıl güveneceksin? Ve bunu hepimiz için mahvedenin bir kadın olduğuna bahse girmek ister misin? Ne kadar orijinal. Ve hiç de aptalca değil.

Noah elindeki aleti fırlatıyor ve parmaklarındaki siyahı görüyorum. "Şu üzerinde sarı bant olan anahtarı bana uzatır mısın?"

Çalışma masasına gidip siyah saplı ve sarı bantlı uzun gümüş aleti alıyorum. Ona doğru yürüyorum, aşağı iniyorum ve onunla birlikte bisikletin altına giriyorum.

"Ya sen?" İngiliz anahtarını ona uzatarak soruyorum. "Bana güveniyor musun?"

Aleti kullanıyor, bir şeyi sıkıyor ya da gevşetiyor, göz teması kurmuyor. Bunun ne anlama geldiğinden hâlâ emin değilim. Onların arkasını kollayacağıma güveniyor musun? Onları incitmeyeceğime mi? Sadık olacağıma mı? Onları asla terk etmeyeceğime mi?

Birkaç dakika daha sessiz kalıyor ve içimdeki korku çalkalanırken saniyeler uzamaya başlıyor.

"Dün gece seni duydum," diyor neredeyse fısıltıyla. Beni duymak...

Sürgüyü sıkarken sıkı dudakları büzülüyor. "Baban seni sevmedi, sen de

sevsin diye benimkinin seni becermesine izin verdin."

Çalışırken ona sertçe bakıyorum ve öfkesi beni sarssa da, çünkü bu Noah ve Noah her zaman benim arkadaşım, sözleri beni incitmiyor. Bir şey söylemesi gerekiyor.

Devam ediyor. "Belki de uzun zamandır seks yapmadığınız için seksin aşk anlamına geldiğini sanıyorsunuz."

Anahtarı bana uzattı, ben de aldım.

"Belki de senin varlığını asla unutmaması için her şeyi yaparsın," diye neredeyse fısıldıyor. "Bu güzel bacaklarını açmak anlamına gelse bile."

Pürüzsüz, bronzlaşmış yüzünün çenesi esniyor ve hala gözlerimle buluşmuyor, ama keskin sözleri kesmeye çalışsa da kızgın değilim.

Kaşlarını çatıyor ve kafasında bir şeylerin döndüğünü anlayabiliyorum.

"Ya da belki..." diyor. "Belki sen de benim gibisin ve iyi hissetmek için her şeyi yaparsın." Sonunda gözlerini çevirip bana bakıyor. "Bu onların soyadlarını asla hatırlamamak anlamına gelse bile."

Bakışlarını tutuyorum, ikimiz de sırt üstü yatıyoruz ve Jake ile Kaleb evin içinde bir yerlerde.

Mavi gözlerindeki yeşil benekler koyulaşıyor ve bakışlarının üzerimde sertleştiğini görene kadar neredeyse rahatlıyorum.

"Orada seninle olmak istedim," diye fısıldıyor.

Bisikletin altındaki karanlık alan bizi kapıdan gizliyor ve ben kaçmıyorum çünkü Noah'dan korkmuyorum.

Ve ondan korkuyorum. Benimle konuşması hoşuma gidiyor. Ama bazen ben de korkuyorum.

"Benimle de konuşmuyorlar," diye mırıldanıyor. "Seninle sevişecektim, biliyor musun?"

Bakışlarım titriyor. Bunu daha önce hiç yapmamış gibi söylüyor. "Seninle sevişecektim," diye tekrarlıyor.

Ve sonunda anladım.

Becermek değil.

Sikmek değil.

Bunu önemli kılacaktı.

Göğsü inip kalkıyor ve içimde beni sımsıkı tutan ve beni asla umursamayacak bir adamla dolu sıcak bir yatağım olduğunu bilsem de...

Noah'ı görmek istiyorum. Onu duymak istiyorum.

"Konuş benimle," diyor.

"Ne söylememi istiyorsun?"

Dudaklarının usulca kıpırdamaya başladığını izlerken tereddüt ediyor, beyzbol şapkası kafasında geriye doğru oturuyor.

"Geçen gece beni kanepede izlemek hoşuna gitti mi?" diye soruyor alçak bir sesle.

Gözlerine bakıyorum, korku beni geri çekiyor ama arzu beni sabit tutuyor. "O gelmeseydi ne kadar ileri gidebilirdik?" diye soruyor.

Nefes alıp veriyorum, gözlerini tutuyorum ve aniden kanepeye geri dönüyoruz. Alan küçük, hava yoğun, bir şeyler oluyor ve ne olduğunu ya da yapmamız gerekip gerekmediğini bilmiyoruz, ama henüz durmak istemediğimizi biliyoruz.

Aşağı uzanıyor ama ne yaptığını görmek için bakmıyorum. Onun yerine kemer tokasının şıngırdadığını ve fermuarının açıldığını duyuyorum. Gözleri benimkileri arıyor, muhtemelen kaçıp kaçmayacağımı merak ediyor. Ya da kaçmamı bekliyor.

Ama yapmıyorum. Ne kotunun içine uzanırken ne de göz ucuyla kendini okşayışını izlerken.

"Ne kadar uzakta?" diye ısrar ediyor.

O gece onun ve Kaleb'in ne kadar ileri gitmesine izin verecektim? Sırayla yapmalarına izin verecek miydim? Yoksa bir yatağa gidip aynı anda bana sahip olmalarına izin verecek miydim? Bunu asla bilemeyeceğiz ama bildiğim bir şey var.

"Durmayacaktım," diyorum ona. Yan döndüm, ona bakarken ellerimi yanağımın altına sıkıştırdım. "Sadece kendimi bırakmak ve o anı yaşamak istedim. İyi hissetmek için beni kullanıyor olsan bile, çünkü ben de iyi hissetmek istiyordum."

Yavaşça başını sallıyor. "Berbat, değil mi?" Dudaklarında güzel bir gülümseme beliriyor. "Başkası seni boş bıraktığı için o lanet kaçışı bu kadar çok mu arzuluyorsun?"

Burnum yanağına değerken elimi göğsüne koyuyorum. "Seninle ilgili hiçbir şey boş değil," diye fısıldıyorum. "Kalbini hissedebiliyorum."

Elime çarpıyor ve gözlerimi kapatıyorum, sıcak bedeninin hareket ettiğini hissediyorum ve nasıl hissedeceğini düşünüyorum. Kesintiye uğradığımız o gece nasıl hissedeceğini.

Bu sadece bir kaçış değildi, Noah. Değildi. Bu bir bağlantıydı.

Onunla aramda muhtemelen buradaki herkesten daha güçlü bir bağ olduğunu hissediyorum. Kimse onu yeterince sevmedi. Jake'in saygısını kazanmak çok zor oldu ve Kaleb onunla konuşmuyor. Benim gibi Noah'ın da ait olduğu bir yer yok. Hissettiğim her şeyi anlıyor, gördüklerimi görüyor ve neyle dolaştığımı biliyor, çünkü yalnız olmasa da yalnız. Burada konuşacak kimsesi yok ve tıpkı ailemin evinin bir yuva olmaması gibi, burası da onun için bir zirve değil. Burada kendini iyi hissetmiyor.

Belki şimdiye kadar.

Hızını artırıyor ve ben gözlerimi açıp kotunun içinde hareket eden eline bakıyorum. Klitorisim kendime rağmen zonkluyor ve bacaklarımın arasındaki sıcaklık ağrıyor.

"Noah..." Nefes veriyorum, ona yalvarıyorum. "Daha yavaş git. Seni izlemeyi seviyorum. Yavaştan hoşlanıyorum."

Yüzünü bana doğru çeviriyor, dudaklarımız birbirini okşuyor.

"Tiernan..." Dudaklarımı yaladım. "Pantolonunu biraz daha indir."

Dizlerini yukarı doğru büküp kot pantolonunu ve boxer'ını aşağı itiyor.

Kalın ve sert sikini çıkarıyor ve başparmağını ıslak ucuna sürtüp okşamaya devam etmesini izliyorum. Ben onu izlerken onun da beni izlediğini biliyorum ama umurumda değil.

Birisi -belki de ben- ona biniyor ve ben bunu kafamda görüyorum. Onunla alttan sevişiyor, kalçalarını ona doğru pompalıyor.

Yavaşça, bir elimle gömleğinin düğmelerini açtım. Gömleği açıyorum, boynundan kasıklarına kadar uzanan çıplak teni beni bekliyor. Parmaklarım arzuyla uğulduyor. Ona dokunmak istiyorum.

Ama benim yok.

"Daha yavaş," diyorum ona. Henüz boşalmasını
istemiyorum. "Gömleğini aç."

Gözleriyle tanıştım.

"Görmeyecek," diye mırıldanıyor Noah. "Benim için
gömleğini aç." Bocalıyorum, boynumdaki nabız
zonkluyor. Açmak istiyorum.

I...

"Öğrenmeyecek," diyor Noah, arkamdan mutfağın kapısına doğru bir bakış fırlatarak.

Yaparsa ne olur? Kapı her an açılabilirdi. "Aç," diye homurdanıyor

Noah nefesinin altından. "Lanet gömleğin, prenses."

Kendini sarsarken gözlerini tutarak uzanıyorum ve üzerimdeki gömleğin düğmelerini açıyorum. Altımda dar bir atlet var ve o sormuyor bile. Dişlerini göstererek tişörtü göğüslerimin üzerinden yukarı doğru çekiyor. Vücuduma bakarken ciğerleri boşalıyor ve tekrar sırtüstü yatarak beni içine çekmesine izin veriyorum.

Meme uçlarım sertleşiyor, soğuk havada sivriliyor. "Noah..."

Avucunun içini yalıyor, dilini üzerinde gezdiriyor ve tekrar aşağı inerek kendini daha sert sarsıyor, gözleri bedenimden hiç ayrılmıyor.

Sertleşmiş sikini yumrukluyor, ucundan döl damlıyor. Bana dokunmak için yaklaşıyor ve ben başımı sallıyorum.

Hayır.

Duruyor, öfkeli gözleri beni zonkluyor.

"Kimse bana hayır diyemez," diye

fısıldıyor.

Biraz gülümsedim.

"Ağzımı vücudunun her yerinde gezdirmek istiyorum," diyor göğüslerime bakarak. "Onları tatmama izin ver."

Başımı tekrar sallıyorum ama bu fikir tenimi karıncalandırıyor. Ağzı aç bir şekilde beni emiyor... *Tanrım.*

Beni güçlü hissettiriyor. Noah ile talep etmekten ya da reddetmekten utanmıyorum. O benim ipimde sallanıyor, tersi değil.

"Daha hızlı." Memelerimi onun için yukarı itiyorum. "Daha hızlı yap."

Dişlerinin arasından nefes alıyor, kendini daha sert ve daha hızlı okşuyor ve göğüslerimi arzularken ağzının açılıp kapanmasını izliyorum.

Elimi kot pantolonumdan aşağı ve külotumun içine kaydırıyorum.

İnliyor, kendimi parmaklamamı izliyor. "İndir onları."

Başımı sallıyorum, ıslak klitorisimi döndürüyorum.

Yine homurdanıyor. "Külotunu indir ve bana ıslak bir şeyler göster."

"Noah, hayır."

Yapamam. Kontrolümü kaybederim. Noah'da sevdiğim ve korumak istediğim şey bu. Onu sevebilirim ama dengede kalabilirim.

Pantolonunu indirdi. "Külotunun yatak odamın zemininde toplanmış olmasını çok istiyorum, ama gerekirse seni burada beceririm, Tiernan."

Dükkanın köşesindeki kanepeye bakıyorum, bir anlık teslimiyet neredeyse beni ele geçiriyor.

"Bu gece yatağına girmeme izin ver," diye soruyor. "Öğrenmeyecek."

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum - reddetmek için - ama kelimeleri zorlayamıyorum. Onu inkar etmek istemiyorum. Onun mutlu olmasını istiyorum.

"Öğrenmeyecek," diye tekrar fısıldar. "Asla öğrenemeyecek, Tiernan.

Çantayı bırak. Bırak gitsin."

Her şey bir anda üzerime yıkıldı ve neredeyse "evet" diyecektim.

Paketi bırak.

Okyanustaki o gün gibi ve taşıdığım her şey beni aşağı çekip boğacaktı. *Bırak gitsin.*

Neredeyse yapıyorum.

Bunun yerine, yüzünü tutarak ve o kendini okşarken şakağını öperek içeri daldım. "Özür dilerim."

Bisikletin altından sıyrılıp ayağa kalkıyorum ve atletimi indirip fanilamı düzeltirken mutfak kapısına doğru koşuyorum.

"Tiernan," diye inliyor arkamdan, sesi hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyor ama ben durmuyorum. Koşarak eve giriyorum, dükkânın kapısını çarpıyorum ve hızla merdivenlerden yukarı çıkıyorum, yatak odama gidiyorum.

Benim neyim var böyle? Noah, yanında tamamen korkusuz olduğum tek kişi. Neden bunu zorlaştırayım ki?

Onu istedim. Onun üstüne tırmanmak, onu sevmek, ona sarılmak ve yalnız olmadığından emin olmak istedim.

Kapımı açıp fanilamı çıkarıyorum, ayakkabılarımı ve çoraplarımı tekmeliyorum çünkü terliyorum.

Bu lanet adamlar. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, kalçalarımın arası hâlâ ağrıyor. Giysilerim kaşınıyor ve kalbim çarpıyor.

"Tiernan."

Adımı duyunca gözlerimi kırpıştırdım. Başımı çevirip kapımdan dışarı, koridorun karşısına bakıyorum ve Jake'in odasında elinde bir havluyla durduğunu görüyorum. Banyodan odaya buhar yayılırken, saçlarının arkasını kurulamak için başka bir havlu kullanıyor.

"İyi misin?" diye soruyor.

Çıplak göğsüne ve kaslı baldırlarına, kasıklarının hemen üzerine sıkıştırılmış havluya bakıyorum ve klitorisimdeki nabız daha sert atıyor.

Başımı sallıyorum.

Yavaşça kot pantolonumu çözüp bacaklarımdan aşağı itiyorum, atletimi başımın üzerine çekerken gözleri üzerimde.

Gözleri vücudumda gezinirken nefes alışının ağırlaştığını görüyorum ve bir an bile tereddüt etmiyorum. Külotumu bacaklarımdan aşağı sıyırıp amımı taşıyorum ve o da gidiyor. Elindeki havluyu bırakarak koridordan geçip odama giriyor ve beni yakalamadan önce kapımı çarparak kapatıyor. Beni kollarına almadan önce nefes almak için bir anım var, bacaklarım vücudunun etrafına sarılıyor ve eli kıçımı tokatlıyor.

Beni duvara yaslayıp göğsümü yumruklarken, içime girip beni sert ve hızlı bir şekilde pompalarken, homurtuları ve hırıltıları boynumu yakarken inliyorum ama gülümsüyorum.

İnliyorum, tenimin altındaki her şey sıcak ve canlı. Noah'da görmemeyi sevdiğim şeylerin aynısını Jake'te de sevmiştim ama... yanlış anlamış olabilirim.

Jake de kontrolde değil.

Tiernan

Kâğıdı yırtıp avucumun içinde buruşturuyorum ve masanın üzerine fırlatıyorum. Eskiz yapmaktan nefret ediyorum. İki saattir bununla uğraşıyorum ve her tasarım kafamdakinden on kat daha kötü görünüyor. Çizemiyorum.

Yeni bilenmiş bir kurşun kalem alıp tekrar başlıyorum, masadaki telefonumda LAUREL'in "Blue Blood" şarkısı çalarken dükkândaki sandığın çizgilerini ve kıvrımlarını hatırlıyorum. Hafif vuruşlarla tüyleri ve telkâriyi dolduruyorum, tasarımın iskeleti hakkında pek endişelenmiyorum, sadece renkler. Kullandığım her şema çocukça görünüyor, ancak üzerinde herhangi bir boya kullanmadan önce ne yapacağıma dair bir fikre sahip olmak istiyorum.

Başımı koluma yaslıyorum, altın kalemi elime alıyorum ve kar pencereden dışarı düşerken tüylerin en yüksek noktalarını fırçalıyorum. Günün bu saatini seviyorum. Güneş doğmadan hemen önce, ev benim hafif müziğim dışında sessiz ve her şey uykuda. Kahve fincanım yakınımda duruyor, buharı havaya yükseliyor ve ben herkesten önce uyanmış ama dinlenmiş oluyorum. Yorgunluktan akşam onda yastığıma gömüldüğüm gecelerdeki gibi değil.

Parmaklarım çalışıyor, uzun kazağımdan dışarı bakıyor ama arkamda biri durunca kâğıdın üzerine bir gölge düşüyor. Durakladım.

Ama sadece bir an için.

Nefes alıp devam ediyorum, Kaleb cezveye doğru yürüyüp kendine bir fincan doldururken sandığın kenarlarını parlatıyorum. O olduğunu biliyordum çünkü Jake ve Noah 'günaydın' derlerdi.

Tezgâhta duruyor ve beni izleyip izlemediğini görmek için başımı kaldırıp bakmak istesem de yapmıyorum. Kalemleri değiştiriyorum, elim

kalemlerin üzerinde geziniyor.

Sonunda menekşe ve açık mavi olanları almadan önce seçenekler. Başımı koluma yaslayarak göğsün sol ucunu gölgelendiriyorum ve tasarıma devam etmek için maviye geçmeden önce çapraz olarak çalışıyorum.

Yanıma geldi, yine arkamda durdu.

Ne var, Kaleb?

Kaşlarımı çatıyorum, vücudum geriliyor ve şimdi yapacağı her türlü kötü şeye karşı kendimi hazırlıyorum ama bir an sonra onu görmezden gelmeye karar veriyorum.

Biraz maviyle gölgelendirmeye devam ediyorum.

Ne yazık ki aynı şey oluyor ve duraklıyorum. Renklerin birbirine karışmasını istiyorum ama lavantadan maviye geçiş çok ani oluyor. Daha sert karalıyorum, yönleri değiştiriyorum, renklerin birbiri içinde erimesini sağlamaya çalışıyorum ama o arkamda duruyor ve ben konsantre olamıyorum. Başımı kaldırıyorum, çizgilerle gölgelendirmeden dairelerle gölgelendirmeye geçerken işe yaraması için mücadele ediyorum.

Yine de... geçiş çok keskin. Sayfayı yırtıp atmak için uzanıyorum.

Ama eli benimkinin üstüne geliyor ve beni durduruyor. Tam onu üstümden atmak üzereydim ki kalemi nazikçe elimden çekip alıyor, kahvesini bırakıyor ve diğer elini masanın üzerine koyarak bana doğru eğiliyor. Kalemi parmaklarının arasında tutup ucundan aşağıya doğru sıkıştırmasını, çizgim boyunca dairesel hareketlerle gölge yapmasını ve sonra başparmağıyla renkleri birbirine sürterek tam istediğim gibi harmanlamasını izliyorum.

Devam ediyor, pencerelerin ötesine bir kar perdesi düşerken dışarıda rüzgar uğulduyor ve menekşeyi tekrar alıp maviye akıntılar ve damlalar getirirken omuzlarım biraz rahatlıyor, neredeyse bir...

Sulu boya gibi. Gülümsemek istiyorum. Kafamda gördüğüm şey tam olarak buydu.

Yeşil kalemi elime alıyorum ve onun yaptığı gibi daireler çizerek son bölüme başlıyorum. O da beni takip ediyor, kendi mavisini benim deniz yeşilimle harmanlıyor ve renkleri parmaklarımızla ovuştururken ellerimiz fırçalanıyor.

Çok resim çiziyor mu? Başımı oynatıyorum, ona bakmak istiyorum ama tam zamanında kendimi yakalıyorum.

Ayakları bitiriyorum ve çekmecelere süslü kulplar ekliyorum, sadece onun önceki çizimlerimden bazılarını çözdüğünü gördüğümde bir anlığına duraksıyorum. Bir tanesini masanın üzerine koyup düzeltiyor ve bana uzatıyor.

Yutuyorum. Deniz mavisi ve siyah

desenli. "Bunu sevdim," diye

mırıldanıyorum.
Ama çok... Bilmiyorum... *Beetlejuice*? Çocukça olduğunu düşünmüştüm.

Amatör taslağa bakıyorum ve kalemimi ve cetvelimi alıp çekmecelere daha fazla çizgi ekliyorum.

"Küçükken bir sürü resim yapardım," diyorum ona. "Ağaçlı ve gökkuşaklı evim. Annemle babamın görmesi için buzdolabının üzerine koyardım. Gerçekten güzel ve yüksek bir yere asardım ki eve geldiklerinde fark etsinler."

Eli yanımdaki masanın üzerinde duruyor ve ben siyah kalemi alıp çizgileri gölgelendiriyorum.

"Resmin rüya gibi olması beni çok heyecanlandırdı," diye devam ediyorum. "O kadar çok renk vardı ki, *Mary Poppins*'teki tebeşir çizimlerinden biriymiş gibi içine atlamak istedim." Biraz güldüm. "Çok değerli ve büyülü." Boğazımda bir yumru oluşurken kalemi değiştirip deniz mavisi bir kalem alıyorum.

Tek yapabildiğim bir fısıltı. "Saatler sonra, onları çöpte saklanmış olarak bulurdum." Boğazıma iğneler batarken çenemi esnetiyorum. "Dekora uymuyorlardı."

Göğsümden yaşlar yükseliyor. Bunu unutmuştum. Ama şimdi -yıllar sonra- her zamankinden daha çok acıtıyor. Bir gün bile devam edemezler miydi? Güzel bir şey söylemek imkansız mıydı?

Kırmak, bırakıp gitmek istiyorum ama beni tam zamanında yakalıyor. Birden onu hissediyorum. Üzerime eğilirken dudakları saçlarımda.

Sessiz ev bizi çevrelerken gözlerimi kapatıyorum ve nefes almayı kesiyorum. Bana sarılıyor. Bana zar zor dokunuyor, beni tutuyor.

Dudakları saçlarımı okşarken tüylerim diken diken oluyor. Sanki kokumu içine çekiyormuş gibi nefes alıyor ve elini uzatıp yüzümü kavradığında işime ara veriyorum.

Burnu şakağımda geziniyor, sıcak nefesi yanağımda ağırlaşıyor.

Mücadele ediyormuş gibi.

Diğer elini yukarı kaldırarak beni kendine doğru çekiyor, tüm bedenim onun battaniyesi altında ısınıyor.

Öpüşmek yok. Başka bir yere dokunmak yok.

Sadece sıcaklık. Kontrol onda değil, bende de değil ve derimin altında sinirlerim ateşlense ve kanım hızla aksa da parmaklarım yumruk olmuyor ve kaslarım artık gerilmiyor. Kendimi güvende hissediyorum.

Ve kollarını bana sarıp beni sıkıca tuttuğunda, gözyaşlarımı yine uzak tutmak için savaşıyorum.

Kaleb.

Sadece bana sarılıyor. Ya da bana tutunuyor. Her iki şekilde de, hiç bitmesini istemiyorum.

Yine de ne istediğini biliyorum, bu yüzden asla başlayamaz. O bunu yapamaz, ben de buna izin veremem.

Yüzümü onun elinden çekip alıyorum ve bu beni neredeyse hasta ediyor çünkü onun dokunuşunu kaybetmek istemiyorum ama...

"Sanırım bir sürtük yeterince iyi," diye mırıldanıyorum. "Yeterince çaresiz olduğunda."

Ondan uzaklaşarak kalemimi elime alıyorum, ben hızla gözlerimi kurulayıp çalışmaya devam ederken onun donup kaldığını hissediyorum.

Patlamasını bekliyorum. Bana tükürmesini ya da her zaman yaptığı gibi davranmasını, çünkü istediğini alamadığında öfke nöbetleri geçiriyor, ama...

Masadan kalktı, arkasını döndü ve gitti. Günün geri kalanında onu görmedim.

Kuru ayak parmaklarımı çoraplarımın ve sıcak botlarımın içine kıvırıyorum, yüzümü geriye yatırıp karın burnuma ve kirpiklerime yapışmasına izin verirken karın soğuğu sızmaya başlıyor.

Dönüyorum, bale yapar gibi yapıyorum ve Jake'in ahırın yanından beni izlediğini görebiliyorum, muhtemelen köpeklerin yakalaması için tenis topları atarken başını sallıyordur.

Ne? Güney Kaliforniya'da büyüdüğüm için fazla yağış görmüyorum. Sadece günümü güzelleştiriyor, hepsi bu.

Duruyorum, dünya dönüyor ve sonunda onunla göz göze geliyorum ve gülümsememeye çalıştığını ama başarısız olduğunu görüyorum.

Bir embesil gibi görünsem de umurumda değil. Üç ay önce perişan haldeydim ama şimdi değilim. Noah ve Kaleb kar motosikletini yükleyip dükkânın içinde kaybolurken ben de ona doğru koşuyorum, kar ayaklarımın altında çıtırdıyor.

Kaleb'e göz kulak oluyorum. "O da seninle mi geliyor?" Jake'e soruyorum. "Hayır."

"Genelde öyle değil mi?"

Kaleb'in diğer kulübelerine yaptığı dört günlük gezide Jake'e katılmasını bekliyordum. Kasabaya ilk geldiğimde Kaleb oradaydı ve o zamandan beri Jake'le birlikte orada vakit geçirmeyi sevdiklerini öğrendim.

bir son tarih yaklaşıyor. Uzun av gezileri için veya daha iyi balık avına yakın olmak istediklerinde kullanıyorlar.

Kesinlikle hepimizin sığabileceği bir yer değil ve elektrik, WiFi veya su tesisatı yok, bu yüzden ben yokum, ama özellikle yaz aylarında güzel olduğu söylendi.

Gerçi bunu görmek için burada olmayabilirim.

Jake soruma omuz silkti ve anladığım kadarıyla Kaleb'in neden geri durduğunu o da bilmiyor. Noah ile kendi başıma başa çıkabilirim. Özellikle de birkaç hafta önce dükkânda bisikletin altında geçirdiği geceden beri geri çekildiği için.

Kaleb de bu süre içinde bana bir kez bile bakmadı.

Jake'in kışlık palto gibi uzayan tüylerine özlemle bakıyorum. Sanırım o yokken okul ödevlerimi yapabilirim.

"Bu iyi bir fikirdi," diyor.

Ahırın hemen içine doğru ilerlerken bakışlarını takip ediyorum. Kümesin ve Nuh'un ikiye bölmeme yardım ettiği canavar kamyon lastiklerinin önünde duruyoruz. Üç yarım üst üste yığılmış, içleri saman ve tavuklarla dolu.

Sırıtıyorum. "Malzemelerin yeniden kullanımı ve rüzgârı engelleme konusunda iyi bir iş çıkarması gerekiyor," diye bilgilendiriyorum onu.

Kendin yap projelerimden biri daha. Hayvanlar kışlık evlerinde oldukça mutlu görünüyorlar.

"Bu gece iyi olacak mısın?" diye
soruyor. Neredeyse gülecektim.

Ama sonra o olmadan iki çocukla aynı anda yalnız kaldığım son zamanı hatırlıyorum.

"Muhtemelen hayır," diye takılıyorum. "Beni de yanında götürmelisin."

Bakışları ısınıyor ve bir an için gözlerinin vücudumda gezinmesini izliyorum.

Tam olarak bu şekilde zorlamak istemiyorum, ama ona eşlik etmek bir angarya olmaz.

"Tüm zamanımı seni sıcak tutmaya çalışarak geçirirdim," diye
mırıldanıyor.

Evet, muhtemelen.

Beynimde biz, bir yatak ve ateşle ilgili görüntüler beliriyor.

Kimin yemeğe ihtiyacı var ki? Kendi kendime sırıtıyorum.

"Ne?" diye sorar.

Gülümsememi zorla uzaklaştırıyorum. "Yok bir şey."

Bana şüpheyle bakıyor ve ben kendime rağmen tekrar gülümsüyorum.

Gözlerini deviriyor ve şapkamın iplerini çekip indiriyor, üst kısmı gözlerimi kapatarak uzaklaşıyor.

"Şapkayı sevdim," diyor bana.

İkimiz de ahırdan çıkarken kaşlarımı çatmış gibi yaparak onu geri itiyorum.

Kindle'ımdaki sayfayı kaydırırken kurutucunun zilinin çaldığını duyuyorum ve sepete uzanıyorum. Tereddüt ediyorum, cihazı yere koymadan önce paragrafın geri kalanını hızlıca gözden geçiriyorum.

Kurutucuyu açıp kıyafetlerimi çıkardım. *Çeşitli hükümet türlerinde karşılaştırmalı ekonomik sistemler...* Bu dersi yüz yüze almak daha iyi olabilirdi. Takip etmesi zor olduğundan değil ama sorularım var ve Van der Berg'le dünya meseleleri hakkında konuşmak Yoda'nın manikür yaptırmasını izlemek gibi olurdu.

Jake oy kullanmıyor, çünkü "benim tepemden uzak durdukları sürece sorunumuz yok." Sanki vergi yasaları, çevre kirliliği ya da nükleer savaş onun mülk sınırına saygı gösterecekmiş gibi. Noah oy kullanmıyor çünkü "bu iş gibi görünüyor" ve eminim Kaleb'in de umurunda değil.

Mirai biraz sohbet için iyi olurdu. Zaten onu aramakta geciktim.

Elimi uzatıp kalan giysilerimi çıkarıyorum ve sepeti alıp yukarı çıkmadan önce kurutma makinesinin kapağını tekmeleyerek kapatıyorum. Odama girdiğimde kıyafetleri yatağımın üzerine bırakıyorum.

Kot pantolonlarımı ve asılması gereken tüm giysilerimi seçip ayrı bir yığına koyuyorum ve tekrar içeri uzanıp tüm iç çamaşırlarımı ve sütyenlerimi arıyorum.

Kıyafetleri karıştırıyorum, mavi dantelli çiftimi ve siyah sütyenimi çıkarıyorum, ama kıyafetleri ararken başka bir şey göremiyorum.

Kaşlarımı çattım.

Bu yük altı günlük kıyafet demek. Beş çift külot nerede
Gitmek mi?

Tekrar arıyorum, iki sıkıcı spor sutyenimi buluyorum, ama hala iç çamaşırı yok.

Kot pantolonların içine ya da bazı gömleklerin üzerine sıkışmış olabilirler ama yığını karıştırmaya devam ettiğimde onları görmüyorum.

Ne oluyor be?

Durdum ve düşündüm. *Jake haftalar önce kamyonda bir çift yırtmıştı ama tek eksiğim bu olmalı.* Çekmecelerimi, yatağımın altını, yatağımı ve banyoyu aradıktan sonra çamaşır odasına geri dönüp zemini tarıyorum. Yanlışlıkla bir şeyler bırakmış olabileceğimi düşünerek çamaşır makinesinin içini ve çekmeceyi kontrol ediyorum.

Ama hiçbir şey yok.

Diğer tek yer...

Üst kata çıkınca Jake'in odasına giriyorum, duşta balık tutmaya gitmeye hazırlandığını duyuyorum ve diz çöküp yatağın altına, masalara ve çarşafların içine bakıyorum.

Burası ya da odam dışında başka bir yerde çıkarmadım.

Nerede...

Ve sonra aklıma geldi.

İrkildim. "Ah, Tanrım."

Kaleb'le dükkânda çalışmaya devam ettikleri için Noah'nın odasını boş buldum ve yatağına, yastık kılıfına, yastığının altına bakmaya başladım...

Çok iğrenç. Lütfen bana bunu yapmayacağını söyle. Ve beş çiftle mi? Tanrı aşkına, on dört yaşında mı?

Ama dakikalarca aradıktan sonra hâlâ bir şey bulamadım.

Sabrımı kaybederek yastığını yatağa çarptım. Sadece bacakları çıkmadı.

Sonra bakmam gereken tek yeri hatırlayarak gözlerimi kaldırıyorum.

Kaleb.

Nabzım hızlanmaya başladı. *O bunu yapmaz.*

Yapar mıydı?

Kaleb'in benim küçük kırmızı külotumu onunkine sarma

fikri... Ve sonra onu okşamak... Ben...

Bacaklarımın arası birden ısındı ama başımı sallıyorum. Bu hala bir ihlal. Ve bakacak tek yer onun odası olduğu için, onu hemen geri ihlal edeceğim.

Noah'nın odasından çıkıp kapıyı kapatıyorum ve banyoda duş hala çalışırken dar, karanlık merdiven boşluğuna doğru ilerliyorum. Kendimi merdivenlerden yukarı itmeden önce sadece bir an tereddüt ediyorum, kalbim daha önce hiç görmediğim bir yere gitme fikriyle çarpıyor.

Ve beni yakalama fikrinden. Çabuk olmalıyım. Öfkesi berbat.

Kapı kolunu çeviriyorum, yarı yarıya dışarıdan kilitli olmasını bekliyorum, ama kilit açılıyor ve içeri giriyorum, hemen uzaktaki pencereden içeri giren güneş ışığını görüyorum. *Tanrı'ya şükür*. Işığı yakmak zorunda kalmak ve onun dışarıdan görmesini istemiyorum.

İçeri girip kapıyı usulca arkamdan kapatıyorum ve birden neden burada olduğumu unutarak geniş odaya bakıyorum.

Nefes veriyorum, dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Büyük bir yatak, evin batı tarafındaki kalkanlar olması gereken iki pencere arasında oturuyor - hemen altındaki balkonumun baktığı taraf. Duvarları kaplayan gömme kitap rafları, her boşluğa tıkıştırılmış ve istiflenmiş kitaplarla dolup taşıyor. Dikey, yatay, üst üste... Hiçbirinin toz kapağı yok ve bazılarının çok eski olması gerektiğini biliyorum. Bunların hepsini okumuyor, değil mi? Onu hiç okurken görmedim.

Zemini İran tarzı bir halı kaplıyor, görünen koyu renkli ahşap aşınmış ve cilasız ve küçük bir şömine az önce girdiğim kapıdan birkaç adım ötede duvarın dibinde duruyor. Yanına gidiyorum ve yaktığı odunların kömürleşmiş kalıntılarını görüyorum. İçime çekiyorum, yanmış ağaç kabuğunun yanı sıra başka bir şeyin kokusunu da alıyorum. Neredeyse paçuli gibi. Ya da bergamot.

Duvarın yanında kemerlerin ve onları çalıştırmak için kullandığı malzemelerin bulunduğu bir masa duruyor ve yatağının yanında yerde daha fazla kitap buluyorum. Duvarlar oldukça çıplak ama evin geri kalanında kullanılan açık renk ahşaptan değiller. Bu oda eski bir İngiliz pub'ının üst katına benziyor. Duvarlarda eski tablolar görmediğime şaşırdım.

Masaya doğru yürüyorum, hayvan kemiklerinden birkaçını alıp daha fazla bilgi arıyorum. Bu oda çok şey anlatıyor.

Ve hala, çok az.

Deri işlerini seviyor. Okumayı sever. Televizyon, bilgisayar ya da herhangi bir elektronik eşya görmüyorum, ama burada bir hoparlörü olduğunu biliyorum, çünkü bazen müziğini duyuyorum.

Yine de rahat bir yer. Karanlık, sıcak ve rahat; odanın köşesinde büyük, minderli bir sandalye ve yanında bir kitap yığını var.

Yatağının başucundaki komodine doğru yürüyüp çekmeceyi açtığımda sadece eski bir *Üç Silahşörler kitabı*, bir kalem ve birkaç prezervatif buluyorum. Kitabı elime alıp kokladım.

Karıncalanmalar omurgama yayılıyor. Oda gibi kokuyor.

Eminim ateş yandığında burası çok güzeldir. Sessiz, huzurlu... sıcak. Yatağa bakıyorum, ağzım kuruyor.

Çarşafı ve battaniyeyi geriye atıyorum, ellerimi yatağında gezdirip külotumu arıyorum. Sanırım onlarla otuz bir çekerken burada olacaktı.

Hiçbir şey bulamayınca ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp yatağın etrafında sürünerek zemini kontrol ediyorum.

Ama yatağın ayak ucuna geldiğimde bir şey görüyorum ve duruyorum. Tahtaya üç oyuk açılmıştı ve elimi uzatıp işaret parmağımı, orta parmağımı ve yüzük parmağımı hemen oyuklara yerleştirdim.

Bir şey yeri çizdi. Ya da biri.

Kurumuş dudaklarımı yalıyorum, polisle aramdaki mesafenin gerçekliği nihayet gün yüzüne çıkıyor. Aylar önce farkına varmalıydım.

Ayağa kalkıp çekmecelerini, diğer komodinini ve bulabildiğim diğer küçük kuytuları arıyorum ama hiçbir şey yok. Bu çok saçma. Jake külot peşinde koşan biri değil ve Noah da sahip olduğum neredeyse her seksi iç çamaşırını çalmazdı çünkü onları giydiğimi görmek isterdi! Kaleb olduğunu biliyorum.

Yastığını tutup içine giriyorum, bildiğim son yeri arıyorum ve sonra diğerini alıp elimi oraya da sokuyorum.

Bir şey hissediyorum ve durup parmaklarımın arasında ovalıyorum. Kumaş, ipeksi... Çekip çıkarıyorum ve elimdeki kırmızı kurdeleye bakıyorum.

Kırmızı saç kurdelesi.

Kırmızı saç kurdelem.

Derimin altındaki sıcaklık karnımda birikiyor.

Ağzımın köşesi sinsi bir gülümsemeyle kalkıyor. Benim külotum değil ama benim. Yastığını tekrar yere atarak kurdeleyi saçıma tatlı, küçük bir fiyonk şeklinde bağlıyorum.

Fazla bir şey değil ama parça parça Kaleb ortaya çıkıyor.

Benden nefret edebilir.

Ama o beni düşünüyor.

"Çok sessiz."

Noah sağımda, babasının koltuğunda oturuyor ve ben ders kitabıma geri dönmeden önce gözlerini zar zor görerek ona bakıyorum. Bisküvimden bir ısırık daha alıyorum, cevap vermiyorum.

Jake saatler önce gitti. Keşke daha erken gitseydi, çünkü yine kar yağmaya başladı ve şimdi hava karanlık. Onu orada yalnız düşünmekten nefret ediyorum. Kaleb neden onunla gitmedi? Ya da hepimiz? Bunu sineye çekebilirdim. Balığa o kadar da ihtiyacımız yok.

Çatıdaki kiremit rüzgârda patlarken ve buz makinesi dondurucuya yeni küpler bırakırken yemeğimi çiğneyerek sayfayı çeviriyorum. Kurdele şakağımı gıdıklıyor ve Kaleb'in masanın karşısından bana bakan gözlerini hissettiğimde gülümsememek için kendimi zor tutuyorum.

Noah bizi konuşturmaya çalışarak, "Babamın akşam yemeğinde partinin neşesi olduğunu hiç fark etmemiştim," diye ekliyor.

Ama Kaleb'in ilgisinden şu anda sohbet edemeyecek kadar keyif alıyorum.

Noah uzanıp kurdeleme dokunuyor. "Bu çok şirin."

Ona bir gülümseme veriyorum ama sonra bakışlarımı Kaleb'e çeviriyorum ve onun çenesinin büküldüğünü görüyorum. "Bu akşam film izlemek ister misin?" Noah soruyor.

"Film mi?"

"Aynı polislerin ot içtiği için onu alıp karakola geri götürdüğü bir devam filmi var," diyor kaşlarını sallayarak. "Bütün gece boyunca. Bir sürü mahkûm."

Kıkırdıyorum. "Kulağa sıcak geliyor." Mesajımı kapatıyorum ve bisküvimin kalanını tabağıma bırakıp ellerimi fırçalıyorum. "Ama bitirmem gereken yaklaşık on beş kritik yanıt var."

Kalkıyorum, tabağımı ve bardağımı alıyorum.

"Yine de oturma odasından uzak durmaya dikkat edeceğim," diyorum, tabaklarımı tezgâha bırakıp kitabımı ve fosforlu kalemimi almak için arkamı dönüyorum.

Ama odama gitmek için masanın etrafından dolanırken Noah sandalyesini önüme kaydırarak yolumu kapatıyor.

Durdum, doğruldum.

Gözleri vücudumda geziniyor, sanki büyük boy kazak ve uyku şortu tam onun sevdiği şeymiş gibi, ama gerçekten, istediğinden daha uzun süredir kadınsız ve bu noktada her şey iyi görünüyor.

Bakışları tekrar benimkilerle buluşuyor. "Buraya gel," diyor.

"Yolumdan çekil."

Dudakları gerildi, her zamanki Noah mizahı kayboldu. "Buraya gel dedim."

Kardeşiyle benim aramda duran Kaleb'e bakıyorum, gergin ama henüz beni savunmaya hazır değil.

Noah sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi, "Sana yardım etmeyecek,"

diyor.

Sonra uzanıp kazağımı tutuyor ve beni kendine çekiyor, dizlerimi etrafına çekerken kitabım yere düşüyor. Bir kolunu belime dolayıp bir yumruğunu kafa derimin arkasına kilitlediğinde hırlayarak kucağına oturuyorum.

Ellerimi göğsüne koyup kendimi uzaklaştırmaya çalışıyorum ama o saçlarımı sıkıca tutuyor.

"Noah, kes şunu. Sarhoşsun."

Ben çırpınırken masanın üzerindeki dört boş bira şişesi tıngırdıyor, masanın ayağını tekmeliyorum.

"Hayır, sıkıldım." Ağzıma doğru yaklaşıyor. "Seninle sevişmek istiyorum, Tiernan. Babamın küçük fahişesini becermek istiyorum."

Elimi geri çekiyorum ve yanağına olabildiğince sert bir tokat atıyorum. Yüzü yana doğru savruluyor ve nefesini içine çekiyor. Ama gülüyor, neredeyse zevkle inliyor.

"Sen de istiyorsun," diye devam ediyor, kasıklarını kasıklarıma bastırırken bana bakıyor. "Bana böyle bin. Tam burada, bu sandalyede. Ona bunu sana benim yaptırdığımı söyle." Ağzımdaki sıcak nefesi tenimi karıncalandırıyor. "Evdeki tüm erkekler için yapman gereken şeyi sana benim yaptırdığımı söyle. Tam burada, mutfak masasının üzerinde, her sabah bize kahvaltımızı sunduktan sonra."

Tişörtünü yumrukluyorum, kot pantolonunun içindeki sikinin çıkıntısı ince şortumun üzerinden bana sürtünüyor ve hala tutuşuna karşı koymaya çalışarak sert nefes alıyorum.

Saçlarımı serbest bırakıyor ve alnını alnıma dayayıp bana fısıldıyor. "Seni istiyorum." Nefes alışları sığlaşıyor, sanki acı çekiyormuş gibi. "Seni istiyorum."

Sesindeki özlem sızıyor ve kalçalarım sıcacık olmasına ve açıklayamadığım -ya da açıklamak istemediğim- daha fazla bir şey için özlem duymama rağmen onu itiyorum.

"Yollar açılana kadar," diye bağırdım.

İkisi de şehirdeki kadınlara ulaşır ulaşmaz, bana o kadar ihtiyaç kalmayacak.

Göğsüne bir tokat atıp onu itiyorum ve tökezleyerek ayağa kalkıyorum. Ders kitabımı yerden alarak ondan uzaklaştım.

Noah ayağa kalkıp bana doğru ilerliyor ve Kaleb de ayağa kalkıyor.

Noah babasını kastederek, "Ondan şefkat görmeye ihtiyacın vardı," diyor. "Sana karşı otoritesini kötüye kullandı. Benimleyken oynayabilirsin. Benimleyken kararları sen verebilirsin."

Kafam karışmış bir şekilde gözlerimi ona dikiyorum. Babasıyla benim aramda böyle bir şey olduğunu mu düşünüyor? Sevgiye ihtiyacı olan küçük,

kayıp bir yetim mi?

Jake'in gerçekten faydalandığını düşünüyor.

Noah'ya "On altı yaşımdayken, on dokuz yaşında bir adam beni bir partiden eve götürdü ve babanın bana yaptığı şeylerin aynısını yapmak istedi" dedim. "Ona izin vermedim, çünkü onun yanında hiçbir şey hissetmiyordum."

Ben devam ederken ikisi de sessiz kalıyor.

"Senatör De Haven'ın oğlu birkaç arkadaşıyla birlikte Vali Balosunda beni köşeye sıkıştırdığında..." Devam ediyorum, "Bana iyi davranacağına söz verdi, ben de bunu istemedim ve bunu göstermek için kanlı bir dudağa sahip oldu. Terrance Holcomb güzel vücudu ve ağzından çıkan en az senin kadar ukala sözlerle o göle girdiğinde, birkaç dakikalık anlık tatmin için ona kaçmadım."

Buraya geldiğimde bakire olabilirim ama aptal değildim.

"Hepiniz beni doğum günüm için dışarı çıkardığınızda, dans ettiğimde ve buradaki bazı çocuklar beni izlediğinde, daha az umursayamazdım, çünkü tek umursadığım sen ve Jake ve..." Kaleb'e bir bakış attım, "ve beni nasıl izlediğini. Kimseden bir şey istemediğimi ya da kimseye ihtiyaç duymadığımı, çünkü bu evde istediğim her şeye sahip olduğumu."

Ben kendisine ilgi gösteren herkese yapışan ya da önüne gelenin sevgisini emen bir budala değilim. Jake beni işaretlemedi. Ben seçtim.

"İstemediğim şeyleri nasıl durduracağımı biliyorum," diyorum Noah'ya. "Nasıl hayır diyeceğimi biliyorum."

"Yani?"

"Yani, hayır," diye cevap veriyorum.

Kitabımı yerden alıp yanından geçiyorum ve mutfaktan çıkıyorum.

Noah

Eğer beni içeri alırsa.

Beni istediğini biliyorum. Doğum gününde o gece kanepede bunu görebiliyordum ve atölyede bisikletin altında çalışırken de bunu gördüm. Onunla sevişeceğimi söylediğimde haklıydım. Odadan kaçmazdım ya da bitmesi için ölmezdim. Onu iyi hissettirmek isterdim.

Bu gecenin nasıl cehenneme döndüğünü düşünürken kolumu başımın altına sıkıştırıp tavana bakıyorum. Berbat ettim. Sarhoş oldum ve her şeyi mahvettim.

Kaleb uyuyor ve Tiernan saatlerdir yatakta. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve aletim ateşle kabarırken gözlerimi kapatıyorum. Aşağı uzanıp kot pantolonumun içinden tutuyorum, neredeyse ağrısından inleyecektim.

Burada olmalıydı. Sessizce ve tatlı bir şekilde bana biniyor, bu gece burada olmamasından ve Kaleb'in bizi ele vermemesinden faydalanıyor. Gözlerimi kapatıyorum, masaj yapıyorum ve her saniye sertleştiğini hissediyorum.

Ya da orada olmalıydım. Onu öpmeli ve vücudunu karıştırmalıyım. Hayır demesini imkansız hale getirmeliyim, çünkü onu o kadar güzel yiyeceğim ki, benim için yalvaracak.

Ve o daha iki kere düşünemeden, ben onun içinde olacağım, genç bir erkeğin yapabileceği gibi ona ayak uyduracağım.

Aletimi sıkıyorum, ihtiyaçtan dolayı homurdanıyorum. Tanrım. Gidip birini ovmam lazım.

Uyuyamayacağım.

Yataktan kalkıp kot pantolonumu bağlıyorum, gömleğimi yerde bırakıp kapıya yöneliyorum.

Ama tam bunu yaparken boğuk bir çığlık duyuyorum ve

kulaklarımı eğiterek duruyorum. O da neydi?

Tiernan'ın odasından bir çığlık sesi geliyor ve ben şaşkınlıkla gözlerimi aramızdaki duvara dikiyorum. Babam burada değil. Onunla birlikte orada değil. Neden?

Bir homurtu daha ve ardından hıçkırık gibi bir ses geliyor. Ne oluyor be?

Kapımı açıp sola, onun yatak odasının kapısına doğru bakıyorum ve kapalı olduğunu görüyorum. Kapıya doğru yürüyorum ama tam o sırada Kaleb odasından merdivenleri hızla iniyor, üzerinde koyu renk kot pantolon var ve tişörtsüz. Gözleri yarı kapalı ve saçları yeni uyanmış gibi dağınık.

Durmuyor ya da benimle göz teması kurmuyor, sanki rutin bir şeymiş gibi kapıyı açıyor. İçeri giriyor ve ben de onu takip ediyorum, yatağının etrafında sessizce yürürken Tiernan'ın çığlıklarını duyuyorum. Onun tişörtünü sıktığını, gözlerini kapattığını ve tekrar ağlarken yüzünü yastığa gömdüğünü görerek irkiliyorum. Bir an için nefes almayı bırakıyorum. Acı çekiyor gibi görünüyor. Ne-

Saçları yüzüne dökülüyor, teni terden nemlenmiş ve tüm vücudu bir lastik bant gibi gergin.

Ona bakıyorum, farkına

varıyorum. Uyanık değildi.

"Onun nesi var?" Kapının yanında durup soruyorum.

Ama Kaleb elini sallayarak beni uzaklaştırıyor ve kızın yanına uzanıp onu kendi bedenine çekiyor. Ağlamaları azalırken ve nefes alış verişi sakinleşmeye başlarken hemen içine kapanışını, başını boynuna gömüşünü izliyorum. Esniyor, çarşafını ve battaniyesini sanki bu normalmiş gibi üzerlerine çekiyor.

"Bunu çok sık yapar mı?"

Kabusların böyle ses çıkarmaması gerekir, değil mi? Kaleb yatağına yerleştiğinde tamamen sessizleşiyor, uykusu huzurlu ve sessiz bir şekilde devam ederken ona sokuluyor.

Kaleb yan yatar, onu tutar ve ikisi de uykuya dalarken başını çenesinin altına yerleştirir.

Orada durup onları izliyorum. Geceleri böyle çığlık attığını biliyor mu?

Onun geldiğini biliyor mu? Bunu yaptığını hiç duymadım.

Tabii ki, her zaman yalnız uyumuyor. Belki Kaleb sadece o uyuduğunda geliyordur.

Biz küçükken kabuslar görürdü ama uyanırdı.

Burnuma bir koku çarpıyor ve içime çekerken köpeklerin havlamasını duyarak gözlerimi kırpıştırıyorum. Başımı koridora doğru çeviriyorum, yüzümü buruşturuyorum, güçlü koku neredeyse gözlerimi sulandırıyor.

Kaleb'e fısıldıyorum. "Kokuyu alıyor musun?"

Ateş gibi kokuyor ama yanan bir şey bırakmadık. Odadan çıkıp aşağıya iniyorum ve ön kapıya yönelmeden önce şömineye bakıp söndüğünden emin oluyorum. Ama yürürken mutfak penceresinden gelen bir parıltı fark ediyorum. Gözlerimi kıstım ve olduğum yerde durdum. Bu da ne...?

Mutfağa doğru koşarken, lavabonun üzerine eğilip pencereden dışarı bakmadan önce bana doğru koşan köpeklere neredeyse takılıyordum. Midem bulanıyor.

"Oh, kahretsin," diye nefes nefese kaldım.

"Kaleb!" Bağırıyorum, arkamı dönüp ön kapıya doğru koşuyorum. "Ahırda yangın var!"

Hayvanlar. Ahır, ahırın hemen yanında. Kahretsin!

Dolabın arkasında asılı duran sweatshirt'ü üzerime geçirip botlarımı giyiyorum ve montumun cebinden eldivenlerimi çıkarıyorum.

"Kaleb!" Tekrar bağırıyorum. "Acele et!"

Ayak sesleri yukarıdan ağır ağır geliyor ve merdivenlerden indiğini duyuyorum ama beklemiyorum. Ön kapıyı açıp dışarı fırlıyorum, korkuluklara tutunup güvertenin basamaklarından aşağı inerken neredeyse kıçımın üstünde kayıyorum. Kar botlarımın altında çıtırdıyor, bazıları içeri düşüyor, çünkü bugün 15 santim daha yağdı ve onları bağlama şansım olmadı.

Ama umurumda değil. Durup ahıra bakıyorum, bir an için zar zor hareket edebiliyorum. Bu da ne böyle? Alevler çatının sırtını sarıyor ve hortumun donmaması bir mucize olacak, aksi takdirde her şeyi kaybederiz. Bu nasıl başladı?

Kaleb yakamı tutuyor, ben de nefesimi tutup gözlerine bakıyorum. Kaşlarını çatıyor ve çenesini ahıra doğru sallayarak beni kendime getiriyor. Başımı salladım.

O dükkâna koşup bölmenin kapılarını açıyor, ben de ahıra doğru koşuyorum. İçeri koşuyorum, nefes almaya çalışırken duman yoğun ve boğucu. Burnumu ve ağzımı kolumla kapatarak Tiernan'ın lastiklerini çekiyorum, içerideki tavuklar ciyaklıyor ve kanat çırpıyor. Öksürerek tekrar içeri dalıp bir ip kapıyorum, ineğin lanet kafasına bir halka geçirip onu dışarı sürüklüyorum. Hava almaya çalışıyorum ama öksürüğümü durduramıyorum. Dumanların arasından çıkış yolunu bulmaya çalışırken her şey acıyor ve yanıyor.

Yukarıdan bir vınlama sesi yankılanıyor ve çatı katının zemininden bir parçanın koptuğunu, sarktığını ve düştüğünü görmek için tam zamanında yukarı bakıyorum. Koşuyorum, onu soğuk gece havasına çekerken tahta hayvana çarpıyor.

Kaleb yangın hortumunu dükkândan çıkarıyor ve ben de her şeyi ahırdan olabildiğince uzağa taşımaya çalışıyorum.

"Ne oldu?" Tiernan ağlıyor.

Başımı kaldırıp bakıyorum, karda botlarıyla duruyor ama tişörtünü ve uyku şortunu örten hiçbir şey yok.

Kaleb'e dönüp kolla oynamasını izliyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Su gelmiyor.

"Siktir!" Homurdanıyorum, saçımı yumrukluyorum.

"Git donmuş mu kontrol et!" Tiernan bağırıyor.

Baktığımda Kaleb'e bağırdığını ve su kulesini işaret ettiğini görüyorum.

Başımı sallıyorum. Dün sıcak bir gün geçirdik. Donmamış olabilir ama bunun bir faydası olmaz. Ne yapacağız peki? Kovaları doldurup buradan alevlere mi fırlatacağız?

Kaleb hortumu bırakarak yine de gidiyor, ben de onu takip etmek üzereydim ama Tiernan yanımdan hızla geçiyor ve kalbim boğazıma düğümleniyor.

"Atlar!" diye bağırıyor.

Çatı katındaki enkaz ahıra düşer ve tüm odun ve samanla birlikte ahıra ulaşması an meselesidir. İçeri sıçrayıp gözden kayboluyor.

"Tiernan, hayır!" Bağırıyorum.

Peşinden koşuyorum ama daha içeri giremeden Rebel'i dışarı çekiyor, saçları yüzünde uçuşurken ve rüzgâr bizi savururken onu hareket ettirmek için çabalıyor.

Lanet olası aptal atlar. Çok zeki olabilirler, ama bina etraflarında yıkılırken orada öylece otururlar.

Ona yardım ediyorum, ikimiz de koşum takımını çekiyoruz ve sonra... Bir tokat sesi duyuyorum ve at ahırdan çıkıp gecenin içine doğru fırlıyor.

Bir motor çalışıyor ve ben köşeden bakınca Kaleb'in kepçenin içinde oturduğunu ve karda su kulesine doğru ilerlemeye çalıştığını görüyorum.

Donup kaldım. Yapacak...

Oh, kahretsin.

"Kaleb!" Bağırıyorum ama sonra sustum, haklı olduğunu biliyordum.

Tek yolu bu.

Yine de atları buradan götürmeliyiz.

Tiernan tekrar içeri dalıyor ve ben de onu takip ediyorum, o Shawnee'ye doğru koşarken ben de Ruffian'a gidiyorum. Ateşin çıtırtıları etrafımızı sararken sıcaklık bizi yutuyor ve muhtemelen kirişler çökmeye başlarken ahırda bir inilti duyuyorum. *Tanrım.*

"Tiernan, git!" Kükredim. "Git buradan!"

Ruffian'a bir tokat atarak kapıdan dışarı koşmasını sağladım, ancak yüksek bir çığlık havayı deldi ve Tiernan'ın ahır kapısına sıkıştığını görerek etrafımda döndüm

Shawnee yanından geçerken. Tahtadan kan damlarken dumanlar yükseliyor ve kadın atı tekrar tokatlayarak haykırıyor. Shawnee koşarak yanımdan geçerken yolundan çekiliyorum ve Tiernan'ın yanına koşuyorum. Sol kolundan aşağı kan akıyor ve ben onu tutup kolumu etrafına doluyorum.

Öksürerek ahırdan dışarı dökülüyoruz ve Tiernan arkamda bir şey gıcırdayıp devrilirken yere düşüyor. Kaleb'in kepçeyi ahşap su kulesine çarptığını görmek için tam zamanında dönüyorum, tank devrilene ve su şırıldayana kadar gittikçe daha fazla güç veriyor ve sonra dökülüyor, ahırın ve ahırın üzerine akıyor ve alevleri söndürüyor.

Omuzlarım düşüyor, parıltının sönmesini, dumanın havaya karışmasını ve ateşin yavaşça sönmesini izlerken rüzgâr dudaklarımı ve kulaklarımı ısırıyor.

Nefes veriyorum, dönüyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum.

Tiernan.

Bir elimle kolunu, diğer elimle yüzünü tutarak çenesini yukarı kaldırıyorum. "Bana bak," diyorum ona.

Gözlerini kırpıştırarak açıyor, tüm o hengameden fırlayan dalgalar kirpiklerinde uçuşuyor. Kanı parmaklarımın üzerine damlıyor ve yavaşça kolunu çeviriyorum, kolunun üst kısmındaki deri yarığını görüyorum.

Yaradan kan akıyor ve akıntıyı durdurmak için kolunu sıkıyorum ama o tıslıyor, gözleri sulanıyor.

"Atları tokatlayacağını nereden biliyordun?" Acısını unutturmaya çalışarak soruyorum.

"Ben yapmadım," diye boğulur. "Sadece filmlerde böyle yapıyorlar." Kendi kendime gülüyorum.

Titriyor. Onu içeri götürmeliyiz.

"Yangın nasıl başladı?" diye soruyor omzumun üzerinden bakarak.

Başımı salladım. "Elektrikten olabilir. Fırından olabilir. Kim bilir?"

"Bizi suçlayacak."

"Kesinlikle bizi suçlayacak," diye homurdanıyorum, sağlam kolunu boynuma doluyor ve onu tekrar ayağa kaldırıyorum.

"Yine de iyi iş çıkardın."

Gözlerinin içine baktım. *Hiç tereddüt etmedi. Doğruca atlara gitti.*

Ödümü koparıyordu, evet, ama cesurdu. "Sadece bunu bir daha yapma, tamam mı?" Ona soruyorum.

Ona eve doğru yardım etmeye başlıyorum, ama Kaleb aniden ortaya çıkıyor, onu kollarına alıp benden uzaklaştırıyor ve çenesini benden ahıra doğru sallıyor.

Adam dönüp onu eve geri g ö t ü r m e d e n önce tartışacak zamanım yok, giderken acı dolu gözleri sadece ona kilitlenmişti.

Çenemi sıkıp evin içinde kaybolmalarını izliyorum.

Sonra da bana söylendiği gibi ahırdaki pisliği temizlemek için arkamı dönüyorum.

Tiernan

Dişlerimin arasından hava emiyorum. Yarık çok derin.

Kaleb kolumu incelerken hıçkırarak yüzümü kandan uzaklaştırıyorum.

Ben ne yapacağım? Hastaneden kilometrelerce uzakta karlı ve tehlikeli yollardayız ve acıyor. Ya enfeksiyon kaparsa?

Dizlerim titriyor. Jake'i burada istiyorum.

Kaleb beni içeri getirdikten sonra mutfak masasına oturttu, kolumu sardı ve Noah'ya yardım etmek için dışarı koşmadan önce bir ateş yaktı. Yangın neredeyse sönmüş görünüyordu ama hayvanları barınağa geri götürmeleri gerekiyordu ve dükkan hala tamamen sağlam olan ve dumandan sırılsıklam olmayan tek şey olduğu için mutfak penceresinden garaja saman yüklemelerini ve hayvanları içeri almalarını izledim. Temiz hava için bölmenin kapısını aralık bırakmışlardı ama bu Jake'in birkaç gün içinde eve döndüğünde karşılaşacağı pisliği engellemeyecekti.

Tanrım, çok kızacak. Ahırının yarısı artık işe yaramaz ve dükkân yakında at pisliği gibi kokacak.

Ama en azından hayvanlar bir süreliğine sıcaklık kontrollü bir ortamın tadını çıkaracaklar.

Zavallı köpekler mutfak masasının etrafında volta atıyor, endişeyle bana bakıyorlar. Kaleb kolumu sıkıyor ve derinden gelen bir sızı canımı yakıyor. "Kaleb..."

Yalvarıyorum.

Gerçekten bu kadar acıyor mu yoksa sadece korkuyor muyum bilmiyorum. İhtiyacım olursa doktora gidemem.

Döndüğümde gözleriyle karşılaşıyorum, temiz bir havlu alıp buzdolabının üstündeki dolaplara giderken elimi bastırmak için bastırırken kaşları kazınmış. "Tanrı aşkına," diye homurdandığını duyuyorum Noah'ın ve ön kapı çarparak kapanıyor. "Burada hiç yangın çıkmadı. Bir kere bile!"

Yanındaki dolabı açıyor lavaboya gidiyor ve orada tuttukları Cuervo şişesini çıkarıyor.

"On iki yaşındayken benzin bidonuna alevli bir ok attığım zaman hariç, ama bunun olacağını biliyordum," diye mırıldanıyor. "O zaman zarar gören tek şey postumdu."

Gülmek istiyorum ama enerjim yok. Bacaklarım masanın kenarından sarkarken ellerim havluya bulaşan kanla ıslanıyor. Noah birkaç yudum içerken arkamda tekilanın şıpırdadığını duyuyorum ve Kaleb'in masaya kırmızı bir teneke kutu attığını görüyorum.

Nabzım bir çentik atıyor.

Ama masaya geri dönmek yerine arkamdan yürüyor ve lavabonun açıldığını duyuyorum. Omzumun üzerinden bakıyorum, ellerini yıkadığını görüyorum.

Midem çalkalanıyor, düğümleniyor ve dudağımı ısırıyorum.

"Al." Noah beni dürtüyor, soğuk cam şişe omzuma çarpıyor. "İç şunu."

Başımı sallıyorum. Şu anda hiçbir şeyi midem kaldırmıyor.

Kaleb gelir ve kutuyu açarak çeşitli aletler çıkarır.

"Siz uyanık mıydınız?" Aralarına bakarak sordum. "Yani, Tanrı'ya şükür yangını zamanında fark ettiniz."

Noah'nın bakışları Kaleb'e kayıyor ama ikisi de cevap vermiyor. Kaleb kolumu tutup yapışkan havluyu nazikçe çekiyor ve ben inleyerek bir damla gözyaşı döküyorum.

Fikrimi değiştirip şişeyi Noah'nın elinden alıyorum ve iki büyük yudum yutarak geri fırlatıyorum.

Yanık boğazımı kavuruyor ve öksürüyorum, biri şişeyi tekrar elimden alıyor ve kusmaya hazır bir şekilde kuru kusuyorum. Bu iğrenç.

Ama şişeyi tekrar kaptım ve bir kadeh daha içmeye zorladım.

Kaleb kutunun üzerine eğilip bir iğne ve iplik çıkarıyor ve ben de izliyorum, tekila mideme doğru bir yol açarken o iğneye iplik geçirmek için bir çeşit kıskaç kullanıyor ve ardından iğnenin altına bir çakmak çakarak iğneyi sterilize ediyor.

Ne oluyor lan? Ve

sonra kafama dank

etti. Oh, hayır.

Başımı salladım. "Kaleb, hayır."

Gözlerini bana dikiyor, koyu yeşil bakışları hiç kırılmıyor.

Ama karnı -vücudunun üst yarısı çıplak, çünkü dışarıda koşarken hiç tam giyinmemiş- ağır nefesleriyle birlikte geriliyor. Sanki gerginmiş gibi.

Çenesini sıkarak kolumu tutuyor ve parmaklarını koluma bastırarak yırtık deriyi tekrar bir araya getiriyor.

Bağırıyorum. "Hayır, Kaleb, dur."

Bunu yapamam. Yüzümü başka tarafa çeviriyorum, nefes alıyorum.

"Bunu yapmak zorundasın," diyor Noah, şişeyi tekrar bana uzatarak. "Yapmazsan enfeksiyon kapabilirsin ve o zaman ölmüş olmayı dilersin."

Tekiladan bir yudum daha alıyorum.

Kaleb'in gözleri bir kez daha benimkilerle buluşuyor ve sonra parmakları -kırmızı ve kanımla lekelenmiş- iğneyi batırırken deriyi tekrar kapatıyor.

Midem çalkalanıyor ve titriyorum, o ipliği çekerken soğuk terler döküyorum. Kan tadı alana kadar alt dudağımı ısırıyorum. "Noah," diye hıçkırıyorum.

Çok acıyor. Jake'i istiyorum. Ne yaptıklarını bilmiyorlar. Süper yapıştırıcı diye bir şey yok mu? Hani derini birbirine yapıştırdığın?

Kaleb ipliği sıkıca çekiyor, yakıcı bir yılan ısırığı koluma çarpıyor ve dişlerimi sıkıyorum, gözyaşlarım sarkıyor ve düşmekle tehdit ediyor.

Sikeyim.

Noah bana şişeyi tekrar uzatıyor ama ben onu itiyorum. Midem sıcak ve başımda bir hafiflik hissediyorum ama kusmak üzereyim.

Derin nefesler alıyorum, nefes alıp veriyorum ve lanet midemi sakinleştirmeye çalışıyorum, ama Kaleb iğneyi tekrar etime batırıyor ve vücuduma beyaz sıcak bir acı yayılırken kanın kolumdan aşağı döküldüğünü hissedebiliyorum.

"Lütfen" diye ağlıyorum. "Lütfen dur."

Elini kolumdan çekmeye çalışarak onu itiyorum. Bunu yapamam. Beklemek zorundayız. Jake ne yapacağını bilir. Ben bunu yapamam. Beş ay daha doktor yüzü görmeyeceğim. Ya ağrı hiç geçmezse? Ya iyileşmezse?

Elini çekiyorum. "Bırak beni," diye homurdandım. "Acıyor!"

Ayağa kalkıyor ve ben daha ne olduğunu anlayamadan eli yüzüme çarpıyor ve boynum öyle bir bükülüyor ki neredeyse bir tendonum kopacak.

Gözlerim kocaman açılıyor, ağzım açık kalıyor ve ağlamayı kesiyorum, oturduğum yerde nefes alıyorum, kulaklarım çınlıyor ve bedenim donuyor.

Ne oluyor lan?

Bana vurdu.

Bana vurdu!

Yumruklarını kalçalarımın yanlarına yerleştirip yüzüme doğru eğiliyor ve oda dönmeye başladığı için yönümü tekrar bulmam bir an alıyor.

"Bu ne lan!" Hırladım ve arkamı döndüm.

Elimi kaldırıp ona bir tokat atıyorum, saldırıyla birlikte kafası zar zor sarsılıyor.

"Bana vurdun!" Bağırıyorum, içimdeki öfke sertleşiyor.

İki elimle göğsüne bastırıp tekrar vuruyorum.

"Ama artık acı çekmiyorsun, değil mi?" Noah kulağımın arkasından Ben.

Kaleb'e ters ters bakıyorum, ama Noah'nın sözlerini işliyorum, içimdeki duyguya odaklanıyorum

Kolum.

Acı orada, ama körelmiş durumda - kafamdaki öfke şu anda çok güçlü.

Artık hasta hissetmiyorum.

Nefesim sığlaşıyor ve hâlâ bana doğru eğilmiş olan Kaleb'e bakıyorum.

Ama şokumun geçmesini beklemedi. Sandalyeye tekrar oturdu ve bir şey işaret ediyormuş gibi çenesini Noah'ya doğru salladı ve beni tekrar çimdikleyerek iğneyle derimi deldi.

Noah arkamdaki masaya tırmanıyor, bir kolunu belime doluyor ve bir elini kafa derimin arkasına geçiriyor.

Saçımı yumrukluyor ve acıyla irkiliyorum ama odak noktam kolumdaki acıdan uzaklaştığı için nefes veriyorum.

Kaleb ipi sıkıca çekiyor ve ben gözlerimi kapatıyorum, saldırı karşısında tüm vücudum ter içinde kalıyor. *Tanrım, lanet olsun.*

Kaleb iplik geçiriyor, Noah'nın yumruğu sıkılıyor ve ben de başımı ona yaslayıp dudaklarımı boynuna götürerek ağlıyorum.

Tekrar ve tekrar, iki kez daha ve karnım yuvarlanıyor. Kabarıyorum.

"Kaleb," diye yalvarıyorum.

Gözlerini bana dikiyor ve ben de ona bakıp başımı sallıyorum.

Sadece yap. Sadece...

Kaşları çatılıyor ve zor nefes alıyor ama ayağa kalkıyor, bana bir tokat daha atmadan önce sadece bir an tereddüt ediyor. Ağlıyorum, gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor.

Dünya dönerken uzun ve yavaş bir nefes alıyorum.

Eller aniden yüzümü kavrıyor, tüyler gibi yumuşak bir şekilde okşuyor ve sonra bir ağız dudaklarımda, dudaklarımı nazikçe öpüyor. Dişleriyle alt dudağımı kavrıyor ve kanımın ayak parmaklarıma kadar ısınmasına neden oluyor.

Isı vücuduma doluyor ve sanki uçuyorum. Dili benimkine dokunuyor, kavuruyor ve... Tanrım. Ağırlıksızım. Tadı çok güzel.

Ellerimi karnında ve göğsünde gezdiriyorum ve bacaklarımı onun etrafında dolaştırmaya başlıyorum ama kendimi durduruyorum.

"Fin-" Fısıltıyla kekeliyorum. "Fin... bitir şunu. Sadece bitir, lütfen."

Dudakları beni terk ediyor ve iğne batarken başımı çeviriyorum ve bir çığlık atıyorum ama Noah'ın içinde kayboluyor. Şimdi ağzı benimkinin üzerinde ve o beni tutarken ben çığlık atıyorum ve titriyorum.

Kahretsin.

"Tiernan," diye fısıldıyor. "Shhhh..."

Kıyafetlerindeki ateş etrafıma yayılıyor ve bir de bakıyorum ki yüzünü boynuma gömüyor, öpmüyor, boğazımın önünü sıkıyor.

"Daha sert," diye nefes nefese kaldım.

Dişlerini boynuma geçirip beni sıkıyor ve tam Kaleb'in iğnesinin batışını hissettiğim anda Noah'ın başının arkasını tutup ona dönüyorum, dudaklarına karşı sertçe nefes alıp veriyorum.

"Tiernan," diye fısıldıyor Noah ve tuz tadı alıyorum ama onun gözyaşı mı benimki mi emin değilim. "Seni seviyorum. Sen bizimsin. Seni seviyoruz."

Kaleb çalışırken o da yanağımı ve alnımı öpüyor; ağzının tenimde yarattığı karıncalanma içime işlerken nefesimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Bir şişe dudaklarımı sıyırıyor ve Kaleb ipliği ısırıp kolumdaki kanı temizleyip beni bir bandajla sararken bir yudum daha içiyorum.

Alkol içimi ısıtmaya başlıyor, kolumdaki acı eskisinden daha az keskin.

Yanağım yanıyor ama.

Gözlerimi kocaman açıp derin bir nefes alıyorum.

"Beni uyarabilirdin," diyorum Kaleb'e. Ona bakarken sesim gözyaşlarıyla kalınlaşıyor. "Bana başka bir yerde vurabilirdin."

Neden yüz?

Çantayı kapatıp ayağa kalkıyor ve kanlı gazlı bezi çöpe götürüyor.

Şişeyi yere bıraktım ve masadan kaydım. "Cici Diggins o gün şelalede seninle birlikte mağaradan burnu kanayarak çıktı."

"Ne?" Noah da masadan atlar.

Ama Kaleb beni kabul etmiyor. Lavaboda ellerini yıkarken sırtına bakıyorum. Kasları esniyor, nefes alış verişi yavaş ve düzenli. Fazla sakin.

Kendini savunmak istemiyor mu? Doğruyu söylüyor olabilir. Onu küfürbaz gördüm. Bir şeyler fırlatıyor, tükürüyor, 'hayır'ı cevap olarak kabul etmiyor.

Bu gece hiç tereddüt etmeden bana tokat attı.

Ama onu en çok köpekler seviyor, değil mi? Onu takip ediyorlar, onunla birlikte uyuyorlar ve bizim görmediğimizi düşündüklerinde onu gülümsetiyorlar.

Her zaman önümde durmaya ve bana zarar gelmesini engellemeye hazır. Çizim yaparken olduğu gibi bağlantı kurmaya çalışıyor.

Noah'nın yaptığı küçümseyici yorum ya da babasının sert ses tonuyla ondan talep ettiği şey ne olursa olsun, hiçbir şey söylemiyor ya da kavga çıkarmıyor. Sadece insanların onu rahat bırakması için ne yapması gerekiyorsa onu yapıyor.

Başımı sallayarak başka tarafa bakıyorum. Kadınlar böyle yapar, değil mi?

En küçük ayrıntılarda bile olduğundan daha fazla anlam arayın.

Gözlerim yanarken ağzımın kenarları seğiriyor. "Kaleb," diye fısıldıyorum, yalvararak.

Ama Noah konuşuyor. "Cici Diggins ilgi çekmek için her şeyi söyler."

"Kanaması vardı," diye açıklıyorum. "Onu göreceğimi bilmiyordu."

"O kadınlara vurmaz, Tiernan." Noah yanımdan geçip dolaptan ibuprofeni çıkarıyor. "Histerik olmadıkları ve hayatlarını kurtarmasına engel olmadıkları sürece," diye cevap veriyor, elime birkaç tablet atıp gözlerimle buluşuyor. "Ona bunu yapmasını sen söyledin."

Hapları ağzıma atıyorum ve boğazımı tırmaladıklarını hissederek kuru kuru yutuyorum.

Evet, ona söyledim.

İkinci kez.

Ona bana vurmasını söyledim, çünkü kısmen acıyı hafifletiyordu, kısmen de...

Gözlerimi indiriyorum. *Kısmen hoşuma gittiği için.* Öfkeyi ve ona karşılık verme arzusunu seviyordum, çünkü acı verse de buradaydım. İçindeydim ve asla durmasını istemedim. Bu duygunun bitmesini hiç istemedim.

Acı bize her zaman hayatta olduğumuzu hatırlatır. Ve bu şekilde kalmak istediğimiz korkusunu da beraberinde getirir.

Kaleb de öyle. Başka hiçbir şey olmasa bile, bana düşündüğümden daha fazlası olduğumu hatırlatıyor.

Ama tokattan sonra yüzümü tutup beni usulca öptüğünde, kalbim hemen karnıma gömüldü ve her şeyi unuttum.

Ondan neden olabildiğince uzak durmam gerektiğini unuttum.

Elimi saçlarımda gezdiriyorum, alkol kolumdaki acıyı dindirirken dudağımı çiğniyorum.

"Jake'i istiyorum," diye fısıldıyorum kendi kendime.

Ya bu yine de enfekte olursa? O ne yapacağını bilir. Bununla başa çıkamazlar. Uçarı, sorumsuz.

Noah sürahiyi doldururken omzunun üzerinden bana bakarak, "Dakikalar önce dilini ağzına alan o değil," diye tükürüyor. "O zaman bizden hoşlanmıştın."

Ayaklarımın üzerinde kayıyorum, başka tarafa bakıyorum.

Ama dönüp ellerini bir havluya sildi. "Biliyor musun, şimdi aklıma geldi." Beni incelerken gözleri kırışıyor. "Aslında bu evde sana vurmayan tek erkek benim," diyor. "Ve istemediğin kişi benim. Senin derdin ne lan?"

Sözleri beni etkilediğinde gözlerimi kısıyorum. Bu değil... Ne?

Bilmiyorum.

"Belki seni dizime yatırırsam sen de ıslanırsın?" diye sorar.

Ve sonra yüzüm düştü. Bizi gördü. O gece babasının bana şaplak attığını gördü.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve başını sallayışını izliyorum, Noah'dan gördüğüm ilk gerçek küçümseme işareti ve bu bana yönelik.

Şimdi kızgın.

Aklım birkaç dakika öncesine gidiyor -Kaleb'in dudakları çok nazik ve Noah'nın ağzı çok sıcak.

Dakikalar önce beni seviyordu. *Ben de seni seviyorum. Sen bizimsin. Biz seni seviyoruz.*

Sanırım ağlıyordu bile, çünkü benim bu kadar acı çekmemden ve bu acıyı dindirememekten nefret ediyordu.

Kolum hâlâ zonkluyor ama eskisinden daha iyi

hissediyorum. Benimle ilgilendiler. Jake değil.

Bunu onlar halletti. Noah onu görmediğimi

sanıyor.

Kaleb masayı temizlerken bir sürahi daha doldurmak için arkasını dönüyor ve ben ikisine de bakıyorum, ışıklar söndüğünde zar zor fark ediyorum.

Mutfak kararır, pencerenin dışındaki dış mekan ışıkları da fırtınada söner ve çocuklar karanlık gecede kar yağarken ve ev sessizleşirken yaptıkları işi bırakırlar.

Noah el havlusunu yere atıyor. "Tanrım, lanet olsun."

Kaleb mutfaktan çıkıp çamaşır odasına yöneliyor ve ben de Noah'nın gömleğini çıkarıp musluğu çalıştırırken yere atmasını izliyorum.

"Elimizde kalan tek şey depodaki sıcak su," diye yakınıyor.

"Lanet olsun." Yumruklarımı sıkıyorum, kollarım birdenbire bomboş hissediyor.

Bir adım atıyorum, yavaşça Noah'ın arkasına doğru yürüyorum. Ve kollarımı beline doladım.

"Noah her zaman sıcaktır," diyorum alçak bir sesle. "Konuşmayı sevdiğim kişi o. için."

Kıpırdamıyor ve kollarım onu sararken alnımı sırtına yaslıyorum ve ellerim onun sıcak gövdesine dokunuyor.

Seni görüyorum.

"Bana gülümseyen ve her zaman ciğerlerimin dolu olduğunu hissettiren kişi o."

Rüzgar tavan arasından esiyor, sessiz ve karanlık evi gıcırdatıyor ve o zar zor nefes alıyor.

"Kollarım ona tam oturuyor ve onu yemek yaparken seyretmeye bayılıyorum. Mutfakta oturup sürekli onu izlemek istiyorum." Kokusunu içime çekerek kendi kendime gülümsüyorum. "Yemek için yeterince güzel kokuyor ve o gün balığa gitmeden önce duştan çıkmasını istemedim. Bana dokunmasını istedim."

Göğsü çöküyor ve aşağı baktığımda yumruklarının ahşap tezgâha doğru kıvrıldığını görüyorum.

Yutkunuyorum. "Bunun hayalini bile kurdum," diye fısıldıyorum. "Duşta olduğumuzu, her sabah orada saklandığımızı ve sırrımızı sakladığımızı."

Öfkeden yüzü gerilmiş bir halde arkasını döndü. Beni kollarımın altından tutup parmak uçlarımda yukarı kaldırdı.

Bizi burun buruna getirdiğinde nefesim kesildi.

"Doğum günümün olduğu gece kanepede senin için çok ıslanmıştım," diye fısıldıyorum aramıza. "Çok ıslak."

Seni istiyorum.

Arkamda yerde bir şey takırdıyor ve Noah aklını kaçırmak üzereymiş gibi bana bakıyor. Bana böyle baktığında Kaleb'e benziyor.

Beni kaldırıp teneke bir küvetin içine oturtuyor, ayak parmaklarım paslı yüzeye kıvrılıyor.

"Artık konuşma," diyor.

Ama tehdit gibi geliyor. Gerginim.

"Yapmak zorundayım-"

"Şşşt." Parmağını ağzıma bastırarak beni serbest bırakıyor. İçimdeki tüm hava boşalıyor.

Gözleri delip geçiyor ve ne yapacağını bilmiyorum ama ne istediğini biliyorum. Bu Noah beni biraz korkutuyor.

Kalçalarım sıkışıyor. Tuvalete gitmem lazım.

Ama gitmiyorum. Büyüyü bozmak istemiyorum.

Kaleb yanımda duruyor ve tek görebildiğim bacakları, çünkü yüzüne bakamayacak kadar korkuyorum.

Küvetin içinde ayaklarımın
üzerinde kayıyorum. *Teneke*
küvet, diye düşünüyorum
kendi kendime. Sıcak su
dolu sürahiler.
Bu bir banyo.

Noah gömleğimin eteklerini kaldırıyor, onu durdurmam için bana zaman tanımak için bir an duraklıyor, ama sonunda başımın üzerinden kaldırırken yere bakıyorum.

Serin hava göğüslerime çarptığında ve gömleğim yere düştüğünde onun nefes alışını duyuyorum. Kaleb'in gözleri karanlıkta durduğu yerden tenimi yakıyor ve zar zor nefes alabiliyorum.

Evet.

Bacaklarımın arasındaki gümüşi his ağırlaşıyor ve uyluklarımı birbirine sürtüyorum. Noah yavaşça saçlarımı düzeltiyor, arkadan ayırıyor ve o saçlarımı örerken ben öylece duruyorum.

"Başını ıslatmak istemem," diyor gergin bir sesle.

Önce bir tarafımı, sonra diğer tarafımı örerken meme uçlarım sertleşiyor, Kaleb bir köpekbalığı gibi etrafımda dönmeye başlıyor. Odasından çaldığım kurdeleyi hâlâ takıyorum.

Noah çekmeceden aldığı ucuz lastik bantlardan birini son kuyruğumun etrafına sarıyor ve örgülerimi çevirerek oynuyor. "Böyle çok tatlı," diyor Kaleb'e. "Sence de öyle değil mi?"

Kuyruklar tenimi gıdıklıyor ve Noah'nın başparmağını ıslattığını ve sonra sol meme ucumda daireler çizdiğini, keskin, küçük noktayla oynadığını görmek için zamanında bakıyorum.

Bacaklarımı yanıklara karşı çaprazlayarak inliyorum. "Altıma işeyeceğim." "O zaman pantolon gitmeli," diye sakince cevap veriyor.

Bir an için gözlerimi kapadım. Tuvalete gitmem mi gerekiyor yoksa

sadece gergin miyim emin değilim.

Bir dizinin üzerine çöküyor ve şortumu indirirken bana bakıyor. Durup beni izlerken Kaleb'i bir tehdit gibi hissederek içimden çıkıyorum.

Noah tekrar uzanıyor, açık mavi ipek külotumu alıyor ve bacaklarımdan aşağı çekiyor, vücudum onlar için çıplak.

Kaleb'e bakıyorum. Gözleri vücudumda gezinirken kollarındaki tüm kaslar bükülmüş, yumrukları kıvrılmış bir halde bana bakıyor. Nefes alıyor gibi görünmüyor.

Noah küvete su döküyor ve sonra ikisi de etrafımda dönerek ayağa kalkıyor.

Nabzım hızla atıyor ve sanki her an saldıracaklarmış gibi hissediyorum.

Su ayak bileklerime doğru akıyor ve Kaleb önümde durup bir parmağını gövdemde gezdirerek külotumun hemen altında dururken arkamda Noah'nın sesini duyuyorum. Titriyorum.

Sıcak bir bez enseme vuruyor ve Noah bezi sıkarken köpüklerin köpürüp patladığını duyuyorum.

"Bunun sakıncası var mı, Bebek Van der Berg?"

Başımı sallıyorum, gözlerim başımın arkasına kayıyor. Sıcak bezi sırtımdan aşağı ve omuzlarıma kadar indiriyor.

Çok iyi hissettiriyor.

"Biz olmasak ne yapardın?" Noah kulağıma eğilip fısıldıyor. Başımı ona yaslayıp gözlerimi kapatıyorum.

"Ona çok iyi bakıyoruz," diyor Kaleb'e, göğüslerime sıcak su sıkmak için etrafıma uzanırken. "Onun babaya ihtiyacı yok. Senin var mı?"

Kaleb bacağımı tutuyor, beni yıkarken ayağımı dizinin üzerine koyuyor. Bezi kalçamda gezdiriyor, içeri dalıyor, yakın ama orada değil ve ben inliyorum.

"İşte bu kadar." Noah kulağımı ısırdı. "Aferin kızıma."

Bana bezi veriyor, ellerini kullanıyor ve her iki göğsümü de sabunluyor, daireler çizerek masaj yapıyor. Bacaklarımın arasına bir sıcaklık havuzu yerleşiyor ve ben daha fazlasını istiyorum. Ellerini her yerde istiyorum.

Noah bezle birlikte elimi tutuyor ve aşağıya doğru itiyor. "Amını temizle."

Alt dudağımı ısırıyorum ama talimatlara uyuyorum. Bezi kullanarak bacaklarımın arasına giriyorum ve daha fazla sabun için sıkarak kendimi yıkıyorum.

Kaleb diğer bacağımı kaldırıp beni yıkıyor ama gözleri elimde, çıplak amımı sabunlamamı izliyor.

"Yine mi ıslattın?" Ona bezi uzatarak sordum.

Suya daldırıyor ve bana geri veriyor, kendimi yıkayışımı ve bacaklarımdan aşağı su damlayışını izlerken göğsü sertçe inip kalkıyor.

Sert gözleri kırpışmıyor ve bir inilti kaçıyor. Aşağıya bakıyorum, sikinin kot pantolonuna baskı yaptığını görüyorum.

"Temiz mi?" Noah soruyor.

Bir an için, Kaleb içeri dalana kadar bana sorduğunu düşünüyorum, sıcak dili kontrol etmek için yarığımın uzunluğunu yalıyor.

Ürperiyorum. *Lanet olsun.*

Kaleb'in başını tutarak onu orada tutuyorum ve Noah benimkini yana çevirerek ağzıma alıyor.

Kaleb yalayıp emerken Noah nefesimi alıyor ve nefes almamı imkânsız hale getiriyor.

Tanrım, durma.

"Bize evet de," diye fısıldıyor Noah ağzıma karşı.

Ona bakıyorum, bir an sessiz kalıyorum.

Eğer bunu yaparsak, geri dönüşü olmayabilir. Onları kaybetmek istemiyorum. I...

Kaleb'in ağzı içeriye doğru ilerliyor ve klitorisimi yalayıp emerken parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum.

Noah çenemi itiyor. "Ağzını aç, Tiernan," diye emrediyor.

Yapıyorum ve dilini içeri sokuyor, öpücüğü ayak parmaklarıma kadar karıncalanıyor.

"Bize evet de," diyor tekrar.

Kaleb geri geliyor, iki eliyle kıçımı kavrıyor ve beni içine çekiyor. Ağzı amımı kaplıyor.

İnledim. "Evet," diye inliyorum. "Evet."

Noah beni bırakıyor ve homurdanıyor, "Siktir, evet."

Kaleb ayağa kalkıyor, beni kalçalarımın arkasından tutup kaldırıyor ve ben de damlayan kollarımı ve bacaklarımı ona sararak gözleriyle buluşuyorum.

Benimkini.

Birkaç ay içinde karlar eriyecek ve dünya bizi yeniden istila edecek, ama şu anda... onlar benim. *Bu kış için, onlar benim.*

Burunlarımız birbirine değiyor ve Kaleb bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor ama sonra sadece alnımdan öpüyor.

Midemde pırpırlar atıyor. Bunu yapmasına bayılıyorum.

Dönüyor, bizi yatağa taşıyor.

Ona sarılıyorum, Noah'nın karanlık evin içinde bizi takip edişini izliyorum ve burnumu Kaleb'in boynuna gömüp onu içime çekiyorum.

Bunu istiyorum. Onları istiyorum. Onu istiyorum.

Kaleb bir zorba ve bebek, ama ben de öyleyim ve benimle konuşmasını istiyorum, ama bazen zaten konuştuğunu ve benim duymadığımı düşünüyorum. Kolunun belimi sıkıca sarması. Diğer eliyle başımı boynunun kıvrımında tutarken kendimi ne kadar güvende hissettiğimi.

Saçlarımı koklaması ve onun için neredeyse hiç var olmadığımı düşündüğümde bile beni tehlikeden çekip çıkarması. Her zaman ne olduğunu ve nerede olduğumu biliyor.

Son birkaç ayı düşündükçe gözlerim yaşarıyor. Yemekte bana etini vermesi, koltuğum ıslandığında bana kucağını açması ve dans pistinde beni Cici ve Terrance'tan uzaklaştırması. Her zaman beni düşünüyor.

Benimle böyle konuşuyor.

"Kaleb," diye fısıldıyorum kulağına, şakağından çenesine ve boynuna doğru öpücükler gönderiyorum.

Nefes veriyor ve beni daha yukarı kaldırıyor, ikinci kata ulaştığımızda kıçımı kavrıyor. Ona bakıyorum, dudaklarımız neredeyse birbirine değiyor. Kapıyı açıyor, Noah sıkışarak geçiyor, çünkü Kaleb ve ben bir an için birbirimizin içinde kayboluyoruz.

Merdivenlerin üstündeki kapı gıcırdayarak açılıyor ve Noah'nın nefes alışını buradan duyabiliyorum.

"Kıçını buraya getirin," diye nefes alıyor. "Ölüyorum."

Kaleb'in ağzına dalmadan önce dilimi çıkarıp dudağını yalıyorum. Alt kapıyı kapatıp yatak odasına çıkan merdivenleri tırmanırken dudaklarının üzerinde geziniyor, ısırıyor ve tadına bakıyorum. Kalbim kabarıyor ve neredeyse gülmek ya da ağlamak istiyorum, çünkü içimde çok fazla şey oluyor.

Tepeye ulaşıyoruz, o kapı da kapanıyor. Ateş yanıyor ve hava ılık, Kaleb'in kokusu tenimi ürpertiyor.

Arkamda beliren büyük yatağını hissederek amım kasılıyor.

Ayaklarımı yere indirmeye başlıyorum ama birden Noah kollarını gövdemin etrafına doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. Ayak parmaklarım parke zemine değiyor ve kardeşi kulağıma fısıldarken Kaleb'e bakıyorum.

"Günlerce yok olabilir," diyor, uzanıp klitorisimi parmaklarının arasına sıkıştırarak. "Günler, Tiernan."

Sırtımı kamburlaştırıyorum, küçük bir acı ve babalarının yokluğunda bana neler yapabileceklerinin vaadi vücuduma bir şok dalgası gönderiyor.

Siktir, evet.

Kolumdaki ağrı geçti ve şu anda kalbimin atışından başka bir şey hissetmiyorum.

Ayrılıyorum, geriye doğru sendeliyorum, ciğerlerim küçülüyor. Yeterince hava alamıyorum. Yüzleri bana dönük, yavaşça bana doğru geliyorlar, Kaleb pantolonunun üzerinden sikini okşuyor.

Dizlerimin arkası yatağa çarpıyor ve kıçımın üstüne düşüp çarşaflara çarpıyorum.

Geri sürünerek, ellerim ve dizlerim üzerinde yatağın üzerinde ilerliyorum ve onların benim için gelmelerini izliyorum.

"Biz senin icabına baktık," diyor Noah, kot pantolonunun üzerinden kendini ovalarken de gülümsüyor. "Şimdi sen de bizimle ilgilen."

Bana doğru koşuyor, içeri giriyor, beni yakalıyor ve ikimiz de yatağa düşerken yüzümü avuçluyor.

Sırt üstü yatıyorum, Noah yanımda yatarken başım yastığa çarpıyor.

"Noah..." Küçük bir çığlık attım.

"Shhhh."

"Korkuyorum," diye fısıldıyorum.

Kaleb yatağın etrafında dönerek Noah'nın saçlarımı okşamasını izliyor.

Örgümü parmaklarının arasından geçiriyor. "Seni becereceğiz bebeğim."

Eli bacaklarımın arasına dalıyor ve Kaleb ayak bileğimden tutarak kalçalarımı ayırıyor.

Noah iki parmağını içime sokuyor ve parmaklar kolayca içeri kayarken nefes nefese kalıyorum, olduğum gibi ıslanıyorum.

Noah'nın dudakları benimkileri buluyor ve parmaklarını yavaşça pompalarken öpüyor. "Daha geniş, bebeğim," diye yalvarıyor.

Dili ağzımın içinde hareket ederken ve sonra göğüslerime doğru hareket ederken, meme ucumu emip ısırırken her iki uyluğumu da daha geniş açtım.

Kardeşinin eline doğru ilerlerken Kaleb'e bakıyorum, parmaklarını arıyor ve benim hızımda hareket etmek istiyor.

"Lanet olsun," diye homurdanıyor Noah. "Dostum, kız çok sıkı."

Beni dolduruyor, ama ben onu daha derinde istiyorum. Daha fazlasını arzuluyorum, vücudunu, kaslarını, hepsinin beni becermesini istiyorum.

"Durma," diye inliyorum. Tanrım, iyi

hissettiriyor. Ama daha fazlası. Daha

fazlasına ihtiyacım var.

Yüzünü tutuyorum, ağzını ağzıma getiriyorum ve ağzı benimkinin üzerinde hareket ederken beni parmaklamaya devam ediyor, beni karnıma kadar alay ediyor.

Bir şey ona çarparak öpücüğü bozuyor ve ben daha gözlerimi açamadan Kaleb'in dudakları benimkilerin üzerinde, beni yukarıdan sertçe öpüyor. Noah boynuma gömülüyor, kulağımın arkasını öpüyor ve ben Kaleb'in kemerini tutup çözmeye çalışıyorum.

Yine de beni durduruyor ve gözlerimi açtığımda yataktan kalkıp kendi başına çözdüğünü görüyorum.

Noah onu takip ediyor, ayağa kalkıyor ve pantolonunu indiriyor, kemeri yere düşüyor. Bir an duraksıyor, bana bakıyor ve amım parmaklarını geri istiyor. Ya da başka bir şey.

Çelik bir çubuk gibi dimdik duran sikini görünce gözlerimi indiriyorum ve saçımdaki kurdele hâlâ şakağımın üzerinde sallanırken ayağa fırlıyorum.

Ağzımı açtım, onu tatmak istiyordum.

Ama beni tekrar aşağı itiyor, üstüme çıkıyor ve çarşafı üzerimize çekiyor.

"Önce ben," diye ağzımdan hırlıyor. Elini uzatıyor ve bir şey çıkarırken çekmecenin açıldığını duyuyorum.

Aleti amımı dürtüyor ve ben de onu içime almaya o kadar hazırım ki, ona sürtünüyorum.

"Tiernan, kes şunu." Sinirli bir şekilde dişlerini sıkıyor ve uzanıp takmadan önce prezervatifi yırtarak açıyor.

Çenesini milyonlarca kez öpüyorum, kollarımı ona doluyorum ve sonra alt dudağını dişlerimin arasında sürüklüyorum.

Aletini girişime yerleştiriyor, bana bakmak için ayağa kalkıyor ve kalçamı tutarak kendini içeri itiyor.

Geriniyorum, sikinin etrafını sıkıca sarıyorum ve noktama derinlemesine vururken gözlerimi kapatıyorum. İnliyorum.

"Tanrım," diye inliyor, yüzü acıdan iki büklüm olmuş. Çekip tekrar sokarken sert ve hızlı nefes alıyor. "O kadar sıkı ki. Tanrım."

Kalçalarını tutuyorum, uyluklarımı daha geniş açarken tırnaklarımı teninde gezdiriyorum.

Noah her zaman sıcaktır. Bana gülümseyen ve her zaman ciğerlerimin dolu olduğunu hissettiren o.

"Çok iyi hissediyorsun," diyorum sessizce. "Durma, Noah."

Gülümsüyor ve aşağı iniyor, kalçalarını daha hızlı ve daha sert pompalamaya başlarken bir göğsünü sıkıyor.

"Konuşmaya devam edersen çok yakında geleceğim," diyor bana, sesinde bir eğlenceyle.

Dudaklarını arıyorum ve onları kendi dudaklarımla kavrıyorum, kardeşinin yatağında sevişirken onu yavaş ve derin öpüyorum. Kayarak dışarı çıkıyor, hızla içime geri itiyor ve kalçalarını sıkıyorum, ona rehberlik ediyorum ve her hareketi karşılamak için kalçalarımı ona doğru yuvarlıyorum.

Öpüşürken inliyorum, etrafımdaki dünya dönüyor. Eli vücudumda geziniyor, her yerime dokunuyor ve ağzı alnımı sıyırıyor.

"Çok iyi bir kızsın Tiernan," diye fısıldıyor dudakları meme uçlarımı emmek için eğilirken. Başını kendime doğru tutuyorum, sözleri gülümsememe neden oluyor. Benim iyi bir kız olmadığımı biliyor.

İyi kız.

Ben kötü biriyim. Ama ben *onların* kötüsüyüm.

İnliyorum, ağzını ve aletinin ne kadar iyi hissettirdiğini görmek için sırtımı eğiyorum.

Geri geliyor, daha sert itiyor ve orgazmım zirveye ulaşırken amım onun etrafında kenetleniyor.

"Çok şanslıyız amına koyayım," diye nefes nefese burnumu ve dudaklarımı öpüyor. "Ne tatlı küçük bir amcık."

İnliyorum, hızımız arttıkça ve ben boşalmaya başladıkça ikimiz de senkronize hareket ediyoruz.

Ama sonra başımı kaldırıp Kaleb'i gördüm.

Vücudum hareketsiz kalıyor ama Noah devam ediyor, farkına bile varmıyor.

Kaleb karanlık köşede duruyor, kot pantolonunun düğmelerini açmış ama hâlâ üzerinde, beni izliyor. Vücudum onun hamleleriyle yatakta bir aşağı bir yukarı hareket ederken Noah'ya tutunuyorum, Kaleb'in bana bakan gözleri beni daha da tahrik ediyor. Amım kasılıyor, gözümü kırpmıyorum ve bedenim geriliyor, boşalırken her kasım sıkılaşıyor.

Haykırıyorum, titrerken ve sarsılırken Kaleb'e bakıyorum, nefes almak için mücadele ediyorum. Orgazm beni sarsıyor, kardeşi beni sikerken gözleri hiç şaşmıyor ve ben ıslandıkça amım ısınıyor. Ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Bunun benim için ne anlama geldiğini bilmesini istiyorum ve onları sevmek kendimi cesur hissettiğim tek an.

Noah'yı ve kendimi ters çevirip sırt üstü yatırıyorum. Şimdi sıra Kaleb'de.

Noah dişlerinin arasından havayı emiyor, bedenimi kavramaya çalışıyor ama ben orada kalmıyorum. Etrafımda dönerek ona kıçımı veriyorum ve omzumun üzerinden Kaleb'e bakıyorum, böylece o da izleyebiliyor.

Altıma uzanıyorum, Noah'yı tekrar içeri sokuyorum ve kendimi tekrar onun üzerine indiriyorum.

Yavaşça kalçalarımı döndürüyorum, kardeşine binerken hala köşede duran ona bakıyorum. Noah'nın siki girip çıkıyor ve iki eliyle kıçımı yumruklayarak homurdanıyor.

"Siktir, Tiernan," diye inliyor.

Dizlerini yukarı doğru büküyor, böylece ben hareket ederken onlara yaslanabiliyorum ama Kaleb'in gözlerini tutuyorum.

Seni mutlu görmek istiyorum.

Örgülerimi çıkarıp sadece kurdeleyi bırakıyorum ve bakışları sırtımdan aşağıya, başka bir adamın üstünde inip çıkan kıçıma doğru kayıyor.

Parmağımı kıvrıyorum.

Ve yemin ederim küçük bir gülümseme görüyorum.

Yanıma geliyor ve ben de önümdeki yatağın üzerindeki boşluğu işaret ediyorum. Ne demek istediğimi anlayınca yatağın ucuna doğru yürüyor ve kot pantolonunu indirip yatağa tırmanıyor ve ucunda diz çöküyor.

Yere bakıyorum, kalbim küt küt atıyor ve onu içime çekerken ağzım kuruyor. O gün ahırda pek bir şey görememiştim.

Lanet Noah, öne doğru eğilip Kaleb'i ağzıma alıyorum, uzun, kalın kası kaya gibi sert. Tabanını yumrukluyorum, çünkü hepsini alamıyorum ve onu yavaş ve nazikçe emiyorum, dilimle yalıyorum ve alay ediyorum.

Parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor ve ben Noah'nın üzerinde sallanıyorum, dışarıda kış şiddetlenirken inlemelerimiz odayı dolduruyor. Sağlam kolumu kendimi desteklemek için kullanarak, karın kaslarına öpücükler kondururken onu usulca okşuyor, pürüzsüz, sıkı teninin ve tadının keyfini çıkarıyorum.

Tekrar aşağıya dalarak ağzımı daha da içine sokuyorum ve boğazımın arkasına dokunduğunu hissediyorum. Sarsılıyor, boğazından boğuk bir inilti çıkıyor.

Kaleb'i emerken Nuh için kıçımı yuvarlayarak onu yukarı ve aşağı hareket ettiriyorum, arada bir ucunu emmek için duruyorum, sperminin biraz tadına bakıyorum.

Noah parmaklarını kalçalarıma geçirerek beni aşağıdan pompalıyor ve boşalmak üzere olduğunu biliyorum. Ama Kaleb beni tutuyor ve zorlanan sikinden çekip çıkarıyor, ağzımı sertçe öpüyor. Yataktan tırmanıyor, beni de kendisiyle birlikte çekiyor ve beni tekrar yatağa itiyor, bu sefer yüzüm Noah'ya dönük.

Anlamadığım için gözlerimi kısıyorum. Neyi anlamadın?

Beni arkamdan iterek yatağa geri dönmeye zorluyor ve ben de bu sefer normal cowgirl pozisyonunda kardeşinin üzerine çıkıyorum. Noah'nın üzerine geri kayıyorum, Kaleb beni kardeşinin vücuduna doğru itiyor. Bir an nefes almayı bıraktım. Bu da ne...?

O zaman hissediyorum.

O, arkamda. Bacaklarımızın arasında, parmakları diğer yerime bastırıyor.

Gerginim.

Pek çok şeye varım ama bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.

Kaleb beni yukarı çekiyor ve yüzümü ona çevirerek kalçalarımı yönlendiriyor. Kaleb parmağının ucunu içimde gezdirerek kıçımla alay ederken ben de gözlerini benden ayırmadan Noah'ın üzerine doğru ilerliyorum.

Yutkunuyorum, gerginleşiyorum ama elimi amıma götürüyor ve kendimi hazırlamamı söylüyor.

Klitorisimi yumuşak, yavaş dairelerle ovuyorum ve bir dakika boyunca orada kalıyoruz. Ben kendimle oynarken Noah göğüslerimi mıncıklıyor ve Kaleb'in parmağı içimde duruyor. Yavaşça gevşiyorum.

Ve birkaç dakika sonra, orgazmım tekrar artarken ona geri dönmeye başladım.

Parmağı iyi hissettiriyor. Kötü hissettiriyor, ama tüm iyi yönleriyle.

Yavaşça beni ileri doğru itiyor ve ben de Nuh'un ağzına dalıp sikinin üzerinde aşağı yukarı hareket ediyorum.

Kaleb'in aleti içime giriyor, beni taçlandırıyor ve uzun bir nefes alıyorum, tam içeri iterken içine doğru hareket ediyorum.

İçimden sıvı ateş akıyor ve o çok yavaşça içeri kayarken dişlerimin arasından hava emiyorum. Nefes nefes, daha derine batıyor ve ben yavaşça alıyorum, ayarlıyorum ve rahatlıyorum.

"Aferin kızıma," diyor Noah. "Seni
uyarmıştım." Zayıf bir kahkaha
atıyorum. *Evet, uyardın.* Kaleb'in böyle
istediğini söyledi.

Bedenim ikisini de kabul ediyor ve yavaşça hareket etmeye başlıyoruz. Noah bir göğsümü avuçlayıp diğer eliyle boynumu tutarken, Kaleb diğer göğsümü alıp kalçamı kavrıyor. Noah'yı aşağı yuvarlıyorum, Kaleb'i içeri alıyorum ve geri sallanıyorum, Noah'yı içeri alırken Kaleb'i dışarı kaydırıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum ve Kaleb için kıçımı dışarı çıkarıyorum. Kaleb içime giriyor, hızımız hızla artıyor ve bir süre sonra tüm işi çocuklar yapıyor. Noah beni alttan becerirken, Kaleb tekrar tekrar kıçıma çarpıyor, her şey doluyor ve vücudum yanıyor.

"Beğendin mi?" Noah soruyor.

Başımı sallıyorum, zevkten deliriyorum. "Evet."

Kaleb kıçımı sikiyor ama beni onu öpmem için kaldırıyor, dudaklarındaki her şey yumuşak ve tatlı.

Bana bakıyor, iki çocuk da istediklerini almaktan vazgeçmiyorlar.

Ama benim için zaman durdu.

Yüzümü okşarken bakışları benimkini tutuyor ve çok şey söylemek istediğini hissediyorum ama söylemiyor. Yine de hissediyorum.

Kendimi güvende hissediyorum.

"Kaleb," diye dudaklarını ısırıyorum. "Bunu yarın bana tekrar yapar mısın?" Başını sallıyor ve ağzını boynuma gömüyor.

Gülümsüyorum.

Göğüslerime masaj yapıyorlar ve ben inlemelerimi kontrol altında tutmak için mücadele ediyorum. Tanrım, Jake ne diyecek? Ya da ne yapacak?

"Küçük sırrımız," diyor Noah, meme ucumu emmek için yaklaşırken. "Bizim küçük tatlı sırrımız."

Noah beni öperken ben de Kaleb'i öpüyorum ve başını bedenime yaslayarak dilini tenimde gezdirmesini seviyorum.

Kıçım Kaleb'e çarparken ten tene temas odayı dolduruyor ve Noah altımda gerilerek inliyor.

Noah içime girip boşalırken tırnaklarımı kalçalarımda gezdiriyorum ve Kaleb yüzümü ona doğru tutuyor, biz sevişirken bana sertçe bakıyor.

Onun etrafında sıkılaşıyorum, orgazmımın tekrar geldiğini hissediyorum ve buna yardımcı olmak için klitorisimi ovuyorum.

Vücudum ısınıyor, her iki deliğimin de dolduğunu hissettiğimde sinirlerim içimde ateşleniyor. Kaleb saçlarımı kavrayıp daha sert bir şekilde içime girerken, kendini kabzasına kadar gömerken çığlık atıyorum.

"Oh, Tanrım!" diye haykırdım.

O kıçıma binerken göğüslerim sallanıyor ve daha fazla dayanamıyorum. Öne doğru düşüyorum, beni ayakta tutan tek şey saçlarımı tutması.

Homurdanıyor, kısa nefesler veriyor ve sert yumruklar atıyor, içime boşalırken nefes nefese kalıyor.

"Tanrım," diye nefes nefese kaldım, titriyordum.

Sırtımdan aşağı ter damlıyor ve Kaleb beni serbest bırakarak Noah'nın üzerine düşmeme izin veriyor. Islak bedenlerimiz birbirine yapışıyor ama umurumda değil. Kaleb arkamda sakinleşmeye çalışırken Noah kollarını bana doluyor, eli belime bastırıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, doymuş ve kafam güzel. Yarının ne getireceği hakkında hiçbir fikrim yok ama umurumda da değil. Tam olarak olmak istediğim yerdeyim ve en azından bu gece için kalıyorum.

L.A. ve bir zamanlar oradaki hayatım milyonlarca kilometre uzakta. Burası benim evim.

Bir süre sonra, Noah mışıl mışıl uyurken ateş çıtırdıyor ve Kaleb beni bedenine sarıyor. Rüzgârın sesini duyarak uykuya dalıp çıkıyorum ama içeride sıcak ve güvendeyim.

Bir şey saçımı hafifçe çekiştiriyor ve yumuşak ipeğin alnımda gezindiğini hayal meyal fark ediyorum. Gözlerimi kırpıştırarak açtığımda Kaleb'in kırmızı kurdelemi eline aldığını ve başının altına uzanarak yastık kılıfının içine geri soktuğunu görüyorum.

Gülüyorum, kahkahamı tutuyorum ve uyumaya devam ediyorum.

Tiernan

Uyanıyorum, sabah ışığı yüzüme düşüyor ve sarsılıyorum, dönerken gözlerimi tekrar kapatıyorum.

Ama sol kolumun üzerine yuvarlandığımda, acı parmak uçlarıma kadar vuruyor ve her şey bir anda geri geliyor. İnleyerek yatakta doğruldum.

Odaya -Kaleb'in odasına- baktığımda çarşaf belime kadar düşüyor ve yalnız olduğumu görüyorum.

Sargılı koluma bakıyorum, içinden kan sızdığını görüyorum. Tanrım, dün gece ne düşünüyordum?

Başıma bir ağrı saplanıyor ve irkilip ensemi ovuşturuyorum.
Yangından ve yaralanmadan sonra aklımı kaybetmeye karar verdim ve...

Üçümüzün görüntüleri gözümün önüne geliyor ve kafamı silkeleyip kendime geliyorum. Bununla yüzleşemem. Henüz değil. Dün gece burada olan her şeyi kesinlikle sevmediğimden değil, ama bunu yapmamalıydım.

Tanrım. Yataktan tökezleyerek kalkıyorum, yerde bulduğum ilk giysiye uzanırken bacaklarım güçsüz düşüyor. Biraz ibuprofen ve duşa ihtiyacım var. Tüm vücudum yanıyor.

Yatağımın başucundaki masanın üzerindeki saat sabahın on ikisini gösteriyor ama ben daha geç olduğunu biliyorum. Elektriği tekrar çalıştırmış olmalılar. Şükürler olsun.

Siyah tişörtü giyiyorum, Kaleb'in kokusu üzerime siniyor ve onun ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlayarak tüylerim diken diken oluyor.

Ve bir an için neredeyse tekrar kayboluyorum. Kalbim biraz ağrıyor, hala gözlerini hissediyorum. Ağzını. Kollarını.

Dışarıdan bir ses gelmeye başlıyor ve kepçenin sesini duyarak gözlerimi kırpıştırıyorum. Geri vitese takıldığında bu sesi çıkarıyor. Hasarla ilgileniyor olmalılar.

Odadan çıkıp aşağıya iniyorum ve banyoya doğru ilerlerken Noah'nın açık kapısından içeri bakıyorum. Odası boştu. Günün bu saatinde kalkıp ev işi yapmak onun yapacağı bir şey değil, en azından isteyerek. Babasından oldukça korkmuş olmalı.

Yangın nasıl başladı? Şimdi aklım başımda, hiç mantıklı gelmiyor. Hayatları boyunca burada yaşamışlar. Jake onlara makineleri kapatmayı ve ateşi gözetimsiz bırakmamayı öğretti.

Usulca banyoya giriyorum ve duş perdesinin arkasına uzanıp suyu açıyorum. Sorun olduğunu fark etmediğimiz bir şey olmalı. Noah'ın dediği gibi, elektrikle ilgili bir şey olabilir.

Lavaboya yaslanıp kolumu biraz kaldırıyorum, ağrıyınca sızlanıyorum. Kaslar gergin ve gazlı bezi açmaya başlayarak ona bakıyorum.

Ama banyoya adımların girdiğini duyuyorum ve başımı kaldırıp Kaleb'i görüyorum. Duş almış, tıraş olmuş, temiz bir kot pantolon ve lacivert bir tişört giymiş, yanaklarım sıcacık, dün gece onunla ilgili her şeyi nasıl sevdiğimi düşünüyorum.

Ve işte buradayım, kirliyim, saçlarım yüzüme dökülüyor ve üzerimde bir gecelik kan ve ter var. Sadece benim terim de değil.

Kırmızı tenekeyi taşıyor ve yanıma gelip yere koyuyor, saçlarımı geriye itiyor ve yüzümü inceliyor. Tenim onun dokunuşuyla ısınıyor ve başımı çevirip yanağımı okşarken ne yaptığını anlamam bir dakikamı alıyor.

Tokatları. Çürük olmadığından emin oluyor.

Ağzına bakıyorum, keşke dün gece sesini duyabilseydim. Birkaç kez neredeyse duyduğumu sandım.

Ben de uzanıp yanağına dokunuyorum, dün gece ondan hissettiğim her şeyi hayal ettiğime inanmaya başlıyorum ama... yüzünü çeviriyor, biraz geri çekiliyor.

O kendi elini bırakıp tenekeyi karıştırmaya başladığında benim elim orada asılı kalıyor.

Gözlerim yaşardı. Eski Kaleb geri döndü.

"Kaleb..." Mırıldanıyorum.

Göz teması kurmuyor; eski bandajların geri kalanını çıkarırken ve dikişleri temizlemeye başlarken gözleri kısılmış.

"Dün gece ne söylediğini bilmiyorum," dedim ona. "Ama hissettim."

Beni küvetin kenarına oturtuyor ve çömelerek koluma yeni bir bandaj sarıyor.

Ona bakıyorum, bana bakmadığı için utanç duymaya başlıyorum.

Dün gece kötü hissetmemiştim. O zaman utanç hissetmemiştim.

Şimdi, muhtemelen sürtüğün hangi programda olduğunu merak ediyordur. Perşembe günleri beni kim alıyor? Salı günleri? Benim yatağımda mı buluşuruz yoksa ben seninkine mi gelirim?

Kuruyan ağzımla yutkunmaya çalışıyorum, gözlerim doluyor. "Hissettim," diye tekrar fısıldıyorum.

Onu hissettim ve bunun ne kadar mükemmel olduğunu ve beni sonsuza kadar içine almasını istediğimi hissettim. Tüm benliğimin bir anlığına aynı hizaya geldiği, kendimi dolu ve güçlü hissettiğim mükemmel bir andı. O anlar nadirdir.

Dudakları seğiriyor, elleri yavaşlıyor ama sonra tekrar odaklanıyor ve kolumdaki bandajı sabitliyor.

Elimi uzattım.

Yavaşça sağ kolumu kaldırıyorum, sanki bir köpeği selamladığımda koklaması için elimi uzatıyormuşum gibi.

Elimin tersi yüzünde gezinirken onu hareketsiz hissediyorum ve nefesimi tutuyorum.

Sadece gerçek olduğunu bilmek istiyorum. O anlarda ben de onun gibiydim.

Sonunda gözlerini kapatıyor, nefes veriyor ve elime doğru eğilerek teslim oluyor.

Boğazıma bir yumru oturuyor ama şakağını okşarken gözyaşlarımı tutuyorum.

"Artık seninle kavga etmek istemiyorum," diyorum ona. "Gideceğim, tamam mı?

Benden korkmana gerek yok."

Gözleri açık, kaşları acıyla kazınmış ama bana bakmıyor. "Gideceğim.

Bu evi senin için mahvetmeyeceğim. Sana zarar vermeyeceğim," diye fısıldıyorum. "I

söz veriyorum gideceğim."

Sadece bu zamanı bize bırak.

Başını sallıyor ve şimdi ne söylemeye çalıştığını bilmiyorum, ama tam ayağa fırlayıp gideceğini düşündüğüm anda başı düşüyor ve kucağıma gömülüyor.

Hâlâ ona bakıyorum. Siyah saçları, şimdi ona yeterince yaklaşabildiğim için aslında siyah değil, bir ton üstü. Kulağının altından başlayıp boynuna dikey olarak inen dövme, ama bu kadar yakından bile el yazısı

okunamayacak kadar ince.

Önemli değil. Kaleb'in söyleyecek şeyleri var. Sadece herkesin duymasına ihtiyacı yok.

Orada otururken küvetin kenarına tutunuyorum, o başını eğmiş hava almaya çalışırken göğsümde bir şey parçalanıyormuş gibi hissediyorum.

Gözlerim yaşlarla dolarken o önümde bulanıklaşıyor. Onları terk etmek kolay olmayacak.

Yutkunuyorum. *Bir his, bir yer değil.*

Onları sevmek içimde bir şeylerin uyanmasına neden oldu ve eski halime geri dönmek istemiyorum. Bu değişimin farklı bir şekilde gerçekleşmesini dileyebilirim ama bazılarımız sıcaktan ders almıyor. Ateşe ihtiyacımız var.

Uzanarak ellerimi sırtından aşağı kaydırıyorum ve eğilerek kollarımı ona doluyorum.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, bunun tadını çıkarıyorum.

Ama tam o sırada merdivenlerden ağır ayak seslerinin yükseldiğini ve banyoya bir gölgenin düştüğünü duyuyorum.

"Ne oldu lan?" diye bağırıyor biri.

Gözlerimi açıyorum. *Jake.*

Burnumu çekiyorum, doğrulup gözlerimi kuruluyorum ama kapıda beliren bakışlarından kaçıyorum. Kaleb ayağa kalkıyor ve benden uzaklaşıyor.

Jake ne halt etmeye geri döndü? Ona ne diyeceğim? Ama Kaleb ve benim kucaklaştığımızı fark etmemiş gibi görünüyordu.

Koşarak geldi. "Yüce İsa..." Kolumu tutuyor, bandajı incelemek için nazikçe yukarı kaldırıyor ve sonra kanlı olanı yerden almak için aşağı dalıyor.

"Sorun yok," diye onu temin ediyorum.

Yine de Kaleb'e ters ters bakıyor. "Seni bir geceliğine yalnız bırakıyorum!"

Kaleb bakışıma karşılık veriyor ve midem hemen bulanıyor. Tanrım, kızgın olduklarında birbirlerine benziyorlar.

Ama sonra Kaleb gülümsüyor ve neden bilmiyorum ama bu Jake'i daha çok kızdırıyor ve başını sallayarak oğluna dışarı çıkmasını emrediyor.

Kaleb bana bir kez daha bakmadan gidiyor.

Kaleb gittikten sonra ona tekrar "Sorun yok," diyorum. "Hayvanlar iyi. Ben iyiyim."

Jake kapıyı çarpıp geliyor, Kaleb'in yerine diz çöküyor ve bakmak için bandajı açıyor. Yanakları ve burnu rüzgârdan yanmış, çenesindeki sıyrıklar kafasındaki saçlardan biraz daha koyu.

"Gecenin bir yarısı yangın çıktı," dedim ona. "Tanrıya şükür uyandık. Yangını söndürebildik ama Shawnee'yi ahırdan çıkarmaya çalışırken

hırpalandım. Bu çocukların hatası değildi."

Bandajı fırlatıp atıyor ve dikişleri inceliyor. "Tanrım," diye ısırdı. "Lanet olsun onlara."

"Bunu onlar yapmadı," diyorum. "Yine de icabına baktılar."

Başını sallar ve yaraya bakmaya devam eder. Ayağa kalkarak raftan bir bez alır ve ıslatır, aynı zamanda ecza dolabından vazelini çıkarır.

Ona bakıyorum, endişe mideme doğru kıvrılıyor. "Erken döndün."

On dakika önce gelseydi, beni Kaleb'in yatağında bulacaktı. Eğer dün gece gelseydi.

Bu ondan saklamayı planladığım bir şey değil, ama onun yokluğunda eğlendiğimizi ya da bunun planlı olduğunu düşünmesini de istemiyorum.

"Geri döndüm," diyor bana, eşyaları yere bırakıp avucuna birkaç ibuprofen dökerek bana uzatırken. "Kar çok derin ve rüzgâr çok şiddetliydi. Orada bir gece daha geçiremeyecektim."

Aşağı iniyor, bir dizinin üzerine çöküyor ve dikişlerin etrafını temizliyor, ben hapları yutarken biraz vazelin ekliyor.

Ona bakıyorum, yaramı sararken dudakları bir adım ötemde. "Dün gece başka bir şey daha oldu," diye fısıldıyorum.

Bir an için yavaşlıyor ama sonra bana bakmadan devam ediyor. "Yangından sonra..." Devam ediyorum. "Çocuklarla birlikte."

Gözümü kırpmıyorum, o da bakışlarımı kaçırıyor. Midem çalkalanıyor.

"I..."

"İkisi de mi?" diye soruyor, yere düşürdüğü gazlı bezi almak için aşağı bakarken.

"Ben...um..."

Yine de söyleyemiyorum ve o da beni zorlamıyor.

Kolumu sararken dudakları geriliyor. "Sana iyi davrandılar mı?"

Gözlerim sulanıyor ve başımı sallıyorum. Bağırmıyor. Kıskanmadığı için kırıldım mı, yoksa benden iğrenmediği için şükrettim mi emin değilim.

Ama kıskanıyor. Sert ifadesi ve kırpılmış kelimeleri bana bunu söylüyor. Açıklamak için ağzımı açtım. Onu seviyorum, ama ben...

Bilmiyorum.

Başımı eğiyorum. Bunları nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Ya da onlara karşı ne hissettiğimi.

Hiç yanlış gelmiyor. Tek bildiğim bu.

Daha önce de yanlış hissettirmişti. Ama burada değil.

Onlarla değil. "I-"

"Üniversite başvurularını bitirdin mi?" diye sorarak sözümü kesti.

Gözlerimi kırpıştırıyorum, sessizliğe gömülüyorum.

Ha?

Üniversite başvuruları...

Bu kadar mı yani? Bunu daha da zorlaştırmayacak mı?

Kelimelerimi arıyorum, bana verdiği kolay yolu seçiyorum. "Ne, benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?" Alay ediyorum.

"Tek kolunla artık aşçılık yapamazsın." Kıkırdıyorum,

başımı sallarken içimi bir rahatlama kaplıyor.

Ve sonra kollarımı boynuna dolayıp ona sarılıyorum. Bir an donup kalıyor ama sonra rahatlıyor ve bizi ayağa kaldırırken beni tekrar kucaklıyor.

Teşekkür ederim.

"Şimdi iyi misin?" Başını kaldırıp bana bakıyor. "Yoksa duş için yardıma mı ihtiyacın var?"

Şu anda sıcak olan ve banyoyu buharla dolduran duşu işaret ediyor.

"Ben iyiyim."

Saçımı tek elle yıkayabilirim sanırım.

Başımı kaşıyorum, bunalmış durumdayım. Bu banyodan çıktığımda üçüne ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok.

Ama ben istemedikçe hiçbir şey olmak zorunda değil. Bu her

zaman var. Her şey şimdi bitebilir.

Gömleğimi çıkarıyorum ve elimi tutuyor, duşa girmeme yardım ederken beni sabit tutuyor. Perdeyi kapatmaya gidiyorum ama gözleriyle karşılaşıyorum ve o da bana bakarken gözlerindeki bakışı görebiliyorum. Benimle birlikte duşa girmeyi düşündüğü bakış.

Ama gözlerindeki cazibeyi izlerken, sonunda iç çekip başını salladığını ve gözlerini devirerek aramızdaki perdeyi kapattığını görüyorum.

Bir an sonra banyonun kapısı açılıp tekrar kapanıyor ve ben kendi kendime gülümsüyorum. *Tanrıya şükür bunu kolaylaştırdı.*

Yine de kesin olan bir şey var. İyi bir şeyin fazlası tehlikelidir. Bu

gece yalnız uyuyacağım.

"Atları otlağa götürün ve dökuntüleri temizlemeye başlayın."

Merdivenlerden inerken Noah'nın babasına "Çoktan bitti," dediğini duyuyorum. "Şimdi ahırları tırmıklıyorum. Henderson siparişi için e-posta gönderdi, sen git yeni özelliklerle ilgilen, ben de ahırla ilgileneyim."

Mutfağa giriyorum, su almak için lavaboya doğru adanın etrafında dönerken Noah'nın mikrodalgadan küçük bir tabak çıkardığını görüyorum.

Tabağı tezgâhın üzerine bırakıyor, gözleri koluma kayıyor. "İyi misin?"

Bir bardak dolduruyorum ve başımı sallayarak ona yarım bir gülümseme gönderiyorum. "Sorun değil."

Duştan ve ibuprofen'den sonra biraz daha iyiyim aslında. Sıcak vücut ağrılarımın çoğunu iyileştirdi.

Bana bakıyor, dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor ve midemde çırpıntılar oluşuyor, nefesim kesiliyor. Dün gece tam olarak yapacağını söylediği şeyi yaptı. Benimle sevişti. Beni çok öptü.

Dün gece beni çok öptü. Hatırladıkça yanaklarım ısınıyor.

Tabağı bana doğru itiyor, ne düşündüğümü çok iyi biliyormuş gibi sırıtıyor. "Kekin ısındı."

Kaşlarımı kaldırıp tabaktaki keki alıyorum, bardağımı alıp uzaklaşıyorum. Arkamdan homurdandığını duyuyorum.

Tabağımı adanın üzerine koyup Noah giderken bir ısırık alıyorum. Tatlı tadı ağzımı sulandırıyor. Dün akşam yemekte yedim ama günlerdir yememiş gibi açım.

Başımı kaldırıp baktığımda Jake'in kaşlarının çatıldığını ve Noah'nın az önce çıktığı kapıya baktığını görüyorum.

"Sorun nedir?"

Jake gözlerini kırpıştırarak başını sallıyor. "Yardım ediyor," diye yanıtlıyor. "İsteyerek."

Kahve cezvesine doğru yürüyor ve ben gülümsememi görmemesi için başımı eğerken bir fincan dolduruyor.

"Ve kahve çoktan yapıldı," diye ekliyor, şaşkın bir bakışla cezveye bakarak.

Bir ısırık daha alıyorum. Mutlu insanlar daha uyumludur. O kadarını biliyorum.

Noah bugün sorumluluk sahibi, çünkü bugün mutlu.

"Üşümedin mi?" Jake'in sorduğunu duydum.

Başımı çevirdiğimde çıplak koluma baktığını görüyorum, çünkü üzerimde kazağımın içinde tek kolu olan bir atlet var. Diğer kolumu omzuma atmıştım.

"Kollar beni rahatsız ediyor." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp bir ısırık daha alıyorum.

Yaklaşıyor. "Yatakta kalmalısın. Ayakta dolaşmamalısın. Biz her şeyi halledebiliriz."

"Yatakta kalmak istemiyorum."

Bunu düşündüm. Biraz uyumaktan başka bir sebep olmasa da.

Odamda olmak istemiyorum. Onların olmadığı bir yerde olmak istemiyorum.

Çiğnememi yavaşlatıyorum. Karlar eridiğinde ayrılmak canını yakacak, değil mi? Yanlarında olmadığım zaman onları özlüyorum. Onlar olmadan başka bir odada olmak bile istemezken farklı bir eyalette olmak nasıl bir şey olacak?

"Bunları sen mi çizdin?"

Ha? Kendime geliyorum ve onun bakışlarını takip ederek dönüyorum. Buzdolabının her iki kapısı da mobilyalar üzerinde yaptığım yeniden tasarımlar için çizimlerimle sıvanmış. Omurgamı dikleştirip buzdolabına doğru yürüdüm, kafam karışmıştı. Bunları attığımı sanıyordum.

Kasap kağıdının bir parçasını kırışıklıklar kaplıyor, çünkü çöpe atılmış ve çıkarılmış. Diğer eskizleri, geçen gün oturma odasında çalışmayı bitirdiğimde kanepenin altına kaydırdım ve onları yoldan çekmek istedim.

Şimdi kapatıyorlar.

Onları oraya kimin koyduğunu anlamam sadece bir anımı alıyor. Başımı çevirdiğimde Kaleb'in omzuna bir eyer attığını ve Shawnee'yi ahıra geri götürdüğünü görüyorum. Kendi kendime gülümsüyorum.

"Çok iyiler," diyor Jake. "Bitmiş ürünü görmek için sabırsızlanıyorum."

Tek kolla ne kadar iş yapabileceğimden emin değilim ama dükkâna geri döneceğim için heyecanlıyım. Jake kupasını alıp mutfaktan çıkmaya başlıyor ama sonra dönüp bana bakıyor, birden ciddileşiyor.

"Mülkün dışına çıkmanı istemiyorum," dedi bana. "Ve geceleri dışarı çıkma, tamam mı?"

"Neden?" Beni vahşi hayvanlarla nasıl başa çıkacağım konusunda eğitti.

Ama bana dedi ki, "Yangın çatı katında başladı. Orada buna sebep olacak hiçbir şey yok."

Ona bakıyorum. Yani... Elektrik ya da çocukların yaptığı bir şey değil miydi?

Ne...

Ve sonra aklıma geldi. Yangın bilerek mi çıkarılmıştı? "Buraya kimsenin çıkamayacağını söylediğini sanıyordum" dedim.

"Hayır." Başını sallıyor. "Yolların kapalı olduğunu söyledim."

Odadan çıktı, ben de arkasından bakakaldım. Ciddi olamaz. Dün gece burada başka biri olabilir miydi?

Püskürtme tabancasını ayarlıyorum, tabancanın kadranını daha düşük bir ayara getiriyorum ve geri çekilerek mavi, mor ve yeşil şifonyerin en belirgin kısımlarına hafifçe altın rengi boya püskürtüyorum. Üst kısmın çevresini, ayakları ve dört köşeyi sıyırıyorum.

Tabancayı kapatıyorum, yere koyuyorum ve maskemi ve gözlüğümü çıkarıyorum. Mavi ve mor birbirinin içinde eriyor ve mavinin yeşilin içine damlamasını seviyorum. Altın rengi ona bir parlaklık veriyor ve sapları tekrar taktığımda harika görüneceğini düşünüyorum.

Gülümsüyorum. Hoşuma gitti.

Jake'in koluma taktırdığı askıyı çıkarıp bandaja bakıyorum, hiç kan sızdığını görmüyorum. Aslında askıya ihtiyacım yoktu, özellikle de yaralanan sol kolum olduğu ve bugün sadece sağ elimle idare ettiğim için, ama Jake haklıydı. Hareketsiz tutmak ağrıya yardımcı oldu.

Bir bardak suyla iki aspirin içiyorum ve eve geri dönerken Noah ve Jake'in yanından geçiyorum.

Ellerimi yıkarken pencereden dışarı bakıyorum, karla ıslanmış dalları ve iğneleri görüyorum, hafif bir rüzgar ahırın ve ahırın etrafındaki kayalıklardaki tozu tekmeliyor. Bu açıdan ahır iyi görünüyor. Diğer tarafı göremiyorum ve bütün köşe yanmış. Neyse ki büyük kısmı hala kullanılabilir durumda. Çocuklar sabahı molozları temizleyerek ve taze saman sermeden önce elimizdeki malzemelerle yapabildiklerini yamalayarak geçirdiler.

Ellerimi kurularken telefonumun kırmızı ışığı yanıyor ve Mirai'den gelen cevapsız bir aramayı görmek için açıyorum. İçimi çektim.

Eğer onunla konuşursam, neyle başlamalıyım? Bir ahır yangınında düşen molozlardan nasıl yaralandığımı mı, yoksa bir polis kovalamacasında nasıl olduğumuzu mu ya da nasıl şanslı olacağımı mı?

Gelecek yaz buradan hamile olmadan çıkmayı nasıl başaracaksın?

Hayır. Dünyayı içeri almaya hazır değilim. Çağrıyı görmezden geliyorum.

Ama telefonumdaki tarihi görünce bir an duraksadım. Neredeyse Aralık. *Noel.*

Birden dışarı bakıyorum ve etrafımızı saran ağaçları görüyorum. Tıpkı Noel ağaçlarına benziyorlar. Lavabonun üzerine eğilip onları kontrol ediyorum. Çocuklar çocukken Jake'in pek süsleme yaptığından şüpheliyim ama bir ağaç diktiğinden eminim. O bir Grinch değil.

Ve eminim kendi arka bahçesinde bir ağaç için alışveriş yapmıştır.

Tezgâhı iterek neredeyse sıçrayarak dolaba gidiyor, ceketimi, şapkamı ve eldivenlerimi alıyorum. Her şeyi çabucak giydikten sonra spor ayakkabılarımı tekmeleyip ayaklarımı botlarımın içine sokuyorum. Atkımı boynuma dolayarak mutfaktan hızla geçip dükkâna giriyorum, alet rafından bir çift keski alıyorum ve Jake ya da Noah bana soru sormak için kafalarını bisikletlerden çıkaramadan dışarı çıkıyorum.

Soğuk yanaklarımı ve burnumu kemiriyor ama bulutlar daha fazla kar vaat ederek içeri giriyor ve bir şey yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemiyor. Ahırla dükkân arasındaki küçük yokuşu tırmanırken dizlerime kadar kara basıyorum ve önümde uzanan en mükemmel ağaca doğru ilerliyorum. Aylar önce fark etmiştim ama üzerindeki karla daha da güzelleşmiş. On beş metre boyunda ve alt kısmı dolgun, tepesi sivri bir noktaya doğru büyüyor, bir tepelik için mükemmel bir şekil.

Ama kesmeyeceğim. Jake'ten de bunu istemeyeceğim. Hayır, bu utanç verici olur.

Yine de biraz saçağa ihtiyacım var. Bolca var.

Yukarı yürürken, içeri süzülen soğuk kara karşı botlarımın içindeki ayak parmaklarımı kıvırıyorum ve dallara vurarak karın tozunu alıyorum.

Eğilip gözlerimi kapatıyorum.

Çam ve kar kokusu Narnia ve Noel gibi kokuyor. Neredeyse ambalaj kâğıtlarının kokusunu alabiliyorum.

Kesicilerimle uzanıp bir dala bağlı dallardan birini alıyorum. Sapını sıkıp küçük dalı sağa sola oynatıyorum ama dal donmuş.

Gevrek kar bir daldan düşüp bileğimin bir parçasına konuyor ve havadaki gümüşi tadı neredeyse alabiliyorum. Dalı çekip büküyorum, ama sonra aniden biri etrafıma uzanıyor ve tek bir hareketle dalı kesip koparıyor.

Başımı salladığımda Kaleb'in bana baktığını görüyorum. Gözlerinde her zaman var olan tereddüt gitmiş, yerini sakinlik almıştı. Bana dalı uzatıyor, ben de alıyorum.

"Ev için bir şeyler yapmak istedim," diyorum sessizce.

Ama cevap vermiyor tabii ki. Kaleb ne yaptığımı ya da neden yaptığımı umursamıyor.

Uzanarak bir dal daha kesiyor, dalı bana uzatırken iğneler botlarımın üzerine karlarını yayıyor.

Başımı sallayıp alıyorum. Teşekkür etmek için ağzımı açıyorum ama kendimi durduruyorum. Onun yerine gözleriyle buluşuyorum ve küçük bir gülümsemeyle bunu ona söylüyorum. Uzaklaşmasını beklemeden başka bir dalı işaret ediyorum, o da iki koluyla etrafıma uzanıp dalı kesiyor ve kollarıma bırakıyor. Daha yüksek bir dalı işaret ederek yukarı uzanıyorum ve o da başımın üzerine uzanarak bıçağını tekrar çalıştırıyor.

Ağacın etrafında dolaşıyoruz, sık iğneli güzel, uzun dallar topluyoruz ve küçük ateşkesimizin ne kadar süreceğinden emin değilim, ama ben konuşmadıkça daha uzun süreceğinden eminim.

Bir sonraki dal kırılıyor, üzerindeki kar üzerime serpilip kirpiklerime ve burnuma düşüyor. Bir topak tam yanağıma düşüyor ve irkiliyorum, başımı sallıyorum ve yüzümü fırçalıyorum. Gülümsüyorum ama gülmüyorum. Hiç ses çıkarmıyorum. Kafamı kaldırdığımda Kaleb dudaklarını eğerek beni izliyor.

Dalı alıp ona doğru savuruyorum, başını savrulmalardan kaçınmak için başka yöne çeviriyor ama sırıtışını yakalıyorum.

Ona bakarken gözlerimin arkasına bir sızı vuruyor. Bunu ilk kez görüyorum. Yüzünde mutluluk gibi bir şey.

Bakışlarımla buluşuyor ve gözyaşlarımı hızlıca kırpıştırıyorum, neyim olduğundan emin değilim. Bu sadece güzel bir gülümseme, çünkü daha önce hiç görmemiştim.

Bir sonraki dala geçiyoruz ve ona başımla işaret ederek bunu ve yakınlardaki birkaç dalı daha kesmesini söylüyorum. Rüzgâr şiddetlenirken ve gök gürültüsü tepemde çınlarken onları kollarıma bırakıyor. Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

Tekrar etrafıma uzanıyor, son dalı kollarıma bırakırken kolları beni çevreliyor ve ben orada kalıyorum, başka bir dal bekliyorum ama...

Gelmiyor.

Gözlerimi kapatıyorum, hafif bir kar yağışının yanaklarıma vurduğunu hissediyorum. Arkamı dönmek istiyorum.

Ve istemiyorum.

Kaleb beni korkutuyor. Onunla sevişirken sanki *hiç uyanmayacakmışım gibi* hissettim.

Yukarı. Uzaklaştırılmış gibiydim. Hoşuma gitmedi. Ama sevdim.

Kaybolmuştum ama huzur içindeydim. Sürükleniyordum. Noah ve Jake ile geleceği görebiliyorum.

Ne olacağını biliyorum ama Kaleb'le hiçbir şey yok. Önümüzdeki beş dakikayı göremiyorum çünkü duygular evrim geçiriyor. O beni değiştiriyor.

Dayanak noktamı kaybetmekten korkuyorum. Eskiden olduğum kişiye geri dönmek istemiyorum. Korkmuş, bekleyen, emin olmayan... Kimsenin duygularım üzerinde tekrar bu kadar güce sahip olmasını istemiyorum.

Arkamda öylece duruyor, sıcaklığı ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor ve başının arkama düştüğünü hissederek yanımdaki kollarına bakıyorum.

Bir yumru boğazımı geriyor.

Ama yine de ona yaslanıyorum, kanımda bir ateş dolaşıyor. Benimle böyle konuşuyor.

Şapkamı yavaşça çıkarırken sıcak nefesi saçlarımın arkasına çarpıyor, ben gerilirken saçlarım yüzümde dalgalanıyor.

Sonra kolunu sertçe indiriyor ve ellerimdeki dalları kırıyor. Göğsüm çöktü.

Dallar yere düşüyor ve ben yumruklarımı sıkıyorum, kanım hızla akıyor. Bir kasırga mideme vuruyor ve hareket edemiyorum. *Kahretsin.*

Elleri siyah bezelye ceketimin kollarında geziniyor, parmakları etrafımda sıkılaşıyor ve elini sırtıma koyup beni ileri itmeden önce sadece bir anım var.

Nefesim kesiliyor, karda tökezliyorum. Korku midemi biraz bulandırıyor ama aynı zamanda ısıtıyor, dünyanın dönmesini sağlıyor. Doğruluyorum, etrafımda dönmek üzereyim, ama beni tekrar dürtüyor, dükkana ve eve doğru değil, ahıra doğru.

Kapalı dükkân kapısına bir bakış fırlatıyorum. Noah ve Jake muhtemelen hâlâ içeride, kapalı kapının ardında sessizce çalışıyorlardı.

Beni tekrar itiyor. Kendi başıma yürümeye başlayana kadar.

Ağzımdan buharlar çıkıyor, saçlarım gözlerime düşüyor ve arkama baktığımda onun bakışlarının bana kilitlendiğini, her adımımı takip ettiğini görüyorum.

Nazik olma. Senin için ne olduğumu unutmama izin verme.

Beni tekrar itiyor ve ben bu sefer geri itmeye hazır bir şekilde etrafımda dönüyorum, ama o bana saldırıyor ve beni ahıra doğru itiyor.

İşte böyle biri. Bir an esinti, bir an kasırga. Tam olarak ne isterse onu yapar.

Ağzımın üzerinde gezinirken zar zor nefes alıyorum. Parmaklarımı çözerek eldivenlerimi çıkarıyor ve siyah bezelye ceketimin düğmelerini ilikliyor. Yakalarımdan tutarak beni kendine çekiyor ve dudaklarıma yapışıyor.

Ama başımı çeviriyorum.

Öpüşmek yok. Bu sefer olmaz.

Parmaklarını sıkarak beni tekrar içine çekiyor, ağzını aşağı indiriyor ama sadece bir santim yaklaşıyor. Başımı sallayarak kendimi tutuyorum.

Hayır.

Çatık kaşlarının sıcaklığı tenimi yakıyor.

Beni çenemden yakalıyor ve yüzümü yukarı kaldırıp dudaklarını dudaklarıma yapıştırırken dişlerimi sıkıyorum. Öfkesinden ağzı yanıyor, ama ben kendimi çelikleştiriyorum, onu iterken dudaklarımı kapalı tutuyorum.

"Ugh!" Homurdanıyorum.

Tökezleyerek geri çekiliyor, ben de kaçmaya çalışıyorum ama beni tekrar yakalıyor, bir eli ceketimde, diğeri saçımda, dilini ağzıma sokarken beni kendisine bağlıyor. Islak sıcaklık içime bir şok dalgası gönderiyor ve dizlerim bükülüyor. Kollarımı ona dolamak istiyorum.

Bunun tadını çıkarmak istiyorum.

Ama yüzümü çeviriyorum, dudakları boynuma batıyor. "Kaleb, hayır," diye boğuluyorum.

Öpüşmek yok.

Ağzını üzerimden çekip kapıyı iterek açıyor ve beni içeri itiyor, peşimden gelip kapıyı arkamızdan kapatıyor. Ceketimden sıyrılıyorum, yün dikişlerime sürtünerek onun elinden kurtuluyorum. Kolumdaki ağrıyla bir nefes çekiyorum ama hemen unutuyorum.

Geriye doğru kaçıyorum, yüzüm ona dönük ama ona bakamıyorum. Eğer ona bakarsam, kendimi kaybedeceğim. Onu çok fazla istiyorum.

"Sadece öpüşmek yok," diye mırıldanıyorum ondan çok kendime. "Lütfen."

Beni korkutuyorsun.

Bana doğru yürüyor, arkasındaki kapıya endişeli bir bakış fırlatıyorum, ama rüzgâr dışarıda uğuldarken kapı sallanıyor ve kendimi duvarın içinde hissediyorum. Burada yalnızız.

Bana doğru yavaşça yaklaşıyor, ben de geri çekiliyorum, tahta bir kirişe çarpıyorum ve etrafından dolanırken irkiliyorum. Ayaklarının dibindeki yere bakıyorum, siyah ve mavi fanilasının yere düştüğünü görüyorum, onu

siyah tişörtü takip ediyor.

Ama ben dururken kafamı kaldırmıyorum ve o aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Belimin etrafında dönerek beni nazikçe kaldırıyor ve duvara taşıyıp yere bırakıyor.

Başımı sallıyorum. Onu böyle sevmiyorum. Onu nazik sevmiyorum.

Kolunu başımın üstündeki duvara dayayarak eğiliyor ve yüzüme dokunuyor.

Parmak uçlarının değdiği yerlerde tenim karıncalanıyor ve titrememek için yumruklarımı sıkmak zorunda kalıyorum. Yavaşça başımı tekrar sallıyorum.

"Nazik olma," diye fısıldıyorum.

Elini ensemde birleştirerek beni kendine doğru çekiyor ve neredeyse rahatlayarak gülümsüyorum. Ta ki dudakları alnıma değene kadar. Ağzını tenime bastırıyor, başparmağı çenemi okşarken sıcaklık şakaklarıma ve yanaklarıma yayılıyor. Ağzım açık kalıyor, onun tadını almak için sulanıyorum.

Kaleb. Gözlerim yaşla doluyor. *Lütfen.*

Vücudunun sıcaklığı beni sarıyor ve başka biri olsa burada donuyor olurdu ama ben bunu anlayamıyorum bile. Tenime karşı nefes alırken dudakları şakağıma düşüyor ve karnım ısınıyor, kollarımı ona sarmak istiyorum.

Burnu yanağımda geziniyor, sonra çenemi tutuyor ve gözlerimi yukarı kaldırmak için kaldırıyor. Ama ben onları aşağıda tutuyorum, zor nefes alıyorum.

Sadece beni domalt. İkimiz de ineriz ve ben de buradan çıkarım. Ne yapıyor bu?

Elimi tutup çıplak göğsüne yerleştiriyor ama ben çenemi sıkıp hemen kemerine uzanıyorum. Kotunu açıp elimi içine sokuyorum, sikini kavrıyorum ve sertleşmesi için ovuyorum. Ama o hemen bileğimi tutuyor ve beni üzerinden çekiyor.

Elimi tekrar göğsüne yerleştiriyor.

Parmaklarımın arasından sızan sıcaklık, vücudumun geri kalanının da aynı sıcaklığa aç bir şekilde titremesine neden oluyor.

Çenemi tekrar yukarı kaldırıyor, gözlerimi kaldırmadığımda beni daha sert dürtüyor ve dudaklarıma yapıştığında iki elimi göğsüne koyarak onu uzak tutmaya çalışıyorum.

"Hayır!" Yüzümü yana çeviriyorum ve eli öfkeyle başımın yanındaki duvara çarpıyor.

İrkildim. Elimi tekrar tutuyor, bu kez yüzüne koyuyor, ona dokunmam için yalvarıyor -ona bakmam, onu görmem için- dudakları elmacık kemiklerimin üzerinde gezinip ağzımı istiyor. Sıcak nefesi umutsuzca

benimkini arıyor.

"Kaleb, hayır."

Sonunda benden uzaklaşıyor, soğuk hava aniden aramıza giriyor ve ağır nefes alışını duyuyorum, çünkü onu yine kızdırdım.

Sonunda kafamı kaldırdım.

Bakışları içimi parçalıyor ve her kası geriliyor. Anlamıyor.

Babasına bakıyorum. Kardeşine bakıyorum. Onlara dokunuyorum.

Dün gece onun yatağında kendimi tutamadım ama bugün oraya bir daha gidemeyeceğimi biliyorum ve o bunu anlamıyor çünkü lanet olası bir çocuk gibi. Herkes kendini açıklamak zorunda olmadığını kabul etmeli. Artık nasıl hissettirdiğini biliyor.

Yakamdan tutarak beni kendine doğru çekiyor, gömleğimi yırtarak açıyor ve düğmelerini koparak bedenimden ayırıyor. Sütyenimi örtmek için kollarımı kaldırıyorum, Noah'nın gömleğini iki eliyle yumruklayıp ortadan ikiye ayırmasını izlerken karnım sıkışıyor, bir daha asla giyemeyeceğimden emin olurken kumaş ağlıyor.

Beni ensemden yakalayarak gri bir örtünün altındaki arabanın kaputuna doğru itiyor ve kot pantolonumu indirip botlarımı ve çoraplarımı çıkarmadan önce ayağa kalkacak zamanım bile olmuyor.

Homurdanarak kendimi yukarı itiyorum ama Noah'nın mahvolmuş gömleği yüzüme çarpıyor ve yanağına bir tokat atmadan önce sadece bir an tereddüt ediyorum. Gülümsüyor, beni tekrar aşağı iterken gözlerinde meydan okuma ve öfke var, beni kaputun kenarından kendine doğru çekiyor ve bir elini bacaklarımın arasına yerleştiriyor, parmaklarını yumrukluyor ve bana kendisine ait olanı gösteriyor. Nefesim kesiliyor ama elini ağzıma götürüyor, diğer eliyle sütyenimi aşağı çekip meme ucumu ağzıyla kapatırken beni susturuyor.

Bir anlığına geri döndük ve tanıştığımız ilk gece başladığımız şeyi bitirdik. Bir arabanın üzerinde, o istediğini alıyor ve ben yeterince hızlı itiraz edemiyorum çünkü durmasını istemiyorum. Noah'nın tişörtünü tutup kendimi örtmeye çalışıyorum ama o tişörtü diğer göğsümden itiyor, amımı okşarken ve parmaklarını külotumun içine sokarken yüzünde öfke okunuyor. Sonra kollarımı başımın üzerine iterek meme uçlarımın etini yalayıp yutuyor ve gözlerim başımın arkasına yuvarlanırken kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Hay sikeyim.

Sakın durma. Aynen böyle. Dudaklarımı öpme, bana bakma ya da bana sarılma. *İşte böyle.*

Ayağa kalkıyor, dizlerimin arkasından tutuyor ve beni aşağı doğru çekiyor, sikini çıkarırken bacaklarımı açıyor.

Kardeşinin gömleğini göğüslerimi örtecek şekilde bedenime sımsıkı sarıyorum ve kalçalarımı kavrayıp içime girmeden önce sadece bir dakikam var.

Yumruklarımı tişörtün etrafında sıkıyorum ve o bacaklarımın arasına pompalamaya başladığında gözlerimi kapatıyorum, sonunda tamamen içeri girene kadar sert ve hızlı bir şekilde iterken sırtım arabaya sürtünüyor.

Bir inilti kaçıyor benden. *Oh, Tanrım*. Gözlerimi kırpıştırarak açtığımda onun üzerime eğildiğini ve bir eliyle kalçamı kavrarken aşağıya baktığını görüyorum. Geri çekiliyor, tekrar içeri kayarken bana bakıyor, itişleri hızlanıyor. Bir ritme giriyor, bana bakarken yüzü geriliyor ve Noah'nın gömleğini tutup üzerimden çekmeye çalışıyor.

Ama sıkıca tutuyorum. *Sadece sik beni.*

Bana bakıyor, kardeşinin istediğini bildiği bir şeye -biraz da olsa kardeşine ve babasına ait olan bir şeye- ve orada, ona ait olmadığımı biliyor.

Ama burada? Gizlice bir parça alabilir. Sahip olabileceği şey bu. Nefret ettiği, ama ona ne işe yaradığını hatırlatmak istediğinde sert bir sikişle cezalandırabileceği aptal küçük çöp parçası. İşte biz buyuz.

Aleti içimi dolduruyor ve karnım sıkışıyor, çünkü iyi hissettiriyor ve ben bunu istemiyorum.

Nefes nefese gözlerimi kapatıyorum, inlememe izin vermiyorum ama gömleğin ellerimden söküldüğünü hissediyorum. Gözlerimi açıyorum, kendimi yukarı çekerken hırlıyorum. Pislik herif.

Ama bana onunla savaşacak zaman vermiyor. Kollarını bana doluyor ve ağzımı kendi ağzıyla kapatıp beni sıkıca tutuyor.

Nefes almayı bıraktım.

İticiliği aniden kesiliyor ve parmakları saçlarımın arkasından yukarı doğru kayarak başımı kendisine doğru tutarken kokusu etrafımı sarıyor, etrafımızdaki sıcaklıkla dünya göz kapaklarımın arkasında dönüyor.

Kaleb.

Dudaklarımın üzerinden sertçe nefes alarak beni ısırıyor, tenimi dişlerinin arasından yavaş ve yumuşak bir şekilde geçiriyor ve ben de otomatik pilottaymış gibi ağzımı açarak istediğini almasına izin veriyorum. Onu daha fazla durdurma düşüncesi canımı yakıyor.

Beni kucağına alarak kapıya kadar taşıdı, kapağı kaldırdı ve ağır metal gıcırdayarak arabayı açtı. Başını eğerek beni arabanın koltuğuna yatırdı.

Eski aracın ön koltuğunda, çatlak deri sırtımı sıkıştırıyordu.

Ve üzerime geliyor, tekrar içime kayıyor. "Yavaşlama,"

diye yalvarıyorum kısık bir sesle. "Lütfen mi?"

Dilinin ucunu ağzında gezdirirken üst dudağımın üstündeki gözeneklerden ter sızıyor. Onu öpmek için ölüyorum.

Onun yerine kalçalarını kavrayıp daha hızlı itiyorum. "Lütfen?" Kulağına fısıldıyorum. "Yumuşak olma. Gitmemi zorlaştırma."

Jake'e yumuşak davranmak iyidir. Noah ile

yumuşak iyidir. Ben yumuşak severim.

Ama Kaleb ile yumuşak... Acıtıyor. Gözlerim yaşla doluyor.

Ağzıma yavaşça ve derinlemesine dalıyor ve vücudumda bir kasırga kopuyor, bacaklarımın arasına kadar iniyor. Öpücüğüne ağlıyorum.

"Tiernan!" Birinin seslendiğini duydum. "Kaleb? Burada

kimse var mı?" Gözlerimi açıyorum ve nefes alıyorum.

Noah.

Kaleb elini ağzımın üzerine kapatıyor ve meme ucumu emip sıkarken pompalamaya başlıyor.

"Alo?" Noah tekrar bağırıyor, sesi bizi bulamadığı için sinirli. Gerçi muşamba arabanın üzerinde ve kapı yarıya kadar açık olsa da arabanın örtüsü hâlâ camların üzerine çekili olduğundan kimse göremiyor.

Kaleb beni dolduruyor, yalayıp emerken iniltisi göğsümde titreşiyor ve sesinin tınısı tüylerimi diken diken ediyor. Parmaklarının arasındaki havayı emiyorum, ona karşı itiyorum ve tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum, ama diğer eli göğsümü sıkıyor, ağzına doğru dolgunlaştırıyor, böylece beni yutabiliyor.

Sırtımı ona yaslıyorum, elinin arkasından inliyorum.

Fuuuuuuck.

Öpüp ısırırken yavaşça yaptığı hamleler içimin bir kasırga gibi dönmeye başlamasına neden oluyor ve ellerimi yumruklayıp onu almak, kollarımı ona dolamak ve aynı ilgiyi ona da göstermek istiyorum.

Ona dokunmak istiyorum. *Tanrım, ona dokunmak istiyorum.*

Orgazmım artmaya başlıyor ve haykırmak için ağzımı açıyorum - Noah'nın dikkatini çekmek için, böylece buna bir son verecek ya da bize katılacak ya da başka bir şey yapacak. Kardeşini ve olanları durduracak herhangi bir şey, ama...

Nefesimi tuttum, boşalmak üzereydim ve...

Seslenmedim.

Gözlerimi açıyorum, Kaleb'in elini ağzımdan çekiyorum ve kollarımı ona doluyorum, onu öyle derin öpüyorum ki, vücudu sarsılıyor.

Sürpriz.

Kaleb.

Kaleb lanet Van der Berg.

Gözlerimi açık tutup dudaklarının üzerinde gezdiriyorum, dilini yalayıp ağzının içinde inlerken alnındaki kırışıklıkların derinleşmesini izliyorum. Gözlerimin kenarından yaşlar süzülüyor ama kalçalarımı onun etrafında sıkıyor ve itişlerine karşı geriliyorum.

Henüz gelmek istemiyorum.

Ağzına gömülürken parmaklarımı saçlarından geçirip başının üstünden geçiriyorum ve kollarımda eridiğini hissediyorum. Ellerimi göğsünde, boynunda ve sırtında gezdirdikten sonra beline dolayarak onu kendime çekiyorum.

Ahırın kapısı sonunda çarpıyor, Noah muhtemelen gidiyor, ama artık umurumda değil. Bu gerçek değil. Gerçekten olmuyor. Bu arabadan ayrıldığımızda Kaleb her zamanki haline geri dönecek ve ben de üniversite başvurularımı doldurmaya devam edeceğim ama burada artık onunla savaşamıyorum. Bunu hissetmek istiyorum. Dün gece onun yatağında hissettiklerimi hissetmek istiyorum.

Kolumdaki yara milyonlarca kilometre ötede.

Onu her yerinden öpüyorum. Çenesi boyunca, tüyleri tenimi ürpertiyor, boynundan aşağıya, kulağının arkasına ve arada dudaklarına geri dönüyorum. Henüz içimde hareket etmek için acele etmediğinde ve gözlerini kapadığında, başını tutuyorum ve dudaklarımı göz kapaklarının üzerinden ve alnından geçiriyorum, ağzımı yumuşakça bastırıyorum, neredeyse onun tadını çıkarmaktan başım dönüyor. Alnı nazikçe benimkine düşüyor ve yavaş ve sessiz bir şekilde birbirimize sarılarak sevişiyoruz. Aramıza bakıyorum, ağzı benimkinden bir santim uzakta dururken içime girmesini izliyorum ve beni izlediğini biliyorum. Ona bir şeyler söylemek istiyorum. Daha fazlası için yalvarmak. Ama daha da fazlası, bana bir şeyler söylediğini duymak istiyorum.

Gözlerinin içine bakıyorum. Vücudunu benimkinin üzerinde gevşeterek yüzümü alıyor, ben bacaklarımı daha geniş açarken alnımızı alnımıza tutuyor. Tenimiz terden yapış yapış oluyor ve tırnaklarımı kıçına geçirip kot pantolonunun hemen altında hissediyorum.

Karnım ısınıyor, bir şeyler oluşuyor ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum, daha sert ve daha hızlı pompalarken haykırmaya hazırım, ama yüzümü eliyle itiyor ve gözlerimin onda kalmasını istiyor.

Yeşil bakışlarını tutuyorum, orgazm vücudumu sarıyor ve boşalmaya başladığımda zevk bacaklarımın arasında dolaşıyor.

Ama yine de, gözlerini tutarken gözümü kırpmıyorum.

Nefes dudaklarımızın arasından geçiyor, karnımı sıkıyorum ve sonra... patlıyor, her anımı izlerken bacaklarımdan aşağı ve göğsüme doğru yayılan bir karıncalanma dalgası.

Ağzımı açıyorum, içime aktığını hissediyorum ve onun sikinin etrafında sıkılaşırken ses çıkarmıyorum, sıcaklık beni derinlemesine dolduruyor.

Sonunda, küçük bir inilti kaçar.

Koltuğa düşüyorum, ağzımı kendi ağzıyla kapatıp kendisi boşalmadan önce birkaç kez daha iterken gözlerim sonunda kapanıyor. Sıcak nefesi uyuşturucu gibi, aleti zonklayıp taşarken beni güçsüzleştiriyor. Boynumdaki nabız dakikada bir mil atıyor ve gözlerimi açamıyorum. Tek yapabildiğim, başı omzuma yaslanırken onu sıkıca tutmak, nefesi pantolonunu indirirken boynuma çarpıyor.

Bunu tekrar istiyorum. Bunu bir milyon kez daha istiyorum, bir ömür boyu.

Ama başka biriyle bunu bulmakta zorlanacağıma dair içimde sinsi bir şüphe var.

Başımı çeviriyorum, sahiplenici eli kalçamı sıkarken alnım hemen dudaklarıyla buluşuyor.

Kaleb Van der Berg, berbatsın.

Tiernan

"Tiernan?" Noah'nın dışarıdan seslendiğini duyuyorum.

Arkama bakıyorum, Kaleb'in tişörtünü giydiğini, kot pantolonunun fermuarını çektiğini ama kemerinin dar, sıkı karnının etrafından açıldığını görüyorum. Dudağımı ısırıyorum, ağzım yine onun için kuruyor.

Kendime gözlerimi deviriyorum. *Tanrım.*

Kaleb'in fanilasının yakasını boynumda iliklerken Noah'nın arabanın üstünde duran yırtık gömleğine bakıyorum ve kapıyı iterek açmadan önce şapkamı başıma geçiriyorum.

"Tiernan!"

"Buradayım," diyorum, karın içine adım atıp paltomu giyerken Noah sesime irkiliyor.

"Bu da ne?" diye kaşlarını çatıyor ve yanakları kapüşonu kadar parlak kırmızı, rüzgâr şapkasından fırlayan saçlarının uçlarını savururken yanına geliyor. "Her yerde seni arıyordum. Az önce oradaydım. Nerede saklanıyordun?"

Ağzımı açıyorum ama arkamdaki kapı gıcırdayarak açılıyor, Noah'nın gözleri omzumun üzerinden fırlıyor. Kaleb dışarı çıkıyor, kemerini bağlarken saçlarına kar düşüyor ve kardeşine sert bir bakış atıyor.

İçimden inliyorum.

"Oh," diye

mırıldanıyor Noah.

Nefesimi üfleyerek dönüp ona bakıyorum.

Tereddütlü gözleri Kaleb ve benim aramda gidip geliyor ama neyse ki söylemek istediği şeyi yutuyor. Telefonumu tutarak bana fırlatıyor. "Telefon

Ara. Sürekli çalıyor."

Ekran kilidini açtığımda Mirai'den gelen birkaç cevapsız arama görüyorum. Kahretsin. Bu iyi bir şey olamaz.

Onu tekrar arıyorum ve eve doğru geri dönerken telefonu kulağıma tutuyorum.

"Tiernan," üçüncü zilden sonra cevap veriyor. "Hey, n'aber?"

Merdivenleri tırmanıp kapıya yöneliyorum, sinirlerim alarma geçmiş, onun sesindeki alarmı duyuyorum.

"Seni aramak istemedim," diyor, "ama bunu başkası aracılığıyla öğrenmeni de istemiyorum."

Kapıyı açıyorum ve eve girmeden önce botlarımdaki karı tekmeliyorum. Neyi öğrendin?

"*Daily Post gazetesi,* çeşitli kaynaklara dayandırdığı bir makalede babanızın..."

İçimi bir korku kapladı ve neredeyse telefonu kapatacaktım. Dünyanın içeri girmesine izin vermemenin ne kadar güzel olduğunu fark etmemiştim ve gerçekten bilmek istediğimi sanmıyorum.

Ama önemli olmasaydı aramazdı. "Ne oldu?" Ceketimi çıkararak sordum.

"Baban annene kötü davranıyordu," dedi bana. "Onu kendisiyle birlikte ölmeye zorladığını."

"Ne?" Ağzımdan kaçırdım.

Bu sonuca nasıl varmış olabilirler? Kaynakları var mı?

Çünkü o gece evde herhangi bir şeye tanıklık edecek başka birinin olduğunu hatırlamıyorum.

Telefonu elimde sıkıyorum ama hemen sakinleşiyorum. Neden biri böyle bir şey hakkında spekülasyon yapsın ki? Hangi amaca hizmet ediyor?

"Tiernan?" Mirai soruyor.

Yutkunuyorum. "Evet."

Mutfağa giriyorum, Kaleb ve Noah arkamdan eve girerken Jake'in kaynattığı geyik yahnisinin kokusu havayı dolduruyor. Jake lavabodan dönüyor ve göz göze geliyoruz. Başka tarafa bakıyorum.

"Bunun doğru olmadığını biliyoruz," diye devam ediyor Mirai, "ama bu konuda yapabileceğimiz çok az şey var ve-"

Başımı sallayıp telefonu kapatıyorum. Masanın üzerinde duran dizüstü bilgisayarımı alıp çeviriyorum ve internete giriyorum.

Neden kızgınım? Ailem hakkında ne dedikleri umurumda değil. Belki de şu anki tartışma konusu saçmalık olsa bile mükemmel olmadıkları ortaya çıkar.

Çocuklar masanın etrafını sarıyor, şüphesiz neler olduğunu öğrenmek için bekliyorlar, ancak sayfa yüklendiğinde ve ailemin isimlerini yazdığımda, başlıklar bir anda bana saldırıyor.

Kalbim göğsüme çarpıyor.

"Ne yazıyor?" Noah omzumun üzerinden bakarak soruyor.

Başımı sallıyorum, öfke boğazıma kadar yükseliyor ve bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum.

"Kaynaklar babamın kontrolcü olduğunu söylüyor," diyorum bir makaleyi gözden geçirirken, "otoriterdi ve annem ondan korkuyordu. Onu da yanında götürmüş çünkü kendisi gittikten sonra annemin sadakatine güvenmemiş."

Bu saçmalık. Babam onun geliştiğini görecek kadar yaşadı.

Diğer başlıkları, Twitter mention'larını ve YouTube videolarının linklerini tarayarak makaleden çıkıyorum. Gerçekten mi? Komplo vlogları bu kadar hızlı mı?

Bir el ekranımı tutuyor ve dizüstü bilgisayarı benden uzağa doğru çeviriyor. "Bakma ona." Jake kapağı kapattı. "Yaptıkları her şeyi biliyordun.

Bu yüzden internetten uzak duruyorsun." Tırnaklarımı masaya geçiriyorum.

"Peki, bu mümkün mü?" Noah'nın araya girdiğini duyuyorum. Babası ona bir bakış fırlatıyor.

"Yani... Zaten bir önemi yok, değil mi?" Noah eklemek için acele ediyor. "Onlar pislikti."

Onu duymamaya çalışarak derin bir nefes alıyorum.

Ama o haklı. Fark eder mi? Bu beni neden kızdırıyor? Jake bana sert bir sesle, "Bu senin sorunun değil," diyor.

Gözlerimi kaldırıp onun sakin bakışlarıyla buluşuyorum. Sabırlı ama... ona ihtiyacım olursa hazır. Dik duruyorum ve telefonumu tekrar elime alıp rehberimde geziniyorum.

Arıyorum.

"Bartlett, Snyder ve Abraham, sizi nasıl yönlendirebilirim?" "Ben Tiernan de Haas," diyorum. "Bay Eesuola ile konuşmam gerekiyor." Kısa bir duraklama oldu ve sonra, "Evet, Bayan De Haas. Lütfen bekleyin."

Babası ve erkek kardeşi masanın yanından bana bakarken, Kaleb

arkasına yaslanmış, mutfakla oturma odası arasındaki ahşap kirişe yaslanmış, gözlerini indirmiş.

"Tiernan," diye cevaplıyor Bay Eesuola. "Nasılsınız?"

Arkamı döndüm, mahremiyet için yüzümü çocuklardan başka tarafa çevirdim. "*Daily'*deki makaleyi gördünüz mü?" Sessizce sordum.

"Evet, daha bu sabah." Sesi ciddiydi. "Çoktan bir ihtarname gönderdim."

Başımı salladım. "Hayır."

Bir an sessiz kaldı. "Bunun yerine bir tekzip mi basılmasını istiyorsunuz?"

İçimi çekiyorum ve mutfakta volta atmaya başlıyorum. "Olan oldu," diyorum ona. "Okuyucular artık ne olursa olsun buna inanacaklar. Yine de bunun bir daha olmasını istemiyorum."

"Onlardan ibret mi almak istiyorsunuz?"

"Evet."

İkimiz de sessiziz ve umarım söylemeden ne istediğimi biliyordur. Eminim önemsiz görünüyordur ve fikrimi değiştirebilirim ama bildikleri tek şey, ailemi sevdiğim ve onlara taptığım. Yetimlerinin izlediğini bildiğin halde kanıtlayamayacağın bir hikâyeyi basmak çok boktan.

"Yakında konuşuruz," diyor beni anlayarak. "Güle güle."

Telefonu kapatıyorum ve lavaboya gidip bir bardak su dolduruyorum. Jake yanıma geldi. "Sadece bir açıklama yapabilirsin."

İçimden gülerek musluğu kapatıyorum. "Kızları onları mı savunuyor? Bu inandırıcı," diye mırıldanıyorum. "Eğer bu iş mahkemeye giderse, kaynaklarını açıklamak zorunda kalacaklar."

"Ve bahse varım hiç yoktur."

"Hiç olmadığını biliyorum." Bardağı dudaklarıma götürüyorum. "Mirai ve ben o evde yaşıyorduk. Kimse annemi kontrol edemezdi. Onun yanında olmak tam da annemin olmak istediği yerdi."

Bir içki alıp dönüyorum ve mutfaktan çıkıp merdivenlere yöneliyorum. Duş almam lazım.

"Neden umursuyorsun ki?" Noah'nın arkamdan seslendiğini duyuyorum. "Sana çok kötü davrandılar."

Üçüncü basamakta duruyorum, kendimi yürümeye devam etmeye zorluyorum çünkü buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Arkamı dönüp onun bakışlarıyla karşılaşmam bir an alıyor.

Gerçek şu ki, bilmiyorum. Kalbim onlara karşı yumuşamadı ama buraya geldiğimden beri bir şeyler değişti. Daha önce olmayan bir çizgi çizildi. Artık tahammül edebileceğim şeylerin bir sınırı var.

Omuz silkiyorum, kelimelerimi arıyorum ama başka nasıl açıklayacağımı bilemiyorum. "Onlar benim ailem," diyorum ona.

Hepsi bana bakarken gözleri kısılıyor.

Ama tek söylediğim bu.

Dönüp merdivenleri çıkmaya devam ediyorum, neredeyse biraz gülümsemek istiyorum. Annem ve babam sadakatimi hak ediyor ya da etmiyor olabilirler ama ayağa kalkmak iyi hissettiriyor.

Teli bükerek dalları Jake'in dolabından çaldığım askıya bağladım. Sadece plastik olanları var, bu yüzden benimkini daire şeklinde bükmek imkansızdı.

Kesicileri kullanarak fazla teli kesiyorum ve çelenkin etrafındaki yaprak dökmeyen bitkileri düzleştiriyorum, nasıl yayıldıklarına gülümsüyorum ama biraz kaotik ve vahşi bir şekilde. Büyürken evim tatillerde profesyonelce dekore edilirdi, bolca beyaz olurdu ve ben daha doğal bir Noel hissi için heyecanlıyım. Ve kokusu.

Çelengin diğer bağlarını kontrol ediyorum ve oturma odasının zemininde ellerimin ve dizlerimin üzerinde sürünüyorum, Kaleb ve benim birkaç gün önce kestiğimiz dallarla şömine rafı için yaptığım çelenkleri incelerken köpekler ateşin önünde sızmış durumda. Bu gece kitaplıkta kullandığım boyadan dolayı uçları altın sarısı olan parmaklarım, daha fazla tel eklenmesi gerekip gerekmediğini görmek için yaprakları soyuyor.

Ama farkındalığım artıyor ve Jake'in kanepede otururken beni izlediğini görmek için gözlerimi yukarı kaldırıyorum. Gözleri bir an benimkileri tutuyor ve sonra gözlerini kırpıştırıp başka tarafa bakarak filmi izlemeye devam ediyor. Bakışlarımı sandalyedeki Kaleb'e çeviriyorum, gözleri filmde olsa da televizyon dışında odadaki her şeyin farkında. Çenesi bükülüyor ve yanaklarım ısınıyor.

Noah kilitli olduklarından emin olmak için kapıları kontrol eder ve oraya doğru ilerler.

Yerden kalktım. "Bana yardım eder misin?"

Çelengin bir ucunu o, diğer ucunu ben tutuyorum; aspirinin etkisi geçmeye başladığı için kolumdaki ağrı giderek artıyor. Süslemeyi kaldırıp şömine rafının üzerine koyuyoruz, her şey on ayak uzunluğunu kaplıyor. Noah geri çekilip kabartmama ve ayarlamama izin veriyor, ben de eğilip çelengi yerden alıyorum. Kancasından tutarak Noah'ya uzatıyorum ve kapıya doğru elimle işaret ediyorum. O çelengi asıyor ve ben de arkama yaslanıp yaptığım işe hayranlıkla bakıyorum. Keşke eklemek için biraz kırmızı kurdelem olsaydı. Noel'e birkaç hafta var ve ilk defa

Her zaman, ben bu işin içindeyim.

Ama Jake'e baktığımda kaşlarını kaldırıyor, sanki bütün gece çalışmamın karşılığında daha fazla şey olmasını bekliyormuş gibi. Dalların parlamaya başlaması gibi bir şey.

Ağzımın kenarını çiğneyerek biraz geri çekiliyorum. "Eğer beğenmezsen..." Sadece küçük bir tatil ruhu. Perdelerine fırfır dikmiş değilim.

Ama oturduğu yerden kalkıp beni içeri aldı ve alnımdan öptü. "Bu çok güzel, Tiernan. Bayıldım."

Gülümsüyorum. "Güzel." Bir kez başımı salladım. "Sıkılmamı istemezsin."

O gülüyor ama Noah beni tutuyor ve kanepede kucağına çekiyor. "Yapacak bir şeylere ihtiyacın varsa..."

Beni gıdıklamaya çalışıyor ama ben kucağından kaçıyorum.

Jake mutfağa doğru giderken Noah'nın kafasına vurur.

"Ne?" diye ağzından kaçırır. "Kastettiğim bu değildi."

Evet, doğru. Gülmemeye çalışıyor ama gülümsemesi şeytani. Elimde olmadan ben de gülümsemek istiyorum. Gözlerimi kaçırıyorum, böylece göremiyor.

Bunu yaptığımda, Kaleb hâlâ sandalyede oturuyor, kaşlarının arasında iki derin kırışıklık var ve televizyona bakıyor ama seyretmiyor.

İpek uyku şortumla çıplak olan bacaklarıma bir ürperti yayılıyor ve eşleşen kazağımı aşağı çekerek karnımın bir kısmını soğuğa karşı örtüyorum.

"İşte," diyor Noah. Dönüyorum ve o da koltuktan kalkıp elimi tutuyor. "Hadi gel."

Noah ve ben karanlık mutfağa girerken Jake dükkânın içinde kayboluyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Beni lavaboya doğru götürüyor ve bir sandalye çekip oturuyor, kazağımın altına uzanıyor.

"Kolunu ver" dedi bana.

Kolumu dışarı çıkarıyorum, o da tezgahın üzerinde duran ilk yardım çantasını getiriyor ve ben kazağı çıplak göğsümün üzerinde tutarken bandajı açmaya başlıyor.

Yaramı temizlemesini izliyorum, ben tıslarken endişeli gözleri bana kayıyor. Şişlik indi, ama herhangi bir baskı hala derimde sıcak bir demir çubuk gibi hissediyorum.

Dokunuşu nazik ve sessizleşiyoruz, ben gergin bir şekilde dudağımın iç kısmını çiğniyorum. Sadece söyleyecek bir şeyleri olduğunda sessizleşiyor.

"Ailen için ayakta durmana sevindim," diyor sakin bir sesle. "Bunu hak etmeseler bile."

Onu izliyorum, alışılmadık derecede samimi tonu daha da dokunaklı çünkü bu neredeyse hiç olmuyor.

"Ben de babam için aynısını yapardım," diye açıklıyor. "Ama o hak ederdi
o."

Bunu fark etmesine sevindim.

Mendili yere atıyor ve acı acı gülüyor. "Ben küçük bir pisliğim. O da Yıllardır yalnızdım. Her şeyi tek başıma yapıyorum. Bu aile için tek başıma savaşıyorum." Başını sallıyor, daha çok kendi kendine. "Birbirimizle hiç ilgilenmedik. Şimdiye kadar."

Geçen sabah Jake'in Noah'nın tartışmadan yardım etmesine şaşırdığını hatırlıyorum. Her zaman birbirlerine göz kulak olmuşlardı. Yemek, barınak, iş... Sanırım başka bir şeyi kastediyor. Benim mutlu olmam ve geçmişimi düşünmemem gibi. Sana değer verildiğinde, sen de başkalarına değer verirsin.

Noah'nın nefes alış verişi sığlaşıyor ve hâlâ bana bakmıyor. "Sen gidince ne olacak?" diye soruyor.

Ama daha çok sesli düşünüyor gibi. Hala bir aile olarak birbirlerine yatırım yapacaklar mı?

Ve sonra aklıma geliyor... Ayrıldığımda *bana* ne olacak? Burası bir yuva oldu.

Onlar benim evim oldu.

Koluma temiz bir bandaj sarıyor ve ayağa kalkıyor.
Ben.

Ama hala bana bakmıyor ve gözlerim yanmaya başlıyor. Ben değilim Aylardır gidiyorum. Şimdi bunu düşünmek istemiyorum.

Çenesini kendime doğru çeviriyorum ve hemen içeri girip alnını benimkine değdiriyor.

"Ya gitmene hiç izin vermezsem?" diye mırıldanıyor, nefesi dudaklarımı gıdıklıyor. Çenem titriyor.

"Ya..." Kolları belime dolanıyor ve beni sıkıca kendine çekiyor. "Ya yazdan önce çok şey değiştiyse?"

Dinliyorum
. "Ya..."

Alt dudağımı dişlerinin arasına alıyor ve bırakmadan önce bir nefes çekmemi sağlıyor.

"Ya seni hamile bırakana kadar pompalasaydık?" diye fısıldıyor.

"Beni burada tutmak için mi?" Meydan okuyorum.

Beni bilerek mi dövüyorsun?

Ama o başını sallar. "Seni yanımda tutmak için." Gözlerimi kısıyorum.

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama ne diyeceğimi bilemiyorum. Birlikte olmam gereken kişi Noah. Eğer biri varsa. Genç, nazik, özenli... Benimle konuşuyor. Onunla büyüyebilirim.

O iyi.

Peki bunu neden ona söylemiyorum?

Yüzünü ellerimin arasına alıyorum, ne söylemek istediğimden emin değilim ama konuşmaya fırsat bulamadan arkasında karanlık bir şekil beliriyor.

Omzunun üzerinden bakıyorum, Kaleb'i görüyorum. Ellerimi kardeşinden çekiyorum. Noah dönüyor ve ikimiz de Kaleb'in aramıza bakarken alev alev yanan bakışlarını görüyoruz.

Elini uzatıyor, neredeyse irkiliyorum, beni tutması ya da Noah'ya vurması için kendimi hazırlıyorum ama o sadece elimi tutuyor ve beni sakin bir şekilde kendine çekerken gözlerimi tutuyor.

Gidiyorum, parmaklarının beni tuttuğu yerdeki sıcaklık anında koluma yayılıyor. Gözlerimin içine bakarken saçlarımdan bir tutamı parmaklarının arasında ovuşturuyor.

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama ne söylemek istediğimi bilmiyorum. O genç, nazik değil ve dikkatli değil. Benimle konuşmuyor ve ben onunla birlikte büyüyemiyorum.

Kaleb iyi değil.

Ama istediğim kişi o. Tamamen kendime. Şu anda.

Duşta, karanlıkta ve sadece biz varken, kollarını bana dolamışken.

Aptal kız.

Kara gözlerini kardeşine dikiyor ve çenesini sallayarak Noah'ya uzaklaşmasını emrediyor.

Noah'nın ayaklarının üzerinde kaydığını duyuyorum. "Bu senin için sorun olur mu?" diye soruyor bana. Gözlerimi Kaleb'den ayırmadan başımı sallıyorum.

Üzgünüm, Noah. Bazı dersler sadece zor yoldan öğrenilebilir.

Kaleb parmaklarımı onunkilerin arasından geçirip beni merdivenlerden yukarı çıkarırken Noah bir iç çekip babasına katılmak üzere dükkâna giriyor. Ağrım var, yorgunum ve kendimi suçlu hissediyorum, sanki şu anda kafam çok karışık olmalıymış gibi, ama değilim. Önemli olan tek şey önümüzdeki beş dakika. Sonraki saat. Onunla ne kadar birlikte olursam olayım.

Beni kendi odasına götürmek yerine odamın kapısını itiyor ve beni içeri çekerek yanından geçiriyor. Elimi bıraktığında tökezliyorum, kendimi

durduruyorum.

Ne oluyor be?

Arkamı döndüm ve orada duran ona baktım. Yatağıma bakıyor, gözleri birden sertleşiyor ve çenesini sallayarak bana emrediyor.

Ne?

Ne istediğini anlamam bir dakika sürdü. "Uyumak

mı?" diye sordum.

Yatağa gitmemi mi istiyor?

"Saat daha dokuz bile olmadı," diye itiraz ediyorum.

Parmağıyla önce beni, sonra da yatağı işaret ederek, bu kez kaşlarını çatarak bana emirler yağdırıyor.

Sonra arkasını dönüp odadan çıkıyor ve kapıyı arkasından çarparak kapatıyor. Ne oluyor lan?

Ve sonra onu duyuyorum. Metal metale karşı. Bir cıvata kayıyor.

Gözlerim açıldı. Kapıya koştum, kolu çevirdim. "Kaleb?"

Kapı açılmıyor ve bir avucumla vurup diğer elimle kolu sallıyorum. "Bu da ne böyle?" diye bağırıyorum. "Ciddi misin sen?"

Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum. Alt kattaki sakinliği saçmalıktı.

Çok kızgındı.

Sağlam kolumla kapıya vurarak kapıyı çekip çekiştiriyorum. "Bu hiç komik değil!"

Kapımı mı sürgüledi? Bu sabah üzerinde sürgü yoktu. Ne zaman taktı? Şaka mı yapıyor? Aman Tanrım.

"Jake!" Bağırıyorum. "Noah!"

Ama beni duyamazlar, çünkü dükkândalar.

Merdivenlerden inen ayak seslerini duyuyorum ama gözyaşları yerine öfke kanımı kaynatıyor. Onu öldüreceğim. Kıskanç, olgunlaşmamış, boktan orospu çocuğu. Onu öldüreceğim!

Kapıyı tekmeleyip yumrukluyorum. "Ya tuvalete gitmem gerekirse?" diye bağırıyorum.

Ugh!

Yatağın etrafında dönüyor, gözlerini onun yorganın altındaki karanlık formundan ayırmıyordu. Kendini tüketmiş. Adam kapıyı kilitlediğinde burada bir saat boyunca böğürdü ve şimdi de sızdı.

Ay ışığı zeminde parlıyor, evdeki sessizlik cam kapılara vuran kar yağışını neredeyse bir metronom gibi yapıyor. *Tap, tap...tap. Tap, tap...tap.*

Yatağa tırmanıyor, o uyurken elleri ve dizleri üzerinde onun üzerinde geziniyor.

Neyse ki babası ve ağabeyi ne olduğunu hiç bilmiyordu. Dükkândaydılar, onun küçük öfke nöbetinden uzaktaydılar, ama olmasalardı bile, onu kurtarmaya gelmeye karar verirlerse hazırdı.

Onun etrafta sürtük gibi dolaşmasından bıkmış. Bugün onu ahırda beceriyor, bu gece babasının ona dokunmasına ve onu öpmesine izin veriyor ve sonra arkası dönükken kardeşi için vazgeçmek üzere.

Dükkânda saçma sapan işlerle uğraşırken onun gülümsemesini görmekten bıkmış.

Kar yağarken heyecanlanmasından ya da atları beslerken mutlu olmasından bıktım.

Yemek masasında kitap okurken saçlarının yanağına dökülmesinden ya da bir ödeve konsantre olurken dudaklarını yana doğru bükmesinden bıktım.

Geceleri ağlamasından ve kabusları sırasında çıkardığı acınası sesten bıktım.

Adam ona bakıyor, başını eğiyor, kadının nefes alış verişi sığlaşıyor ve gömleğinin yakasını yumrukluyor. Yüzü geriliyor ve sarsılıyor. Kabus başlıyor.

Eğilip burnunu kendi burnuyla okşuyor, gözlerini kapatıyor ve onun nefes nefese kalışını, hayal kurarken vücudunun nasıl gerildiğini ve esnediğini hissediyor. Alnı kırışıyor, çenesi titriyor ve bir yanı her zaman yaptığı şeyi yapmak istiyor. Onu kollarına almak, sakinleştirmek ve tekrar uykuya yatırmak.

Ama uyanıkken böyle biri değil. O kötü biri ve adam bunu unuttu.

Ağzını onunkine yaklaştırıp öpüyor, vücudu kasılırken ve sonra gevşerken iniltisi boğazında kayboluyor. Neredeyse gülecekti. Şu anda herhangi biri olabilirdi. Külotunu indirecek ve içine girecek ve hangisi olduğunu anlamak için gözlerini bile açmayacak, çünkü gerçekten önemli değil.

Yanağına öpücükler konduruyor, kızın gözleri hâlâ kapalı, henüz uyanmamış. Dudaklarını teninin üzerinde gezdiriyor, ağzını hareket ettiriyor ama kelimeleri söyleyemiyor. *Güzel küçük amcık.*

Ona bir kez sürtündü. İşte bu o. Amcık.

Kızın üzerinden inerek, şortunu yavaşça aşağı çekerken yüzünü izliyor. Onları yere bırakıyor ve geri dönüp kızın üzerine çıkıyor, elini kızın külotunun içine sokarken yüzünü izliyor.

Parmakları bacaklarının arasında geziniyor, onu kendisine açılması için kışkırtıyor, ama elini yumruklamak için bir an duraklamak zorunda kalıyor, çünkü kadın çok yumuşak ve pürüzsüz. Ona dokunmaya bayılıyor. İçeri doğru ilerlerken klitorisini buluyor ve tıpkı bir fahişe gibi dizleri parçalanıyor. Gülümsüyor, küçük yumrusunu daireler çizerek kandırıyor. Bunu ona babası mı yapıyor? Belki ağabeyi? Onlar için inliyor, değil mi?

Parmağını kaldırıyor, yalıyor ve sonra tekrar kızın üzerine koyuyor, onu ovarken tatlı küçük nefeslerini ve inlemelerini dinliyor. Kızın yüzüne bakıyor. Yakında onun olduğunu anlayacak.

Boynunu arkaya doğru uzatırken güzel bir inilti çıkarıyor ve onu isteyerek içine doğru hareket etmeye başlıyor. Babası ve Noah uyuyor ve kız tamamen ona ait.

"Kaleb..." diye mırıldanıyor, elini tutmak için aşağı uzanıyor ama aslında onu üzerinden çekmiyor. "Sen bir pisliksin."

Sırıtıyor. Öyle ve o da umurundaymış gibi davranmayı seviyor. Bir an karşı koyuyor, bir an sonra sikilmek için yalvarıyor. Onu durdurmayacak, çünkü biri onu becerdiği sürece, hiçbir şey olmadığını hatırlamak zorunda değil.

"Yavaş." Pantolonunu indiriyor. "Lütfen..."

Ama yavaşlamıyor. Elini onunkinden çekip göğsüne bastırıyor ve tişörtünü kaldırmasını sağlıyor.

Üstünü yukarı çekerek güzel göğüslerini ortaya çıkarıyor ve adam, sürtünmeye doğru hareket ederken onların ileri geri sallanışını izliyor. Bir elini klitorisinin üzerinde tutarken ve diğer elinin parmaklarını daha aşağıya doğru hareket ettirirken topuklarının üzerine oturarak arkasına yaslanır.

Kızın kıçını okşuyor, dar deliğini ovuyor ve nefesinin kesilmesini izliyor. "Kaleb?" diyor endişeyle.

Ama durmuyor. Onu ovuyor ve durmuyor, parmağının ucunu tam içine bastırıyor ve klitorisiyle daha hızlı sikişirken orada tutuyor. Küçük kıçı parmağının etrafında sıkılaşıyor, sıcak ve horozunun acı verici bir şekilde şişmesine neden oluyor, ama bu onu daha da kızdırıyor.

Bir parmağını amının hemen içine sokar, parmaklarını ıslatır ve kıçındaki parmağı hareketsiz kalırken onu mastürbasyon yapmaya devam eder. Sonunda alışır ve rahatlar, tekrar tahrik olur ve onun ellerine doğru hareket ederken rahatlar. Her iki deliğin de doldurulmasını seviyor.

Çünkü tabii ki öyle.

Birkaç dakika sonra, parmağını daha derine kaydırabiliyor ve şimdi bir ritim tutturuyorlar, kadın orgazma doğru tırmanırken oda inlemeler ve pantolonlarla doluyor.

Neredeyse bocalıyor. Ona bakarken, neredeyse bunu almasını istiyor, çünkü o çok güzel ve onun gülümsemesini görmeyi seviyor.

Onun kar yağarken heyecanlanmasını, atları beslerken mutlu olmasını, hayvanları ne kadar sevdiğini ve bugün ahırda arabada ona sarıldığında kollarının ne kadar iyi hissettirdiğini görmeyi çok seviyor.

Ama ellerini kızın küçük kırmızı külotundan çekerek vücudunun titremesine ve inlemelerinin cevapsız kalmasına izin veriyor.

"Hayır, lütfen," diye fısıldıyor. "Neredeyse oradaydım."

Alnından ter damlıyor ve kendini hasta hissediyor ama yataktan kalkıp onu asılı bırakıyor.

Şimdiye kadar çok iyi.

Şimdi ikinci raunt.

"Kaleb..." diye yalvarıyor.

Adam onu görmezden geliyor, kot pantolonunu yere bırakıyor ve onu yataktan çekiyor. Kadın yorgunluktan sallanarak orada duruyor ve adam çömelerek külotunu bacaklarından aşağı indiriyor. Kadın külottan çıkıyor, elleri adamın omuzlarında.

"Benden hoşlanıyor musun?" diye sorar küçük bir sesle. Bu soru onu duraksatır.

"Hiç mi?"

Ve eğer bir kadının vücuduna bakmıyor olsaydı, sesindeki masumiyet ve tatlılıkla bir çocuğun kendisiyle konuştuğunu düşünebilirdi.

Yutkunuyor. "Konuşmaman bir parçamın hoşuna gider diye düşünmüştüm." Adam ayağa kalkarken kollarını kaldırıyor ve tişörtünü başının üzerinden çekip çıkarıyor. "Bir şeyler söyleyebiliyorum ve senin cevabını duymak zorunda kalmıyorum. Ben de konuşmaktan nefret ediyorum."

Cebinden prezervatifi çıkarıp yırtarak açarken ve takarken ona bakmıyor.

Orada öylece durur. "Bana yapabileceğin tek şey çekip gitmek," diye mırıldanıyor ama sonra iç geçiriyor. "Çekip gitmenden nefret ediyorum."

Onu tekrar yatağa itiyor ve gözlerini kaçırarak üzerine tırmanıyor.

"Bazen bana bakışından nefret ediyorum," diye fısıldıyor ve adam gözyaşlarını duyabiliyor. "Sanki bir hiçmişim gibi."

Kadının dizlerini yukarı kaldırıyor ve içine giriyor. Aleti taçlanıyor, kadının açıldığını ve onu içine aldığını hissediyor ve kabzasına kadar gömülene kadar içeri girip çıkıyor. Onun üzerine yerleşiyor, vücudunu saran zevk ve sıcaklığı uzaklaştırmaya çalışıyor ve kadının sözlerini kafasından silkeliyor.

"Ve sonra diğer zamanlar..." Onu öpüyor, kollarını vücuduna doluyor ve dilinin ucunu ağzına kaydırıyor. Dişlerinin arasından hava emerek daha da sertleşiyor.

"Ben de bazen nasıl konuşacağımı bilemiyorum," diyor ona. "Biz böyle konuşuyoruz. Benden hoşlandığını hissettiğim tek an bu."

Gözlerinin arkası yanıyor ve onu derin derin öpüyor, yanaklarındaki gözyaşlarının tadına bakıyor. Onu her yerinden öpüyor. Ondan hoşlanıyor. İlk andan beri ona dokunmak istiyordu ve burada, onun santim santim gülmeye ve hepsinin bir parçası olmaya başlamasını izliyordu.

Başını kollarının arasına alıp onu öperken, vücudunun üst kısmını ona doğru itiyor.

"Kaleb..." diye bağırıyor, amı kasılıyor. "Kaleb. Tanrım."

Boşalmak üzere olduğunu hissedebiliyor. Her zaman çok iyi gelir. Kalçalarını daha hızlı ve daha hızlı yuvarlıyor, onu sevmek istiyor. Ona sahip olmasına izin vermek istiyor, çünkü onun için yaratılmış. İkisi de insanların onları sevmesine nasıl izin vereceklerini bilmiyor, ama birbirleriyle konuşmak zorunda değiller. İşte böyle söylüyorlar.

Kimsenin tadını, onun tadını çıkarmak istediği gibi çıkaramıyor. Kokusunu, sesini, dokunuşunu... tadını. Kollarının onu sardığını hissetmek, hiçbir şeyin hissettiremeyeceğini düşündüğü bir his.

Onu sevmek istiyor.

Onu memnun etmek istiyor.

Ona güvenmek ve bir gün bebeğini kucağına aldığını görmek istiyor.

Onların da onu nasıl sevdiğini merak ederken yavaşça itiyor. Yataklarında fısıldadığı tüm kelimeleri.

Onu memnun etmek zor değil.

Babası ve erkek kardeşinin bu gece onunla olan görüntüleri zihninde yanıp sönerken, ona şunu hatırlatıyor...

Sevdiği kadınlar onu unutur.

Adam durur ve kadın inler, ikinci orgazm onu zorlamaya çalışırken vücudu titrer, ancak buharını kaybeder ve uzaklaşır, yere geri süzülmesine izin verir.

"Hayır," diye nefes alıyor. "Lütfen... Kaleb, ne yapıyorsun?"

Tiernan

Ayağa kalktı, beni yakaladı ve ters çevirdi. Bileğime bir şey dolanıyor ve daha bakmadan ne olduğunu anlıyorum.

Doğum günümde bana verdiği kemer yatağımın başucunda duruyordu ve onu alıp bileğime doladı ve yukarıdaki ferforje başlığın etrafına doladı.

Oh, kahretsin. Çekiştirerek beni yukarı çekiyor ve beni sabitlerken destek için iki elimle parmaklıklara tutunmaktan başka çarem yok.

Dizlerimi ayırmaya zorluyor. "Kaleb..." İtiraz etmeye başladım.

Kalçamın iç kısmında ıslaklığımı hissediyorum ve içimdeki her kas yanıyor. Titriyorum. O ne yapıyor?

Parmaklarını kalçalarıma geçiriyor ve beni tekrar kendine çekiyor, sikini hızla içime sokuyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, neredeyse içimde bir delik açacakken hamlıktan yanıyorum. Bu hiç iyi hissettirmiyor.

"Kaleb..."

Ama ne söylemek istediğimi bilmiyorum, başım dönüyor.

Beni beceriyor, ben yatak başlığına tutunurken ve saçlarım sırtımda zıplarken arkamdan kalçalarını sertçe vuruyor.

Bir elini saçlarımın arasından geçirip kafa derimin arkasını kavrıyor ve bir an nefes alamıyorum. Tek duyduğum, ellerini yumruk yapıp bedenimi acıtırken tenin tene çarpma sesi.

"Kaleb, dur."

Sırtımı daha da aşağı itiyor, saçlarımı serbest bırakıp göğüslerimi pençelemek ve dişlerini boynuma geçirmek için uzanırken kıçımı dışarı çıkarıyor.

Gözlerimin kenarından yaşlar süzülüyor ve bir an için tek yapabildiğim o daha sert ve daha hızlı pompalarken dayanmak oluyor.

Ama çok derin. Acıtıyor.

O alıyor. Beni bir hiçmişim gibi beceriyor.

"Kaleb, dur."

Yine de beni duymuyor, eli gürültülü bir vuruşla kıçıma iniyor ve nefesi ciğerlerine dolup boşalıyor. Bir çığlık atıyorum, kemer derime batıyor.

"Dur!" Çığlık atıyorum.

Bileğimi dışarı kaydırarak kemeri daha geniş açıyorum ve sonra etrafımda dönerek ona bilmem kaç kez vuruyorum. Yüzündeki öfkeyi görünce gözyaşlarına boğuldum ve yataktan fırladım. Çıplak bir şekilde odadan kaçtım. Beni yakalıyor ve ona doğru çekiştiriyor ama ben ona var gücümle vuruyorum ve Noah'nın odasına girip kapıyı kilitliyorum. Tahtaya vuruyor ve Noah'nın yatakta hareket ettiğini duyuyorum.

"Ne oluyor lan?"

Kapıdan uzaklaşıp Kaleb'in içeri girmesini bekliyorum ama...

Girmiyor. Nefesimi tutmaya çalışıyorum ama dizlerim tutmuyor.

"Tiernan?" Noah söylüyor.

Yatağına sürünerek giriyorum, onu geri itiyorum ve arkadan kaşıklıyorum. Kollarımla onu çelik bir bant gibi sarıyorum.

"Uyumaya devam et," diye mırıldanıyorum,

gözyaşlarımı susturmaya çalışarak. "O ne yaptı?"

"Hiçbir şey." Başımı sırtına gömüyorum, sıcak teni her zaman çaldığı vücut yıkamam gibi kokuyor. "Sadece sana tutunmama izin ver."

"Sana zarar verdi mi?" diye soruyor, arkasını dönmeye çalışıyor ama ben izin vermiyorum. "Bana gerçeği söyle."

Konuşamıyorum. Sadece başımı sallıyorum. *Beni inciten tek kişi benim.* Gerçek olduğuna inanmıştım. Ne kadar zamandır aramızda her ne oluyorsa.

Benden nefret ediyor. Bu sevgi değildi.

Kaleb Noah'nın kapısına geri dönmüyor ve bir ara merdivenlerde ayak seslerini duyduğumu sanıyorum ama birkaç dakika sonra nefesim sakinleşiyor ve gözyaşlarım diniyor. Noah orada öylece yatıyor, ona sarılmama izin veriyor.

Kollarımı tekrar ona doladım.

Neler olduğunu anlamıyorum. Bir an beni istiyor, bir an sonra beni bir kenara atıyor. Nazik ve korkunç. Hassas ve nefret dolu.

Beni Noah ile paylaşıyor ve sonra sahipleniyor. Ne istiyor? Noah sessizliği bozarak, "Annemizle birlikteydi," diyor.

Gözlerimi açıyorum, sesinin bedeninde titreştiğini hissediyorum.

"Yağmurlu bir bahar günüydü ve kızın birlikte koşturduğu bir adam da yanlarındaydı," diye devam ediyor Noah. "Markete gitmişler - ya da babama öyle söylemiş. Onun yerine toprak bir yolda beyaz bir eve gitmişler ve Kaleb'i arabada bırakmış. Arabayı kilitlemiş ve birazdan döneceğini söylemiş." Duraklıyor ve sonra devam ediyor. "İçeri girdi ve kısa süreli mola bir partiye dönüştü. Kafayı bulmuş, zaman kaybetmiş ve evde uyuyakalmış."

Bu Noah'ın annelerinden ikinci kez bahsedişi. O zamanlar küçük bir çocuk olmalı.

"Dakikalar saatlere dönüştüğünde arabada yalnızdı ve kilometrelerce ötede seslendiğini ya da ağladığını duyacak kimse yoktu. Ve saatler günlere." Gerisini duymak istemediğim için gözlerimi kapatıyorum. "Arabada hiç yiyecek yoktu ve tek su yağmur yağdığında çatıdaki sızıntıdan geliyordu."

Görmemeye çalışıyorum ama tek başına üşüyen ve aç olan küçük bir çocuğun görüntüsü zihnimde yanıp sönüyor. Kaleb de bir zamanlar çocuktu. O zamanlar çaresizdi.

"Noah şöyle anlatıyor: "Bir noktada ağlamaktan boğazı kurumuştu ama babam onu bulduğunda ne ağlıyor ne de bağırıyordu. Artık ağlamıyordu. Kendi pisliği içinde koltuğunda oturup uzaklara bakıyor ve kapı nihayet açıldığında farkına bile varmıyordu."

"Ne kadar zaman?" Ben soruyorum. "Ne kadar zaman kaybetti?" Cevap vermesi bir an alıyor. "Dört gün."

Yüzüm çatlıyor ve sessiz gözyaşları dökülüyor.

"Kafasında bir şeyler kopmuş," diyor Noah bana. "Böyle bir şey olduğunda aklından neler geçiyor, biliyor musun? Bir gün ikiye, iki de üçe dönüştüğünde? Dört yaşındasın. Dışarı çıkamazsın. Kendine yardım etmek için ne yapacağını bulamıyorsun. Açlıktan ölüyorsun. Üşüyorsun. Yalnızsın. Ayağa kalkamıyorsun. Yardımın ne zaman geleceğini bilmiyorsun..."

Tüm bunları bir an için kafamda evirip çeviriyorum ve saatlerin dört yaşındaki bir çocuk için ne kadar uzun olduğunu hayal etmeye çalışıyorum. Korkuyla dolu dakikalar saatler, korku dolu saatler ise sonsuzluk gibi geliyor.

"Diri diri gömülmüş gibi hissetmiş olmalı," diye ekliyor Noah.

"Doktorlar pes ettiğini söylediler. Bir duvar yükseldi ve yıllar içinde konuşmamak, o dört gün boyunca hiçbir kontrolü yokken sahip olduğu tek kontrol haline geldi.

Araba. Sesi, kimsenin ondan talep edemeyeceği tek şeydi. Bu onun herkesi cezalandırma yöntemiydi. Dünyanın acıyı paylaşmasını sağlamanın bir yoluydu."

Boğazıma iğneler batıyor. Evet, bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim. Beni mutlu eden her şeyi uzun süre inkâr ettim çünkü peşini bırakamadım. Önemsiz olamazdı.

Kaleb tüm hayatı boyunca dünyayı cezalandırdı, neredeyse benim gibi. Ne yazık ki, dünya yoluna devam ediyor ve sonra kendini cezalandırmaya başlıyor.

"Onun için ağlama," diye fısıldıyor Noah sonunda. "Özellikle de onun önünde."

Bir süre sonra Noah tekrar uykuya dalıyor ve ben ne kadar süre orada yatıp bana söylediklerini düşündüğümden emin değilim.

Kaleb neredeyse ölüyordu. Yavaş yavaş. Acı çekerek. Bu her yaştan insan için bir kabus olurdu. Ne kadarını hatırlıyor?

Umarım fazla değildir.

Ama bu onu değiştirdi. İçine döndü ve bir daha güvenemedi. Bu yüzden konuşmuyor. İnat olsun diye değil. Kimseye tekrar kendinden bir parça vermek istemiyor. İnsanlar incinir.

Artık nasıl konuşacağını bile bilmiyor olabilir. Dört yaşındaki çocuklar konuşmaya başlarken tam bir konuşma yapmazlar. Hiç sahip olmadığınız bir yeteneği gerçekten kaybedemezsiniz.

Ve bu tüm aileye zarar verdi. Annesi başka şeyler yüzünden hapiste olmalı ki bu kadar uzun süre orada kalabilsin, yani onlar için neredeyse ölü sayılır. Jake, Kaleb'in ihtiyacı olan yardımdan kilometrelerce uzakta iki çocuğu tek başına büyütmek zorunda kaldı ve Noah kardeşini hiç tanımadı. Kaleb'in nasıl biri olabileceğini hiç bilemedi. Hepsi yalnızdı ve burada bulunduğum süre içinde bir yerlerde hepimiz birbirimize değer vermeyi öğrendik, ama ben aynı zamanda bambaşka bir kama yarattım. Kaleb evde başka bir kadınla yaşamayı öğrenemedi ve denediğinde de çizgiler berbat oldu. Ben nasıl uyuyordum? Kuzeni miydim? Arkadaşı mıydım? Kardeşinin mi?

Onun mu?

Kollarımı Noah'dan çekip bacaklarımı yatağın üzerinde sallıyorum, oturuyorum, tüm bu olanlardaki rolümün ağırlığı içime çöküyor. Yanlış davranıyor. Bu gece bana yanlış davrandı. Benim de kafam karıştı. Ben de hatalar yapıyorum.

Ama onu incitmek istemiyorum. Emin olduğum tek şey orada olabileceğim.

Belki zamanla bana bir arkadaş olarak güvenir.

Umarım en azından onu önemseyen biri olarak.

Ayağa kalkıyorum, saate bakıyorum ve saatin sabahın dördünü geçtiğini görüyorum. Noah'nın hiç kaldırmadığı çamaşır sepetinden temiz bir gömlek alıp üzerime geçiriyorum. Odadan çıkıp kapıyı kapatıyorum ve duşa giriyorum.

Kapıyı açar açmaz buhar beni çarpıyor. Duş akıyor ve Kaleb'in küvetin kenarında oturduğunu görüyorum. Duruyorum, kalbim tekrar hızlı atmaya başlıyor.

Dirseklerini kot pantolonlu dizlerine dayamış, başını öne eğmiş, sessiz. Yukarı bakmıyor.

Neredeyse dönüp gidecektim. Boşluğa ihtiyacım var. Onun da boşluğa ihtiyacı var. En azından şu anda.

Ama yapmıyorum. İçeri girip kapıyı kapatıyorum.

Yavaşça ona doğru yürüyorum ve önünde durup bekliyorum. Belki bir hamle yapmasını ya da öfkelenip kapıdan çıkıp gitmesini ama aylarca gitmeyeceğim. Benden kaçamaz.

Kaçmak için bir hamle yapmayınca elimi uzatıyorum ve yumuşak, siyah saçlarını hafifçe okşuyorum.

Hemen kucağına alıyor ve başını içine sokuyor. Nefes alıyorum.

Diz çöküyorum, içeri girip kollarımı beline doluyorum ve başımı göğsüne koyup ona sarılıyorum. Keşke ne istediğini bilseydim. Keşke ona güvenseydim, keşke o da bana güvenseydi.

Arkadaşlar başlamak için daha iyi bir yol. Geri dönebilir miyiz?

Kolları yana doğru gevşekçe sarkıyor ve ona sarılmama izin verse de bana sarılmıyor. Gitmesine izin veriyorum, onu rahat bırakıyorum.

Ona baktığımda gözlerimle buluşmuyor. Gömleğimi çimdikliyor, ona bakıyor. Noah'ın tişörtüne.

"Sorun yok," diyorum ona usulca. "Noah'a hiçbir şey yapmadım." Ellerimi kollarından aşağı kaydırıyorum. "Yapmayacağım..."

Sağ elim onun sağ eline geliyor ve içinde bir şey tuttuğunu fark ediyorum. Duruyorum, elimi kaldırıyorum ve yumruğundan tahta parçasını alıyorum.

"Bu da ne?" Ama tam olarak ne olduğunu anlamak bir saniye bile sürmüyor.

Göğsümün mavi-yeşil bacağını altın rengi vurgularla boyadım. Elimde çeviriyorum, kalbim o kadar hızlı atıyor ki alnımda serin bir ter oluşuyor.

"Ne oldu?" Gözlerimi onunkilere diktim, zor nefes alıyordum. "Ne yaptın sen?"

Gözlerim yaşarıyor ve bacağımı bırakıp kapıya koşuyorum. Banyodan hızla çıkıp merdivenlerden iniyorum, acı ve öfke midemi bulandırarak dükkâna giriyorum. Bölme kapısının açıldığını gördüğümde soğuk hava beni çarpıyor ve merdivenlerden aşağıya, dükkâna sıçrıyorum ve çılgınca göğsümü arayarak etrafımda dönüyorum. İlk parçamı. Tasarlamama yardım ettiği.

Ve bir anda, orada değil ve fıçıyı dışarıda, karlı araba yolunda, ateş püskürtürken, boyadığım renkli ahşap kalıntılarının tepesinden dışarı çıktığını görüyorum.

Sessiz hıçkırıklar içimi sararken ellerim başıma gidiyor, önümdeki her şey bulanıklaşıyor.

Hayır.

Açık kapıda durmuş, kıvılcımların siyah geceye uçuşmasını ve parçamın izlerinin hızla namluya dönüşmesini izliyorum. Saçlarım yüzüme savruluyor ve gözlerimi ellerimle kapatıyorum, bu manzaraya dayanamıyorum.

Ama kafamda tek gördüğüm çöpe attığım aptal çocuk çizimlerim.

Aptal, aptal... Ellerimin içine ağlıyorum.

Merdivenler arkamda gıcırdıyor ve onu öldürmek için dişlerimi sıkıyorum. Ona zarar vermek istiyorum. Bunu neden yapsın ki?

Etrafımda dönerek çıplak ayaklarımla duvara doğru ilerliyorum ve parça koleksiyonundan bir boru alıyorum. Arkamı döndüğümde, ulaşabileceğim bir yerdeydi. Boruyu bir beyzbol sopası gibi kaldırıp ona dik dik bakıyorum ve onu öldürmeye hazırım. Benden bu kadar. Daha fazla dayanamayacağım.

Sallıyorum ama kafasını ezmek yerine, lanet olası çeliği bugün bitirdiğim kitaplığa çarpıyorum. Yan taraf parçalanıyor, yol veriyor ve ben yok oluyorum. Öfkeme yenik düşüp sopayı olabildiğince sert bir şekilde yanlara, tepeye vurarak lanet parçayı dövüyorum ve birkaç gün önce başladığım masaya da geçiyorum.

"Bana zarar veremezsin!" Çığlık atıyorum. "Benden alabileceğin hiçbir şey yok! Hiçbir şey umurumda değil. Ben bir hiçim!" Homurdanıyorum, yaptığım her şeyi yok ediyorum ve onu dövmek istediğim kadar sert dövüyorum, çünkü bu kadar. Artık bana yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyor. Kimsenin bana yapabileceği bir şey yok. Artık kimse bu güce sahip değil. Kimsenin önemi yok.

Ağlıyorum ve bunu başka bir hırıltıyla örtüyorum. *Kimse yok.*

Ben senden daha güçlüyüm. Bana yapabileceğin hiçbir şey yok.

"Ne oluyor be?" Birinin bağırdığını duydum. "Ne oluyor lan?"

Biri beni tutup boruyu elimden çekip aldı ve ben de arkamı dönüp Jake'i gördüm. Gömleği açık, ayakları çıplaktı ve Noah kapının arkasında durmuş dehşet içinde izliyordu.

Jake oğluyla benim arama bakıyor ve zor nefes alıyor.

Yumruklarımı sıkıyorum, üzerime güzel bir uyuşukluk çöküyor.

Kaleb bir an için bakışlarımı tutuyor, boynundaki nabız zonkluyor, ama sonra dönüp kurutucudan giysilerini alıyor ve giyinmeyi bitiriyor. Daha botlarını bile bağlamadan paltosunu giyiyor ve çantasını alıp kapıya yöneliyor.

"Bekle, neler oluyor?" Jake oğlunu yakalar. Kaleb
sarsılarak tuttuğu yerden kurtulur ve yürümeye devam
eder.

"Bu havada hiçbir yere gidemezsin!" diye bağırıyor Kaleb'e.

Kaleb duruyor, dönüyor ve bana bakıyor. Gözleri bir an duraksıyor, özür diler gibi bakıyor ve bir an için geri döneceğini düşünüyorum.

Sadece gözlerimi tutuyor, elini göğsünün üzerine koyuyor ve iki kez vuruyor.

Ne anlama geldiğini bilmiyorum ve umurumda da değil.

Bir an bile durmadan dönüp gidiyor ve soğuk gecenin içinde kayboluyor.

Tiernan

Tostumdan bir ısırık alıyorum, kitabı masada açık tutarken parmaklarımın arasında tutuyorum. Gözleri yanaklarımı yakıyor ama metinden notları defterime kopyalarken bakışlarından kaçıyorum.

Bir ısırık daha alıyorum.

"Sen iyi misin?" Jake soruyor.

Defteri ters çevirip yazdığım cümleye devam ediyorum. "Ben iyiyim."

Dışarıda rüzgâr uğulduyor ve kar kalkıp pencerelere vuruyor. Hayvanlarla ilgilenildi ama bugün dışarıda başka bir şey yapmayacağız. Hava sıfırın altında.

Zaten son zamanlarda pek yardımcı olduğum söylenemez ve Jake'in bu konuda ne söyleyeceği de umurumda değil. Kavga çıkarması için ona meydan okuyorum.

"İyisin," diye tekrarlıyor Noah. "Geçen hafta boyunca her gün bunu söyledin. Ama yine de bizimle neredeyse hiç konuşmuyorsun."

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor ve ne yazdığımı unutuyorum. Not aldığım kelimeyi hatırlamak ve devam etmek bir anımı alıyor.

Noah benim sessiz muamelemi hak etmiyor. Jake de hak etmiyor, gerçekten.

Sadece acıtıyor. Tam olarak ne acıtıyor ya da neden acıtıyor bilmiyorum ama kızgınım ve kızgın değilmişim gibi davranamam. Jake o gece Kaleb'i takip etti ve ben de doğruca açık bırakılan duşa girdim, titremelerim ve gözyaşlarım dinene kadar yarım saat orada oturdum.

Ama geri döndüğünde yalnızdı ve o zamandan beri ağlamadım. Kaleb'i görmedik.

Jake elinde kahve fincanıyla bana, "Bunu senin parçana yaptığı için üzgünüm," diyor.

Ama ben sadece omuz silktim. "Fark etmez. Zaten Nisan'da yanımda götürecek değildim."

"April?" Noah ağzından kaçırıyor ve sandalyesinde kaydığını duyuyorum. "Üniversite Ağustos'a kadar başlamıyor."

"Kursum yakında bitecek," diyorum başımı kaldırmadan. "Yollar açılır açılmaz eve gideceğim."

On sekiz yaşındayım, maddi olarak bağımsızım ve buraya ait değilim. Neden kalayım ki?

Jake'in gergin bir şekilde eğildiğini hissediyorum. "Burası senin evin."

Gözlerim yanıyor ve duygularımın bunu duymaktan hoşlandığıma ihanet etmesini engellemek için çenemi esnetiyorum.

"Sizi seviyoruz," diye ekliyor.

Ama ben sadece kıs kıs gülüyorum. "Peki sen ne düşündün?" Hala yazmaya devam ederek soruyorum. "Sanki hepimiz tamamen deli değilmişiz gibi, hayatımın geri kalanında her gece yatakta zıplayacağımı mı? Asla kalmayacaktım."

Ne olmasını bekliyordu ki? Onlardan biriyle evleneceğimi mi? Taşrada yaşayıp bütün bebeklerini doğuracağımı mı?

Ya da belki aile olmaya geri döneriz. Amca, kuzenler, yeğen? Bir gün kocamı onlarla tanışması için buraya getirirdim, zavallı adam bu evdeki herkesi becerdiğimi asla bilemezdi.

Jake bunun nasıl biteceğini düşünüyordu?

"Geri çekilirdik," diyor. "Kaleb sana aşık."

"Kaleb..." Bir kahkaha attım. "Bir hayvan. Şu anda gözlerimin rengini hatırlasa şaşırırdım. Her kız gibi, ben de sadece onun bir sonraki kıçı kadar önemliyim. Onun için iyi olduğum şey bu."

Cümlemi yazmayı bitiriyorum.

"O haklı değildi." Noah sessizce karşımda otururken Jake beni izliyor. "Ve kendini kaybederek iletişim kuruyor. Hatalıydı, evet, ama incinmişti. Sevdiği tek kadın onu unuttu. Neredeyse onu öldürüyordu." Duraksıyor. "O sana aşık, Tiernan. Kıskanıyordu."

Gözyaşları fışkırıyor, boğazımda düğümlenmesine izin vermediğim bir çığlık. Başımı sallamak istiyorum. Bağırmak ve onlara bunun önemli olmadığını söylemek istiyorum. İnsanlara böyle davranamaz ve nasıl iletişim kuracağı onun seçimi. Kimse onu söylemesi gerekeni söylemekten alıkoyamaz.

Yani kıskanç. Yani, babası ve kardeşi engel oluyor. Yangın gecesi beni paylaşmakla ilgili bir sorunu yoktu. Aniden fikir değiştirdiğinde aklından geçenleri okumam mı gerekiyor? O bir insan değil. O bir ayı. Sevgisi bok gibi.

Doğrulup kitabımı kapattım ve masadan kalkarken eşyalarımı topladım. Mutfağa doğru yürüyorum, çıkarken kafamdaki düşünceleri hızla uzaklaştırıyorum.

"Tiernan," diye sesleniyor Jake arkamdan.

Duruyorum, başımı çevirmeden önce bir an tereddüt ediyorum.

Jake sandalyesinde oturmuş bana bakıyor. "Kaleb konuşmayı bıraktığında onunla işaret dilini kullanmaya çalıştım," diyor bana. "Bazılarını hâlâ hatırlıyorum."

Sonra avucunu göğsüne koyuyor ve Kaleb'in geçen hafta ayrılmadan önce yaptığı hareketi taklit ederek iki kez vuruyor.

"Bu..." diyor, "benim' anlamına geliyor."

Ağzımdan çıkan buhar havaya karışıyor. Zirve önümde uzanıyor, manzara Ağustos ayında bu balkonda ilk kez durduğumda gördüğümle aynı. Ama çok da farklı.

Soğuk, beyaz örgü şapkamın içinden sızıyor ve Mirai'nin sonbaharda bana gönderdiği kahverengi ekose battaniyeyi etrafıma sarıp ellerimde bir fincan kakao ile kendime sarılıyorum.

Dişlerim takırdıyor. Rüzgar soğukluğu sıfırın çok altında.

Bir an için gardımı indirdim ve merak ettim. Nerede o?

Manzaraya bakıyorum, karla kaplı ağaçlar karla kaplı zirveye kadar uzanıyor, güzel ve ıssız. Soğuk ve yalnız.

Gidebileceği sadece iki yön var. Ormanın derinliklerine, balıkçı kulübesine. Ya da kasabaya.

Kaleb kasabadan nefret ediyor.

Soğuk hava dudaklarımı ısırıyor. Bir eksi on iki derece daha ve on beş dakika gibi kısa bir sürede donma meydana gelebilir. Parmaklarım kupanın sıcaklığını emiyor, ama şu anda bile kanım soğuk akıyor ve onları esnetmekte zorlanıyorum.

Orada neler hissediyor olabileceğini hissetmek için daha fazla kalmaya çalışıyorum ama hava çok soğuk. Karı seviyorum ama bu sıcaklığa gelince artık eğlenceli olmuyor. Arkamı dönüyorum, balkonumdaki kar sert tabanlı terliklerimin altında çıtırdıyor.

Cam kapıyı kaydırarak açıyorum, hemen içeride ayakkabılarımı tekmeliyorum ve yatak odama girip kapıyı arkamdan kapatıp kilitliyorum. Sağ tarafımda ateş çıtırdıyor.

Yatağıma doğru yürüyorum ve yastığımı elime alıp kılıfını kokluyorum. Snuggle gibi kokuyor. Kaleb gittikten sonra çarşafları yıkamıştım ama kokusu bir şekilde hâlâ buradaydı. Şimdi ise gitmiş.

Yastığı yere atıp battaniyemi yatağa bırakıyorum ve şapkamı çıkarıyorum, ayaklarımın beni taşımasına izin vermeden önce yaklaşık üç saniye orada duruyorum. Odamdan çıkıp, Kaleb'in merdivenlerinde kaybolmadan önce bir süre ayaklarımı sürüyerek koridorda dolanıyorum. Saat öğleden sonra üç civarı ve bu sabah kahvaltı masasındaki gergin konuşmaya rağmen Jake ve Noah mutlu bir şekilde dükkânda çalışıyor, Kaleb'in yokluğunda birbirlerine destek oluyorlar. Nasıl oluyor da daha fazla endişelenmiyorlar? Ona kızgınım ama kıştayız. Orada ölebilir. Ya kulübeye bile ulaşamadıysa?

Kapı kolunu çevirerek yatak odasının kapısını açtım, pencereden gelen ışık dışında oda karanlıktı ve içeri girdim.

Gözlerimi kapatıyorum, kokusunu içime çekiyorum. Göz kapaklarımın ardında dünya dönüyor ve başım dönüyor. Neden Noah'nın kokusu bana bunu yapamıyor? Bu gece beni kollarına aldığı için çok mutlu olurdu. Belli etmemek konusunda iyi davrandı ama bana sarılmak istediğini biliyorum. Ona bakmamı istiyor.

Odaya doğru ilerleyerek yatağa yaklaşıyorum ve Kaleb'in yastıklarından birini alıyorum, çarşafı buruşmuş ve battaniyesinin yarısı yere sarkmış. Yastığı burnuma bastırıyorum, yastık kılıfının buz gibi serinliği onu içime çekemeden ürpermeme neden oluyor.

İçime çekiyorum, ilk başta hiçbir koku almıyorum ama sonra orada. Hâlâ orada. Ağaçlar ve devedikenleri, ahşap ve deri. Ve başka bir şey. Sadece onun boynuna gömüldüğünüzde alabileceğiniz bir şey. Karnımdaki sıcaklık azalıyor ve yatağa oturuyorum, güçsüz düşüyorum.

Burası soğuk. Karanlık ve tozlu. Şömine yılların külünden simsiyah olmuş ve benim fark edebileceğim bir şey almamış olsa da terk edilmiş hissi veriyor.

Uzak duvara doğru yürüyorum, resim penceresinin önünde duruyorum ve ormana bakıyorum, karlı manzara güzel ve huzurlu.

Hâlâ kızgınım.

Ve eğer şu anda kapıdan içeri girip özür dilemek isteseydi, muhtemelen teklif edeceği her türlü artığa kucak açardım. O kazanırdı.

Şu anda kazanıyor. Bir hafta oldu ve buraya ilk geldiğimde olduğum yerdeyim. Kendimi mutsuz ediyorum, çünkü.

Çünkü ben sadece biri beni sevmek isterse değerliyim. Tıpkı onlarla olduğu gibi.

Son bir haftadır gözlerimin arkasını sürekli yakan yaşlar kuruyor ve uzun, derin bir nefes alarak her şeyi ve omuzlarımdaki ağırlığı serbest bırakıyorum.

Ben bundan daha büyüğüm. Yaşamak istiyorum.

Arkamı dönerek odadan çıkıyorum ve kapıyı kapatıyorum, bunu yapmadan önce onun alanına son bir kez bakıyorum.

Sonra aşağıya inip dükkâna giriyorum ve gardırop üzerinde çalışmaya başlarken çocukların dinlediği müziğin sesini açıyorum.

Noah bana gülümsüyor, gözlüklerimi takıyorum ve hepimiz işe koyuluyoruz.

Tiernan

Kolu çevirerek motoru çalıştırıyorum, arka lastik altımdan kayıyor ve karda yarım ay oluşturuyor. Oturuyorum, botlarımı pedallara kilitliyorum ve kara bulutlar tepemde asılı dururken tuzlanmış garaj yolunda hızla ilerliyorum.

Bu havayı seviyorum. Hava yirmilerde ve Aralık ve Ocak ayları acı verici olsa da beni güçlendirmesi uzun sürmedi. Bugünlerde dışarıda neredeyse hiç palto giymiyorum.

Hangi günde olduğumuzdan bile emin değilim, sadece Şubat ayında olduğumuzu biliyorum. Sanırım.

Dükkânın kapısında duruyorum ve kaskımı çıkarıp bisikletten inerken gidona asıyorum.

"Bayıldım!" Jake'e söyledim. "Bir tane ister misin?"

Gülümsüyorum, elindeki yağı silmesini izliyorum. "Onun yerine sokaklarda kullanılabilecek bir şey olabilir."

Başını sallıyor ve ben de botlarımı tekmeleyerek çamaşır makinesine yaslanıyorum. Güzelim Aran Adaları kazağımın paçası çözülüyor, yün bir ip elime sarkıyor, ama bu sadece iyi hissettiriyor, çünkü kıyafetlerimin artık yaşanmış olduğunu, sevdiğim şeyleri yaparken saatlerce ve günlerce giyildiğini biliyorum.

Dükkânın etrafında beş parça mobilya duruyor; iki sehpa, bir yatak başlığı, bir sandık ve bir gardırop. Geçtiğimiz birkaç ay içinde daha fazlasını bitirebilirdim ama tüm derslerimi tamamladım, üniversite başvurularımı yaptım ve bozulabilir yiyeceklerimizi hala iyiyken kullanarak bir sürü yeni tarif denedim.

Yine de taze, gevrek bir elmanın tadına bakabilmem için en az sekiz hafta geçmesi gerekecek. Kasabaya gitmek için sabırsızlanıyorum.

Ama bazı günler, umarım kar hiç erimez.

Tırnaklarımın altında kir var ve asla makyaja ihtiyaç duymuyorum çünkü her gün dışarıdayım, pembe yanaklarımı kazanıyorum.

Jake paçavrayı yere atıyor ve bana bakıyor. "Sokağa uygun olması gerekmiyor," dedi. "Eğer burada tutarsan."

Gözlerine bakıyorum ama sonra kurutucudan çamaşırları çıkarmak için eğiliyorum. "Ziyarete geldiğin zaman için yani."

Başımı sallıyorum ama ona bir daha bakmıyorum. Ne istediğini biliyorum. Kalmamı çok isterdi ama okul tatilindeyken buranın evim olacağına dair bir güvenceye razı olacak.

Sakinleştiğimi ve yaz boyunca kalacağımı varsayıyor.

Ama yapamam. Kaleb'in eve gelmemesinin sebebi ben olabilirim. Belki ben gidince gelir.

Yanıt vermeden temiz giysileri kurutucunun üstüne koydum, ıslakları attım ve koşarak merdivenlerden eve girdim.

Şöminenin sıcaklığı etrafı ısıtırken ellerime üfleyerek onları birbirine sürtüyorum. Köpeklerin yemeğini ve suyunu tazelerken suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Jake'in isteğini görmezden gelmek istemiyorum ama daha iki ayım var. En azından.

Henüz onları terk etmekten korkmama gerek yok.

Tabii ki aynı şeyi Aralık ayında söylediğim dün gibi aklımda.

Oturma odasından geçip merdivenleri tırmanıyorum ama ön kapı arkamdan açılıyor ve omzumun üzerinden bakınca Noah'nın içeri girdiğini görüyorum. Karda botlarını tekmeliyor, şapkasını ve iş eldivenlerini çıkarıyor.

Yukarı bakıyor ve gözlerim gözleriyle buluşuyor.

Şeytan gibi gülümsüyor ve kalbim küt küt atıyor.

Hayır.

Nefesim kesiliyor ve merdivenlerden yukarı fırlıyorum, arkamda ayak seslerini duyuyorum, kıçıma hücum ediyor. Beni geçerken kolunu tutarak ciyaklıyorum, duşa doğru koşarken ikimiz de tökezliyor ve gülüyoruz.

"Birinci benim!" Bağırıyorum.

İkimiz de banyoya doğru koşuşturuyoruz, kapıya çarpıp içeri düşüyoruz. Ben yere yuvarlanıyorum, o da peşimden geliyor ve ayağa kalkmamı engellemek için bacaklarımı tutuyor. Çığlık atarak ve gülerek onu tekmeliyorum ve lavaboya uzanıp kendimi yukarı çekiyorum.

Duşa girmek için hamle yapıyorum ama o ayağa kalkıyor, beni içeri kilitliyor ve vücudunu benimkine bastırıyor.

Midem titriyor, sıcaklığının ve nefesinin beni sardığını hissediyorum. Ve bir anda her şey sessizleşiyor. Gülüşmeler kesiliyor.

Üzerimde geziniyor, göğsü benimkine doğru inip kalkıyor ve dışarıda yaktığı ateşin kokusunu kıyafetlerinden alabiliyorum.

Aleti kıyafetlerime sürtünüyor, ben de yer değiştiriyorum.

"Önce sen gidebilirsin," diyorum. "Görünüşe göre bir şeyle ilgilenmen gerekiyor."

Kenara çekilmeye çalışıyorum ama beni durduruyor. "Bir şeyle ilgilenmen gerekiyor, demek istiyorsun."

Bana bakıyor ve ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. Önünde duran tek şey benim.

"Onu seviyor musun?" diye soruyor. "Eğer sevmiyorsan, o zaman benimle duşa gel, çünkü vücudum çığlık atıyor."

Kıpırdamadan duruyorum.

Belki de yapmalıyım. İyi hissettirir.

Kaleb'in uzak durmasının bir sebebi var. Ya benim ayrılışımı atlatmaya çalışıyor, böylece beni görmek zorunda kalmayacak ya da bu noktada geri dönmeyi ve uzun yokluğunda beni dokunulmamış bulmayı bekleyemeyeceğini biliyor, özellikle de zaten birlikte olduğum erkeklerin olduğu bir evde.

Herkes bunun olmasını istiyor.

O eğilirken ellerimi göğsüne koyuyorum. "Hayır." Başımı sallayarak onu geri çekiyorum.

"Onu seviyor musun?" diye sorar. "Bilmiyorum."

Kaşlarımı çattım.

Yine de seni sevmiyorum. O şekilde değil.

Noah'ın kardeşine, bana olduğundan çok daha fazla ihtiyacı var. Arada kalmak istemiyorum.

"Sıcak suyun hepsini kullanma," diyorum ve odadan çıkıyorum.

Aşağıya inip güveçteki yahniyi kontrol etmek için mutfağa gidiyorum ama kulağıma hafif bir çığlık geliyor ve başımı kaldırıp baktığımda Jake'in telefonla konuştuğunu görüyorum.

"Eğer onu telefona vermezseniz, yemin ederim onu oradan uçakla çıkarttırırım!"

"Tanrım, lanet olsun," diye homurdanıyor Jake, ahizeyi kulağından çekip bana ters ters bakarak. "Tiernan..."

Bana telefonu fırlatıyor, diğer elinde kahvesini tutuyor.

"O kadının artık burayı aramasını istemiyorum," diyor bana. "Telefonuna cevap ver."

Ha?

Telefonu kulağıma tutuyorum.

"O kadın mı?" Mirai küçümseyerek tekrarlar. "Bu da ne demek oluyor? O bir barbar."

"Hey."

"Hey," diye kestirip atıyor, aniden hatta olduğumu fark ediyor. "Mutlu tatiller, Tiernan."

Çekiniyorum. "Evet, biliyorum. Özür dilerim."

Son on haftadır sadece e-posta ve mesajlaşıyorduk ve aramasına rağmen cevap vermedim. Konuşmak istemedim. Mesajlaşarak, konuşmak için bir şeyler uydurmaya çalışmadan işimizi çabucak halledebiliyoruz.

"Tiernan..."

"Gerçekten üzgünüm," diyorum ona tekrar. "Ben sadece..."

"Hayatını yaşıyorsun," diye bitiriyor. "Anlıyorum. Yine de benden kurtulamayacaksın, tamam mı?"

"Biliyorum." Jake arkasına yaslanıp buzdolabına bakarken ve kulak misafiri değilmiş gibi görünmeye çalışırken ben adaya yaslanıyorum. "Hediyemi aldın, değil mi?"

Bir kahkaha attı. "Evet. Çok cömertçe. Tatile ihtiyacım olduğunu mu söylüyorsun?" "Ya da bir ilişkiye," diye takılıyorum. "Bir erkekle öfkeli, ateşli ve çılgın bir ilişki. Ya da erkekler."

Jake başını çevirip omzunun üzerinden bana bakıyor. Mirai'ye Fiji'ye bir gezi aldım. Ona ve yanında bir kişiye. "Sen ne bilirsin ki?" Mirai yine gülüyor.

"Seksi mi?" Jake bana fısıldıyor.

Ona bakıyorum, yüzündeki kızgınlık aniden kayboluyor. Gözlerimi deviriyorum. "Peki, mutlu musun?" diye soruyor.

Noah üst katta müzik açıyor ve Jake yahnimin kapağını kaldırıp kaşığını daldırarak tadına bakıyor. Bu gece bana ilk kez *Starship Troopers'ı* izletecekler. Sıcak, iyi beslenmiş ve seviliyorum.

İhtiyacım olan hiçbir şey eksik değil.

Ama yine de gözlerimi indiriyorum. "Neredeyse," diye mırıldanıyorum.

Biraz konuştuk ve bana Bay Eusola'nın dedikodu paçavrası hakkında kendisiyle temasa geçtiğini ve gazeteye bir tekzip yazdırdıklarını söyledi

muhabiri kovmak gibi. Umarım bu, hayatımın geri kalanında ailemle ilgili söylentilere müsamaha göstermek istemediğime dair bir örnek teşkil eder.

Telefonu kapattıktan sonra yemeği kontrol ediyorum ve sabah soyduğum patatesleri ekliyorum.

Ellerimi yıkarken pencereden dışarı bakıyorum ve garaj yolunun etrafındaki karın nasıl sulu kar haline gelmeye başladığını görüyorum. Hâlâ daha fırtınalar geliyor ama son birkaç gündür hava çok soğuk.

Eğilip gökyüzünden görebildiğim kadarına bakıyorum. Bulutlar ağır görünüyor.

Daha fazla kar geliyor.

Jake'i arkamda hissediyorum ve arkama dönüp baktığımda onun da pencereden dışarı baktığını görüyorum.

Aşağı bakıyor, gözlerinin ağzıma düşüşünde samimi bir şey var. Bir adım geri atıyor. "Özür dilerim."

"Sorun yok."

Yangın öncesinden beri birlikte değiliz. Kaleb gittiğinden beri yalnız uyuyorum.

O kahvesinden bir yudum alırken ben ellerimi kuruluyorum. "Bir fırtına daha geliyor," diyor.

Başımı sallıyorum, ağaçların arkasına bakıyorum.

Hava kararmaya başlıyor. "Hiç bu kadar uzun süre gitmiş miydi?"

Sormamdan nefret ediyorum ama her gün sormak istedim. İki aydan fazla oldu. Hiç Noel'i kaçırdı mı? Hiç bu kadar uzun kaldı mı?

"Hayır," diye cevaplıyor Jake sonunda. "Endişelenmiyor musun?"

Duraklıyor, açıklarken sesi sakinleşiyor. "Seni kışın ormanın derinliklerine götürmeyeceğim. Ve seni burada yalnız bırakamayız. Sen gidene kadar dönmezse, ben içeri gireceğim."

Ayrıldığım zaman.

İlk defa kafama dank etti. Kaleb'i bir daha göremeyebilirim.

"Tiernan, buradan ayrılırken Noah'yı da yanında götürmeni istiyorum," diyor Jake.

Dönüyorum. "Peki ya sen?"

Pişman mı oluyor? Noah çaresizce ayrılmak istiyor. Bunu ne zaman kabul etti?

Ve Kaleb gitti. Eğer Noah'ı alırsam, Jake yalnız kalacak.

Sadece bana bakıyor, dudaklarında yarı teslim olmuş bir gülümseme

var. "Ben iyi olacağım."

Gözlerimdeki yanmayı kırpıştırarak uzaklaştırıyorum. Jake'in burada yalnız kalmasını istemiyorum. Kaleb orada bu kadar uzun süre hayatta kaldıysa, asla geri dönemeyebilir. Jake'i gelecek kış bu zamanlarda yalnız hayal etmek... İçim acıyor.

Parmak uçlarımda yükselip kollarımı ona doluyorum, onun da ellerinin bana uzandığını hissediyorum.

Başını tutarak burnumu yanağına gömüyorum, boğazıma bir hıçkırık düğümleniyor. Ağzımı açıyorum, neredeyse onunkine doğru gidiyorum. Onu öpmek istiyorum. Onunla ilgilenmek ve ona sevgi vermek istiyorum, çünkü burada ölecek, hayatını kimseyle paylaşamayacak.

Onu iyi hissettirebilirim.

Ağzı benimkinin üzerinde geziniyor ve bunu istediğini biliyorum. Parmakları belime giriyor.

Ama kafa derisinin arkasındaki saçlar çok kısa. Elimi çiziyor, Kaleb'in yumuşak siyah saçları gibi değil.

Yavaşça kollarımı indiriyorum ve o da beni kendine çekip sarılıyor.

Kollarımı ona doluyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Onu yalnız bırakamam.

Ya Noah kalır, ya Jake de gelir, ya da...

Bilmiyorum.

Üst katta tek başıma dolaşıyorum. Sekiz hafta sonra yollar açıldığında ne olacak? Fazla zaman yok. Böyle mi bitecek?

Kaleb'in merdivenlerinin dibinde durup kapısına bakıyorum. Aralık ayından beri açmamıştım. Kimse açmadı ama eminim hiçbir şey değişmemiştir. Hâlâ soğuk ama muhtemelen biraz daha tozlu.

Merdivenleri çıkıyorum.

Pencereden gelen zayıf ışık odayı alacakaranlıkta bırakıyor ve kollarımı soğuğa karşı ovuşturarak kapıyı arkamdan kapatıyorum. Şömineye doğru yürüyorum ve birkaç kütük alıp çırayla birlikte içine koyuyorum. Şöminenin üzerinde bir kibrit çakarak ateşi yakıyorum ve alevlerin büyümesini, sıcaklığın ve ışığın hemen bana doğru sürüklenmesini izliyorum.

Yumuşak ışık yerde titriyor ve kibriti alıp şöminenin üzerine ve yatağının yanına koyduğu birkaç mumu yakıyorum.

Kaleb'in mumları var. Heh.

Eski iPod'unu açıyorum, Amber Run şarkısı çalmaya başlıyor ve ben yatağa doğru yürüyüp battaniye ve çarşafı havalandırarak onları tazeliyorum. Üstüne uzanıyorum, uzanıyorum ve yanağımı okşarken tavana bakıyorum.

Beni yatağına taşırken yaptığı gibi.

Kalbim acıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, gözyaşlarım köşelerde asılı kalıyor. *Benim.* O benim. Kalıp benimle savaşmalıydı.

Bir süre uzanıyorum, uzaklara bakıyorum ve zihnimin dolaşmasına izin veriyorum. Güneş battıkça oda kararıyor, ama ateşle ısınıyor ve zamanın nereye gittiğini bilmiyorum, ama sonunda kapının çalındığını duyuyorum.

"Tiernan?"

Gözlerimi kırpıştırıyorum, yalnız kalmak istiyorum. Ama

ayağa kalktım. "Evet?" "Yemek vakti," diyor Noah.

Sonunda nerede olduğumu anlamadan önce her yeri aramış olmalı.

"Sonra inerim," dedim ona. "Yoruldum."

Saate bile bakmıyorum ama altı civarı olmalı. Bu gece canım film izlemek istemiyor.

Kapının diğer tarafında sessizlik var ama birkaç dakika sonra merdivenler Noah'nın ayak sesleriyle gıcırdıyor.

Yuvarlandım ve yüzümü yastığa gömdüm.

Ama sert bir şey hissediyorum ve elimi hareket ettirerek çantanın içindeki nesneyi kavrıyorum. Nedir o? Başımı yukarı kaldırıyorum ve içine uzanıp onu çıkarıyorum.

Yıpranmış, kahverengi ciltli bir kitabı elime alıp loş mum ışığında bakıyorum, sırtını okumak için ters çeviriyorum.

Don Kişot Cilt II

Gülümsüyorum ve başımı sallayarak doğruluyorum. Çok sürpriz oldu. Okuyor.

Tabii ki, sağ tarafımdaki raflar kitaplarla dolu, ama burada depolanmış olabileceklerini ve yıllar boyunca onları taşımak için çok tembel olduğunu düşündüm.

Bağdaş kurup oturuyorum, kitabı kucağıma çekip karıştırıyorum, sarıya çalan eski kâğıt kokusu üzerime siniyor.

Ortasına kadar açıyorum, omurgasının

çatladığını duyuyorum. Neredeyse

gülecektim. *Ben de öyle düşünmüştüm*.

Eskimiş olsa da, henüz alışmadı. Bunu okumuyor.

Öyleyse neden yatağında?

Sayfaların kapanmasına izin veriyorum ama tam kitap kapanırken bir şey fark ediyorum. Yakalıyorum, kapağı tekrar açıyorum ve siyah yazıyı okumak için yaklaştırıyorum.

Kadınların artık bana bu *kadar kolay gelmesi çok komik. Okuldayken aptal olduğumu söylerlerdi.*

Aptal.
Stoooopid.
Aptal.

Gözlerimi kısıyorum, kapağın içindeki cızırtılı el yazısını seçiyorum.

Ben aptalım.
Ama beni sikmeyi sevdikleri kesin.

Boğazıma bir yumru oturuyor ve nefesim daralıyor. Kaleb?

Aceleyle sayfaları tekrar çeviriyorum, arka kapağın içini kontrol ediyorum ama başka bir yazı göremiyorum ve orada oturuyorum, heyecan ve şok. Bunlar Kaleb'in sözleri mi?

Başımı kitaplığa doğru salladım; dağ gibi metinler etrafa saçılmış, raflara istiflenmiş ve taşmıştı. Yataktan fırlayıp bir kitap almak için acele ediyorum. Herhangi bir kitabı.

Kitabın başındaki kapakta bir kulübenin çizimleri yer alıyor ve ben de kitabın arkasını çeviriyorum, daha fazla el yazısı gördüğümde kalbim duracak gibi oluyor.

Derin. Hep orada olmak istiyorum. Buradan nefret ediyorum. Orada olmak istiyorum. Vadide, nehrin sürüdüğü ve rüzgarın beni sürüklediği yerde. Gıcırtılarla çevrili. Derin gibi kokuyor. Tadı derin gibi. Dünyanın daha küçük olmasını istiyorum.
Buradan nefret ediyorum.

Raflardan kitapları çekip çılgınca daha fazlasını ararken dökülen gözyaşlarının farkına bile varmıyorum.

Kitapları okumuyor. İçlerine yazıyor.

Birkaç boş kağıdı eledikten sonra, kağıda öyle derin karalamalar ve işaretler kazınmış bir tane daha buluyorum ki, sanki kalemiyle sayfayı kesmiş gibi.

Siktir, yazıyor.

SIKTIR.

Ve daha fazla karalama, şiddetli ve karanlık, sanki sayfa mürekkep akıtıyormuş gibi.

Bunu ne zaman yazdı? Ne olmuştu?

Başka bir mesaj açıyorum.

Bugün onu gülümserken gördüm. Etrafımda bir kız olması hoşuma gidiyor.

Beş kez daha okudum, sayfalarda daha fazlasını aradım ama başka bir şey yoktu. Tarih yok. Benden mi bahsediyor yoksa...?

Artık sadece bana bağırıyorsun, diye yazıyor bir diğerinde. *Benim hatam olduğunu biliyorum. Konuşamadığımı biliyorum. Konuşabilirim. Sadece konuşamıyorum. Ben... Ben burada değilim. Sahip olduğum ve olduğum tek şey bu. Yapamıyorum. Burada değilim.*

Oraya koyduğu kitap ayracını fark ettim. Ters çeviriyorum ve Jake'in çocuklarla çekilmiş bir fotoğrafını görüyorum. Noah en fazla beş yaşında, bir arazi bisikletinin üzerinde oturuyor, babası da arkasında.

Kaleb altı yaşlarında, saçları çok daha uzun, kenarda durmuş uzaklara bakıyor. Her zaman başka bir yerde.

Raftan daha fazla kitap karıştırıyorum, yazının çoğunun üzerinde çizik izleri olan bir tane buluyorum, ama yine de okuyabiliyorum.

Bay Robson bize bugün ne olmak istediğimizi sordu. Çok fazla cevabım vardı.

Robson öğretmen miydi?

Dışarıda olmak istiyorum, diye devam ediyor. *Bir ağacın içinde olmak istiyorum. Islak olmak istiyorum. Yağmur yukarıdaki yapraklara vururken ormanın zemininde olmak istiyorum. Bu sesi seviyorum.*

Sıcak olmak istiyorum. Bir şey tutmak istiyorum. Babamla konuşmak istiyorum. Yorgun olmak istiyorum, böylece daha fazla uyuyabilirim ve yürümek istiyorum.

Aşık olmak istiyorum. Güvende olmak
istiyorum. Bitmek istiyorum.
Kafamdaki şeylerin gitmesini istiyorum.

Ama sonra bunların hepsi karalanıyor ve geriye tek bir satır kalıyor.

Onun gördüğü her şey olmak istiyorum.

El yazısına bakıyorum. O mu? Başımı sallıyorum, daha çok kendi kendime. Bunların hiçbirinde tarih yok mu? Hiçbir şey fark edilebilir bir düzende dosyalanmamış. Bazı şeyler blok harflerle, bazıları el yazısıyla yazılmış. El yazısının bazıları üçüncü sınıf, bazıları bir adamdan geliyor. Bu yapraklarda yılların düşünceleri var ve onları buraya saklamış, çünkü kimsenin bu eski, yırtık pırtık kitapları açmayacağını biliyordu.

Söyleyemediği her şeyi yazıyor.

Beni uzun zaman önce tanıyordun. Artık beni tanımadığını biliyorsun. Sanki konuşamıyormuşum gibi bana işaret öğretmeye çalışıyorsun. Sessiz kalıyorum çünkü beni yalnız bırakmanı istiyorum. İmzalamanın faydası olmaz.

Daha önce okuduklarımı bir yığın halinde ayırarak başka bir kitap alıyorum.

Bugün kurtların bir dişi geyiği avladığını gördüm. Yavruyu vurmalıydım. Onsuz kışa dayanamaz. Şu an dışarıda açlıktan ölüyor. Vurmalıydım.

Yarın bulup ateş edeceğim.

Noah hiçbir şey söylemiyor, değil mi? Nefes almak çok zor olduğu için kışın bile arabada her zaman camları açmam gerektiğinde. Noah'ı seviyorum. Beni rahat bırakıyor. Herkesi rahat bırakıyor ve her şeyi anlamaya ihtiyacı yok. Sürekli soru sormuyor. Her şeyi oluruna bırakabiliyor.

Gözlerimi kurulayıp kuru dudaklarımı ıslatıyorum ve bir kitap daha alıyorum. Noah arabanın camlarını neden açması gerektiğini biliyor.

Bugün yine gülümsediğini gördüm. Yüzünü gökyüzüne çevirdi ve gözlerini kapattı. Anlıyorum. Benim s ü r e k l i konuşmama gerek olmadığı gibi, onun da zirveyi görmek için gözlerini açmasına gerek yok. Burayı seviyor. Kimsenin onu gördüğünü bilmediğinde gülümsemesinden anlayabiliyorum. Boğazıma iğneler batıyor ve görüşüm tekrar bulanıklaşıyor. *Bunu yaptığında her zaman nefesini tutuyormuş gibi nefes verir.*

Bu benim. Benden bahsettiğini biliyorum.

Çöpte şeker ve pizzamda lahana buldum. Çok garip biri.

Gözyaşlarımın arasından gülüyorum.

Tanrım, çok iyi hissettiriyor. Yumruğunda puding olacakmış gibi görünüyor. Yumuşak. Çok yumuşak. Yine de çok iyiydi. Arabada yüzümü vücuduna gömmeme izin verdiği o saniyeler. Teni su gibi. Onun kokusunu yatağımda istiyorum. Ve saçlarımda. Ve asla benden uzakta olmasın.

Onu bütün o geceler boyunca burada tek başına hayal ediyorum. Kitaplara bir şeyler karaladığını. Bütün o geceler boşa gitti. Belki de bunu beni babasının odasından çıkarken görmeden önce yazmıştır. İkimiz de her şeyi çok daha farklı yapabilirdik.

Sürtük. Neden gidemiyorum? İçeri girme vakti geldi. Çok uzun zamandır buradayım. Lanet sürtük. Aptal sürtük.

İçeri girin. Dağların derinliklerine demek istiyor. Her şey acıttığında oraya kaçıyor.

Tiernan... başka bir kitap okuyor. Ama hepsi bu kadar.
Sadece benim adım. Kitabın arkasını çeviriyorum ve
nefes alıyorum, daha fazlasını görüyorum.

O kadar derin uyurlar ki, geceleri seni duymazlar. Sadece ben duyuyorum. Yüzüne dokunduğumda sustun. Gitmeye çalıştığımda, kabus tekrar başladı. Ben de kaldım. Her gece geliyorum. Soğuk ayaklarını bacaklarımın arasına sokuyorsun, ben de sana sarılıyorum, elimi sırtına koyuyorum ve vücudunun bana sokulurken sakinleştiğini hissediyorum. Seni güvende hissettiriyor muyum? Seninle ilgilenmek hoşuma gidiyor.

Metne bakıyorum. Bunu nasıl bilemedim? Ne zamandır geliyordu? Kavga ettiğimizde bile mi?

Benden korktuğunu biliyorum ve bunun benim hatam olduğunu da biliyorum. Cici'nin o gün mağarada bana tokat atmaya çalışması, çünkü onu istemedim ve bunun yerine omzuma düşüp kendi lanet burnunu kanatması endişelerinizin en küçüğü oldu. Sana kendi başıma korkunç şeyler yaptım. Beni sevmen için hiçbir şey yapmadığımdan nefret ediyorum. Beni asla sevmeyeceksin.

Dişlerimi sıkıyor, gözyaşlarımın arkasını görmeye çalışıyorum.

Beni titretiyorsun. Bugün seninle birlikte ağaçta ellerim titredi ve bunun ne olduğunu ya da neden olduğunu anlamıyorum. Sadece hissediyorum. Benden çok uzaklaşmanı asla istemiyorum.

Ağaç. Aralık ayında süslemeler için dalları kestiğimizde. Bunu ahırda seviştikten sonra yazdı.

Beni korkutuyorsun. Ben seni korkutuyorum. Artık seni incitmeme izin verme. Neden seni incitmek istemeyi bırakamıyorum? Sadece onları becer, tamam mı? Onları sikmeye devam et ki seni bu kadar çok istemeyeyim. Berbat durumdayım çünkü seni istemek iyi hissettiriyor ve ben iyi hissettiğimde ne yapacağımı bilmiyorum. Her şey berbat ve ben de her şeyi berbat edeceğim ama...

Seni özleyeceğim. Ben
de seni özleyeceğim.

Tuttuğum azıcık havayı dışarı
veriyorum. Beni öldürüyor.

Bunca zaman bunu bir kenara ittim, hayatta kalmaya ve kazanabilirmişim gibi davranmaya çalıştım ama o haklı. Bu bir karmaşa ve biz de bir karmaşayız, ama kapıdan içeri girip bana bir şey söylerse -ya da herhangi bir şekilde iletişim kurarsa- eriyeceğimi hep biliyordum. Tek istediğim onun kafasının içine bir bakış atmaktı.

Raflara ve beni bekleyen düzinelerce kitaba bakarak geri çekiliyorum. Şimdiye kadar bir kez bile annesinden bahsetmedi.

Umurunda değil.

Sayfalar onun sevdiği şeylerle dolu.

Jake'i burada yalnız bırakmayacağım. Kaleb ve ben konuşmadan gitmiyorum. Onlar vedalaşmadan Noah'ı götürmüyorum.

Onu evde istiyorum.

Daha fazla kitaba bakmak ve sevdiğim bölümleri tekrar okumak için ne kadar zaman harcadığımı bilmiyorum ama nihayet odasından çıkıp merdivenlerden indiğimde ev karanlık ve sessiz. Filmi kaçırdım ama sorun değil. Jake uyuduğu için mutluyum.

Noah'nın odasına giriyorum, müziğinin hafif sesini duyuyorum ve yatağına doğru yürüyüp onu iterek uyandırıyorum.

"Ne?" diye inliyor ve gözlerindeki uykuyu silerek arkasını dönüyor.

Eğildim. "Gidip Kaleb'i alalım."

Tiernan

"Hava on sekiz derece," diyorum Noah'a, ceketimin içinde nefes vererek sıcaklığı içime çekiyorum. Bulutlu gökyüzüne bakıyorum. "Bu bulutlar altı bin fitten daha az. Hareket etmeliyiz."

Etrafımızda rüzgarda kar savruluyor, ama bu sadece başlangıç. Bir fırtına yaklaşıyor.

Gözlüklerimi takıp paltomun kapüşonunu sıkıyorum ve kuzeye doğru ilerlerken botlarım ve su geçirmez pantolonumla onu karda takip ediyorum.

Dün gece onu yataktan kaldırdıktan sonra kar motosikletlerini yükledik, eşyalarımızı topladık ve hava hala güzelken yola çıktık. Güneş yükseldiğinde, soğuk katlanılabilirdi, ancak şimdi bulutlar içeri giriyor ve fırtınanın dönmeyeceğini yanlış değerlendirdim.

Öyle oldu.

Jake çok kızacak. Ona masanın üzerine bir not bıraktım ve ormanın derinliklerine, balıkçı kulübesine doğru gittiğimizi haber verdim. Elbette Kaleb'in orada olduğunun garantisi yok ama en olası seçenek bu. Jake'in bizi takip etmesi umurumda değil. Onu uyandırmaktan kaçındım çünkü bizi durduracağını biliyordum.

Noah önümde durdu, yüzümüze çarpan pullar gittikçe kalınlaşıyordu.

Haritaya bakıyor, gözlüklerini çıkarıyor ve gözlerini siliyor.

"Yolu bildiğini sanıyordum," diyorum ona, yanında durarak.

"Bana bir şans ver." Haritayı çeviriyor ve araziyi araştırıyor. "Buraya hayatımda beş kez geldim, hepsi de on iki yaşımdan önceydi. Kaleb ve babam burayı seviyor, ben değil."

"Harika." Başımı sallıyorum.

Lamine edilmiş belgeyi ondan alıp Jake'in çizimini tarıyorum. Yıllar önce bölgenin haritasını çıkarmış, kendi işaretlerini koymuş -göletler, dereler, mağaralar. Onun için tanınabilir olan şeyler.

Bana göre, Çinliler. Etrafımızdaki bölgeyi tararken haritadaki dağlar ve ağaçlar hep aynı görünüyor.

Sert bir iç çekerek onu Noah'a geri itiyorum. Artık GPS şeylerimiz yok mu? Uyduya bağlanan bir şey? Ayak parmaklarımı botlarımın içinde kıvırıyorum, bacaklarım biraz titriyor. Bir adım atıyorum, üç-altmış yaparken dizlerime kadar kara batıyorum ve etrafıma bakıyorum.

Ağaç dalları bembeyaz parıldıyor, dallardan kozalak demetleri sarkıyor ve solda dar bir vadiyi görüyorum. Çantamdan su şişemi çıkarıyorum, ikimiz de arazi nedeniyle kar araçlarını terk etmek zorunda kaldığımızda taşıyabileceğimiz her şeyi yüklenmiştik. Bu sabah sekizden beri yayan gidiyoruz, tüfeklerimiz çantalarımıza bağlı.

Tekrar bulutlara bakıyorum, güneşin yerini bile tespit edemiyorum. Yine de öğleden sonra iki civarı olmalı.

"Kaleb 'vadide' olduğunu söyledi," diyorum Noah'a. "Nehrin sürüdüğü ve rüzgârın aktığı yerde."

"Kaleb mi dedi?"

Ona bakıp mırıldanıyorum: "Bir günlük buldum. Bir çeşit."

Bir an bana bakıyor ama sonra bakışlarını ıssız beyaz ormanın ufkuna dikiyor.

"Nehri olan bir vadi..." diye mırıldanıyor kendi kendine.

Haritayı tekrar inceleyerek çatlamış dudağını çiğniyor ve kafası karışmış görünüyor. "Hiçbir fikrim yok," diye ağzından kaçırıyor. "Burada göremiyorum. Başka bir şey söyledi mi?" "Gıcırtılarla çevrili mi?" Bunu doğru okuyup okumadığımdan emin olamayarak ona söylüyorum. Kitap. "Dere değil. Gıcırtılar. Sesini sevdim."

Noah doğruldu, kafasında çarklar dönerken uzaklara bakıyordu. Sırtımı rüzgâra vererek onun önüne geçiyorum.

Kahretsin, hava soğuk.

"Ne?" Ona sordum.

Gözlerini kırpıştırıyor. "Bir baca gibiydi," diyor. "Baca bacası gibi. Glen küçüktü, kaya duvarları ve ağaçlarla çevriliydi. Rüzgâr içeri girdiğinde, bir baca bacası gibi ses çıkararak içeri girer ve dışarı çıkardı."

Çenesini kaldırıyor, nefes verirken omuzları gevşiyor. Gök gürültüsü tepemde çınlıyor ve ben gökyüzüne bakıp kendime sarılıyorum.

"Zirvedeki karlar erir ve vadinin duvarlarının ötesinde göremediğimiz bir şelaleyle aşağı inerdi, ama akış iki dereye ayrılırdı," diye hatırlıyor sonunda. "Biri balık tuttuğumuz yeri besliyor. Diğeri..." Gözlerime bakıyor. "Nerede olduğunu biliyorum."

Gözlerimi kapatıyorum. *Tanrı'ya şükürler olsun.*

Başka bir şey söylemeden sola, uçurumun yanına doğru ilerliyor ve daha iyi görebilmek için kapüşonunu çıkarıp siyah kayak şapkasını takıyor. Tökezleyip tepeden aşağı kayarken elimi tutuyor.

Gökyüzü yeniden gürlüyor ve rüzgâr dar vadiyi süpürüyor, çarpan taneler yüzüme batıyor. Isıtıcımı ağzıma ve burnuma doğru çekiyorum, gökyüzünde şimşeklerin çaktığını görüyorum.

Endişeyle etrafımda dönüyorum.

"Kahretsin," diye bağırıyor Noah, beni daha hızlı çekerek. "Haydi."

Derin karda olabildiğince hızlı ilerliyoruz ama kaslarım yanıyor ve parmaklarım eldivenlerimin içinde donuyor. Ellerimi yumrukluyorum.

Rüzgâr iki dağın arasına sıkışmış bir şekilde hızla esiyor ve tek duyabildiğim kulaklarımdaki nabız atışlarım.

"Daha ne kadar var?" Bağırıyorum.

"Hiçbir fikrim yok!" Noah bana ağaçların arasındaki kar çizgisini işaret ederek anlatıyor. "Sadece bunu takip edeceğiz!"

Aniden bir şimşek çakıyor, üstümüzdeki eğimde bir ladine çarpıyor ve ben çığlık atıyorum.

Noah irkilerek düşüyor, ben de onu tutmak için eğiliyorum. "Noah!"

Dişlerimi sıkıyorum, onu kardan çıkarmak için tüm kaslarımı kullanıyorum.

Kapüşonunu tekrar yukarı çekiyor ve beni sıcak tutmak için bana sarılıyor.

"Her şey daha da kötüye gidecek" diyor. "Bir çadır kurup bunun bitmesini beklemeliyiz!"

"Şimşekli bir fırtınada bir dağda metal çubuklarla çadır kurmuyoruz!" Geri çekilerek ona söyledim. "Hadi gidelim!"

Bizi vadiden geçirerek ve karla kaplı kayaların üzerinden Kaleb'e doğru tırmandırarak yolu gösteriyorum. Kendi kendime mırıldanıyorum, kan akışını sağlamak için yumruklarımı sıkıyorum, her adımın bizi kulübeye daha da yaklaştırdığını biliyorum.

İyi olmadığından endişeleniyorum. Çok uzun zaman oldu.

Böyle ortadan kaybolduğu için onu öldürmek isteyeceğimden de endişeleniyorum. Hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi burada yaşamaya nasıl cüret eder? Kavga etsek de umurumda değil. Umurumda değil.

Aslında dört gözle bekliyorum. Yeter ki orada olsun ve yeter ki nefes alsın.

Çakıl taşları kapüşonuma çarpıyor, kumaşa ara sıra ama sertçe vuruyor. Yüzümü yukarı kaldırıyorum, buz mermileri yanaklarıma çarpıyor.

Başımı tekrar aşağı eğip saldırının altında çömeliyorum. "Sleet!"

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye homurdanıyor Noah.

Elimi tuttu ve koşmaya başladık, ileride bir mağara gördük. Girişe doğru koşarak içeri daldık, rüzgârdan, kardan ve buzdan kurtulduk ve kapüşonumu çıkarıp ısıtıcımı indirdim, eldivenli elimle yüzümü sildim.

"İyi misin?" Noah soruyor. "Evet."

Yüzüm yanıyor ve ona bakmaya korkuyorum. Şimdi Jake'i duyabiliyorum. *Neden böyle aptalca bir şey yaptın?*

Ve haklı da olurdu. Bu aptalcaydı.

Yine de muhtemelen yine yapardım.

Noah titriyor, paltosunu silkeliyor ve ellerinin içine üflüyor.

"Burada büyüdüğünü sanıyordum?" Alay ediyorum.

"Kapa çeneni."

Gülümsüyorum. *Tenderfoot.*

Çantamı çıkarmaya gidiyorum, ama sonra başımı kaldırıyorum, yüzüme hala kar yağdığını hissediyorum. Üstümüzden ışık giriyor ve sağıma bakıyorum, ileride daha fazla ışık görüyorum.

Bu bir mağara değil. Bu bir tünel.

Çıkışa doğru yürürken çantamın kayışlarını kavrıyorum ve kapüşonumu tekrar yukarı çekerek açık alana adım atıyorum. Kar yağıyor, rüzgar esiyor ve ceketime çarpan karla karışık yağmurun küçük dokunuşlarını hissediyorum, ama duvarın diğer tarafına göre daha sakin.

Çok daha sakin.

Üzerimizde ağaçlar beliriyor, köknar ve ladin kümeleri karla kaplanmış ve suyun sesini duyuyorum. Bir futbol sahasının yarısı büyüklüğündeki vadiyi kaya duvarları çevreliyor, gördüğüm tek giriş az önce geldiğimiz giriş. Bölge kayalar ve ağaçlarla korunuyor, ancak hava hala yukarıdan süzülüyor, gökyüzüne açılıyor ve o kadar şiddetli olmasa da soğuk, kar ve rüzgar getiriyor.

Yukarı bakınca tepedeki kulübeyi görüyorum.

"Oh, şükürler olsun, Tanrım!" Noah arkamdan haykırıyor.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve gözlerimi kapatıp gülümsüyorum. "Kaleb!"

Noah bağırıyor.

O koşuyor, ben de peşinden küçük tepeyi tırmanıp kulübeye doğru koşuyorum. Çantamın üzerimden düşmesine izin verdim ve onu sürükleyerek küçük verandaya çıktım.

Noah da kendi tüfeğini bırakıyor, tüfeklerimiz çantalarımıza bağlı ve ikimiz de karla kaplı botlarımızı küçük eve vuruyoruz. "En azından şimdi ölmeyeceğim," diye homurdanıyor, "çünkü seni öldürtmüş olsaydım, beni de öldürürlerdi."

Gülüyorum, çantamı bırakıp kapıyı açıyorum.

"Kaleb!" Eve girerken sesleniyorum.

Ama daha kendimi toparlayamadan gülümsemem düştü. O burada değil.

Sıvı ısı vücuduma pompalanıyor ve nefes aldığımı sanmıyorum. Jake buranın bana göre olmadığını söylerken haklıydı. Sobası, şöminesi ve iki yatağı olan tek bir oda. Üç pencere var, başka kapı yok ve banyo yok. Yemek pişirmek ve balık tutarken uyumak için bir yer, daha fazlası değil.

Islak hava içime işliyor ve tüm bunların boşuna olmadığına dair bana umut verecek herhangi bir şeye tutunarak etrafıma bakıyorum.

"Burada değil," diyor Noah, yanımdan geçip giderken.

"Öyle miydi peki?" diye sordum. "Avlanmaya çıkmış olabilir."

Ocağa doğru yürüyor ve bir tencere alıyor. Buradan, içindeki bir şeyin kalıntılarını görebiliyorum.

"Donmuş." Başını sallıyor. "Sanırım buradaydı. Bulaşıklar tozlu değil, yani yakın zamanda yıkanmışlar, ama en azından birkaç gün oldu."

Buruşuk yatağa doğru yürüyüp çarşafı burnuma doğru çekiyorum. Yine de bulduğum tek koku soğuk ve kulübe.

"Başka nereye gidebilir ki?" Çarşafı bırakıyorum. "Eve geri dönüyor olabilir ve biz onu kaçırmış olabilir miyiz?"

"Bu silahları bırakmazdı." Noah bir tüfek çıkardı ve köşeye sıkışmış diğerlerini gördüm.

Silahlar.

Kendini korumasız bıraktın.

Noah'nın sözleri aklıma geliyor ve oraya doğru yürüyorum, köşede duran üç tüfeği görüyorum, Kaleb'in çok kullandığını bildiğim bir tüfek. Eğer dışarıdaysa, onda olmalı. Neden onda değil?

Geri çekildim, boğazıma bir hıçkırık düğümlendi. Hangi cehennemde bu?

Bulaşıklar, kirli tencere, silahlar... O buradaydı. Nereye ve ne zaman gitti?

Zor nefes alıyorum, gözlerim yaşlarla dolarken korkularımın nereye gittiğini kontrol edemiyorum.

Noah yaklaşıyor, omuzlarımı tutuyor. "Ağırdan alalım. Hiçbir şey bilmiyoruz."

Yine de ondan uzaklaşıyorum, tüfeklerden birini köşeden çekip dolu olduğundan emin olmak için kontrol ediyorum. Dışarıda yine gök gürlüyor ve kar pencereleri dövüyor.

"Gidelim," dedim ona.

"Bir daha bu şekilde dışarı çıkmayacağız."

"Noah!" Onunla yüzleşmek için döndüm. "Böyle bir şeyi isteyerek yapmaz. Yaralanmış olabilir ya da-"

"Eğer oraya gidersen, ölürsün!" diye homurdanıyor. "Ve sonra ben de ölürüm, çünkü seni takip etmek zorunda kalacağım ve burada hayatta kalmak hakkında neredeyse senden daha az şey biliyorum! Ayağımı yere basıyorum. Fırtınayı bekleyeceğiz."

O haklı. Haklı olduğunu biliyorum ama ciddi mi? Bütün gece burada oturamam.

Nasıl yapabilir?

Kapıya bakıyorum.

Ya bir kurt ya da ayı ona saldırırsa? Ya üşüyüp ölüyorsa?

Ayaklarım koşmak için kaşınırken bir damla gözyaşı dökülüyor. *Ya aylar önce orada öldüyse, kemikleri karda çürüyorsa?*

Kaçmayı tartışıyorum.

"Aklından bile geçirme," diye ısırıyor Noah ceketini çıkarıp sobayı yakarken. "Seni bağlayacağım, Tiernan. Yemin ederim."

Ve gözlerimi kapatıp gecenin geri kalanında pencerenin önüne geçerek Kaleb'i izliyorum.

Esniyorum, göz kapaklarım ağırlaşıyor ve kollarım on tonluk ağırlıklar gibi. Elimi belimdeki çapaya koyuyorum ve yataklardan birinde beni kaşıklarken bunun Noah'nın kolu olduğunu fark ediyorum. Onun bedenine sokulmuş, hâlâ kot pantolonum, kazağım ve yün çoraplarımla uykuyu göz kırparak uzaklaştırıyorum.

"Hey," diyor uykulu bir sesle.

Başımı çeviriyorum. "Bitti mi? Fırtına?"

"Evet." Bana daha sıkı sarıldı. "Dinle."

Kulaklarımı eğitiyorum, pencerelere ve teneke çatıya vuran, ön verandadan sarkan rüzgâr çanına çarpan sabit damlaları duyuyorum. Kardan farklı bir ses.

Aman Tanrım. "Yağmur
mu yağıyor?" "Değil mi?"
diye şaka yapıyor.

Ancak rüzgar ve dün gece küçük eve çarpan karla karışık yağmur kayaları gitti.

Yağmur. Kar değil, yani o kadar soğuk değil.

"Yağmur karı kayganlaştırır mı?" diye sordum.

Noah ayağa kalkıyor ve yüksek sesle esniyor. "Bu muhtemelen fazla kar yağmadığı anlamına geliyor."

Yataktan kalkıp tişörtünü giyiyor, ben de doğrulup saçlarımı kulaklarımın arkasına topluyorum. Nasıl olur da sadece kot pantolon giyer? Ateşin yardımı oldu ama dün gece burası hâlâ soğuktu.

Ceketini giyiyor ve bir çubuk kapmadan önce bana paketlediğimiz granolayı atıyor. "Yatakta kal, yemek ye ve su iç," diyor. "Ben gidip biraz kahvaltı hazırlayacağım, sonra da yola çıkacağız."

Kaskatı kesildim. "Eve gitmiyoruz."

Kapıyı açtı, çok yorgun görünüyordu. "Yani, onu bulmak için dışarı çık, bebeğim." Rahatladım. "Hey," diye seslendim.

Dönüp bana baktı.

"Dikkatli ol."

Gözleri yumuşuyor ve bana o gülümsemeyi veriyor.

Sonra kapıyı kapatıyor ve gidiyor. Nehir evin arkasından akıyor, bu yüzden muhtemelen fazla uzağa gitmeyecek ve o gittiğinde dışarı çıkıp rahatlama, yıkanmak için biraz kar eritme ve bana söylendiği gibi yemek yeme ve su içme fırsatını değerlendiriyorum.

Fazladan bir çift çorap giydim, kazağımı değiştirdim ve saçımı at kuyruğu yaptım. Aslında Noah beni sıcak tuttuğu için iyi uyudum ama sanırım gecenin bir yarısı Kaleb'i bulmak için kaçmamdan korktuğu için yatağı paylaşmamızda ısrar etti.

Denemediğim için memnunum. Buraya sadece Noah ile gelmek yeterince aptalcaydı.

Tek başına dışarı çıkmak intihar olur.

Kullandığımız bulaşıkları yıkadıktan ve kuru olduklarından emin olmak için ateşin yanında botlarımı kontrol ettikten sonra, erzak kontrolü yapmak için çantamı alıyorum.

Ama pencerenin dışında bir şeyin hareket ettiğini görüyorum ve duruyorum. Gözlerimi kısarak yukarı

bakıyorum.

Çantayı bırakarak kapıya doğru yürüyorum ve dikkatlice kolu çevirerek yavaşça açıyorum.

Nefesimi sakinleştirerek yağmura bakıyorum, kapıyı daha da açıyorum, menteşeler gıcırdayınca irkiliyorum ama onu korkutmak istemiyorum.

Verandaya çıkıyorum, geyik önümde bir heykel gibi dururken çatıdan yere su dökülüyor.

Göğsüm şişti. *Vay canına.*

Boynuzları başının üzerinde dev bir U gibi uzanıyor, büyük, kahverengi gözleri bir şey bekliyormuş gibi bana bakarken daha küçük dallara ayrılıyor.

Etrafımıza yağmur yağıyor, toynakları kara gömülüyor ve ben evin içinde arkamda silahımı hissederek duraksıyorum. Jake bana onu vurmamı söylerdi. Burada fazla yiyeceğimiz yok ve bu gece ya da yarın kar altında kalıp kalmayacağımızı kim bilebilir? Bulabildiğim yerde et yemekten çekinmemeliyim.

Haklı olabilir.

Kollarımı açtım ve fısıldayarak bağırdım. "Git!"

Beni geçerek uzaklaşıyor ve Noah onu görmeden kaçtığından emin olmak için gözlerimle onu takip ediyorum.

Sonra bir şey görüyorum ve donup kalıyorum, tüfeğini beyaz kuyruğa doğrultan Kaleb'le göz göze geliyorum.

Ağzım açık kaldı. *Kaleb.*

Kaleb'in tüfeği bana doğru durduğunda, dürbünden bakarken artık hayvanı takip etmediğinde geyiğin tırıs sesinin kaybolduğunu belli belirsiz duyuyorum. Başını kaldırıyor, ağzından havaya buhar fışkırıyor.

Onu gerçekten gördüğümden ve bir halüsinasyon olmadığından emin olmak için gözlerimi kırpıştırıyorum. Koyu gri kapüşonlu bir tişört, siyah kayak şapkası giyiyor ve çenesi kıllarla kaplı. Bana bakıyor, kolları iki yanına düşüyor ve göğsü sığ nefeslerle inip kalkıyor.

O bana doğru yavaşça yürürken ben de çoraplarımla ıslak merdivenlerden iniyorum.

"Merhaba," dedim.

Orada öylece duruyordu ve ben ne yapacağımı bilemiyordum. Onu bulduk. Durumu iyi. Sanırım.

Kilo kaybetmediğinden ya da yaralanmadığından emin olmak için vücudunu tarıyorum. Bütün gece hangi cehennemdeydi?

Umurumda bile değil. Onun güzel gözleri. Elmacık kemikleri. Sıcak olacağını bildiğim ağzı ve bronz boynu. Tabii ki bronzlaşacaktı.

Kışın.

Yutkunuyorum. "Nuh aşağıda, kahvaltı arıyor," diyorum alçak sesle. "Senin için endişelendik."

Birkaç santim ilerliyor ve gözlerimi ayak bileklerine indiriyorum, kot pantolonunun dizlerinden aşağısının sırılsıklam olduğunu görüyorum.

"Noel'i kaçırdın," diyorum.

Gözyaşları boğazımda düğümleniyor. Konuşması için çaresizim. Noah'la yangın gecesi ve o öğleden sonra ahırda yaptığı gibi beni istemesi için.

En önemlisi, sadece onu görmek istiyorum.

Dudağımı çiğniyorum. "Eve gelebilir misin?"

Fısıldıyorum. Sadece eve gel.

Yeniden başlayalım ve arkadaş olalım. Ben iyi olacağım, sen de iyi olacaksın ve konuşmak zorunda değilsin. Güleriz, çalışırız, yürüyüşe çıkarız ve sen bana ok ve yayı nasıl kullanacağımı gösterirsin ve...

Bana doğru koşuyor, kollarını etrafıma sarıyor ve ağzı ağzıma gelmeden önce sadece bir inilti kaçıyor.

Dünya dönüyor ve coşku üzerime çöküyor. Beni derinden öpüyor, dili içeri dalıyor ve vücudumun başımdan ayak parmaklarıma kadar çığlık atmasını sağlıyor. Boynuna sarılıp ben de onu öpüyorum, yavaş gidemeyecek kadar uçmuş durumdayım çünkü açlıktan ölüyorum.

"Seni seviyorum, Kaleb," diye sessizce ağlıyorum. "Seni seviyorum."

Tüfeğini bırakıyor ve beni eve taşıyor, kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapatıyor. Isırıp öpüşüyoruz, daha fazlası için geri geliyoruz ve ben onun kazağını çıkarıyorum, o da botlarını tekmeliyor. O kot pantolonumu çözerken ben de kazağımı çıkarıp çoraplarımı soyuyorum, dudaklarımız birbirini hiç bırakmıyor.

Arkadaş olmayalım. Kavga edelim, gülelim, bir gün bebek yapalım ve delirelim, çünkü sana aşığım.

Geri çekilip kolumu kaldırıyor ve zar zor fark edilen küçük kabarık deri parçasını inceliyor. "Sorun yok," diye onu temin ediyorum. "Beni iyi dikmişsin."

Beni son gördüğünde yaralıydım. Şimdi sadece hafif bir yara izi kaldı.

Zor nefes alıyor ama omuzları rahatlayarak gevşiyor. Başımı ellerinin arasına alarak beni sertçe öpüyor, dili yok, sadece şiddetli, güçlü ve sahiplenici. Beni özlemişti.

Yatağa uzandık, kıyafetlerimizden kurtulurken saçları uzamıştı ve gözlerine doğru sarkıyordu, kalçalarımın arasına yerleşti, zaten sıcak ve sertti. Başını boynumun kıvrımında tutuyorum, ellerimi vücudunun her yerinde gezdiriyorum.

İçime giriyor ve kollarımı ona sıkıca sarıyorum, tekrar benden çok uzaklaşmasına izin vermekten korkuyorum. Alnımdan alnıma, gözlerimin içine bakıyor.

"Senden sonra kimse olmadı," diye fısıldıyorum.

Belki bunu duymaya ihtiyacı yok ama bilmesini istiyorum.

Ağzımı, burnumu ve yanaklarımı öpüyor, kalçalarını bacaklarımın arasına sokuyor ve ben gitmesine izin veremiyorum.

Onu asla bırakmak istemiyorum. Nisan'da kar durduğunda değil. Ağustos'ta okul başladığında değil. Hiçbir zaman olmaz.

O bana bakıyor, ben de onun gözlerine bakıyorum, gülümsüyorum ve belli belirsiz kapının vurulduğunu duyuyorum.

"Hey!" Noah bağırıyor. "Kapıyı aç!"

O devam ederken Kaleb'e sarılıyorum, içimi doldurup derinlere inerken gözlerim kapanıyor. Yatak duvara karşı sallanıyor ve Kaleb saçlarımı yumruklarken inliyorum.

"Kaleb'i buldun sanırım?" Noah havlıyor. "Hadi ama, burası soğuk!"

Ama geliyorum ve duramıyorum. Kaleb'i tutup sertçe öpüyorum, Noah'nın kapıya fırlattığı şeyin sesini zar zor kaydediyorum.

Tiernan

Yüzüne dokunuyorum, burnunun çıkıntısını, dudağının üstündeki çukurluğu ve sonra ağzının üzerini izliyorum. Gözleri kapalı ama yatakta bana sarılırken uyumadığını biliyorum.

Noah odanın diğer ucunda uyuyor, saatin kaç olduğundan emin değilim ama sabahın erken saatleri olduğunu biliyorum. Yağmur hâlâ çatıya ve pencerelere vuruyor.

Seni seviyorum.

Yine de karşılık vermedi.

Asla karşılık vermeyebilir.

Oh, ironi. Altı ay önce, benimle konuşmayan insanlarla dolu bir hayattan kaçtım ve belki de benimle tek kelime bile etmeyecek bir adama aşık oldum. Ona bakıyorum, parmaklarımı siyah saçlarının arasından geçiriyorum ve dört yaşındayken o gün o arabada tüm umudunu kaybeden küçük çocuğu hayal ediyorum.

Gözlerimi boynunun arkasında, kulağıyla omurgası arasındaki ince dövmeye dikiyorum.

Credence. Şimdi okuyacak kadar yaklaştım. 'Bir şeyin doğruluğuna dair inanç' anlamına geliyor.

Anladığımdan emin değilim. Ve sonra, belki de anlıyorum.

Eğer bana beni sevdiğini söylemezse, sevdiğini nereden bileceğim? Ya karlar eriyene ve Cici'ye ya da kasabadaki kızlardan birine sahip olana kadar istediği şey bensem?

Ya burada neler olduğunu gerçekten anlamıyorsam ve ben ondan daha çok onunsam?

Gerçek şu ki, bunun bir önemi yok. Onu sevebildiğim kadar seveceğim, çünkü beni mutlu eden şey bu.

"Burada seninle kalabilir miyim?" Ona sordum.

Gözlerini açıp bana bakıyor. Sonra başını sallıyor, kaşlarını sanki bu şimdiye kadarki en kötü fikirmiş gibi birbirine kenetliyor.

Su tesisatı olmayan bu izbe evde yaşamamı istemediğine inanmayı seçene kadar gururum zedelendi.

"Hiç yalnızlık çekmedin mi?" Bastırıyorum.

Parmaklarını kolumda gezdiriyor ve bir süre sonra nihayet başını sallıyor.

Başımı göğsüne yaslıyorum ve Noah'nın horlamasını duyuyorum. "Hastayken Mirai'nin kollarının beni sardığını hatırlıyorum," diyorum Kaleb'e. "Küçüktüm ama sarılmanın ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlıyorum." Kollarımı onun etrafında sıkıyorum. "Ve bir şeyi tutmak. Muhtemelen hayatımda hatırladığım en huzurlu andı. Ta ki vadiye adım atana kadar.

O anda fark etmedim, çünkü bulunduğum yere ve kulübeyi görmeye çok kaptırmıştım kendimi, ama burası çok güzel. Saklı, sakin, saf... Günlük yazıları şimdi görünce daha anlamlı geliyor. Birkaç modern kolaylık ve belki de konuşacak birkaç insan daha olabilirdi ama burayı neden sevdiğini anlayabiliyorum.

Burada hiçbir şeyle yüzleşmek zorunda değil. Ve bunu anlıyorum. Bazen hepimizin saklanmaya ihtiyacı olur.

"Dünya küçük hissettiğinde, hiçbir şey seni incitemez." Karnını okşuyorum, elimin altında karın kaslarının büküldüğünü hissediyorum. "Orada kalmak istiyorsun, çünkü korunuyorsun. En azından bir süreliğine." Gözlerimi dikip onu, beni ve artık reddedilmek ya da incinmek istemediğim için onca yıl nasıl içime saklandığımı düşünüyorum. "Ama sonra o küçük dünyada oraya uyan tek kişinin sen olduğunu fark ediyorsun ve yalnız olmak güvende hissetmemekten daha kötü geliyor."

Kötü olandan kaçınmak iyi olandan da kaçınmak anlamına gelir ve bunu hiç hissetmemektense incinmeyi tercih ederim. Tenini içime çekiyorum.

"Ve güvenli demişken..." Derin bir nefes alıyorum ve konuyu değiştirmek için başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Dün gece hangi cehennemdeydin? Bir mağarada mı saklandın? Neredeyse elektrik çarpıyordu."

Gülümsüyor ve beni ters çevirip karnıma öpücükler konduruyor.

"Oh, hayır." Onu durdurup bana bakmaya zorluyorum. "Şimdi aklım başıma geldi, sana kızgınım. Endişeliydik. Gerçekten endişelendik. Üzgün olduğunu söyle."

Gözlerimi tutarak karnıma bir öpücük konduruyor.

"Tekrar."

Yaklaşıp beni tekrar öpüyor, karanlık bakışlarında bir gülümseme var. "Hâlâ kızgınım."

Meme ucumu dişlerinin arasında yakalıyor ve yavaşça dışarı çekiyor.

Nefesim kesiliyor. "Şimdi beni susturmaya çalışıyorsun," diye homurdanıyorum ama gerçekten, ısı karnımda birikiyor. "Sırf aklından geçen her şeyi tahmin etmemden hoşlanıyorsun diye..."

Aşağı dalıyor ve bacaklarımın arasını kemirmeye ve alay etmeye başlıyor.

"Tamam, evet," diye boğuluyorum. "Artık aklından neler geçtiğini biliyorum." Emmeye devam etmeden önce klitorisime karşı gülüşünü hissediyorum.

Çarşaflar tamamen üzerimden kalkıyor ve yüzüstü yatan Noah'ya bakıyorum.

"Noah tam şurada," diyorum Kaleb'e.

Duruyor ve bana bir kaşını kaldırıyor.

"Kapa çeneni," diyorum ona. "Dün gece düşünmüyorduk."

Kardeşi birkaç metre ötede uyurken bir kez seks yaptığımızın farkındayım ama Kaleb'i itip çarşafı üzerime çekiyorum. Yalnız kalana kadar bekleyebilir.

Oflayıp pufluyor ve sürünerek geri geliyor, uzanıp beni kolunun altına sıkıştırıyor. Sıcaklığının tadını çıkararak ona sokuluyorum.

Yatağın yanındaki tezgahtan bir şey aldı ve bana doğru itti. Ciltsiz kitabı tutuyorum.

"Nedir bu?" Başlığı okuyarak sordum. "*Titan'ın Sirenleri* mi?"

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, o da kitabı açıyor. İşaret ederek bana geri verdi.

"Okumamı ister misin?" diye sordum. Başını salladı.

Yarı gülümserim. Sanırım okuyor.

Ve eğer vücuduma bir şeyler yapmasına izin vermiyorsam, o zaman hala onu eğlendirmemi sağlıyor sanırım.

Kolunun altında kalıyorum ama sırt üstü dönüp boğazımı temizliyorum. "Onuncu bölüm..."

Direksiyonu sağa kırarak ayağımı yere basıyorum ve eve doğru tekrar hızlanmadan önce motosikletin kayarak durmasına izin veriyorum. Kaskımın arkasından gülüyorum,

Köpekler kuyruklarını sallayarak onu kovalarken Kaleb'i tam kıçımda hissediyorum.

Birkaç haftadır evdeyiz, Noah ve ben Kaleb'i dağdan aşağı sürüklemekte hiç zorlanmadık. Sanırım diğer kulübede rahat edemeyeceğimi biliyordu ve onun olmayacağı bir yere gitmeme izin vermeyecekti.

Jake bu sabah garaj yolunu sürüp tuzladı ve arkası dönükken bisikletleri aldık.

Eve doğru koşuyorum, rüzgâr ve hız yüzünden midem taklalar atıyor ve fren yapıp duruyorum. Arkama baktığımda Kaleb'in kayarak durmasını izliyorum, kolları bükülürken o muhteşem boynundaki damarlar şişiyor.

Duşa geri dönmek istiyorum. Onunla, elleriyle ve yalnız kaldığımızda gözlerinin ve gülümsemesinin bana fısıldadığı her şeyle.

Döndüğümüzden beri tek bir gece bile kendi yatağımda uyumadım.

"Siz ikiniz!" Jake'in böğürdüğünü duydum.

Dükkândan hızla çıkarken başımı iki yana sallayıp doğruluyorum.

Kahretsin.

"Çekil!" diye bağırıyor. "Şimdi!"

Motosikleti park edip iniyorum, gülümsememi saklamaya çalışıyorum.

Bize doğru yaklaşıp McDougall bisikletlerine bakıyor. "Harika. Şimdi kirlendiler," diye homurdanıyor. "Onları tekrar temizlemek zorundayım- Hayır, biliyor musun? Onları sen temizliyorsun." Önce Kaleb'i sonra da beni işaret ediyor. "*İkiniz de temizliyorsunuz!*"

Kaskımı çıkararak ona "Yapacaktık," dedim. "Krep ya da başka bir şey ister misin?"

Bir kaşını kaldırıyor ve ani konu değişikliğimi görmezden gelerek arkasını dönüyor.

Kaleb'e bir bakış attım. O sadece kafasını sallıyor.

Jake'in ruh hali son zamanlarda kötüleşti ve bunun benim hatam olmasından endişeleniyorum. Suçlu mu hissediyor? Benim için endişeleniyor mu? Kıskanıyor mu?

Onunla konuşma fırsatım olmadı. Kaleb ve ben hep birlikteyiz. Ya

da Kaleb her zaman birlikte olmamızı sağlıyor.

Başka türlü olmasını istediğimden değil. Umarım kime aşık olduğumun farkında olduğuma güvenir ve benim yanımda babası ve kardeşi hakkında endişelenmesine gerek kalmaz.

Jake'in peşinden koşuyorum.

"İyi misin?" "İyiyim."

"Öyle olduğunu sanmıyorum."

Alet tezgahına yöneliyor ve devam etmekte olan başka bir çalışmaya dönmeden önce ihtiyacı olanı alıyor.

Bana bakmıyor.

"Mutluyum," diyorum ona, çünkü gerçekten önemsediği şeyin bu olduğunu biliyorum. "Biliyorum."

Peki ne o zaman? Kaleb'in yanımdan lavaboya doğru yürüdüğünü hissederek orada duruyorum.

Ellerini yıkıyor ama bizi izlediğini biliyorum.

"Sadece... hamile kalma," diye mırıldanıyor sonunda. "Daha on sekiz yaşındasın." "Biliyorum," diye onu temin ederim. "Hamile kalmayacağım."

"Ve sen de üniversiteye gideceksin." "Gideceğim."

Sanırım.

Üzerinde çalıştığı bisiklete öfkeyle bakıyor. "Ve o kadına söyle," diye ısırdı, sanki ondan bahsetmek bile onu uçuruma sürükleyecekmiş gibi gözlerini kapatarak, "eğer her gün sadece yüzüme bakmak için aramayı bırakmazsa ve tüm soruları ve kibirli küçük geri dönüşleriyle lanet olası huzurumu mahvederse, bu evdeki tüm cep telefonlarını ve bilgisayarları yakacağım, böylece bir daha asla sana ulaşamayacak! Sonra da karlar eriyene kadar elektrikli çit çekeceğim, böylece araziye giremeyecek!"

Dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırıp nefesimi tutuyorum çünkü kahkahalarım patlamak üzere.

Demek sorun buymuş. Mirai benimle konuşmak için arıyor ama gereğinden çok daha sık arıyor. Cevap vermezsem, onun telefonunu arıyor.

En iyi tarafı da... ne kadar sinirli görünse de, her zaman cevap veriyor. Her seferinde kavga ediyorlar. Kimse onu bu kadar kızdıramaz. Bizi bile. Eğlencemi bastırıyorum ve başımı sallıyorum. "Ona söyleyeceğim."

Çalışma tezgahına bir İngiliz anahtarı atıyor ve başka bir tane alıyor. Kaleb ve ben eve giriyoruz.

"Şu ampulü değiştir!" Jake kapıyı kapatmadan önce arkamızdan bağırıyor. Ben bir kahkaha atıyorum ve Kaleb gülümseyerek alnıma bir öpücük konduruyor.

Dolaba doğru yürüyor ve bir ampul çıkarıyor, merdivenlere yönelirken bana göz kırpıyor.

Yarım saat önce fırına koyduğum tarçınlı ruloların kokusu havayı dolduruyor ve sadece saniyeler kala zamanlayıcıyı kapatıp fırın kabını çıkarıyorum.

Fırını kapattıktan sonra ruloları bir soğutma rafına koydum ve Kaleb'e

baktım, o da parmaklıkların üzerine zıpladı ve sonra başlamak için bir kirişe tırmandı

avizeye doğru ilerliyor. Ampullerden biri günlerdir yanmıyor. Kalbim küt küt atıyor, onun yükselişini izliyorum.

Noah mutfağa girerken, "Çok güzel kokuyor," diyor.

Ona bir bakış atıyorum ama dikkatimi Kaleb'den alamıyorum. "Yukarıda dikkatli ol," diye sesleniyorum ona.

Sonunda başımı çevirip bloktan bir dilimleme bıçağı alıyorum ve ruloları kesiyorum. Noah adanın yanında durmuş bana bakıyor.

"Yani kar biraz hafifliyor" diyor.

Bu sabah yaptığım kremaya biraz süt ekleyip karıştırıyorum ve açık ateşte ısıtıyorum.

"Evet." Henüz Şubat ayının sonundayız, yani kış henüz bitmedi.

Keşke hala Kasım ayında olsaydık ve kış yeni başlıyor olsaydı diye düşünmeden edemiyorum. "Bütün derslerin bitti mi?" diye soruyor.

Ocağı kapatıyorum ve kremayı tabağa taşıyıp ruloların üzerine damlatıyorum.

"Sınavlarımdan feragat ediyorlar ama otuz Nisan'a kadar bir kompozisyon yazıp fotoğraflı bir günlükle birlikte teslim etmem gerekiyor."

Göz ucuyla başını salladığını görüyorum. "Bu bahar Los Angeles'a gideceğim," diyor. "Bir sponsorla toplantım var ve oradaki ortamı kontrol etmek istiyorum. Seninle kalabilir miyim?"

Benimle kalır mısın?

Sonra sanki gerçekten unutmuşum gibi orada bir evim olduğunu hatırladım. Onlara Nisan'da ayrılacağımı söylemiştim, değil mi?

"Evet," diye cevap veriyorum, zar zor duyuluyor. "Tabii ki evde kalabilirsin. Ne kadar istersen."

Orada olmayabilirim.

Yine de burayı kullanabilir.

Sessiz ve ona bakmaya cesaretim yok. Endişeli olduğunu biliyorum. Belki biraz da kızgın. O daha iyisini hak ediyor.

Her şeyde doğru yolu seçti. Geri çekildi ve mutlu olmama izin verdi.

Ama bu umursamayı bıraktığı anlamına gelmiyor. Bir yanım onunla konuşmayı da özlüyor. Benden farklı şeyler bekliyor ve geride kalmaya karar verirsem benimle mutlu olmayacak. Yine de bazı şeyler değişti.

Kaleb bizden çok yukarıda çalışırken sesini alçaltarak içeri giriyor. "Kardeşime haksızlık eden herkesle savaşırım," diyor. "Onu seviyorum Tiernan, ama bu hayat sana göre değil. Benimle geliyorsun."

Çenem titriyor, çünkü haklı olmasından endişeleniyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor. "Kuzenin olarak, arkadaşın olarak, her neyse, ama seni buradan sürüklüyorum, çünkü bunun yeniliği geçtiğinde dünyayı özleyeceksin. O seni perişan edecek."

Gözlerimi ona dikiyorum, krema bir rulonun üzerine dökülüyor ve durmasını istiyorum. Bunu nasıl söyleyebilir? Bu onun kardeşi.

Mavi gözlerini bana dikti. "Mevsimler dışında hiçbir şeyin değişmediği bu kasabada ölmeyi umursamayan bir beyinsize ihtiyacı var," diyor bana. "Daha önce umursamamış olabilirsin, ama şimdi görmeyi umursamayacağın koca bir dünya olduğunu biliyorum. O çok değişken, çok inatçı ve bu zirveyi asla terk etmeyecek, Tiernan. Asla."

Gözlerimin arkasındaki batmaya karşı gözlerimi kırpıştırarak başka tarafa bakıyorum. Lanet olsun sana, Noah.

"Daha fazlasını istiyorsun." Tencereyi elimden alıp yere bırakıyor. "İstediğini biliyorum."

Belki. Belki bir şeyler görmek, deneyimlemek, bir kariyer sahibi olmak, dünyayı daha iyi bir yer haline getirmeye çalışmak ve iz bırakmak istiyorum.

Ya da belki de paylaşacak biri olmadan bunların hiçbirinin değeri olmazdı.

Noah'ya bakıyorum, içimden hep onun birçok açıdan benim için daha iyi olduğunu biliyorum.

O benim kafam. Bana zaten bildiklerimi söyleyen parçam. Duymam gerekenleri.

Yine de kalbim... Onsuz yaşayamayacağım her şeyi hissediyor.

Başımı arkaya eğiyorum ve ampulü bitirmiş olan Kaleb'e bakıyorum.

"O senin bir numaran," dediğini duyuyorum Noah'ın. "Hayatını birlikte geçireceğin kişi o olmamalı, değil mi?"

Tiernan

İki Ay Sonra

Tuvalet kağıdına bakıyorum ve kırmızı lekeler görüyorum, nefesimi verirken omuzlarım anında gevşiyor.

Tanrı'ya şükür. Kendi kendime gülüyorum ve hızlıca işimi bitiriyorum, üç günlük endişe nihayet sona eriyor.

İmplant taktırmam gerektiğini biliyordum. Doğum kontrol hapımı kullanıyorum ama diğer yöntemler kadar etkili değil ve genç bir anne olmak şu anda olmak istediğim yer değil. Bu dağdan hamile olarak inersem basın ve Chapel Peak bayram eder.

Kaleb'in bunu nasıl karşılayacağından da emin değilim.

Nisan ayının sonları, arazi hâlâ karla kaplı ama günler daha sıcak ve çimenler var. Jake şu anda yollar üzerinde çalışıyor.

Kaleb'i eve getirdiğimizden beri geçen son iki ay rüya gibiydi. Noah Şubat'taki o gün benimle uğraşmaya başladıktan sonra her şeyi aklımdan çıkardım ve burada kalan zamanımızın tadını çıkarmaya karar verdim. İnzivanın, huzurun ve uzun gecelerin. Hiç bu kadar iyi uyumamış ve mutlu olmamıştım, kâbuslarım -ya da gece terörlerim- uzun zaman önce sona ermişti. Kaleb ve ben kitap okuyoruz, hepimiz film izliyoruz ve kart oynuyoruz ve Noah'a Aziz Patrick Günü'nde oturma odasında nasıl vals yapılacağını öğrettim. Ağaçlara tırmandım, kemer yapmayı öğrendim ve kendime Van der Berg Extreme'in web sitesini nasıl güncelleyeceğimi öğrettim.

Hatta arazi motorlarında bile oldukça iyiyim.

Yine de yakında dünyaya yeniden katılabileceğiz ve zamanın hiç bu kadar yavaş geçmesini istememiştim. Kararlar verilmesi gerekecek ve ben bugünün gelmesini hiç istemedim.

Banyodan çıkıp üçüncü kattaki odamıza çıkıyorum, uzun kollu tişörtümle kendime sarılıyorum ve uyku şortumla çıplak olan bacaklarıma ürperti yayılıyor.

Mirai bu gece geliyor ve evin mümkün olduğunca temiz ve güzel görünmesi için çalışıyorum, böylece Jake ile kavga etmek için bir nedeni olmayacak. Tabii buraya kadar gelebilirse. Eğer yolları açamazsa, kasabada bir motele tıkılıp beklemek zorunda kalacak.

En azından hamile değilim. Ve eğer olsaydım, en azından henüz göstermezdim. Kaleb ve ben her gün, bazen birden fazla kez birlikte oluyoruz ve doğum kontrolüm başarısız olmadığı için şanslıyım. Adetimin üç gün gecikmesi beni çok korkuttu.

Odamdan taşıdığım uzun aynanın önünde duruyorum ve yan dönerek elimi karnımda gezdiriyorum. Beyaz tişörtüm karnımın üzerinde düz ve pürüzsüz duruyor ama birkaç korkutucu gün boyunca Kaleb'in bir parçasının orada olabileceğini düşündüm. Kaleb'in ve benim bir parçamın.

Gömleğimi yukarı kaldırıyorum, karnımın çocuğuyla birlikte büyüdüğünü hayal ediyorum ve bu düşünceyle vücudumun ısınmasını görmezden gelmeye çalışıyorum, çünkü bunu istememeliyim. Çok klişe. Bebek üç eder ve sonsuza dek mutlu olurlar.

Yine de onun çocuğuna sahip olmak isterdim. Bir gün. Sonsuza dek onun olmak ve onu bir baba olarak görmek isterdim.

Gözlerimi kapatıyorum, başımı kendime doğru sallıyorum çünkü gerçeği biliyorum. Sadece onun çocuğunu istiyorum, çünkü ona sahip olduğumdan emin değilim. Eğer hamile kalırsam, herhangi bir karar vermem gerekmeyecek, çünkü kaderim mühürlenmiş olacak ve kalacağım. Strese gerek yok.

Merdivenlerden aniden gümbür gümbür sesler geliyor ve Noah ile Kaleb kapıdan hızla girerek yere yuvarlanıp gülüyorlar. Donup kalıyorum, gömleğim hâlâ yukarıda ve ellerim hâlâ karnımda.

Kahkahaları kesiliyor ve başlarını kaldırıp bana bakarak beni içlerine çekiyorlar.

Çabucak gömleğimi aşağı çekiyorum.

Kaleb ayağa kalkıyor, gözlerini kırpmadan bana bakıyor ve Noah kalkıyor, sonunda gitmeye karar vermeden önce bir süre öylece duruyor.

Kaleb'in gözleri karnıma düşüyor.

"Değilim," diyorum ona. "Ben sadece... oyalanıyordum."

Gözlerini bana dikiyor ve ben orada hâlâ belirsizlik görüyorum.

"Âdetim gecikti," diye açıklıyorum. "Bu sabah oldum. Sadece... nasıl olacağını... düşünüyordum... nasıl olacağını... düşünüyordum. Ben..." Elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Ben aptalım."

Gergin bir şekilde güldüm, yakalandım. Hayal kuruyordum ve şimdi muhtemelen doğum kontrolümü sabote edeceğimden endişeleniyor.

Ama bana doğru yaklaşıyor ve elini karnıma koyuyor, karnımda gezinen parmaklarına bakıyorum. İçimde bir çarpıntı oluyor ve neredeyse başım dönüyor.

Göz göze geliyoruz ve ben daha ne olduğunu anlamadan elimi tutup beni merdivenlerden aşağı indiriyor.

"Kaleb," diye itiraz ediyorum. O ne yapıyor?

Beni banyoya götürüyor ve ilaç dolabını açıp doğum kontrol hapımı çıkarıyor.

Dönüp gözlerimin içine bakıyor, yüzünde pek çok duygu beliriyor. Ağzını açıyor ve ben nefesimi tutuyorum çünkü konuşacakmış gibi görünüyor.

Nefesi dudaklarımda geziniyor ve bana sarılıp alnımı, burnumu ve ağzımı öpüyor.

Sonra gözlerimi tutuyor ve hapları çöpe atıyor. "Kaleb,

hayır." Aşağıya dalıyorum ve onları geri alıyorum.

Onları elimden almaya çalışıyor ama ben tutuyorum. Alnımı ağzına yaslıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve neredeyse gülümsüyorum. Bir bebeğimiz olmasını istiyor. Hiç kızmaz ya da kendini kapana kısılmış hissetmez.

O beni istiyor.

Tek bilmek istediğim buydu.

"Seni asla terk etmek istemiyorum ama..." Başımı kaldırıp ona baktım. "Biz çok genciz. Biz çok... Başımızdan çok şey geçti. Henüz hazır değiliz."

Hapları yavaşça daha fazla çekiyor ve ben onları tutmak için mücadele ediyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum. "Tüm hayatımız boyunca sevdik."

Beni öpüyor, bir eliyle yüzümü tutup diğeriyle hapları uzaklaştırmaya çalışırken ağzı daha güçlü ve daha derin hareket ediyor. Dili bir kasırga gibi ayak parmaklarıma kadar iniyor ve kaslarım zayıflayarak inliyorum. Hapları kaybediyorum ve bir saniye sonra tekrar çöpe düştüklerini duyuyorum.

Kollarını bana doluyor ve beni üst kattaki yatağımıza yatırana kadar beni taşıdığını fark etmiyorum.

O her zaman istediğini alır. *Lanet olsun ona.*

Jake çöpü yakmadan önce hapları tekrar çıkarmak için aklıma bir not alıyorum.

Kaleb ve ben, o tavuktan bir ısırık alıp diğer yarısını bana yedirirken birbirimize bakıyoruz. Masada onun kucağına oturuyorum, gülümsememi saklamaya çalışıyorum ama o saklayamıyor çünkü sanki bir sırrımız varmış gibi sırıtıyor.

Ki öyle yapıyoruz. Aslında hamile kalmaya çalışmıyoruz, değil mi? Henüz hapları çıkarmadım ama onu terk etmek yapmak istediğim son şey. Onunla bir aile kurma fikri güzel görünüyor. Neredeyse 22 yaşında. Her şeye hazır görünüyor.

Bir nefes verdim, bir çatal dolusu çırpılmış yumurta yedim ve tabağı tekrar doldurup ona da yedirdim. Bu sabah yatağımıza geri döndüğümüz ve başka bir şey için zamanım olmadığı için kahvaltı artıklardan oluşuyordu.

Sanırım teknik olarak henüz bebek yapmıyoruz. Adet dönemim yeni başladı ve önümüzdeki birkaç gün boyunca hamile kalamam. Hâlâ haplarıma devam edebilirim.

"İşte bu kadar," diyor Jake, mutfağa girip eldivenlerini çıkarıyor ve anahtarlarıyla birlikte tezgâhın üzerine fırlatıyor. "Yollar açık."

Dışarıda bir bisiklet hızla gidiyor ve sanırım bu Noah, arkadaşlarını görmek için hiç vakit kaybetmiyor.

Yine de gözlerimi indiriyorum, midem biraz bulanıyor. Daha fazla kış olmasını tercih ederim. Kaleb'e bakıyorum, beni izlediğini görüyorum ve şu anda onu garaja sürüklemek, kar motosikletlerini toplamak ve balıkçı kulübesine koşmak için yarı yarıya istekliyim. Oradaki kar bir ay daha sürecek. Sessiz ve mutlu bir ay daha.

"O kadın bu gece nerede uyuyor?" Jake soruyor.

Elinde kahvesiyle bize doğru dönüyor.

Oh, bu doğru. Zaten kulübeye kaçamayız. Artık yollar açık olduğuna göre Mirai bu gece evde kalabilir.

"Benim odam." Kaleb'in üzerinden inip boş tabağımızı temizliyorum. "Onu karşıladığın için teşekkür ederim," diyorum Jake'e.

Bana bakıyor, gözleri kızgınlıkla kaplanmış. "Birkaç ay daha kışı tercih ederim."

Ve dükkânın içinde kaybolup gidiyor.

Evet.

Katılıyorum.

Büyük bir porsiyon İsveç Balığını kepçeyle alıp beyaz kâğıt torbaya atıyorum ve kabı kapatıyorum.

Şeftali halkalarım, tarçınlı ayıcıklarım, gurme jelibonlarım var ve Spencer şu anda benim için çikolata kaplı badem parçaları hazırlıyor.

Pencereden dışarı bakıyorum, Kaleb'in sokağın karşısında kamyonun kasasına kereste yüklediğini görüyorum. Bize bir yatak başlığı yaparak marangozlukta ustalaşmaya çalışacak, ben de onu boyayacağım.

Keşke benimle kasabaya gelmek için ısrar etmeseydi. Doğum günümde barda olanlardan sonra, polisin -ya da Motokrosçuların- onun kasabadaki varlığının kokusunu alması an meselesi.

Yanımda bazı kıkırdamalar oluyor ve Hot Tamales kavanozunun üzerinden baktığımda retro şekerleme koleksiyonunun yanındaki birkaç genç kadının bana bakıp fısıldaştıklarını görüyorum. Koridorda dolanıyorlar, gözleri kıyafetlerimde geziniyor ve sonra tekrar ayrılmadan önce kendi kendilerine gülüyorlar.

Kendime bakıyorum, şaşkınım. Garip giyinmedim.

Noah'nın çamurlu eski binici botlarını giymeme ve kot pantolonumun bu sabahki işlerden dolayı biraz kirli olmasına rağmen.

Jake yolları temizledikten sonra giyinmeye, bireysel işlerimizi halletmeye ve şehre gitmeye karar verdik. En iyisi yara bandını çabucak söküp atmak ve yeniden dünyaya alışmaktı. Noah ile çizburger yemek için buluştuk, başka bir fırtına ihtimaline karşı benzin depoladık ve markete gidip taze ürünlere yüklendik.

Kaleb hırdavatçıya gitti, ben de şeker almak için oradan ayrıldım.

Kıyafetlerime bakıyorum. O kadar da yersiz değilim. Belki Eylül'de olduğumdan daha az bakımlıyım ama...

Tırnaklarıma bakıyorum, altındaki kiri ve kış boyunca yaptığım tüm işlerden dolayı ellerimdeki küçük kesikleri görüyorum.

Tamam, artık hiç manikürlü değilim. Kendimi bir rafın arkasındaki aynada yakalıyorum, koyu mavi kablo örgümdeki gevşek iplikleri görüyorum

kazağımda da ateşe çok yakın durduğum için siyah bir leke var. Saçlarımın çaresizce kesilmesi gerekiyor ve dışarıda olduğum için bronzlaşmışım, çillerim daha önce hiç olmadığı kadar belirgin.

Aylardır makyaj yapmadım ve saçımı düzeltmedim. Mirai beni tanıyamaz.

Güldüm ve kasaya yöneldim.

"Annem bir gün eve senin gibi bir kız getirmemi söyledi" diyor biri.

Genç bir adam bana yaklaşırken çantamı tezgâhın üzerine koyarak bakıyorum.

Spencer çantamı tartıyor, ben de yabancıyı inceliyorum. Belli belirsiz tanıdık geliyor. Noah'ın arkadaşlarından biri mi?

"Sen onların kuzenisin, değil mi?" diye soruyor cam şekerliğe yaslanarak. "Noah ve Kaleb Van der Berg'in mi?"

Spencer'ın şekeri tekrar bana uzattığını görünce başımı sallıyorum. "Hesabına yazacağım," diyor.

Gülümsüyorum. *Hesabım.* Güzelmiş.

Dikkatimi tekrar adama çevirerek elimi uzattım. "Tiernan, selam."

Sallıyor. "Kenneth." Yüzüme bakıyor. "Pizza yemek ister misin?"

Oh. Uh... Reddetmek için ağzımı açtım ama sonra biri elimi Kenneth'in elinden çekip aldı. Başımı kaldırdığımda Kaleb'in ona ters ters baktığını görüyorum, sarışın adam dik duruyor ve geri çekilmesi gerektiğini biliyormuş gibi bir nefes alıyor.

Kaleb parmaklarını parmaklarımın arasından geçiriyor ve beni yakışıklı genç adamdan uzaklaştırıp kapıdan dışarı çıkararak caddenin karşısına geçiriyor.

"Sadece flört ediyor," diye takılıyorum.

Kaleb'in kaşları kalkıyor ve dudakları yana doğru bükülüyor.

"Biliyorum, değil mi?" Şaka yapıyorum. "Benim gibi bir güzeli korumak zor iş." Homurdanıyor ve kamyonun yanında durduğumuzda gülümsüyorum.

"Sana biraz solucan şeker aldım." Çantayı önüne koyuyorum ama hiç ilgilenmiyor. Onun yerine yüzümü ellerinin arasına alıp bir öpücük konduruyor ve ben de onun pürüzsüz çenesini, çenesini ve yanağını öpüyorum. Onu öpmeye bayılıyorum. Özellikle de traşlı olduğunda.

"Gel hadi. Geç kalacağız," diyorum ona ve kapının koluna uzanıyorum.

Kapıyı açmak için hamle yaptı ama durdu, gözlerini kaldırıp omzumun üzerinden baktı, yüzünün rengi solmuştu.

Bakışlarını takip ediyorum.

Cici Diggins yanımızdan geçip gidiyor, adımları yavaşlıyor ve gözleri Kaleb'e kilitleniyor.

Ama bakışlarım karnına düşüyor. Hamile karnına.

Ciğerlerim boşaldı. *Hayır*.

Gözlerimi Kaleb'e çeviriyorum, çenesinin büküldüğünü ve göğsünün sığ nefeslerle inip kalktığını görüyorum. Ne kadar ilerledi? Altı aydır şehirden uzaktayız.

Eğer ikiz doğurmuyorsa, bundan çok daha ileride demektir.

Kaleb'in mi?

Yutkunamıyorum. Nefes alamıyorum.

Omzumun üzerinden tekrar baktığımda onun bize doğru geldiğini görüyorum. "Dur tahmin edeyim," diyor. "Şu anda kafanda matematik mi yapıyorsun?"

Aramıza bakarak sırıtıyor. Kaleb'e "İrtibatta olacağız," diye fısıldıyor.

Uzaklaşıyor ve ben göz kırparak gözyaşlarımı uzak tutmaya çalışıyorum. *Lütfen.* Karnımı tutuyorum çünkü acıyor. *Bu olmaz.*

"Kaleb?" Mırıldanıyorum.

Kardan önce hamileydi. Kardan çok önce hamileydi.

Ama o hiçbir şey söylemiyor, sadece kamyonun kapısını açıyor ve beni hızla içeri sokuyor.

Kapıyı çarparak aracın ön tarafına geçer ve şoför mahalline tırmanarak eve doğru hızla yol alır. Yataktaki keresteler bagaj kapağına çarpıyor ve yiyecekler arka koltuğa dökülüyor.

Kapının üstündeki demiri tutup ona bakıyorum. "Hamile olduğunu biliyor muydun?" diye sordum.

Direksiyonu kavrarken parmak eklemleri beyazlaşıyor ve bana bakmıyor.

"Bir süredir hamileymiş. Senin mi?"

Hala bir şey yok. O biliyor muydu? Şaşırmış görünüyordu. Ama belki de o gün mağarada üzüldüğü şey buydu. Hamileydi ve adam onu istemiyordu.

İçimde öfke kabarıyor ve zor nefes alıyorum. "Biliyor muydun?" Talep ediyorum. "Geçen sonbaharı biliyor muydun?"

Gaza bastı, bizi tren raylarının üzerinden geçirip eve giden otoyola çıkardı.

Eğer ondan olursa, Cici sonsuza kadar hayatımızda olacak. Onun ilk çocuğu olacak, benim değil. Buna asla sahip olamayacağım.

Hiçbir şey söylemeyecek mi? Başını sallamayacak mı? Neden bir şey yapmıyor? Yapabileceğini biliyorum!

"Bırakın beni," diye boğuluyorum, gözyaşlarım tehdit ediyor.

"Kamyonu durdur." Sürmeye devam ediyor.

"Kamyonu durdur!" Bağırıyorum.

Sonunda bana baktı ve başını salladı.

"Hayır mı?" Dedim. "Hayır, ne? Konuş. Nasıl yapılacağını bildiğini biliyorum! Bebek senin mi?"

Sadece iletişim kurun. Bir şeyler yap! Ama o ağzını kapalı tutuyor ve ben artık bıktım.

Yana kayarak frene basıyorum, kamyonu durduruyorum ve kamyon dururken o da direksiyonu kırıyor. Dışarı atladım, onu takip ettiğini gördüm.

Arabanın önünde beni durdurdu, yanıma geldi.

Ama geri çekiliyorum. "Hayır," diyorum ona. Öpmek yok. Sarılmak yok. "Konuş. Hemen şimdi. Senin mi? Biliyor muydun?"

Hızlı, sığ nefesler alıyor, suskun bir şekilde bana bakıyor. Eğer bilmeseydi, başını sallayabilirdi ve ben de ondan nefret etmezdim. Oradan devam edebilirdik.

Eğer biliyorsa, belki de bütün kış dağda olacağını bildiği ve belki de aşık olacağımızı tahmin etmediği için sessiz kalmıştır. Belki de her şeyden kaçtığı gibi bundan da kaçabileceğini düşündü.

Sadece konuş benimle.

Güzel yeşil bakışları aramızdaki boşluğa düşüyor ve bana söylemek istediği hiçbir şey yok.

Bir motorun vızıltısı daha da artıyor ve bunun Noah'nın eve dönüş yolu olduğunu anlıyorum.

Ayakkabılarını yere koyarak yanımıza yanaştı. "Hey, neler oluyor?"

Kaleb'e dört saniye daha veriyorum, bir şey yapmasını ya da söylemesini bekliyorum.

Gelmeyince, Noah'nın arkasından bisiklete tırmanıp kollarımı ona doluyorum.

"Hadi gidelim." Başımı sırtına gömdüm. "Acele et."

Hızla uzaklaşıyoruz ve Kaleb ilk kez beni kendine çekmiyor.

Tiernan

Güvertenin merdivenlerini koşarak çıkıyorum, amcamın ve dükkândaki tüm kargaşanın yanından geçerken arkamda kamyon lastiklerinin çakılları gıcırdattığını duyuyorum. Hızımı arttırıyorum.

Noah beni web sitesine koyma tehdidini yerine getirdi ve motosikletlerle doğaçlama bir fotoğraf çekimi ayarladı. Bugün iyi fotoğraflar çekemeyeceğim ama en azından beni Kaleb'den uzak tutuyor.

Yüzümdeki gözyaşını sildim.

"Neyin var?" Jake'in sorduğunu duydum.

Ben aceleyle ön kapıya yönelirken Noah ona "Bilmiyorum," diyor. "Kaleb'den kaçtı."

"Tiernan!" diye bağırıyor amcam.

"Hadi yapalım şu işi," diye seslenip kapıyı açıyorum. Fotoğrafçı nerede?

Garaj yolunda bir SUV ve bir Jeep park halinde duruyor ve garajda ışıklandırma ve benzeri şeyleri ayarladıklarını biliyorum, ama kendimi toparlamak için biraz zaman ayırmalıyım.

Odama girip birkaç dakikalığına kapıyı kilitlemem gerekiyor.

Bu sabah doğum kontrol hapımı atmak için neden bu kadar acele etti? Bunu düşünmedi bile. Tereddüt etmedi. Sanki bir ampul yanmış ve karşılaştığı bir sorunun çözümü nihayet aklına gelmiş gibiydi.

Oturma odasına doğru ilerliyorum ama bir el koluma dolanıyor ve beni kendine çekiyor. Kaleb'in elinden kurtuluyorum ve sulu gözlerle ona bakıyorum.

"Kaleb, dur," diye emrediyor babası eve girerken.

Noah da onu takip eder. "İkinize ne oldu?"

Ama ben sadece Kaleb'e bakıyorum. "İşte bu yüzden hamile kalmamı istedin," diyorum ona. "Ben onu öğrenmeden önce beni tuzağa düşürmek istedin."

"Hamile mi?" Jake tekrarlıyor. Gözlerini Kaleb'e dikiyor. "Ne yaptın sen?"

Kaleb'in yüzü kızarmış, boynunda ter parlıyor ve gözleri acıyla bakıyor. Harap olmuş.

Ve sessiz. Her zaman sessiz, çünkü herhangi bir sorunu ele alması gerekmiyorsa, o zaman sorun yoktur.

Nefes alacak gücüm bile yok. "Şimdi bile benimle konuşmuyorsun," diyorum sessizce.

Jake biraz yaklaştı. "Hamile misin?"

"Hayır." Başımı sallıyorum, Kaleb'e bakarken üzüntüm öfkeye dönüşüyor. "Tanrı'ya şükür," diye tükürdüm.

Kaleb içeri giriyor, ifadesindeki gerginlikle üzerimde geziniyor. Artık kızgın.

Noah onu geri çekiyor. "Kaleb, geri çekil

ondan." Jake bir elini göğsüne bastırır.

Ama Kaleb hırlayarak onları fırlatıp atıyor ve ben de geri çekiliyorum, beni tutup kaldırdığında, yüzümü tutup ağzını ağzıma dayadığında gözyaşlarım yeniden kabarıyor. Bir hıçkırığı bastırıyorum, kokusunun saldırısı bana daha bu sabah ne kadar mutlu olduğumuzu hatırlatıyor.

Dünyaya dönmeden önce.

Noah ve Jake onu üzerimden çekerken ağlayarak onu itiyorum.

Sertçe nefes alıyorum, ayaklarımın üzerine düşüyorum ve geri geri giderek ondan uzaklaşıyorum. "Cici Diggins hamile," diyorum Jake ve Noah'ya. "Çok hamile."

Kaleb benden başka kimseye bakmıyor ama Jake ve Noah'nın şaşkınlıkla bana baktıklarını görüyorum.

Noah, "Herkesin olabilir," diyor.

"Senin mi?"

"Hayır," diye karşılık veriyor ben deliymişim gibi. "Tanrım, hayır. Onunla yatmadım." "Kaleb'in olduğunu mu söyledi?" Jake doğruldu, oğlunu serbest bıraktı. "Söylemesine gerek yoktu," diyorum ama gözlerim Kaleb'le kilitleniyor.

Eğer onunsa, onunla birlikte yaşamayı öğrenebilirim, bu hayatımızda onunla birlikte yaşamak anlamına gelse bile.

Eğer başından beri biliyorsa.

"Bir şey söyle," dedim ona. "Bana bir şey söyle."

Herhangi bir şey, lütfen.

"Ya da bir şeyler yaz o zaman," diye soruyorum. "Bana bir şey söyle. Beni sevdiğini söyle."

Orada öylece duruyor.

Ve ağlamayı bırakıyorum, kalbim kırık ama değil. Belki de artık orada değildir, çünkü derin bir nefes alıyorum, birinin çocuklarına sahip olacağını biliyorum, ama bu asla ben olmayacağım. Sevdiğim birinin benimle konuşmadığı başka bir evde yaşayamam.

Mutfaktan bir kadının "Her şey hazır," dediğini duyuyorum.

Sadece bir an sürüyor, ama gözyaşlarımı kırpıştırıyorum ve çaresizce uzaklaşmak için onu dükkana kadar takip ediyorum.

"Hadi seni hazırlayalım," diye cıvıldıyor.

Kaleb ve Cici'yi aklımdan çıkararak başımı sallıyorum.

Üzerime kısa bir jean şort ve göbeğimi gösteren omzu açık siyah bir bluz giydiriyorlar. Saçıma şekil vermeleri ve makyajımı yapmaları için oturuyorum, Nuh insanları buraya getirirken her şeyi hesaba katmış sanırım. Kendimi ailemin film setlerinden birindeymişim gibi hissediyorum.

"Çok fazla değil," diyor mavi saçlı fotoğrafçı makyaj sanatçısına. "Doğal olmasını istiyorum. Sıradan bir erkeğin yatağa girebileceği biri gibi görünmesini istiyorum."

Arkamızda biri boğazını temizliyor.

"Şaka yapıyorum," diye cevap veriyor kadın hemen ve sanırım Jake de arkasında duruyor.

Ben.

Sonra tekrar sanatçıya dönerek, "Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?

Güzel, porno değil."

Kısa kesilmiş sarı saçlı ve parmaklarında dövmeler olan adam başını sallıyor, muhtemelen ağlamamdan kaynaklanan lekeleri yok etmek için gözlerimin altına kapatıcı sürüyor.

Stilist dalgalarımı kabartıyor, saçıma sprey sıkıyor ve ben ağzımı açıp yüzümü geriyorum, çünkü o kadar uzun zamandır makyaj yapmamışım ki yüzüm kek gibi.

Noah bir tabure çekip oturuyor ve stilist onun başına geçerken kaşlarını bana doğru sallıyor.

"Kaleb'i benden uzak tut," diyorum alçak bir sesle, ama bu daha çok bir yalvarış.

"Elbette." İç çekiyor. "Bugün kanama havamdaydım."

Ona hüzünlü bir gülümseme veriyorum. Hazırlanmayı bitiriyoruz ve otomatik pilot gibi hareket ediyorum. Mirai bu gece uçuyor ve beni tanıyıp tanımayacağı önemli değil. Burada olanları bilecek ve anlamadığı için onu suçlamayacağım. Artık kendimin de anladığını sanmıyorum.

Yaralıyım ama en azından geldiğimden daha güçlü ayrılıyorum. "Noah?" diye sesleniyor Juno adındaki fotoğrafçı.

Motosiklete biniyorum, Kaleb'in siyah tişörtünü solumdaki dükkanın kapısında görüyorum ama bakmaya cesaret edemiyorum. Noah arkamdan motora tırmanıyor, kot pantolonu ve çıplak göğsüyle, çünkü seksi görünmemiz gerekiyor, sanki bu görüntünün gerçeklikte bir temeli olması gerekiyormuş gibi. Motokros yarışçıları muhtemelen gülecek ve uygun kıyafet ve ekipmanlardan yoksun olmamızı eleştirecekler ama seks satar, bana öyle söylendi.

İşte başlıyoruz.

Arkama geçip ellerini kalçalarıma koyuyor. Kaleb soluma doğru kayıyor ve sanırım Jake araya girerek onu durduruyor.

Noah'ya doğru geriye yaslanıyorum, sırtımı biraz kamburlaştırırken hava çıplak karnıma çarpıyor.

Biri Juno'ya "Çok yaklaşma," der. "Kız onun kuzeni."

Noah homurdanıyor, göğsü sırtıma çarpıyor.

Dişlerimi sıkıyorum. "Hiç komik değil." "Çok komik."

Gözlerimi deviriyorum. Sanırım ben de gülmeliyim, yoksa ağlayacağım. Bu evdeki kuzenler fark ettiklerinden çok daha yakınlar. Noah'ın dokunduğu şeylerin en küçüğü kalçalarım.

Kendimi durduramadan bakışlarım Kaleb'e kayıyor. Kapının pervazına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve yüz ifadesi daha önce hiç görmediğim kadar acılı. Sanki çoktan kaybettiği bir şeymiş ve dünyada en çok istediği şeyi nasıl geri alacağına dair en ufak bir fikri yokmuş gibi bize, bana bakıyor.

Tek yapması gereken konuşmak. İletişim kurmanın bir yolunu bulmak.

Başımı yana eğip samimi bir çekim için çevirirken gözlerimin düşmesine izin veriyorum, çünkü rimelimi mahvetme ihtimaline karşı kameraya bakamıyorum.

"Buna bayıldım Tiernan," diye cilveleniyor Juno. "Harika görünüyorsun, tatlım."

Ellerimi bacaklarımın üzerine koyup çenemi biraz kaldırıyorum. Sanırım bunun amacı Van der Berg Extreme'in genç yüzlerini öne çıkarmak ve Noah bunun Kaleb'in işi olmadığını biliyordu. Yine de arkamda Noah olduğu için

mutluyum. Yanında güvende olduğum kişi o.

Juno bana "Ona şimdi bak," dedi.

Boğazım düğümleniyor ve bunalıyorum. Derin nefesler alıp kafamı tekrar oyuna vermeye çalışıyorum.

"Bana bak Tiernan," diye fısıldıyor Noah.

Yavaşça başımı kaldırıp omzumun üzerinden gözleriyle buluşuyorum. Fotoğrafçı birkaç kare çekiyor.

"Gitmene izin vermeyeceğiz," diye mırıldanıyor bana, başka kimse duymasın diye. "Bu bir aile."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. İyi ya da kötü, onlardan kaçamıyorum, değil mi?

Bu bir aile.

Benden kaçmayacaklar ve Kaleb ve bana ne olursa olsun, Jake ve Noah'ı da seviyorum. Başıma gelenlere ve bu işin içinde olma ihtiyacıma her gün destek veriyorlar. Hiçbir şeyim yokken beni onayladılar.

Jake geçmişine tutunuyor ve kendini cezalandırıyordu, tıpkı benim gibi. Noah'ın konuşacak kimsesi yoktu, tıpkı benim gibi. Kaleb, onu *asla* unutmayacak kadar sevmesi gereken biri tarafından unutulmanın acısıyla bağ kurmakta zorlanıyor.

Tıpkı benim gibi.

Kaybolmuş olduğum ve incinmenin normal olduğu gerçeğini destekliyorlar. Birbirimizi bulduk ve bu kış burada olanlar hakkında kim ne derse desin, anlaması gereken tek kişi benim.

Juno, "Ona doğru eğil Tiernan," diye talimat verdi.

Dediğini yapıyorum ve Noah'ya doğru eğilip ona bakıyorum, elimde olmadan dudaklarıma yayılan küçük bir sırıtışla. Bana göz kırpıyor.

"Bu iyi." Birkaç çıt sesi daha duyuldu. "Şimdi, Noah, yana ve aşağıya bak."

Tereddüt ediyor ama sonunda gözlerini kaçırıyor ve Kaleb'in işkence görmüş bir kahraman gibi uzaklara bakmasına benziyor.

"Oh, bu harika. İkiniz de harika görünüyorsunuz!"

Bisikletten inip arkasına geçiyorum, dizlerimi açıp ellerimi beline koyuyorum.

"İyi görünüyorsun," diyor Juno, daha fazla fotoğraf çekmek için etrafımızda dolaşarak.

Birinin kıkırdadığını duyuyorum ve kafamı kaldırıp birkaç kişinin daha geldiğini görüyorum; geçen sonbahar dükkânın etrafında takıldıklarını hayal meyal hatırladığım yarışçılar ve kız arkadaşları.

Bir kız Kaleb'in yanında duruyor ve ona bakıyor, gergin ama aşık görünüyor.

Yutkunuyorum. En azından ona aldırış etmiyor.

"Şimdi, Noah, bisikletten in," diyor Juno. "Tiernan, öne doğru eğilmeni ve gidonu tutmanı istiyorum. Noah, aynısını diğer taraftan yap, ön tekerleğe bin ve birbirinize meydan okuyun. Kardeşler gibi."

Noah yine gülüyor ama emirlere uyuyor. Ben iki ayağımı yere basarak koltukta doğruluyorum, Noah ise iki bacağını ön tekerleğin iki yanına yerleştiriyor ve kolları tutarak bana doğru eğiliyor.

"Tiernan, sırtını eğebilir misin?" diye sorar.

Yapıyorum, kalçalarımdaki kaslar esnedikçe popomu biraz daha dışarı çıkarıyorum. "Daha fazla, tatlım."

İç çekiyorum, daha fazla öne eğilmeye ve kıçımı dışarı çıkarmaya çalışıyorum.

Ama Noah beni daha da teşvik ediyor. "Daha fazla," diye fısıldıyor. "Arkanda bir erkek varmış gibi."

Bir kaşımı kaldırıyorum. Şu anda cinsel bir şaka yapmak ona kalsın.

Bakışlarımı Kaleb'e yöneltiyorum, bizi izlerken gözlerinin kenarlarının kırıştığını görüyorum. Kız bir adım uzaklaştı ama hâlâ baygınlık geçiriyor.

Sanırım ben gidince aklını benden alacak kadın sıkıntısı çekmeyecek.

"Los Angeles'a gitmeye hazır mısın?" Juno fotoğrafımızı çekerken Noah'a sordum.

"Ben hazırdım. Sen?" diye meydan okuyor. "Bu çöplükten siktir olup gitmeye hazır mısın?"

Ona bir bakış atmak istiyorum ama çekimi kaybetmek istemiyorum.

Noah'ya, Kaleb'i kastederek, "Sana kızmasını istemiyorum," diyorum.

Noah'yla gidersem Kaleb yanlış bir şey düşünecek.

"Eğer bizi takip edip seni geri getirmek istiyorsa, belki de yapması gereken budur," diye karşılık veriyor Noah. "Eğer istemiyorsa, seni kendime alırım. Kazan, kazan."

Saçlarımı kabartıyorum ve duruşumu ayarlıyorum. "Beni istemiyorsun. Yarışmak istiyorsun."

"Yine de ailemin yanımda olmasını isterim." Evet.

Bunu yapabilirim.

"Gitmene izin vermeyeceğim," diyorum ona.

Gülümsüyor. Ama sonra durur, kendini hatırlar.

Önce Kaleb'e sonra da bana bakıyor. "Yüzümü yeniden düzenlemesine beş saniye kaldı."

Kaleb'in kızgın olması umurumda değil.

Kapıların yanında bir yerde birisi "Ah, bu çok güzel değil mi?" diyor. "Bu pozisyondaki kadınlara bayılıyorum. Tek yapması gereken onu böyle tutmak."

Biri kıkırdıyor ama kim olduğunu bilmiyorum. Onları görmezden geliyorum.

Aynı adam, "Geçen sonbahara göre kendini biraz daha ateşli taşıyor," diyor. "Acaba ne değişti?"

"Bilmiyorum ama keşke bütün sezon burada onunla kilitli kalsaydım diyorum," diye ekliyor diğer adam.

Bir kıpırdanma, bir nefes alma ve ardından bir masanın devrilmesi ve bağrışmaların başlamasıyla kıyamet kopar.

"Kaleb!" Jake bağırıyor.

Kaleb'in yarışçılardan birini dükkânın zeminine fırlatmasını ve Jake'in oğlunu geri çekmek için koşturmasını izleyerek ayağa fırlıyorum. Juno ve stilistler geri çekilip yoldan çekiliyor ve adamlarla birlikte gelen kızlar garaj yoluna doğru tökezliyor.

Motosikletten iniyorum, Noah'nın koşarak geldiğini ve babası adamı yerden kaldırırken Kaleb'i geride tuttuğunu görüyorum.

"Orospu çocuğu!" diye homurdanıyor adam Kaleb'e.

Ama Jake onu ve arkadaşını dükkândan dışarı iter. "Yola koyulun," der onlara. "Kapalı atış, sizi küçük pislikler!"

Bunlar yorum yapan pislikler olmalı.

Kaleb tekrar peşinden gider ama Jake onu yakalamakta gecikmez. "Dur!" diye bağırıyor. "Hemen kes şunu."

Oğlunun yüzünü işaret ediyor ama Kaleb öfkeden kuduruyor. Yarışçılar kızlarını alır, bisikletlerine biner ve hızla uzaklaşırlar, dükkândaki herkes sarsılmış bir halde etrafta durmaktadır.

Sonunda Jake onları başından savar. "Pekâlâ, bu kadar yeter," diye ısırır. "İhtiyacımız olanı aldık."

Juno başını sallar ve kamerasını kapatır, herkes dükkânı kapatmak ve ekipmanlarını toplamak için acele eder.

Kaleb bana doğru geliyor.

Ama Jake onu tekrar yakalar. "Hayır," dedi. "Kamyona bin.

Şimdi." Kaleb'e ters ters bakarak onu dükkândan dışarı itti.

Kaleb tökezleyerek geri çekildi, bana

bakıyordu. "Şimdi!" Jake ona tekrar

ateş ediyor.

Kaleb'in boynundaki damarın şiştiğini buradan görebiliyorum ve tereddüt ediyor, ama... ayrılıyor, araba yoluna doğru ilerliyor.

"Sen de," diye emrediyor Jake Noah'ya.

Noah tişörtünü alır ve kardeşini kamyonete kadar takip eder.

Jake bana doğru geliyor. Etrafta hâlâ insanlar olduğu için sesini olabildiğince alçaltarak yakınımda duruyor. "Ben gidip

Şerif ve ben de onları bazı şeyleri çözmeleri için lanet olası bir bara götürüyorum." "Bir bar," diye homurdandım. "Ve ben burada kalmak zorunda mıyım?"

"Evet." Bana ters ters baktı. "Evden çıkma, yoksa pişman olursun." "Ben ne yaptım ki?" Ben de karşılık verdim. "Bütün gece burada tıkılıp kalmak istemiyorum.

Siz dışarıda kuyruk alışverişi yaparken!"

"Burada kalacaksın, çünkü onu senden uzaklaştırmazsam Kaleb seni yalnız bırakmayacak!" diye bağırıyor, artık bizi kimin duyduğunu umursamadan. "İki aydan fazla bir süredir ondan ayrı kalmadın ve herkesin birkaç saat yalnız kalmaya ihtiyacı var. Bunu senin *için* yapıyorum. Bir duş al. Sakinleş."

Başımı sallıyorum. Duşun bunu çözeceğini mi sanıyor? Üzgün olmak için her hakka sahibim. Sakinleşmeyeceğim.

Duraklıyor, omuzlarını gevşetiyor ve kendini kontrol ediyor.

"Onunla konuşmam gerek Tiernan," diyor ses tonunu yumuşatarak. "Hakkında arama emri olmadığından emin olmalıyım ve Diggins'in kızıyla konuşmalıyız. Sen burada kalmalısın. Biz sonra geleceğiz."

Cebinden anahtarlarını çıkarıp gidişini izliyorum.

Fotoğrafçı ve stilistler gittikten ve evde tek başıma kaldıktan sonra bile, Kaleb ve benim tek bir sorunumuz olduğunu ve bunu çözecek tek şeyin Jake'in bu geceki gündeminde olmadığını bilerek orada duruyorum.

Bu, babasının onun için halledemeyeceği bir şey. Kaleb'den gelmeli.

Yakında görüşürüz.

Mirai'den dört saat önce LAX'te uçağa binerken gelen mesaja bakıyorum.

Buraya gelemez. Kaleb'in kendini tutacak hali yok. Görünüşü umursamayacak, onu korkutacak ve beni buradan sürüklemeye çalışacak.

Yatağımın yanında durmuş, mesaj geldiğinde hazırlamaya başladığım yarısı dolu valizime bakıyorum. İlk başta, sırf onu buradan uzak tutmak için, kasabadaki motelde onunla birlikte kalması için birkaç kıyafet koydum.

Sonra, ihtiyacım olandan fazlasını toplamaya başladım ve nedenini bilmiyordum. Belki de Jake onları bu gece dışarı çıkarmakta haklıydı, böylece hepimiz rahat edecektik. Belki de şu anda herkesin ihtiyacı olan şey boşluktur. Bir süreliğine eve gidebilirim. Mesajlaşma, e-posta, FaceTime var... İrtibatta kalacağım. Bu akşam

Noah sponsorlarla görüşürken onu evime yerleştirmek ve kendim de biraz hava alma fırsatını değerlendirmek istiyorum. Biraz bakış açısı.

Ama geri gelmeyeceğimi anladığımda toplanmayı bıraktım. Kaleb benim için kendisi gelmedikçe.

O çizgiyi çekmeye hazır mıyım? Bu gece mi?

Telefonumu arka cebime koyarak, yakın gelecekte ihtiyacım olacak her şeyi temizlemek için Kaleb'in odasına gidiyorum. Odasına girdiğimde pencereden şimşekler çakıyor ve lambayı açıyorum, odun, ateş ve kitap kokusu artık evim gibi, çünkü son aylarda bu odada sayısız saat geçirdim.

Yatağının başucundaki yırtık pırtık ciltli kitabı alıp açıyorum, içine bir kalem sıkıştırılmış ve bir gece üzerinde çalışırken gördüğüm taslağa bakıyorum. Ben duştayım, saçlarımı durularken üstümden su dökülüyor.

Ona günlüğündeki bazı yazıları okuduğumu söyledim ve üzülmese de o zamandan beri bir daha yazdığını görmedim. Yapraklara daldığında artık sadece çiziyor.

O istemediği sürece daha fazla okumayacağımı söyledim ama kendini güvende hissetmiyor. Bazı açılardan bana daha fazla *açıldı*. Diğerlerinde ise geri çekildi.

Kalemi elime alıyorum ve karşı sayfaya yazmaya başlıyorum.

Noah birkaç ay önce bir şey söyledi. Senin benim ilkim olduğunu ve annemin t a v s i y e s i n e uyarsam seninle olmamam gerektiğini söyledi.

Yağmur çatıya vurmaya başlar ve tekrar şimşek çakar, ardından bir gök gürültüsü kopar.

Ama o zamanlar, kafamda, sen ilk değildin. Birlikte olmam gereken kişi sendin, çünkü sonunda kendimi sevdim ve beni nasıl zorladığını sevdim, çünkü bu beni geri itti. Nasıl talep edeceğimi öğrenmemi sağladın.

Ve bunun için her zaman minnettar olacağım.

Kısa, sığ nefeslerden fazlasını alamıyorum, çünkü boğazıma bir yumru oturuyor.

Sen şimdi onlarla bardasın ve ben senin odanda yalnızım, bavulumu hazırlamaya devam etmem gerektiğini biliyorum ama istemiyorum, çünkü seninle olmak çok güzel. Bunun bitmesini istemiyorum.

Ama düşükler...

Düşükler ise sanki yeniden dokuz yaşındaymışım ve hâlâ beni sevmelerini bekliyormuşum gibi.

Kırıntılar için minnettar olmaya devam edemem. Ondan daha fazlasına ihtiyacım var.

Sen değişmeyeceksin ve sonuç olarak ben de kalmayacağım. Siz benim ailem değilsiniz. Beni görmezden gelmiyorsunuz. Ama beni cezalandırıyorsun. Sahip olduğun tek gücü kullanıyorsun ve neden senden daha fazlasını alabileceğimi düşündüm bilmiyorum, çünkü Noah ve Jake ile on yedi yıl boyunca konuşmadıysan, neden benim için konuşasın ki?

Belki de kontrolle ilgilidir. Bize hükmetmenin bir yolu. Bilmiyorum, ama acıtıyor.

Yine de beni sevdiğini düşünüyorum. Ve ben de seni seviyorum. Dükkânda beni kollarına aldığın o ilk gece senin olmuştum ve sen daha adımı bile bilmiyordun. Buraya gelmek için zorlu bir yol kat ettik ve o zaman bile senin doğru kişi *olduğunu biliyordum.*

Tavana bakıp fırtınayı dinliyorum. Kaleb yağmur gibiydi. Tutku, bir çığlık ve kollarımı ona sararken saçlarımın yüzüme yapışması. Spontane ve gürültülü bir şekilde tenimin her yerinde.

Ama o da fısıltıydı. Kar, şömine ışığı ve gecenin ikisinde evin geri kalanı uyurken çarşafların arasında onun sıcaklığını aramak.

Bahsettiğim üç L'yi hatırlıyor musunuz -Tutku, Öğrenmek ve Sevmek? Bir tane daha var. Annemin bana bahsetmediği bir tane ve nereye oturduğundan emin değilim ama gerekli olduğunu biliyorum.

Kendimi dinlemek için biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Dinleme zamanı.

Aklım ve kalbim aynı şeyleri söylüyor. Ondan daha fazlasına ihtiyacım var. Kalemi kitabın içine sokup kapatıyorum ve lambayı söndürmeden önce yatağının üzerine koyuyorum.

Kapıyı kapatıp aşağıya iniyorum ve yolda amcama mesaj atıyorum.

Mirai'yi havaalanından alacağım.

Bizi kasabadaki motelde tutmaya karar verdiğimi bilmesine gerek yok. Bu akıllıca bir seçim zaten. Zirveye yine kar yağabilir ve Jake ile bu kadar yakın bir yerde kilitli kalmaları gerektiğini sanmıyorum.

Bavula birkaç banyo malzemesi atıp kapattım ve aşağıya taşıdım. Kapının yanına koyup yağmur çizmelerimi ve montumu giyiyorum, ahırdaki köpeklerin havlamalarını duyuyorum.

Pencereye doğru yürüyüp dışarı bakıyorum. Sanki burada gök gürültüsüne alışık değiller. Neye havlıyorlar?

Ahırın kapısı rüzgârda bir açılıp bir kapanıyor, açık kalan ışık yağmur yağarken parıldıyor. Damlalar vurdukça çamur birikintileri dans ediyor ve ben yağmurluğumu giyip dükkanın kapısından çıkıyorum.

Odanın içinde yürüyorum, bölmenin kapısını açıyorum ve dışarı çıkıyorum. Ahıra doğru koşarken kot pantolonuma su çarpınca ciyaklıyorum ve içeri dalıyorum,

kapüşonumu atıyorum.

Johnny bana doğru koşarken Danny uluyor ve Shawnee'nin ahırında çırpındığını duyarak onu çabucak okşuyorum. Bir aşağı bir yukarı zıplayarak kişniyor, toynakları tahta kapıya çarpıyor.

Ne oluyor be?

Koşup yelesinden tuttum ve onu kendime çektim. Burnunu okşuyorum.

"Hey, hey, bu sadece yağmur." Kıkırdıyorum, onu iyice ovuyorum. "Şimdiye kadar fırtınalara alışmış olmalıydın."

"Onu üzen fırtına değil," diyor birisi.

Tiernan

Dönüyorum, kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken kapüşonlu bir figür yan bölmeden çıkıyor. Elindeki sigarayı yere atıp çimento üzerinde söndürürken havaya dumanlar yayılıyor.

Tepedeki ışık esintiyle ileri geri sallanıyor ve birkaç dakikada bir onu gölgede bırakıyor.

"Kim-?"

Ama ceketinin kapüşonunu çıkardığında duruyorum ve Terrance Holcomb'un bana döndüğünü görüyorum. Yağmur tişörtünü karartmış ve bana yukarıdan aşağıya bakarken yüzünde parlıyor.

Hayır.

Motorların yaklaştığını duymadım. Dışarıda hiç araç yok. Fark edilmeden geldi.

Buraya gizlice girmiş.

Çabucak etrafta başka biri var mı diye bakıyorum ve çıkışa doğru bir adım geri çekiliyorum.

"Seni araziye davet etmedik," diye çıkıştım. "Kimse seni burada görmek istemiyor."

"Burada senden başka kimse yok," diyor, ürkütücü bir sakinlikle. "Yalnızsın, değil mi?"

Gözlerimi ondan ayırmadan uzanıyorum ve göz ucuyla duvarda asılı olduğunu gördüğüm tırmığı çekiyorum, bir yandan da yavaşça arkama uzanıp arka cebimden telefonumu çıkarıyorum. Gözleri silahıma sabitlenmişti.

Kıkırdıyor, ben geri çekilirken bana doğru adım atıyor. "En azından pompalı tüfek değil," diye şaka yapıyor ve aylar önce beni bu adamdan kurtarmak için gölete koşan Kaleb ve Noah'ı hatırlıyorum. "Seni korumaya çalışmaları çok şirin."

"Zorunda değiller." Uzun sapı sıkıyorum. "Git." "Ya

sadece seninle konuşmak için geldiysem?"

"Karanlık ve yağmurlu bir gecede ahırımızda gizlenerek mi?"

Evet. Bu sosyal bir ziyaret değil. Ya Van der Berg'leri bensiz şehirde gördü ve fırsatı değerlendirdi ya da burada onların gitmesini bekliyordu.

Bir adım daha geri çekildim, botu topuktan tırnağa sürünerek yaklaşıyordu. "Kaleb son motosikletlere verdiği zarar yüzünden suçlanacak.

Kasım," diyor.

Telefonumun güç düğmesine basıyorum ve arkamdan güvenlik desenimi kaydırmaya çalışıyorum, kilidin açıldığını söyleyen yağmurun üzerindeki küçük klik sesini dinliyorum.

"Ama yine de şerif değil, siz buradasınız," diye belirttim.

Parmaklarım titreyerek birkaç kez daha deniyorum ama sonunda klik sesini duyuyorum. "Bunun bir kaza olduğunu söyleyeceğim," diyor bana. "Onun tarafını tutacağım ve onu destekleyeceğim

yukarı."

"Umursadığımı nereden çıkardın?" Telefon simgemin bulunduğunu bildiğim ekrana dokunuyorum.

Terrance bilerek sırıttı. "Bugün ikinizi kasabada herkes gördü," diye yanıtlar. "Gerçekten de hiç düşünmeye gerek yoktu. Kadınlar pislikleri sever, özellikle de sessiz olanları. Bir parça bile olsa sana her zaman sahip olacaktı."

Göğsüm nefes alamayacak kadar ağırlaştı. Aramızdaki mesafeyi kapatmaya çalışıyor ve ben geri çekiliyorum, yağmur arkamdaki kapının dışında daha da ağırlaşıyor.

Terrance, "Sen bana kefil olursan ben de onun peşine düşmem," diye önerdi. "Şerifin ve ekibimin geri çekilmesini sağlarım, sen ve o da sonsuza dek mutlu yaşarsınız."

"Bir sponsorunuz var."

"Bir sponsorum vardı," diye karşılık veriyor. "Kaleb bisikletleri yok edince desteklerini çektiler."

Başımı eğip gözlerimi ona dikiyorum. Kaleb biraz hasara neden oldu, bu yüzden sponsorunu mu kaybetti? Gerçekten mi?

Omuz silkiyor, buna inanmayacağımı biliyor. "Ve başka şeylerden de haberdar oldular," diye itiraf ediyor.

Başımı sallıyorum. Evet. Kulüp binası gibi, belki. Ya da peşinde olduğundan emin olduğum milyonlarca karanlık şeyden herhangi biri, çünkü o bir pislik. Saygın bir işletme onun kendilerini temsil etmesini istemez.

Kaleb para cezasına çarptırılabilir - kesinlikle tazminat ödemek zorunda kalacak - ama tutuklanmayacak.

"Peki ne diyorsun?" diye

soruyor. Gözlerini tutuyorum.

Hayır cevabını duymak istemiyor. Yalnız olacağımı bildiği halde buraya geldi, çünkü beni zorlamaya hazırdı.

Yalan söyleyip kabul edersem gider mi?

Bir zil sesi havayı deliyor, telefonum elimde titriyor ve kalbim duruyor.

Bana doğru koşuyor ve ben de tırmığı ona fırlatıp arkamı dönerek eve doğru koşuyorum. Su birikintilerinden sıçrıyorum, yağmur başımı dövüyor, fırtına şimdi daha şiddetli ve bağırırken arkama bakmıyorum ve açık bölme kapılarından geçip karanlık dükkana giriyorum ve eve giden merdivenlerden yukarı çıkıyorum.

Kapıyı açıp içeri giriyorum ve telefona cevap veriyorum, ekranda Jake'in adını görüyorum.

Kulağıma götürüyorum ama mutfakta karanlık bir şekil görüyorum ve durup elimi bırakıyorum.

Ciğerlerim boşaldı.

"Alo?" Telefonun diğer ucunda amcamın sesini duyuyorum.

Ama etrafıma bakıyorum, dikkatim sadece mutfaktaki tanımadığım diğer iki adamda. Loş ışıkta onlara iyice bakamıyorum.

"Alo?" Jake tekrar sesleniyor.

"Çıkın dışarı!" Yabancı adamlara emir vermekten çok Jake'i uyarmak için bağırıyorum.

Midem çalkalanıyor ve adanın etrafında dönerek onları geride tutmak için tencere ve tavaları itiyorum. Neden destek getirsin ki? Ne planlıyor?

Telefonda birinin olduğunu bilmelerini istemiyorum, yoksa telefonu alırlar. Cebime sokuyorum, bağlı bırakıyorum.

Terrance benim geldiğim gibi hücum ediyor, zor nefes alıyor ve mavi gözleri neredeyse eğlenerek bana bakıyor. Ben de üçüne bakıyorum.

"Bir düşünsene," diye bastırıyor. "Cüzdan iplerini kontrol edeceksin, yani beni ve yarışlarımı kontrol edeceksin. Başka şeyler için de iyiyim... Sen istediğin zaman."

Başımı sallıyorum. Bu işin bu noktaya geleceğini mi düşünüyor? Biraz sevgiye ihtiyacı olan zavallı, zengin bir yetim olduğum için onun çabalarını destekleyeceğimi mi?

"Ben romantik değilim." Yüzünde kararlılıkla bana bakıyor. "Sadık olmayacağım. Ama senin emrinde olacağım. Beni istediğin kadar itip kakabilirsin. Artık üstte olmak istemiyor musun?"

Teklif ettiği şey bir oyuncak çocuk mu? Romantik sıkıntılar olmadan sevgi için kullanabileceği biri. Kalbime yatırım yapmadan.

Karşılığında tek yapmam gereken ona ödeme yapmak.

"Bunu düşünüyorsun, değil mi?" diye mırıldanıyor.

Ama doğruluyorum, hiç bu kadar iğrenmemiştim. Mükemmelin nasıl bir his olduğunu biliyorum. Daha azını istemiyorum.

"Bana babamı hatırlattığını düşünüyorum." Kasaptan bir bıçak aldım. "Senin gibi insanlar ruhumu incitiyor."

"Tiernan de Haas-"

"Ben bir Van der Berg'im," diye homurdanarak onu düzelttim ve bıçağı fırlattım.

Kendini siper ederek yoldan çekiliyor ve iki tane daha koparıp onları da fırlatıyorum, adamlar tökezleyerek oturma odasına giriyorlar.

Zaman kaybetmiyorum. Işıkları kapalı ve bölme kapılarını açık tutarak dükkâna geri dönüyorum.

"Yakalayın onu!" Holcomb'un bağırdığını duydum.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve kaçmak için hamle yapıyorum ama sonra vazgeçiyorum.

Eğer onları evden çıkarabilirsem.

Aylar önce boyadığım dükkândaki gardırobun arkasına geçip donuyorum, beni görmemeleri için kollarımı sıkıca kavuşturuyorum.

Ayak sesleri küçük merdivenlere çarpıyor ve dükkânın beton zemininde sürtünme sesleri duyuyorum.

"Uzağa gidemez!" Holcomb bağırıyor. "Onu buraya geri getirin!"

Adamlardan birinin dışarı fırladığını görüyorum ve beni göreceğinden korkarak kendimi daha sıkı tutuyorum.

Ama sonra o gitti ve dükkânın ışıkları yandı, diğer ikisi etrafta dolaşmaya başladı.

Neyi başaracağını sanıyor? Sanırım istediğini elde ederse kazanır. Değilse, beni korkutmaktan başka bir şey yaptığını kanıtlayamam. Henüz bana elini bile sürmedi.

Nefesimi susturmak için avucumu ağzıma kapatıyorum. "Motorları alın," diye homurdandı Holcomb. "Bize borçlular." "Peki ya o?"

"O kaltağı sikeceğim, hem de deli erkek arkadaşını hapse gönderir göndermez," diye karşılık veriyor. "Aptal amcık duvarıma asılacak."

Onun duvarı. Jake'in beni uyardığı skor tabelası. *Tanrım.*

"Bizim için arama emri olmadığına emin misin?" diye sorar adam. "Jake'i daha önce kasabada gördüm, Kaleb ve Noah ile birlikte karakola gidiyordu."

"Yangının bizden çıktığını kanıtlayamazlar." Aletler yer değiştiriyor, dolaplar açılıyor ve bir şey çarparak kapanıyor. "Ve eğer lanet anahtarları yine bulamazsam, bu sefer ahırı içindeki atlarla birlikte yakacağım."

Farkına vardığımda ellerim buz kesiyor. *Ateş.*

Anahtarlar.

Jake haklıydı. Ahırdaki yangını biri başlatmış. O gece çalmayı planladıkları bisikletlerle kaçamadılar, onun yerine yangın çıkardılar.

"Bu iş çığırından çıkıyor," diyor diğer adam ona. "Geçen kış buraya çıkıp geri inmeye çalışırken neredeyse ölüyorduk. Ya o yangın yayılsaydı? Ölebilirlerdi." Sesi daha da sertleşiyor. "İhtiyaç duysalar bile burada yardım yok!"

"Biliyorum." Terrance kıkırdadı. "İşin güzelliği de burada."

Köşeden bakıyorum, çalışma masalarını ve masayı araştırdığını görüyorum. Diğer adam benden uzağa bakıyor ama koyu renk saçlarını kestirdiğini ve parmaklarında yüzükler olduğunu görüyorum.

Terrance dönüp ona baktı, ben de gardırobun arkasına daldım ve arkamdaki masanın üzerinde yayımı gördüm. Dışarıda gök gürültüsü kopuyor, ben de onu kapıp sessizce kaldırıyorum.

"Peki ne yapmayı tercih edersin?" Holcomb ona sorar. "Babanın istediği gibi orduya mı katılırsın yoksa yarışmak mı istersin? Bize bisikletlerimizi ve yeni bir sponsor bulacağım ve onları almadan gitmeyeceğim!"

Kotumun arkasına birkaç ok saplıyorum ve yaya bir tane daha yerleştiriyorum.

"Bana bir çek yazacak ve sonra -belki- gideceğim," diyor. "Onu ters yüz ettikten sonra, ama o kısım için burada kalmana gerek yok."

Kaleb, neredesin?

Yay kirişi gıcırdıyor ve ben irkiliyorum, sesi fark edip etmediklerini görmek için bekliyorum.

"Ya da o kısım için de kalabilirsin ama önce ben" diye ekliyor.

Sessiz bir nefes alıyorum, oku parmaklarımın arasına sıkıştırıyorum ve hazırlanıyorum.

"İşte!" diye patladı ve anahtarların şıngırdadığını duydum. "Bakalım işe yarayacak mı?"

Motosikletler canlanıyor ve Jake'in göndermek üzere olduğu bitmiş projelerin anahtarlarını bulduklarını fark ediyorum. Üçüncü adamın nerede olduğunu bilmiyorum ve sırtımdan aşağı bir ter damlası süzülüyor.

Sadece git. Bisikletleri al ve git. *Lütfen.*

Sadece git.

"Bu yanımıza kâr kalmayacak," diyor diğer adam.

"Bulacağız," diye karşılık verir Terrance. "Yangında kayboldular." "Ne yangını?"

Bir kahkaha duyuyorum ve durup planını anlamaya çalışıyorum.

Holcomb beni bulduğunda tehdit edecek. Kaleb'in mülklerine zarar verdiği için başının ciddi bir belaya girmeyeceğini biliyorum, bu yüzden şantaj girişimi başarısız oldu.

Yani B planı, eğer razı olmazsam, ona bir çek yazmak ve benden başka ne istiyorsa vermek. Her şeyi alacak. Başka bir yangın çıkaracak.

Ve yanında, bu gece buradan başka bir yerde olduğunu doğrulayacak iki tanık var. Bisikletleri alıp kaçacaklar ve itfaiye buraya zamanında gelemeyecek.

Safrayı yutuyorum.

Burayı Jake, Kaleb ve Noah inşa etti. Burası Kaleb'in evi. Balıkçı kulübesi dışında kendini iyi hissettiği tek yer.

Neredeyse duruyorum ve tekrar telefonumu almak için cebime uzanıyorum. Polisi arayabilirim.

Ama onları uyarmaya çalıştığımda, Terrance Holcomb peşimde olacaktı. Aramanın izini sürdüklerinde işi bitmiş olacaktı.

Gardırobun arkasından fırlayarak yayın ipini çekiyorum, okumu geri çekiyorum ve hızlı ve emin bir şekilde ateş ederek diğer adamın omzunu sıyırıyorum.

Ok arkasındaki duvara saplanınca geriye doğru uçar, yere düşer ve Terrance sersemlemiş bir halde oradan uzaklaşır.

Etraflarından dolanıp tekrar evin merdivenlerine doğru ilerliyorum ve Holcomb'a nişan alıp hızla ateş ederek bir ok daha dolduruyorum.

Sadece koşmalarını istiyorum. *Gitsinler!*

Yoldan uçarak yere çarpıyor ve bu sırada sehpamı parçalara ayırıyor.

Ayağa kalkmaya çalışıyorlar, diğer adam aniden bir hata yaptığını fark etmiş gibi gözlerini dikmiş bana bakıyor.

Ama kaçmıyorlar. Holcomb bana saldırıyor ve ben çığlık atıyorum.

Siktir!

Evin içine dalıp kapıyı kilitliyorum, oturma odasından hızla geçip merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Kendimi odama kilitleyecek, polisi arayacak ve gerekirse balkondan kaçacaktım. Onun evi yakmasını engellemek istiyordum ama bana zarar verme riskini göze alamazdım.

Adam kafayı yemiş.

Merdivenlerde tökezliyorum, kaval kemiğim bir basamağa çarpıyor. Bağırıyorum, ama sonra birkaç kilo alt kattaki kapıya çarpıyor ve kapı açılıp buzdolabına çarparken tahtanın kırıldığını duyuyorum.

Nefes almayı bıraktım.

Ayağa kalkıp topuklarımı yere vurarak ikinci kata koşuyorum ve arkamdaki merdivenlerde ayak sesleri duyuyorum. Kapımı atlayıp devam ediyorum, Kaleb'in merdivenlerini tırmanıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıp kilitliyorum. Kapıdan geri çekilip bir ok daha çıkarıyorum ama ayağım ayakkabıma takılıp yere düşüyor ve ellerimle kendimi yakalıyorum.

Daha uzağa kaçarak oku yerleştiriyorum, adımlarının merdivenlerden çıktığını duyuyorum ve kapıyı tekmeleyerek açarken kirişi geri çekiyorum.

Ateş ediyorum.

Omzu geriye doğru sarsılıyor ve ben de ayağa fırlayıp kotumdaki son oku çıkarıyorum.

Ama ben bunu yerine oturtamadan, onun tökezlediğini, sallandığını ve dizlerinin üzerine düştüğünü izliyorum, ok sağ omzuna saplanmış.

Nefes veriyorum, ciğerlerim ve midem çığlık atıyor.

Merdivenlerden daha fazla ses geliyor ve son oku geri çekiyorum, arkadaşının kapı aralığını doldurduğunu görüyorum.

Endişeli, kara gözleri benden yerde yatan Holcomb'a kaydı.

Oku ona doğrultuyorum, o da doğruluyor ve ellerini savunmak için uzatıyor.

"Ordu daha iyi bir fikir gibi gelmiyor mu?"

Homurdanıyorum. Başını sallıyor ve ben de çenemi

sallayarak ona defolup gitmesini söylüyorum.

Arkadaşına bir kez daha bakar ve sonra kaçar, ayak sesleri merdivenlerden aşağı kaybolur.

Terrance homurdanıyor, ayağa kalkmaya çalışırken yüzü acıdan iki büklüm oluyor ve kazağının kanla ıslandığını görüyorum.

Ayağımı fırlatıp onu yere düşürüyorum. Sırtından çıkan okun ucuyla yere düşüyor ve ben son oku ona doğrulttuğumda uluyor.

Polisleri aramam gerekiyor ama silahımı henüz onun üzerinden çekmiyorum. "Siktir," diye bağırıyor dişlerini sıkarak.

Elleri ve dizleri üzerinde yuvarlanıyor ve sonra ayağa kalkıyor. Geri çekilip onu tekrar vurmak üzereydim, ama odadan sendeleyerek çıktı ve duvara yaslanıp merdivenden indi. Kaçıp gitmesi umurumda değil, yeter ki gitsin.

Onu takip ediyorum, tekrar yere düşüp merdivenlere doğru sürünmesini izliyorum. Elleri altından çıkıyor ve düşüyor, merdivenlerden aşağı kayıyor ve omzundaki okla çığlık atıyor.

"Tiernan!" Noah oturma odasından sesleniyor. "Tiernan, hemen cevap ver!" "Buradayım!" Sesleniyorum.

Holcomb merdivenlerin geri kalanından aşağı dökülüyor ve ben yayı ve oku tutuyorum, Kaleb'in bana doğru koştuğunu ve yüzümü ellerinin arasına aldığını görüyorum.

Noah silahı benden alıyor ve ön kapının tekrar açıldığını duyuyorum.

"Tanrım," diye tersledi Jake, manzarayı seyrederken.

"Yerde kal," diye emrediyor Noah Holcomb'a, botunu sırtına geçirip onu yere iterek. "Yoksa sana burada böyle bir yaralanmayı ambulans olmadan nasıl halledeceğimizi gösteririm."

Kaleb gözlerimin içine bakıyor, beni kendine çekip dudaklarını alnıma bastırmadan önce nefes alıp veriyor.

"Sen iyi misin?" Jake yanımıza koşarak sordu. Başımı sallıyorum, kalbim hâlâ küt küt atıyor. "Ben iyiyim."

Düşünüyorum. Bilmiyorum, her şey acıyor ama tam olarak ne olduğunu söyleyemiyorum.

Jake'in Holcomb ve benim aramda bakışmasına bakarak geri çekiliyorum. "Tiernan, özür dilerim," diyor. "İyi misin? Gerçekten mi?"

"Tamam."

"Düşünmedim." Eli başına gitti. "Seni yalnız bırakmamalıydık."

"Çağrıyı duydun mu?" diye sordum.

"Evet." Zayıfça gülümsüyor. "Yol boyunca buraya kadar geldik." Geleceklerini biliyordum.

"İyi olduğuna emin misin? Bir şey denemedi mi?"

"Çok denedi." Ne kadar başarısız olduğuna gülmek mi yoksa ne kadar rahatladığıma ağlamak mı istediğimi bilemiyorum. "Yine de ben gayet iyiyim."

Holcomb yerde inlerken Jake ona kaşlarını çatarak bakar ve uzaklaşırken telefonunu çıkarır. "Benson'ı arıyorum."

Şerif. Bu gece onu bir kez ziyaret ettiklerine ve Kaleb hala burada olduğuna göre, sanırım kimse Terrance'ın tehdit ettiği gibi suçlamada bulunmuyor.

"Hey, en azından ıskalamadın, değil mi?" Noah

şaka yapmaya çalışıyor. Gülüyormuş gibi

yapıyorum. "Yakın mesafedeydi."

Gülümsüyor. Sonra ayağını daha sert bastırarak çizmesini Holcomb'un sırtına geçirir. "Orospu çocuğu," diye alay eder. "Az önce günümü gün ettin."

Evet. Kaleb temize çıkmış olabilir ama Holcomb şerifin yanında yerini aldı.

Kaleb'e bakıyorum.

Ama artık bana bakmıyor.

Birkaç adım ötede duruyor, kapının yanındaki bavuluma bakıyor. Gözleri bana dönüyor, aniden sertleşiyor.

Boğazımdaki sıkıntıyla yutkunuyorum.

"Başkaları da var mıydı?" Jake odaya geri döndüğünde

soruyor. Gözlerimi Kaleb'den ayırmak bir anımı alıyor.

Sonunda başımı salladım. "Vardı. Dağıldılar. Onları tanıyamadım. Yine de birini tarif edebilirim."

Kaleb babasıyla birlikte araziyi kontrol etmek için dışarı çıkıyor ve ben Noah'la birlikte merdivenlere oturup dakikalarca başımı ellerimin arasına alarak sakinleşmeye çalışıyorum.

Bir süre sonra şerif geldi, ambulans da çok geride değildi ve Benson ifademi alırken Holcomb'u sedyeye yatırdılar. Onlara geçen kış çıkan yangını ve Holcomb'un dinlediğimi bilmeden yaptığı itirafı anlattım, o da bize buraya gelirken yolda arabasının yanından geçtiklerini söyledi. Araziye fark edilmeden girebilmek için sessiz bir yere park ettiğini tahmin ediyorlar.

Kaleb ve Jake tekrar içeri giriyor, Kaleb korkmuş ve üzgün gibi odanın diğer ucundan sürekli bana bakıyor ama mesafesi daha korkutucu. Neden yanıma gelmiyor?

Birdenbire çok uzaklaştı. Arada bir gözleri bavuluma gidiyor.

Polisler ve ambulans nihayet ayrılır ve Noah ahırın güvenliğini sağlamak ve hayvanları kontrol etmek için dışarı çıkarken, Jake verandada durup Benson'la işini bitirir.

Mutfağa girdiğimde Kaleb'in karanlıkta masada oturduğunu görüyorum. Dirseklerini dizlerine dayamış, öne doğru eğilmiş, başını eğmiş ve ellerini birbirine kenetlemiş.

Gözlerini kaldırıp bana bakıyor.

Gerçeklik geri geliyor.

Sanırım ne beklediğimi bilmiyorum. Açıkçası Holcomb'un buraya gelmesini ben istemedim ama belki Kaleb içeri dalıp yüzümü ellerinin arasına aldığında ve neler olabileceğini gördüğünde benimle bir hayat yaşamak istediğini anlayacaktı.

Kendi içine saklanmak yerine yaşamak istediğini.

Bunun yerine, bavulumu gördü ve içine kapandı, çünkü annesi gibi olduğumu ve onu terk ettiğimi düşünüyor. İhanete uğruyor ama fark etmediği şey, bir yetişkin olduğunuzda bunun terk etmek olmadığı. Buna ayrılmak deniyor ve beni durdurmak onun elinde.

Bu gece çok daha kötü geçebilirdi. Bunun farkında değil mi?

"Bebek ondan değil," diye fısıldıyor Noah arkamdan. "Babam bilgi almak için doktoru sıkıştırmayı başardı. Cici geçen Ağustos'ta hamile kalmış. Kaleb bütün ay boyunca balıkçı kulübesindeymiş. Eylül başına kadar ortaya çıkmadı."

Tanıştığımız o ilk

gece. "Holcomb?"

Sanırım.

"Biz de öyle düşünüyoruz."

Holcomb babası. O ve Cici doğum günümde barda birlikteydiler. Bugün bizimle düzüşüyordu.

Kaleb'e bakıyorum, yine de içime rahatlama yerine korkunç bir his çöküyor. Benim için savaşmayacak. Bana yazmayacak. İmzalamayacak.

Benimle asla konuşmayacak.

Eğer varsa çocuklarıyla asla iletişim kurmaz. Bu evdeki

herkesi seviyor ama bize söylemiyor bile.

Bir şey göğsümü sıkıştırıyor ve ona bakarken gözyaşlarım

birikiyor. "Tiernan!" diye bağırıyor bir kadın dışarıda. "Aman

Tanrım!"

Göz kırpıyorum.

"Tiernan burada mı?" Mirai'nin sesini verandanın basamaklarını hızla çıkarken duyuyorum.

Jake duyamadığım bir şey söyledi ve sonra "Çekil yolumdan!" diye bağırdı.

Mirai mi?

Gözyaşlarım yüzümden akıyor ve arkamı döndüğümde onun koşarak eve girdiğini, benimle göz göze geldiğini ve el çantasını bırakıp koşarak yanıma geldiğini görüyorum.

Kollarını bana doluyor, bir an duraklıyorum ve sonra... Onu kendime bastırıyorum, o kadar sıkı tutuyorum ki muhtemelen nefes alamıyor.

Hıçkırıklarımı tutuyorum ama gözyaşlarımı saklayamıyorum. Şimdiye kadar onu özlediğimi fark etmemiştim. Onu öyle bir sıkıyorum ki, her şey bir anda yüzüme çarpıyor.

"Ne oldu böyle?" diye soruyor.

Gözlerimi kurulayarak onu serbest bırakıyorum. "Sorun yok. Ben iyiyim."

"İyi değilsin," diye bağırıyor ve Jake'in arkasından eve doğru yürüdüğünü görebiliyorum. "Kanaman var!"

Yanağımı incelemek için yüzümü çeviriyor, ben de dokunuyorum ve elimi çekince biraz kan görüyorum. Koşuştururken bir yerimi sıyırmış olmalıyım.

Ona tekrar sarılıyorum, uzun, siyah saçları tasarımcı şampuanının yapabileceği gibi yumuşak ve spa gibi kokuyor. Anılar üzerimde yıkanıyor.

Ona bakmak için geri çekiliyorum. Benim eskiden olduğum gibi görünüyor. Bir zamanlar ne kadar bakımlı olduğumu unutmuşum. Tırnakları, makyajı, saçları.

"Buraya nasıl geldin?" diye sordum. "Seni havaalanından alacağımı sanıyordum."

"Daha erken bir bağlantı buldum ve bir araba kiraladım," diye açıklıyor, hala iyi olduğumdan emin olmak için vücudumu inceliyor. "İçimde beni buradan uzak tutmaya çalışacağına dair garip bir his vardı."

Aslında çok zekice.

Etrafıma bakıyorum, Noah ve Jake'in baktığını, Kaleb'in mutfakta hâlâ sessiz olduğunu görüyorum.

"Hadi dışarı çıkalım," diyorum ona.

"Tiernan..." Jake ben geçerken söylüyor ama onu duymazdan geliyorum.

Ceketimi ve Mirai'nin el çantasını alıp, onu hâlâ farları açık, çalışır vaziyette duran arabasına götürürken ona veriyorum. Benson'ın polis arabasını görünce arabadan kaçmış olmalı. Buraya gelirken ambulansın yanından bile geçmiş olabilir.

"Bu o mu?" Onu merdivenlerden aşağı indirirken arkamıza bakıyor. "Amcan mı?"

"Hadi ama." Ceketimi giyiyorum.

Onu tanıştırmalıyım. Hepimiz oturup konuşmalıyız.

Ama bunu yapamam. Neyi bilmesi gerekip neyi bilmemesi gerektiğine karar vermeden önce kafamı toparlamam gerekiyor ve son on iki saatte çok fazla şey oldu, kendim bile sindiremedim. Onu göndermeli, Kaleb'le ilgilenmeli ve sonra da onunla ilgilenmeliyim.

"Şehirdeki bir motele gitmeni istiyorum," diyorum arabanın yanında durarak. "Birazdan yanına geleceğim. Seninle orada buluşuruz."

"Ne?" diye ağzından kaçırıyor. "Hayır!"

"Lütfen?" Yalvarıyorum, kehribar rengi sıcak benekleri olan kahverengi gözlerine bakıyorum. "Burada bir şey yapmam gerekiyor. Lütfen. Merak etme."

"Tiernan," diye başlıyor.

Ama biri yaklaşıyor ve Kaleb'in arabanın arka kapısını açtığını, bavulumu içine koyduğunu ve tekrar kapattığını görüyorum.

Donup kaldım.

Yolcu tarafındaki ön kapıya gidip benim için kapıyı açmasını ve gözlerimle buluşmasını izliyorum.

Ve aniden, Mirai burada değil. Jake ve Noah verandadan dışarıyı izlemiyor ve şimdi hafifleyen yağmurun başıma vurduğunu hissedemiyorum.

Gitmeme yardım ediyor.

Bana gitmemi söylüyor.

Ona bakıyorum, gözlerim yanıyor ama ağlayamayacak kadar şok olmuş durumdayım. Bir çizgi çiziyor. Daha önce eşyalarımı toplarken çizmekten korktuğum çizgiyi. Gitmek istememiştim.

Bize biraz zaman vereyim dedim.

Ya da belki de beni gitmiş bulup peşimden gelmesini umuyordum.

Bana gitmemi söylüyor. Bana bir şey söylemek zorunda kalmaktansa gitmemi tercih ediyor.

Güzel yeşil gözlerini tutuyorum, arkasındaki saklamaya çalıştığı duyguyu görüyorum, ama bunu çözmek için ne söyleyeceğimi ararken - bizi kurtarmak için - hiçbir kelime kalmadı.

Belki de asıl sorun kelimeler değildi. Eylemler daha yüksek sesle konuşur, öyle demezler mi?

Ve onunki yüksek ve net.

Otomatik pilota bağlanmış gibi arabaya tırmanıyorum, kapıyı hızla kapatıyorum, içim düğümleniyor ve burkuluyor, çünkü ayrılma fikri gerçek değil. Bu gerçek olamaz.

Böyle bir şey olmayacak.

"Kaleb," diye bağırdığını

duydum Noah'ın.

Mirai arabanın etrafında dönüyor, sürücü tarafına atlıyor ve arabayı geri vitese takıyor.

"Tiernan!" Jake bağırıyor ve göz ucuyla onu merdivenlerden inerken görüyorum.

"Hayır!" Noah bağırıyor.

Jake elini arabanın kaputuna vuruyor ve ön camdan bize bakıyor. "Dur!"

"Sadece git," diyorum ona, Kaleb'in gözyaşlarımı görmemesi için başımı başka yöne çevirerek. "Lütfen.... lütfen git."

Kapıları kilitliyor, gaza basıyor ve ben yüzümü ellerimin arasına gömüyorum, ta ki karanlık otoyolun derinliklerine, evden uzaklaşana ve onun yüzünü bir daha göremeyene kadar.

Tiernan

Kaşığımı çorbanın içinde gezdirip sessizliği dinliyorum. Tanrım, bu ev bir mezar gibi. Bunu hep biliyordum ama lanet olsun.

Şu anda çocuklar televizyon seyrediyor, Noah yüksek sesle gülerken Jake mutfaktan ona lanet olası bulaşıkları için bağırıyordu.

Müzik olurdu.

Şakalaşır ve oynardık.

Hayat.

Kaleb olacaktı.

Çenem titriyor. Onu görmeyeli yirmi iki saat oldu.

Artık her şey yabancı geliyor. Ailemin beyaz mutfağına, tertemiz mermer tezgahlarına ve krom ev aletlerine bakıyorum. Burası benim evim değil.

Mirai deri bir klasörü adanın öbür ucundan bana doğru itiyor. Bir göz atıyorum. "Sana her şeyi bırakmışlar elbette," diyor. "Bu senin için kayıtları."

Annemle babamın vasiyeti bana bakıyor ve ben başka tarafa, çorbama bakıyorum.

Tanrım, umurumda değil. Kalbim yerinden söküldü ve hala Chapel Peak'teki garajlarının önünde duruyor.

Gözyaşlarımı kırpıştırıyorum. Beni nasıl bırakabildiğini anlamaya çalışmayı bırakmalıyım. Alışık olmadığım bir şey değil.

En azından ailem bana para bıraktı. En azından vasiyette adım geçiyordu. İyi olmam için yeterince önemsediklerinin kanıtı.

Hiçbir şey olmasa bile onlarla rahat bir yaşam süreceğimden hep emindim. O kadar zenginim ki, parmağımı bile kıpırdatmama gerek kalmayacak.

istemiyorum.

Altı ay önce bunun için minnettar olabilirdim.

"Burada kalma," diye yalvarıyor. "Benimle kal. Ya da bir daire kirala? Etrafında insanlara ihtiyacın var."

Kaseyi kendimden uzağa iterek doğruluyorum. "Beni artık tanıyorsun," diyorum ona. "Bir tuğla kadar kişiliğim olabilir ama... kimseye ihtiyacım yok."

Şaka yapıyorum. Şeker yapan insanlara ve... Netflix'teki insanlara ihtiyacım var. "Kimseye ihtiyaç duymak bir zayıflık değildir," diyor Mirai, beni izlerken. "Yalnızca

O pislikler. Ne yapacaklarını bilseydim, o uçağa binmene izin vermezdim. İki kere."

"Dur." Başımı ona doğru sallıyorum, aniden yoruluyorum. "Olan şey bu değil ve ben çocuk değilim. Uzun zamandır çocuk değildim."

Başka tarafa bakıyor, dudakları gergin, ama sessiz kalıyor.

Dün gece havaalanına giderken arabada ona her şeyi anlattım. Çok öfkeliydi, neredeyse bizi yoldan çıkaracaktı ve amcamla ilgilenebilmek için neredeyse bizi eve geri döndürüyordu. Tekrar düşünmesi için ona yalvarmak zorunda kaldım. Los Angeles'a giderken bütün uçak yolculuğu boyunca ağladım.

Her şeyi anlatmak istememiştim ama bir bakış açısına ihtiyacım vardı. Sanırım yeni bir arkadaşa ihtiyacım vardı.

"Onlar benim ailem," diyorum, sesim yumuşak. "Zorla bir araya getirildik ve bir şeyler oldu."

Ben oradaydım. O değil.

Tek yanlış adımım onlardan birine aşık olmaktı.

Daha fazlasını söylemek ister gibi görünüyor ama sonunda başını sallayarak şimdilik konuyu kapatıyor. "Carter arazide dolaşıyor," diyor topuklu ayakkabılarını tekrar giyerek. "Daha sonra kıyafetlerle döneceğim."

"Ben iyiyim," diye onu temin ediyorum.

Güvenlik geldi. Yatıya kalmaya ihtiyacım yok.

Ama bana doğru bakıyor. "Sadece seni önemsememe izin ver, tamam mı?"

Sesindeki bir şey beni susturuyor, sanki nazik davranmayı ve sormayı bitirmiş gibi.

Jake gibi. Ona küçük bir gülümseme veriyorum.

Bana sarılıyor ve ben de gözlerimi kapatıp kollarımı ona doluyorum.

Veda edip gidiyor ve ben dirseklerimi tezgâha dayayıp vasiyetnameye bakıyorum.

Ama göz ucuyla solumdaki gümüş kasa gerçekten görebildiğim tek şey.

Büyük bir mücevher kutusuna benzeyen vazoya bakıyorum, süslü işlemeleri olan som gümüş. Mirai bu gece bana getirene kadar onu saklıyordu. İkisi için sadece bir vazo.

Annem ve babam bahçedeki salıncaklı ağacın dibine gömülmek istediler, belli ki burada kalacağımı ya da bu evi satacağımı hiç düşünmemişlerdi.

Yüzümü ellerimin arasına gömüp bir inilti çıkarıyorum. Karnıma bir şey saplanıyormuş gibi ağrıyor ve kendimi Kaleb'in bebeğine hamile olarak hayal ettiğim dün sabahtan beri aynaya bakmamış olsam da gözlerimin şiş olduğunu biliyorum.

Tanrım, dün sabah. Bir günde nasıl bu kadar çok şey değişebilir?

Tabureden kayarak ellerimi kapüşonumun cebine sokuyorum ve ne kadar çok şeyin değiştiğine bakarak evin içinde geziniyorum. Her şey yerli yerinde, değişen bir şey yok. Benim görme biçimim dışında.

Şömine göstermelikti, sadece partiler veya tatil resimleri için açılıyordu ve gazla çalışıyordu. Yakacak oduna gerek yok, kütüklerin çıtırtısı ya da yanık ağaç kabuğu kokusu yok.

Birkaç yılda bir odalar yeniden dekore edilir, neredeyse hiç kullanılmayan mobilyalar yeni bir tarzla değiştirilirdi. Hiçbir zaman televizyon izlemek için kanepeye uzanmadım ya da film gecesi için patlamış mısır yapmadım.

Çocuklar burayı anında dağıtırlar. Şöminenin üzerinde bir geyik kafası hayal ederek başımı sallıyorum.

Yukarıya doğru sürükleniyorum ve sahanlığın tepesinde duruyorum, odama gitmek için sola dönmeye hazırım, ama duruyorum, sağa bakıyorum. Annemle babamın yatak odasının kapısı kapalıydı ve ben de kapı kolunu tutarak oraya doğru ilerledim.

Soğuk pirinç iliklerime kadar işliyor ve kapının ardındaki sesini hâlâ duyabiliyorum. İçtiği bardak, içerideki masaların mermer üstlerine çarparak tıngırdıyor ve babamın şişesindeki haplar, stresli günlerine hazırlanmaya çalışırken sallanıyor.

Konuşmalıydım. Çığlık
atmalıydım,
bağırmalıydım,
ağlamalıydım...
Sormalıydım.

Kapıyı kapalı bırakarak kolu bırakıyorum ve odama doğru yürüyüp kapıyı açıyorum. Ancak içeri adımımı atar atmaz ciğerlerime bir şey doluyor ve ne olduğunu bilmiyorum ama gözyaşlarımla aynı anda küçük bir kahkaha atıyorum.

Uğursuz Virginia Woolf posterleri ve düşünceli pozlarda rüzgara bakarken çekilmiş fotoğraflarım.

Tanrım.

Ailem görüşmeler sırasında referans olması için her zaman yakın zamanda çekilmiş fotoğraflarımı saklardı ama dekoratör odama birkaç tane koymanın hiç de tuhaf olmadığını düşündü.

Ve gri. Her yer gri.

Gri kürk örtü. Gri duvarlar. Gri halı. Pleasantville gibi. Neredeyse aynaya bakmaya korkuyorum.

Orada duruyorum, daha fazla ilerlemek istemiyorum. Burası asla benim odam olmadı.

Arkamı dönüp merdivenlerden aşağı iniyorum ve mutfağa geri dönüyorum, ne yaptığımdan emin değilim ama bir şey olduğunu biliyorum. Çekmeceden bir çay lambası ve bir çakmak alıyorum ve evin içinden garaja doğru ilerlerken ailemin vazosunu kolumun altına sıkıştırıyorum. Çekmeceleri karıştırırken sonunda bir bahçe küreği bulup alıyorum.

Yap işte. Cenazelerinde ayağa kalkıp onlara, kendime ya da başka birine ruhumun sakat olmadığını gösteremem ama bunu onlar için yapabilirim.

Aceleyle dışarı çıkıp evin etrafında dönüyorum ve Mirai'nin kesip yere bıraktığı lastik salıncağın artık olmadığı ağaca doğru ilerliyorum.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, mumu yakıyorum ve bana yeterli ışık verecek şekilde çimlerin üzerine koyuyorum.

Kazmaya başlıyorum. Çimenleri bıçaklayarak bir yama açıyorum ve toprağı kesmeye devam ederek deliği genişletip derinleştiriyorum. Karnım zil çalıyor, kutu orada patlamak üzere olan bir bomba gibi duruyor. Kül olduklarına inanamıyorum.

Lanet küller. Önceden çok fazlaydılar. Büyüktüler. Çok

önemliydiler. Ve şimdi... bir ayakkabı kutusuna sığıyorlar.

Lanet bir ayakkabı kutusu.

Bir hıçkırık kaçıyor ama geri kalanını yutuyorum ve küreği fırlatıp atıyorum.

Tanrım.

Yavaşça kutuyu açıyorum ve -çok nazikçe- şeffaf plastik poşeti çıkarıyorum.

Bir kamyon ağırlığında, ancak bir bebek ağırlığında olmasına rağmen.

Külleri dikkatlice deliğe yayıyorum, boş torbayı kutuya geri koyuyorum ve toprağı üstüne iterek deliği tekrar kapatıyorum.

Gözyaşlarıma boğuluyorum ve ellerimi fırçalıyorum, yere çöküyorum ve sırtımı ağaca dayayarak oturuyorum.

Bu kadar kolay, değil mi? Onları gömmek -bir şeyleri atmak- çok kolay ama bu hala hissedilmedikleri anlamına gelmiyor. Yaptıklarının yok olduğu anlamına gelmez,

Çünkü öyle değil.

Keşke beni tanımış olsalardı.

Keşke bana kendimi tanıma fırsatı vermeleri için ölmeleri gerekmeseydi.

Bazen bulutlar yeterli olmuyor sanırım. Bütün bir fırtınaya ihtiyacımız var.

Orada uzun süre kalıyorum, babamın salıncak için ip bağladığı yukarıdaki kalın dala bakıyorum. Ağaç kabuğundaki aşınma, oynadıkları tüm gecelerin yıllarını gösteriyor. Bir kez bile salıncağa binmek için buraya gelmemiş olmak bana hâlâ gerçeküstü geliyor.

Ama o zaman beni itecek kimse yoktu.

Mumu söndürüyorum ve her şeyi içeri götürüp kaldırıyorum ve evi kapatıyorum. Işıkları kapatıyorum, arka kapının kilitli olduğundan emin oluyorum ama ön kapıyı sürgülemiyorum çünkü Mirai geri geliyor.

Merdivenleri tırmanırken esniyorum, dayanılmaz derecede yorgunum. Burada saat yediyi geçti, Chapel Peak'te de ancak sekizi geçer. Şu anda ne yapıyor? Henüz yatmamıştır. Ben yatmadığım sürece, o da benim gittiğim yere gider.

Kalbim acıyor. Aramasını beklediğimi sanmıyorum ama ayrı olmamızı kabullenmesini de beklediğimden emin değildim. Ama işte buradayız, bir gün sonra ve hiçbir şey yok.

Merdivenlerin başında duruyorum, yatağa gitmek üzereydim ama onun yerine sağa adım atıp ailemin kapısına yürüyorum ve bu sefer kapıyı açıyorum.

Vanilya ve bergamot kokusu bana saldırıyor ve neredeyse refleks olarak nefesimi tutuyorum. Bu kokuları seviyorum ama birlikte değil. Bana hep onu hatırlatacak.

Odaya girdiğimde etrafıma bakıyorum ve her şeyin sanki hâlâ hayattaymışlar gibi tertemiz olduğunu fark ediyorum. Yatak hazırlanmış, aylar önce bedenlerinin saatlerce orada yattığına dair hiçbir iz yok ve annemin makyaj masasının cam tablası, şeffaf beyaz perdelerin arasından süzülen ay ışığında parıldıyor. Lambasından sarkan kristaller parıldıyor ve ben de ışığı yakıp geniş yatak odasının etrafında üç altmış tur atıyorum.

Her ne kadar onlarla bir bağlantı aramaya çalışsam da, bulamıyorum. Burada hiç anı yok. Onların yatağına girdiğim geceler yok. Annemin makyaj malzemeleriyle oynamak ya da babamın kravatına yardım etmek yok.

Dolaba girip ışığı açıyorum ve yıllar boyunca denemek isteyip de bir türlü deneyemediğim güzel elbiselerin oluşturduğu uzun sıraya bakıyorum.

Mirai'nin arkamdan "Hey," dediğini duyuyorum. Geri dönmüş.

Başımı yavaşça çevirip giysi dolabına, mücevher ve saat vitrinlerine bakıyorum. Evdeki tüm sanat eserlerini ve garajdaki artık benimle hiçbir ilgisi olmayan arabaları düşünüyorum. Hiçbir zaman benim bir parçam olmamış ve artık olmalarını istemediğim şeylerle dolu bir ev.

"Sabah Christie'yi arayabilir misin?" Mirai'ye dolabın kapağını kapatıp ona bakmak için dönerek soruyorum. "Bir açık artırma düzenleyelim. Geliri onların en sevdiği hayır kurumlarına bağışlarız."

"Sen-"

"Evet," diye sözünü kestim ve kapıdan çıktım. "Eminim."

"Teşekkür ederim." Gülümseyerek kahvaltı burritosunu ve fişimi alıyorum.

Küçük dükkândan çıkarken eşofmanımın kapüşonunu yukarı çekip AirPods'umu hafif yağmurdan koruyorum, bu sırada kulaklarımda "The Hand That Feeds" çalıyor. İskeleyi atlayarak boş yürüyüş yolunu geçiyorum ve sahile doğru ilerliyorum, topuklarım içeri girerken Vans ayakkabılarımın içine kum dökülüyor.

Dalgalar yuvarlanırken kara bulutlar alçalıyor, sabah güneşi saklanıyor ve kumsal birkaç koşucu dışında bomboş. İki sörfçü kürek çekiyor, siyah dalış kıyafetleri parlıyor. Sırt çantamdan su şişemi çıkarıp bağdaş kurarak oturuyorum ve dürümümün etrafındaki folyoyu açıyorum.

Bir ısırık alıyorum ve okyanusa bakıyorum, havadaki tuz ve deniz beni biraz gülümsetiyor.

Altı hafta.

Kaliforniya'ya döneli altı hafta oldu ve günler giderek kolaylaşıyor. Müzayede yakında gerçekleşecek, yatak odamı yeniden dekore ettim ve evdeki bazı mobilyaları yeniledim ve sonbaharda üniversiteye gitmek için Seattle'da bir tasarım okulu seçtim. Okul başlamadan önce seyahat etmek ya da yapmak istediğim her şeyi yapmak için birkaç ayım var.

Jake'i aradım. O da beni aradı.

Ama telefonda pek konuşkan değil, sadece eve gelmem gerektiği ve geldiğimde benimle orada konuşacağı konusunda kararlı.

Yine de eve gitmiyorum. Bunu yapmam gerek.

Burritomu bitirip çöplerimi sırt çantama dolduruyorum ve su şişemi ağzıma götürüyorum. Ayrılırken olduğumdan daha mutlu olmayabilirim ama en azından kendime saygı duyuyorum. Başka seçeneğim yok.

Arkama yaslanıp kumların üzerine düşüyorum, küçük damlaları yüzümde hissetmeye hazırım. Ama başımı kaldırdığımda biri tepemde duruyor, aşağıya bakıyor.

"Hey," diyor.

Noah mı?

AirPods'umu çekip çıkarıyorum ve kapüşonumu başımdan iterek yukarı fırlıyorum.

"Demek Surf City burası, ha?" diyor, botlarını yere bırakıp yanımdaki kumun üzerine çökerek.

Gözlerimi kırpmadan ona bakıyorum. "Nereden geldin sen?"

O Noah gülümsemesiyle gülümsüyor ve ben kendimi kontrol edemiyorum. Gözyaşlarım göğsümü titretiyor ve kollarımı boynuna dolayarak dalıyorum.

"Burada olduğumu nereden biliyordun?" diye sordum.

"Evde değildin," dedi kollarını bana sımsıkı sararak. "Ve yağmur yağıyordu, ben de şansımı denedim."

Ona yağmur yağdığında Huntington Sahili'ne gelmeyi sevdiğimi söylediğimi hatırlayarak bir kahkaha attım. Zekice.

"Aslında..." Gitmeme izin veriyor ve ben de arkama yaslanıp yeni saç kesimine ve güneşten öpülmüş yüzüne bakıyorum. "Geçen Ağustos'ta göldeki Holcomb olayından sonra sen bakmıyorken babam gizlice telefonuna bir takip uygulaması yükledi."

Öyle mi? Gözlerimi deviriyorum. Holcomb.

Bir süredir onu düşünmemiştim. Jake bana suçunu kabul ettiğini ve birkaç suçlamayla birlikte kundakçılıktan on beş ay ceza aldığını söyledi.

"Peki, ne zaman girdin?"

Bir an düşünüyor. "Altı hafta önce mi?"

"Altı hafta mı?" Ağzımdan kaçırdım. "Altı haftadır L.A.'de miydin? Neden eve gelmedin?"

O da benim kadar uzun süredir burada. Mesaj dışında ona ulaşamadım. Bunun bir sürpriz olmasını mı istiyordu? Çünkü eğer öyleyse, yeterince uzun sürdü.

Altı hafta.

Sesi yumuşuyor ve düşünceli görünüyor. "Benim de yalnız kalmaya ihtiyacım vardı."

Ona bakıyorum ama söyleyecek bir şeyim yok. Anladım. *Boktan bir şey*

oldu.

Rüzgâr saçlarımı savuruyor ve yağmur yavaşça ıslatırken saçlarımı alnımdan itiyorum. "Seni görmek çok güzel," diyorum ona.

"Öyle olmasını umuyordum."

O zaman bir yeri var mı? Bunca zamandır otellerde kalmıyordu, değil mi?

Her halükarda, umarım bu onu daha çok göreceğim anlamına geliyordur. En azından ben okula gidene kadar.

"Bir sponsorum var," diye cıvıldıyor.

"Bu harika." Kocaman gülümsedim. "Demek artık bir takımınız var." "Bir tane kuruyor, evet." Başını sallıyor. "Ben şanslı ilk acemiyim." "O mu?"

"JT Racing'den Jared Trent," diyor bana. "İlginç bir adam. Babamla Kaleb'in karışımı gibi bir şey."

Kaleb'den bahsedilmesi beni duraksattı. Sanki hiçbiri gerçek değilmiş gibi davranıyordum ve işte Noah karnıma tekme atmaya geliyor. Birden her şey acımaya başladı.

Ama gülmeye zorluyorum kendimi. "Eyvah," diyorum.

"Biliyorum." Dudakları kederli bir şekilde yukarı kıvrılıyor. "Pek konuşmuyor, konuştuğunda da keşke konuşmasaydı diyorsun."

Evet. Kaleb ve Kaleb ve Jake de öyle.

"Ama... yapabileceklerimi seviyor," diye devam ediyor Noah. "Köşemde ona ihtiyacım var."

Aradığı şeyi bulduğuna sevindim. Yine de buna zaten sahip olmadığını düşünmesinden nefret ediyorum.

"Yanında o kadar çok kişi var ki." Ona bakıyorum. "Sadece bekle."

Kollarımı onun kollarına doluyorum ve başımı omzuna koyuyorum, ikimiz de dalgaları seyrediyoruz. Katılabildiğim her yarışa katılacağım ve tüm arkadaşlarıma onunla övüneceğim.

Biraz yapar yapmaz.

"Bana onun hakkında soru sorabilirsin, biliyorsun değil mi?" diyor alçak bir sesle.

Gözlerimi kaçırıyorum, hiçbir şey söylemiyorum. Kaleb hakkında bir şeyler duymak için yanıp tutuşuyorum.

Ve değil. Belli ki yaşıyor, yani bensiz de gayet iyi yemek yiyor, uyuyor ve nefes alıyor, her ne kadar bazı günler içim dışıma çıkmış gibi hissetsem de.

"Babam siz gittikten sonra balıkçı kulübesine gittiğini ve o zamandan beri ortalıkta olmadığını söylüyor."

Başımı salladım. "Onun hakkında konuşmayalım." Başımı kaldırıp Noah'nın gözlerine bakıyorum. "Peki ya sen? Sen mutlu musun?"

Bana bakıyor ve neden o olamadığını merak ediyorum. Onu sevmek çok kolay.

"Bana kızgın mısın?" Cevap vermeyince fısıldıyorum.

Gözlerini kapatıyor, dudaklarında nazik bir gülümseme kıvrılıyor. "Haklıydın Tiernan," diyor. "Aşıktım ama başka bir şeye."

Yarış.

"Artık bir geleceğim var," diyor bana. "Gerçekten çok mutluyum."

Başımı tekrar eğdim ve aylardır tuttuğumu fark etmediğim bir nefes verdim.

Başını benimkinin üzerine koyarak saçlarımı öpüyor ve okyanusu seyrediyoruz. "Seni ölümüne seviyor, biliyor musun?" diyor.

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülürken boğazıma iğneler batıyor. "Hâlâ o arabada, Noah."

Tiernan

Noah eşyalarını toplamak için parasını ödediği uzun süreli konaklama oteline geri dönerken, ben de onun için bir oda hazırlamak üzere eve dönüyorum. Sponsoru Chicago'nun dışında bir yerde, bu yüzden Noah çok seyahat ediyor olabilir, ama aynı zamanda burada bir şubeleri var, bu yüzden burası şehirdeyken ev üssü olacak.

Günün geri kalanını yürüyerek ve konuşarak geçirdik ve öğle yemeğinden sonra onu babamın en sevdiği terzilerden birine götürdüm ve yeni macerasıyla birlikte gelecekte ortaya çıkabilecek herhangi bir şık durum için onu giydirdim. İşimiz bittiğinde geç olmuştu. Akşam yemeğimizi yedik, o uyumak ve yarın çıkış yapmak üzere eşyalarını toplamak için evine döndü, ben de eve geldim.

Annemlerin eski odasındaki yatağı değiştirttim, özel banyosu olduğu için onu oraya koyacağım. Gecelemek isteyen bir misafirle karşılaşma riskini göze almak istemiyorum.

"Vurulmalısın!" Eve girdiğimde Mirai'nin çığlığını duyuyorum.

Kapıyı yavaşça kapatmadan önce durup dinliyorum. Bu da ne böyle?

"Bu odayı kim tasarladıysa vurulmalı," diye karşılık veriyor Jake.

"Bunlar

"Perdeler tabutları kaplayan şeylere benziyor." Jake

mi? Kalbim biraz daha kalktı. O da burada.

"Ugh!" diye homurdanıyor.

Bir şey yere düşüp paramparça oluyor ve ben de parmak uçlarımla antreden geçip oturma odasının duvarının arkasına saklanıyorum.

"Whoops!" Jake diyor ki. "İşte bir şekerlik gidiyor. Muhtemelen üç yüz dolar ve hiç kullanılmadı da, çünkü bu ev o zamandan beri karbonhidrat görmedi.

2002."

Homurdanıyorum ama burada olduğumu anlamasınlar diye ağzımı kapatıyorum. "Gidin," diyor.

"Hayır."

"Polisi arayacağım!"

"TMZ onlardan önce burada olacak."

Başımı sallıyorum, köşeden bakınca elini sebze kızartması poşetime daldırdığını görüyorum, Mirai de ona yakın duruyor, elleri kalçalarında ve oflayıp pufluyor.

Sanki onu boğmak istiyormuş gibi pençelerini havaya kaldırıyor. "O zamandan beri birine vurmayı hiç bu kadar istememiştim-"

"Dün gece rüyanda beni gördüğünden beri mi?"

Geri çekilip duvara yaslanıyorum. Mirai'nin dağda Van der Berg'lerle benim aramda olanlara duyduğu öfke hâlâ güçlü ama adamım, bundan korkmuyor.

"Nerede o?" diye sorar.

"Bilmiyorum." "Mirai?" diye şarkı söylüyor.

"Canın cehenneme."

Köşeden tekrar bakıyorum, bana sırtlarını döndüklerini görüyorum, adam kadının arkasında duruyor ve onu kışkırtıyor.

"Düşündüğünüz gibi olmadı," diye açıklıyor. "Biz onun eviyiz. Onu korumak için adam öldürürüz."

Bunu duyunca yanaklarım ısınıyor ama Mirai'nin hala buna tahammülü yok. "Siktir git," diyor.

Onlar beni görmeden önce kemerli geçitten geçip merdivenleri hızla çıkıyorum, bu gece bunun ortasına düşecek enerjim yok. Jake'e yarın merhaba derim.

"Güvenliği çağırıyorum," diye onu uyardığını duyuyorum.

"Gitmiyorum," diye alay ediyor. "Gerekirse bütün gece burada olacağım. Seninle bekleyeceğim..."

"Hayır, yapmayacaksın."

"Sana yakın..." diye devam ediyor. "Kapa çeneni. Kapa çeneni."

"Seni izlerken..."

"Ew."

"Sadece sen ve ben..." diye dalga geçiyor.

Bir duraklama oluyor ve sonra, "Ah!" Jake bağırıyor. "Bu acıttı! Burnum kanıyor. Tanrım!"

"Halıda olmaz!" diye bağırıyor.

Hızla odama yürüyorum, kolu tutuyorum ve sessizce kapıyı kapatıyorum.

Noah babasının geleceğini bildiği için mi beni buldu yoksa Jake Noah'ın nasıl olduğunu görmeye geldi ve burada durmaya mı karar verdi emin değilim ama her iki durumda da ikisi de burada olduğu için mutluyum. Umarım Jake, Kaleb hala ortalıkta görünmüyorsa, onun yokluğunda evde kalıp hayvanlara bakacak biri için hazırlık yapmıştır.

Yine de onu ve Mirai'yi şimdilik yalnız bırakacağım. Birlikte biraz zaman geçirip aralarındaki sorunları çözmeleri gerek. Olanları onaylasa da onaylamasa da, o hiçbir yere gitmiyor. Benim için burada olmaya devam etmek istiyorsa, onunla uğraşmak zorunda kalacak.

Yatağıma çöküp yüzümü yastığıma gömdüm. Güzel bir gündü ama uzun sürdü. Altı hafta önce zirveden ayrıldığımda kalbimi terk eden çarpıntı bir nebze de olsa geri geldi. Onlar burada ve ben kendimi daha çok evimde gibi hissediyorum. En azından biraz daha fazla.

Okul için hazırladığım ders kataloğum başucumda bir fil gibi duruyor ama kendimi iyi hissediyorum ve ona bakmak daha az iyi hissetmeme neden oluyor. Bu sabah üniversiteye gitmek istedim.

Ama şimdi buradalar.

Lanet olsun onlara. Hep kafamı karıştırıyorlar. Yukarı uzanıp lambamın zincirini çekiyorum ve oda karanlığa gömülürken gözlerimi kapatıyorum.

İrkilerek uyanıyorum, bir şey beni uyandırıyor. Uykuyu göz kırparak uzaklaştırıyorum ve sırt üstü dönerek odanın görünmesini bekliyorum.

Neydi o? Dolu gibiydi. L.A.'de dolu yağmaz.

Lambayı yaktım ve gözlerimi ovuşturarak doğruldum. Pencereye bakıyorum, pencerenin ardındaki siyah gece berrak ve sessiz.

Yataktan kalkıp yan tarafa yürüyorum ve tül perdeyi kenara çekiyorum.

Çimlerin mavi tonunu ve ağacın karanlık çimlerin üzerine düşen gölgesini seyrederek esnememi elimle kapatıyorum.

Ama sonra gölge hareket etti ve ben daha yakından baktım.

Annemle babamın kullandığı daldan bir ip sarkıyor ve ucuna küçük bir lastik bağlanıyor. Nabzım hızlanıyor. Doğru mu görüyorum? Mirai kesti

Geçen Ağustos'ta lastiği indirdim ve eve geldiğimde ip gitmişti. I...

Yatak odamın kapısına hücum edip açıyorum ve koridorda koşmaya başlıyorum. Mutfaktan kahkahalar geliyor ve Jake'in acı biberinin kokusu midemin guruldamasına neden oluyor ama aldırmıyorum ve koridordan geçip arka kapıdan çıkıyorum.

En son ne zaman şu pencereden dışarı baktım? Dün, belki? Mirai mi astı? Bu sefer benim için mi?

Sanırım düşünceli bir davranış olurdu.

Belki de küllerimi oraya gömdüğümü bildiği için ailem için asmıştır. Bir çeşit son anma töreni.

Evin arkasından dolanıyorum ve ileride, hafif esintide sallanan evi görüyorum.

Aynı lastik değil. Bu biraz daha küçük ve etrafında beyaz bir şerit var. Belki bir çocuğun içine sığabileceği bir şey.

Ağacın etrafından biri çıkıyor ve ben durup onun gözleriyle karşılaşıyorum. Kaleb bana bakıyor.

Ciğerlerimdeki her şey boşalıyor ve bunun gerçek olduğunu hissetmiyorum, ama o hareket ediyor, elini lastiğin üzerindeki ipe koyuyor ve bana uzatıyor.

Bunu o mu yaptı?

Ne zaman? Nasıl?

Ona doğru yaklaşıyorum, ayaklarım beni hiç düşünmeden taşıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Sesim zar zor duyuluyor, çünkü ağzım aniden kurudu ve Kaleb'in Chapel Peak dışında bir yerde olduğuna inanamıyorum. Buraya mı uçmuş?

Ya da belki o sürdü, ama her iki şekilde de...

Bu gerçeküstü. Onu oradan başka bir yerde hayal edemiyorum ama işte burada. "Buraya nasıl geldin?" diye sordum.

Elbette cevap vermiyor, sadece tutmam için elini uzatıyor.

Avucunun arkasındaki damara bakıyorum, vücudunun her santimini izlediğim geceleri hatırlıyorum, özellikle de o geceyi.

Elini tutuyorum ve beni lastiğin içine sokmak yerine kollarımın altından tutup yukarı kaldırıyor. Bacaklarımı ipin etrafında döndürüyorum, o kıçımı üstüne yerleştirirken ipi tutuyorum.

O kadar yüksek ve mutlu hissediyorum ki, neredeyse midem bulanacak. Tanrım, onu seviyorum. O burada. Ona dokunabiliyorum.

Bu ne anlama geliyor?

Dal ağırlığımın altında gıcırdıyor ve burada otururken karnım gurulduyor. Hep bunun nasıl bir şey olacağını hayal etmiştim. Gülümsemek

istiyorum ama

Yapma.

Beni geri çekerek gitmeme izin veriyor, esintinin içinde sallanıyorum ve artık kendimi tutamıyorum. Kendime rağmen gülümsüyorum, gözlerimi kapatıyorum ve bedenimin havada uçtuğunu hissediyorum. Geri dönüyorum ve beni tekrar itiyor, bu sefer daha sert. İpi kavrayıp vücuduma sıkıca tutuyorum ve başımdaki hafifliğin ve midemdeki dönüşün tadını çıkarıyorum.

Lastiği yakalıyor ve etrafında döndürüyor, uçup giderken onu ve beni gecenin içinde döndürüyor, eve doğru sürükleniyor ve sonra ona geri dönüyor. Gülüyorum ve gülümsüyorum, sonunda kollarımı uzatıyorum ve hava saçlarımın arasından geçerken başımı arkaya yatırıyorum.

Çok güzel, harika ve kendimi özgür hissediyorum. Burayı sevmesine şaşmamalı.

Neredeyse ne kadar incindiğimi unutturmaya yetiyor. Gitmesini istemiyorum.

Ama gelmesi gerektiğinden emin değilim.

Lastik dönüyor, Kaleb beni itmeyi bırakıp dinlenmeme izin verdiğinde yavaşlıyor. Midem tekrar yatışıyor ve dünya dönmeyi bırakıyor. O lastiği durdurup arkamda dururken yere bakıyorum.

"Lastik salıncağı nereden biliyorsun?" Soruyorum ama bir cevap beklemiyorum elbette.

Bana defalarca katlanmış bir kağıt parçası uzattı, ben de alıp açtım
Yukarı.

Görüntü ortaya çıkar çıkmaz, onu anında tanıyorum. Bu bir çıktı.
Ailemle ilgili birçok makaleden biri. Babam annemi tam da bu noktada salıncakta itiyor, yüzlerinde şimdiye kadar gördüğüm en parlak gülümsemeler.

Uzakta, yukarıda ve zar zor görülebilen ben. En fazla yedi ya da sekiz yaşındayım, çenemi ellerime dayamış penceremden onları izliyorum.

Kağıdı tekrar katlayıp ona geri veriyorum.

"Burada olduğuna inanamıyorum," diyorum ona fısıltının biraz üzerinde bir sesle. "Colorado'dan gerçekten ayrılmışsın."

"Zamanı gelmişti," diyor.

Nefesimi içime çekiyorum, sözleri kamyon gibi

çarpıyor. Ne?

Lastikten kaydım ve duyduklarıma inanamayarak yüzümü ona döndüm.
Derin ama yumuşak. Net ve güçlü. Konuştu.

Kaleb konuştu.

Lastiğin etrafından dolaşarak bana doğru adım atıyor. "Benim evim senin olduğun yer," diyor sessizce.

Başımı sallıyorum ve sonunda bunu duyduğuma inanamadığımdan mı yoksa en başta neden kızgın olduğumu hatırlayamadığıma inanamadığımdan mı emin değilim. Sanki her şey silinip gidiyor ve duymam gereken tek şey bu kelimelerdi.

Arka cebine uzanarak, tanıdık gelen gri bir ciltsiz kitap çıkarır.

"Kitabı buldum." Bana uzattı.

Balıkçı kulübesinde okuduğumuz *Titan'ın Sirenleri'ni* görünce anladım. Eve döndüğümüzde bitirecektik ama yanlışlıkla geride bıraktığımızı fark ettik.

"Sen gittikten sonra uzun bir süre kulübeye gittim ve kitabı baştan okumaya başladım."

Dinliyorum, güzel sesini seviyorum. Kadifemsi ve yatıştırıcı, ama kelimeleri hala kalın. Bu kelimelerin hepsi onun için yeni.

"Yüksek sesle," diye ekliyor.

Son altı hafta boyunca yüksek sesle okuyarak konuşma pratiği yaptı. Gözümün kenarını sildim.

İçeri giriyor, yüzümü okşuyor ve bir damla gözyaşını düşmeden yakalıyor. "Şimdi kendini daha iyi duyuyor musun?" diye soruyor.

"Yalnızken mi?"

Biraz gülümsedim. Notumu bulmuş. Gözleri her zamanki gibi heybetli, ama ses tonu... Güvensizliğini ele veriyor. Artık onu istemediğimden endişeleniyor.

"Sanırım artık ikimizi de dinlemeye hazırım," diyorum ona. "Sen mi?"

Başını sallıyor. "Benim de öğrenmem gerekiyordu," diye açıklıyor. "Kendimi duymaya ihtiyacım vardı. Özür dilerim... çok uzun sürdü."

Gülümsüyorum ve o da dalıp beni öpüyor. Kollarımı beline doluyorum, sıcaklık anında vücuduma yayılıyor.

Kaleb.

Önce yavaş, sonra hızlı öpüyor, dilini daldırıyor ve sonra alt dudağımı dişleyip çekiştiriyor. "Sen nereye gidersen ben de oraya giderim," diye fısıldıyor öpücüklerinin arasında.

"Mutlu olacak mısın?"

Bir gün Chapel Peak'e ya da daha iyisi o kulübeye yerleşmeyi çok isterim. Bazı tadilat ve genişletmeler olsa da. Ama önce yapmam gereken şeyler var. Dünyaya benimle mi geliyor?

Duruyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Sensiz mutlu olamayacağım," diyor. "Bunu biliyorum."

Ve bilmem gereken tek şey bu. Birlikte olduğumuz sürece, evimizdeyiz. Neresi olduğu önemli değil.

"Seni seviyorum," diyorum ona.

Burnunu benimkine değdiriyor. "Ben de seni seviyorum."

Göğsüm titriyor ve bir embesil gibi hıçkırmamaya çalışıyorum. Yine de bunu duymak çok iyi hissettiriyor. Nihayet.

Birbirimizi öpüp sarılıyoruz ve ben şimdiden kafamda tasarım okulu başlayana kadar geçecek ayları nasıl geçireceğimize dair planlar yapıyorum. "Konuşmaya devam et," diye yalvarıyorum.

Sesine bayılıyorum.

Kıkırdıyor, alçak sesle ve baş döndürücü. "Ne

söylemeliyim?" "Her şeyi." Gülümsüyorum. "Bana oku,

sanırım?"

Kalçalarımın arkasından tutup beni yukarı kaldırıyor ve bacaklarımı vücuduna doluyor.

"Bana kitaplarını göster," diye mırıldanıyor ağzıma karşı.

"Yatak odamdalar."

Dudaklarımı dişlerinin arasında yakalıyor, koyu tonunda bir vaat var. "Öyle olmalarını umuyordum."

Gülümsüyorum ve beni evin içine taşırken ona sarılıyorum.

Kaleb

Beş Yıl Sonra...

Üstüme çıkıp beni içine alırken başparmağımı dudaklarında gezdiriyorum.

Tanrım, bu kız çadırlara bayılıyor. *Lanet olsun.*

Bana binerken sırtı kavisleniyor ve saçları omurgasından aşağı dökülüyor, ben de bir elimle arkama yaslanıp diğer elimle kalçasını tutuyorum.

Siktir, bebeğim. İnliyorum.

"Kaleb," diye inliyor Tiernan.

Tırnaklarını omuzlarıma geçiriyor ve içeri girip beni öpüyor, tadı ve sıcaklığı başımı döndürüyor. Bu altı saat içinde ikinci kez oluyor, daha on dakika önce şafak sökerken üzerime tırmanıp beni uyandırmıştı.

Yine de onun için ne kadar kolay heyecanlanıyorum. Benim güzel kızım.

Kumsalda taşlar şangırdıyor ve çatırdıyor ve kampta başka birinin daha olduğunu biliyorum. Saçlarını avuçluyorum, onu susturmak için sıkıca tutuyorum.

Yavaşlıyor, nefes alışını sakinleştiriyor, böylece diğerlerinin önünde kendimizi utandırmıyoruz, ama kalçalarını sallamaya devam ediyor. Yumuşakça. Sessizce. Dudaklarımı mıncıklıyor, beni delirttikçe lanet olası karnım dönüyor.

"Çok iyi hissediyorsun," diye dudaklarıma yapışıyor. "Seni seviyorum bebeğim."

Kalbim kabarıyor. Memesini mıncıklıyorum, sıkıyorum ve ağzıma almak istiyorum.

Ama sikim zonkluyor, ısınıyor ve o hızını artırdıkça nefesimi tutuyorum, sıcak vücudu beni çok iyi beceriyor.

Boşalıyoruz, nefesimiz kesiliyor ve onun daracık amcığı ıslak bir sıcaklıkla etrafımı sıkarken sessiz kalmak için savaşıyoruz. İçine boşalıyorum, nabzım atarken ve sarsılırken başımı geriye düşürüyorum, olabildiğince derine iniyorum.

Nefes nefese kaldım. *Kahretsin.*

İçime düşüyor ve uyku tulumlarına geri çarpıyoruz, sabah çiyinin damlacıkları kırmızı çadırımızın çatısını süslüyor.

Yıllar boyunca, yürüyüşlerimizde ve seyahatlerimizde uyuduğumuz tüm çadırlarda, kulübelerde, motellerde ve kamyon yataklarında, çadırlarda her zaman ekstra azgındır. Nedenini bilmiyorum.

Onu öpüyorum, bana sarılırken başının üstündeki saçlarını kavrıyorum. "Seni asla bırakmak istemiyorum," diye nefes alıyorum. "İşemek için bile."

Gülüyor. "Yapmak zorundasın," diyor. "Bu sabah senin sıran."

Hatırlatma karşısında hoşnutsuzluğumu homurdanarak dile getiriyorum. Ona o iğrenç şeyi yedirmekten nefret ediyorum.

Üzerimden yuvarlanıyor ve kot pantolonumu giyip bana uzattığı küçük çantayı almadan önce birkaç değerli dakika daha özlemle kıçına bakıyorum.

Çadırdan çıktım ve ayağa kalktım, kollarımı başımın üzerine uzatıp ılık Temmuz havasını içime çektim. Önümde gölet ve şelale uzanıyor, babam kayalık sahilde oltasını çoktan atmış çalışıyor. Sırıttım. Avlanmak ve balık tutmak birlikte yapmaktan gerçekten hoşlandığımız tek şeydi. Büyürken bunu onunla daha çok yapmalıydım.

Tenceredeki suda yıkanıp yüzümü duruladıktan sonra kurulanıyorum ve Tiernan'ın bana verdiği çantayı yanımızdaki yeşil çadıra götürüyorum. Fermuarını açıp eğilerek içeri girdiğimde Noah'nın hâlâ sırt üstü yattığını ve oğlumun koluna girdiğini görüyorum.

Orada durup bir an için manzarayı takdir ediyorum. Griffin on sekiz aylık oldu ve Tiernan için yeni bir anne olarak diplomasını bitirmek zor olsa da bunu başardı. Biraz da benim yardımımla. Mezun olduktan sonra bir yıl Seattle'da kaldık, onu büyüttük ve yolculuklar yaptık ama nihayet şimdi Chapel Peak'teki evimizdeyiz.

Noah gözlerini açıyor, esniyor. "Hey."

Diz çöküp, hâlâ uyuyan Griff'in saçlarını okşuyorum. "Ona göz kulak olduğun için teşekkürler," diye fısıldıyorum. "Yalnız bir geceye ihtiyacımız vardı."

Çocuğu üstünden çekmeye çalışıyorum. Şüphesiz bezinin değişmesi gerekiyor.

Ama Noah kolunu ona doluyor. "Hayır." Bana kaşlarını çatıyor. "Küçük piç ve ben bağ kurduk."

Homurdanıyorum, yine de çocuğumu ondan uzaklaştırıyorum. "Kendin al."

Oğlum kıpırdanıp esnerken onu kucağıma alıyorum. Kum sarısı saçları ve yeşil gözleri var, çıplak ayakları elimin yarısı kadar. İnanılmaz bir çocuk.

Yanaklarını birkaç kez öperek onu uyandırmaya çalışıyorum. Tiernan'ın bana verdiği damlatmaz bardağı çıkarıp dudaklarına götürüyorum, sonunda gözleri açılıyor ve sütü içiyor.

"Bu da ne böyle?" Noah çantaya bakarak soruyor.

Plastik kabı çıkarıp açıyorum ve kaşığı elime alıyorum. "Biraz avokado ve tofu boku," diyorum ona ve bir porsiyon alıyorum.

Tiernan onun Colorado'lu olduğu kadar Kaliforniyalı bir çocuk olacağına kararlı. Bu hayalini koruyabilir, çünkü bu çocuk ilk kez barbekü pirzolasını tattığı anda tamamen benim olacak.

Noah bana "Chapel Peak'te tofu yiyemez" dedi. "Zorbalığa uğrar."

"Kapa çeneni."

Griff'i besliyorum, büzüşmüş, küçük dudakları yemeği yalayıp yutuyor ve kendi kendime gülüyorum. Hemen hemen her şeyi yiyor. Sanırım bunun tadının diğer her şeye kıyasla ne kadar berbat olduğunu bilmediği sürece daha iyi.

"Evde olmaktan mutlu musun?" Noah soruyor.

Başımı sallıyorum, çocuğu gittikçe daha fazla besliyorum. "Evet." "Beladan uzak duracak mısın?"

"Hayır," diye cevap verdim.

Noah yanımızda yatarken kıkırdıyor.

Van der Berg Extreme yaklaşık dört yıl önce JT Racing ile birleştiği için babam artık sık sık Kaliforniya'da bulunuyor. JTR'nin sahipleri Shelburne Falls, Illinois'deki ana üslerinde kalmayı tercih ettiklerinden, bu oldukça mükemmel bir sonuç oldu. Babam Kaliforniya şubesini yönetiyor ve Noah motosikletlerimizi onların motorlarıyla yarıştırıyor.

Tiernan ve ben buradaki eve taşındık, ancak dağın biraz daha aşağısındaki kendi evimizin inşaatı bitene kadar. Eminim ki bu bir yıldan fazla sürecek.

Tiernan'ın yeni arazide ev dışında talep ettiği tek şey bir helikopterin inebileceği bir yerdi. Çocuğumuz yaralanırsa dikiş atmama izin vermesine imkan yoktu. Lokal anestezi ile bir hastaneye götürülmesini istiyordu.

Ben kişiselleştirmelere devam edeceğim, o da havalar elverdikçe evler, dekorlar ve mobilyalar tasarlayacak ve biz de kışın, sıcaklığın ve ailemizin yanında bazı maceralarla yaşayacağız.

Griffin'i beslemeye devam ediyorum ama Noah'nın gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum, sanki söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi.

"Küllerini ne yapmamı istiyorsun?" diye soruyor sonunda.

Külleri.

Ona bakmıyorum, kabı sıyırıp kalanını çocuğa dağıtıyorum.

Omuz silkiyorum. "Al onları, sanırım."

Bu yüzden geri döndü. Babam bu yüzden döndü. Bu yüzden kampa gidip birlikte olmaya ve bir aile olarak nelere minnettar olduğumuzu hatırlamaya karar verdik.

Anna Leigh öldü. Benim annem.

Bizim annemiz.

Griff bana bakarken boğazım düğümleniyor, büyük, zümrüt gözleri beni izliyor.

Be

n. Onun için gülümsemeye zorladım.

"Bu gerçeküstü," diyor Noah sessizce. "Sanırım o gerçekten de çok derinlerde farklı. Eğer uyuşturucu olmasaydı."

Neden böyle düşünsün ki? Hapishanedeyken uyuşturucu kullanmıyordu. Toplamda on beş yıl içeride kalmış, arada dışarıda da bir süre kalmış ve sadece para için hapse girmiş. Hırsızlık, soygun, satıcılık... çocuğuna karşı ihmalkârlık. O kötü bir insandı.

Ve hatırlıyorum. Hala camlar kırık bir şekilde sürmek zorundayım. Araba.

"Belki de farklı olmak istiyordu," diye devam ediyor. "Gülen biri çocuklarıyla. Bizimle oyunlar oynadı ve ona sevgiyle sarılacak bir erkek istedi."

Uçabilmem için beni ayaklarının üzerine yatırıp sırt üstü yatarkenki görüntüsü gözümün önüne geldi. O gülümsedi. Ben de güldüm.

"Herkesin istediği bu, değil mi?" Noah soruyor. "Yalnız olmamak mı?"

Onunla ilgili hiçbir anısı yok. Benden sadece bir yaş küçük ama çok genç. Kanser Mart ayında ortaya çıktı ve çok hızlı ilerledi. Birkaç hafta önce hapishanede öldü.

Belki de haklıdır. Eğer o ilk tadı hiç almamış olsaydı, belki de farklı olurdu.

"Sadece onu olması gerektiği gibi hatırlamak istiyorum." Sesi fısıltıya dönüşüyor. "Artık ondan nefret edemeyecek kadar yorgunum. Her şey bittiğinde, belki de tek istediği artık yalnız olmamaktır. Bazen onu düşündüğümüzü bilmek."

Gözlerim yaşlarla doluyor ve bunu yapmak istemiyorum ama durduramıyorum. Beni boğan duyguları bastırmak için öksürüyorum, çünkü lanet olası Noah. Lanet olsun ona.

O öldü ve ben her gece sevdiğim bir ailenin içinde sıcacık sarılıyorum. Neden ondan nefret edeyim ki?

"Ah, siktir et." Gözlerimi kurulayıp mamayı ve damlatmaz bardağı topluyorum. "Küllerin yarısını bana bırak. Onları dağa serpeceğim."

Boku bırakıp çocuğumu alırken ona bakmıyorum ve kendimi daha fazla utandırmadan çadırdan çıkıyorum.

Griff'i kendime yakın tutarak derin nefesler alıyorum ve yavaşça bırakıyorum. *Lanet Noah.*

Babam suyun kenarında duruyor ve ben de şelaleyi görebilmesi için çocuğu çevirerek yanına gidiyorum. Annesini buraya ilk getirdiğimizde, tam burada bir plaj havlusunun üzerine oturmuştu.

Babam Griff'e gülümseyerek bakıyor. "Kime daha çok benzediğini söyleyemem."

Oğluma bakıyorum. Saçları Tiernan'ınkinden daha koyu ama benimkinden çok daha açık renk. Yine de gözleri bana benziyor.

"Sevildiği sürece umurumda değil," diyorum ona.

"İşte o." Misinayı makaraya geri sarıyor. "Birkaç tane daha istersen, itiraz etmem," diyor. "Yeniden etrafta koşuşturan bir çocuğa sahip olmak güzel. Onunla ikinizle olduğumdan daha iyi olabilirim."

Çocukluğumu düşünerek manzaraya bakıyorum. Büyürken babama bir kez bile kızmadım. Elinden gelenin en iyisini yapmak için çabalamadığı aklımın ucundan bile geçmedi.

Onu elde edene kadar. Sonra bir süre ona kızdım.

Ama artık umursamayacak kadar mutlu bir şekilde gözlerimi kaçırdım. Her birimiz kendi tarzımızda kaybolmuş ve kırılmıştık ve bizim ona ihtiyacımız olduğu kadar onun da bize ihtiyacı vardı. Onun için ölebilirdik.

"Banka soymuyoruz ya da sarhoş değiliz," diye cevap veriyorum sonunda. "Noah ve ben iyi olduk."

Sonra ona döndüm. "Birkaç tane daha istersen, bir kız kardeşe hayır demem."

Kıkırdıyor ve ben mavi çadıra bir bakış atıyorum, hepimizin yıllardır bildiği şeyi gizlemeye çalışsa da içine kimi sakladığını biliyorum. Otuz yedi yaşında ve çocuğu yok. Belki de bir tane istiyordur.

İç çeker, ipini sarar ve konuyu değiştirir. "Robinson'un emri hakkında bir fikrin var mı?"

"Evet. Merak etmeyin." Gözlerimi tekrar sola çeviriyorum, Mirai'nin çadırından çıktığını, bizi gördüğünü ve sanki hepimiz aptalmışız gibi hızla kendi çadırına daldığını görüyorum.

Yine de eğlenceli.

"Senin gömleğini giyiyor," dedim ona. "Gidip alsan iyi olur." Bana bir gülümseme attı. "Getireceğim."

Tiernan çadırımızdan çıkıp giderken omzumun üzerinden ona bakıp gülümsüyorum.

En sevdiğim kahverengi bikinisini giymiş ve yüzme bezini sallıyor. Ben.

Ben çadıra dalarken çocuğu alıp üstünü değiştirmesine izin vererek oraya gidiyorum.

şortuma girip can yeleğini almak için.

Onu giydirip gölete taşıyacağız.

"Ohhhhhh." Kollarını bacaklarını suya sokan Griffin'e heyecanla gülümsüyor. "Soğuk, değil mi?"

Onu kucaklayıp oynayarak dışarı çıkıyoruz, şelale cıvıldadıkça dikkatini çekiyor.

"Şelale' diyebilir misin?" diye soruyor ona.

Gözleri parlıyor, ona bakıyor ve bebek diliyle konuşuyor.

Şelalenin arkasına kayıyoruz, su kafalarımızı ıslatıyor ve o biraz şok olmuş bir şekilde havayı emerken gülüyoruz.

Tiernan etrafına bakınıyor, ikimiz de duvarlardaki yeni sanat eserlerini inceliyoruz. "Buraya son geldiğimizde beni çok korkutmuştun" diyor.

Griffin'i ceketinden tutarak kollarının ve bacaklarının serbestçe dolaşmasına izin veriyorum. "Kolay korkuyorsun," diye şaka yapıyorum.

"Bilmiyorum. Çok yoğundun."

"Öyle miydi?" Hakaret ediyormuş gibi yaparak soruyorum.

Artık önemli olan yerde yoğun olduğumu biliyor.

Daha derine sürükleniyoruz, bebeği suyun içinde döndürüyoruz.

"O zaman seni buraya getirmeliydim," diyorum ona. "Ya da o gün burada seninle kalmalıydım."

"Kaçmayacağımı sana düşündüren ne?" "Çünkü kalçalarını titrettim."

Homurdanıyor. "Sen yapmadın."

"Tanıştığımız ilk gece arabanın üstünde inleyen sen değil miydin?"
"Sana durmanı söylemiştim!"

"Özür dilerim," diyorum tatlı tatlı. "Nefes nefese kalmanın sesinden seni duyamadım."

"Kapa çeneni."

Bir elimle çocuğu tutarken diğer elimle onu içeri çekiyorum. "Şansını tekrar denemek ister misin?"

Meydan okumam karşısında kaşları havaya kalktı.

"Griffin'i bu gece yine bir süreliğine Noah ile bırakabilirim." Gözlerinin içine bakıyorum, vücudu bedenime baskı yapıyor ve beni yeniden heyecanlandırıyor. "Belki saat 10'da burada buluşuruz? Yaptığım her şeyden nefret etme konusunda ne kadar iyi olduğunu bana gösterebilirsin."

Alt dudağını ısırıyor, ağzıma bakıyor ve o gün onu hala görüyorum -Benden uzaklaşıyordu ve gergindi, ama Tanrım, sadece burada onunla kalmak istiyordum.

Ama kıkırdıyor ve elimden kurtuluyor, oğlumuzu kucaklıyor ve tünelden çıkmak için şelaleye doğru geri dönüyor.

"Saat 10'da burası çok karanlık olacak," diye uyarıyor.

Gerçekten karanlık.

Ona doğru ilerliyorum, tıpkı uzun zaman önce o gün yaptığım gibi ona bakıyorum. "Seni bulacağım."

"Eğer yapabilirsen..." diye alay ediyor.

Sonra Griff'le birlikte şelalede kayboluyor ve ben önümüzde uzanan gecelere gülümsüyorum.

Son

Credence'ı okuduğunuz için ve yorumlarınız için teşekkür ederim!
Çok minnettarım.

Yine de bir gizem hala devam ediyor!
Tiernan'ın iç çamaşırına ne oldu?

Onları geri aldı mı? Onları kim ve neden aldı?
Bir düşünün, tahmininizin doğru olup olmadığını 14 Şubat 2020'de web sitemde yayınlanacak özel bir bonus sahne ile size bildireceğim.

Yayınlandığında haberdar olmak için e-postanızla abone olun!
https://pendouglas.com/subscribe/

Yasak, yaş farkı olan aşk hikayelerini seviyorsanız ve diğer tek kişilik kitabım *Doğum Günü Kızı'nı* okumadıysanız, lütfen sayfayı çevirip bir örnek okuyun.

CHAPTER 1

Ürdün

Cevap vermiyor. On beş dakika içinde ikinci kez arıyorum ve mesaj da atıyorum ama sonuç alamıyorum. Saat ikide burada olmayı hâlâ hatırlıyor muydu?

Aramayı sonlandırıp barın üstündeki saate bakıyorum ve neredeyse gece yarısı olduğunu görüyorum. Erkek arkadaşımın işten çıktığımı ve beni alması gerektiğini düşünmesine hâlâ iki saat var.

Ben de bu gece şanslı bir sürprizimiz var sanıyordum, erken çıkıyorum.

Kahretsin.

Arabamı çalıştırmam lazım. Araba için ona güvenmeye devam edemem.

Müzik etrafımdaki havayı dolduruyor, müşteriler sağımda gülüyor ve diğer barmenlerden biri solumda soğutucuyu buzla dolduruyor.

Tedirginlik enseme batıyor. Cevap vermiyorsa ya uyuyordur ya da dışarıdadır. Her ikisi de beni iş işten geçtikten sonra hatırlayacağı anlamına gelebilir. Her zaman güvenilmez değildir, ama bu ilk kez de olmazdı.

Arkadaşını sevgilin yapmanın sorunu da bu sanırım. Hala cinayetten paçayı sıyırabileceğini düşünüyor.

Muslukların altındaki dolaptan gömleğimi ve okul çantamı çıkarıp telefonumu cebime atıyorum. Atletimin üzerine bir fanila geçiriyorum, düğmelerini ilikliyorum ve etek ucunu kot pantolonumun içine sokarak kendimi örtüyorum. Bahşiş için biraz seksi giyineceğim ama buradan bu şekilde çıkmayacağım.

"Nereye gidiyorsun?" Shel bir bira çekerken bana bakarak soruyor.

Patronuma bakıyorum, siyah saçları sarı parçalarla tepesinde toplanmış ve kolunun üst kısmında bir dizi minik kalp dövmesi var.

"The Grand Theater'da *Evil Dead*'in gece yarısı gösterimi var," diyorum dolabı kapatıp deri çantamın askısını başımın üzerinden kaydırırken. "Gidip zaman öldüreceğim ve Cole'u orada bekleyeceğim."

Birasını doldurmayı bitiriyor ve sanki söylemek istediği milyonlarca şey varmış ama nereden başlayacağını bilemiyormuş gibi bana bakıyor.

Evet, evet, biliyorum.

Keşke bana öyle bakmayı kesse. Şu anda telefona cevap vermediğini düşünürsek Cole'un gece ikide burada olmama ihtimali yüksek. Bunu biliyorum. Bir arkadaşının evine gitmiş olabilir.

Ya da evde uyuyor olabilir, alarmı saat ikide beni almaya gelecek şekilde ayarlanmış ve telefonu başka bir odada bırakılmış olabilir. Pek olası değil ama mümkün. İki saati var. Ona iki saat vereceğim.

Ayrıca kız kardeşim işte ve beni eve bırakacak kimse yok. Bu gece işler kesat ve bakacak çocuğu olmayan tek kişi ben olduğum için işten erken çıkarıldım.

Yine de paraya çok ihtiyacım var.

Çantanın askısını göğsümün üzerinde tutuyorum, on sekiz yaşından büyük olmam gerektiğini hissediyorum.

Artık on dokuz yaşındayım, neredeyse bugünün ne olduğunu unutuyordum.

Derin bir nefes alıyorum ve bu gecelik endişelerimi bir kenara itiyorum. Benim yaşımdaki pek çok insan para için mücadele ediyor, faturalarını ödeyemiyor ve otostop çekmek zorunda kalıyor. Şimdiye kadar her şeyi çözmüş olmamı beklemenin çok fazla olduğunu biliyorum ama yine de utanç verici. Çaresiz görünmekten nefret ediyorum.

Cole'u da suçlayamam. Öğrenci kredimden kalan parayı arabasını tamir etmesine yardım etmek için kullanmak benim kararımdı. O da benim yanımdaydı. Bir zamanlar, diğerinin sahip olduğu tek şey bizdik.

Shel arkasını dönerek birayı Grady'nin önündeki bara koyuyor - müdavimlerden biri - ve parasını alıyor, satışı kasaya girerken bana bir kez daha bakıyor. "İşleyen bir aracınız yok," diyor. "Ve dışarısı karanlık. Tiyatroya yürüyerek gidemezsin. Seks köleleri sadece sarı saçlı seksi genç kızlar arıyor."

Homurdanıyorum. "*Lifetime filmlerini* izlemeyi bırakmalısın."

Bazı büyük kasabalara kolay bir mesafede olabiliriz ve Chicago sadece birkaç saat uzaklıkta, ancak yine de hiçbir yerin ortasındayız.

Bölmeyi kaldırıyorum ve barın arkasından çıkıyorum. "Tiyatro hemen bir blok ötede," diyorum ona. "Not alıyormuş gibi koşarsam on saniyede varırım."

Ayrılırken Grady'nin sırtını sıvazlıyorum, bana göz kırpmak için döndüğünde at kuyruğundaki gri saçları sallanıyor. "Güle güle ufaklık," diyor.

"İyi geceler."

"Jordan, bekle," diye bağırıyor Shel müzik kutusunun üzerinden ve ben de ona bakmak için başımı çeviriyorum.

Soğutucudan bir kutu ile tek porsiyonluk bir kutu şarap çıkarmasını ve ikisini de barın öbür ucundan bana doğru itmesini izliyorum.

"Doğum günün kutlu olsun" diyor, unuttuğunu düşündüğümü biliyormuş gibi sırıtarak.

Gülümsüyorum ve küçük Krispy Kreme kutusunu kaldırıp açıyorum ve yarım düzine donut görüyorum.

"Aceleyle toplayabildiğim tek şey buydu," diye

açıklıyor. Hey, bu kek. Bir nevi. Şikayet etmiyorum.

Kutuyu kapattım ve deri çantamın kapağını kaldırarak ganimetlerimi şarapla birlikte içine sakladım. Kimsenin bana bir şey almasını beklemiyordum elbette ama yine de hatırlanmak güzel. Kız kardeşim Cam, yarın onu gördüğümde bana güzel bir gömlek ya da seksi bir çift küpeyle sürpriz yapacak ve babam da muhtemelen bu hafta içinde beni arayacak.

Shel beni nasıl güldüreceğini biliyor. Bir barda çalışacak kadar yaşlıyım ama içki içecek kadar değil. Bana gizlice biraz şarap sokmak bu geceki küçük maceram olacak.

"Teşekkür ederim," diyorum ve barın üzerine çıkıp yanağına bir

öpücük konduruyorum. "Dikkatli ol," diyor bana.

Bir kez başımı sallayıp dönüyorum ve ahşap kapıdan çıkıp kaldırıma adım atıyorum.

Kapı arkamdan kapanıyor, içerideki müzik artık donuk bir uğultuya dönüşüyor ve göğsüm sıkışıyor, tuttuğumu fark etmediğim nefesimi serbest bırakıyorum.

Onu seviyorum ama keşke benim için endişelenmese. Bana annemmiş gibi bakıyor ve her şeyi düzeltmek istiyor.

Sanırım onun gibi bir annem olduğu için çok şanslı olmalıydım.

Hoş geldin diyen temiz hava üzerime çöküyor, gecenin serinliği kollarımda tüylerimi diken diken ediyor ve Mayıs çiçeklerinin mis gibi kokusu burun deliklerimden süzülüyor. Başımı arkaya yatırıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve uzun perçemlerim hafif esintide yanağımı gıdıklarken ciğerlerime çekiyorum.

Sıcak yaz geceleri geliyor.

Gözlerimi açıp önce sağa sonra sola bakıyorum, kaldırımların boş olduğunu görüyorum ama arabalar hâlâ caddenin iki yanında sıralanmış. VFA otoparkı da dolu. Bingo geceleri genellikle bu saatlerde bir bar sahnesine dönüşüyor ve görünüşe göre eski zamanlayıcılar hala güçlü bir şekilde devam ediyor.

Sola dönerek lastik bandı saçımdan çekiyorum, gevşek buklelerin aşağı düşmesine izin veriyorum ve yürümeye başlarken bandı bileğime doluyorum.

Hava hâlâ biraz soğuk olsa da gece iyi hissettiriyor. İçerideki her çatlakta çok fazla likör var ve bütün gece burnuma sızıyor.

Çok fazla gürültü ve çok fazla göz de var.

Hızımı artırıyorum, karanlık sinemada bir süreliğine kaybolmak için heyecanlanıyorum. Normalde yalnız gitmem ama *Evil Dead* gibi 80'lerin eski bir filmini gösterdiklerinde gitmek zorundayım. Cole tamamen özel efektlerle ilgileniyor ve 1995'ten önce yapılmış filmlere güvenmiyor.

Onun tuhaflıklarını düşünerek gülümsüyorum. Ne kaçırdığını bilmiyor. 80'ler harikaydı. Eğlenceli bir on yıldı. Her şeyin bir anlamı olması ya da derin olması gerekmiyordu.

Hoş bir kaçış, özellikle de bu gece.

Köşeyi dönüp bilet gişesine doğru ilerlerken birkaç dakika erken geldiğimi görüyorum ki bu harika bir şey. Başlangıçtaki fragmanları kaçırmaktan nefret ediyorum.

Kasiyere "Bir tane lütfen" dedim.

Cebimden bu gece kazandığım bir tomar bahşişi çıkarıyorum ve bilet için yedi elli doları dağıtıyorum. Vadesi gelen kira ve Cole'un ve benim masamızın üzerinde henüz ödeyemediğimiz küçük bir fatura yığını varken ayıracak param olduğundan değil, ama yedi dolar beni kurtaracak ya da yıkacak gibi değil.

Ve bugün benim doğum günüm, yani.

İçeriye doğru yürürken büfeyi atlıyor ve bir sonraki çift kapıya yöneliyorum. Sadece bir sinema salonu var ve şaşırtıcı bir şekilde, çevre kasabalarda inşa edilen on iki salonlu daha büyük sinema merkezlerinin ardından bile burası altmış yıl boyunca ayakta kalmış. Grand, bu geceki gibi klasik filmlerin gece yarısı gösterimlerinin yanı sıra kıyafet etkinlikleri ve özel partilerle de yaratıcı olmak zorundaydı. Okul ve iş programım nedeniyle buraya pek gelemiyorum ama bir süreliğine kaybolmak istediğinizde güzel, karanlık bir yer. Özel ve sessiz.

Kapıdan içeri adımımı atarken Cole'un henüz aramadığını ya da mesaj atmadığını görmek için telefonumu bir kez daha kontrol ediyorum. Zil sesini kapatıyorum ve cebime geri koyuyorum.

Ekranda bazı reklamlar dönüyor ama salonun ışıkları hâlâ yanıyor ve hızlıca odayı taradığımda birkaç yalnız kişinin dağıldığını görüyorum. Ayrıca sağımda, arka sırada oturan bir çift var ve ortada küçük bir grup adam var; düşüncesizce attıkları kahkahaların sesinden genç oldukları anlaşılıyor. Dışarıda

Yaklaşık üç yüz koltuktan iki yüz seksen beşi hâlâ boş ve ben de hemen hemen istediğimi seçtim.

Beş altı sıra aşağı inip boş bir yer buluyorum ve içeri kayarak ortadaki koltuğa oturuyorum. Çantamı yere bıraktım ve loş ışıkta etiketini okuyarak sessizce mor şarap kutusunu çıkardım.

Merlot. Beyaz şarap olmasını umuyordum ama eminim Shel'in bu şeyden kurtulması gerekiyordur. Sadece açık havada bir etkinlik olduğunda ve dışarıda bardak istemediğimizde servis ediyoruz.

Kapağı açıp keskin kokuyu kokluyorum, şarap garsonlarının şaraptan anladığı o süslü aromalardan hiçbirini hissetmiyorum. "Tatlı kirazların cesur aroması" ya da buna benzer bir şey ile meşe ipucu yok. Tepsimi önüme koyuyorum, önümdeki boş sıranın avantajını kullanıyorum ve dizlerimi bükerek Chucks'larımı kol dayanağındaki boş koltukların arasına yerleştiriyorum.

Kutuyu yere bırakıp, Cole ararsa diye telefonumu arka cebimden çıkarıyorum ve şarabın yanındaki tepsiye koyuyorum.

Ama onun yerine tepsiden dökülüyor. Bacaklarımın arasından yere düşüyor, yakalamak için dizlerimi kaldırıyorum ama dizlerim tepsiye çarpıyor ve açık şarap kutusu yere dökülüyor.

Ağzım açık kaldı ve nefesim kesildi. "Kahretsin!" Fısıltıyla söylüyorum.

Ne oluyor be?

Ayaklarımı tekrar yere basarak tepsiyi kenara itiyorum ve yere dalıp telefonumu arıyorum. Parmaklarım dökülen şaraba batıyor ve dağınıklıktan ürküyorum. Koltukların üzerinden yukarı baktığımda, birkaç sıra aşağıda, tam önümde ve yaklaşmakta olan şarabın hizasında duran üç kişilik grubu görüyorum.

İnledim. *Harika.*

Hafif bir ter tabakası alnımı serinletiyor ve ayağa kalkıp parmaklarımı kurulamak için çantamdan atkımı çıkarıyorum. Bunu mahvetmekten nefret ediyorum ama hiç peçetem yok.

Ne karmaşa ama.

İki saatliğine kaçmak buraya kadarmış.

Etrafımda ışıklı bir yer gösterici arıyorum, bu sinemada ışıklı yer gösterici olmadığından oldukça eminim, özellikle de gecenin bu saatinde, ama elimdeki tek el feneri telefonumda ve yerler karanlık.

Kimsenin olmadığını görünce atkımı ve çantamı alıp bir sonraki sıraya geçiyorum, eğilip koltukların altından cep telefonumu görüp göremediğime bakıyorum. Hiçbir şey bulamayınca, bir sonraki sıraya ve sonra bir sonrakine geçiyorum.

kaydığını duydum. Koltuk sıraları alçaldığı için çok uzağa da gitmiş olabilir. *Lanet olsun.*

Bir sonraki sıraya geçip eşyalarımı yere bırakıyorum ve ellerim ve dizlerimin üzerine çöküp sağımdaki ve solumdaki sıraların altına bakıyorum, ellerimle yokluyorum. İleride uzun, kot pantolonlu bir çift bacak oturuyor ve başımı kaldırıp baktığımda, parmakları ağzına kadar patlamış mısırla dolu bir adamın oturduğunu görüyorum. Kaşlarını kaldırmış bana bakıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak. "İçkimi düşürdüm ve telefonum buralarda bir yere kaydı. Sakıncası yoksa...?"

Bir an tereddüt ediyor ve sonra gözlerini kırpıştırarak doğruluyor. "Evet, tabii." Tepsisini kenara çekip ayağa kalkıyor ve cebinden bir şey çıkarıyor. "İşte."

Telefonundaki el fenerini açıyor ve çömelerek koltukların altına tutuyor.

Hemen telefonumu onunkinin yanındaki koltuğun altında görüyorum ve kapıyorum. *Şükürler olsun.* İkimiz de ayağa kalkıyoruz ve omuzlarım rahatlıyor. Şu anda yenisini alacak param yok. Parmaklarımı ekranın üzerinde gezdirip herhangi bir çatlak hissetmediğimden emin oluyorum.

"Anladın mı?"

diye sorar. "Evet,

teşekkür ederim."

El fenerini kapatıyor ama uzanıp parmaklarını telefonumun alt kısmında gezdiriyor ve burnuna götürüp kokluyor.

"Bu..." diye yüzünü buruşturdu, "şarap mı?"

Yere bakıyorum, üç sıra yukarıya döktüğüm içkinin içinde durduğunu görüyorum.

"Oh, Tanrım." Başımı kaldırıp ona baktım. "Çok özür dilerim. Her yerde mi?"

"Hayır, hayır, sorun değil." Dağınıklığın içinden çıkarken dudakları gülümsemesiyle birlikte yana doğru kıvrılıyor ve kıkırdıyor. "Burada alkol satıldığını bilmiyordum."

Eşarbımı alıyorum ve telefonumu siliyorum. Salondakileri rahatsız etmemek için ona sessizce, "Ah, yok," diyorum. "İşten yeni çıktım. Patronum bunu bana... um," diye başımı sallıyorum, kelime arıyorum, "kutlamak için, uh..."

"Kutlamak mı?"

"Şşşt," diye tıslıyor biri.

İkimiz de bir sıra arkada ve en sağda oturan ve göz ucuyla bize bakan

adama bakıyoruz. Ne fragmanlarda ne de filmde

Henüz başlamadı ve görüş alanında değiliz ama sanırım onu rahatsız ediyoruz. Çantama doğru ilerliyorum.

Bana yardım eden adam içkisini ve patlamış mısırını alıp peşimden geliyor, vücut yıkayıcısının hafif kokusu bana çarpıyor. "Ben sadece bu karmaşadan uzaklaşacağım," diyor.

Birkaç sandalye aşağıya oturuyor ve önce bana, sonra da telefonum ve şarabım düştüğünde oturduğum yere bakıyor. "Oturabilirsin." Yanındaki koltuğu işaret ediyor, muhtemelen bu gece de tek başıma olduğumu anlamış.

"Teşekkürler," dedim ona. "Ben gideyim..."

Bitirmedim. Geri çekilip çantamı alıyorum, kendi koltuğuma doğru dönerken bir erkek ve kızın salona girdiğini görüyorum. Donup kalıyorum, salonun diğer tarafındaki arka sıraya doğru sola sapmalarını ve koltuklara yerleşmelerini izliyorum.

Kahretsin.

Jay McCabe. Cole dışında sahip olduğum tek erkek arkadaş ve Cole'u bir prens gibi gösteriyor. Ne yazık ki, eline geçen her fırsatta beni ısırmaya bayılıyor ve bu gece onunla uğraşmamın imkanı yok.

"İyi misin?" diye soruyor elinde telefon ışığı olan adam ben kıpırdamayınca. "Söz veriyorum sana asılmıyorum. Benim için çok yaşlısın."

Jay'i ve kızı bir anlığına unutarak ona bir bakış fırlatıyorum. *Onun için çok mu yaşlı? Ne? 1.80'den* uzun boyuna, tişörtünün altından görünen kaslarına ve tişörtünün üzerinde kaybolan dövmelerle dolu sağ ön koluna bakıyorum. Barda pek çok erkek gördüm ama bu adam daha önce gördüğüm on dokuz yaşındakilere hiç benzemiyor. En az kaç yaşında olmalı? Otuz mu?

Homurdanıyor. "Şaka yapıyorum," diyor, ağzı geniş bir gülümsemeyle açılarak yüzümün biraz düşmesine neden oluyor. "Eğer filmi yalnız izlemek istemiyorsan, oturabilirsin. Demek istediğim buydu."

Bakışlarımı Jay'e ve yanındakine yöneltiyorum ama sonra bir grup adam aniden çift kapıdan içeri giriyor ve tiyatroya girerken çok fazla gürültü çıkarıyorlar. Jay'in kızdan uzaklaşıp kargaşaya doğru baktığını görüyorum ve Jay'in beni görmesini istemediğim için içgüdüsel olarak adamın yanındaki koltuğa çöküyorum.

"Teşekkürler," diyorum yanımdaki adama.

Tiyatroda eski sevgilimin varlığını hissediyorum ve eski anılar su yüzüne çıkıyor, bir zamanlar bana kendimi ne kadar çaresiz hissettirmesine izin verdiğimi hatırlatıyor. Ben sadece

Her şeyi düşünmediğim bir gece.

Arkama yaslanıp rahatlamaya çalışıyorum ama sonra göz ucuyla bakıyorum, yanımda oturan tanımadığım bir adamın yakınlığı bir anda alev alev yanan bir şenlik ateşi gibi ve görmezden gelmek imkansız.

Başımı çevirip endişeyle ona bakıyorum. "Seri katil değilsin, değil mi?"

Kaşlarını çattı ve bana baktı. "Öyle misin?"

"Genellikle anti-sosyal, beyaz erkeklerdir."

Yakışıklı erkek burada tek başına mı? Hmmm...

Keskin bir kaşını kaldırıyor. "Ve tıpkı diğer herkes gibi görünüyorlar," diye ekliyor, beni bir aşağı bir yukarı süzerken sesinde şüphe var.

Ekrandaki reklamların ışığı gözlerinde oynaşıyor, ikimiz de irkilmiyoruz ama artık dayanamıyorum. Sessiz bir kıkırdamaya başlıyorum.

Sonunda ona elimi uzattım. "Ben Jordan. Şarap için özür dilerim."

"Jordan?" diye tekrarlıyor, elimi tutup sıkarken. "Bir erkek için alışılmadık bir isim.

kızım."

"Hayır, pek sayılmaz." Koltuğa yerleşip kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, dizlerimi kaldırıp ayakkabılarımı önümdeki iki boş koltuğun arasındaki yarığa yerleştiriyorum. "Tom Cruise'un *Cocktail* filmindeki aşkının adıydı, hatırladın mı?"

Kaşları soru sorar gibi kalkıyor.

"Kokteyl?" Tekrar ediyorum. "1988 yapımı yetenekli barmenlik filmi mi?"

"Ah, doğru." Ama gözlerinde emin olmayan bir ifade var ve neden bahsettiğimi bildiğinden emin değilim.

"80'lerin filmlerini sever misin?" Ekranda izlemek üzere olduğumuz filmi işaret ederek soruyorum.

"*Korku* filmlerini severim," diye açıklıyor ve patlamış mısırı bana uzatıyor. "Bu bir klasik. Ya sen?"

"80'leri seviyorum." Küçük bir avuç alıp ağzıma bir parça atıyorum. "Erkek arkadaşım film ve müzik zevkimden nefret ediyor ama dayanamıyorum. Ne zaman o yıllara ait bir şey gösterseler buraya geliyorum."

Rastgele bir erkek arkadaştan bahsederken kendimi garip hissediyorum ama burada yanlış bir izlenim bırakmak istemiyorum. Hızlıca sol eline bakıyorum, neyse ki alyans görmüyorum. Burada evli bir adamla oturmak yanlış olurdu.

Ama o bana bilmiş bilmiş bakıyor. "*Kahvaltı Kulübü* senin favorin, değil mi?" diyor. "Ve diğer tüm John Hughes eserleri?"

"*The Breakfast Club'a* karşı bir şeyin mi var?" "İlk
on kez izlediğimde yoktu, hayır."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Sanırım televizyonda çok *gösteriliyor.*

Eğiliyor. "80'ler aksiyon kahramanlarının çağıydı," diye belirtiyor, derin sesi yakın ve kısık. "İnsanlar bunu unutuyor. *Lethal Weapon, Die Hard, The Terminator, Rambo...*"

"Jean-Claude Van Damme," diye
ekliyorum. "Aynen öyle."

Gülmemek için ağzımın kenarını ısırıyorum ama yine de midem titriyor ve bir homurtu çıkarıyorum.

Kaşlarını çattı. "Neye gülüyorsun sen?"

"Hiçbir şey," diye başımı sallayarak hızlıca cevap veriyorum. "Van Damme. Harika bir aktör. Çok alakalı filmler."

Yine de kahkahamı yüzümden uzak tutamıyorum ve o da saçmaladığımı bilerek kaşlarını çatıyor.

Tam o sırada arkamda bir yerden bir kıkırdama duyuyorum ve başımı omzumun üzerinden çeviriyorum, Jay'in ekrandan uzaklaştığını ve kıza doğru eğildiğini görüyorum, ikisi de şu anda tamamen öpüşüyorlar.

"Onları tanıyor musun?" diye soruyor yanımdaki adam.

Başımı sallıyorum. Benim işimi bilmesine gerek yok.

Sessizliğe gömülüyoruz ve elimdeki patlamış mısırı bitiriyorum, yüksek tavana ve tepedeki antika altın kemerlere bakarken başımın geriye düşmesine izin veriyorum. Yanımda oturuyor ve göğsümdeki çekiç darbelerine rağmen yavaşça nefes alıp veriyorum.

Neden gerginim? Jay yüzünden mi?

Hayır, şu anda onu düşünmüyorum bile.

İnsanlar etrafımızda sohbet ediyor, filmin başlamasını bekliyorlar ama ne dediklerini duyamıyorum ve gerçekten umurumda da değil. Tenimi sıcak hissediyorum.

"Peki, Doral State'te ne okuyorsun?" diye soruyor.

Ona şaşkın bir bakış attım. Hangi okula gittiğimi nereden biliyor?

Seri katil.

Ama sonra yerdeki çantamı işaret ediyor ve çantamdan sarkan, yüzünde üniversite amblemi olan anahtarlığı görüyorum.

Ah, tabii ya.

Ayağa kalktım. "Peyzaj Tasarımı," diyorum ona. "Dış mekânları güzelleştirmek istiyorum."

"Ne güzel. İnşaatta çalışıyorum."

Ona yarım bir gülümseme gösterdim. "O zaman içerideki mekanları güzelleştiriyorsun." "Hayır, pek sayılmaz."

Yaptığı işten çok sıkılmış gibi kederli ses tonuna gülüyorum.

"Onları *işlevsel* hale getiriyorum," diye düzeltiyor beni.

Ela gözlerini bana çeviriyor, sıcak ve delici, ama sonra bakışları bir an için ağzıma düşüyor ve midemde bir çarpıntı oluyor. Gözlerini hızla kaçırıyor ve ben de nefesimi tutmakta zorlanarak gözlerimi kaçırıyorum.

Boğazımı temizleyerek eğiliyor ve çantamdan bir kutu çörek çıkarıp tepsiye yerleştiriyorum, önümdeki küçük masayı sallıyor ve kapağı kaldırıyorum.

Tatlı koku hemen burnuma çarpıyor ve midem gurulduyor.

Projeksiyon penceresine tekrar bakıyorum, acaba film yakında başlayacak mı diye merak ediyorum, çünkü bunları onun için saklıyordum, ama şimdi açlıktan ölüyorum.

Adamın gözlerini üzerimde hissediyorum ve ona bakıp çörekleri açıklıyorum: "Bugün benim doğum günüm. Şaraba ek olarak, patronum bana arabaya servis yapan bir yerden alabildiği tek pastayı verdi."

Birini alıp arkama yaslanıyorum ve ayaklarımı önümdeki kol dayanağına koyuyorum.

"Altı çöreğin hepsini mi yiyeceksin?" diye soruyor.

Poğaçayı ağzıma birkaç santim kala durduruyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Bu seni iğrendirir mi?"

"Hayır, sadece bir tane alıp alamayacağımı merak ediyorum."

Gülümsüyorum ve kutuya el sallayarak kendisine yardım etmesini söylüyorum.

Sade glazürü seçiyor ve gösterişsiz bir tip mi yoksa özel serpmeli olanları benim için saklamaya mı çalışıyor emin değilim ama her iki durumda da hoşuma gidiyor. Arkamıza yaslanıp yemeye başladık ama arada bir ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

Kahverengi saçları açık renk ve gözleri ekrandan yansıyan ışığın türüne göre mavi, yeşil ya da ela gibi görünüyor. Oval biçimli yüzünde biraz kirli sakal, keskin bir burun var ve bakışlarım çiğnerken köşeli çenesinin esneme şekline takılıyor. Gözlerinin etrafında belli belirsiz çizgiler var, yani otuz yaşından fazla olabilir, ama güneş altında çalıştığı için de olabilir. Uzun boylu, güçlü, fit ve bronz tenli ve sanki baktığımı hissetmiş gibi gözleri aniden yana kayıyor. Gözlerimi tekrar ileri çeviriyorum.

Lanet olsun.

Sorun değil, değil mi? Diğer insanları çekici bulmak normaldir. Olur böyle şeyler. Yani, Scarlett Johansson çekici. Bu onunla ilgilendiğim anlamına gelmez.

Onu.

Donut'ımdan bir ısırık daha alıyorum, bakışlarım yine yana kayıyor, Kollarına ve çeşitli dövmelerine bakıyorum. Robot iskeleti gibi siyah dişliler ve cıvatalar, kesinlikle 90'ların çocuğu olduğunu gösteren bazı kabile çalışmaları ve derisinden kurtulmaya çalışıyormuş gibi görünen bir cep saati olduğunu düşündüğüm şeyi seçebiliyorum. Belirgin bir teması olmayan bir karmakarışık gibi ama güzel bir çalışma. Arkalarında nasıl bir hikaye olduğunu merak ediyorum.

Bir ısırık daha alıyorum, pembe glaze ve gökkuşağı serpintileri çenemin arkasına elektrik şokları gönderiyor ve bir kerede ağzımdaki tüm lanet şeyi arzulamama neden oluyor.

"Biliyor musun, gerçekten karın kası istiyorum," diyorum çiğneyerek, "ama bunlar gerçekten çok iyi."

Bir kahkaha patlatıyor, bana bakıyor ve kıkırdıyor.

"Ne?"

"Yok bir şey. Sen sadece..." Kelimeleri arıyormuş gibi uzaklara bakıyor. "Sen sadece ilginç ya da... bir şey misin?" Başını sallıyor. "Özür dilerim, ne demek istediğimi bilmiyorum." Sonra sanki yeni hatırlamış gibi "Tatlısın" diye geveliyor. "Tatlısın, yani."

Midem bulanıyor ve sanki beşinci sınıftaymışım gibi yanaklarım ısınıyor; hoşlandığın bir erkeğin sana sevimli olduğunu söylemesi büyük bir iltifattı. Nasıl göründüğümü değil, kişiliğimi kastettiğini biliyorum ama bu hoşuma gidiyor.

Çöreğini bitiriyor ve gazozundan bir yudum alıyor. "Ee, kaç yaşındasın?" diye sorar. "Yirmi üç, yirmi dört gibi mi?"

"Elbette, eninde sonunda."

Bir kahkaha atıyor. "On

dokuz," diye cevap veriyorum

sonunda.

Derin bir nefes alıyor ve iç çekiyor, bakışlarında uzak bir şey var.

"Ne?" Son lokmayı alıp ellerimi birbirine sürterek kamburumu çıkardım ve başımı sandalyeye yasladım.

"Yeniden o kadar genç olmak," diye düşünüyor. "Daha dün gibi geliyor."

Kaç yaşında olabilir ki? On dokuz onun için o kadar uzun zaman önce olamaz. On yıl mı? Belki on iki?

"Yani, geri dönebilseydiniz bazı şeyleri farklı mı yapardınız?"

Soruyorum.

Sıkı bir gülümseme takınıyor ve bana bakıyor, gözleri ciddi. "Sana bir şey söyleyeyim.... Küçük bir tavsiye, tamam mı?

Dinliyorum, başımı kaldırıp ona bakıyorum ve

bakışlarım onunkilerle kilitleniyor. "Hemen işe koyul," diyor bana.

Ha?

Yüzümdeki şaşkınlığı görmüş olmalı, çünkü devam ediyor.

"Zaman yanınızdan bir kurşun gibi geçer" diyor ve ekliyor: "Korku, yapmanız gerektiğini bildiğiniz şeyleri yapmamak için can attığınız bahaneleri size verir. Kendinizden şüphe etmeyin, tereddüt *etmeyin,* korkunun sizi geride tutmasına izin vermeyin, tembel olmayın ve kararlarınızı başkalarını ne kadar mutlu edeceğine dayandırmayın. Sadece devam et, tamam mı?"

Ona bakıyorum ve ne yazık ki yapabildiğim tek şey bu. Gülümsemek istiyorum, çünkü kalbim kabarıyor ve bu iyi hissettiriyor, ama aynı zamanda tanımlayamadığım bir şeyle doluyum. Sanki bir düzine farklı duygu aynı anda hücum ediyor ve tek yapabildiğim kısa, sığ nefesler almak.

"Tamam," diye fısıldıyorum ona.

Söyledikleri duymak istediklerim miydi yoksa duymam gerekenler miydi emin değilim ama omuzlarımın biraz daha dikleştiğini ve çenemin hazırlıkla yükseldiğini hissediyorum. Ne kadar sürerse sürsün, biraz daha cesurum ve o benim yeni kahramanım.

Küçük bir kutu çıkarıp bir kibrit yakmaya başlamasını izliyorum, küçük alev parlak bir şekilde yanıyor. Kibriti, Shel'in en sevdiğim renk olduğunu bildiği için istediği pembe kremalı donutlardan birinin içine sokuyor ve ışıkta parlıyor. Bu jest karşısında kalbimin ısındığını hissediyorum.

Ayaklarımı indiriyorum, öne doğru eğiliyorum, gözlerimi kapatıyorum ve kafamın içinde istediğim şeyi soruyorum ve sonra alevi üflüyorum.

Genelde dilediğim şeyleri dilemedim ama. Zihnim aniden boşaldı ve şu anda bu tiyatro dışında ihtiyacım olan ve istediğim hiçbir şeyi hatırlamıyorum. Sadece düşünebildiğim tek şey.

İkimiz de arkamıza yaslanıp yerleşiyoruz, her birimiz bir çörek daha yiyoruz, ışıklar nihayet kararıyor ve salonun her iki yanından gelen surround ses bizi etkiliyor.

Sonraki doksan dakika boyunca yemek yiyoruz, gülüyoruz ve bir şey olacağını anladığımda birkaç kez yüzümü saklıyorum. O utanmış göründüğü için ben de orada burada sarsılıyorum ve o da böyle yaptığında ona gülüyorum. Bir süre sonra başımın ona doğru eğik durduğunu fark ediyorum, o da ayağını önümüzdeki boş sandalyeye koymuş, başını da arkaya atmış, tamamen rahatız. Belli bir mesafeyi korumak aklıma bile gelmedi.

Başkalarıyla çok fazla film izlemem. Başka biriyle sessizce oturmaya alışık değilim. Cole'un ve benim programlarımız her zaman uyuşmuyor, kız kardeşim Cam'in artık hiç boş zamanı yok ve çoğu

Lise arkadaşlıkları bir yıl önceki mezuniyetten sonra devam etmedi. Takılmak güzel.

Jenerik döndüğünde, filmin çoğunu hatırladığımdan emin değilim. Ama uzun zamandır bu kadar rahatlamamıştım. Güldüm, gülümsedim, şakalaştım ve dışarıda olup biten her şeyi unuttum ve buna ihtiyacım vardı. Henüz eve gitmek istemiyorum.

Işıklar yanmaya başlıyor ve ben yavaşça doğruluyorum, boğazımdaki yumruyu yutup ona bakarken ayaklarımı tekrar yere basıyorum. O da doğruluyor ama gözlerime bakmıyor bile.

Ayağa kalkarak çantanın askısını başıma geçiriyorum ve çöpümü alıyorum.

"Birkaç hafta içinde *Poltergeist'ı* gösterecekler," diyor arkamdan, ayağa kalkıp çöpünü de yanına alarak. "Eğer seni görürsem, daha yüksek bir yere oturacağımdan emin olabilirsin."

Şarabı düşünerek içimden gülüyorum. İkimiz de sıradan çıkıp kapıya doğru yürüyoruz ve Jay ile sevgilisinin artık yerlerinde olmadıklarını fark ediyorum. Çoktan gitmiş olmalılar, ama doğruyu söylemek gerekirse, uzun zaman önce burada olduklarını unutmuştum.

Poltergeist. O zaman burada olacağı anlamına mı geliyor bu? Benim de gelmek istemem ihtimaline karşı, bana kayıtsızca haber verme şekli bu mu?

Ama hayır, bir erkek arkadaşım olduğunu biliyor.

Yine de düşünmeden edemiyorum, eğer bir sebepten dolayı Cole ve ben bir ay daha dayanamazsak, o zaman onun burada olacağını bilerek sinemaya gelir miydim?

Gözlerimi uzun uzun kırpıştırıyorum, koridorda ilerlerken suçluluk duygusu üzerime çöküyor. Muhtemelen burada olurdum. Bu şehirde çok fazla "yakalayan" yok ve ben bu gece eğlendim. Bu adam ilginç.

Ve yakışıklı. Ve

çalışan.

Ona ablamı ayarlamalıyım. Bunca zamandır onun radarına yakalanmadan nasıl gittiği benim için bir muamma.

Tiyatrodan en son çıkanlar olarak kapıyı itiyoruz ve lobide durup tüm çöplerimizi atıyoruz.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, onu daha parlak bir ışıkta ve karşımda dimdik dururken görünce kalbim küt küt atıyor. Ela gözler. Kesinlikle ela. Ama irislerin dış kısmı daha yeşil.

Saçları çok az ürünle şekillendirilmiş ve parmaklarınızı geçirebileceğiniz kadar uzun; gözlerimi pürüzsüz, bronz boynuna dikiyorum. Göremiyorum.

Tişörtünün yakasının altında bronz bir çizgi var. Her yeri böyle mi? Üzerinde tişörtü olmadan çekiçle kereste taşırkenki görüntüsü gözümün önüne geliyor ve...

Başımı sallayarak gözlerimi tekrar kapatıyorum. *Evet, tamam.*

"Geri dönsem iyi olacak," diyorum çantamın askısını tutarak. "Umarım erkek arkadaşım şimdiye kadar beni almak için barda bekliyordur."

"Bar mı?"

"Grounders?" Mekânı biliyor olması gerektiğini düşünerek cevap veriyorum. Kasabadaki üç bardan biri, ancak çoğu kişi Poor Red's'i ya da striptiz kulübünü benim çalıştığım yere tercih ediyor. "Bu gece biraz erken çıktım -beklenmedik bir şekilde- ama o benim aracım ve ona ulaşamadım. Gerçi şimdi orada olmalı."

Kapıyı iterek açıyor, ben salondan çıkarken kapıyı tutuyor ve beni takip ediyor.

"Umarım çalışmak zorunda olmana rağmen iyi bir doğum günü geçirmişsindir," diyor. Ben sağa, Grounders'ın olduğu yere doğru ilerliyorum, o da sola dönüyor.

"Ve bana eşlik ettiğin için teşekkürler." Ona söyledim. "Umarım filmi senin için mahvetmemişimdir."

Bir an için bana bakıyor, yüzünde parçalanmış bir ifade belirirken nefes alış verişi ağırlaşıyor. Sonunda gözlerini kaçırarak başını sallıyor. "Hiç de değil," diyor.

Bir anlık sessizlik geçiyor ve yavaşça ikimiz de birbirimizden uzaklaşıyoruz ama ikimiz de birbirimize sırtımızı dönmüyoruz.

Sessizlik uzuyor, mesafe açılıyor ve sonunda elini kaldırıyor, iki elini arka ceplerine sokmadan önce bana küçük bir el sallıyor. "İyi geceler," diyor.

Sadece ona bakıyorum. *Evet, iyi geceler.*

Ve sonra arkamı dönüyorum, midem daha sıkı bir düğüm haline geliyor.

Adını bile öğrenemedim. Onunla tekrar karşılaşırsam bir merhaba demek güzel olurdu.

Yine de düşünecek zamanım yok çünkü telefonum çalıyor ve cebimden çıkarıp ekranda Cole'un adını görüyorum.

Kaldırımda durdum ve cevap verdim. "Hey, Grounders'da mısın?" diye sordum. "Neredeyse geldim."

Yine de bir şey söylemiyor ve ben duraksayıp adını sesleniyorum. "Cole? Hey, orada mısın?"

Hiçbir şey.

"Cole?" Daha yüksek sesle söyledim.

Ama hat kesikti. Onu geri aramaya gidiyorum ama arkamdan bir ses duyuyorum. "Erkek arkadaşının adı Cole mu?" diye soruyor tiyatrodaki adam. "Cole.
Lawson?"

Arkamı döndüğümde onun yavaşça bana doğru yürüdüğünü görüyorum. "Evet," dedim. "Onu tanıyor musun?"

Sanki bir şeyi kabulleniyormuş gibi bir an tereddüt ediyor ve sonra elini uzatarak sonunda kendini tanıtıyor. "Ben Pike. Pike Lawson."

Lawson?

Bir an duraklıyor ve sonra ekliyor, "Babası."

Ciğerlerim boşaldı. "Ne?" Nefes veriyorum.

Babası mı?

Ağzım bir karış açık kalıyor, ama tekrar kapatıp, yeni gözlerle bu adama bakıyorum.

Cole babasından bahsetmişti, o bölgede yaşadığını biliyordum.
-Ama anladığım kadarıyla yakın değiller. Cole'un babası hakkında oğlunun kısa sözlerinden edindiğim izlenim, bu gece sinemada konuştuğum adamla uyuşmuyor. İyi biri.

Ve konuşması kolay.

Ve on dokuz yaşında bir oğlu olacak kadar yaşlı görünmüyor, Tanrı aşkına.

"Babası mı?" Yüksek sesle söyledim.

Bana sert bir gülümseme veriyor ve bunun onun da beklemediği bir olay olduğunu biliyorum.

Sonra cebindeki telefonun titreştiğini duyuyorum ve telefonunu çıkarıp ekranı kontrol ediyor.

"Ve eğer şimdi beni arıyorsa, başı belada olmalı," diyor telefona bakarak. "Bırakmamı ister misin?"

"Asansör nereye?"

"Polis karakolu, sanırım." İç çeker, telefona cevap verir ve yolu gösterir. "Hadi gidelim."

Okumaya devam etmek için buraya tıklayın.

Öncelikle ve her zaman okuyuculara - 2013'te yayınlamaya başladığımda, bir formüle bağlı kaldığımı hissediyorum. İnsanları memnun etmek istedim, geçen sefer yaptıklarımı beğendiler, ben de işe yarayanla devam ettim. Ve bazı okurlar bunu sevdi. Sonuçta, bir yazardan en son ne beğendiyseniz ondan daha fazlasını istediğinizde neye güvenebileceğinizi bilmek güzel.

Yine de mutlu olmadığımı hemen fark ettim. Büyümüyordum ve sıkılmıştım. Bu yüzden derinlere indim ve hayal gücümü serbest bıraktım, *Bully'yi* inşa ettiğim gibi *Corrupt'ı* (Şeytanın Gecesi #1) inşa ettim, sevdiğim her şeyden bir parfe ve bu süreçte kişiliğime sahip çıktım. *Yozlaşmış,* pek çok okuyucuyu yanlış yola sürükledi. Ama... aynı zamanda pek çok okurun da favori kitabı.

Bunun değerli bir şey olduğunu fark ettim.

Sanırım bir yazar olarak en büyük korkum, her altı haftada bir montaj hattı gibi unutulabilir kitaplar ürettiğim bir konuma gelmek. Bazılarınızla tahmin edilemez olabildiğimi biliyorum ve bu ille de bir erdem değil. O yüzden teşekkür ederim. Hikayelerimi okuyan ve daha fazlasını okumak için geri gelenlerinize. Umarım sizin için yazdığım her şeyin çok zaman, sevgi ve hayal kurmanın bir sonucu olduğunu her zaman bilirsiniz. Benim için özeldi ve iyi niyetliydim. Her zaman.

xoxo Pen

Şimdi diğerlerine geçelim.

Aileme - kocam ve kızım çılgın programıma, şeker paketlerime ve yemek masasında aklıma gelen bir konuşmayı, olay örgüsünü ya da sahneyi her düşündüğümde kendimi kaybetmeme katlanıyorlar. İkiniz de gerçekten çok şeye katlanıyorsunuz, bu yüzden sabrınız için teşekkür ederim.

Dystel, Goderich & Bourret LLC'deki menajerim Jane Dystel'e. Senden vazgeçebilmemin hiçbir yolu yok, bu yüzden benimle kaldın.

PenDragons'a - Facebook'taki mutlu yerim sizsiniz. İhtiyacım olan destek sistemi olduğunuz ve her zaman pozitif olduğunuz için teşekkürler. Özellikle de çalışkan yöneticilere: Adrienne Ambrose, Tabitha Russell, Tiffany Rhyne, Kristi Grimes ve Lee Tenaglia.

Vibeke Courtney'e - attığım her adımı ince dişli bir tarakla inceleyen bağımsız editörüme. Bana nasıl yazacağımı öğrettiğin ve her şeyi dosdoğru anlattığın için teşekkür ederim.

Özellikle Instagram'da kitaplar için sanat yapan ve hepimizi heyecanlandıran, motive eden ve ilham veren tüm harika okuyuculara... her şey için teşekkür ederim! Vizyonunuzu seviyorum.

Tüm blog yazarlarına ve bookstagrammer'lara - isim veremeyeceğim kadar çoksunuz ama kim olduğunuzu biliyorum. Gönderileri, etiketleri ve yaptığınız tüm sıkı çalışmaları görüyorum. Boş zamanlarınızı okuyarak, inceleyerek ve tanıtarak geçiriyorsunuz ve bunu bedavaya yapıyorsunuz. Siz kitap dünyasının can damarısınız ve siz olmasanız kim bilir ne yapardık. Yorulmak bilmeyen çabalarınız için teşekkür ederiz. Bunu tutkuyla yapıyorsunuz, bu da her şeyi daha da inanılmaz kılıyor.

Beni kontrol etmek ve "gerçek" Avustralya Tim Tams'ına ihtiyacım olup olmadığını öğrenmek için zaman ayıran T. Gephart'a. (Her zaman!)

Ve B.B. Reid'e, KD Kimberly Carrillo'ya ve Charleigh Rose'a okudukları, pozitif oldukları ve benim zıplama tahtam oldukları için teşekkür ederim.

Tüm yazarlara ve yazar adaylarına, paylaştığınız hikâyeler için teşekkür ederim; bu hikâyelerin birçoğu beni harika bir kaçış arayan mutlu bir okuyucu ve sizin standartlarınıza ulaşmaya çalışan daha iyi bir yazar yaptı. Yazın, yaratın ve asla durmayın. Sesiniz önemlidir ve kalbinizden geldiği sürece doğru ve iyidir.

Penelope Douglas, *New York Times*, *USA Today* ve *Wall Street Journal'da* çalışmıştır.
Çok satan yazar.

On dört dile çevrilen kitapları arasında *Fall Away Serisi*, *The Devil's Night Serisi* ve bağımsız kitapları *Misconduct, Punk 57* ve *Birthday Girl yer* almaktadır. Lütfen yakında çıkacak olan *Nightfall* (Şeytanın Gecesi #4) kitabını bekleyin.

Bloguna abone olun: https://pendouglas.com/subscribe/ Bir

sonraki yayınından haberdar olmak için takip edin:

http://amzn.to/1hNTuZV
Veya yeni bir kitap yayınlandığında uyarı almak için DOUGLAS yazıp 474747'ye gönderin!
Sosyal medyada takip edin!
BookBub: https://www.bookbub.com/profile/penelope-douglas

Facebook: https://www.facebook.com/PenelopeDouglasAuthor
Twitter: https://www.twitter.com/PenDouglas
Goodreads: http://bit.ly/1xvDwau
Instagram: https://www.instagram.com/penelope.douglas/ Web

sitesi: https://pendouglas.com/

E-posta: penelopedouglasauthor@hotmail.com

Ve eğer görsellerin tadını çıkarmak isterseniz tüm hikayelerinin Pinterest panoları var: https://www.pinterest.com/penelopedouglas/